DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

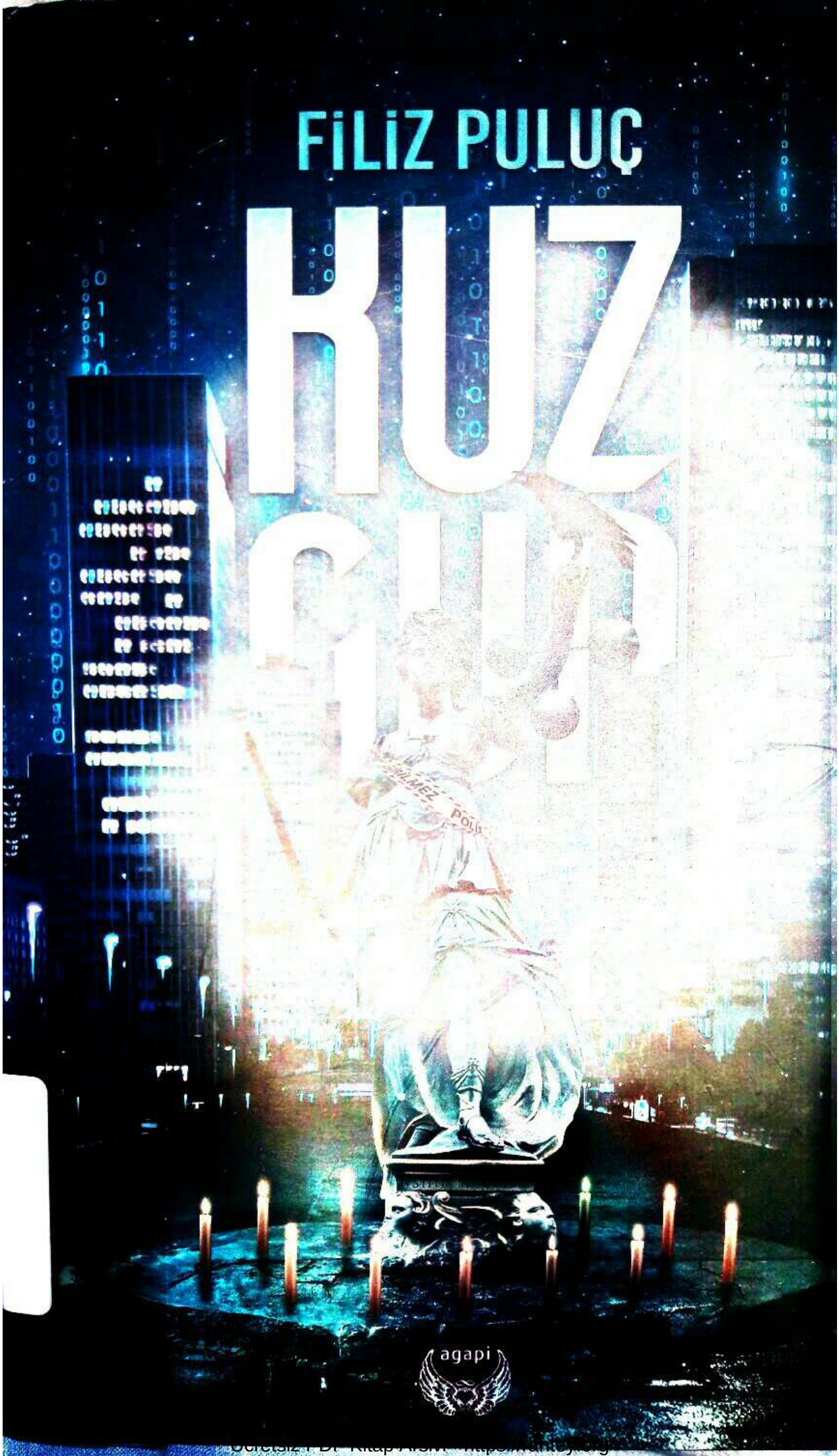
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

FİLİZ PULUÇ
KUZ
agapi

#1. Bölüm:
Ben Bir Fikrim

Hayat etki ve tepkiden ibarettir. Bu cümle her ne kadar doğru olsa da şüphesiz eksiktir. Zira okunduğunda, hayat basit bir problemmiş gibi gelir. Fakat hayatın basit olmadığı bariz bir gerçektir.

Etki de tepki de bir insan ürünüdür. Ve insanın ne yapacağı, nasıl yapacağı, neden yapacağı, yapana kadar asla bilinemez. Bazen kendisi bile bilmez.

İnsan, hayata bağımlı olan bir değişkendir, hayatın çeşitliliği insanı komplike bir değişken hâline getirir. O hâlde hayatı basitleştirmek insanı basitleştirmeye yetebilir mi? Hayır, çünkü insanın bağımlı olduğu tek şey içinde olduğu hayat değil, aynı zamanda benliğidir. İşte bunlar bir insanı komplike yapar ve o kişi kendini tanımıyorsa ne zaman ne yapacağını bilemez. Fakat bu da basit bir iş değildir. Pek çok insan ölünceye dek kendini tanıyamaz, belki sonrasında bile.

Ben kimim, sınırlarım neler, nelerden hoşlanırım, nelere katlanamam, ne kadar affediciyim, ne kadar sık yalan söylerim, doğru şeyi mi yapıyorum? Bunları takip eden birçok soru ve bu sorulara verilen her yanıt kişiyi bir sonuca götürecek ve o sonuç havuzunda bir benlik dünyaya gelecek, gelişecek ve büyüyecektir ve ölene kadar gelişmeye devam edecektir. Tabii şanslı ise.

Bir insanın benliği birçok sınavdan geçer. Bir fikrin oluşması yıllar sürer fakat onu etiketlemek birkaç saniye alır. Dönüp bakıldığında bir başkasının neden böyle olduğu üzerine pek düşünülmez. 'Yanlış yapan ben olabilir miyim?' diye sorulmaz içe dönülüp.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Farklı olan kötü kabul edilir, fakat aynı olanın da yüzüne bakılmaz. Çünkü kendisiyle de arası yoktur aslında ama alışıktır. İnsan alışık olduğu bir şeyden korkmaz. Farklılık ise ürkütür. Yine de gelişimi, yine farklılık getirir.

İnsanlık tarihinde büyük gelişimlere sebep olan o insanlar, etiketleneceklerini hatta öleceklerini bildikleri hâlde farklı görülecek fikirlerini dile getirmekten çekinmediler. İnsanlar da bu fikir sahiplerini etiketledi ve çoğu zaman onları ölüme mahkûm etti. Fakat bir fikri öldüremezsiniz.

Henry Miller der ki: "Tanrı, aptalı korur ama hiç rahat vermez." Aptal kişinin başına kötü şeyler gelmez. Çünkü başına gelecek en büyük kötülük kendisidir ve rahatı bu yüzden yoktur. Beni toplumun rahatını bozmakla suçlayanlar var, tehlikeli olduğumu söyleyenler de. Korkanlar da var elbet, fakat sadece doğruma zıt düşenler. Hâlbuki herkes gibi biriyim. Kendi doğrularım için yaşarım.

Ben, bir Kuzgun'um. Aydınlığı taşımak için karanlıkta gezerim ve sesim bir umut sesidir. Beni yakalayamazsınız. Ben, bir insan değilim. Ben, bir fikrim. Ve bu, bir meydan okuma değil, bir fikir beyanıdır.

Yazdığım kalemi kısa bir süreliğine kâğıttan ayırıp elimi sağ alt köşesine kaydırdım ve Corvus[1] yazıp imzamı attım. Kalemi masanın üzerine bıraktım, kâğıdı simetrik şekilde dörde katladım ve masanın üzerindeki krem rengi zarfın içine koydum. Fırçayı bardağın içindeki suya batırdım, ıslanan fırçayı yavaşça çıkardım, fazla suyu bardağın kenarına sürterek aldım ve ıslak fırçayı zarfın yapışkanlı kısmının üzerinde özenle gezdirdim. Zarfı kapatıp ön kısmını kendime çevirdim ve kalemi tekrar elime aldım. Kendi el yazımdan uzak bir el yazısıyla tekrar Corvus yazdım. Tarih atmadım, verilen mesajın da beyan edilen fikrin de bir tarihi yoktu. Zarfı masanın üzerinden kaldırdım, herhangi bir zarara karşı korunabilmek için çıtçıtlı şeffaf bir poşet dosyanın içine koyduktan sonra, üzerimdeki deri ceketin iç cebine yerleştirdim.

Elimdeki eldivenleri çıkarıp çöpe attım. Odadan çıkmak üzere ayaklandım ve masanın üzerindeki telefonu arka cebime koydum.

1 Kargagilleri kapsayan kuş cinsine verilen isim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Masa ışığımı kapatarak, odadan çıkmak üzere ahşap kapıya ilerledim. Odanın ışığını kapatıp ahşap kapıyı açtım ve kafenin mutfağına geçiş yaptım. Mutfağa, çalışan kalabalık insan topluluğundan kaynaklanan bir uğultu ve yoğun bir yemek kokusu hâkimdi.

Metalin metale çarpma seslerinin arsından geçerken kimse için orada değildim o an. Mutfağın bir parçası olmayan hiçbir şey onlar için şu an yoktu. İşini severek yapan her insan gibi, yaptıkları işin büyüsüne kapılmışlardı. İşlerine öyle odaklanmışlardı ki bedenleri bana çarpamamak için manevralar yapsa da zihinlerine varlığım pek uğramıyor gibiydi.

Hararetle yemek yapan insanların arasından kapıya ulaşıp kendimi diğer tarafa attığımda uğultu hafifledi, ortam dinamikliğini kaybetti ve kendini sakinliğe bıraktı. Klasik bir müzik, yemeğini yiyen, sohbet eden insanların hafif mırıltılarına eşlik ediyordu. Bu sakin ortamda gözlerimi gezdirdim bir süre, insanlar burada olmaktan keyif alıyor gibilerdi.

Az önceki ortamın aksine bu kez çalışanlar tarafından fark edildim, bir garson yanımda durdu hemen yardımcı olabilmek için. Gözlerimi etrafta gezdirmeye devam ederken, "İnsanlar burada zaman geçirmekten gerçekten keyif alıyor gibiler," diye mırıldandım memnun bir ifadeyle.

"Biz de öyle umuyoruz, efendim," diye onayladı Hazer. Kafamı ona çevirdiğimde gülümseyerek bana bakıyordu. "Odandan çıktığına göre acıkmışsın," dedi.

Kafamı sallayıp onu onayladım. O da kafasını hafifçe sallayıp eliyle yol gösterdi ve beni boş bir masaya yönlendirdi. Masaya ilerlerken, "Yağmur geldi mi?" diye sordum.

"Henüz gelmedi," diye cevaplarken, oturmam için sandalyemi çekti.

Ona teşekkür ederek oturdum. "Nergis burada, değil mi?"

"Evet."

"Ondan benim için bir şeyler yapmasını rica eder misin? İçeceğimi de Ömer seçebilir."

Söylediklerimi, not almaya gerek duymadan sessizce dinledi ve, "Başka bir isteğin var mı?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Teşekkür ederim," deyip gülümsedim.

Yanımdan ayrılıp beni kendimle baş başa bıraktığında sol kolumdaki saate baktım; cuma, 19.02. Normal şartlarda Yağmur'un bu saatlerde gelmiş olması gerekirdi fakat bugün geç kalmıştı. Adliyede işleri uzamış ya da trafiğe takılmış olmalıydı.

Yemeğimi yedim ve tatlımın son büyük dilimini de ayakta kalan bir aileye yer vermek için ağzıma tıktıktan sonra hızla masadan kalktım. Her ne kadar kafenin sahibi olsam da kasaya gidip hesabımı ödedim ve bahşiş kutusuna, toplam garson sayısına eşit düşecek miktarda bahşiş bıraktım. Ağzımdaki lokmayı hâlâ çiğnediğimi gören Ömer kasanın arkasından bir bardak su uzattı gülerek. Başımı sallayarak teşekkür edip bardağı dudaklarıma götürdüm.

"Yine hesabından fazlasını bahşiş olarak bıraktın, üstelik buranın sahibi sensin," dedi Ömer.

İçtiğim suyun yardımıyla ağzımdaki lokmayı yuttuktan sonra bardağı önümdeki tezgâha bıraktım. "Ben sadece sermaye sahibiyim. Burayı siz işletiyorsunuz."

Gülümsedi ve iki parmağını alnına koyarak asker selamı verdi. "İyi akşamlar, hanımefendi."

"İyi akşamlar, Ömer Bey," diye mırıldandım ve kafeden çıkmak üzere kapıya ilerledim.

İşlek bir cadde üzerinde olan kafemin önüne çıktığımda cadde kırmızı ve beyaz ışıklarla aydınlanmıştı. Ne gidiş ne de geliş vardı, yol tamamen kilitlenmişti. Kafenin arka kapısına bakan ara sokaklardan birine park ettiğim Volvo'mu yol şu durumdayken çıkarmak pek akıl kârı değildi. Evim çok uzak olmadığı için yürümeye karar verdim.

Ellerimi deri ceketimin ceplerine soktuğumda sol elim iç cebimdeki zarfa çarptı ve bana varlığını hatırlattı. Bu mektubun varlığını öğrenmek Yağmur'un hoşuna gitmeyecekti, amacını öğrendiğindeyse tedirgin olacaktı. Fakat bu mektubun gerekliliğine inanıyordum, bu gerekliliği ona açıkladığımda her zamanki gibi anlayış gösterecekti bana, biliyordum.

Cadde üzerinde çok ilerlememiştim ki arka cebimdeki telefonun titreşimini hissederek olduğum yerde durdum. Telefonu alıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ekrana baktım, iyi insan gerçekten lafının üzerine geliyordu. Aramayı cevaplayıp telefonu sağ kulağıma götürdüm. "Efendim?" dediğim sırada arkamdan uzanan bir el sağ kolumu tuttu, beni tutan eli sol elimle yakaladım fakat refleks olarak ters bir tepki vermeden önce elin sahibini tanıdım. Telefonu kulağımdan çekerken ona doğru döndüm. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle bakarken o da telefonunu kulağından çekti ve kruvaze ceketinin iç cebine koydu. Yüzüne bakabilmek için başımı hafifçe kaldırıp kaşlarımı çattım. "Madem arkamdasın neden arıyorsun?"

Yüzünde buruk bir gülümseme oluştu ve gözlerini sol kulağımda gezdirdi, "Seslendim ama duymadın, sesimi daha fazla yükseltmek istemedim," diye açıkladı.

Anladım der gibi kafamı salladım, cadde çok gürültülüydü ve sol kulağıma taktığım tıkaç da üstüne eklenince onu duymamış olmalıydım.

"Tıkaç kullanman yasak değil mi?" diye sordu bildiği hâlde.

Fakat sol kulağımı kapalı tutmak kendimi daha rahat hissetmeme neden oluyordu. Hafifçe omuz silkip konuyu değiştirdim, canımı sıkan konuları değiştirmeye genel olarak meyilliydim. "Çok geciktin. Tek başıma yemek zorunda kaldım. Günüm daha sıkıcı olamazdı," diye sitem ettim yüzümde hafif bir gülümsemeyle.

"Duruşma tahminimden daha uzun sürdü," derken saatine baktı.

Saatine sık sık bakar, onunla bir yarış içinde yaşardı. İkimiz de anı yaşayabilen kişiler değildik, fakat onun benden çok daha rahat bir hayat yaşamasını diliyordum. Saati kontrol etikten sonra sol kolunu omzuma attı ve beni geldiğim yöne geri çevirdi.

Ana caddeye çıkan ara sokaklardan birine girdik. Arabasını ana yola çıkan bir yere park etmişti, trafiğe çok takılmayacaktık en azından.

Arabanın önünden geçip yolcu koltuğuna oturdum. Yağmur sürücü koltuğuna yerleşip arabasını çalıştırdı ve aynaları kontrol ederek yola çıktı. Uzun parmakları tamamen alışkanlıktan gelen otomatikleşmiş bir hareketle radyonun açma tuşuna dokunup geri çekildi. CD çalardaki şarkı kaldığı yerden çalmaya başladı; sakin bir yabancı müzikti.

"Dün kafede mi uyudun?" diye sordu gözünü yoldan çekmeden.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çoğu geceyi dışarıda geçirir, sabaha karşı eve gelirdim fakat perşembeyi cumaya bağlayan geceler eve hiç uğramazdım, uyumaktan çok daha önemli işlerim olurdu. Sağ dirseğimi cama, yanağımı da yumruğuma yasladım. "Hımm," diye mırıldandım. "Rutin işlerim vardı."

Gözlerini kısa süreliğine yoldan çekip bana bakarak, "Rutinlerine uyumayı da eklesen fena olmaz," dedi.

Bu tür can sıkıcı konuları açmayı onun da istemediğini biliyordum ama bana ağabeylik etmenin zor olduğunu da biliyordum. Benim canımı sıkan şeyin onun da canını sıktığını, benim uyku problemimin onu da rahatsız ettiğini biliyordum fakat uyuyamıyordum. Eve gidip uyuyamayacağımı bilerek yatakta öylece uzanmak içimi sıkıyordu.

"Yaptığın birçok şeyi çok seviyorum, Ada. Ama bedenine ihtiyacı olan şeyleri vermezsen, bu şekilde uzun süre devam edemezsin. Elinde olmadığını biliyorum, en azından gerçekten isteyerek destek alabilirsin."

"Alıyorum zaten," diye geçiştirdim.

Kafasını salladı. "Alıyorsun ama bizim ısrarımızla. Bunu kendin için istemen gerek."

En son kendim için ne istediğimi hatırlamıyordum bile. Bir insanın karşısına oturup geçmişimi anlatmaktan ve anlayamayacağı hâlde anlıyormuş gibi bakmasından hoşlanmıyordum. Rahatlamasını sağlamak için gülümseyerek ona döndüm, "Ben gayet iyiyim. Uyku sorunumla baş ediyor, geceleri değil belki ama gündüzleri uyuyor ve uykumu alıyorum. Kafana takma, lütfen."

Yüzümdeki gülümseme onu pes ettirdi, konuyu daha fazla uzatmanın hiçbir anlamı olmayacağına ikna oldu. Elini uzattı ve saçlarımı yavaşça okşadı.

Gülümsemem, saçlarımı okşamasıyla samimi bir hâl kazandı. Yağmur Leventoğlu tanıdığım en mükemmel insandı ve onun gibi birine sahip olmak kendimi şanslı hissettiğim nadir şeylerdendi. Sanki iyiliğin, sevginin ve nezaketin özünden içmiş, onunla yıkanmış gibiydi. Onu tanıdığım on yıl boyunca ağzından tek bir kötü söz işitmemiş, kimseyi kırdığına şahit olmamıştım. Bu yapısı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beni zaman zaman onun için endişelendiriyor olsa da kendini iyi tanıyor olması etrafından zarar görmesine karşı koruyordu onu.

Elini saçlarımdan çektiğinde yüzümü tekrar dışarı çevirdim. Alışkanlıkla gözlerimi sık sık yan aynaya çeviriyordum ve tekrar baktığımda, bundan önce birkaç defa daha gördüğüm arabayı fark edince kaşlarım hafifçe çatıldı. "Sanırım takip ediliyoruz," diye mırıldandım ve oturuşumu dikleştirdim, arabanın içindeki kişiyi görebilmek için yüzümü aynaya yaklaştırdım.

Bir arabanın otobanda arkanızda olması normal bir durumdu, fakat Yağmur orta süratle araba kullandığından genelde herkes onu sollardı ve arkamızdaki araba asla hızlanmıyordu.

Yağmur emin olmak için sinyal verdi ve en sağ şeride geçti. Fakat araç Yağmur'un orta şeritte oluşturduğu boşluğu doldurmadı, aksine yavaşladı ve mesafeyi açtı.

"Beş kilometredir arkamızdan geliyor," diye mırıldandım, nedenine anlam veremeyerek yüzümde karmaşık bir ifadeyle.

Kafasını sallayarak beni onayladı, yüzünde sakin bir ifade vardı, beklenmedik durumlarda soğukkanlılığını yitirmemek işinin bir parçasıydı ve bunu günlük hayatına da yansıtabiliyordu. Tecrübelerine dayanarak, "Bugünkü sanıklardan birinin akrabası falandır belki," diye tahminde bulundu.

"Müdahale etmemi-" demiştim ki cümlemi tamamlayamadım.

Yağmur olumsuz bir kafa sallamayla karşı çıktı. "Vazgeçecektir, gerek yok."

Kaşlarımı çattım. "Serinkanlı olmanı takdir ediyordum ama adam manyak olabilir, sosyopat veya psikopat da olabilir. Hatta canı sıkıldığı için kendine bir kurban arıyor bile olabilir. Bu şekilde boş veremezsin her seferinde," diye çıkıştım.

Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu ama bir şey söylemedi. Fakat bir şey söylemeyişi beni sinirlendirdi, çünkü ne düşündüğünü adım gibi biliyordum. Benim yaptıklarımın da bundan bir farkı olmadığını ima ediyordu.

Gülümsemesinin altında yatan imaya, "İkisi çok farklı şeyler, ben kendimi de savunuyorum," diye karşılık verdim.

Hafifçe omuz silkti. "Ben bir şey söylemedim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafamı salladım, "Yüz metre ileride bir benzinlik var. Oraya girelim," deyip gözlerimi tekrar yan aynaya çevirdim. "Bakalım gerçekten bizi mi takip ediyor."

Yağmur yeniden yola çıktı ve bahsettiğim benzinliğe girmek üzere sinyal verdi. Arkamızdaki araba da peşimizden geldi ve göze batmamak için olsa gerek, benzin almak üzere önümüze geçti.

İnmek için kemerimi açtığımda Yağmur da kemerini açtı. Birlikte arabadan indik, kapımı kapatırken gözlerimi ona çevirdim, "Sen benzin al, ben de bir imza alayım," deyip gülümsedim.

Kafamı önümüzdeki arabaya çevirdim, sanki çok heyecanlanmış gibi bir tavırla yanına gittim. Şoför yan aynadan beni görünce açık olan camını kapattı. Heyecanlı ifademi hiç bozmadan, biraz da utangaç bir gülümseme ekleyerek camı tıklattım. İçerideki adam bir süre yüzüme baktı, gülümsediğimi ve heyecanlı olduğumu görünce bozuntuya vermeden camı tekrar açtı.

Telaşla, biraz da yüksek sesle konuşmaya başladım. "Kusura bakmayın, rahatsız ediyorum ama sizin çok büyük bir hayranınızım! İsmim Ada."

Adam önce şaşırdı, ardından ne diyeceğini, ne yapacağını bilemeyerek bir süre öylece yüzüme baktı. O kısa süreden faydalanarak gözlerimi onun üzerinde ve arabanın içinde gezdirdim. Oturduğu için boyunu tam olarak tahmin etmek zordu ama 1.80'den biraz uzundu. Kilolu bir yapısı yoktu, pahalı görünen takım elbisesi üzerine tam oturmuştu. Ne diyeceğini bilemez hâlde, beni başından bir an önce savmak için elimi sıktı. "Sanırım birine benzettiniz," dedi.

Ben de onun elini sıkıca kavradım; titremiyordu, avuç içi nasırlı ve kuruydu. İçinde bulunduğumuz durum onu şaşırtsa da vücudu herhangi bir tepki vermiyordu. Birini takip etmek stresli bir iş olsa da bunu ustalıkla saklıyordu, bundan da kendini kontrol edebildiği çıkarılabilirdi. Güçlü olduğunu elimi tutuşundan anlayabiliyordum. Yüzüme, hayranlık duyan aptal bir bakış ekledim ve ona baktım. "Sanırım öyle oldu," dedim.

Bakışlarımdan ve ifademden hiç etkilenmedi, aksine göz ucuyla yan aynadan Yağmur'a baktı. İşinde profesyonel olduğu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

açıktı. Elimi bıraktı ve sahte bir gülümsemeyle, "Biraz acelem var da kusura bakmayın lütfen," dedi.

Ben kafamı sallarken arabasını çalıştırdı ve vitesi değiştirirken yan koltuktaki gazeteye eli çarptı. Gazetenin üzerini örttüğü silahı gördüm fakat görmemiş gibi yaptım. Diğer elimde tuttuğum telefonu yavaşça bıraktım, telefon yere düşüp arabanın altına kaydı.

Arabayı hareket ettirmemesi için, "Eyvah! Bir dakika!" diye bağırdım ve dizlerimi yere koyarak eğildim. Telefonuma uzanırken, her ceketimin cebinde bir tane bulundurduğum, fark edilmez takip cihazlarından birini arabanın altına yapıştırdım. Telefonumu alıp ayağa kalktım ve aptal bir hayran gibi gülerek, yan aynasından ona el salladım. Araba yanımdan geçip giderken yüzümdeki gülümsemeyi sildim ve arkamı döndüm.

Telefonumu arka cebime geri koyarken, yaptıklarımı arabasına yaslanarak şaşkınlıkla izleyen Yağmur'un yanına ilerledim, yüz ifadesi beni güldürdü. Arabayla temasını kesip kendi kapısını açtığında ben de kendi kapımı açtım. Birlikte tekrar arabaya bindik, arabayı çalıştırmak üzere start düğmesine basılı tuttu parmağını. "Bir şey bulabildin mi bari?" diye sordu eğlenen bir sesle.

Düşünceli bir tavırla kafamı hafifçe salladım, sonra kemerimi taktım. "Bizi takip ediyordu ve sıradan biri değildi. Profesyonel olduğuna eminim, yan koltukta da bir silah taşıyordu; Canik.[2]"

Bizi benzinlikten çıkarırken kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Polis mi yani?"

Kafamı salladım. "O silahı sadece polisler kullanmıyor ama polis olma ihtimali yüksek. Tavrı, duruşu, elleri. Ayrıca ceketinin altında koltuk altı silah kılıfı var gibiydi."

Anladım der gibi kafasını salladı.

"Takip cihazı taktım. Eğer polisse gidip çıkarmam gerekecek."

"Tabii bizim sokakta sabahlamazsa."

"Polis olsa bile geceleri sokaklarda hayaletlerin dolaştığını bilmiyorsa, o da onun problemi olur," deyip omuz silktim. Eğer bir polisse, beni fark etmeden cihazı oradan çıkarabilirdim, önemli olan Yağmur'a zarar vermeyecek biri olmasıydı.

2 Canik: Dünyanın 42 ülkesinde kullanılan, tabanca ve aksesuarlarının üretiminde önde gelen bir Türk markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evin önünde durduğumuzda arabadan indim. Ağrıyan sağ omzumu sol elimle ovalarken, Yağmur arabasının kapılarını kilitleyip yanıma doğru adımladı. Bahçe kapısından girdim ve onun da gelmesi için kapıyı açık bıraktım. Yan komşumuz olan emekli öğretmen Neriman Teyze ve eşi emekli doktor Selim Amca evlerinin ön bahçelerinde oturmuş, çay içiyorlardı. Onlara iyi akşamlar diledim. Onlar da bana iyi dileklerde bulunurken, arkamdan gelen Yağmur'a da muhtemelen gülümsediler. Aniden biri arkamdan sarılıp yanağımdan öpünce kafamı sola çevirdim ve Görkem'in, beyaz tenine düşen, sokak ışıkları altında altın gibi parlayan sarı saçlarını gördüm.

"Ben geldim!" dedi neşeyle ve kollarını açıp yanıma geçti.

Benden altı yaş küçüktü fakat oldukça uzundu. Gülümseyen yüzüne gülümseyerek baktım. "Hoş geldin de erkencisin?" diye sordum şüpheyle.

Yüzünde muzır bir ifade oluştu. Yağmur yanımıza gelip komşularımıza iyi akşamlar diledi ve üçümüz birlikte içeri girdik.

Kapıyı açtığım anda Görkem beş yaşındaki bir çocuk gibi koşarak bizi itti ve içeri ilk önce kendisi girdi. Yağmur onun arkasından söylenirken bana baktı. Onun bu tavrına güldüm ve peşi sıra içeri girdim ben de.

Birlikte küçük koridordan geçtik ve sağa dönüp mutfağa girdik. Görkem buzdolabında bir şeyler arıyordu. Yağmur da yemek hazırlamak için buzdolabına ilerledi. Yapacak işlerim olduğundan, yemek yapma olayında onlara katılamayacaktım. "Birbirinizi yaralamadan güzelce yemek yapın. Ben odamdayım, yemek hazır olunca haber verirseniz ben de yerim," deyip gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim ve odama çıkmak üzere merdivenlere yöneldim.

Odama girdiğim gibi, normalde kıyafet odası olarak kullanılan ama benim internet kafeye çevirdiğim odaya girdim. Birbirine bağlı birkaç bilgisayarın olduğu masanın önüne geçtim ve hangi takip cihazını taktığımı anlamak için bilgisayarlarda, şu an aktif olan takip cihazlarının konumunu arattım. Takip cihazlarının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

güncel konumları tekrar hesaplanırken, masanın üzerine iliştirdiğim notları okudum.

- Ödemeleri al
- Çocukların ilaç parasını yatır
- Hastane ödemelerini kontrol et
- Ahmet Gümüş'ü araştır

.
.
.
.

Liste uzayıp giderken, bilgisayarlardan gelen sinyal sesiyle kafamı ekranlara çevirdim. Yeni eklenen konum kaşlarımı hafifçe çatmama sebep oldu; adres bir yerden tanıdık geliyor gibiydi.

Gözlerimi kapatıp konumu gözlerimin önünde canlandırdım ve nereden tanıdık geldiğini çıkarmaya alıştım. Zihnimde eşleşen anıyla gözlerimi açtım ve doğru olup olmadığını kontrol etmek için, aklıma gelen şirketin ismini bilgisayarlarda arattım. Doğru hatırlıyordum, konum tam olarak HayBalt İnşaatın işletim ve yönetim binasını gösteriyordu. Yağmur'un avukatlığını yaptığı şirketlerden biriydi, daha önce onu almak için oraya gitmiştim. Haklarında pek bir şey bilmiyor olsam da şayet takip eden kişi bir polisse şirketle ilgili bir durum söz konusu olmalıydı, eğer polis değilse Yağmur için tehlike teşkil ediyor demekti ve bu da canımı sıkardı. Önümdeki listenin köşesine yeni bir not ekledim; HayBalt İnşaat'ı araştır!"

Ardından, yapmam gereken diğer işleri halletmeye çalıştım. Yaklaşık bir saat sonra Yağmur'un aşağıdan, "Ada, yemek!" diye bağırdığını işittim.

Sandalyemden kalkmadan önce, arabaya taktığım takip cihazı eve iki kilometre kadar yaklaştığında telefonuma bildirim gelmesi yönünde birkaç ayarlama yaptım.

Aşağı indiğimde yemek soğumak üzereydi. Beyaz sandalyelerden birine oturdum, yemeğime yönelmeden önce dua etmek için ellerimi açtım ve gözlerimi kapatarak, verdiği nimetler için yaratıcıya şükrettim. İstediğin vakitte, istediğin yemeği, sevdiğin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantev.org

bir yemeği yiyebiliyor olmak büyük bir lütuftu. Küçükken de ıslahevindeyken de iyi beslendiğim söylenemezdi.

Gözlerimi açıp yemeğime başlamak için kaşığımı elime aldığımda, Görkem'in, sebebini az çok tahmin ederek üzgün bir hâlde bana baktığını gördüm. Bu alışkanlığıma hâlâ alışamamıştı. Kaşımı kaldırırken çorbamı karıştırdım.

Kafasını iki yana hafifçe sallayarak omuz silkti. "Sadece... garip hissettiriyor."

"Dua etmenin nesi garipmiş?" diye sordum ne demek istediğini anlamış olsam da.

"Dua etmen değil. Yemeği her gördüğünde mutlu olman."

"Asıl garip olan ne biliyor musun, benim minik, sarı kardeşim? İnsanların, bunlara zaten sahip olmaları gerektiğini düşündükleri için kaybedebileceklerini hiç düşünmüyor oluşları. Bunun için hiç minnet duymuyor oluşları. İnanırsın veya inanmazsın, senin tercihin. Fakat inandığını düşünüyorsan, bence sana verdiği her şey için minnet duymalısın. Küçükken sadece ekmek yerken de dua ederdim. Şimdi de dua ediyorum. Bu, bir prensip."

Bu konuyu hiç açmazdı fakat benden daha üzgündü. Konuşamadığı için üzerinden geçip gidemiyordu. Annemiz beni terk edip onu el bebek gül bebek büyüttüğü için bana karşı mahcup hissediyordu hep, fakat benim için artık sorun değildi. Üstün zekâya sahip bipolar bir babayla, beni hiç sevmeyen bir anneyle büyümüş olmayı kabullenmiştim çoktan. Suç işlemiş olmak, suça teşvik edilmiş olmak ve altı sene ıslahevinde yatmış olmak artık alışmış olduğum şeylerdi. Her şey eninde sonunda geçip gidiyordu. Tüm bunlardan sonra üzerinde kalan şey senin kimliğin oluyordu.

"Bunları aşman gerek, sarı çocuk," dedim.

Kafasını sallayarak onayladı beni. Konuyu değiştirmek için derin bir nefes aldı ve en kolay yola başvurarak Yağmur'a yöneldi. "Eee? Yağmur, yolda gelirken olanlardan bahsetti biraz. Bir şeyler bulabildin mi laboratuvarında?" derken çatalıyla yukarı katı gösterdi.

Yağmur'un da bana baktığını hissedebiliyordum. Ne bulduğumu o da merak ediyordu. Yuttuğum lokma sonrası ona baktım. "Takip cihazı HayBalt İnşaat'a ait yönetim binasını gösteriyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önce kaşları kalktı, ardından, "Geçen ay bir inşaat kazası oldu," dedi. "Omuriliği ciddi hasar gördüğü için iki bacağında da his kaybı olan bir işçimiz için yürütülen soruşturmada, sorumlunun taşeron firma olduğu saptandı. Biz de işçimiz adına firmaya dava açtık. Firma sahipleri üstü kapalı tehditte bulundular ve mafya tipli kimselerdi. HayBalt İnşaat'ın sahibi Sadi Bey de bana bir şey yapılmasından endişe etmişti bir ara. Beni koruma amacıyla peşime adam takmış olabilir mi?"

Mantıksız bir teori değildi fakat emin olmak için erkendi.

"Bilmiyorum ama araştıracağım bunu. Her ihtimale karşı dikkatli ol lütfen. Kırılmaz cam taktır ve lütfen bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünürsen beni ara."

Kötü bir haber verecekmiş gibi göğüs geçirdi. "O kısım biraz zor artık. Corvus için Ankara'dan özel bir ekip yollandı. İstanbul'a gelmişler. Hepsinin çok iyi polisler olduğunu duydum. Gerçekten iyilermiş," derken, *iyilermiş* kelimesini gözlerime bakarak vurguladı, beni buna ikna etmek ister gibiydi.

Fakat bu haberi ondan önce aldığım için şaşırmadım, zira mektubu da onlar için yazmıştım. "Biliyorum," dedim kafamı hafifçe sallayarak.

Onlar bana gelmeden ben onlara gidecektim. Babamdan sadece yazılım değil, hatırı sayılır bir yaşam tarzı da öğrenmiştim. Eğer bir kavga kaçınılmazsa, yumruklar atılmadan önce tüm sebepleri ve gerekçeleri söylemiş olmak önemliydi. Onlar benim peşime düşmeden, bunu neden yaptığımı onlara açıklamayı isterdim, çünkü benim için özellikle kurulmuş bir ekipti bu. Onların tek işi artık ben olacaktım.

"Polis teşkilatının seni bu kadar gözüne kestirmesi, düşündüğünden daha çok göze battığını anlamana yardımcı olmuştur sanırım. Ve artık daha dikkatli olmalısın, ciddiyim. Gerçek bir dikkatten bahsediyorum. Polislerin bazıları senin onlara yardım ettiğini ve zararsız olduğunu düşünüyor olabilirler ama artık resmen yakalanman için bir ekip kurulmuş durumda ve bu, senin görmezden gelinmeyecek bir şekilde kamu düzenini bozduğunu ve tehlike teşkil ettiğini düşündüklerinin bir göstergesi. Seni sevsinler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

veya sevmesinler, hepsi peşine düşmek zorunda. Her ne yapmak istiyorsan bunu sahaya girmeden yap."

"Zaten saha dışında çalışıyorum," diye karşı çıktım ona yumuşak bir sesle. Bu konunun ikisini de germesini istemiyordum, benim için sorun değildi.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Ada... Geceleri çatılarda dolaşıyor, sokak aralarında birilerini pataklıyorsun," dedi.

"Saha diye bahsettiğin şeyin meydanlar, ne bileyim toplu alanlar falan olduğunu düşünmüştüm. Çatılar saha içi sayılmaz, kuzgunlar yüksek yerlere tünerler," diyerek kendimi savunduğumda, kafasını iki yana sallayarak onaylamaz bakışlar attı bana. Masanın üzerindeki elini gülümseyerek tuttum. "Dikkatli olacağım. Söz. İki adet fazladan dikkatli olacağım. Sen ve sarı çocuk için," deyip kafamla Görkem'i gösterdim.

"Hem ben de varım. Yardıma ihtiyacın olursa ne istersen yaparım, biliyorsun," dedi Görkem.

Yağmur gözlerini devirdi ve başını Görkem'e çevirdi. "Bir dur be oğlum. Ablan bir dert, sen bir dert," diye yakındı.

Yüz ifadesine gülmeden edemezken, elimi ileri uzattım ve Görkem'in suratını avucumun içine alıp sıktım. "Bu şekilde konuşmamanı sana daha kaç kez söyleyeceğim? Sen hiçbir şeye karışmayacaksın."

Yüzünü elimden kurtarıp bozulmuş bir ifadeyle bana baktı. "Kendi başıma kodlama öğrendim ve seni buldum. Birini bulmakta senden çok daha hızlıyım. Sana yardım etmeme neden izin vermiyorsun? Güvenmiyor musun bana?"

Ona bunun cevabını milyon kez vermiş olsam da insanlarda, istemedikleri cevaplar aldıklarında, aynı soruyu hiç cevap almamışlarcasına sormaya devam etmek gibi bir deformasyon vardı.

Kolumdaki saatin ötmesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım ve sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. "Bunun sebebini avukatım Yağmur Leventoğlu sana açıklayacak. Benim çıkmam lazım."

"Kardeşin anlamak istemiyor. Genlerinizde sizi tehlikeye karşı çeken bir açık var," diye söylendi Yağmur arkamdan.

Omzumun üzerinden ona bakıp gülümsedim, "Biraz yavaş ve tane tane anlat. O, benim kadar zeki değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Görkem beni alkışlayarak, "Ha, ha, ha, çok komiksin ablacığım," dedi.

Gülerek ona baktım ve öpücük attım. "Ben yokken birbirinizi öldürmeyin sakın. Uslu çocuklar olun."

Yağmur beni onaylarken, Görkem küçük bir çocuk gibi dinozor taklidi yaparak Yağmur'a yaklaştı ve üzerine atladığında Yağmur onu ensesinden tutup kafasını masanın altına soktu. Gülerek kafamı iki yana salladım.

Görkem, Yağmur'u sinir etmek ve onunla dalaşmak için bütün yeteneğini konuşturuyordu. "Yeni ekip gelmesi senin işine geldi aslında, manitacılık oynarsın," dedi boğuk çıkan sesiyle ve gülerek devam etti. "Ünlü Avukat Yağmur Leventoğlu'nun eli işte gözü oynaşta! Şok, ben şok!"

Yağmur kafasını daha çok eğdiğinde Görkem elinden kurtuldu ve kahkahalarla gülmeye başladı. Yağmur tehditkâr bir tavırla çatalını ona doğru uzattı. "Şu nasıl; ünlü oyuncu Görkem Atahan'a, Avukat Yağmur Leventoğlu tarafından, kamu esenliğini bozduğu iddiasıyla dava açıldı."

Görkem kaşlarını çattı, bir yandan da gülümsediği için yüzünde tuhaf bir ifade oluşmuştu. "Ne yapacaksın, cebime uyuşturucu mu sıkıştıracaksın?"

Yağmur sinir bozucu ve kendinden emin gülümsemesiyle bakarak, "Oyunculardа sık rastlanan bir durum. Sıkıştırmama gerek yok, iddiası bile seni karakola getirtir," dedi.

Görkem'in bakışlarıysa isyan ve inkâr doluydu.

Onların bu saçma atışmalarını izlemek her ne kadar keyifli olsa da yapacak işlerim olduğu için mutfaktan ayrılmak üzere yoluma devam ettim. "Ona iyi davran," diye tembihledim alay ederek.

"Merak etme, gözün arkada kalmasın. Asla!" diye seslendi o da arkamdan. Ardından Görkem'den çıkan acı dolu bir ses geldi kulağıma.

Carpe Diem'den içeri, "İyi akşamlar, Carpe Diem!" diyerek girdim.

Beni gören her garson, "İyi akşamlar," diyerek karşılık verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onlara gülümseyip doğruca kasaya ilerledim. Ömer'in yanına gidip kollarımı tezgâha yasladım.

"Hoş geldin," derken, kuruladığı bardakları, kolayca alabilmek için önündeki alana diziyordu.

Başımla selam verip gülümsedim. "Hoş buldum. Kahvelerim hazır mı?"

Kafasını salladı. "Hemen veriyorum. Az önce paketledim," dedi ve altmış bardak kahveyi yerleştirdiği kutuları gösterdi.

Tezgâhla olan bağımı kesip kutuların olduğu kısma geçtim. Rastgele bir bardağa dokunurken ona baktım. Parmaklarım karton bardağın üzerinden ısınmıştı ama yine de sormadan edemedim. "Sıcaklar, değil mi?"

"Merak etme, hâlâ çok sıcaklar," diyerek bana güvence verdi.

Gülümsedim. "Teşekkürler. Ellerine sağlık."

En alt kutuyu iki elimle kavrayıp kucakladım, sıkıca tuttuğumdan emin olunca adımlamaya başladım. Çıkışa en yakın olan Ece, benim için kapıyı açtı. Ona gülümsedim ve teşekkür ettim.

"Rica ederim," derken peşimden gelip arabamın da kapısını açtı. Kutuları ön koltuğa yerleştirdim, devrilmelerini engellemek için emniyet kemerini üstlerinden geçirip taktım ve direksiyona geçip kendi kemerimi taktım.

Kafeme en yakın polis merkezi önünde durup aşağı indim. Buraya kendi ayaklarımla geliyor olmak bir ironiydi. Buraya ilk geldiğimde polis arabasının arka koltuğundaydım ve bu bir kez daha olmayacaktı. Bir daha polis arabasının arka koltuğunda asla oturmayacaktım. Yaptıklarım, söylediklerime ters düşecek şeylerdi fakat bunun olmaması için çabalıyordum.

Kutuları kucağıma alıp kapıyı ayağımla kapattım. Beni başıyla selamlayan nöbetçi benim yaşlarımda genç bir polisti. Bende onu selamladım. Normalde bu tür bir ikram hoş görülen bir durum değildi fakat benim bir özelliğim vardı. Eski emniyet müdürü Aslan Kostakurta'nın manevi torunu sayılırdım. Bana güveniyor ve beni seviyorlardı. Onlara senelerdir her akşam kahve getiriyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nöbetçi polis bu duruma alışık olduğundan, bana yardım etmek için en üstteki kutulardan birini gülümseyerek aldı. "Ben dağıtırım bunu."

"Teşekkür ederim," dedim.

Elinde tuttuğu kutudan kendi kahvesini aldı ve yakın çevresindeki arkadaşlarına dağıtmak üzere seslendi. Ben de içeri girmek için kapıya yöneldim. Kapıda duran polislerden biri elimdeki tüm kutuları aldı ki üzerimdeki eşyaları X-Ray'e koyabileyim.

İçerisi oldukça sakindi. Tanıdık yüzler beni görünce gülümsediler. Bu, hâlâ alışılmış bir durum sayılmazdı benim için. İnsanların beni iyi anmalarına ve bana gülümsemelerine alışamıyordum. Genelde sevilen biri olmamıştım.

Kucağımdaki kutulardan biri daha alınınca gözlerimi alan kişiye çevirdim. En çömez polis üyesiydi, benden de küçüktü. "Bunu ben dağıtırım," derken kutuyu hafifçe yukarı kaldırdı. "Müthiş dakiksin," diye övdü beni.

Gülümsemeden edemedim. O kadar genç ve saf bir çocuktu ki bu mesleği seçmesi onun için ödümü koparıyordu. Her gün buraya geldiğimde onu kolaçan etmek istiyordum. Korumacı bir yapım vardı ve o, kötü birilerinin peşine düşmek için fazla iyi ve saf biriydi. Kötü adamların peşinden benim gibileri gitmeliydi. Benim gibi, yeterince iyi olmayan, suçlu, hor görülmüş, kolayca terk edilebilir, vazgeçilebilir ve kaybedecek çok şeyi olmayan biri.

"Sakın hepsini içme," diyerek takıldım ona. Bu, beklediğim şekilde onu güldürdü.

"Söz veremem," derken bir bardak aldı ve içe içe ilerlemeye koyuldu.

Arkasından gülümserken kafamı iki yana salladım. Geriye kalan kutuları, belli noktalarda daha az meşgul olan polislere bırakarak yükümü hafiflettim ve yukarı katlara çıkmaya başladım. Kat kat gezdikten sonra elimde kalan son kutudaki kahvelerle, kahvesi olmayan veya yine içmek isteyen var mı diye etrafta dolaşmaya başladım.

O sırada Neşe elinde kahvesiyle çıkageldi. "Senin geldiğini kahve kokusunda anlıyorum artık," deyip bardağını kaldırdı. "Teşekkürler, bir tanem."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu tür hitaplardan hoşlanmasam da Neşe'nin mizacı böyleydi. Herkesle çiçekli böcekli konuşurdu. Alışmıştım artık bu hâllerine. "Afiyet olsun."

"Elindekiler fazla mı? Ali Amir'in misafiri var, onlara götürebilirsin. Karakola yeni bir ekip geldi," dedi.

Duyduğum şey, yüzümde mimik oynamasına izin vermesem de bir anlığına duraksamama neden oldu. Ekibin kurulduğunu ve İstanbul'da olduğunu biliyordum. Fakat burayı kullanacaklarını bilmiyordum, üstelik yarın işe başlayacaklarını sanıyordum. İlk günden ekipten biriyle burada karşılaşmak ileride bir sorun yaratır mıydı, mektubu bugün teslim etmem doğru olur muydu gibi soru işaretlerine sebep olmuştu bu durum. Erken ziyaret, yaptığım planı bozmuştu. Mektubu bırakmak için başka bir yol bulmalıydım.

Onu fazla bekletmemek için, "Ali Amir'ime bırakırım o zaman," dedim.

Kafasını sallayıp yanağımdan öptü ve yanımdan ayrıldı. Ben de yavaş adımlarla Ali Amir'in odasına ilerledim. Neşe böyle bir teklifte bulunmuşken geri çevirmem garip kaçacaktı, bunun yanı sıra her gün buraya gelen biri olarak Ali Amca'nın yanına uğramamam söz konusu olamazdı. Mektubu bugün bırakıp bırakmama konusuna da bu karşılaşmayı atlattıktan sonra karar verecektim.

Ali Amir'in odasının penceresinin önünde durdum. Ali Amir'in dışında içeride bir kişi daha vardı ve onun da arkası bana dönüktü. Oldukça dik duruyordu ve yapılı bir vücudu vardı. Omuzları geniş, boyu uzundu. Beyaz bir gömlek, kumaş bir pantolon vardı üzerinde. Pantolonun kumaşından yapılan ceketi, oturduğu koltuğun kolçağına koyulmuştu. Sağ elinin başparmağını sağ yanağına, işaret parmağını da dudaklarına yaslamış, düşünceli bir hâlde Ali Amca'yı dinliyordu.

Ali Amca beni fark edince sözünü bitirip gülümseyerek bana döndü. Ben de gülümsedim ve kahve getirdiğimi anlaması için elimdeki kutuyu kaldırdım. Ayağa kalkıp odasının kapısını açtı. "İyi akşamlar, Ada Hanım."

Bu hitap şeklini ne zaman duysam geçmişim gelirdi aklıma. Aslan Amca beni ve babamı yakaladığında o kadar çok korkmuştum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki çocuk şubeye götürüldüğümde tir tir titriyordum. Ali Amca yanıma gelmiş, ceketini omuzlarıma atmış ve bana, "İyi misin, Ada Hanım?" diye sormuştu sevecen bir sesle. O zamanlar çocuk şube amiriydi ve o zamandan beri bana hep Ada Hanım derdi.

"İyiyim, amirim. Kahve getirmiştim. Neşe sizin henüz içmediğinizi söyledi," diye açıkladım geliş sebebimi. Kutudan bir adet kendisi için, bir adet de içerideki misafiri için kahve aldı ve teşekkür etti.

O sırada koltukta oturan kişi bana dönmüştü ve inceleyen bir tavırla yüzüme bakıyordu. Yeşil gözleri, sert bir yüz ifadesi ve ona çok yakışan bir saç şekli vardı. Yüzümde bir gülümsemeyle başımı sallayarak onu selamlayıp Ali Amca'ya döndüm. "Afiyet olsun," dedim. Amirim teşekkür ettikten sonra kapıyı kapattı. Elimde kalan son kahveyi, "Çok kafein tüketme," diye uyararak Arda'ya bıraktım. Merdivenleri inerken, ceketimin iç cebindeki mektup varlığını hatırlatmak ister gibi ceketime sürtünerek, duyulması çok zor bir hışırtı çıkarıyordu. Mektubu, mektubun sahibi buradayken sivil olarak bırakmak mantıklı olmayacaktı, bu iş Kuzgun'a kalmıştı.

Volvo'ma bindim ve İstanbul'un izbe köşelerinden birine sürdüm. Üzerini örtüyle kapattığım spor arabamı -McLaren GT- terk edilmiş depoların bulunduğu alanın toprak yoluna bırakmıştım. Etrafta ne kamera vardı ne de telefon doğru dürüst çekiyordu. Saklanmak için ideal bir yerdi. Bu nedenle, Kuzgun olarak sokağa çıkmak zorunda olduğum zamanlarda kullandığım spor arabamı da burada saklıyordum.

Arabamı park edip indim ve McLaren GT'nin alçak tavanının üzerindeki örtüyü avucumun içine hapsedip kendime doğru çektim. Örtü, pürüzsüz yüzeyde kaydı ve siyahın en güzel tonunu gözlerimin önüne serdi. Mat siyah, karanlıkta hiç yokmuş gibi duruyor, ışıkta da parlama yapmıyordu.

Bagajı açıp içinden kıyafetlerimi aldım. Volvo'da üzerimi değiştirdim. Siyah, boğazlı bir kazak, siyah pantolon, siyah deri ceket, siyah bir şapka. Üzerimi giydikten sonra, dökülmesine karşı önlem olarak saçlarımı siyah bir bone yardımıyla toplayıp şapkayla sabitledim. Lenslerimi taktım. Siyah eldivenlerimi takıp, içinde ses değiştirici aparat bulunan siyah maskeyle ağzımı kapattım, sadece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözlerim açıkta kalmıştı. Çıkardığım ceketin cebinden mektubu aldım, üzerimdeki ceketin cebine yerleştirdim. Ayakkabılarımı da sağlam ve rahat olan siyah koşu ayakkabılarıyla değiştirdim.

Değiştirdiğim kıyafetleri Volvo'da bırakıp aşağı indim ve kapıları kilitledim. Az önce spor arabamın üzerinden aldığım örtüyü Volvo'nun üzerine örttüm. Spor arabamın bagajından, içinde bilgisayar ve diğer eşyalarımın olduğu sırt çantasını alıp ön koltuğa oturdum. Çantanın içinden bıçakları kılıflarıyla çıkarıp pantolonumun üzerinden iki bacağıma bağladım, küçük birkaç sinyal vericiyi de ceketimin cebine koydum.

Neredeyse hazırdım fakat mektubu nasıl bırakacağıma karar vermem gerekiyordu. Eğer kendim oraya koyarsam hem büyük bir risk almış hem de mektubumda bahsettiğimin aksine onlara meydan okumuş olurdum. Üstelik mektubun sahibi orada olursa işler karışabilirdi, henüz neler yapabildiklerini, yapabileceklerini bilmiyordum. Karakola başka birinin bırakmasını sağlayabilirdim, para teklif etmek bu basit görevi yapmaları için ikna edici olabilirdi.

Derin bir nefes aldım ve kapımı kapatıp arabayı çalıştırdım. Araba güçlü bir ses çıkararak toprak yoldan asfalt yola atıldı ve bir süre hızla ilerledim. Karakolun arka sokaklarından birine, siyah arabaların arasına park ettim, yola yürüyerek devam edecektim.

Arabadan inip kapıları kilitledim ve yönümü karakola çevirdim, binaların oldukça yakınından yürüyerek sokağı bitirdim. Sokağın sonundaki park dikkatimi çekti. Saat neredeyse gece yarısı olmuştu ve park, çocuk eğlendirme görevini sonlandırmış gibiydi. Çocukların neşe içinde koştukları yerde dört kişilik bir arkadaş grubu içki içiyordu şimdi ve yanlarında küçük bir çocuk vardı. Çocuk gelişimi okumuş sayılmazdım ama bu durum beni rahatsız etmişti. Annelik yapıldığını görmüş değildim, bu yüzden rol modelim yoktu. Ancak annesi, çocuğunu burada görse normal şartlarda bu durumdan rahatsız olurdu. Kaşlarımı çatıp, kendime hâkim olamayarak onlara doğru ilerledim.

Karakoldan çok uzak bir yer değildi ama gördüğüm kadarıyla güvenlik kamerası yoktu. Parka girip onlara doğru ilerlerken içlerinden birinin bakışları bana kaydı, diğerleri o sırada küçük çocuğa içki içiriyor, verdiği tepkilere gülüyorlardı. Beni ilk fark eden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diğerlerine başıyla beni gösterdi, yaptıkları şeyi bir süreliğine bıraktılar. Küçük çocuk korkmuş bir hâldeydi ve yerinden kıpırdamadan dilini koluna siliyordu.

Aramızda bir metre kadar mesafe bırakıp, "Sanıyor ve umuyorum ki çocuk sizin değil?" dedim. Maskemdeki birkaç materyalden dolayı sesim pürüzlü ve daha kalın çıkıyordu konuşurken.

"Ne diyor lan bu?" deyip gülmeye başladı biri. Diğer ikisi de gülmeye başladılar onunla birlikte. Fakat içlerinden biri onlardan daha ayıktı ve daha zeki olmasa bile muhtemelen daha kurnazdı. Beni inceliyor ve kafasında bir şeyleri tartıyordu.

"Senin de değil belli ki," deyip çocuğa döndü ve yanına gelmesini işaret etti. Çocuk bir bana, bir ona baktı, korku dolu bir ifadeyle üzerindeki eski kazağı çekiştirerek, onu çağıran adamın yanına gitti. Adam, canını yakacak şekilde çocuğu omzundan tuttu ve elindeki şişeyi ona uzattı. Çocuk ha ağladı ha ağlayacak, titreyen elleriyle şişeyi aldı.

"İçmek zorunda değilsin, senden bunu istedikleri için ağabeyler birazdan pişman olacaklar zaten," dedim ve gözlerimi çocuğun yanındaki adama diktim.

Güldü ve kaba bir şekilde burnunu çekti. "İyi kafa."

Karşımdakinden daha aptal ve kafası daha kıyak olanlardan biri, oturduğu yerden kalkıp bana doğru adımlamaya başladı. Kurnaz olan onun bana ilerleyişini izlerken çocuğun omzunu bıraktı. Çocuklar sezgileri kuvvetli canlılardı; çocuk, çaktırmadan kaçabilmek için elinde şişeyle geriye doğru birkaç adım attı.

Bana yaklaşanı çocuktan biraz daha uzaklaştırmak için birkaç adım geri gittim ve çocuğun, kurnaz olanın kol mesafesinden çıkmasını bekledim. Yeterince uzaklaştığında geri gitmeyi bıraktım ve bana yaklaşıp elini uzatmış olan aptalın elini tutup büktüm ve onu kendime çekerek kolunu sırtında kilitledim. Dizinin arkasına sertçe vurduğumda acıyla bağırdı ve dizlerinin üzerine çöktü, sarhoş olduğu için dengesini iyice kaybetmişti. Kurnaz olan ve diğerleri, arkadaşlarına yardım etmek için hışımla üzerime geldiklerinde, tuttuğum adamı yere ittim ve o yüzüstü yere serilirken bir adım geri çekildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kurnaz olan kollarımı tutmaya yönelik bir hamlede bulunduğu sırada ellerini bertaraf edip sol dirseğimle çenesine, avuç içimle sertçe karın boşluğuna vurdum. İki büklüm bir hâlde hareketsiz kaldı. Diğer iki aptal ayakta zor duruyorlardı ama yine de aptal cesaretleri üzerlerindeydi. Aynı anda saldırmayı denediler, birini tek bir yumrukla, diğerini ise karın boşluğuna attığım tekmeyle yere serdim. Sızlanmaya vakit bulamadan yerde sızıp kalacaklardı. Kurnaz olan nefes almaya çalışıyordu hâlâ, kafasını geriye doğru ittiğimde o da inleyerek yere yığıldı.

Gittiğini umarak dönüp baktığımda çocuğun hâlâ orada olduğunu gördüm. Epey şaşırmış, bir parça da mutlu olmuş bir ifadeyle bana bakıyordu. Korkmuş olabileceğini düşünerek ona yaklaşmadım. Uzaktan, "İyi misin?" diye sordum. Kafasını birkaç kez salladı. Ben de kafamı salladım ve yerde yatan adamların üzerlerinden atlayıp yanına gittim.

Çocuk yerde duran poşeti aldı, içinde bir sürü mendil vardı. "İçtikleri şeyden ben de içersem kalan mendilleri alacaklarını söylediler ama paramı vermediler," dedi hayıflanarak.

Ağlıyordu ve sattığı mendillere, gözlerini silmek için bile dokunamıyordu. Bu görüntü kalbimi kırmıştı. "Tanımadığın insanların yanına gitmemen gerekir. Daha kötü şeyler de yapabilirlerdi," dedim.

Sessizce kafasını salladı.

"Annen veya baban var mı?" diye sordum.

"Babam sakat, annem de evde ona bakıyor," diye açıkladı.

Sesinde, bu duruma üzüldüğünü belli eden bir emare yoktu. Bunu kabullenmiş gibiydi. Bu hayatı kabullenmiş gibiydi. En acısı da buydu. Bu, içinde bulunduğu durumdan daha acıydı.

"Nerede oturuyorsun? Evin yakın mı buraya?"

"Karakola yakın oturuyorum, 345. Sokak'ta," deyip, karakolun olduğu tarafı eliyle gösterdi. Her gün bu yoları tek başına gidip geldiği belli oluyordu.

"Tüm mendillerini almam karşılığında senden bir iyilik istesem olur mu?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hiç düşünmeden kafasını salladı, az önce onu kandırmışlardı ama paraya öyle ihtiyacı vardı ki belli ki düşünmeden her şartı kabul edecekti.

"Kötü bir şey istemeyeceğim senden. Karakola bir mektup bırakmanı isteyeceğim sadece. Mektubu onlara verdiğinde sana benim hakkımda birkaç soru soracaklar, ne gördüysen onları anlatman yeterli. Soruları bittiğinde, sosyal hizmetlerden bir yetkilinin ailenle ilgilenmesini istediğini söyle. Anlaştık mı?"

Gözlerimin içine baktı, gözyaşlarını koluna silip burnunu çekti ve kafasını salladı. "Mendilleri alacak mısın peki?" diye sordu.

Maskemin ardından burukça gülümsedim. Cebimden birkaç yüzlük çıkardım ve eğilip, eski pantolonunun fermuarlı cebine koymadan önce ona parayı gösterdim ve fermuarı çektim.

Parlayan gözlerle bana baktı. "Ama bu paranın karşılığı olacak kadar mendilim yok," deyip elindeki poşeti bana uzattı.

Saçlarını okşadıktan sonra poşeti aldım. Karşılıksız para alacak bir çocuğa benzemiyordu, her şeyin farkındaydı. Mendil paketlerinden birini açıp ona uzattım. Mendili alıp yüzünü temizledi. "Para, mendiller ve benim için teslim edeceğim mektup için," dedim.

Burnunu mendile silip, "Mektup nerede?" diye sordu.

İç cebimden mektubu çıkardım ve ona uzattım. "Teslim ettikten sonra sosyal hizmetlerden yardım iste, tamam mı? Size yardım edeceklerdir."

Kafasını sallarken şeffaf poşet içindeki mektubu aldı elimden. "Başım belaya girmez, değil mi?"

Gülümsedim fakat bunu görmedi. Kafamı iki yana sallayarak, "Hayır. Kötülüğünü isteyecek olsam seni onların elinden almazdım," dedim.

Bu söylediğim onu ikna etmiş gibiydi, arkamda yatan adamlara bakıp gülümsedi.

"Mektup benim için önemli. Dikkatli bir şekilde karakola götürüp herhangi bir polise vermen yeterli. Korkma, arkanı kolluyor olacağım," diyerek rahatlattım onu.

Derin bir nefes aldı, arkasını dönüp ilerlemeye başlamıştı ki durdu ve bana döndü. "Abla, sen kimsin peki?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben bir fikrim."

Cevabımdan hiçbir şey anlamadı ama üzerinde durmadı. Üzerinde durmasını istediğim kişiye vermiştim bu cevabı ve biliyordum ki ona iletilecekti. Küçük çocuk yoluna devam etti. O, yokuş aşağı inen bir sokağa girdiğinde hızla arabama döndüm ve peşi sıra aynı sokağa girdim. Beni fark etmemesi için epeyce arkasından gidiyordum. Birkaç kez arkasına baktı ama beni görmeyince bir daha bakmadı. Yolun karakola dönen kısmında durdum. Adım atış mesafesini ve aralığını hesapladım kafamda. Kendimi hazırladım. Çocuk tam içeri girerken karakolun önünden geçmeli ve onlar peşime düşmeden hemen ortadan kaybolup izimi kaybettirmeliydim.

Hesabıma göre kapıya oldukça yaklaşmış olmalıydı. Gaza bastım ve karakola bağlanan caddeye girip hızımı hiç düşürmeden ilerledim. Arabamın hızlandıkça çıkardığı ses herkesin dikkatini çekti. Küçük çocuk kapıdan girmek üzereyken dönüp bana baktı. Görüş açımdan çıkmak üzereyken karakola girdiğini gördüm. Mektubu vereceğine güvenerek mobeselerden kurtulmaya koyuldum. Ve aklıma not ettim; 345. Sokak'ta oturan bu küçük çocuğu, perşembeyi cumaya bağlayan bir gece mutlaka ziyaret edecektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

#2. Bölüm:
Kurtarıcı ve Avcı

Doğan güneşe bakmak birçok kişiyi mutlu edebilirdi fakat benim için anlamı çok daha büyüktü. Küçükken güneş doğmadan uyuyamazdım, çünkü güneş battığında şeytanlarım serbest kalır, güneş bir daha doğana kadar yanımdan ayrılmazlardı. İki kişilerdi: Biri bedenimi, diğeri de kalbimi delicesine sarsardı. Biri yakalanma korkusuydu, diğeri ise babamı kaybetme korkusu. Onlara meydan okuyana dek benimle kaldılar. Birini temelli yok etmiştim, diğeri ise daha sonra tekrar gelmişti ve artık arkadaşım sayılırdı. Fakat hâlâ güneşin batışından zevk alamıyordum. Güneşin doğuşu ise huzur ve sakinlik getiriyordu hâlâ. Bir gün daha özgür olduğumu hissediyordum, fakat o zamanlar özgürlük kelimesinin anlamını şimdiki kadar iyi bilmiyordum.

Gözlerimi, doğan güneşin hayran edici görüntüsünden ayırıp masanın üzerindeki kâğıda çevirdim. Önümüzdeki hafta ziyaret edilecek yerleri ve bırakılacak para miktarlarını not ettiğim bir müsveddeydi. Masanın üzerindeki kalemi elime alıp en alta, dün bana yardım eden küçük çocuğun ev adresini not ettim. Ne durumda olduklarını bilmiyor olsam da en azından onları biraz rahatlatabilecek bir miktarı adresin karşısına yazıp listedeki diğer ödemelere ekledim. Hastane ve eczane ödemeleriyle birlikte toplam otuz bin liradan biraz fazla yapıyordu.

Çalışmaya başladığımdan beri hiç para sıkıntısı çekmemiş ve harcayabileceğimden çok daha fazlasını kazanmıştım. Bu yüzden de bu ödemeleri yapabiliyor olmak bana kendimi daha iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hissettiriyordu. Yurt dışında yaptığım yazılım işlerinden kazandığım para banka hesabımda duruyordu fakat her hafta düzenli olarak para çekmek istemiyordum. Bu, göze batacak bir durumdu ve yaptığım şeyler için kimseye hesap vermek durumunda kalmak istemiyordum.

Neyse ki geçmişimden yanımda getirdiğim tecrübeyle bankalara çok güvenmediğimden, kendi paramı kendim koruma altına alıyordum hep. Maaşlarımı nakit olarak elden alıyor ve belli miktarlara bölüp bir yerlere saklıyordum. Sakladığım paraları kafamda hesaplarken telefonumdan takvimi açtım ve yakın zamanda ödeme alıp almayacağımı kontrol ettim. Alınacak iki ödemem olduğunu görerek memnun oldum. Bugün en azından Cem'in yanına uğrayıp maaşımı elden alabilirdim, geri kalanını da kendi zulamdan toparlardım.

Sandalyemde arkama yaslanıp ağrıyan boynumu ovaladım. Kafam eğik şekilde çalışmaktan dolayı oluşan üç fıtık, boynumda kronik bir ağrıya sebep oluyordu. O sırada bilgisayarların birinden birkaç saniyede bir gelen sinyal sesini duyunca o tarafa dönüp gözlerimi ekrana kilitledim.

Bir takip cihazı harekete geçmişti ve güncel konum sinyali yolluyordu. Sandalyemle o masaya doğru kayıp, hareket eden takip cihazının kimde olduğunu anlamak için notlarıma baktım. İsmi görünce gözlerimi tekrar konuma çevirdim ve sinirle gülümsedim. "Yakaladım seni!"

Sandalyemi arkamdaki dolaba çevirip, 'A' harfiyle başlayan dosyaları koyduğum ilk rafa uzandım. Krem rengi dosyaların arasından 'A.S. (23)' etiketli olanı çıkardım ve doğru dosya olduğundan emin olmak için içindeki belgeleri kontrol ettim. Dosya sahibinin ölüm raporuna dair çelişkilerle ilgili bazı kanıtlar olsa da katili bulmadan dosyayı teslim etmek istememiştim ve bugün, bu beklentiye değecek gibi duruyordu.

Dosyayı yanıma alarak odamdan çıktım. Bir şeylere sızmak ya da bir şeyleri ortaya çıkarmak sadece bilgisayar başında yapılabilecek bir şey değildi, bu işi iyi yapabilmek için sosyal mühendislikten de yararlanmak gerekiyordu ve bu da dinamik olmayı, dışarıda olmayı gerektiriyordu. Bu yüzden çatılarda geziyor, Yağmur'un

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hoşuna gitmiyor olsa bile saha içinde çalışıyordum. Her şeyi bilgisayar başında halletmem pek mümkün değildi.

Merdivenleri hızlı bir şekilde indim ama kapıya ulaşmak üzereyken önüm kesildi. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım; boyu bir metre doksan beş santimdi ve aramızda yirmi iki santim vardı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Sabah sporu," dedim, yalan söylemiş sayılmazdım, yürüyecek ve koşacaktım. Saha içi olayından hoşlanmıyordu ve bilmese içi daha rahat olurdu.

"Sen aç karnına yürümekten hoşlanmazsın."

Geceleri genelde uyumadığım için bedenim bitkin oluyordu ve açken yürüdüğümde şekerim çok daha çabuk düşüyordu. Eğer gerçeği söylemezsem beni bırakmayacağına ikna olarak gözlerimi devirdim. "İki hafta önce Polenezköy'de gömülü bulunan adamı hatırlıyor musun? İsmi Adem'di. Üzerinden çıkan telefonu ben yerleş-"

Kaşları çatılmıştı. Sözümü keserek, "Bir sahte delil suçu işlemediğin kalmıştı," dedi.

Ona bundan bahsetmemiştim, hiç hoşlanmayacağını biliyordum, hoşlanmamıştı da. "Mecbur kalmasaydım yapmazdım, haklı bir sebebim vardı. O, benzer şekilde işlenen üçüncü cinayetti ve katil, elini kolunu sallayarak etrafta geziyor, buna göz yumamıyorum."

Çoğu kişinin kulağını tıkadığı şeylere kulak tıkayamadığımı, görmezden geldiklerini görmezden gelemediğimi ve boş veremediğimi biliyordu. Karşımda duramayışının sebebi de buydu, ikimiz de asıl olması gerekenin bu olduğunu düşünüyorduk.

"Uyuşturucu tacirlerinden şüphelendiğini söylemiştin," diye mırıldanıp iç çekti. "Lütfen içlerine girmeyeceğini söyle en azından."

Dudaklarımı birbirine bastırıp omuz silktim. "Sanırım bunu yapamam. Ama biri daha ölmesin diye elimden geleni yapacağımı söyleyebilirim," dedim. Cevabım onu memnun etmemiş olsa da beni durdurmak için hiçbir hamle yapmadı. Gülümseyerek, "Dört kat daha dikkatli olacağım. Söz," diye ekledim ve parmak uçlarımda kalkıp yanağından öptüm. Yanından geçip vestiyerden anahtarlarımı aldım ve evden çıktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Garaja ilerleyip Volvo'ma bindim. Arka koltuktaki laptopumu alıp takip cihazının kodunu girdim, cihazın güncel konumu bilgisayar ekranında belirdi. Gözlerimi ekrandan çektim, derin bir nefes alarak, yan koltuğa koyduğum dosyaya baktım. Bir insan, bir insanı öldürüyor ve ardında yalnızca bu dosyayı bırakıyordu.

Genç adamın ölümünden sorumlu tutulan ilk şüpheli en yakın arkadaşıydı. İfadesi bana ve polise göre yetersiz ve inandırıcılığı az olsa da delil yetersizliğinden serbest bırakılmıştı. Katilin o olduğundan ve arkasında çok daha suçlu adamların bulunduğundan emin olarak, maktulün üzerinden çıkan telefonu almış, yerine de maktulün telefonuyla aynı marka ve model olan ve sinyal yayıcı içeren bir telefon yerleştirmiştim. Kapalı bile olsa telefon, sinyal göndermeye devam ediyordu. Genç adamın ailesi veya yakını olmadığı için eşyalarının, onu öldürdüğünden şüphelenilen arkadaşına verileceğini tahmin etmiştim ve öyle de olmuştu. Telefon, yer değiştirdikten -polis merkezinden alındıktan- yirmi iki dakika sonra yok edilmişti. Bir insanın, sevdiği ve kaybettiği arkadaşının eşyalarını teslim aldıktan hemen sonra yok etmesi göze batmayacak bir şey değildi.

Phishing denilen bir yöntemle telefonuna ilgisini çekecek bir mesaj atmış ve o mesaja tıkladığında aktif olan bir virüsle telefonuna erişmiştim. Haberi olmadan kamerasından onu izleyebiliyor, dinleyebiliyor ve konumunu görebiliyordum. Konuşmaları hep şifreliydi, biraz çözmüş olsam da yeterli değildi. Gitmesini beklediğim bir konum vardı ve bugün nihayet oraya gitmişti.

Şüpheli kişi, ölen kişinin uyuşturucu sattığını iddia etmiş, bu iddiasını kanıtlamak için de bir konum beyan etmişti. Kendisinin uyuşturucu kullanmadığını veya satmadığını söylemişti ve uyuşturucu testleri temiz çıkmıştı. Ahmet Gümüş isimli bir uyuşturucu tacirinin de bu işin arkasında olduğunu düşünüyordum. Sokaktaki arkadaşlarımdan, sistemlerinin her bölgeye bir satıcı koyma üzerine kurulu olduğu ve satıcıların birbirlerinin müşterilerine karışmadığı şeklinde duyumlar almıştım. Ölen genç adamın bölgesi şimdi boş kalmıştı ve katil zanlısı da şu an o bölgedeydi. Ya bu işe yeni başlamıştı ve boş olan yeri ona vermişlerdi ya da yalan söylüyordu, en yakın arkadaşını öldürmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Havanın kararmasına henüz çok vardı ve oraya gitmeden önce plan yapmam gerekiyordu. Acil durumda saklanabileceğim, bildiğim bir yer var mı diye konumu inceledim, arabamı orada bırakacaktım. Konum üzerinde gözlerimi gezdirirken, yakınlarında tanıdık bir yer olduğunu fark edince gülümsedim. Arabamı çalıştırıp garajdan çıktım ve hastaneye gitmeden önce, meşhur kahve ve tatlılarımızdan alabilmek için kafemin yolunu tuttum.

Elimde, kahveleri ve tatlıları koyduğum organik poşetlerle hastaneye girdim. Buraya o kadar sık geliyordum ki neredeyse herkes beni tanıyordu. Selam veren herkese karşılık vererek yukarı katlara çıktım.

Görmek istediğim kişilerden ve gördüğüm en karizmatik doktorlardan biriyle karşılaştım. Yürürken elindeki kâğıda bakıyordu. Beni görmediği için tam önünde durdum, bana çarpmasına bir adım kala durdu ve kafasını kaldırdı. Beni görünce yüzündeki ciddi ifade, yerini güzel bir gülümsemeye bıraktı. Ben de ona gülümsedim. "Selam," diyerek, elimde tuttuğum kahveleri yukarı kaldırdım.

Buna çok sevinmiş gibi, kafasını sallayarak iç geçirdi. "Başka bir şey dilesem olacakmış," dedi. Elini uzatıp üzerinde Savaş yazılı olan bardağı aldı. Yüzündeki hoş gülümsemeyle karton bardağın emniyet kapağını çıkardı, önce kokladı, ardından bir yudum aldı. "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, sen?" diye sordum ben de. Canı biraz sıkkın gibi görünüyordu. "Canını sıkan bir şey mi var? Birinin azı dişi çok mu köklüymüş? Öyle mi diyorsunuz?" dedim onu güldürmek için.

Gülümseyerek, "Yok, işle ilgili değil," dedi. "Ailesel bir durum, daha çok kardeşimle ilgili. Ulaş, sana bahsetmiştim daha önce."

Manevi ağabeyim Cihan Kostakurta burada genel cerrah olduğundan, onun ve Yağmur'un ısrarlarıyla, burada psikolog olan Derya Demir'e ara sıra geliyordum. Savaş da psikoloğumun iki oğlundan büyük olanıydı. İyi bir adam ve iyi bir arkadaştı, sohbet etmeye zamanımız olduğunda bazen kardeşlerimizden bahsederdik,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kardeşini çok sevdiğini biliyordum. Onlar da benim gibi, kötü bir babadan muzdariplerdi.

"Yardımcı olabileceğim bir şey mi?" diye sordum samimiyetle.

Minnet duyduğunu gösteren bir ifadeyle gülümsedi. "Eksik olma ama sorunun ne olduğunu henüz ben bile tam olarak bilmiyorum. Hiçbir zaman, canı yandığında neresinin acıdığını bilen bir çocuk olmadı."

Buruk şekilde gülümsememe sebep oldu bu söylediği.

Bardağı hafifçe kaldırdı. "Teşekkürler kahve için."

Önemli değil der gibi bir hareket yaparak, diğer elimdeki karton poşeti içinden tatlısını alması için uzattım. Üzerinde yine ismi yazılı olan kese kâğıdını aldı ve sağ kolunu dostane bir şekilde omuzlarıma sardı. "Sen on numara bir insansın. Bunu herkese söylemem, herkes on numara değildir benim için," dedi gülerek ve yanımdan ayrılırken el salladı. "Cihan Ağabey'e selam söyle."

Ona gülümseyip, "Söylerim," dedim ve yoluma devam ettim. Cihan Ağabey'in odasına geldiğimde onu bekleyen hastaları olduğunu görünce üzüldüm, hasta insanlar beni en çok üzen şeylerden biriydi. Daha fazla üzülmemek için gözlerimi kaçırdım ve poşettekileri bırakmak için kapıyı tıklattım. Kapıyı, gönüllü olarak staj yapan tıp öğrencisi Kutay açtı. Beni görünce gülümsedi ve içeride hasta olduğu için odadan çıktı.

"Demek artık genel cerrahidesin," dedim, onu burada gördüğüme şaşırmıştım.

"Dolaşıyoruz işte bölüm bölüm," diyerek omuz silkti.

Esprili ve pozitif bir yapısı vardı ve onu görmek kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Poşetleri ona uzattım. "Senin ve ağabeyim için. Üzerlerinde isimleriniz yazıyor."

Elimdekileri gülümseyerek alırken, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Soğutmadan için kahvenizi. Cihan Ağabey'ime selam söylersin, çok hasta bekliyor, vakitlerinden çalmayayım şimdi."

Kafasını salladı ve muzip bir ifadeyle bana baktı. "Onu öptüğünü de söyleyeyim mi?"

Yüz ifadesine güldüm ve omuz silktim. "İçinden geliyorsa söyle."

Kutay odaya geri dönerken, ben de geldiğim yolu geri yürüdüm. Biraz uzaklaşmıştım ki telefonuma bir bildirim geldi. Ard

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cebimden telefonumu çıkardım, malum şahsın konumu değişmişti. Bu, benim de harekete geçmem gerektiği anlamına geliyordu. Burada yeterince görgü tanığım vardı.

Merdivenlere yönelip normal bir hızla aşağı indim. Arabamı otoparkın kör noktalarından birine park etmiştim, yine kör noktaları kullanarak geri döndüm ve arabanın içinde üzerimi değiştirdim. Camlarda film olduğundan içeri gözükmüyordu ama ben dışarıyı görebiliyordum. Dosyayı ve laptopumu koyduğum sırt çantamı taktım, otoparkta kimse olmadığından emin olduktan sonra arabadan inip yürümeye başladım.

Hastanenin arka sokağına ilerlerken başımı öne eğerek yürümeye dikkat ettim, etrafta varlığından haberdar olmadığım bir kamera olabilirdi. Kameralara yakalanma riskini azaltmak için genelde çatıların üzerinde yürürdüm ama buradaki binaların çatıları buna pek imkân vermiyordu. Gittiğim yere olan uzaklığımı kolumdaki akıllı saatten kontrol ettim. Saatim ve bilgisayarım entegreydi, bilgisayarımda ayarladığım yol haritasını saatimden görebiliyordum. Yaklaşık bir kilometre kadar daha yürümem gerekiyordu. Yürüme hızımı da hesaba kattığımda, on dakika kadar sonra orada olacaktım.

Geldiğim bina oldukça eskiydi ve yalnızca tek bir dairesi doluydu. Ben de o daire için gelmiştim. Merdivenleri sessizce çıkıp ikinci kata, kötü kokular yayılan dairenin önüne geldim. Eski ahşap kapının açık olup olmadığını kontrol ettim, değildi. Çantamdan maymuncuk setini çıkarıp kilidin önünde diz çöktüm. Kilit eskiydi, bir kastırma ve bir maymuncukla biraz uğraşınca kolayca açıldı.

Kapının açılmasıyla birlikte kötü koku da şiddetini artırdı. Yüzümü ekşittim, alkol kokusuna yakın bir koku olsa da tek bir şeyden geliyor gibi durmuyordu. Küf, alkol ve pislik kokusu birbirine karışmıştı. Kapıyı geçebileceğim kadar aralayıp içeri süzüldüm ve gelen olursa dikkat çekmesin diye arkamdan yavaşça kapattım. Evin geneli karanlıktı, kapısı hafif aralık olan tek bir odadan loş bir ışık süzülüyordu. Sessizce yaklaşıp içeri göz attım; yatak odası gibi döşenmişti ve birkaç kişi yerde yatıyordu. Bu görüntü karşısında kaşlarım çatıldı, hiçbiri hareket etmiyordu. Bu yüzden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içeri girdim ve yanlarına diz çöküp, nefes alıp almadıklarını kont-
rol ettim. Alıyorlardı ve normal bir uyku hâlinde olmadıkları çok
açıktı. Onları bu hâle neyin getirdiğini anlamak için etrafa hızla
göz attım. O sırada, içlerinden birinin kolunda turnike bağlı ol-
duğunu fark ettim. Başımı iki yana sallayarak, kendi kusmukla-
rında boğulmamaları için hepsini yan çevirdim.

Evde onlardan başka kimse varmış gibi görünmüyordu. Ayağa
kalkıp salona ilerledim. Küçük bir masa lambasının aydınlattığı
masanın yanında durdum. Ağzı kapanabilir küçük ve şeffaf poşet-
ler, hassas terazi ve üzerindeki beyaz toz doğru yerde olduğumu
gösteriyordu. Kafamı iki yana salladım; bu evde aldığım her ne-
fes ciğerlerime zarar veriyordu.

Evin diğer odalarını da kontrol edip salona geri döndüm. Geri
dönerken, salona açılan kemerli girişin simetrik olmadığı dikka-
timi çekti. Elimi duvarın üzerinde yavaşça gezdirmeye başladım;
Yüzeyde herhangi bir pürüz yoktu. Bu kez iki parmağımla duvara
vurmaya başladım; belirli bir kısımdan tok bir ses geliyordu, bu da
duvarın arkasının boş olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen son-
radan eklenmiş olan bu kısım alçıdan yapılmıştı. Bunu teyit et-
mek için biraz geriledim ve duvarın tam ortasına sert bir tekme
attım. Yanılmamıştım, çünkü ayağım hiç zorlanmadan içeri gir-
mişti. Kimsenin uyanmadığından emin olmak için bir süre ses-
sizce etrafı dinledim ama aynı sessizlik hâkimiyetini koruyordu.
El fenerini cebimden çıkarıp boşluğu kontrol ettim; paket paket
uyuşturucu istiflenmişti. Uyuşturucu olduğu kesindi, sonuçta
kimse duvarın içine nişasta saklayacak değildi.

Elimi deliğin içine uzatıp paketlerden birini aldım ve masa-
nın üzerindeki terazide tarttım. Ardından yeniden duvara yak-
laştım, poşetlerin istiflendikleri sırayı ve duvarın uzunluğunu da
göz önünde bulundurarak uyuşturucu miktarını hesaplamaya ça-
lıştım. Burada yarım milyon liradan çok daha fazla edecek uyuş-
turucu vardı. Bu kadar uyuşturucuyu katil zanlısına emanet et-
tiklerine göre, ifadesinin aksine bu için içindeydi ve yeni başlamış
da değildi.

"Kim var orada?" diye bir ses geldi evin içinden fakat hare-
kete dair bir ses yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Az önce tarttığım paketi dosyaya eklemek için çantama attım. Maktulün üzerinde bulunan maddeyle uyuşacaktı muhtemelen. Ceketimin cebinden, küçük bir bombaya benzeyen sinyal yayıcıyı çıkardım. Kendim tasarladığım, iki santimetre çapındaki bu sinyal yayıcılar aktif edildiklerinde 155'in sinyaline bağlanıyor, karşı taraf telefonu cevaplandığında üç kez kuzgun ötüşü duyuyordu. Ötüşün hemen ardından da sinyal yayıcı kendi konumunu paylaşıyordu. Romalılar kuzgunların Latince 'yarın yarın' anlamına gelen 'cras cras' şeklinde öttüklerini, bu yüzden kuzgunların umudu simgelediklerini düşünüyorlardı. Ben de kendimi bu şekilde ifade etmek istemiştim; tıpkı o kuzgunlar gibi umut taşıyordum üzerimde.

İlk başlarda bu duruma bir anlam verememiş olsalar da artık bu ötüşlerin benimle ilgili olduğunu biliyorlardı. Kuzgun öttüğünde, biri için daha adalete karşı bir umut yeşeriyordu içimde.

Bu sinyallerin ana kaynağını bulmaları neredeyse imkânsızdı, henüz deşifre edebilen olmamıştı. Bulduğum şeyleri polise ulaştırmanın en kolay yolu buydu; onların ayağına gitmek yerine, onları bulduğum şeye yönlendirmek.

Sinyal yayıcının aktif olması için üzerindeki küçük düğmeye üç saniye basılı tutmak gerekiyordu. Aktif olduktan sonra 115'in sinyaline bağlanması otuz saniye sürüyordu. Bu da olay yerini terk etmem için kendime ayırdığım süreydi.

Sinyal yayıcının küçük düğmesine üç saniye basılı tuttum, sanki ateşlenmiş gibi üzerinde kırmızı bir ışık yanmaya başladı. Onu duvarın içindeki yığının üzerine bırakıp daireyi terk ettim. Artık sıra asıl şüpheliyi yakalamaktaydı.

Kol saatimde işaretli bir diğer konuma ilerledim. Buraya çok uzak bir yerde değildi. Çıkmaz sokağın birinde sigara içiyordu. Boyu 1.80'di, yaklaşık olarak 85 kilo kadardı. Sokağa girmemle bakışlarını bana çevirdi, duruşunu hiç bozmadan ona ilerleyişimi izledi. Ondan uyuşturucu alacağımı sanıyordu muhtemelen; bir kadındım, ne yapabilirdim ki ona?

Ona yaklaştıkça elinde hafif bir titreme olduğunu gördüm. İki hafta önce testleri temiz çıkmıştı fakat şimdi pek de temizmiş gibi durmuyordu. Tamamen bana döndü ve elindeki sigarayı yağmurun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ıslattığı zemine attı. Yüzünü net şekilde görebilecek kadar yaklaş-
tım, aramızda bir metre kadar aralık bıraktım.

"Ne var?" diye sordu agresif bir tavırla.

"Birini arıyorum," dedim. Ceketimin cebinden, içinde nişasta
olan şeffaf bir poşet çıkardım. "Ona ait bir şey var elimde."

"Neyden bahsettiğini anlamadım," diye aptala yattı.

Küçümser bir tavırla, "Burada yenisin herhâlde," dedim. Po-
şeti tekrar cebime koyarken, ne tepki vereceğini merak ederek,
"Adem'le işim var," diye ekledim.

Sinirli bir ifadeyle etrafa bakınıp yeniden bana döndü. "Yok
Adem falan, artık buranın sahibi benim. Mal alacaksan al, alma-
yacaksan defol git, elimde kalma," diye çıkıştı.

Bunu onaylamadığımı ifade etmek için kafamı iki yana salla-
dım. Onu küçümsemem belli ki hoşuna gitmemişti, buranın sa-
hibi olduğunu söyleyerek üstünlük sağlamak istemişti. Arkadaşını
belki de bu yüzden öldürmüştü. "Hâlbuki iki hafta önce, uyuştu-
rucuyla hiçbir alakan olmadığını söylemiştin."

Söylediğim şey onda buz etkisi yarattı, göz bebekleri geniş-
ledi ve eli arkasına gitti. Teslim aldığı telefonu hemen kırmasın-
dan korkak, paranoyak ve aptal biri olduğunu zaten tahmin et-
miştim. Arkasından sustalı bir bıçak çıkarıp emniyet yayına bastı,
sert bir şekilde fırlayan çelik bir an için ışıldadı.

"Polis misin lan sen?" diye bağırdı.

Korkmuş ifadesine maskemin ardından gülümsedim ve ka-
famı iki yana salladım. "Daha kötüsüyüm."

Bıçağı bana doğru hırsla savurdu. Bir adım geri çekildim, bi-
leğini iki elimle tutup kolunu sırtında kilitledim ve yüzünü kar-
şımdaki duvara bastırdım. Acıyla inleyerek bacaklarıma tekme at-
maya, elimden kurtulmaya çalıştı ama kaval kemiğine indirdiğim
darbe bileğini burkmasına, yeniden acıyla bağırmasına sebep oldu.

"Kimsin ulan sen?" diye bağırdı tükürürcesine. Sinirden kö-
pürüyor ve delicesine korkuyordu da.

"Adem'i sen mi öldürdün?" diye sordum gayet soğukkanlı
bir şekilde.

"Neyden bahsettiğini bilmi-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cümlesini bitirmesine izin vermeden onu kendime çekip hızla tekrar duvara vurdum. Acıyla inlerken küfürler etti. Az önce cebime koyduğum nişasta dolu poşeti çıkardım ve görmesi için yüzüne yaklaştırdım. "Bunu iki sokak aşağıdaki zulandan aldım. Duvarın içine sakladıklarından bahsediyorum."

"S**tir! S**tir!" dedi korkuyla, ardından küfretmeye başladı.

Fakat kirli bir ruhun ağzından ne çıktığının en ufak bir anlamı yoktu benim için. "Eğer gerçeği söylersen seni polise veririm, seni korurlar. Eğer yalan söylersen seni Ahmet Gümüş'e götürürüm, sana verilen malların polisin elinde olduğunu öğrendiğinde orada olursun."

Korkuyla ağlamaya başladı. "Yaşatmazlar beni!"

Böylece tahmin ettiğim gibi, Ahmet Gümüş'ün de bu işin arkasında olduğundan emin oldum. "Bunu öğrenmek ister misin?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. İtiraf edeceğini düşünerek cebimden ses kayıt cihazını çıkardım fakat o, bunu görmedi. "Adem'e ne olduğunu anlat, ben de seni polise teslim edeyim. Yeni bir başlangıç yap," dedim ikna eder bir tonda.

"Tamam, anlatacağım," dedi.

Ses kayıt cihazını çalıştırdım ve o da anlatmaya başladı.

"Adem'i işe ben soktum. Yetimhaneden arkadaşımdı, beş parası yoktu benim gibi. Birlikte sadece satıcılık yaptık, sonra o da kullanmaya başladı. Kimseyi uyandırmadan mal çalmanın bir yolunu bulmuştu, ortak olmak istedim. Ahmet Ağabey'den çalmaya başladık. Adem'den daha çok risk almama rağmen benden çok kazanıyordu. Tartışma çıktı aramızda. Anama bacıma sövdü. Çok sinirlendim, gidip her şeyi patrona anlattım. Beni eskiden beri tanırdı, bana güvendi. Ölüm emri vereceğini bilmiyordum, sen getirdin, sen öldür dedi. Yoksa benim de işim biterdi, çok pişmanım."

Sözleri bittiğinde kayıt cihazını kapatıp cebime koydum, yüzümde tiksinir bir ifade vardı ona karşı. "Annenize ve kız kardeşinize laf söyletmez ama başkalarının çocuklarını zehirler, diğer anneleri ve kız kardeşleri ağlatmayı çok iyi bilirsiniz. Köpek kadar omurganız yok, yine de iki ayak üzerinde durup insan gibi görünmekte iyisiniz," diye söylendim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bırak gideyim, bir daha tövbe."

Belimden kelepçe çıkarıp bileklerine taktım, korkudan deli gibi titriyordu.

"Na-napıyorsun? Anlattım ya her şeyi!"

Onu duvardan çekip dizinin arkasına vurduğumda mecburen diz çöktü. Suratına sert bir yumruk attığımda da acı içinde yere yığıldı. Onu yüzüstü yerde bırakıp sırt çantamdan üç tane plastik kelepçe çıkardım. Oynatmaması için bacaklarının üzerine oturdum, ayak bileklerine birer kelepçe taktım. Sonra da ikisini, üçüncü kelepçeyle birbirine bağladım; kaçması mümkün değildi.

"Ne olur bırak gideyim. Yaşatmazlar, polis koruyamaz beni. Beni de öldürecekler," dedi acı ve korku içinde. Artık hüngür hüngür ağlıyordu.

Sırt çantamdaki dosyayı çıkardım, kayıt cihazını da içine koydum. Dosyayı, adamın baş ucundaki duvara yasladım. Yüzü kan içinde, öylece beni izliyordu. Cebimden bir sinyal yayıcı çıkarıp düğmesine bastım ve dosyanın önüne bıraktım. Çekip gitmeden önce dönüp son kez ona baktım. "Birazdan alırlar seni," diye bilgilendirdim ve sokaktan ayrılmak üzere ilerlemeye başladım. "Unuttuğun yaratıcıdan yardım ve af dilemeye başlasan iyi olur."

Kuzgun'un sinyallerine artık onun için kurulan ekip gelecek olmalıydı. Kaç kişi geldiklerini, nasıl çalıştıklarını merak ettiğim için kalıp izlemeye karar verdim. Yakınlardaki binalara şöyle bir göz attım ve en yüksek olanın çatısına çıktım. Bulunduğum yerden çıkmaz sokağı ve olay yerine yakın olan ekip arabasını görebiliyordum.

İki polis arabasıyla olay yerine kısa sürede ulaştılar. Olay yeri inceleme ekibi ve benim için kurulan polis ekibi ayrı ayrı arabalarda geldiler. Bildiğim kadarıyla ekip yedi kişiden oluşuyordu fakat görünürde sadece dört kişi vardı. Konuşmalarını dinlemek için sırt çantamdan bilgisayarımı çıkarıp kulaklığımı taktım ve polislerin telsiz frekansına bağlanıp konuşmalarını dinlemeye hazırlandım.

Gözlerimi, dün gördüğüm için tanıdığım adama çevirdim. Bıraktığım dosyayı eldivenli elinde tutuyordu. Dosyayı açıp içindekileri kontrol etti ve gördüklerinin ne olduğunu anladıktan sonra dudaklarını omzundaki telsize yaklaştırdı. Sesini kulaklığımda işittim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Görünürde şüpheli var mı?" diye sordu, görüntüsüne oldukça uyan bir ses tonu vardı.

"Maalesef yok, başkomiserim, gitmiş," diye karşılık verdi kim olduğunu bilmediğim bir başka polis.

İlki, dudaklarını omzundaki telsizden uzaklaştırıp, elini kulağındaki bluetooth kulaklığa uzattı. Demek ki ekip içinde telsiz kullanmıyorlardı. O bluetooth cihazı bulup bağlanabilirdim fakat bunun için uğraşmaya başlamadan onlar konuşmayı bitirdiler. Dosyayı büyük bir kanıt poşetine koyup yanına aldı ve ekibini topladı. Bir kadın ve üç erkekten oluşan grup, şüpheliyi de yanlarına aldılar ve olay yerini, olay yeri inceleme uzmanlarına bıraktılar.

Bilgisayarımı kapatıp sırt çantama koydum ve binadan ayrılmak üzere çatıdaki kapıya ilerledim. Ekip içindeki her polisin kim olduğunu ve görevlerinin ne olduğunu araştırsam iyi olacaktı.

Üzerimi değiştirip arabamı bıraktıktan sonra, şapka taktığım için kafama yapışan saçlarımı ellerimle dağıtarak kafeye doğru ilerledim. Gece olmuş sayılırdı ve ben çok acıkmıştım. Kafe henüz kapanmamıştı, kırk dakikası vardı. Sokak ışıklarının aydınlığı altında giriş kapısına ulaştım ve içeri girdim.

Gözlerim, aşina olmadığı bir görüntüye yöneldi otomatik olarak. Köşedeki masalardan birinde üç kişi oturuyordu. İki erkek ve bir kadından oluşan grup aralarında ciddiyetle konuşurlarken, erkeklerden biri önündeki bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Elleri, düşünmek için bile durmuyordu, bu yüzden de yazar olduğunu hiç düşünmedim. Simaları tanıdık gelmiyordu, duruşları farklıydı.

Masaların arasından ilerlerken, yanından geçtiğim insanlara iyi akşamlar diledim nezaketle. Beni gören garsonlar da gülümseyerek bana iyi akşamlar dilediler. Bu sırada, köşe masada oturan ve bilgisayarla ilgilenmeyen iki kişinin dikkatini çektim. Kadın kısa bir an için bana baktı. Bir saat önce ekipte gördüğüm kadın polisi anımsatıyordu. Hatta anımsatmaktan fazlasıydı, oydu. Fakat buraya gelmelerinin altında yatan mantığı anlayamamıştım. Benden şüphelenmelerine imkân yoktu, farklı bir sebep olmalıydı ve bu sebebi anlayana dek daha dikkatli olacaktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ceketimi çıkardım ve yorgun bir hâlde koltuğa yığıldım. Hazer'i yanıma çağırdım ve aç olduğumu, Nergis'e benim için bir şeyler hazırlamasını söylemesini istedim. Koltukta biraz aşağı kayıp kafamı koltuğun sırt kısmına yasladım, ağrıyan boynumu geriye doğru yaslamak iyi geliyordu. Uykusuz gecelerden sonra sahada olmak yoruyor, yorgunluk da beraberinde uykuyu getiriyordu, şimdi de o anlardan biriydi. Gözlerimi kapattım, keşke burada uyuyakalsaydım ve beni burada bırakıp gitselerdi.

"Buranın sahibisiniz sanırım?" dediğini işittim tanımadığım bir sesin.

Sorunun bana yöneltildiğini düşünerek gözlerimi açtım, sesin geldiği yöne çevirdim bakışlarımı. Yan masamda oturan, benim için kurulan ekibin bir parçası olduğunu düşündüğüm polislerden biriydi bu soruyu soran. Sarışın, mavi gözlü bir adamdı. Benimle konuşmasını, benim beklemediğim kadar arkadaşları da beklemiyordu anlaşılan. Bilgisayarda bir şeyler yazmakla meşgul olan adam bir an için duraksadı, önce soruyu sorana, ardından da tepkisini görmek ister gibi kadına baktı; kadın bu durumdan memnun görünmüyordu.

Oturuşumu düzeltip kafamı hafifçe salladım. "Evet, benim. Bir sorun yoktur umarım," dedim neden bu soruyu sorduğunu anlamayarak.

Sakin bir tavırla, "Hayır, bir sorun yok," dedi. "Çok genç olduğunuz için şaşırdım sadece."

Bu, sık duyduğum bir yorumdu. İnsanlar ya genç yaşta böyle popüler bir kafeye sahip olmama ya da bu popüler kafenin sahibinin kadın olmasına şaşırıyorlardı. İşin, yaşla veya cinsiyetle alakalı olmadığını önünde sonunda anlayacaklardı.

Bilgisayarla uğraşan adam, parmaklarını klavye üzerinde hareket ettirmeyi bırakıp, ela gözlerini memnun bir ifadeyle bana çevirdi. Hemen hemen benimle yaşıt gibi duruyordu. "İnternetiniz epey hızlı, daha önce hiçbir kafede bu düzeyde bir internet bağlantısı görmemiştim," dedi.

Çünkü muhtemelen onlar benim uğraştığım işlerle uğraşmıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Günümüzde insanların anı yaşama anlayışı ironik bir şekilde sosyal medyadan ibaret. Yemeklerine de arkadaşlarına da bir kameranın arkasından bakıyorlar. Onlar için anı yaşamak, her anlarını sosyal medyada paylaşmaktan ibaret hâle gelmişken, iyi bir internet hizmeti vermezsek kafenin adını iyi yansıtmadığımızı düşünürler."

İnternetin bu kadar hızlı olmasının asıl sebebi bu olmasa da bazı meraklılara vermek için seçtiğim cevap buydu. Duyduğu cevaptan memnun kalarak, "Katılıyorum," dedi ve yaptığı işe geri döndü.

Benimle ilk konuşan polis, canı sıkılmış olacak ki konuşmaya devam etti. "Ne iş yapıyorsunuz? Yani sadece işletmeci misiniz?" diye sordu ilgiyle.

Yüz ifadesi her ne kadar flörtöz bir hava barındırsa da aynı zamanda cana yakın ve durması gerektiği yeri bilen bir tavrı da vardı. Bu yüzden kısa cevaplar vererek konuşmayı bitirmeye çalışmadım.

"Yazılım mühendisiyim aynı zamanda," diye cevapladım sorusunu. Bu sorunun cevabı bir sorun teşkil etmiyordu, mesleğim, gizlediğim bir durum değildi.

Cevabım kadın hariç diğer ikisini epey cezbetti, özellikle bilgisayarla uğraşanı. "Yazılım mı? Çalışıyor musunuz aktif olarak?" dedi ilgiliyle.

Parmakları tekrar durmuş ve tüm dikkatini bana vermişti. Aynı meslekten birini görünce, o meslek hakkında konuşmadan duramayan insanlardandı. Bu, beni gülümsetti fakat iki arkadaşının da dikkatini çektiğim ve onları yaptıkları işten bir süreliğine alıkoyduğum için kadını rahatsız ettiğim açıkça belli oluyordu. Bu rahatsızlığı gözlerinde görebiliyordum.

"Evet. Bir oyun şirketinde çalışıyorum. Birkaç şirket için de farklı projeler yürütüyorum."

Bir şey anlatırken, aslında gerekli olmayan fakat konuyla alakalı olan detaylar verildiğinde, bahsedilmek istenmeyen asıl olayı saklamak çok daha kolay oluyordu. Bu yüzden detay vermekten kaçınmıyordum, önemli olan hangi konuda detay verdiğimdi.

"Oyun mu tasarlıyorsunuz?" dedi sarışın, bu bilgi onu biraz heyecanlandırmış gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, öyle diyebiliriz," dedim. Oyunun daha çok kodlama kısmında görev alsam da tasarladığım kısımları oluyordu elbette.

Kafasını sallarken, tanışmadığımızı hatırlayıp elini uzattı. "Tanışmadık. Ben Kerem."

Uzattığı eli sıktım. "Ada. Memnun oldum."

Ellerimiz ayrıldığında, bilgisayarla uğraşan elini uzattı bu kez. "Ben Alper, bu da Cansu."

Kadın rızasız tanıştırılmasından rahatsız olsa da nezaketen gülümsedi fakat gülümsemesi samimi değildi. Onun gibi, tanımadığı kişilere karşı büyük bir rahatsızlık duyan insanlardan hoşlanmazdım, bu nedenle de elini uzatmadığına memnun olmuştum.

"Siz ne işle meşgulsünüz?" diye sordum. Onlar sordukları için ben de sorma hakkına sahiptim artık.

"Polisiz," dedi Kerem kısaca. Konu mesleği olduğunda ağzını sıkı tutabilen biriydi belli ki.

Kafamı salladım. "Buraya çok yakın bir ilçe emniyet müdürlüğü var. Her akşam kahve götürürüm oraya, bu yüzden çok fazla polis arkadaşım var. İlçe Emniyet Müdürü Ali Kıratlı da amcam sayılır."

Kerem'in bana karşı rahat davranması için verdiğim bu bilgiler, beklediğim gibi onu rahatlattı. Yüzünde bir gülümseme oluşurken, "O hâlde daha sık görüşeceğiz artık," dedi.

"Orada mı görev yapıyorsunuz?" diye sordum şaşırmış gibi yaparak.

Cansu, bu konu hakkında konuşmamızdan hiç hoşlanmamış gibiydi, Kerem'in cevaplamasına izin vermeden araya girdi. "Bölüyorum, kusura bakmayın ama yapmamız gereken bir iş var ve bu tür bilgileri böyle ortamlarda paylaşmanın sonuçları sizin açınızdan da bizim açımızdan da iyi olmaz," deyip kınayan bakışlarla Kerem'e baktı.

Kerem onaylamaz bir baş sallamayla ona karşılık verdi ve bana döndü. "Evet, orada görev yapıyoruz. Arkadaşımın tavrı için kusura bakmayın, aşırı korumacı biridir."

"Sorun değil. Sizi işinizden alıkoymak istemem," deyip gülümsedim ve iyi çalışmalar dileyerek önüme döndüm. İsimleri aklımda yer ederken, içlerinden birinin bilgisayar üzerine uzmanlığı olduğunu artık biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

-Egemen Öztuna-

Güvenlik kameralarının kayıtlarını bir kez de savcıyla izlerken, karanlık sokaklarda sanki bir hayalet geziyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu bu görüntülere bakmak. Görüntüde kimse yoktu fakat o sokaklardan biri geçmişti, bizim göremediğimiz biri.

"Her şeyi planlamış. Etraftaki tüm kameraların kör noktalarını ve yürümesi gereken rotayı çok iyi biliyor," diye mırıldandım.

Savcı onaylayan bir baş sallamayla gözlerini ekranda gezdirdi. Kamera görüntülerinin yansıtıldığı ekranın ışığı karanlık odada yüzünü aydınlatıyordu. "Onu özel yapan da bu. Atacağı adımı önceden belirliyor ve arkasında hiç iz bırakmıyor. Onu bu yüzden yakalayamıyoruz," dedi sakin bir sesle.

Sesinde, yakalanamayan bir suçluya karşı duyulan öfkeden çok, çıkardığı işe karşı duyduğu bir hayranlık var gibiydi. Fakat yine de bu ekibi o kurmuştu, hepimiz bu yüzden buradaydık.

"Onu yakalamak istiyorsak onun gibi düşünmemiz gerek. Yaptıklarını neye göre belirlediğine, nasıl belirlediğine dikkat etmeli ve yapabiliyorsak bir örüntü bulmalıyız. Ancak bunu yapabilirsek onun hangi adımı atacağını tahmin edebilir ve onu yakalamayı başarabiliriz."

Kafamı sallayarak onu onayladım. Kuzgun gibi, seri şekilde suç işleyen insanları yakalamanın tek yolu onların düşünce yapısını çözebilmekti. "Kuzgun'un karıştığı tüm olayların dosyalarını ekibe dağıttım. Dediğiniz gibi, vakaların arasında bir bağ bulup bulamayacağımıza bakacağız."

Yüzünde tuhaf bir bakış belirdi ve gözlerini ekrandan çekip bana çevirdi. "Ona Kuzgun mu diyorsunuz?"

Uluslararası kullandığı kod isim Corvus olsa da bize gönderdiği mektupta kendisinden bir Kuzgun olarak bahsediyordu, bu yüzden ona Corvus demek yerine Kuzgun demeyi tercih etmiştim. "Bir kuzgun olduğunu düşünüyor, aydınlığı taşımak için karanlıkta yol alan bir kuzgun. Onu anlamaya başlayacaksak, bir kuzgun olarak görmemiz gerekir diye düşünüyorum."

Açıklamam onayını almış gibiydi. "Romalılara göre kuzgunun ötüşü umudu simgeler," diye mırıldandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bilgi kaşlarımı çatmama neden oldu. Kuzgun ortaya çıktığında polis merkezine gelen çağrıda üç kuzgun ötüşü duyulduğunu söylüyordu. "O hâlde kullandığı üç kuzgun ötüşünün anlamı bu olmalı."

Yüzünde memnun bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Zeki ve oldukça keskin hisleri olan bir adamdı. Benden birkaç yaş büyüktü ve babasının kötü şöhretine rağmen dimdik ayakta duruyordu.

Elimi uzatıp odanın ışıklarını açtım ve o gitmeden önce danışacağım bir diğer konuyu açtım. "Alper, Kuzgun'un polis teşkilatının sistemine de sızmış olabileceğinden şüpheleniyor. Sizin de izniniz olursa, yeni bulunacak olan delilleri Alper'in kuracağı ayrı bir sistem altında toplamak istiyoruz."

"İyi düşünmüşsünüz, bunun için izin alabilirim sanırım. Fakat raporları bana elden teslim edin mutlaka, bir süre genel sisteme eklemeyecek olsak bile arşivde tutmamız daha sağlıklı olacaktır."

Bu kadar genç bir savcıyla daha önce çalışmamıştım ama iyi geçineceğimizi düşünüyordum.

"Senden, Kuzgun'dan şikâyetçi olanların ve Kuzgun'un bize teslim ettiği kişilerin ifadelerini okumanı ve profil çıkarmasında Betül'e yardımcı olmanı istiyorum. Profil çıkarma konusunda iyi olduğunu ve sezgilerinin kuvvetli olduğunu duydum. Mektubu bir adli grafolojiste[3] gönderdim, onun analizinden ve sizin çıkaracağınız profilden bir şeyler bulabiliriz."

"Tabii, elimizden geleni yaparız."

Gülümseyerek elini uzattı. "Seninle ve ekibinle çalışacağım için oldukça heyecanlıyım, başkomiser."

Uzattığı eli sıkarken, başımı saygıyla indirip kaldırdım. "Biz de öyle, savcım."

O da bana başıyla selam verip ekip için kurulan odadan çıktı ve beni yalnız bıraktı. Sandalyeme tekrar oturdum ve kamera kayıtları hâlâ açık olan ekrana baktım. O sırada kapı çalındı ve ardından açıldı.

"Müsait misin, başkomiserim?"

Hasan'ı sesinden tanımıştım, ona bakmadan kafamı salladım içeri gelmesi için.

---

3 Grafoloji: Bir el yazısından, yazanın karakterini ve duygularını belirleme yöntemidir. Bu işi yapan kişilere grafolojist denir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapıyı kapatıp yanıma oturdu. "Ne konuştunuz savcıyla?"

Omuz silktim. "Yapılacak şeyleri, atılacak adımları. Bildiğimiz şeyler, yapacak olacağımız işler."

"Canın sıkkın sanki?"

Ona doğru dönüp yüzüne baktım. "İlk günden elimizde bir Kuzgun vakası var. Üstelik dün, bir tehdit olmadığına dair bize bir mektup gönderdi."

"Yalan söylemiş sayılmaz, bizim için tehdit olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca bahsettiği gibi, doğrularına ters düşenlerin ondan korkması gerektiğine de ikna oldum. Kameralar temiz, olay yeri temiz, bıraktığı kanıtlar temiz. Elimizde içi boş bir olay yeri incelemesi ve ondan dayak yemiş herkesin verdiği aynı eşkâl var. Bize bıraktığı tek iş, arkasında bıraktıklarını toplamak."

Kafama takılan sorulardan biri de buydu. Suçlandığı birçok dosya olmasına rağmen, onun için bir ekip kurulmasına karar verilene kadar Corvus kod adlı bir hackerın varlığından haberdar değildik. Henüz anlayamadığım bir nedenden ötürü onun hakkındaki her şey gizli bilgiydi.

"Bu kadar sık suç işleyen ve yakalanamayan birinin adını daha önce neden duymadık diye düşündün mü hiç?" diye sordum. Onun da kafasına takılıp takılmadığını merak ediyordum.

Hasan çocukluk arkadaşım, okul arkadaşım, devrem, bir çatışmada canımı emanet ettiğim, kardeşim diyeceğim tek adamdı. Onun fikirlerine saygı ve zaman zaman ihtiyaç duyardım.

"Hackerlar genellikle isimlerini duyurmak, ünlenmek için suç işlerler. Corvus'un işlerini gizleyerek, onu bunlardan mahrum bırakmak istemiş olabilirler. Henüz amacı bilinmeyen bir hackerın adının duyulması insanları endişelendirebilir, bunun önüne geçmek istemiş de olabilirler. Birçok sebebi olabilir."

Haklıydı, birçok sebep olabilirdi ve şimdi bunu düşünmenin bir faydası yoktu. İstesek de istemesek de zamanla anlayacaktık durumu. "Alper nerede?"

"Cansu ve Kerem'le yakınlardaki bir kafeye gitti. Yeni sistemi kurarken buranın internetini kullanmak istemedi, bahsettikleri kafenin interneti çok hızlıymış."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafamı salladım ve ayağa kalktım. "Geçmiş ifade kayıtlarını ve dosyaları alıp profil çıkarmam gerek."

O da ayağa kalktı ve odadan çıkmak üzere kapıya ilerledik. "Bize gidelim o zaman, yardım ederim sana. Mine yemek de yapmıştır hem, yemekten sonra sabaha kadar çalışırız."

Teklifini reddetmedim, bir dosya üzerinde iki kişi fikir üretmek çok daha iyiydi. Eşi Mine de en yakın arkadaşım olduğu için onlara rahatsızlık veriyor gibi hissetmiyordum, ikisiyle birlikte büyümüştüm zaten.

Odadan çıktık, arşive inmek için asansöre doğru yürüdük. "İnşallah işler bugünkü gibi temiz ilerler, pisleşmez. Suçluları teslim ediyor diye o kadını vurmak istemiyorum."

Biz polistik, ortada bir suç varsa peşine düşerdik ve bunda tereddüt etmezdik ancak Kuzgun farklıydı. Suçluydu fakat bir başka suçluyu bize teslim etmek için suç işliyordu. Aklından neler geçirdiğine, bunu neden yaptığına dair büyük bir merak duyuyordum. İşlerin kötüye gitmesini ben de istemiyordum. "İnşallah işler pisleşmez," diyerek onayladım onu.

Asansörü çağırdığım sırada Hasan'ın yüzünde alaycı bir ifade oluştu. "Şu an ne hayal ettim, biliyor musun?" diye sordu.

Hasan'ı bir cümleyle tarif edecek olsam kuracağım cümle bu olurdu. Onu tanıdığımdan beri en sık kullandığı cümle buydu. Her şeyi kafasının içinde kendince tasarlardı. Ve tuhaf bir şekilde işin sonu onun tahmin ettiği şekilde biterdi. Ona cevap vermedim, ben cevap vermesem de cevaplayacaktı kendini.

"Sen ve Kuzgun bir çatıda sıkışmışsınız. Ama böyle çok epik bir sahne, birbirinize silah doğrultmuşsunuz, ikiniz de birbirinizi vurmak istemiyorsunuz ama hayat sizi oraya kadar getirmiş bir kere. Bir tarafta adaletin muhafızı, bir tarafta korsan adalet dağıtıcısı ve hanginizin savunduğu doğru ağır basarsa o kaybedecek."

Kaşlarımı çattım, "Neden doğrusu ağır basan kaybediyor?"

Omuz silkti. "Doğrularınız zıt çünkü. Kuzgun doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaparken suç işliyor. Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaparken onu yakalamaya çalışıyorsun. Kuzgun'un doğrusu ağır basarsa seni vuramaz, senin doğrun ağır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

basarsa onu vurursun ve bir insanı vurmak sana hiçbir zaman zafermiş gibi hissettirmedi."

Söyledikleri sıkkın canımı daha çok sıkarken kaşlarımı daha çok çattım. "Ulan bir kere de ağzından iyi bir kehanet çıksın," diye söylendim.

Bu, onun için sadece bir hayal oyunuydu, bu yüzden eğlenerek güldü. "Peki, senin için bir tane de iyi bir kehanet geliyor. Üç vakte kadar aradığın aşkı bulacaksın."

Kafamı onaylamaz bir hareketle iki yana sallarken asansörün kapıları açıldı. Dün gördüğüm kadın, kucağında kahve bardaklarıyla dolu kutularla karşımızda belirdi. Yüzünde bir gülümseme vardı ve yanındaki polis arkadaştan kutudan kahve almasını rica ediyordu. Asansörden inmek için dönünce bizi gördü. O da beni tanımış olacak ki başıyla selam verdi ve asansörden indi, kapanmasın diye de bir ayağıyla kapıyı tuttu. Kucağındaki kutuları bize doğru uzattı. "Kahve alır mısınız?"

Hasan, onun hareketine gülümserken bir kahve aldı ve kapıyı tutma görevini üstelenerek, geçmesi için ona yol verdi. Ben de bir kahve alıp teşekkür ettim.

Hasan, "Sizin olayınız nedir?" diye sordu merakla.

Dünkü karşılaşmamız sonrasında Ali Amir ondan bahsettiğinden, ben kim olduğunu biliyor sayılırdım.

Kadın, yüzünde hafif bir gülümsemeyle Hasan'a baktı. "Ada ben. Buraya çok yakın bir kafeyi işletiyorum. Her akşam nöbet saatlerinde de kahve ikram ediyorum," diye açıkladı kısaca.

Hasan da kendini tanıttı. "Ben de Hasan, memnun oldum," dedi.

Ada, "Kutulardan dolayı tokalaşamıyoruz ama ben de memnun oldum," dedi ve bakışlarını bana çevirdi.

Gülümseyerek, "Egemen," dedim.

Sanki ismim hoşuna gitmiş gibi bir ifade oluştu yüzünde ama kısa sürdü. Duygularını gizleyen bir gülümsemesi vardı, mutluluğun getirdiği bir gülümseme değildi yüzündeki, daha çok nezakettendi.

"Memnun oldum. Ben sizi tutmayayım daha fazla, iyi akşamlar," dedi ve güzel gülümsemesiyle yanımızdan ayrılıp kahveleri dağıtmaya devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hasan'la asansöre bindik, kapılar kapanırken kahvesinden bir yudum aldı ve, "Güzel bir kadın," diye mırıldandı. "Tam da konunun üzerine geldi," diye devam etti imasına.

Ne düşündüğünü tahmin ettiğim için bir şey söylemedim ve ben de kahvemden bir yudum aldım, ağzımda bıraktığı tat hoşuma gitmişti, gerçekten hoş bir aroması vardı. Hasan sessiz kalışıma gülümsedi; kafasında kurduklarıyla kendi kendine epey eğlenen biriydi.

En alt katta asansörden indik ve arşive ilerledik. Savcılık yazısını arşiv görevlisine verip gerekli belgeleri imzaladım ve Kuzgun'a ait tüm dosyaları teslim almak üzere beklemeye başladık.

Arşiv görevlisi bir kucak dolusu kalın klasörle geri döndü. Bu görüntü karşısında Hasan'ın iç çektiğini duydum. Bense derin bir nefes alıp saçlarımı geriye doğru attım ve dosyaları aldım. Tüm bunları analiz etmek o kadar uzun sürecek bir işti ki saatler boyunca çalışmamız gerekecekti.

Hasan, "Umarım Mine çok yemek yapmıştır. Çalışırken sürekli acıkırım," diye söylenerek birkaç klasörü aldı ve otoparka yollandık.

-Ada Korkmaz-

Şirkete girdiğimde çalışan kartımı okutup turnikelerden geçtim. Beni tanıyan tanımayan herkese selam vererek Cem'in odasının olduğu kata çıktım. Planladığım gibi, bugün Cem'den maaşımı alacak, çocukların tedavi masraflarını ödeyecektim.

Cem'e uğramadan önce, bana ihtiyaçları olup olmadığını sormak için oyunların tasarlandığı odaya uğradım, şirkette en çok vakit geçirdiğim yer burasıydı. Bir duvarı komple cam, bir duvarı komple ekran olan odanın içinde yalnızca Fatih vardı ve masalardan birinin üzerine oturmuş, kablosuz klavyesiyle büyük ekranda kod taraması yapıyordu.

"Selam," diye seslendim içeri girerken.

Gözlerimi ekranda akan yeşil kod satırları üzerinde gezdirerek, neyin kodu olduğunu anlamaya çalıştım ve birkaç saniye sonunda anladım.

Fatih döndü ve beni gördüğüne çok sevinmiş gibi derin bir nefes verdi. "Keşke başka bir şey isteseymişim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanına vardığımda kaşlarımı kaldırdım. "Hayırdır inşallah?"

"Geçen hafta bahsettiğimiz düzenlemeler üzerinde çalışıyoruz. Belli bir yere kadar her şey istediğimiz gibi, fakat yazdığımız birkaç özellik karaktere entegre ettiğimizde çalışmıyor. Kodlar üzerinde tarama yaptım, sorun görünmüyor. Muhtemelen yazım hatası yaptık, bu yüzden teker teker okuyarak bulmaya çalışıyorum."

Kafamı sallayıp büyük ekrana biraz daha yaklaştım ve kodları okumaya başladım. "Karakterlerin postürlerini mi güncelliyordun?"

"Evet. Daha insansı dursunlar diye konuşmuştuk, önümüzdeki güncelleme için."

Karaktere eklediği özelliğe gülmeden edemedim. "Kızıl saç mı ekledin Aurora'ya?"

O da gülerek karşılık verdi. "Ben kızıl saçlı kadınlara bayılırım ve Aurora, benim kızım. Bu özelliği eklemeden ondan böyle bahsedemezdim."

Bu söyledikleri beni gülümsetti, kendi tasarladığı için bu karakterle gurur duyuyordu ve üzerine daha çok düşmesini anlayabiliyordum. Herkes yemek molasına çıkmışken burada karakterini düzeltmeye çalışıyordu. Elimle ekranı gösterdim. "Bu, hatalı olan kısım mı?"

"Evet."

"Kaç satır var?"

"Çok."

Kafamı sallayıp klavyeyi vermesi için elimi uzattım. Sanırım hata konusunda bir tahminim vardı. Klavyeyi alınca, "Kimin bu?" diye sordum.

"Benim," diye cevapladı. "Neden sordun?"

Parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirirken, "Engin klavyesini değiştirdi mi?" diye sordum bu kez. Önce 'ctrl' tuşuna, ardından 'f'ye bastım ve çıkan arama çubuğuna iki tane 'o' yazdım.

"Engin izinli, onun yerine Ayşe bakıyor."

"Engin'in klavyesi bozuktu. Bazı harfleri iki kez yazıyordu," dedim. 'Enter'a bastığımda, açık olan satır aralığı içinde tüm 'oo' harflerinin kullanıldığı yerler kırmızı olarak işaretlendi. Belirtilen kelimelerin üzerinde gözlerimi gezdirdim ve hatayı bulup parmağımla kelimeyi işaret ettim. "Görüyor musun? 'Lose' yani

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'kaybetmek' demek isterken, 'loose' yani 'gevşeme' olarak kod-
lanmış. Aynı zamanda 'to' yani yönelme hâli de 'too' yani pekiş-
tirme olmuş," diye açıkladım ve hataları düzeltmesi için klavyeyi
geri uzattım.

Bana minnettar bir bakış attı. "Az önce kızımın hayatını kur-
tardın."

Gülerek kafamı salladım. "Diğer kelimeleri de kontrol et ve
yeni bir klavye al çocuğa."

"Tamamdır," diyerek ayağa kalktı ve beni kapıya kadar yolcu etti.

Güncelleme yapılmadan önce bir toplantı yapmaya karar ver-
dik. "Konuşuruz o zaman," dedikten sonra Fatih'in yanından ay-
rıldım ve doğruca Cem'in odasına yöneldim.

Asistanı Jale beni görünce ayağa kalkıp odasından dışarı çıktı.
"Hoş geldiniz, Ada Hanım. Cem Bey'in misafiri var."

"Tanıdık biri mi?"

Cem'le yakın olduğumuzu bildiği için, "Egemen Öztuna, po-
lismiş," diye bilgi verdi.

Duyduğum isim şaşırmama neden olsa da yüzüme yansıtma-
dım. İki gündür, peşimdeki polislerle beklemediğim yerlerde kar-
şılaşıyor oluşum iyiye işaret değildi. Ben bir şey söylemeye fırsat
bulamadan, önünde durduğumuz odanın kapısı açıldı ve Cem'le
Egemen karşımızda beliriverdiler. Sürekli karşılaşıyor olmak iç-
ten içte beni rahatsız etse de yüzüme hiçbir duygumu yansıtma-
dım, soğukkanlılığı elden bırakmadım.

Göz göze geldiğimizde Egemen'in de en az benim kadar şa-
şırmış olduğunu fark ettim. Bir an için kaşları çatılır gibi oldu
ama Cem'in beni gördüğü için sergilediği neşe bunu yapmasına
engel oldu.

Cem, "Ada! Ben de ne zaman geleceksin diye merak ediyor-
dum," diyerek bir iki adım ilerledi ve Egemen'le aramızda durdu.
"Sizi tanıştırayım. Çok yakın arkadaşım ve şirketimin en kıdemli
mühendisi Ada. Adacığım, bu da halamın oğlu Egemen, kendisi
başkomiserdir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu gördüğüme dair şaşkınlığımı gizlesem de kuzeni olmasına karşı duyduğum şaşkınlığı gizleyemedim. Kaşlarım yukarı havalandı, Aslan Kostakurta'nın tek torununun Cem olduğunu sanıyordum.

Cem'in gerçekleştirdiği tanışma merasimi, çoktan gerçekleşmiş olan tanışmadan dolayı vasıfsız kaldı. Egemen, yüzünde şaşırmış bir gülümsemeyle, "Ada'yla tanışmıştık, sağ olsun merkeze kahve getiriyor her akşam," dedi.

Cem bu detayı yeni hatırlamış gibi kafasını salladı. "Doğru."

Egemen önce Cem'le, ardından da benimle vedalaşıp yanımızdan uzaklaştığında meraklı gözlerimi Cem'in üzerinde gezdirdim. Şaşkınlığımın sebebini anlar bir hâlde kolunu omzuma attı ve bizi odasına doğru ilerletti. İçeri girdiğimizde karşılıklı koltuklara geçtik, bir kuzeni olmasına hâlâ şaşıyordum. Onları on yıldır tanıyordum ve Egemen'in varlığına dair tek bir kelime edildiğine rastlamamıştım.

"Demek Aslan Amca'nın bir torunu daha var?" diye mırıldandım düşünceli bir ifadeyle. Tek bir kızı olduğunu ve onu da kaybettiğini biliyordum sadece.

Üzgün olduğunu belli etmek ister gibi iç çekti. "Egemen hakkında pek konuşmayız, bu yüzden bilmiyorsun. Dedem hâlâ bu konuda çok üzgün, konunun açılmasını dahi kaldıramıyor."

Aslan Amca'da yer edinmiş olan üzüntünün gerçek anlamda kaybettiği insanlardan kaynaklandığını düşünmüştüm hep, fakat şimdi öğreniyordum ki mecazen kaybettiği insanlar da vardı. Onun gibi sevgi dolu bir adamın, torunuyla arasının nasıl açıldığını merak etsem de beni endişelendiren konu, peşimde olan adamın, bana Kuzgun olma fikrini veren adamın torunu olduğu gerçeğiydi. Beni yakalamak için kurulan ekiple istemeden ve plansız bir şekilde karşılaşıyor olmak ve aramızda bir bağ buluyor olmak beni germişti.

Cem karşımdaki koltuktan kalkıp masasına ilerledi ve çekmesinden bir zarf çıkarıp koltuğa geri döndü. Zarfı aramızdaki sehpaya, önüme bıraktı ve, "Hastaneye mi gidiyorsun?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafamı sallayıp zarfı aldım.

"Büyük güncelleme için sana ihtiyacımız var. Haftaya müsait olduğun bir gün burada ol lütfen."

Zarfı ceketimin iç cebine koyarken ayağa kalktım. "Fatih'le konuştuk, merak etme," derken kapıya doğru ilerledim.

"Görüşürüz o zaman. Uğra bir akşam, dedem seni soruyor," dedi arkamdan.

"Uğrarım, kendine dikkat et," deyip elimi kaldırdım ve odadan çıktım.

Otoparka inip arabama bindiğimde cebimdeki zarfı çıkardım, yan koltukta duran sırt çantamın içine koydum ve arkama yasladım. Aslan Kostakurta küçüklüğümden beri idolüm olmuştu ve hayatımı bir nevi ona borçluydum.

Henüz on iki yaşımdayken babamla şirketleri hackleyerek hırsızlık yapar, yakalanmaktan deli gibi korkardım. Hayatımın dayanılmaz olduğu zamanlarda, bizi ihbar ettiğimde beni o evden, hapis olduğum o evden Aslan Amca çıkarmıştı. Korkularımdan kurtulmanın yolunun onlarla yüzleşmek olduğunu fark ettirmişti.

Hem hayran olduğum hem de deli gibi korktuğum Aslan Kostakurta'ya teslim olmak hayatımın dönüm noktalarından biriydi. Hayatımda ilk kez artık korkmuyordum. Yaşıma göre çelimsiz bir çocuk olsam da üstün zekâya sahiptim ve on iki yaşımı doldurmuştum, bu yüzden cezai yaptırım uygulanmıştı. Islahevinden kimsesiz olarak çıktığımda beni sahiplenen yine Aslan Kostakurta olmuştu. Hem aile dostu hem de komşusu olan Leventoğlu ailesinin manevi ailem olmasını sağlamıştı. Aslan Amca'nın bu iyiliğinden, iyilik anlayışından çok etkilenmiş ve polis olmak istemiştim. Geçtiğim her sınav sonrası girdiğim mülakatlarda sicilimin yüzüme vurulmasından bıkmış bir hâlde pes ettiğimde, adalet ve iyilik için polis kimliğine ihtiyacım olmadığına ikna etmişti beni. *"Ada, sen zeki bir çocuksun. Hep öyleydin. Teknoloji ve zaman ilerliyor ve sen bu iki şeye de kendinden bir parçaymış gibi ayak uydurabilen nadir insanlardansın. Polisin eli kolu bağlı olur, özgürce ne araştırabilir ne de sezgilerinin peşinden rahatça gidebilir. Sensi*

özgür olabilirsin. Her şey parmaklarının altında. Umarım beni anlamışsındır," demişti.

İşte, Kuzgun olma fikrini bana bu sözlerle vermişti, bu fikri geliştirmeme vesile olmuştu. Yaptığım tüm kötülükleri telafi edebilmem için bir şans vermişti. Kendimi affedebilmem için bir şans. Yaralarımı sararken yanımda olmuştu ve onun sızlayan yaralarını bilmiyor olsam da bugün onlardan birini artık tanıyordum. Avcım, kurtarıcımın kanındandı, ona yakalanmayacaktım ama bir şans bulabilirsem kurtarıcımın yarasını saracaktım.

#3. Bölüm:
Gece Gezenler ve Uyurgezerler

Meditasyonun insanın zihin ve beden sağlığına iyi geldiğini düşünmek için yeterli sebeplerim olsa da iç huzura ulaşacağıma olan inancım yoktu. Huzuru hiçbir zaman tam anlamıyla bulamayacağımı düşünüyordum ve bu his öyle tatsız bir histi ki nefes almamamı zorlaştırıyordu. Genlerimden gelen bir tür depresyon ve umutsuzluk hissi taşıyordum kanımda ve beni bu histen bir süre de olsa uzak tutan tek şey, tüm kalbimle inanarak yaptığım bu işti.

Sabah olup güneş doğduğunda tüm kanım çekiliyor ve beni hiç terk etmeyen o his, yalnızlığımla birlikte üzerime çöküyordu. Yalnız olmadığım zamanlarda bile yalnız hissetmeye alışıktım. Yalnız olmanın, çevredeki insan sayısıyla ilgisi olmadığını artık biliyordum, benim yalnızlığım içimdeki sıkıntıyı kimseye açamıyor oluşumdan geliyordu ve ben bu derdi, kendimle toprağın altına götürecektim.

Doğduğum günden beri evde hapis hayatı yaşamış, kendimi polise ihbar ettiğimde ilk kez özgür hissetmiştim. Huzura erebilmek için mahkûm edilmek istemiştim, cezamı çekersem daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm. Suç işlemiş çocukların oldukça acımasız olabileceklerini o zamanlar bilmiyordum, bunu kötü tecrübelerle öğrenecektim.

Islahevinde altı sene kalmak ve şiddete maruz kalmak, cezamı çektiğim için arınmış gibi hissettirir diye düşünmüştüm fakat öyle hissetmiyordum. Üstelik özgür olmak nedir onu bile bilmiyordum. Ne yapacağımı, nasıl yaşayacağımı, hayatıma nasıl sahip çıkacağımı bilmiyordum. Kendimi hâlâ suçlu hissediyordum

ve içine doğduğum toplumu tanımıyordum. Kendi insanlarımın içinde bir yabancıydım.

Geri ödemek üzere manevi ailemden borç alarak, manevi ağabeyim Yağmur'la birlikte Japonya, Tokyo'ya da bu yüzden gittim. Kendi ülkemde yabancı hissetmekten çok daha iyiydi farklı bir ülkede yabancı olmak. Polis olmaktan vazgeçtim ve yapabildiğim şeye yöneldim. Bu kez iyi şeyler yapabilmek için kodlama üzerine kendimi geliştirdim, işi en iyi şekilde öğrenebilmek için kötü şeyler yapan insanların arasına karıştım. Başımı birkaç kez belaya soktum, kavga ettim ve her seferinde dayak yedim. Dayak yedikçe, kendimi nasıl koruyacağımı öğrendim. İnsanlar için bir şey yapmasam bile iyi biri olduğum için sevilebileceğimi öğrendim. Sevginin alındığında güzel, fakat verildiğinde zor olduğunu da karşılıksız bir aşka düşerek öğrendim.

Bugün beni ben yapan şeylerin çoğu Japonya'da öğrendiğim şeylerdi. Küçükken insani açıdan iyi yetiştirilmiş değildim, her şeyi on sekiz yaşımdan sonra deneye yanıla öğrenmiştim. Orada yeni bir ben yaratmıştım.

Öğrendiğim en ilginç şeylerden biri de insan beyni gibi komplike bir yapıyı manipüle etmenin düşünüldüğü kadar zor olmadığıydı. Gördüklerimiz, duyduklarımız ve hissettiklerimiz bizi yanıltabilir, her zaman gerçek olmasalar da beyin öyle olduğuna inanabilirdi. Bunu öğrendiğimde mutlu olmuştum, çünkü kendimi daha iyi hissetmek için zihnimi kandırabilmeyi her şeyden çok istiyordum. Bu istekle yola çıkmış, bir asır yaşamış bir adamdan, insan zihnine dair birçok şey öğrenmiştim. Öğretilerinin çoğunu kendi kendine geliştirmişti. Muhteşem insan beyninin ne kadar çabuk yönlendirilebildiğini, kandırılabildiğini ve iç huzuru bulmanın bir yolu olduğunu öğrenmiştim. İlk ikisini yapabiliyordum fakat iç huzura giden yolu bir türlü bitiremiyordum. Yolum bir çölden geçiyor ve her yer birbirine benziyordu. On senedir bu yolda ilerliyordum, her gece o çölde yürüyor ve buna rağmen hiç yol alamıyordum. Bu yüzden sadece geceleri değil, gündüzleri de ilerlemeye karar vermiştim. Sonunda belki ölecektim ama huzur için savaş vermiş olacaktım, bu yüzden ölmek beni korkutmuyordu.

Onkoloji katına çıkmak üzere merdivenleri kullanırken, yoğun bakım alanına çıkan koridorlardan gelen ağlama seslerini duymamak için ellerimle kulaklarımı kapattım. Belli ki birinin durumu ağırlaşmıştı ve yakınları buna hazır değildi, hiçbir zaman da olmayacaklardı. Sürekli savaşıp bir türlü kazanamadığımız tek savaş zamanla olandı, sürekli bir şeylere geç kalıyorduk. Zamana karşı kaybetmeye mahkûmduk.

Onkoloji katı, ulaşmak istediğim ama asla bulunmak istemediğim bir yerdi. Ama hasta insanlar görmekten rahatsız olsam da onları görmezden gelemiyordum.

Yavaş adımlarla bankoya doğru ilerledim ve elimden geldiğince samimiyet katmaya çalışarak, görevlilere gülümsedim.

"Hoş geldiniz, Ada Hanım," dedi Kader Hanım.

"Merhaba," dedim ve ona yakın bir sandalyeye oturdum. Ben sırt çantamı çıkarırken, o da parmaklarını klavyesinin üzerinde gezdirmeye başladı, çünkü neden burada olduğumu biliyordu.

"Geçtiğimiz ayın ödemesi için geldiniz, değil mi?" diye sordu.

Kafamı salladım ve işlemi yapabilmesi için nüfus cüzdanımı uzattım. "Evet, geçen ayki tüm masrafları çıkaralım."

Nüfus cüzdanımı aldı ve tedavisini üstlendiğim, birçoğu çocuk, bazıları da acil olan birkaç hastaya geçen ay uygulanan işlemlerin ücretlerini hesaplamaya koyuldu. Ben de bu sırada vakit geçirmek için etrafa bakınmaya başladım. Gözlerim, tanımadığım diğer görevliye takıldı. Arada bir bana bakıp gözlerini kaçırıyordu, belli ki merak içindeydi, kim olduğumu ve ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Bu tür şeyleri göz önünde yapmayı sevmesem de kredi kartıyla ödeme yapmayı istemediğim için buraya gelip nakit olarak ödemem gerekiyordu. Hem bizzat ilgilenmek bir nebze de olsa iyi hissettiriyordu.

Kader Hanım, gözlerini ekrandan bana çevirerek, "25 bin 459 lira 43 kuruş," dedi. "Hepsini bugün mü ödeyeceksiniz?"

"Evet," dedim ve içlerine onar bin lira olan üç zarfı sırt çantamdan alıp bankonun üzerine bıraktım. "30 bin lira."

Zarfların içindeki paraları çıkardı ve para sayma makinesine yerleştirdi. Makine, girilen tutardan arta kalan miktarı geride bıraktı. Kader Hanım kalan parayı tekrar zarfın içine koydu ve bana

uzattı. Zarfı alırken ayağa kalktım, faturayı kesmesi en az on beş dakika sürecekti. "Çocukları görüp dönüşte alırım faturayı," dediğimde gülümseyerek onayladı beni.

Çocuklar için ayrılmış olan bölüme açılan kapıya ilerledim. Kapıdan geçip uzun bir koridora girdim, yoğun bir şekilde ilaç kokuyordu. Koridorun sonundaki odanın camlı bölmesine yaklaştım ve ziyaret için geldiğimi bildirdim. Özel bir odaya alındım, önce kıyafetlerim dezenfekte edildi, ardından da verilen koruyucu kıyafetleri giydim. Üzerimdeki tüm elektronik eşyaları görevliye teslim ettim ve tüm bu işlemlerin sonunda çocukların kaldıkları bölüme girebildim.

Maddi durumu iyi olmayan üç çocukla ilgileniyordum. Ayda bir kez gelip onlarla konuşmak bana da iyi geliyordu. Çocukları çok severdim ve bu dünyada beni en çok üzen üç şey, açlıktan, hastalıktan ve savaşta ölen çocuklardı.

İki çocuğu ziyaret ettikten sonra, diğerlerinden yaşça büyük olan Ali'nin odasına geldim. Ali, ona yardım etmeye başladığımda diğerleri gibi küçük olsa da şimdi on altı yaşına gelmişti. İlk başlarda iyi bir tedavi alamadığı için durumu kritik olsa da artık daha iyiye gidiyordu.

Kapıyı açtığımda Ali ve annesinin sohbet ettiklerini gördüm. Beni görünce ikisinin de yüzünde kocaman gülümsemeler oluştu.

"Abla! Hoş geldin!" dedi Ali neşeyle.

Hatice Abla ayağa kalkıp beni kapıda karşıladı. Kollarını bana sardığında ben de ona sarıldım.

"Hoş geldin, kızım. Nasılsın?"

"Ben iyiyim de Ali'miz nasıl?" dedim bu kez içtenlikle gülümseyerek.

Hatice Abla umutlu ve mutlu bir gülümseyişle Ali'nin ne kadar iyi olduğunu anlatırken odadan çıktık, çünkü içeride aynı anda iki ziyaretçi bulunmasına izin verilmiyordu. Ali'nin durumu gerçekten de iyiye gidiyordu ve oldukça umut vadediyordu.

Hatice Abla, "İyi ki geldin. Ali de birkaç güne gelir diyordu az önce, iyi oldu lafının üstüne geldiğin. Sen Ali'nin yanına geç, siz konuşun, ben de o sırada lavaboya gideyim," dedi.

Burukça gülümsedim, oğlunu yalnız bırakmamak için en temel ihtiyaçlarından bile feragat ediyordu, biliyordum. O, lavaboya giderken ben de içeri girdim.

Ali gülümsedi tekrar. "Yüzünü gören cennetlik," dedi alaycı bir sesle.

Elimi uzatıp saçlarını karıştırdım. "Ergenlikte olduğun nasıl da belli ama. Bir ayda daha da yakışıklı olmuşsun," dedim ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdum.

"Ancak ayda bir görüyorsun yüzümü zaten," dedi sitem eder gibi.

"Gerçekten hasta olan insanlara ziyarete gidilir, sen hasta bile sayılmazsın ki."

Kafasını salladı. "Her gün kendimi daha iyi hissediyorum, senin sayende."

Sırıtarak yumruğumu uzattım ve yanağına bastırıp vuruyormuş gibi yaptım. Kıkırdayarak yanağını uzaklaştırdı. "Sen hâlâ masraflarını benim ödediğimi mi düşünüyorsun? Ben de epey melekmişim senin gözünde."

Kıkırdarken hafifçe öksürdü ve, "Bir de zengin," dedi.

"Milyoner," diyerek kaşlarımı kaldırıp indirdim.

İkimiz de kahkaha atmaya başladık. Sakinleştiğimizde sohbet etmeye koyulduk, her zaman olduğu gibi, konu yine arabalara geldi. Arabaları çok seviyordu ve her gelişimde bu muhabbeti mutlaka yapıyorduk. İki arabam olduğunu biliyordu ve markalarını tahmin etmeye çalışmak gibi bir oyun uydurmuştu.

Onunla on dakika kadar vakit geçirdim ve annesini dışarıda daha fazla bekletmek istemediğim için sohbeti kısa kestim. Onu epey güldürmüştüm ve bu, beni de mutlu etmişti. Saçlarını okşadım ve gülümsedim. "Buradan çıktığında spor olanı kullanmana izin vereceğim," dedim samimiyetle.

"Sırf bunun için bile iyileşirim," dedi gülerek.

"Aynen öyle yap, herkese emanet etmem arabamı," deyip göz kırptım ve el sallayıp odadan çıktım.

Hatice Abla, odanın karşısındaki koltuklardan birine oturmuş çay içiyordu. Ona doğru ilerleyip yanına oturdum. "Gerçekten daha iyi durumda, inşallah buradan birlikte çıkacağız."

Minnet dolu bakışlarını bana çevirdi ve elimi tuttu. "Allah, senden razı olsun, Ada."

"Sizden de razı olsun, şifasını da merhametini de eksik etmesin üzerinizden."

Buğulanan gözlerini sildi. Sarılıp vedalaştık ve az önce üzerimi giydiğim odaya geçtim. Koruyucu kıyafetleri çıkardım, ardından da faturamı almak için Kader Hanım'ın yanına döndüm. Yoğun bakım katından hızlı adımlarla geçip aşağı indim ve bir anda kendimi psikoloğumun kapısının önünde buldum. Gözlerim sol kolumdaki saate takıldı, 13.38'di. Muhtemelen içeride bir danışanı vardı. Gitmeye yelteneceğim sırada kapı açıldı ve Derya Hanım'la göz göze geldik. Beni gördüğüne şaşırsa da gülümsedi ve danışanıyla vedalaşıp tekrar bana döndü.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu samimi bir sesle.

Buraya neden geldiğimi bilmediğimi düşünsem de içten içe biliyordum aslında. Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı hafifçe salladım ve benim için açık tuttuğu kapıdan içeri girdim. Masasının bitişiğindeki sandalyelerden birine oturdum.

İçeri girip kapıyı arkasından kapattı, koltuğuna oturup yüzüme şefkatle baktı. "Nasılsın, Ada? Uzun zamandır görüşmedik."

"Hastaneye gelirken buraya gelmeyi planlamamıştım," dedim biraz durgun bir sesle.

Muhtemelen bunu tahmin edebiliyordu. Yaralarımın deşilmesinden hoşlanmıyordum, bu yüzden buraya gelmiyordum, o da ben göstermedikçe yaralarıma bakmamayı doğru buluyordu.

Gözlerimi, oğlunun özel günlerde verdiğini söylediği, çerçeveletilmiş karanfillerin üzerinde gezdirdim. "Sana, beni doğuran kadından hiç bahsetmiş miydim?" Nedense birden öz annemden bahsetmek istemiştim. Hatice Abla'nın anneliğini görmek, kendi annemden duymadığım hatır sormaları psikoloğumdan duymak beni tetiklemiş olmalıydı.

"Seni terk ettiğini söylemiştin sadece," dedi.

Gözlerimi çerçevelerden çekip karşımdaki bordo koltuğa çevirdim. "Ben doğmadan önce de araları çok iyi sayılmazmış. Babamın bipolar olduğunun belirtileri benim doğumuma yakın bir zamanda kendini göstermeye başlamış. Bu yüzden o kadın ilk

yaşlarda babamın *baba* olacağı için heyecanlı olduğunu düşün-müş. Fakat babamın bu inişli çıkışlı hâli bir daha hiç son bul-mamış. Babamın bir rahatsızlığı olduğuna, ben dört beş yaşla-rındayken kanaat getirmiş. O yaşlarda babamın öğrettiği şeyleri anlıyor ve kodlama yapabiliyordum. Bu yüzden benim de anor-mal bir çocuk olduğumu düşünmüş. Normal çocukların yapma-yacağı şeyleri yaptığımı ve bunun onu korkuttuğunu o zamanlar bilmiyordum. Tüm bunları ben dokuz yaşındayken, bizi terk et-tiği gün nefretle bağırarak anlattı.

Babam henüz işten dönmemişti. O kadın eşyalarını toparlar-ken kapının eşiğinde durmuş, onu izliyordum. Babamı ve beni bı-rakıp gideceğini, bizi hiç sevmediğini biliyordum. Artık para bile onu evde tutmaya yetmiyordu. Kardeşim yatağın üzerinde yatı-yordu. O kadın, onun eşyalarını da küçük bir bavula yerleştirdi. Kardeşimi göremeyeceğim için üzülmüştüm fakat hiç ağlama-dım. Ev hapsinde büyümüştüm, günlerimi o kadının kötü sözle-riyle geçirmiştim ve zaman, duygularımı açığa vurmazsam daha az kötü söz işiteceğimi bana öğretmişti. Üzüldüğümü de sevindi-ğimi de çok belli edemezdim, canım ne kadar yanarsa yansın hiç ağlamazdım. Ve bunun sorumlusu o olmasına rağmen, bizi terk edeceğini bildiğim hâlde ağlamadığım için beni hissiz, anormal bir çocuk olmakla suçladı.

Gözlerimdeki sendromdan dolayı çok nadir baktığı gözle-rime baktı tiksinerek ve dedi ki; 'Beni dinle, baban geldiğinde, gittiğimi ve sizi bir daha görmek istemediğimi söyle. Eğer beni aramaya ve hayatımı tekrar mahvetmeye kalkarsa ne haltlar ye-diğinizi herkese anlatırım. İkinizi de ya tımarhaneye ya da doğru hapishaneye tıkarlar. Duydun mu beni? Sizi istemiyorum. Artık bu deliliğe dayanamayacağım. Şu hâline bak! Gözlerime bakıyor ve her şeyi anlıyorsun ama bir damla yaş bile dökemiyorsun! İn-sani hiçbir duygu yok içinde! Tıpkı baban gibi bir ruh hastası-sın! Eğer kardeşini biraz olsun seviyorsan babanın bizi bulma-sına izin vermezsin.'

Daha sonra beni iterek odadan çıktı ve kapıya ilerledi. Bavul-larını kapının önüne bıraktı. Beni ittiği yerde durup onu izledim. Babam için üzüldüğümü hatırlıyorum, benim aksime, her şey

rağmen o kadını çok severdi. Yalnızca kardeşimi bir daha göremeyecek olmak üzüyordu beni, çünkü tek arkadaşımdı.

Kapının önünde kardeşimle beklerken telefonda bir adamla konuştu ve birkaç dakika sonra kapı çaldı. Şimdi evli olduğu adamla birlikte kardeşimi de alıp gittiler. Tek başıma bir köşede oturup babamı bekledim. İşten döndüğünde ne olduğunu anlamıştı, hiçbir şey sormadı bana. Koltuğa oturup beni yanına çağırdı, günlerdir bunun olmasını bekliyormuş gibiydi. Duygudurum bozukluğundan muzdarip olsa da o da üstün zekâlı bir adamdı. Olayların nasıl işlediğini, insanların neler yapabileceğini benden daha iyi biliyordu.

Bir süre saçlarımı okşayarak sessizce ağladıktan sonra sorduğu ilk şey, o kadının gittiği adamı görüp görmediğim oldu. Yalan söylemem konusunda çok hassas bir yapıya sahipti, sanıyorum ki bu, o kadın çok yalan söylediği içindi. Ben de ona doğruyu söyledim, arkalarından bakarken arabanın plakası aklımda kalmıştı. Birlikte adamı araştırmaya başladık, birkaç saat sonra adam hakkındaki tüm bilgilere sahiptik. Kimlik bilgileri, işi, mal varlığı, her şey. Fakat peşlerine düşmedik, babam intikamını, o kadının en çok sevdiği şeyle almaya karar verdi, o adamdan daha zengin olacaktı.

O günden sonra babam da mecbur kalmadıkça evden hiç çıkmadı. İhtiyaçlarımız kuryeler tarafından karşılandı, dışarı çıkmak zorunda olduğu zaman, benim de gitmemden korktuğu için kapıyı üzerimden kilitliyordu. Gündüzleri öğretmenim oldu, iyi bir insan nasıl olunur onu öğretti, akşamlarıysa ustam oldu, birini nasıl soyabileceğimi öğretti. O kadar üzgündü ki kendini daha fazla yalnız hissetmesin diye onunla soygunlar yapmaya başladım. Manik dönemlerinde geceleri uyuyamaz, benim de uyumama izin vermezdi. Sonunu düşünmeden, bir yerleri üst üste hacklerdik, depresif zamanları geldiğinde yatağından haftalarca çıkmazdı, ben de verdiği görevleri yerine getirirdim.

Bir robot gibi hissederdim kendimi ama babamın aşmamı istediği güvenlik duvarlarını geceleri tek başıma aşarken, tuşlara korkudan titreyerek basarken bu düşünceden vazgeçerdim. Sanki kapımızın arkasında polis varmış gibi delice korkardım ve bu korku, öz annemin itham ettiği şey olmadığıma ikna ederdi beni. Yine

de korku baskın gelirdi ve her seferinde bırakmak isterdim. Fakat babamı, o kadın gibi yaralayacak olmaktan korkup her defasında vazgeçerdim. Bizim, ikimizden başka kimsemiz yoktu, beni önemsediğini düşündüğüm tek kişi babamdı, onu kaybetmeyi istemiyordum. Fakat insan bir şeyi ne kadar severse sevsin, huzur kadar önem arz etmiyordu onun için. Çaresiz bir insanın huzur için yapamayacağı bir şey yoktur. Ben de bu yüzden bu işe devam etmekten vazgeçtim. Huzur için ve artık korkmamak için babamdan ve özgürlüğümden vazgeçtim."

"Aradığın huzuru bulabildin mi peki?" diye sordu o yumuşak ses.

Alayla gülümsedim, dolduğunu fark etmediğim gözümden bir damla düştü. Kafamı iki yana salladım. "Hayır. En kötüsü de bulabileceğimi düşünmüyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Islahevinden çıktığımda vicdani olarak rahat hissetmiyordum. Eğer çaldıklarımızı geri ödeyebilirsem belki daha iyi hissederim diye düşünerek eski evimize gittim. Polis tüm kanıtları almıştı ama yaptıklarımızın kayıtları babamın gizli bölmesinde duruyordu. Babam, kimden ne çaldığımızı tek tek not ederdi, nedenini hiç sormamıştım.

Çaldıklarımı, para kazandıkça bir şekilde iade ettim, ta ki bir gün, çaldığımız paranın sadece para değil, aynı zamanda bir hayat olduğunu fark edene dek. Biz sadece para çalmamıştık, o parayla ameliyat olacak bir çocuğun hayatını da çalmıştık. Yerel bir gazete, çocuğun artık yaşamadığını haber yapmıştı. Zaten huzuru bulamamış biriydim, o günden sonra hepten kaybettim. Hâlâ arayışındayım, bulmak için her şeyi yapıyorum ama umudumu gün geçtikçe biraz daha kaybediyorum."

Beni tanımayan ve ne olursa olsun yargılamayacak olan birine bunları anlatmanın tuhaf bir hafifliği vardı. Geçmişte işlediğim suçların bedelini hukuken ödemiştim ve bir insan tarafından daha yargılanmak istemiyordum.

"Kendini vicdanen cezalandırıyorsun ama bu suçları çocukken işlediğini ve bunun kendi tercihin olmadığını hatırlaman gerek; sen sadece bir çocuktun."

"Ben bu yola girdikten ve huzurumu kaybettikten sonra bu gerçeklerin hiçbir önemi yok. Yürüdüğüm yolu geri dönemem ve buraya iyi yollardan geçerek de gelmedim."

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Kapalı yerlerden hoşlanmıyordum, dışarıda olmak hep daha cazipti. "İyi günler," dedim ve kapıya ilerledim.

"Baban ne zaman çıkacak?" diye sordu arkamdan.

Elim kapının kolundayken, "Bir ay sonra," dedim.

"Bu konu hakkında ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

"Benden uzak ve iyi olduğundan emin olacağım."

Arabamı park edip yavaş adımlarla kafeme ilerledim. Dışarıdaki masaların birinde Egemen'i gördüm, çay içiyordu ve önünde bir dosya vardı. Ama ona bakmıyordu, sırtı kafeye dönük, öylece caddeyi izliyordu. Yüzüne vuran güneş, yeşil gözlerinin parlak bir hâl almasını sağlamıştı. Onu bu sabah gördüğüm kıyafetlerin içindeydi yine. Corvus için kurdukları ekip daha çok geceleri çalışacak gibiydi. Bu yüzden gündüzleri boş zamanı varmış gibi duruyordu; ben gündüzleri uçmadığım sürece.

Gözlerini bana çevirdiğinde hafifçe gülümseyip başımla selam verdim.

"Selam," dedi kollarını masaya yaslayıp dikleşerek. Bu hareketiyle kol kasları gerildi ve giydiği tişörtü doldurdu, kendini serbest bıraktığında yine rahat bir hâl aldı. "Bugünkü karşılaşmamız beni de şaşırttı. Cem'le çalıştığınızı bilmiyordum," diye ekledi.

Sürekli karşılaşmamız ona da tuhaf gelmiş olmalıydı. Güne iyi başlamamış olmanın verdiği mutsuzluk hissini bir kenara bırakıp, Cem'in üzerimde bıraktığı gülme hissinin peşinden giderek gülümsedim. "Çok eski bir arkadaşım diyebilirim sanırım, manevi ailemin hem komşusu hem de aile dostu oluyor Kostakurtalar."

Ailesel sorunlar insanları rahatsız ettiğinden, bu konuları konuşmaktan kaçınıyorlardı genelde. Aile durumum eşelenmesin diye manevi aile detayını vermeyi tercih ediyordum, iyi insanlar beni üzmemek için bu konunun üzerinde durmuyorlardı ve ben de kendimi daha iyi hissediyordum. Fakat karşımda oturan

adamın dikkatini manevi aile detayı değil, kullandığım soyadı daha çok çekmişti. Bilmediğim hüzünlü bir hikâyeye sahipti ve kimse bunu dile getirmiyor olsa da hikâyenin kahramanları bu durumu hâlâ atlatabilmiş değildi.

Kafasını, anladım der gibi salladı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp hafifçe gülümsedim. "Afiyet olsun," diye mırıldandım ve başımla tekrar selam verip kafeye girdim. O, dışarıda oturmuş tek başına çay içerken, ekip arkadaşlarının içeride bir masada oturduklarını gördüm. Birkaç gündür buraya geliyorlar, Alper bilgisayarıyla uğraşırken, diğerleri dosyaları inceliyorlardı. Polis merkezinin sisteminden şüphe ediyorlardı ve Corvus'tan kaçarken onun yuvasına tünemişleri, farkında değillerdi.

Yönümü, mutfağa açılan kapıya çevirdim. Mutfaktaki kargaşanın içinden geçerken dolaptan bir şişe süt alıp odama girdim. Kahverengi kâğıtla kaplı duvarlar sarı ışıkla birleşince loş bir ortam yaratıyordu. Sol tarafta bilgisayar masası, kapının karşısında da arada bir uyumak için kullandığım koltuk duruyordu.

İçeride ilerleyip masanın başına geçtim. Açık olan bilgisayarı klavyede rastgele bir tuşa basarak uyandırdım ve farklı bir oturum açıp, aynı wifi üzerinden Alper'in bilgisayarına ulaşmaya yönelik birtakım kodlar yazmaya başladım.

Bilgisayar korsanlığıyla uğraşan kişilerin, kendilerini ele vermemek için bazen internet kafe kullandıkları olurdu. Alper'in yaptığı da aynı mantıktı, Corvus'un onları bulamayacağı bir ağ üzerine sistemi inşa etmekti amacı ve bunu Corvus'un yuvasında yaptığını bilmemek onun şanssızlığıydı.

Bir hack yapıldığında çoğunlukla kullanıcı bunu fark edemezdi, çünkü bu olay ekrana yansıtılan bir durum değildi, arka planda gerçekleşirdi ve o an bunu fark etmek neredeyse imkânsızdı. Alper'in ne kadar iyi olduğunu bilmediğimden, sistemi yazmayı bitirip onu kilitli bir kutu hâline getirmeden önce, zor bir anda kullanabileceğim bir açık kapı bırakmam gerekiyordu.

Sırt çantamı çıkarıp gizli bölmesini açtım, orada taşıdığım USB'leri çıkarıp masanın üzerine dizdim. İçinde kendi yazdığım paketler bulunanlardan birini alıp bilgisayara taktım ve zero-day

exploiti[4] çalıştırdım. Yazdığım kod, açıklardan ve aynı ağ üzerinde olmamızın vermiş olduğu avantajdan yararlanarak Alper'in bilgisayarına erişmek için çalışmaya başladı.

Şişe sütümü açıp bilgisayar koltuğumda arkama yaslandım ve tüm işlemin tamamlanmasını bekledim. Bu işlem biraz zaman alacaktı. Sütüm bitince yeni bir şişe alıp geri döndüm. Yerime oturup şişeyi masanın üzerine bıraktım; işlem tamamlanmıştı, içerideydim.

Parmaklarımı yeniden klavyenin üzerine koydum, yine kendi yazdığım paketlerden birkaç tanesini alıp Alper'in kullandığı sistemin içine gömdüm. Onları göremeyecekti fakat gerektiğinde onları aktif ederek, istersem sistemi kapatabilecek ya da içeride ne olup bittiğine göz atabilecektim.

Gömdüğüm paketlerin uzun bir süre bulunamayacağından emin olduktan sonra arkamda iz bırakmadan sistemden çıktım. Birkaç gündür tüm vaktini burada geçiriyordu ve işinde iyiye benziyordu. Ne kadar ilerleyeceklerini merak ediyordum. Daha önce tesadüfi durumlar dışında bana çok yaklaşabilen olmamıştı.

Bilgisayarımı kapatıp yerimden kalktım, sırt çantamı tekrar sırtıma taktım ve elimde süt şişesiyle odamdan dışarı çıktım. Kafenin içine açılan kapıya yaklaştıkça Anita'nın sesi daha duyulabilir seviyelere yükseldi, kapıyı açıp kafe kısmına geçtim. Anita bardaki yüksek taburelerden birine oturmuş, Ömer'le laflıyordu, saatinden önce gelmişti yine. Amerikan asıllı güzel bir İtalyan olan Anita, haftanın belli günlerinde, saat 18.00'den sonra, kafeye gelen misafirlerimiz için şarkı söylüyordu.

Onunla İtalya'da bir havalimanında tanışmıştık ve tokalaşırken, benim için önemi çok büyük olan yüzüğüm birdenbire yok olmuştu. El çabukluğu bir hırsızı aratmıyor olsa da hırsızlarda olmayan güzel bir kalbe sahipti. Kendinden utanarak ağlamaya

4 Exploit bilgisayar, yazılım, program veya dijital herhangi bir sistem üzerinde, sistem açıklarından, kod hatalarından faydalanarak istenmeyen veya planlanmamış hatalar oluşturmak için düzenlenmiş küçük kod veya programlardır. Zero Day Exploit ise henüz yaması bulunmayan işletim sistemi veya program üreticisi tarafından henüz yaması yayımlanmamış exploittir. Hackerlar buldukları veya yazdıkları exploitleri sistemlere istenildiği zaman girebilmek için yayımlamamayı tercih ederler.

başlamış ve yüzüğümü uzatarak, durumundan bahsetmişti. Kleptomani[5] rahatsızlığı vardı, bu rahatsızlık ona iş hayatını zehretmişti. Onu kendime benzetmiştim, elinde olmayan durumların sürekli karşına çıkmasının ne demek olduğunu biliyordum. Ona iş teklif etmiştim ve verdiğim bu fırsat için beni hiç pişman etmemişti.

Yanına gidip oturdum ve biraz sohbet ettik. Bir isteğim olup olmadığını sordu, şarkı söyleme tarzını beğeniyordum ve eski şarkıları söylemesi hoşuma gidiyordu. Şarkı seçimini ona bıraktım, yaptığı işten zevk alsın istiyordum.

Bir masaya geçtik ve yiyecek bir şeyler söyledik. Yemeğimi ve tatlımı beklerken gözlerimi Alper'e çevirdim. Yazmaya ara vermişti, artık yanlarına gelmiş olan Egemen'le sohbet ediyorlardı. Egemen sanki ona baktığımı hissetmiş gibi başını aniden bana çevirdi, yeşil gözlerini, benim kahverengi gözlerime dikti. Gözlerimi kaçırmadım ve ona bakmaya devam ettim. Yeşil gözlerinden içime polenler düştü ve bir merak yeşerdi. Onun kim olduğunu, adını neden hiç duymadığımı merak ediyordum. Çok değer verdiğim bir insanın kapanmayan yarasıydı ve benim peşimdeyken onu darbelerden korumam gerektiğini hissediyordum, fakat bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Eve girip anahtarlarımı vestiyere bıraktım. Küçük holü geçip sola döndüm ve salona girdim. Yağmur ve Görkem PlayStation oynuyorlardı. İkisinin de saçlarını okşayıp tekli koltuklardan birine kendimi attım ve onlara bakacak şekilde doksan derece dönüp iyice yayıldım, başımı kolçağın birine yasladım, bacaklarımı da diğer kolçaktan aşağı sarkıttım.

"Günün nasıldı geçti? Ali nasıl?" diye sordu Yağmur, gözlerini kısa bir süreliğine bana çevirerek.

"Daha iyi, gerçekten zaman geçtikçe iyileşiyor," dedim iç rahatlığıyla.

"Aslanım benim be!" dedi ikisi de aynı anda. Bu, üçümüzü de güldürdü.

5 Kleptomani veya çalma hastalığı, dürtü kontrol bozukluğu sınıfından psikolojik bir rahatsızlıktır.

Görkem gözlerini ekrandan ayrılmadan, "Ödeme yapmaya mı gitmiştin?" diye sordu.

"Evet," dedim. Boyun ağrıma iyi gelir diye başımı biraz daha geriye yatırdım, duvarı kaplayan kitaplığın bana yakın olan rafına uzanıp parmağımı gezdirdim. Geri çektiğimde parmağımda toz vardı. "Evi temizlemeliyim," diye mırıldandım toz miktarından hoşlanmayarak. Ev çok büyüktü ve temizlemesi uzun sürüyordu fakat tanımadığım insanların evime girmesinden hoşlanmadığımdan, kendim temizliyordum, uyuyamadığım geceler yapacak bir işimin olması da işime geliyordu.

"Şimdi yapamazsın!" diye karşı çıkacak oldu Görkem.

"Bu akşam ne olduğunu biliyorum," dedim.

Oyunu Yağmur kazanınca Görkem sitem etti, fakat üzerinde çok durmayıp bana döndü. "Geleceksin, değil mi?"

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım. "Her sene yaptığımız gibi kendi aramızda kutlasak?"

Yüzüne şirin bir gülümseme kondurup kafasını salladı. "Sonra da bizim eve geçeriz, her sene yaptığımız gibi."

"Orada olmayı, o insanların arasında bulunmayı sevmiyorum," diye mırıldandım ve yardım etmesi için gözlerimi Yağmur'a çevirdim. Şakağını yumruğuna yaslayıp hafifçe omuz silkti ve yorum yapmadan bizi dinlemeyi tercih etti.

"Ama geleceksin," diye ısrar etti Görkem.

Hâlâ beni desteklemesi için Yağmur'a bakıyordum fakat kafasını sallayarak gitmem gerektiğini belirtti. İkimiz de Görkem'in kırılgan biri olduğunu ve o kadın beni hiç sevmeyip onu sevdiği için kendini suçlu hissettiğini biliyorduk. Bu yüzden annesini bahane ederek oraya gitmemem onu kırıyordu, ben de bu konuda ona hayır diyemiyordum.

"Tabii geleceğiz," dedim. "Her sene yaptığımız gibi."

Görkem gülümseyerek Yağmur'a döndü ve koluna vurdu. Yağmur da onu kolunun altına aldı. "Yirmilerin ortalarına yürüdüğüne kim inanır, yaptığın şu hareketlere bak," dedi onaylamayan bir sesle. Görkem'i sinirlendirmek istediği belliydi.

Bu görüntü beni her zaman eğlendiriyordu. Yağmur, nezaketiyle bu yönünü hiç göstermiyor olsa da oldukça güçlü bir yapısı

vardı ve Görkem de her seferinde kolayca mağlup olsa da ona saldırmaktan vazgeçmiyordu.

Görkem kendini onun elinden kurtarıp saçlarını düzeltti ve derin bir nefes aldı. "Annemle olan kavganızda hava yastığı olmak yorucu oluyor."

"Birbirimizden uzak durduğumuz sürece aramızda durup bizi yumuşatacak bir yastığa ihtiyacımız yok," diye mırıldandım.

"En azından doğum günümde birbirinize tahammül edebilmenizi istiyorum. Benim için."

Mağdur olan ben olduğum hâlde o kadına tahammül edebiliyordum fakat onun bana hiç tahammülü yoktu. Görkem üniversiteden mezun olurken bu yüzden uzaktan izlemiştim, ilk dizisi çekildiğinde yapılan kutlamayı uzaktan izlemiştim, ilk filminin galasını uzaktan izlemiştim. Sırf o kadın bana tahammül edemiyor, Görkem'in etrafında olmamı istemiyor diye hep uzak kalmıştım. Bir tatsızlık çıkmasını istemiyordum ama Görkem doğum günlerinde uzak durma seçeneği vermiyordu ve her ne kadar bilmiyor olsa da her doğum gününde annesi canımı çok sıkıyordu. Sanki kodlamayı Görkem'e ben öğretmişim, o beni değil de ben onu bulmuşum gibi davranmayı tercih ediyordu. O çok korktuğu lanete oğlu da sahipti, kodlamadan anlıyor ve bunu çok iyi yapıyordu. Annesi bunun sorumlusu olarak beni görüyor, her seferinde asılsız suçlamalarla itham ediyordu. Yine de Görkem benim kardeşimdi ve söylediği gibi, en azından onun için buna tahammül edebilmeliydim.

"Annen biliyor mu benim de geleceğimi?" diye sordum.

"Biliyor elbette. Sen gelmeyecek olursan parti istemediğimi söyledim."

Gülümsedim, benim gelmeme neden ses etmediği belli oluyordu, Tülin Atahan partilere ve gösterişe bayılırdı. Hipomani[6] dönemlerinde para harcamaya meyilli hâle geldiği için babama iyi davranır, tüm parasını harcattıktan sonra yüzüne bakmazdı. Şimdi

6 Hipomani, manik depresif hastalık veya iki uçlu hastalık olarak da bilinen bipolar bozuklukta gözlenen duygudurum dönemlerinden biridir. Kişinin psikolojik ve bedensel olarak normalin üzerinde bir canlılık sergilediği, ancak mani kadar da şiddetli olmadığı bir ruh hâlidir.

de partiyi yapmamakla onu tehdit etmek, benim kabul edilmemi sağlayan şeydi. Onun için mecburiyetlerden doğan çaresizliklerin içinde yer alıyordum hep. Bu, hep böyle olacaktı.

"Şimdi yirmi iki mi oluyorsun?" diye mırıldandım hüzünle.

Yüzünde parlak bir gülümsemeyle kafasını salladı. "Yaşlanıyorsun," dedi beni kızdırmak için.

Fakat yaş almak beni üzmüyordu, beni üzen şey yirmi sekiz yıldır hayatta olmama rağmen on senedir yaşıyor olmamdı. "Otuz oldum neredeyse," diyerek onayladım onu.

Yağmur, "Neredeyse," diyerek araya girdi. "Evlenecek yaşa geldin."

"Sen evlenmeden ben evlenemem. Sen benden büyüksün, önce senin evlenmen gerek."

"Ben evlenirim, sıkıntı yok. Ama senin henüz bir adayın bile yok."

Söyledikleri uzandığım yerden beni kaldırdı. Kalbim göğüs kafesime hızla çarparken, şaşkınlık içinde gözlerimi gözlerine diktim. "Biri mi var hayatında?"

"Belki vardır," deyip omuz silkti.

Koltuktan heyecanla kalktım ve ikisinin ortasına oturup ona döndüm. "Kesin biri var! Nasıl biri? Ne zaman oldu? Neden hiç anlatmadın bana?"

Sorularım yüzündeki gülümsemeyi genişletti ve keyfini yerine getirdi. "Yorum yok," dedi sadece.

"Resmen biri var hayatında," diye mırıldandım şok olmuş bir şekilde.

Bu hayatta beni en çok korkutan şeylerden biri Yağmur'un onu hak etmeyen birine âşık olması ve bu yüzden kalbinin kırılmasıydı. Bu yüzden biraz korku ve endişe içindeydim fakat yüzüne bakınca bir sorun varmış gibi görünmüyordu, korktuğum şey en azından şimdilik başıma gelmemişti. Bana söylememiş olmasına takılmıyordum, kendi duygularından emin olmadan hiçbir şeyden bahsetmezdi. Önce kendisine anlatır, anlattıklarına inanınca başkalarına söylerdi.

"O biliyor mu peki? Bir ilişkiniz var mı?"

"Evet, ama henüz çok yeni."

Gülümsedim, onun adına mutlu hissediyordum şimdi kendimi. Karşılıksız bir aşka düşmüş değildi en azından, bir şansları vardı. "Çok mutlu oldum."

Elini saçlarımın üzerinden yanağıma koyup yanağımı hafifçe sıktı. "Ben de."

O kızı benimle tanıştırmasını istemedim, eğer dilerse bunu yapacağını biliyordum. Yağmur'a gülümseyerek, başımı diğer yanımdaki sarışına çevirdim. Bu akşamın asıl çocuğu oydu.

"O hâlde geleneksel aramızda doğum günü kutlaması akşamına artık başlayalım mı?"

İkisi de beni onayladılar ve hep birlikte ayaklandık. Her sene doğum günlerimizde, ne olursa olsun, ne işimiz çıkarsa çıksın ve nerede olursak olalım, o akşam Carpe Diem'e gider ve yemek yiyip pasta keserdik. Bunun ölene dek sürmesi için elimden geleni yapardım. Benim, onlardan başka kimsem yoktu.

Carpe Diem'de kendi aramızda kutlama yaptıktan sonra buraya mecburen getirilmiş, olduğum yerde kıpırdamadan etrafımdaki tuhaf insanları izlemeye dalmıştım. İnsanların sırf diğerlerinden daha fazla paraları olduğu için kendilerini üstün görüp ötekileştirmeleri ve bunu yaparken de fakirleri ötekileştirdiklerini düşünmeleri trajikomik bir durum çıkarıyordu ortaya. Küçük dağları ben yarattım beğenmişliği içinde dolaşan tüm bu insanlar, Tülin Atahan'ın istediği yaşamın bir parçasıydı sadece. Çevresinde kendisi gibi insanların olması hem hoşuna gidiyor hem de onu rahatsız ediyordu. Herkes onun gibi olsun isterdi, aynı zamanda da kimse onun gibi olmamalıydı.

Koca villanın koca bahçesi, sözüm ona elit kesime hitap edecek şekilde dizayn edilmiş, hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Bir insanı dünyaya geldi diye kutlamak için bunca zahmete girilmiş, bir mahallenin aylık ihtiyacına tekabül edecek bir israfa girişilmişti. Tüm bunlara bakarken, teslim etmesi için mektubumu emanet ettiğim küçük arkadaşım gözümde canlandı, kiminin sahip olamadıkları, kimisi için birkaç saat sonra çöp sayılacaktı.

Bakışlarımı yanımda dikilen Yağmur'a çevirdiğimde bir şey diyeceğimi düşünerek bana baktı.

"Onun yanına gidebilirsin istersen," dedim sıkılmış bir ifadeyle.

"Nereden çıktı şimdi?"

Gülümsedim, "Pasta kesilene dek bir köşede oturabilirim. Burada benimle sıkılmana gerek yok."

Kafasını salladı hafifçe. "Seni o kadınla yalnız bırakmamayı tercih ederim."

O kadın derken kafasıyla arkamda bir yeri işaret edince, malum kişinin yanımıza geldiğini anlayarak, gösterdiği yöne döndüm.

Üzerinde oldukça parıltılı ve gereksiz dekolteli elbisesiyle bize doğru ilerliyordu. Kocaman çocuğu olduğu hâlde ne kadar genç durduğunu göstermek için elinden gelen her şeyi yapardı.

"Demek geldin," dedi, bundan pek memnun olmadığı ses tonundan belli oluyordu. "Üvey kardeşinle," diye ekledi ve samimiyetsiz bir gülümsemeyle ikimize baktı.

Üvey evlat olmadığımı söyleyip onu düzeltmedim. Çünkü bunu istiyordu, terk edildiğimi bilmeli ve buna rağmen buraya geldiğim için rahatsız olmalıydım.

Gözlerini benim üzerimden çekip samimiyetsiz bir gülümsemeyle Yağmur'a baktı. "Hoş geldin, canım. Ne iyi oldu geldiğin, ben de uzaklaştırma emri çıkarmakla ilgili bir şeyler sormak istiyordum sana."

Kısa bir kıkırtı çıktı dudaklarımın arasından, daha çok nefes verir gibiydi. Bu, dikkatini bana vermesine neden oldu. İçimde zerre eğlence barınmıyor olsa da yüzümde bir gülümseme belirdi. "Görkem eğer isterse benden uzak durur, onu kontrol edemezsin."

Bizi bırakıp giderken takındığı o tiksinti ifadesi belirdi yüzünde, rol yapmaya daha fazla devam edemedi. "Sen pis işlere alışık olabilirsin, çünkü bir pisliğin içinde doğdun. Görkem senden farklı ve hassas bir çocuk. Onu kendine benzetmene izin vermeyeceğim ve oğlumdan uzak durman için elimden ne gelirse yapacağım."

Hafifçe kaşlarım çatıldı, söylediklerine değil, kendini inandırdığı hikâyeye şaşırmıştım. "Peki, beni pis işlere bulaştıran kimdi? Beni, beğenmediği o pisliğin içine doğuran kimdi? Bakıyorum da kimse seni suçlamadığı için hiçbir suçun olmadığına ikna etmişsin

kendini. O pisliğin kaynağı da sendin, bizi ona bulaştıran da. Babamı bu işe sen soktun, beni de bu hayatı yaşamaya mecbur ettin. Hak ettiğin cezayı çekmek yerine bu gösterişli hayatı yaşadığın için, çektiği acıların mükâfatını almış mağdur rolüne sokmaya kalkma sakın kendini, çünkü dışına ne giyersen giy, içinde bizi bulaştırdığın pislikten ibaretsin."

Sinirlendiğini hatta bana vurmak istediğini görebiliyordum yüzünde. Karşı çıkmak için ağzını açtığında konuşmasına izin vermedim.

"Ne zaman karşına çıksam Görkem'e zarar vermemden korktuğuna dair söyleniyorsun. En büyük zararın senin gibi bir anneye sahip olması olduğunun farkında bile değilsin. Ondan, önce babasını ve ablasını, daha sonra soyadını aldın, babası olmayan bir adama 'baba' demeye zorladın. Kocanı ve öz kızını, kendi isteklerinden doğan pisliğe boğdun ve kirli olmakla suçlayarak terk ettin.

Babam hasta bir adamdı, onu azmettirdin ve şu an dışarıda, zengin kocanla birlikte sefa sürüyorsan, bu, sen mağdur olan taraf olduğun için değil, ben sustuğum için. Eğer bir kez daha beni Görkem'i tehlikeye atmakla itham edersen, o çok korktuğun pisliğin içine çekerim seni. Önce Görkem'i, sonra da çok sevdiğin bu gösterişli hayatını alırım elinden. Olduğum yere bir daha sakın dönüp bakma ve bana yönelik tek bir kelime dahi etme. Tüm bunlara Görkem için tahammül ediyorum, beni zorlama."

Tülin Atahan kızardı ve sinirle solurken burun delikleri genişledi. Sinirden deliye döndüğünü görmek beni bir nebze de olsa memnun etti.

"Sen!" dedi soluklarının arasında. Sonra sessizce, "Sen ne cüretle benimle böyle konuşuyorsun!" diye tısladı dişlerinin arasından. Öfkeden kudurmak üzereydi fakat sesini yükseltip rezil olmak istemiyordu. "Görkem hiçbir şeyi öğrenmeyecek, duydun mu? Onu üzmekten hiç korkmuyor musun?"

"Onu da annesi düşünsün, ben annesi değilim," deyip samimiyetsiz bir gülümsemeyle baktım ona.

Sinirle elleri titrerken, "Sen, hayatımda gördüğüm en duygusuz şeysin," dedi ve arkasını dönüp gitti.

Yağmur elini omzuma koydu, destek olmak ister gibi hafifçe sıktı. Söylediklerini ilk kez duymuyordum fakat canım bu kadar sıkkınken bir de duygusuz biri olmakla itham etmesi sinirlendiriyordu beni.

"Ayakta dikilmekten sıkıldım, oturacak bir yer bulalım mı?" diye sordum, o kadının gittiği yöne arkamı dönerek.

Yağmur peşime takıldı ve davetlilerinden arasından ayrılıp, büyük bahçede oturabileceğimiz bir köşe bulmak için ilerledik. Tülin Atahan'ın şimdiki kocası milletvekili adayı olduğundan, gelen davetliler mevki sahibi kişilerdi ve onları korumak için özel güvenlikler ve polisler görevlendirilmişti. Bahçede gezinen polislerden biri tanıdık gelince olduğum yerde durdum. Yağmur da durdu ve baktığım yöne döndü.

Egemen Öztuna normal bir polis olsaydı onu gördüğüme şaşırmazdım, çünkü buraya en yakın polis merkezlerinden biri onların çalıştığı şubeydi. Fakat o, bu şehre tek bir kişi üzerinde çalışmak için gelmişti. Neden burada olduğuna anlam verememiştim. Göz göze geldiğimizde, beklenmedik ikinci karşılaşmamız onu da şaşırttı. İlk önce duraksadı, ardından kaşları çatıldı.

"Tanıyor musun?" diye sordu Yağmur.

Kafamı salladım ve dönüp ona baktım. "Corvus'u yakalamakla görevlendirilen ekibin lideri Egemen Öztuna."

Söylediğim ismi duyunca Yağmur'un yüzünde şaşırmış bir ifade belirdi. Bu ifadesinden dolayı onun da Egemen'i tanıdığını düşündüm.

Ayak sesleri ikimizin bakışlarını da sesin geldiği yöne çevirdi. Egemen bize doğru ilerliyordu, sanırım selam vermek ve merakını gidermek istemişti.

"Yine karşılaştık," dedi yaklaştığında.

Kafamı sallayarak onayladım. "Öyle oldu," dedim ve onları tanıştırdım. "Ağabeyim Yağmur Leventoğlu. Başkomiser Egemen Öztuna, şubeye yeni geldi ve aynı zamanda Cem'in kuzeni oluyor."

İkisi birbirlerine ellerini uzatıp tokalaştılar.

"Sizi ismen tanıyorum, Cem sizden bahsederdi," dedi Yağmur gözlerini onun üzerinde gezdirerek. Neden bu kadar şaşırdığı

konusunda tahminim doğru çıkmıştı, Egemen'in varlığından onun da haberi vardı.

"Ben de öyle," dedi Egemen. "Cem, Ankara'ya geldikçe sizden bahsederdi."

Yağmur memnuniyetle gülümsedi ve ellerini ayırdılar.

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım," diyerek araya girdim.

"Görevlendirilen mesai arkadaşlarımın başında benim durmam rica edildi. Bu yüzden buradayım," diye açıkladı durumu. İşinde oldukça başarılı biri olduğunu tahmin ediyordum fakat şimdi biraz daha emin olmuştum.

Yağmur bir telefonu cevaplamak için yanımızdan ayrıldığında, sıra benim onun merakını gidermeme gelmişti. "Doğum günü çocuğu öz kardeşim. Bu yüzden buradayım ben de."

Anladım der gibi kafasını salladı.

"Özel bir ekip için burada olsanız da ensesi kalın ve koltuk sahibi olan kişileri, olmayan tehditlerden korumak zorunda kalıyorsunuz," diye mırıldandığımda hafifçe gülümsedi ama bir şey demedi. Devlet için çalışıyordu ve verilen emri sorgulamadan yerine getirmek öğretilmişti ona. İşler ancak böyle yürüyordu.

Etrafa bakmayı bırakıp gözlerime bakarak, "Neden partiye katılmıyorsun?" diye sordu. Resmiyetten samimiyete geçen ilk o oldu.

"Burası, olmayı isteyeceğim en son yerlerden biri," dedim, diğeri de özgürlüğümü kısıtlayan herhangi bir yerdi. "Fakat kardeşim için en azından birkaç saat tahammül etmek zorundayım. Bu yüzden arada bir uzaklaşıp nefes almam gerekiyor." Anladım der gibi kafasını hafifçe salladı. O sırada Yağmur yanımıza geri döndü. Egemen'e bakarak, "Seni meşgul etmeyelim daha fazla," deyip gülümsedim. Tokalaşarak vedalaştık ve Egemen görev yerine geri dönerken, biz de o tahammül edemediğim topluluğun arasına karıştık.

Masamıza henüz yeni vardığımızda, Görkem'in bize doğru ilerlediğini gördüm. Oldukça şık bir takım giymişti ama yine de o parlak sarı saçlarıyla küçük bir bebek gibi duruyordu hâlâ. Yanıma gelip yanağımdan öptüğünde gülümsedim ve ben de onu öptüm.

Yağmur sol kolunu kaldırıp saatine baktıktan sonra Görkem'e çevirdi meraklı bakışlarını. "Ne zaman kesersin pastanı? Yarın

erken kalkacağım, uyumadan bakmam gereken bir dosyam var, yarın duruşma var da."

Görkem, muzip bir ifadeyle kaşlarını yukarı kaldırıp indirerek, "Kız arkadaşın bu işkolik hâllerine katlanabiliyor mu?" dedi.

Yağmur, yüzünde yarım bir gülümsemeyle kafasını iki yana salladı. "Doğum günündeyiz, büyümenin tam sırası, küçük sarı çocuk."

Görkem onu sinir etmenin keyfiyle, pastayı getirmeleri için bir garsona talimat verdi. Büyük pasta geldi, Görkem pastasını kesti ve tüm tebrikleri kabul etti. Yağmur'la onu tekrar tebrik ettik ve hiçbir şey yiyip içmeden oradan ayrıldık.

Egemen'e iyi geceler dileyip arabalarımızı bıraktığımız yere doğru ilerledik karanlık sokakta.

"Kafeye mi?" diye sordu Yağmur arabasının kapısını açarken.

Arabama ilerlerken kafamı salladım. "Evet."

"Ben eve geçiyorum, evde görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz," deyip arabama bindim. Önce Yağmur'un çıkmasını bekledim, ardından ana yola kadar onu takip ettim. Ana yola çıktığımızda ona iki parmağımla asker selamı vererek yanından geçtim ve hızımı artırıp boş yolda ilerledim.

Yaklaşık yarım saat sonra arabamı cadde üzerine park ettim ve dörtlüleri yaktım. Kahveleri alıp karakola gidecektim. Arabadan inip kafeye ilerlerken, kaldırımın ucunda durmuş, içeriyi izleyen bir çocuk dikkatimi çekti. Burası İstanbul'un uğrak semtlerinden biri olduğundan, bu saatte bile sokaklar canlıydı ve herkes hareket hâlindeydi fakat çocuk öylece kafeyi izliyordu.

Yavaş adımlarla ilerledim, kafeye yüzüm dönük bir şekilde yanında durdum. Dönüp bana baktı, sevimli bir kız çocuğuydu. Üzerindeki kıyafetler eskimişti fakat temizdi.

"Selam," dedim. Kocaman yeşil gözleriyle beni bir süre inceledi, her saniye giderek heyecanlandı ve elinde olmadan gülümsedi. Sanki beni tanıyor gibiydi.

"Aç mısın? Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Kafasını iki yana salladı hemen.

"Peki, birini mi bekliyorsun?"

"Seni bekliyordum."

Bu cevaba şaşırmıştım, onu daha önce gördüğümü hatırlamıyordum. "Öyle mi?"

Bu kez kafasını yukarı aşağı salladı. "Seni tanıyorum, bize tatlı getirmiştin," diye açıkladı tanışıklığımızı.

Perşembeyi cumaya bağlayan geceler yapardım bunu sadece ve etrafta kimsenin olmamasına dikkat ederdim. Yüzümü tanıyacak kadar beni görmesi ve adresimi bulması şaşırtıcıydı.

"Öyle mi? Beni nasıl buldun peki?" diye sordum merakla.

"Buraya yakın oturuyorum. Yürüyerek gelmiştin, ben de seni takip ettim... Teşekkür etmek istiyordum ama utanıyordum. Sonunda cesaretimi topladım."

Son cümlesinde gülümsediği hâlde gözleri dolmuştu. Bu görüntü içimde bir şeyleri kopardı. Elimi uzatıp saçlarını okşadım. "Rica ederim."

Gülümserken gözlerinden akan yaşları sildi hızlıca. "Annem hep sana dua ediyor."

"Annene benden bahsettin mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır. Geceleri geldiğine göre tanınmak istemiyorsun. Sır olarak sakladım."

Gülümseyerek yanağını okşadım. "Teşekkür ederim."

Bir anda kollarını belime dolayıp sıkıca sarıldıktan sonra arkasını dönüp koşarak ayrıldı yanımdan. Arkasından bakarken delik deşik ruhuma bir yama yapılmış gibi hissettim.

Ellerinde kutularla Hazer çıktı kafeden. "Kutuları getirdim abla, koyayım mı arabaya?"

Gözlerimi çocuktan ayırmadan yavaşça kafamı salladım. Hazer kutuları yolcu koltuğuna yerleştirdi ve yanıma geri döndü. "Var mı bir yaramazlık?" diye sordum gözlerine bakarak.

"Yok abla, normal her şey."

"Kapanışa kadar gelmezsem kapatırsınız siz," deyip omzuna dokundum ve arkamı dönüp arabama ilerledim.

Arabama binip kemerimi taktım. Devrilmesinler diye emniyet kemeriyle kutuları sabitledim. Ardından arabayı çalıştırdım ve merkeze sürdüm.

Arabamı park edip indiğimde, bahçede sigara içen Arda yardım etmek için yanıma geldi. Ona bir kutu bırakıp geri kalanıyla binaya girdim ve kahveleri dağıtmaya başladım. Üst katlara çıktıkça hem insan sayısı hem de taşıdığım kahve sayısı azalıyordu. Üçüncü kata çıktığımda birkaç gün önce kafeme gelen ve benden oldukça rahatsız olan kadın polisi, Cansu'yu gördüm. Yüzü bana dönüktü fakat karşısındaki kişiyle, Egemen'le konuşuyordu. Görkem partiyi kısa tutmuştu belli ki.

Bir gözüm onlarda olsa da kahve dağıtmaya devam ettim. Cansu gözlerini bana çevirdi, yüzünde yine aynı rahatsız ifade vardı. Benden neden rahatsız olduğunu anlayamamıştım, belki de sezgileri kuvvetli insanlardan biriydi. İşte o zaman neden rahatsız oluyor diye soramazdım, sonuçta buraya beni yakalamak için gelmişlerdi.

Egemen'le, onun kime baktığını anlamak için başını çevirdiğinde göz göze geldik. Başımla selam verip kahve dağıtmaya devam ettim.

Birkaç dakika sonunda, konuşmaları bittiğinde yanlarına gidip onlara da kahve ikram ettim. Cansu almadı fakat Egemen alıp teşekkür etti. Yanlarında çok durmamayı tercih ederek Egemen'e, "Afiyet olsun," dedim ve uzaklaşmak için arkamı döndüm. Birkaç adım atmıştım ki arkamdan uzanan bir el omzuma dokundu. Kim olduğunu merak ederek döndüğümde Hasan olduğunu gördüm.

"Seni her gün göreceğiz sanırım?" dedi bundan memnun olurmuş gibi bir ifadeyle.

Gülümsedim. "Birkaç yıldır böyle, bir sorun olmadığı sürece daha da devam eder."

Memnun bir ifadeyle kafasını salladı. Kahve bardağını dudaklarına götürdüğünde sol elinin yüzük parmağında bir alyans olduğunu fark ettim.

"Afiyet olsun," dedim. Ayrılmak için ikinci kez hamle yaptığımda etrafım çevrelendi ve üç erkek aralarında gülüşerek kutudan kahve aldılar. Biri Kerem'di, diğeri Alper fakat üçüncüyü tanımıyordum.

Kerem beni gördüğüne mutlu olmuş bir ifadeyle gülümsedi. "Teşekkürler, çok naziksin," dedi flörtöz bir havayla.

Gülümseyerek geçiştirdim bu tavrını.

"Ekibimizin mühendis çocuğu Kaan," dedi üçüncü kişiyi işaret ederek.

Elimde kutular olduğu için başımla selam verdim yalnızca. Peşimde olan ekip tarafından çevrelenmiştim ve bu da üçkâğıtçı biriymişim gibi hissettiriyordu. Hiç planlamamışken onlarla arkadaş olma yolunda ilerliyordum.

Aramıza son katılan bir kadın polisti. "Bu da Betül," diye tanıttı Kerem hemen onu da.

Ve artık tüm ekiple resmî olarak tanışmıştım. Ekibin tüm üyeleri buradaydı ve muhtemelen Corvus'la ilgili şeyler konuşacaklardı. İçinde bulunduğum durum canımı sıktığından, bir an önce uzaklaşmak için hepsine iyi çalışmalar diledim ve yanlarından ayrılmak üzere adımladım.

Ben yanlarından ayrılır ayrılmaz, "Savcı Yiğit nerede?" diye sorduklarını duydum. Belli ki bir şeyler bulmuşlardı ve anlaşılan Corvus dosyalarına bakan savcıda da değişikliğe gidilmişti. Henüz onu tanımıyordum fakat yakın zamanda tanıyacağıma emindim.

Yeni savcı böyle bir ekip kurduğuna göre işinde iyi olmalı diye tahmin ettim. Peşimde olan insanların işlerinde iyi olmaları özgürlüğüm için tehlike arz ediyor olsa da adaletin sağlanması adına insanlık için umutlandırıyordu beni. Bu fikri doğuran şey adaletsizlikti çünkü, görülmeyenin yok sayılmasıydı. Eğer herkes kendi işini iyi yapıyor olsaydı bana gerek kalmamış olurdu. Ben, adalet peşinde koşanlar uyurgezer oldukları için geceleri geziyordum. Onlar benim gördüklerimi görmüyor, duyduklarımı duymuyorlardı ve ben ne gördüklerime göz çevirebiliyor ne de duyduklarıma kulaklarımı tıkayabiliyordum. Beni suçlu bulmaları veya tutuklayacak olmaları önemli değildi, gerekçelerimi anlamalarıydı önemli olan. Corvus kendiliğinden var olmamıştı, onlar var etmişlerdi.

Artan kahveleri Arda'ya bırakıp ayrıldım oradan. Arabamın kapısını açtığım sırada telefonuma bir uyarı sinyali düştü. Arka cebimde titreyen telefonumu alıp ekrana baktım. Kaşlarım çatıldı, parmağımı ekranın üzerinde kaydırıp Yağmur'u aradım ve

arabama bindim. Geçen gün bizi takip eden arabaya yerleştirdiğim cihaz eve yakın bir konuma gelmişti.

Arabamı otoparktan çıkarıp eve doğru sürmeye başladım. Yağmur telefonuma cevap vermemişti. Endişelenmenin bedenimin üzerindeki yönetimimi etkileyeceğinin farkındalığıyla soğukkanlılığımı koruyarak, hızımı daha çok artırıp ilerledim arabaların arasında. Japonya'da öğrendiğim şeylerden biri de araba kullanmaktı, trafik akışı buradakinden farklı olsa da arabayı vücudumun bir parçası gibi kullanabilmeyi orada öğrenmiştim.

Eve yaklaştığım sırada ekranda bir sinyal daha belirdi, araba uzaklaşıyordu. Tam o sırada telefonum titredi ve ekranda Yağmur'la ikimizin fotoğrafı belirdi. Telefonu, arabaya bağlı ve dik tutan aparattan alıp aramayı cevapladım.

"Beni aramışsın. Duştaydım, görmedim," dedi, sesi normal geliyordu.

Biraz olsun rahatlayarak dudaklarımın arasından kısık bir nefes verdim.

"Bir sorun mu var, Ada?"

Onu endişelendirmekten çekinmeyerek, "Geçen hafta seni takip eden araç evin önündeydi," dedim. Ortada endişelenecek bir durum varsa kendini koruyabilmek için bunu bilmeliydi.

"Kimse yok dışarıda," dedi, sanırım camın önüne gitmişti.

"Evet, gitti az önce. Yine de kapıyı kilitle ve camlardan uzak dur," deyip yönümü değiştirdim ve sola döndüm. Eve gitmekten vazgeçmiştim, bu sorunu bu gece çözecektim.

"Eve gelmiyor musun?"

"Hayır, kapatıyorum şimdi. Bir şey olursa ara lütfen," deyip telefonu kapattım ve nerede olduğuma dair kanıt yaratmak için kafeye uğradım. İki dakika oyalandıktan sonra arka camdan çıktım.

Cihazın değiştirdiği konumu telefonun ekranından izlerken, hazırlıksız gitmenin aptallık olacağını bilerek diğer arabama doğru sürdüm. Üzerimi değiştirip eşyalarımı yanıma aldıktan sonra bu olayı çözmeye çalışacaktım ve şans benden yana olursa, peşimdeki yeni ekiple ikinci bir randevuya çıkacaktım.

#4. Bölüm:
Olay Yeri ve Kürkçü Dükkânı

Bilime göre, bir sesi algılayabilecek kulak yoksa ses de yoktur. Yani bu, ıssız bir ormanda bir ağaç devrilirse hiç ses çıkarmaz demektir. Bir ağacı var eden onu gören gözlerimiz, bir düşüşün sesini var eden onu duyan kulaklarımızdır. Her şey onu gördüğünde var olur ve düşkün olan kendimiz olmadığımız için, yardım isteyen insanları görmezden gelirken buna karşı çıkmanın hiçbir anlamı yoktur. Bu konuda bilim, insanların vicdansızlığının yanında çok iyimser kalır. Artık insanların sadece görmediklerini ve duymadıklarını varsaymama gibi bir durumları yoktur. Onlar gördüklerine kör olmayı, duyduklarına sağır olmayı ve bildiklerine lâl olmayı da diğeri kadar iyi yaparlar. Ben unutulup giden insanlık adına akla gelmiş bir fikrim ve bu durum bu fikri ortaya çıkaran durumlardan sadece biri.

Şüpheli araba HayBalt İnşaat'ın önünde durmuştu. Yağmur'u ziyaret eden kişi artık orada olmasa bile bu şirketle bir ilgisi olduğuna neredeyse emindim, şimdilik başka bir neden gelmiyordu aklıma.

Şirket binasına erişebilir, en azından biraz bilgi edinebilirdim. Şirketin olduğu yere gelip arabamı kameralardan uzak fakat ihtiyaç hâlinde ulaşabilecek kadar yakın bir yere park ettim. Karanlığın bir hediyesi olan gölgelerden yararlanarak binaya ilerledim. karanlık çöktüğünde bir nevi görünmezliği bulmuş sayılıyordum.

Ara sokaktan caddeye çıkmadan önce kafamı hafifçe uzatıp arabanın aynı araba olup olmadığını kontrol ettim. O gün cihazı

taktığım arabaydı ve tamamen cam panelden oluşan şirketin tam önüne park edilmişti, içinde kimse yoktu.

Kafamı geri çektim, yürüdüğüm yolu geri dönüp binanın etrafında gezinmeye başladım. Değişik bir mimarisi olan binanın yangın merdiveni arka duvarına yapılmıştı. Kafamı yukarı kaldırıp gözlerimi çatıda gezdirdim, aşağıdan bakıldığında teras gibi görünüyordu. Eğer oraya ulaşabilirsem binanın içine sızabilirdim.

Derin bir nefes alıp yüzümdeki maskeyi düzelttim ve yangın merdivenine ilerledim. Yangın merdivenine sahip binalarda yaşayanlar hırsızlardan korktukları için merdivenin sokağa açılan kapısını kilitli tutarlar ve anahtarın birer kopyasının da her daireye verilmesini mantıklı bulurlardı. Yangın anında anahtarı almanın kimsenin aklına gelmeyeceği ve bu yüzden bir kafeste kilitli kalacakları ihtimali akıllarına pek gelmezdi. Refah düzeyi düşük olan toplumlarda hem hırsız çok olur hem de ortaya gerçek bir tehdit çıkana dek mal kaybı, can kaybından önce gelir.

Bu bina bir konut olmadığından, yangın merdiveni görünürde birinci kata kadar iniyordu. Birinci katın tabanına monte edilen, havalı sisteme sahip oynar merdiven ihtiyaç hâlinde aşağı doğru itiliyor, kullanıldıktan sonra yukarı itildiğinde de tekrar eski yerine dönerek, yerle ilişiğini kesiyordu.

Merdiven iki metre kadar yukarıdaydı fakat ulaşılması imkânsız değildi, çünkü bina hemen yanındaki binayla sırt sırtaydı ve iki duvarın arası oldukça dardı. Binanın çöp konteynerini merdivenin tam altına çektim, üzerine çıktım ve tüm gücümle yukarı zıplayıp ilk basamağa asıldım.

Ağırlığım mekanizmayı devreye soktu, merdiven gıcırdayarak yere doğru açıldı ve merdivenle birlikte yere indim. Bu kez merdiveni kullanarak birinci kata çıktım ve mekanizmayı yukarı çekerek eski konumuna getirdim.

Yangın merdivenine açılan her kapının yanında, alarm olduğunu belli etmek için yanıp sönen mavi ışığı olan birer kutu mevcuttu. Binaya girmek gibi bir düşüncem olmadığından, çatıya çıkmak için yine yangın merdivenini kullandım. Yangın merdiveni on iki katlı binanın son katına kadar çıkıyor fakat çatıya açılmıyordu ama acil durumlarda kullanılması için bir merdiven koyulmuştu.

Merdiveni duvara yaslayıp ayaklarının sağlam olduğundan emin oldum ve çatıya tırmandım. Kazasız bir şekilde ayaklarımı zemine bastığımda hoş bir esinti karşıladı beni

Bir süreliğine gözlerimi etrafta gezdirdim, karanlık çökmüş, turuncu ağırlıklı bir ışık şehrin üzerine inmişti. Geceleri rahatım pek olmasa da sakinliğini seviyordum. Yukarıda olmak, yerde olmaktan daha iyi hissettiriyordu, kalabalığı sevmiyordum.

Derin bir nefes alıp çatının caddeye bakan duvarına doğru ilerledim. Eni geniş olan duvara ulaşıp önce aşağı baktım, ardından üzerine oturup ayaklarımı sarkıttım.

Sırtımdaki çantayı kollarımdan çıkarıp yanıma koydum ve içinden laptopumu alıp çantayı duvarın iç kısmına bıraktım. Bilgisayarın açılmasını beklerken gözlerimi caddede gezdirdim, araba gelip gitmiyordu, yalnızca o araba ve bir de minibüs park edilmişti, o kadar.

Açılan bilgisayara dikkatimi verip bağlanılabilecek internet ağlarına göz attım. Bilgisayarın internet kaynağına olan mesafesinden kaynaklanan çekim gücüne bağlı olarak üç ağ, çoktan aza doğru sıralandı. İhtiyacım olan şey internet değil, o internetin kullanıldığı bilgisayarlar olduğundan, ağ kullanımında seçicilik göstermek durumundaydım. Gizliliğin öneminin farkında olunduğu fakat umursanmadığı bir çağda yaşamanın laneti bu akşam da bir lütuf sayılıyordu. Bundan yirmi yıl önce bu işi yapıyor olsaydım, aradığımı bulmak şüphesiz daha çok zamanımı alırdı. Şimdiyse internet isimleri bile özelleştiriliyor, kişiselleştiriliyordu. Şirketin ismini taşıyan internet ağına bağlanmak için gerekli olan şifreyi, çalıştırdığım bir programla birkaç dakikada buldum ve içeri girdim. Alper'e yaptığıma benzer bir yöntemle bilgisayarlardan birine bağlandım, ardından da exploit kullanarak kendime yetki atadım. En yetkili kişi -genel müdür- kimliğiyle bilgisayardaki tüm bilgileri, mailleri ve yapılan her işlemi kendi bilgisayarıma kopyalamaya başladım. Bu işlem biraz uzun sürecekti.

Kopyalama devam ederken bakışlarımı hâlâ boş olan caddeye çevirdim. Hiç araç geçmemiş olmamasının yanına sıra, uzaktan da hiç araba sesi gelmiyor oluşu huzursuz etti beni. İçime düşen

bir şüpheyle bilgisayarımda arka paneli çalıştırdım ve bir tür saldırıya uğradığımı fark ederek sırtımı dikleştirdim.

Parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirip güvenlik duvarıma yapılan saldırıya karşılık verirken, aynı zamanda birkaç program çalıştırdım. Bu programlar bilgisayarın içindeki tüm bilgileri ana bilgisayarıma aktarma komutlarını uygularken, kopyaladığım bilgileri de buluta yükledim. Bana wifi üzerinden ulaştığını biliyordum, bağlantıyı kesmeden aynı ağ üzerinden ben de ona saldırdım. Birinin sanki bu ağa bağlanmamı bekliyormuş gibi bana saldırmış olması, gözlerimi bir anlığına ekrandan çekip minibüse çevirmeme neden oldu.

Kullandığım her bilgisayarda kendi geliştirdiğim güvenlik duvarları vardı ve yazdığım programlara oldukça güveniyordum. Bu yüzden savunmaya değil, saldırıya geçmiştim. Hem ondan daha hızlı yazıyordum hem de ondan daha iyiydim.

Çalıştırdığım programlar bilgisayarın içindeki her şeyi sildiğinde, parmaklarımı klavyeden birkaç saniyeliğine çekip cihaz taraması yaptım; ekranda on iki adet Bluetooth cihazı belirdi. Yoldan neden hiç araba geçmediği hakkında kafamda birkaç fikir belirirken, gözlerimi tekrar minibüse çevirdim. Burada bir şeyler döndüğü kesindi fakat benim burada olacağımı nereden bildiklerini anlayamamıştım.

Bluetooth cihazları başka bir cihaz tarafından en fazla iki yüz metre uzaklıktan algılanabilirdi. Bunun anlamı, yaklaşık yüz yirmi bin metrekarelik bir alanda en az on iki kişi olduğuydu. Takip ettiğim arabayı kullanan adamla olan anım bir anda canlandı, onun polis olduğundan şüphelendiğim kısım kafamda neon ışıklarla 'Polis' yazısının belirmesine sebep oldu. Etrafımda herhangi on iki kişi değil, on iki polis vardı.

Kulaklık diye geçirdim içimden. Bu Bluetooth cihazları kulaklık olmalıydı. Ekip telsizle değil, kulaklıkla konuşuyordu. Karşı tarafa saldırmaktan vazgeçip, zamanımı bu cihazlardan birine bağlanabilmek için ayırdım. Acil durumlarda kullandığım telefonu, bağlı oldukları ana kaynağa bağladım ve eşleşme sağlandığında kulaklığı sağ kulağıma taktım. Anında pürüzlü bir erkek sesi doldu kulağıma.

"Tüm binayı arayın, Kuzgun burada."

Bilgisayar ekranımda yeşil kod satırları akıp gidiyor, güvenlik duvarımı aşamıyor olsa da epey zarar veriyordu.

"Ağaçkakan, ne durumdasın? Bilgi ver," dedi aynı ses.

Ağaçkakan, "İçeri girmek üzereyim, Kartal," diyerek bilgi verdi. Gözlerim minibüsle ve bilgisayarımın arasında gidip geldi. Bu bilgisayarı kurtarmaya harcayacak vaktim yoktu, bir saldırıdan da bilgisayarı kapatarak kurtulamazdınız. Bilgisayarı kurtarmak yerine başka bir kod daha çalıştırdım ve, "Girmeyi çok istiyorsan kapıyı çalman yeterliydi," diye mırıldandım.

Hacklenme durumuma karşı savunma olarak kurduğum birkaç programı ve virüsü aktif ettim. Bu virüsü de kendim yazmıştım, güvenlik duvarımı imha ediyor, saldıran kişi bilgisayara girdiğinde onun sistemini ele geçiriyordu. Tüm bu işlemler gerçekleşirken kulağımın içinde emir komuta zincirinde birtakım konuşmalar geçti, gittikçe yukarı katlara çıkıyorlardı.

Adrenalin seviyem yükseldiği için kalbim, göğüs kafesime gittikçe daha hızlı çarparken bilgisayarımın güvenlik duvarı tamamen çöktü. Böylece kendi bilgisayarımın üzerindeki tüm kontrolümü gönüllü olarak kaybettim. Bana saldıran kişi, yani Ağaçkakan muhtemelen Alper'di ve en azından birkaç saniye kazandığını, Corvus'u yendiğini düşünecekti.

"Bilgisayar bende," dediğini işittim bir erkek sesinin.

Bu zafer sadece birkaç saniye sürecekti. Virüs onun sistemini sardığında tüm yetkiyi kaybedecek ve ekranda beliren bir kuzgun üç kez ötecekti.

Oturduğum yerde yüz seksen derece döndüm, bilgisayarı kapatıp çantama koydum ve çantamı sırtıma takıp karşı duvara ilerledim.

Tek bacağımı yangın merdivenine inen duvardan aşağı sarkıttığım sırada, "Çatıya çıkıyoruz, Şahin yerini al," sesinin ardından kapı kırılma sesi yakılandı. Kafamı sesin geldiği yöne çevirdiğimde onunla göz göze geldim. Egemen gözlerini bana çevirmiş, silahının namlusunu doğrultmuştu. Ardından küfretti, aynı binanın çatısında olmadığımızı fark etmişti.

1 Saat Önce

-Egemen Öztuna-

Toplantı odasında savcının gelmesini beklerken, masanın üzerindeki dosyaların en üstüne koyduğum, bir tanığın tarifine uyularak çizilmiş olan Kuzgun'un resmine bakıyordum. Derin bir nefes alıp önümdeki kâğıtları tekrar düzene soktum, beklemekten nefret ediyordum.

Yanımda oturan ve masanın altında tuttuğu telefonda Mine'yle mesajlaşan Hasan'ın koluna vurduğumda gözlerini bana çevirdi.

"İş başında yapma ulan bari," dedim.

Telefonunu cebine koyup oturuşunu dikleştirdi. Uykudan uyanır gibi derin bir nefes aldı. "Yasal olarak bu kadınla evliyim," dedi, bilinmeyen bir şeyi açığa çıkarıyordu sanki.

Kafamı iki yana salladım. "Bunu konuya nasıl bağlayacaksın diye sormayacağım."

Sessizce güldü eğlenen bir yüz ifadesiyle. Allah bilir nasıl bir bağlam kuracaktı da ona gülüyordu kendi içinde. "Yani onunla konuşmaya her şartta ve koşulda hakkım olmalı, ben bu kadını babasından ne zorluklarla istedim, hatırlarsın."

Ona kız istediğimiz an kafamda canlanırken, koca adamın nasıl iki büklüm oturduğunu anımsamak tekrar gülmeme sebep oldu. "Boyun 1.50 falandı o gün."

"Binbaşıdan sen de kız iste bakalım boyun kaç oluyor, başkomiserim," dedi gülerek. "Çekip vuracak diye çok korkmuştum."

"Çelik yelek giymiş miydin o gün, doğru söyle."

"Yalan yok, giymeyi düşünmüştüm ama karakoldan alamamıştım. Neymiş, operasyon yokmuş, veremezmiş. *'Koçum, sen hiç binbaşıdan kız istedin mi?'* dedim. *'Yok, ağabey,'* dedi. *'Anlamazsın hâlimden, uzatma,'* dedim."

Hasan'la konuşmak keyfimi her seferinde yerine getiriyordu. Gülerek, "O, ne dedi?" diye sordum.

"*'Geçmiş olsun, ağabey,'* dedi," deyip güldü.

Ben de onunla güldüm. "Ulan ne adamsın ya."

"Kız isteme demişken, Mine akşam yemeğe davet etti seni, bir arkadaşı da gelecekmiş."

Mine'yle birlik olup bana ayarladıkları görücü usulü randevu-
ların haddi hesabı yoktu. Kaşlarımı çatıp kafamı iki yana salladım.
"Mine'nin aklına bunları sen sokuyorsun, değil mi?"

"Yoo, elti istiyormuş. Aynen böyle söyledi bizzat kendisi."

Ona cevap veremeden toplantı odasının kapısı açıldı ve savcı içeri girdi, bu sabah ona teslim ettiğim dosya da elindeydi. Tüm ekip ayağa kalktık ve onun oturmasını bekledik. Hepimize selam verip boş bir sandalye çekerken, "Kusura bakmayın, planda olmayan bir gelişme yaşandı," dedi ve oturdu.

Hepimiz yerlerimize otururken, "Kuzgun'la mı ilgili?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi. "Siz gelmeden önce üzerinde çalıştığım bir şeydi. Ben de onunla ilgili çıkmasını umuyorum," deyip dosyayı masaya koydu. "Raporunu okudum. İyi iş çıkarmışsınız, elinize sağlık."

Başımı yavaşça aşağı eğip kaldırdım ve devam etmesi için gözlerine baktım.

"Birkaç sorum olacak ama önce herkes buradayken raporunu açıkla, ardından bir de hep birlikte konuşalım."

Kafamı hafifçe sallayıp boğazımı temizledim ve önümdeki dosyaların birinden delilleri çıkarıp, masanın üzerine dizmesi için Hasan'a verdim. Hasan detaylı bakabilmeleri için raporun birer kopyasını herkese dağıtıp delilleri masanın üzerine dizdi.

"Bu raporu Betül'le hazırladık. Şimdiye dek Kuzgun'a ait olduğundan emin olunan ve olması muhtemel tutulan tüm dosyaları inceledik.

Kuzgun'un fiziksel özellikleri, onu gördüğünü iddia eden kişilerin ifadelerince; 1 metre 70 santim boylarında, 60 ila 70 kilo ağırlığında, 20 ila 30 yaş aralığında, beyaz tenli ve mavi gözlü bir kadın şeklinde tarif edilmiş. Ulaşılan bazı kamera ve ses kayıtlarında ileri derece Japonca konuşabildiği, yakın dövüşte iyi olduğu da Kuzgun hakkında bilinen şeyler.

Biz dosyaları ve görüntüleri inceleyip, daha çok onun düşünce yapısı açısından bir rapor hazırlamaya çalıştık. Vakalara genel anlamda bakıldığında, Kuzgun'la karşılaşmadan önce sanıkların haklarında en az bir şikâyet bulunduğunu fakat yeterli

kanıt olmadığından dolayı dava açılmadığını gördük. Bu, bizi iki varsayıma getiriyor, birinci varsayım polis teşkilatı içerisinde bir adamı olduğu ve ondan bilgi aldığı, ikinci varsayımsa polis teşkilatının kullandığı sisteme sızdığı ve bunu fark etmemiş olmamız."

Alper son söylediklerimi kafasını sallayarak onayladı. "Eğer sisteme girdiyse onu bulmak ve atmak çok uzun süreceğinden, vakit kaybetmemek adına yeni bir sistem kuruyoruz," diye açıkladı.

Savcı hafif bir baş sallamayla onu onayladı ve devam etmem için tekrar bana döndü.

"Kuzgun, kendi doğrularına ters düşenlerle uğraştığını mektubunda dile getirmişti. Vakalardan yararlanarak, nelere tepki verdiğine dair bir liste düzenledik ve herhangi bir karakola, listedeki maddeleri kapsayan bir suça ilişkin şikâyet gelmesi durumunda bize de bilgi verilmesi talebimizi size arz ettik."

Savcı onaylayıcı bir şekilde kafasını salladı. "Üzerine gidilmeye değer gibi duruyor, bu yüzden konuyla ilgileneceğim. Devam et lütfen."

"Mağdurlar tarafından bakınca çoğunun kadın ya da çocuk olduğunu gördük. Evet, genel olarak da kadınlar ve çocuklar mağdurdur. Ancak Kuzgun'un mektubunu getirenin bir çocuk olması ve kendisine sosyal hizmetlerden yardım istemesini Kuzgun'un öğütlemiş olduğunu belirtmesi, bu iki grupla spesifik olarak ilgilendiğini düşünmemize sebep oldu. Ayrıca birçok erkek, bir kadın tarafından şiddete maruz kaldığına dair şikâyette bulunmuş ve verdikleri eşkâl de Kuzgun'la uyumlu. Bu nedenle, bu şikâyetleri de Kuzgun'la ilişiği olabilecek dosyalara dâhil ettik. Şikâyetçi erkekler, eşlerini dövdükleri için bir kadın tarafından dövüldüklerini özellikle belirtmişler."

"Genelde suçluları kendisi teslim ediyordu polise. Onları neden teslim etmemiş?" diye sordu Cansu meraklı bir sesle.

"Bu tür şiddet olaylarında en büyük delil kişinin itirafı olduğundan, muhtemelen sunacağı bir delil yoktu. Bu yüzden polisi çağırmadı diye düşünüyorum. Bunun yerine kişiyi darp edip, kendi ayağıyla polise gitmesi konusunda tehdit etmiş olabilir. Dosyalara bakınca, hukuk sisteminin işleyişine hâkim olduğu anlaşılıyor, hangi suçlama için ne düzeyde delil gerektiğini de biliyor.

Fakat şiddet olaylarında hukuk ve adalet sistemindeki boşlukları herhangi bir şeyle dolduramadığından, şiddet uygulamayı tercih ediyor gibi duruyor. Onu bize teslim edecek delile sahip olmadığı için cezasını bir nevi kendisi veriyor."

"Şiddete meyilli biri mi?" diye sordu Kerem.

Sorusu üzerine gözlerimi Betül'e çevirdim. "Bu soruyu Betül daha iyi açıklayacaktır," deyip ona söz hakkı verdim.

Betül bana gülümsedi, gözlerini önce Kerem'e ardından savcıya çevirdi. "Mecbur kalmadıkça şiddete başvurmadığını ve az kuvvet, çok etki yaratan yöntemlerle kişileri etkisiz hâle getirdiğini incelediğimiz adli tıp raporlarında ve bazı kamera kayıtlarında gördük. Adli raporlardan yola çıkarak, psikopati ölçeğinde zevk almaya yönelik bir şiddete başvurma olduğunu düşünmüyorum. Genel durum itibarıyla, onu gördüğünü iddia eden sanıkların ifadesi bir kadın gördükleri ve ardından bayıldıkları yönünde. Yani karşısındaki kişiye acı hissi yaşatmaktan ziyade onu etkisiz kılmaya yönelik bir şiddet söz konusu. Fakat kadına ve çocuğa şiddet uygulayanlara kesinlikle acı duymaları amaçlanan bir şiddet uyguladığı açık."

Betül'ün son cümlesi Cansu'nun yüzünde alaycı bir gülümseye sebep oldu. "O adamların, evlerine geri döndüklerinde eşlerini ve çocuklarını tekrar dövmeyeceklerini düşünmek aşırı iyimser bir düşünce olmuş."

"Bundan emin olana kadar adamları bırakmamış zaten," diye açıkladım sanıkların ifadelerine dayanarak.

Cansu'nun yüzündeki alaycı ifade silindi ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Ben de konuşmama devam ettim. "Elimizde olan bilgilere dayanarak Corvus kod adlı kişi için şunları söyleyebiliriz; zevk için şiddete başvurmuyor ama dövüş tekniklerinde gayet iyi, isterse karşısındakine ciddi hasarlar verebilir. İyi düzeyde Japonca biliyor ve son model spor arabasının plakası Japonya'yla bir ilişkisi olduğunu gösteriyor. Arkasında bıraktığı sinyal yayıcıların ve kullandığı son model spor arabanın tahmini değerlerine bakılırsa maddi açıdan sorun yaşamıyor. Teslim ettiği dosyaların mağdurları

çoğunlukla geliri düşük olan kişiler, yani adalet sistemini eleştirmeye yönelik adımlar atıyor."

Savcı önündeki kâğıda kısa notlar aldı ve çıkardığımız sonuçlardan memnun olmuş bir ifadeyle hepimize teşekkür etti. Dirseklerini masaya yaslayıp sırtını dikleştirdi ve gözlerini gözlerime dikti. "Yaptığınız çıkarımlar mantık çerçevesine sığıyor ve raporunuz sayesinde Kuzgun kod isimli suçluyu biraz daha tanıdık diyebiliriz. Henüz elimizde bir şüpheli olmasa da onunla karşı karşıya gelmemiz durumunda neyle karşılaşacağımızı bilmemiz de oldukça faydalı olacaktır. Aynı zamanda bu rapor, Kuzgun'u taklitçilerinden ayırmamızda ve bir suçun onun üzerine atılması durumunda karar vermemizde etkili olacaktır."

Alper'e söz vereceğim sırada Kaan merak barındıran gözlerini bana çevirdi. "Biz, suç işlediği için onun peşindeyiz. Ancak onun mantığıyla bakıldığında bu durumda doğrularına ters düşen bir şey yok. Öyleyse karşı karşıya gelmeniz durumunda size zarar vermeyeceği anlamına mı geliyor bu?"

Kaan bizimle çalışan adli mühendisti, bu yüzden olay yerine tehlike geçtikten sonra gelip arkada bırakılan cihazlarla ilgileniyordu. Elektronik dünyasında işlenen suçlarda adli tıpçıya değil, elektronik cihazlardan anlayan mühendislere ihtiyaç duyuluyordu, savcının neden ekibe bir mühendis aldığını artık daha iyi anlıyordum.

"Bize zarar vereceğini düşünmüyorum ama karşı karşıya kalırsak kendini altın tepsiyle bize sunacağını da sanmıyorum," dedim dürüstçe.

Kendisinin iki katı bir adamı birkaç dakika içinde nasıl bayıltığını kamera görüntülerinden izlemiştim; çetin cevizdi. Fakat yine de Hasan'ın birkaç gün önce hayal ettiği gibi, epik bir sahne içinde kendimi Kuzgun'la birlikte bulursam beni vurmayacağını artık biliyor sayılırdım ve ben de onu vurmamak için elimden geleni yapardım.

"Bizim incelememiz dışında Alper, Kuzgun tarafından hacklendiği düşünülen birkaç cihaz üzerinde çalıştı," dedim.

Söz hakkı verdiğimde Alper oturuşunu dikleştirdi. "Daha önce hacklenen birçok cihaz gördüm ve tecrübelerime dayanarak,

yaptığı işte oldukça uzman biriyle karşı karşıya olduğumuzu söy-
lemek mümkün. Temiz, net ve sonuç odaklı bir işçilik. Sistemde
ne bir saldırı ne de iz var, belirgin imza bile bırakmıyor ardında,
çünkü yaptığı işin başlı başına bir imza olduğunu o da biliyor.
Onu işinde özel ve iyi yapan şey de bu, işini yapış tarzı. Bir yere
sızmadan önce yeri görüyor, orayı tanıyor, biliyor, yani muhte-
melen sosyal mühendislik yapıyor. Oturduğu yerde işi bu kadar
temiz ve kolay yapabilmesinin imkânı yok. Dışarı çıkıyor, hack-
leyeceği sistemi veya sahibini tanımaya çalışıyor ve bulduğu açık-
tan direkt olarak içeri sızıyor ve bu, şu anlama geliyor; en doğru
ve iyi şekilde bilgi almak için dışarı çıkıp avlanmak zorunda ve
bu zorunluluk bize onu avlayabilme fırsatı veriyor."

Savcı, Alper'i can kulağıyla dinlerken notlar aldı yine. Önüm-
deki kâğıttan nerede kaldığıma bakıp devam etmek üzere sözü
tekrar aldım. "Kaan'ı, Kuzgun'un bıraktığı sinyal vericiler ve diğer
mekanik konular üzerine çalışması için geçen hafta görevlendir-
miştik. Kamera kayıtlarını inceledikten sonra, Kuzgun'un kullan-
dığı arabanın modeli hakkında birkaç soru sormak üzere araba-
nın üretildiği şirketle görüştü. Farklı bir bakış açısıyla bakmak için
kuzenimin eskiden yarışçı olan bir arkadaşıyla da görüşmeye git-
tik. Ona elimizde olan birkaç mobese görüntüsünü gösterip fikir-
lerini aldık. Detayları Kaan daha iyi aktaracaktır."

Savcı beni onaylarken gözlerini Kaan'a çevirdi ve sandalye-
siyle hafifçe soluna doğru döndü.

Kaan boğazını temizleyip ellerini dosyanın üzerinde birleştirdi.
Bu tür toplantılara alışkın olmadığı belli oluyordu ama işinde iyi,
efendi bir çocuktu.

"Başkomiserin de bahsettiği gibi, şirketle görüştüm. Her yeni
model arabanın üzerinde testler yapılır ve bu testlerin sonuçları
hazır veri olarak kaydedilir. Şirkete elimizdeki birkaç mobese gö-
rüntüsünü gösterdim ve arabalarının orijinal hâliyle, görüntüler-
deki gibi yüksek hızda keskin bir virajı almasının mümkün olup
olmadığını sordum. Gördükleri görüntüler arabalarının perfor-
mansı açısından hoşlarına gitse de böyle bir dönüşün savrulmaya
sebep olacağını, satın alan kişinin arabayı modifiye etmiş olabi-
leceğini söylediler.

Aynı görüntüleri eski bir yarışçı olan beyefendiye de gösterdik. Görüntüleri iki kez izledikten sonra arabanın orijinal hâlinde olmadığını, modifiye edildiğinden emin olduğunu söyledi ve bunu teknik olarak da açıkladı. Kendisi otomotiv mühendisliği okuduğundan, açıklamaları varsayımdan çok daha fazlasıydı. Aynı zamanda, kullanan kişinin sıradan bir sürücü olmadığını, mutlaka özel bir tecrübesi olduğunu söyledi. Neden böyle düşündüğünü de sürüş parkurunda uygulamalı olarak gösterdi. Parkurda aynı keskin virajı yüksek hızda üçümüz de aldık ama ben de başkomiserim de başarılı olamadık."

Savcının ilgiyle parlayan gözleri bana çevrildi. "Adı neydi bu arkadaşın? Söylediklerine ne kadar güvenebiliriz?"

"Argun Ertepınar," dedim. "Eski bir yasak yarışçı, kaza geçirdikten sonra yarışları bırakmış, artık sadece arabalarıyla ilgileniyor. Otomotiv mühendisi olması, söylediklerinde teknik eksiklik olmadığını doğruluyor. Ayrıca Kaan'ın da söylediği gibi, bize anlattıklarını harfiyen uygulasak da virajı alamadık. Yani Kuzgun bu konuda da oldukça tecrübeli ve yetenekli. Argun, Kuzgun'un hem zevkli hem de zengin biri olduğunu düşündüğünü söyledi. Şahsi fikrim onun güvenilir olduğu yönünde. Sonuç olarak, zevkli, zengin, zeki, modifiye spor araba kullanan birini arıyoruz."

Tüm ciddiyetiyle notlar almaya devam eden savcının dudaklarında tuhaf, ufak bir gülümseme belirmişti. Bu iş onu epey heyecanlandırıyor olmalıydı.

Kerem, "Bruce Wayne[7]'i yani," diye fısıldadı.

Kerem'e baktım, bunu fark edince yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle gözlerini kaçırdı.

"Argun'dan, Kuzgun'un, arabasını modifiye etmek için kullanmış olabileceği muhtemel malzemelerin bir listesini aldık. Bu malzemeleri bulunduran ve bu işleri yapabilecek olan tamirhaneleri araştırıyorum," diye ekledi Kaan.

Savcı, gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi. "Suçluların peşine düşmek için zamanını ve parasını harcayıp kendini tehlikeye

7 Çizer Bob Kane ve yazar Bill Finger tarafından yaratılan DC Comics'e ait süper kahraman, Batman.

atıyor. Aynı şeyi biz de yapıyoruz. Peki, Kuzgun bunu resmi bir görevli olup yapmayı neden tercih etmemiş sizce?"

"Bizler kanunla çalışan memurlarız. Atılacak her adımın bir prosedürü var ve adına çalıştığımız kanun pek çok kez elimizi kolumuzu bağlar. Polis veya savcı olmanın adalet uğruna savaşmak için yeterli olmadığını düşünüyordur belki de. Yoksa bu zekâyla her ikisi de olurdu zaten. Hatta hâkim bile olabilirdi."

Hasan'ın yaptığı açıklama gözlerimi ona çevirmeme sebep oldu. Doğruca savcıya bakıyordu ve söyledikleri kesinlikle mantıklıydı. Savcının neden böyle bir soru sorduğunu anlamamıştım. Belki de Kuzgun'u anlamaya çalışıyordu ve Hasan'ın söyledikle-rine bakılırsa onu çoktan anlamış gibi görünüyordu.

Cansu küçümser bir ifadeyle fikrini beyan etti. "Adalet istiyor ama bizi yeterli görmediği için bizden biri olmuyor..."

Kafamı iki yana salladım. "Bizi küçümsemiyor, bizi yavaş ve geç kalmış buluyor. Öyleyiz de. Adım atabilmek için mahkeme iznine ihtiyacımız var. Ama onun böyle bir zorunluluğu yok, istediği yere istediği zaman gidebiliyor ve istediği bilgiyi istediği yöntemle elde ediyor. Gidiyor, buluyor ve bize teslim ediyor. Kendini bizden üstün görüyor olsaydı adaleti de kendisi sağlamaya kalkardı. Bizim inandığımız adalete hâlâ inanıyor ama işleyişinden pek memnun değil."

"Sanki Kuzgun'u över gibisin," dedi savcı. Sesinde, eğlendiğini belli eden bir tını vardı.

"Ben kanun için çalışırım, bir suçluyu övecek değilim. Sadece onu anlamaya çalışıyorum ve açıkçası yaptıklarından memnun olduğum zamanlar oldu. Fakat bu, Kuzgun'un üstün zekâlı ve başıboş bir suçlu olduğu gerçeğini değiştirmez. Adalet için suç işlemiş olmak suçu hafifletmez. Öyle olursa herkes kendi adaletini uygulamaya kalkar ve bu da kaosu getirir. Bizler düzeni sağlamak için eğitildik, suçluları övmek için değil."

Söylediğim her kelimeyle yüzümdeki kaslar katılaşırken, savcı anlam veremediğim bir gülümsemeyle bakıyordu yüzüme. Her ne kadar anlam veremediğim ifadeleri ve davranışları olsa da ondan şüphe etmeme engel olacak işlerine tanık olmuştum.

O sırada telefonu çaldı. Ekranına baktı ve gözlerini bir anlığına yine bana çevirdi. "Çok umudum olmasa da bir yem atmıştım ortaya. Kuş, yemi yutmuş olabilir."

Kaşlarım çatıldı. "Kuzgun mu?"

Kafasını sallayıp beni onayladı ve ayağa kalktı. "Yem olup olmadığından emin olamayacak, bu yüzden gelip kendi gözleriyle bakacak." Aramayı cevaplayıp telefonu kulağına götürdü fakat gözleri hâlâ bizim üzerimizdeydi. "Yarım saat içinde çıkıyoruz, her şeyinizle hazır olun," dedi ve gözlerini Alper'in üzerinde sabitledi. "Ekipmanını hazırlasan iyi olur." Odadan çıkmadan önce beni yanına çağıran bir baş hareketinde bulundu.

"Şanslıysak Kuzgun'la bir randevumuz olacak," dedi Cansu hevesle.

Ben yanından geçerken Hasan, "Ya da şanssızsak," diye fısıldadı.

Omzuna hafifçe vurup odadan çıktım ve savcının peşinden ilerledim. Bu iş hiç hoşuma gitmemişti. Biz gelmeden önce ne gibi bir yem atmıştı da Kuzgun emin olmak için peşine düşüyordu?

Savcı, benim odama girdi, ben de peşinden girip kapıyı kapattım. Telefon konuşması kısa sürmüştü. Bana döndü ve bu durumdan rahatsız olduğumu yüz ifademden anlayarak gülümsedi.

"Rahatsız olduğun çok açık, başkomiser. Fakat benim de bazı sezgilerim ve fikirlerim var. Bu fikirler beni su yüzeyine çıkarmadan önce kimseyi su altına çekmeyeceğim, bu yüzden nasıl bir yem olduğundan ya da neye dayanarak bunu yaptığımdan şimdilik bahsetmeyeceğim. Operasyon tamamen benim emrimle yapılacak ve raporu kendim hazırlayacağım. Sen veya ekibin herhangi bir durumdan sorumlu olmayacaksınız."

Kafamı sallayarak onayladım. Savcı ne derse ona uymak da inandığım bu görevin bir parçasıydı, hoşuma gitse de gitmese de.

Şimdiki Zaman

-Ada Korkmaz-

Egemen onunla aynı binanın çatısında olmadığımı fark ettiği anda sessiz bir küfür mırıldanıp, "Şüpheli karşı binanın çatısında, tekrar ediyorum, karşı binanın çatısında," diye bildirdi onu dinleyen ekibine.

Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyordu. Onlar takviye ekip çağırmadan önce burayı terk etmem gerekiyordu. Ona iki parmağımla asker selamı verip kendimi aşağı bıraktım. Ayaklarımın üzerinde balkona düştüğüm sırada, "S**ktir! Kendini aşağı mı attı o?" diye sordu Hasan'ın sesine benzettiğim bir erkek sesi. "Yangın merdiveni. Karşı binanın yangın merdivenini kullanıyor, kaçmasına izin vermeyin. Hadi! Hadi! Hadi!"

Egemen'in pürüzlü tanıdık sesi kulağımda yankılanırken, basamaklarla zaman kaybetmemek için korkuluktan tutunup diğer kata atladım. Ardından bir tempo tutturup merdivene, merdivenden kat zeminine atlamaya başladım. Bunu yirmi kez yapıp on iki katlı binanın birinci katına ulaştığımda merdiveni açmadan dış korkuluktan tutundum ve bacaklarımı aşağı sarkıtıp yere atladım. Bileklerim zonklasa da aşağı inmem otuz saniye kadar sürmüştü, henüz caddeyi aşıp benim olduğum binaya yaklaşamamışlardı.

Hızla koşmaya başladım ve arabamı bıraktığım sokağa girdim. Benim olmayan ayak sesleri ve polis sirenleri caddeyi kısa süreli uykusundan uyandırdı. Arabama ulaşınca kendimi ön koltuğa, sırt çantamı da arka koltuğa atıp arabayı çalıştırdım. Adrenalin tüm damarlarımda geziniyordu ve onu lehime kullanmak için hızlı davrandım. Yüksek adrenalin algımı açmış, etrafı daha iyi duymama ve görmeme olanak sağlamıştı. Vücudum savaş ya da kaç diyordu. Gaza bastım, güçlü motor sesi ben buradayım der gibi yankılandı sokakta.

"Arabaya bindi! Onu gözden kaçırmayın! Şahin, arabaya nişan al. 5162, caddeye giriş çıkışı kapatın."

Egemen'in sesinden ayırt edilen bir başka erkek sesinin emir yağdırışı kulağıma doluyor, verdiği emirler damarlarımdaki adrenalini daha çok yükseltiyordu. Bu emirleri veren Egemen değildi, savcı olmalıydı.

"Ağaçkakan'dan merkeze, Ağaçkakan düştü," diye bilgi verdi Alper olduğunu tahmin ettiğim kişi.

Arabanın motorundan çıkan büyük bir gürültüyle geri geri giderek caddenin ortasına çıktım. Beni arayan tüm gözler bana döndü, bir keskin nişancı tarafından izlendiğimi bilerek, hızımı kesmeden direksiyonu sağa kırdım, araba güzel bir daire çizerek

sola döndü ve asfaltta iz bırakarak yolda düz bir hıza aldım. Hiç zaman kaybetmeden vitesi değiştirdim ve gaza tekrar yüklendiğimde araba hızla ileri atıldı ve cadde boyu hızla ilerledim.

Onlar caddeyi kapatmadan önce buradan çıkmam gerekiyordu. Beni sınırlı bir bölgeye sıkıştırmak akıllıcaydı fakat kalabalık değillerdi, her sokağı kapatamazlardı.

"Gözden kaybetmeyin," emri geldi savcıya ait olduğunu tahmin ettiğim sesten.

Dikiz aynamdan arkamdaki arabaya bakıp vitesi tekrar değiştirdim ve hızımı daha çok artırıp arayı açtım, caddeye çıkan dar bir sokağa dönüp caddenin paralelinde ara sokak boyunca ilerledim. Bu sokakları avucumun içi gibi biliyordum.

"Şahin'den merkeze, vuruş olumsuz, bu hızla tekerlerden birini vurursam savrulur," diye bir bilgi geldi kulağıma.

Dikiz aynamdan arkamdaki arabanın içine baktım. Arabayı Egemen kullanıyordu ve yanında da Hasan oturuyordu. Ona cevap verildiği sırada iletişimi kaybettim. Onlarla iletişimde kalabileceğim mesafeyi aşmıştım.

Ekibin İstanbul'da yaşamayan insanlardan oluşuyor olması benim avantajımdı. Ben bu yolları ve her bir dönüşü biliyordum fakat onlar henüz bilmiyorlardı. Egemen arayı kapatamıyor olsa bile gözlerini arabamdan ayırmıyordu. Ana caddeye çıkan dönüşe yaklaşırken hızımı hiç kesmedim ve döneceğime dair hiçbir sinyal vermedim. Dönüşe iki metre kala hızımı ve vitesi düşürüp el frenini çektim ve direksiyonu sağa doğru kırdım. Arabanın ön tarafı yerinde dururken arka tarafı sola doğru savruldu ve araba yolu hizaladı, tekrar hızlanarak caddeye girdim.

Egemen bu dönüşü o hızla alamayarak kaçırdı. O, sokak arasında sürmeye devam ederken, ben cadde üzerinde ilerliyordum. Sola baktığımda binaların arasından onun arabasını görebiliyordum.

Egemen caddeye çıkmadan önce köprü altı yola girip birkaç arabaya makas atarak otobana bağlandım. Otobana girdiğimde artık hızımı azami sınırda tutmama gerek kalmamıştı. Hızımı artırabildiğim kadar artırdım. Dikiz aynasından, artık neredeyse uzakta kalan kırmızı mavi ışıklara baktım. Önüme döndüğümde otobana bağlanan bir köprü yolunun üzerinde polis arabalarını

gördüm, önüme çıkacak, beni sıkıştıracaklardı. Frene basıp vi-
tesi düşürdüm, el frenini çektim ve sağa döndüm. Kullandıkları
arabaların yol tutuşu ve manevra özelliği benimki kadar iyi de-
ğildi, zaten açmış olduğum mesafeyi, dönüşü almak için yavaşla-
yarak daha çok açtılar.

Farlarımı kapatıp henüz ışıklandırılması yapılmamış olan yeni yola girdim. Araba siyah ve mat olduğundan yansıma yap-mıyordu ve frene dokunmadığım sürece karanlıkla uyum için-deydim, geceden bir farkım yoktu. Yalnızca sesten ibarettim ve zamanla daha çok uzaklaşınca, sesimi de artık duyamayacak hâle geldiler. Gittikçe uzaklaştığım kırmızı mavi ışığı dikiz aynamdan izledim. Beni bulma umuduyla yollara dağıldılar fakat karanlıkta ışıksız gezmeyi içimizde bir tek ben biliyordum. Aydınlık taşımak için girdiğim bu karanlık yolda kayboldum.

Kendi kıyafetlerim ve arabamla Carpe Diem'deki odamın ca-mından çıktığım gibi içeri girdim. Kamera görüntülerinde odaya girişim vardı ve birazdan odadan çıktığımda çıkışım da olacaktı. Böylece olurda bir gün şüpheli duruma düşersem diye olay günü burada olduğuma dair bir kanıtı belgeleyecekti.

O kadar yorgundum ki camdan içeri girer girmez kendimi camın altındaki koltuğa bırakıp öylece kaldım. Sırtüstü dönüp tavana baktım, kafamın içinde onlarca soru vardı ve cevaplarını düşünemeyecek kadar yorgun hissediyordum.

Yağmur'la beni tuzağa çekmek kimin fikriydi ve bunu nasıl bilmişlerdi merak ediyordum. Ekibin fikri olmasına imkân yoktu. İlk takip edildiğimiz gece onlar henüz yeni gelmiş sayılırlardı ve onlar elendiğinde elimde yeni gelen savcı kalıyordu. Onun fikri ol-malıydı ve bu fikre nasıl kapıldığını delicesine merak ediyordum.

"Savcı," diye mırıldandım. "Yağmur için geleceğimi nasıl bi-lebilirsin?"

Derin ve yorgun bir nefes alıp, uzandığım yerden kalktım ve odamın kapısına ilerledim. Kilitli olan kapıyı açtım, saatler önce boşalan kafenin mutfağına geçtim. Buzdolabından çikola-talı süt aşırıp arka kapıdan çıktım ve kapıyı kilitleyip arka sokaktı

bıraktığım arabama ilerledim. Buraya yalnızca kameraya görüntü vermek için gelmiştim.

Evimin önüne geldiğimde arabamı park edip indim ve evime ilerledim. Kapıyı açıp içeri girdim ve ses çıkarmadan doğruca yukarı çıktım. Yağmur'un odasının önüne gidip kapısını araladım. Zifirî karanlıkta uyuyordu. En ufak bir ışık yoktu içeride, pencerelerini siyah kalın perdelerle kapatmıştı. Zifirî karanlıkta uyumak her ne kadar çok sağlıklı olsa da benim uyuyabileceğim bir ortam değildi, şeytanlarımın gelmesinden korkardım. Kapıyı aralık bırakarak sessizce ona yaklaştım ve yatağının yanına diz çökerek yüzünün seviyesine indim.

Omzunu dürtüm yavaşça, onu korutmak istemiyordum. Aynı zamanda yumuşak bir sesle adını fısıldadım. Fakat tepki vermedi. Bir kez daha aynı işlemi tekrardım, ardından bir kez daha.

Gözlerini açmadan, "Efendim, Ada?" diye mırıldandı uyku mahmurluğuyla.

"Corvus dosyasına hangi savcı bakıyor, biliyor musun?"

"Yenisini mi soruyorsun?" diye sordu gözlerini birazcık açarak.

Kafamı salladım, "Evet," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. "Sen şu adamı takip etmiyor muydun? Onunla mı ilgili?"

Uykusunu düşüncelerle bölmemek için, "Bana sadece isim lazım. Ver ve güzellik uykuna devam et," deyip gülümsedim.

Israr etmeden kafasını salladı. "Yiğit Atalay."

Gülümseyerek teşekkür ettim ve ayağa kalkarken saçlarına iyi geceler öpücüğü bırakıp odasından ayrıldım.

Doğruca kendi odama, oradan da gizli odaya geçip bilgisayarımın karşısındaki sandalyeye attım kendimi. Sırt çantamdan artık ölmüş olan bilgisayarımı çıkarıp masanın üzerine koydum ve parmaklarımı üzerinde gezdirdim okşar gibi. "Seninle iyi işler yaptık," diye mırıldandım. "Bana dayandığın için teşekkürler."

Bilgisayarı ters çevirdim, masanın üzerindeki kalemliklerin birinden bir tornavida aldım ve onu bir arada tutan vidalarını teker teker açtım. Parçalarına ayırıp hard diskini çıkardım. Ardından her parçasını yerli yerine tekrar yerleştirip bilgisayar mezarlığına

dönüştürdüğüm dolaba kaldırdım. Hard diski de mezarlıktaki kutuya, diğerlerinin yanına kaldırıp bilgisayarımın başına döndüm.

Bilgisayarların açılmasını beklerken, aklımdakileri unutmadan önümdeki kâğıda not etmeye başladım.

-Savcıyı araştır.

-Ekip üyelerini ve görevlerini araştır.

-Savcının bağlantılarını araştır.

-Gerçekten gerekirse Aslan Amca'yla konuş.

Son maddeyi yazarken duraksadım bir süre ve ismine baktım. Egemen'den hiç bahsetmemiş olması, adının hiç anılmaması ve fotoğraf yuvası olan o koskoca evin bir duvarında bile fotoğrafının olmaması çok tuhaf geliyordu. Benim bile fotoğrafım vardı o duvarların birinde ve benim tanıdığım Aslan Amca, ölen kızının çocuğuna sahip çıkmayacak, adını bile anmayacak bir adama benzemiyordu. Her ne olduysa bunun hüzünlü bir hikâye olduğundan emindim. İçinde merhamet olmayan bir adam nasıl olur da bana sahip çıkardı? Cem'e bu kadar düşkünken, bana bu kadar düşkünken, Egemen'i yok saymasının imkânı yoktu.

Bilgisayarın aydınlanan ekranı yüzüme düştüğünde kafamı kaldırıp ekrana baktım ve kalemi kâğıdın üzerine bırakıp parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim; *Yiğit Atalay.*

Kişileri ilişkilendirerek, kâğıtlardan ve fotoğraflardan oluşan bir çember oluşturmuş tam ortalarına oturmuştum. Güneş doğmak, şeytanlarım baş ucumu terk etmek üzereydi. Savcıyı araştırırken geçmişimde tanıdığım bir adamla bağlantısını bulmuştum. Tesadüflere inanamayacak kadar kaderci bir yapım vardı. Geçmiş arkada bırakılmıyordu, gelecek onun üzerine inşa ediliyordu ve zaman zaman geri dönüldüğü oluyordu. Tıpkı şimdi, geçmişte kalan o adamın fotoğrafına bakarken olduğu gibi. Yerdeki fotoğrafını elime alıp neredeyse altı senedir görmediğim yüze baktım.

"İşte yine karşılaştık," diye mırıldandım.

Artık ona âşık değildim, altı sene birini ve ona olan sevgini unutmak için oldukça yeterli bir süreydi ve ben, babam değildim. Fakat yine de ona bakmak hüzünlü bir histi, en az benim

kadar yaşamayı bilmeyen biriydi. Hayat akıp gidiyor ve o, hayata hiç dokunmadan, öylece tek bir şeyi bekliyordu; ona yaşatılanların intikamını almayı.

"Belki sana yardım edebilirim," diye fısıldadım fotoğraftaki yüzüne bakarak. Ardından fotoğrafı yerine koydum. "Fakat önce kendime yardım etmem gerek."

Savcıyla doğrudan bağlantısı olmayan her şeyi bir dosyanın içine kaldırdım. Artık etrafım, sadece peşimde olan ekiple ilgili bilgelerle çevrelenmişti. Hepsini bir sırayla karşıma dizdim ve her biriyle ilgili kâğıtları fotoğraflarının altına koydum.

Ardından kod isimlerini hatırlayarak parmağımı Egemen'e yönelttim. "Sen Kartal'sın, ekibi yönetiyorsun." Ardından parmağımı bir yanına, Hasan'a çevirdim. "Sen Şahin'sin, keskin nişancı." Parmağımı bir yana daha kaydırıp Alper'i işaret ettim. "Ağaçkakan, bilişimci."

Henüz üçünün kod adlarını biliyordum ve bu isimleri ben Kuzgun olduğum için seçtiklerini biliyordum. Diğerleri yaptıkları işleri anımsatan bir kuş türü seçmiş olsa da Egemen'in kartalı seçmesinin sebebi, kuzgunların en büyük iki düşmanından birinin kartallar olması olmalıydı.

Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Zeki bir avcıya benziyordu fakat bu hikâyede av ben değildim, yanlışlardı. Bu hikâyede yanlışlar avlanıyordu ve çatışma doğruların farkından doğuyordu. Herkes kendi doğrusuyla yaşıyordu ve bu yüzden savaşların en zoru doğruluk adına verilen savaştı.

Fotoğrafının altındaki kâğıdı alıp edindiğim bilgileri tekrar gözden geçirdim. Annesi ve babası hayatta değillerdi. Her ikisi de doktordu, hastaneye düzenlenen bir saldırı sırasında hayatlarını kaybetmişlerdi. Sadece ilkokulun bir kısmını İstanbul'da okumuş, muhtemelen annesiyle babasının ölümünden sonra Ankara'ya gitmiş, geri kalan eğitimini ve hayatını Ankara'da devam ettirmişti. Babası Ankaralı olduğu için oraya babasının ailesiyle kalmak için gitmiş olmalıydı.

Bu geçmiş canımı daha çok sıkmıştı. Aslan Amca hem eski bir polis hem de eski emniyet müdürüydü, torunu başkomiser olacaktı ve o, bundan gururla hiç bahsetmeyecekti! Olacak iş değildi

ama yaşanmıştı işte. Egemen'in ismini ağzından bir kez olsun işitmemiştim. Aralarında ne yaşandığını merak ediyordum.

Önüme dizdiğim kâğıtları üst üste toplayıp bir başka dosyaya koydum. Masanın altındaki dosya dolabına yerleştirip ayağa kalktım ve boynumu ovarak odama geçtim. Güneş artık tamamen doğmuştu, güneş ışıkları evin etrafındaki ağaçların yapraklarının arasından süzülerek penceremden içeri giriyordu. Kendimi yatağıma bıraktım ve gözlerimi kapattım...

Kapımın tıklatılıp açılmasıyla gözlerimi açtım ve kapıya çevirdim bakışlarımı. Yağmur açtığı kapının ardında belirdi. Yüzünde güzel bir gülümseme vardı. "Uyuyor muydun?" diye sordu beni uyandırdığı için pişman olmuş bir ifadeyle.

Ona gülümseyip derin bir nefes aldım ve kafamı iki yana salladım. "Uyanmak üzereydim."

"Kahvaltı hazır. Cem geldi, seni de çağırayım dedim."

Verdiği haber beni memnun etmişti. Yataktan kalkıp birkaç adımda kapıya ulaştım ve onunla birlikte çıktım. Merdivenlere ilerlerken bileğimdeki tokayla saçlarımı atkuyruğu yaptım. Düz saçlarım yukarıdan atkuyruğu yapınca enseme kadar anca geliyordu.

Mutfağa Yağmur'la aynı anda girdik, Cem'le Görkem kahvaltı masasına oturmuş, bir konu hakkında hararetle sohbet ediyorlardı. Muhtemelen bir oyun hakkındaydı, ikisi de oyun oynamaya bayılıyordu.

Sızlayan sağ gözümü ovalayarak masadaki yerime geçtim. "Günaydın."

Hepsi bir ağızdan bana karşılık verdiler. Çatalımı elime alıp yiyeceğim şeylerle tabağımı doldurdum. Ardından çatalımı tabağımın içine bıraktım, inandığım yaratıcıya verdiği nimetler için teşekkür ettim. Duamı sessizce bitirip çatalı tekrar elime aldım ve kahvaltıma başladım. Yemek yerken konuşmayı sevmediğimden, onların sohbetine katılmadım.

Yemeğim bittiği sırada gözlerimi Cem'e çevirdim. "Aslan Amca müsait mi?"

Gözlerini bana çevirdi. "Evet, her zamanki gibi."

Kafamı salladım anladım der gibi.

"Egemen'i mi soracaksın?"

"Bir konu hakkında konuşmam gerek ama evet, gerek duyarsam onu da soracağım."

Keyifsiz bir ifade yerleşti yüzüne. "Dedem, Egemen'den bahsetmeye pek dayanamaz. Çok üstüne gitme."

Kafamı iki yana salladım. "Gitmem."

Aslan Amca için acı verici bir durum olduğunu tahmin edebiliyordum. Fakat muhtemelen Egemen'in artık burada olduğunu ve benim peşimde olduğunu biliyordu. Ali Amca daha ilk günden ona söylemiş olmalıydı. Beni çağırıp anlatmasını beklemiştim ama şimdi onun beni beklediğini düşünüyordum.

Arabamı Carpe Diem'in arka kapısının açıldığı ara sokağa park ettim fakat arka kapıdan girmedim içeri. Binanın etrafından dolaşıp işlek caddeye çıktım ve geniş kaldırım boyunca kafenin girişine doğru ilerledim. Egemen yine kafenin önündeki aynı masaya oturmuş, çay içiyordu. Muhtemelen yine Alper'in işinin bitmesini bekliyordu. Henüz uyumadığı yüzünden belli oluyordu fakat kıyafetlerini değiştirmeye vakit bulmuştu. Üzerinde beyaz bir gömlek ve koyu gri kot vardı. Gölgem üzerine düştüğünde, yeşil olduğu için kızarıklığı daha belirgin olan gözlerini bana çevirdi. O kadar uzun boyluydu ki otururken bile omuzlarıma geliyordu.

"Günaydın," diye selamladım onu.

"Günaydın," dedi yorgun bir sesle.

Sabaha kadar onları meşgul etmiştim ve kim bilir kaç saattir hiçbiri uyumuyordu. Peşimde olan insanları işte bu yüzden tanımak istemiyordum. Onları tanıdığımda kendimi onlardan sorumlu hissediyordum, sanki yeterince vicdan azabı çekmiyormuşum gibi.

"Yorgun görünüyorsun," dedim.

Yüzüme bakmak için kafasını hafifçe kaldırdı, yumuşak yapılı saçları kafasının hareketiyle geriye doğru gitti. Saçları güzel görünüyordu.

"Suç dinlenmeyince sen de dinlenemiyorsun. İşin kötü tarafı, suç hiç dinlenmiyor," dedi gözlerime bakarak.

Biraz alındım bu dediğine istemeden. Yüzüme karşı *suç* kelimesini sarf etmesi ve bahsettiği suçun kaynağıyla aynı kişi oluşum

canımı sıkmıştı. Üstelik bunu yapmaya bana suçlu diyenler mec-
bur bırakmıştı beni.

Kafamı sallarken gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıp tekrar açtım. Hâlâ yüzüme bakıyordu. Polis olduğundan dolayı bakış-larını sabitlemeye alışık olmalıydı ve bu, ona normal geliyordu.

"Özel biri için geldiğinizi duydum," diye mırıldandım. Kaşları çatıldı biraz ama inkâr etmedi, onaylamadı da. Bu yüzden devam ettim. "Bunu ısrarla yapmaya devam ettiğine göre suç anlayışları-nız farklı olmalı," deyiverdim.

Söylediğim şeyle şekilli kaşları çatıldı yine fakat sinirlendiği için değil, pek anlamadığı içindi, yüzünde oluşan soru ifadesi-nin bir parçasıydı.

"Suç, kişiden kişiye değişecek bir kavram değildir, bir yasayla şekillendirilmiştir."

Kafamı sallayarak onayladım onu, toplumu düzene sokmak için yasalar vardı. Fakat toplumu düzende tutacak kadar yeterli olmayan da yine yasalardı. Henüz kendini gerçekleştirememiş bir kehanetti adalet.

"Yasaları da insanlar belirler, onların boşluklarını da," dedim gözlerine bakarak ve devam ettim. "Birini öldürmek suçtur fakat kimse görmezse bunun yasa karşısında bir anlamı yoktur. Ve ba-zen bir suç mecburiyetten doğar; bir adam açlıktan ölmek üze-redir, ekmek çalar ve hırsızlıkla suçlanır. Beslenme hakkı da bir yasadır ama onun karşılığı sorgulanmaz."

Söylediklerim anlam veremediğim bir ifade düşürdü gözle-rine. Arkasına yaslandı yavaşça ve dudaklarını araladı konuşmak için. "İstisnai durumlar yaşamın her alanında vardır. Bu durum-lar için yasalardan taviz verilemez."

"Açlık ne istisnai ne de göz ardı edilebilir bir durumdur. İn-san haklarının karşılanmadığı bir yerde ceza kanunlarına daha çok ihtiyaç duyulmasının sebebi de budur; bir insanı çaresiz bı-rakmak onu suça teşvik eder."

Gözlerime baktı öylece, hiçbir kızgınlık yoktu yüzünde. Ak-sine, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor gibiydi. Farkında de-ğildi fakat ona kendimi anlatıyordum. Beni bu suçları işlemeye yargı sistemi teşvik etmişti. Bu fikri aklıma sokan yukarıdakiler

ve yerde ezilenlerdi. Neticede o, bir polisti, yargılama görevi ona ait değildi ve benim sözlerim yargılayan ve yöneten kimselereydi. Bunu anlıyordu.

"İçinde olduğum duruma daha önce hiç bu açıdan bakmamıştım," diye mırıldandı biraz etkilenmiş bir sesle. "Teşekkürler."

Ona hafifçe gülümseyerek baktım. Beni anlamasına içten içe oldukça memnun oldum, çünkü anlaşılmayı her şeyden çok istiyordum.

Telefonu çaldığında konuşma boyunca ilk kez gözlerini gözlerimden çekti ve masanın üzerindeki telefonuna çevirdi. Ekranda *Savcı* yazdığını okuyabildim. Aramayı cevaplarken masadaki dosyayı alıp ayağa kalktı, aramızdaki mesafe önce azalarak boylarımız eşitlendi, ardından mesafe tekrar açıldı. Boyu bir metre doksan santim kadardı.

"Efendim, Savcı Bey," dedi gayet resmî bir sesle.

Onun konuşmasını dinlememek için başımla selam verip yanından ayrıldım ve kapıya ilerlediğimde arkamdan geldiğini işittim. Kapıyı açıp içeri geçtim, geçmesi için kapıyı tuttum. Gözlerini kapatıp açarak teşekkür etti ve günlerdir her geldiklerinde aynı yerde oturan Alper ve Kerem'e doğru ilerledi.

"Alper dünkü olayda hasar gören bilgisayara bir test başlattı, testin bitmesini beklerken merkeze yakın olan kafeye geldik. İstediğiniz gibi, kabaca bir çizimini de yaptım şahsın," dediğinde elindeki dosyaya baktım. Benim bir çizimimi mi yapmıştı? Onu görmeyi çok isterdim.

Gittikçe uzaklaştığında artık ne konuştuğunu duymasam da bir süre arkasından baktım elimde olmadan. Alper ve Kerem'in olduğu masaya oturduğunda Kerem'in gözleri bana kaydı. Gülümseyerek baş selamı verdi, aynı şekilde selam verdim ve uyumak için odama yollandım.

İşler yoğun olmadı için Nergis kendine kahve yapmış, mutfakta içiyordu. Beni görünce gülümsedi. "Hoş geldin, bebeğim. Kahve içer misin?"

"Teşekkürler, afiyet olsun sana. Ben odamda biraz uyuyacağım. Akşam altı gibi beni uyandırır mısın?" dediğimde kafasını sallayarak beni onayladı.

Ona teşekkür edip odamın kapısını açtım ve arkamdan kapatıp koltuğa ilerledim, kendimi bıraktığım gibi gözlerim kapandı...

Nergis tarafından uyandırıldım. Uyandığımdan emin olduğunda yanımdan ayrılarak mutfağa geri döndü. Açılıp kapanan kapıdan içeri tatlı ve tuzlu bir koku sızarak burnuma doldu. Oturur pozisyona geçip yüzümü ovuşturdum ve karşımdaki, kahverengi üzerine bordo desenli duvar kâğıdına bakarak bir süre oturdum. İsmi 'Anı Yaşa' anlamına gelen bir kafenin arka odalarından birinde günümü uyumaya çalışarak geçiriyor ve şayet uyuyabilirsem bunu kâr sayıyordum. Güneş batmak üzereydi, şeytanlarım yeryüzüne inmeyi bekliyorlardı.

Sol kolumdaki saate baktım, altıyı biraz geçiyordu. Sağ elimi başımın üzerine koyup tepemdeki saçların diplerini ovuşturarak ayağa kalktım. Odanın kapısını açtığımda birbirine girmiş yiyecek kokuları doldu yine burnuma. İçeride beş kişi vardı ve hepsi meşguldü.

Nergis kapının açılma sesini duyunca omzunun üzerinden bana baktı, ardından tamamen döndü. Elinde bir tabak vardı, iki istasyon arasındaki adanın ortasına koydu tabağı. "Hiçbir şey yemedin, açsındır," dedi ilgiyle.

Kendimi hiçbir zaman tok hissettiğim olmamıştı fakat hiçbir zaman yeterince beslenen biri de olmamıştım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım hafifçe gülümseyerek.

Adanın altına gizlenen yüksek taburelerden birini çekip onlara rahatsızlık vermeyecek şekilde oturdum ve benim için hazırlanan yemeği yemeye koyuldum. Anne yemeği ne demek bilmiyor olsam da bu yediğime yakın bir şey olmalıydı. Nergis'in ve Asiye Teyze'nin yaptığı yemekleri yediğimde kendimi daha doymuş hissediyordum.

Yemeğimi bitirip tabağı bulaşık makinesine attım ve arka kapıdan dışarı çıktım. Arabama ilerlerken keyifsiz bir his vardı üzerimde ve artık ona alışmış sayılırdım. Kendimi iyi hissettiğim zamanlar, keyifsiz hissettiğim zamanlardan çok daha azdı ve insan keyifsiz olduğunda aklına bir tane bile keyifli bir anı gelmiyordu hem de en çok ihtiyaç duyduğu anda.

Arabama binip yola çıktım beklemeden. Koskatakurtaların evi kafeye çok uzak sayılmazdı, yakın semtlerde oturuyorduk. Bu yüzden konuya nasıl gireceğimi düşünecek pek vaktim yoktu, ben de doğaçlama yapmaya karar verdim. Sürekli planlı olmaktan sıkılıyordum zaman zaman.

Konağa geldiğimde arabamı tanıyan bahçıvan Necdet Amca demir kapıyı açtı, arkamdan kapatmak için beklemeye başladı. Ona başımla selam verip içeri girdim ve çok kalmayı düşünmediğimden arabamı garaja değil, yol üzerine bıraktım. Derin bir nefes alıp indim arabamdan, manevi ailem olan Leventoğlu ailesinin konağını bu konaktan ayıran tek şey geniş bahçelerindeki çitti.

"İçeri alayım mı istersen, kızım?"

Gözlerimi çitten alıp Necdet Amca'ya çevirdim. "Gerek yok, Necdet Amca, çok kalmayacağım zaten."

Beni kafasını sallayarak onayladı. Ona gülümseyip arabamın yanından ayrıldım ve konağın kapısına ilerledim. Tarihî bir yapı sayılabilecek kadar eski bir konaktı ve aile mirasıydı. Aslan Amca'ya babasından kalmıştı, şimdi de muhtemelen Cihan Ağabey'e kalacaktı.

Kapıyı birkaç kez tıklattım ve bekledim. Necdet Amca'nın eşi Fatma Teyze kapıyı açtı ve beni görünce yüzünde gülücükler belirdi; bunu, insanların beni gördüklerinde mutlu olmalarına alışamadığım için şaşkınlıkla karşıladım içimde. "Ay, hoş geldin, Ada kızım," deyip kapıyı tamamen açtı girmem için.

Gülümseyerek içeri adım attım. Tanıdık tok bir ses salondan seslendi Fatma Teyze'ye. "Kimmiş gelen, Fatma Hanım?" diye sordu.

"Ada gelmiş, Aslan Bey," diye haber verdi Fatma Teyze, sesini içeri duyurmak için biraz bağırmıştı. Ardından gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bir şey lazım olursa söyle olur mu canım? Aslan Bey de seni bekliyordu kaç gündür."

Onu onayladım ve ceketimi uzatıp salona geçmek üzere adımladım. Aslan Amca şöminenin önündeki keyif koltuğunda oturmuş, kitap okuyordu. Ben içeri girdiğimde kitabı usulca kapatıp gözlüğünü boynuna indirdi ve gözlerini bana çevirdi. Önümdeki iki basamağı inip tamamen salona geçtim ve eski halıların üzerinde yürüyerek yanına ulaştım.

"Hoş geldin, Ada'm," dedi sevecen ses tonuyla.

"Hol buldum," dedim ve eğilip elini öptüm. Ardından yanak-larını da öpüp karşısındaki koltuğu ona biraz daha yaklaştırıp ya-kınına oturdum.

Elindeki kitabı yanındaki masanın üzerine bırakıp bedenini bana çevirdi, yüzünde buruk bir ifade vardı. Beni beklediğine göre ne için geldiğimi de biliyordu.

"Nasılsın?"

Gözlerimi yüzünde gezdirdim ve ondan yansıyan buruk gü-lümseme eşliğinde cevapladım sorusunu. "Karışık."

Kafasını salladı biliyorum der gibi. "Nedenini biliyorum galiba."

Kafamı salladım ben de hafifçe. "Bir adam kanatlarım oldu-ğunu söyledi, uçtum. Şimdi onun kanından bir başka adam ka-natlarımı inkâr ediyor, onları kırmak istiyor."

Derin çizgiler düşmüş yorgun yüzünde yeşile çalan mavi göz-leri hafifçe kızardı, gözyaşıyla daha parlak bir hâl aldı. Çaresiz bir hareketle uzandı yüzüme, yanağımı okşadı.

"Hiç kimsenin..." dedi fısıltı gibi bir sesle. "Hiç kimsenin, ka-natlarını kırmasına izin verme, Ada."

Onun acısı dokunduğu yerden içime nüfuz etti sanki, acım gözlerime vurdu, bir su birikintisi olup aktı gözlerimden.

"Bu eve ilk geldiğimde müthiş bir koleksiyoncu olduğunu düşünmüştüm, aynı zamanda bu hevesinin zaman içinde keyif vermekten öteye gidip seni üzeceğini de. Duvardaki fotoğrafları bakarken, zamanın acımasızlığını fotoğraflamanın lanetini yaşa-mamış olmanı dilerdim." Benim gözümden düşen yaşla birlikte elini geri çekerken üzgün gözlerinden bir damla yaş düştü. "Ar-tık o laneti yaşadığını düşünüyorum."

Söylediğim cümle canını çok acıtmış gibi, mavi gözleri kızardı ve dudakları titredi hafifçe. Fazla ileri gittiğimi ve onu kırdığımı düşünerek yerimden kalktım, dizlerinin dibine oturdum ve elini öptüm. "Kırdıysam özür dilerim," dedim.

Kafasını iki yana salladı fakat acı içinde olduğu anlaşılıyordu. Elini saçlarımın üzerine koydu ve okşadı yavaşça. "Bir insan," dedi kısık bir sesle. "Kendi canından bir parçayı, evladını kaybettikten

sonra onun canından bir parçaya sahip çıkamayıp nasıl olur da bunu dillendirebilir?"

Sesi, ağlamaya en yakın sesti ve onu ilk kez bu kadar üzgün görüyordum. Sanki tüm dünyası başına yıkılmıştı.

"Deniz... İkinci çocuğum, tek kızım... Allah ondan razı olsun, kaybettiğim gün hariç bir gün olsun üzmedi bizi... Doktordu, Cihan'ı bu işe heveslendiren, tıp kazandıran da oydu. Eşi Cihangir'le tıp fakültesinde tanışmışlardı, okul bitince de evlendiler. Onu toprağın altına vermeden önce dünyanın en zor işini, kızını başka bir adama emanet etmek sanırdım."

Gözyaşları yüzüne iz etmiş, kederlerinin arasından geçerek, çenesinden ellerimizin üzerine damlıyordu. Her bir damla düştüğü yerde dertten bir çukur açtı, kanıma karıştı.

"Evlendikten birkaç sene sonra Cihangir, İstanbul'a atandı. Deniz de eşinin atanmasından yararlanıp İstanbul'a tayin oldu. Rahmetli eşim Fidan'la çok sevindik bu duruma. İstanbul'da çok iyi bir hastaneye atanmışlardı ve bize yakın olduklarından, onları sık sık görebilecektik.

Kiraya verecekleri parayı ev almak için biriktirsinler, bu sürede de bizimle kalsınlar diye düşündük. Ev büyük, hepimize yeter dedik. Yetti, arttı da. Deniz o sırada Egemen'e hamileydi." Egemen'in ismini söylerken sesi titremişti. "Egemen... bu evde doğdu. Ah benim güzel yavrum, öyle iyi huylu, öyle güzel bir çocuktu ki... Annesine ve babasına da epey düşkündü. Sağ olsun, hanımla beni de çok severdi. Egemen iki yaşına gelmeden, üst sokaklardan birinde ev alıp taşındılar. İşe gittiklerinde Egemen'i bize bırakır, akşam yemeğini de bizimle yedikten sonra kendi evlerine giderlerdi. Ah, keşke o zamanlara dönebilsek yeniden..."

Sesi sona doğru kısılırken artık tamamen ağlamaya başlamıştı. Bir insanın, çocukluk kahramanını düşerken görmesi dünyanın en kötü sahnesiydi ve ben bu sahneye kahramanımın dizlerinin dibinde şahit oluyordum.

"Ben daha emniyet müdürü olmamıştım, organize suçlarda başkomiserdim. Devriyedeyken bir anons geldi, muayene için hastaneye götürülen bir mahkûm, doktorları esir almıştı. Hastane, kızımın ve damadımın çalıştığı hastaneydi. Bunu duyar duymaz

başımın üstü karıncalandı. Destek için doğruca hastaneye gittik. Kalbim yerinden çıkacaktı sanki ama soğukkanlılığımı yitirmemeye çalışıyordum. Hastaneye girdik, rehineler olduğu için önce anlaşma yoluna gitmeyi deneyecektik. Olayın yaşandığı muayene odasına vardığımızda Cihangir kanlar içinde yerde yatıyor, Deniz güzel kızım ağlayarak, çoktan ölmüş olan eşinin yarasına baskı yapıyordu. Bir doktorun, sevdiği kişinin öldüğünü anlayamayacağını o an anladım. Mahkûm, başına silah dayamıştı ama onun dünya umurunda değildi, Cihangir'le ilgileniyordu hâlâ.

Mahkûm bizi görünce bir kadından söz etti. Onu sevdiğinden ama onun başkasından hamile kaldığından bahsetti. O kadını ona verirsek, o da kızımı bize verecekti. Ne kadar ciddi olduğunu anlamamız için öldürmüştü Cihangir'i. Gözü dönmüştü, ikna olmayacağını biliyordum ama kızım için başka bir adamın kızından nasıl vazgeçerdim? Kabul edemezdim böyle bir şeyi ama kendi kızımı da kurtarmam gerekiyordu. Ya ben onu vuracaktım ya da o, kızımı vuracaktı. Silahımın tetiğini çektiğim sırada, Deniz'in kimseyi görmeyen gözleri birden bana döndü, 'Baba,' dedi. 'Egemen'in babası öldü.' Hayatımda canımın bu kadar yandığını hiç hatırlamıyorum... Mahkûm, babası olduğumu duyar duymaz vurulacağını anlayarak paniğe kapıldı. İkimiz de tetiğe basmıştık ama benim bastığım tetik onun bastığı tetiğe engel olmamıştı."

Omuzları sarsılmaya başladığında ağlayarak dizlerimin üzerine kalktım ve kollarımı omuzlarına sardım. Ölen kızı ve damadı için ağlarken ve onlar için hâlâ bu kadar acı çekerken, ne olmuştu da Egemen'le bu kadar ayrı düşmüşlerdi anlayamıyordum hâlâ. Onun acısıyla ağladım ben de. Ancak o biraz sakinleşince ayrılabildik.

"Egemen daha yedi sekiz yaşlarındaydı o zaman. Yanlış haberler ve dedikodular derken düşman oldu bana. Annesini kurtaramadığını söyledi, bir daha da tek kelime etmedi o günden sonra. Fidan kahroldu bu duruma. Gül gibi evladımız gözlerimizin önünde eriyip gidiyordu günden güne ve benim yüzüme bile bakmıyordu. Doktora götürdük, travmaya bağlı seçici mutizm[8] dediler.

8 Çocuk ya da gencin çeşitli ortamlarda konuşuyor olmasına karşın okul veya oyun grupları gibi, konuşması beklenen toplumsal ortamlarda konuşmayı bir şart altında reddetmesi durumudur. Çocuk bazen sadece bir tek ortamda konuşmayabilir ya da bu davranışı çeşitli ortamlarda gösterebilir.

Fidan dedi ki, 'Aslan Bey, böyle olmaz bu, çocuk eriyip gidiyor burada kaldıkça, uzaklaştıralım buradan, Ankara'ya götürelim.' Biraz uzaklaşması belki iyi gelir diye kabul ettim, Cihangir'in ailesinin yanına götürdük onu. Ne dedesi Ekrem Bey ne de eşi Meryem Hanım ikna edebildiler onu konuşmaya. Bizimle geri dönmek istemeyince içimiz kan ağlayarak orada bıraktık Egemen'i. Üç sene kadar kimseyle konuşmadı. Her fırsatta yanına gittik. Üç senenin sonunda ilk kez konuştuğunu haber aldık, o gün bayramdı bizim için. Yine yollara düştük, yanına gittik. Bizi gördüğünde söylediği ilk şey 'Bir daha gelmeyin,' oldu. Fidan kahroldu ama çocuğu bir daha suskunluğa mahkûm edemeyiz deyip kabullendi, bana da kabullendirdi. Oradan döndükten sonra Fidan iyice hasta oldu, iki sene sonra da onu kaybettik.

Egemen polislik sınavını kazandığında Ekrem Bey arayıp müjde verdi. Ama ben biliyordum, bana inat olsun diye polis olmuştu. Polislik nasıl yapılır göstermek için. İnsanlar nasıl korunur, suçlular nasıl zapt edilir göstermek için. Benim suçlu olduğumu kendisine kanıtlamak için. O günden bu yana haberleri geldi ama Egemen'i on sekiz senedir yüz yüze hiç görmedim. O, öyle bir yara ki kalbimde ne dilime gelebilir anlatayım ne de bir merhem sürülebilir acısını dindireyim. Şu duvarda bir fotoğrafı asılı olsa o duvara yüzümü dönemem, o yüzden hiç fotoğrafı yok."

Söylediği son cümle kalbimi öyle kırdı ki ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerini silip yüzüme baktı yine şefkatle. "Seni içine düştüğün korkudan kurtarmak sanki kızımı kurtarmışım gibi hissettirmişti. Senin korkuyla boynuma sarıldığın anı hiç çıkarmadım aklımdan." Saçlarımı okşadı buruk bir gülümsemeyle. "Şimdi sen uçarken, peşine Egemen düştü ya. İlk öğrendiğimde tek işinin sen olmasına memnun oldum. Ne o seni yakalayabilir ne de sen ona zarar verirsin diye."

Kafamı salladım ona güven vermek için. Daha önce peşime düşen hiçbir polise zarar vermediğim gibi, bu ekibe de zarar vermeyecektim elbette. Ama bu kez farklıydı. Bu kez bir gözüm onun da üzerinde olmak zorundaydı. Aslan Amca benden bunu istemezdi ama o, artık peşimde bir avcı da olsa bir emanetti benim için.

"Ona göz kulak olurum."

Kafasını iki yana salladı. "Sen kendine göz kulak ol."

Biraz geri çekilip koltuğuma döndüm ve öne doğru eğilip el lerini tuttum. Neredeyse yetmiş yaşına gelmişti ve bütün acılarını tüm tazeliğiyle kalbinde koruyordu. Bu acıların derinliğini bildiği için Cem'in bu konuları hiç açmayışını şimdi daha iyi anlıyordum.

"Eninde sonunda herkes olay yerine geri döner," diye mırıl dandım sessizce.

Bir elini elimin üzerine koyup okşadı. "Suçlular olay yerine geri döner, mağdur olanlarsa kürkçü dükkânına gider."

Bu söylediği burnumun direğini sızlattı. "Ben hiç olay yerine geri dönmem ama?"

İçimi bildiğinden, beni bildiğinden gülümsedi, bunu belki daha iyi hissederim diye yapmıştı muhtemelen. "Sen dükkânına geri dönersin, tıpkı mağdurların yaptığı gibi."

Islahevinden çıktığımda, nefret ettiğim o eve dönüşüm geldi aklıma... Şimdi her gece dışarı çıktıktan sonra kendi dükkânıma dönüşlerim geldi sonra. Burukça gülümsedim, kurtarıcım mağdur olduğumu söylerken, avcım peşime düşmüş, suçlu olduğumu fısıldıyordu.

"Bu gece burada kal. Saat geç oldu, bizimle akşam yemeği ye. Cihan gelir birazdan, belki diğer hayta da bize katılır."

Olumlu anlamda kafamı salladım. "Olur."

Yanağımı sıkıp oturduğu yerde dikleşti. "Asiye Hanım ve Yusuf Beylere uğra ama önce, ayıp olmasın."

Oturduğum yerden geri dönmek üzere kalkıp yanağına ufak bir öpücük bıraktım ve arka bahçeye çıkmak için mutfağa geçtim. Fatma Teyze mutfakta bizim için çay demlerken, merak ettiğim bir konuyu sormak üzere durakladım.

"Fatma Teyze, Deniz Hanım'ın evi nerede, biliyor musun?"

Çayı demleyip gözlerini hayretle bana çevirdi. "Rahmetli Deniz Hanım'ın mı?" diye sordu.

Kafamı sallayarak onu onayladım, yaslandığı tezgâhtan ayrılıp yanıma geldi ve koluma girip arka bahçeye çıkardı bizi. Bahçede biraz ilerledik, sonra durdu ve konağın arkasındaki tepede yükselen evleri işaret etti. Işıkları kapalı olan ve balkonu diğer

balkonlara nazaran boş olan evi gösterdi. "Bak, şu yüksek binanın eşyasız balkonlu dairesi var ya, orası."

Oradan bakıldığında görülebilecek kadar yakın olduğunu düşünmemiş olsam da bunu öğrenmek üzgün hissettirdi yine. Egemen o evde balkona çıksa bizi görebilirdi.

"Teşekkürler," dediğimde beni orada yalnız bıraktı.

O yaşam dolu dairelerin içinde özensiz ve yaşam belirtisi göstermeyen tek balkon onun balkonuydu. En çok nerede canımız yanmışsa oraya geri dönmüştük ikimiz de. Ne kadar acı çekmiş olursak olalım, ev gibi hissettiğimiz tek yerin orası olduğu gerçeğini hiçbir acı değiştirmiyordu.

#5. Bölüm:
Yaralar ve Kabukları

Neredeyse öz ailemle yaşadığım süre kadar yanlarında yaşadığım, manevi ailem olan Leventoğlu ailesinin konağına ilerledim yavaş adımlarla. İki konağın da geniş bahçeleri vardı, bu yüzden ikisi arasında mekik dokurken yürüyüşe çıkmış gibi olurdum. Uyuyamadığım geceler iki konağın arasında o kadar çok gidip gelmiştim ki üzerinde yürüdüğüm çimenler ezilmiş, toprak sertleşmiş ve zaman içinde tek kişilik patika yola dönüşmüştü. Seneler sonra bile patika yol belli ediyordu kendini, daha alçak ve eğilimliydi. Üzerinde yine çimenler büyümüş olsa da geçmişin izlerini taşıyordu. Bir yerlere tutunmayı, orada bir iz bırakmayı arzu eden biri olarak burada bir izimin olması gülümsetti beni. Küçüklüğümde hayata hiç dokunmamış sayılırdım, en azından daha genç hâlimden kalma birkaç izin sahibi olmak yaşanmışlık hissi veriyordu.

Ahşap çitle birbirinden ayrılan iki bahçe, aynı zamanda o ahşap çitin minik kapısıyla birbirine açılıyordu. Kapıyı açmadan üzerinden atladım yine, eskisi gibi. Bunu yaparken bahçede oturmuş sohbet eden Yusuf Amca ve Asiye Teyze'nin dikkatlerini çektim ve atlayışım onları güldürdü. Çiti tutuğum için toz olan ellerimi çırparken ben de gülümseyerek yanlarına ilerledim.

"Aslan Amca'ndan mı?" diye sordu alaycı bir alınganlıkla Yusuf Amca.

Yüzüme muzip bir gülümseme yerleştirip kıkırdadım. Ayağa kalktılar ve sanki ailelerinin gerçek bir üyesiymişim gibi, sevgi dolu kollarını açtılar bana. Kendimi önce Yusuf Amca'nın kollarına, ardından Asiye Teyze'nin kollarına bıraktım. Asiye Teyze

bana sarıldığında kendimi iyi hissediyordum. Yanaklarımı öptükten sonra yanına oturttu beni. Sol kolunu sağ kolumdan geçirip iki eliyle sağ elimi tuttu sevgi dolu bir ifadeyle. Ona sokuldum, Yusuf Amca'ya ayıp olmayacak şekilde biraz kayıp başımı omzuna yasladım. Saçlarımdan öptü, sol elini yanağıma koyarak kendine bastırdı beni. "Çok özlemişim seni, güzelim benim."

"Ben de sizi özlemişim," dedim tüm samimiyetimle.

İlk tanıştığımızda onlara karşı çok soğuk ve resmîydim. Islahevinden çıkalı çok olmamıştı ve insanlarla nasıl iletişim kurulur pek bilmiyordum. Beni doğuran kadının da dediği gibi, duygusuz biri gibi hissediyordum kendimi. Fakat tüm bunlara rağmen beni kabul etmiş, yalnızca manevi ailem olmakla kalmayıp gerçek ailem olmuşlardı. Kendimi ilk kez bir yere aitmiş gibi hissetmiştim, beni Yağmur'dan hiç ayırmamışlardı. Yağmur'un eğitim seviyesine yetişmem için ellerinden geleni yapmış, en iyi okullarda okumam için destek olmuşlardı. Olduğum yere onlar sayesinde gelmiştim, bana kattıkları hiçbir şeyi unutmayacaktım.

"Aslan Amca'yla konuşmam gereken bir konu vardı, o yüzden geldim," diye cevap verdim Yusuf Amca'nın sorusuna biraz geç de olsa. "Akşam akşam gazete mi okuyorsun?"

"Bir gazeteci arkadaşım yazdığı haber yüzünden işten atılmış, o haberi okuyordum," dedi ve gazeteyi katlayıp sehpanın üzerine bıraktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu biraz tedirgin olarak.

Kafamı iki yana sallayarak rahatlattım onu. Aslan Amca'yla yıllardır komşu olduklarından, birbirlerinin ailevi olaylarını da bildiklerini düşünerek doğruyu söyledim. "Torunuyla ilgili."

Asiye Teyze'nin kafasını bana çevirdiğini hissettim. "Cem'le mi?"

İkisinin de yüzünü görmek için kafamı kaldırdım ve Asiye Teyze'ye baktım. "Egemen'le ilgili."

Asiye Teyze hayretle Yusuf Amca'ya çevirdi başını. İkisi de duruma şaşırmış bir hâlde bana baktılar. Onu tanıdıkları ve uzun süredir onunla ilgili bir duyum almadıkları için şaşırdıkları belli oluyordu.

Yusuf Amca meraklı bakışlarını bana çevirdi. "Egemen'e bir şey mi olmuş?"

Yüzümü çevreleyen saçlarımı kulaklarımın arkasına iliştirirken kafamı hafifçe iki yana salladım yine. "Hayır, bir şeyi yok. Özel bir görev için İstanbul'a gelmiş. Kafeme yakın olan polis merkezine."

Yüzlerinde karmaşık bir ifade vardı şimdi. Asiye Teyze'nin gözleri, az önce benim baktığım evlerin yönüne doğru kaydı bir kaç saniye, geçmişi hatırlamış gibiydi. "Nerede kalıyormuş peki?"

"Aile evinde sanırım," diye bir tahminde bulundum. Polis merkezine de çok yakındı bu ev, eğer hatıraları eskisi kadar acı vermiyorsa orada kalıyor olabilirdi.

Asiye Teyze, "Bir iki gün önce o balkonda bir adam ve bir kadın görmüştüm ama adamın Egemen olmadığına eminim. Evi kiraya verdiğini düşünmüştüm," dedi iç çekerek.

Bahsettiği adam Hasan, kadın da eşi olabilirdi belki. Hasan ve Egemen oldukça yakın arkadaşlarmış gibi duruyorlardı.

Ben ağaçların arkasındaki binalara bakarken Asiye Teyze'nin iç çektiğini işittim. "Ah benim güzel, biçare çocuğum, öyle nazik, öyle sakin bir çocuktu ki insanın hemen içi kaynardı. Babasına da çok benziyordu."

Yusuf Amca onun söylediklerini onaylar bir ifadeyle kafasını salladı. "Hâlâ da çok benziyor. Onu Ankara'da bir adliyede gördüğümde rahmetli babası Cihangir sanmıştım. Bir insan babasına ancak bu kadar benzeyebilir."

Hayalimde canlanan Egemen'in görüntüsüne iç çektim sessizce. Bakıldığında kocaman bir adamdı, geniş omuzları, uzun boyu ve keskin yüz hatlarıyla oldukça sert ve korkusuz duruyordu. Dışarıdan bakıldığında, acısından senelerce susacak kadar hassas bir kalbi olduğunu kimse aklına getiremezdi.

Asiye Teyze tamamen bana döndü, elini uzatıp yanağımı okşadı. "Burada kalacak mısın, bir tanem? İnan ki zayıflamışsın bir ay içinde. Ne güzelce yiyor ne de uyuyorsun değil mi yine?" diye sitem etti.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. "Bence sana öyle geliyor çünkü hiç kilo vermedim," deyip gülümsedim. "Yağmur eksikliğini aratmıyor senin."

"E sen buradasın, o nerede? Dur, ben onu arayayım da gelsin, burada kalın bu gece."

Yağmur'un kız arkadaşıyla olabileceğini düşünerek itiraz ettim, Asiye Teyze 'Kiminlesin?' derse yalan da söyleyemezdi ve utanırdı kendi içinde.

"Bence çağırma boşuna onu, gelmediyse işleri vardır kesin. Ben de bu gece Aslan Amca'nın yanında kalacağım hem, Egemen için çok üzgün."

İtiraz etmek istediğini bilsem de anlayışlı karakteri buna izin vermedi. "Tamam o zaman, yarın da bizde yeriz," diye teselli etti kendini.

Ben onu onaylarken, yan konağın bahçesine birkaç arabanın giriş sesi işitildi. Cem ve Cihan Ağabey'in geldiğini tahmin ederek ayağa kalktım. Asiye Teyze ve Yusuf Amca da kalktılar ve bu kez de veda etmek için bana sarıldılar.

Çitin üzerinden yine atladım, geldiğim yolu geri yürüyüp karşı bahçeye geçtim. Bahçeden eve doğru ilerleyen Cem ve Cihan Ağabey, Cihan Ağabey'in kucağındaki kediye bakıyorlardı ilgiyle.

Cem beni fark edince, "Bak bu seferki kediyi tanıyorum galiba," dedi.

Geçmişten kalma bir hatıra, güldürüsünü günümüze kadar taşımıştı, ikimiz de gülmeye başladık Cihan Ağabey'e bakarak.

Cihan Ağabey göz devirdi. Yanlarına vardığımda ilgiyle kediye baktım fakat dokunmadım. Terk edilmiş her şey beni çok hüzünlendirirdi ve eğer dokunursam onu geri bırakamayacağımı biliyordum. Bir şeyin daha sorumluluğunu kaldıramayacağımın bilinciyle, ona dokunmamak için ellerimi arkamda birleştirdim.

"Onu eve sokamazsınız," diye mırıldandım fakat öyle sevimli duruyordu ki. "Aslan Amca izin vermez."

Cem küçük bir çocuğa dönüşmüştü kediye bakarken, onunla bir bebekle konuşur gibi konuşuyordu, bu hâli gülümsetti beni. "Amcam bizim bahçeye gizlice girerken bulmuş," dedi ve gülerek amcasına baktı. "Seni de bulduğu gibi."

İkimiz tekrar gülmeye başladığımızda Cihan Ağabey, Cem'in kafasına hafifçe vurdu ve sevmesin diye kediyi iyice kenedine çekip eve doğru ilerledi.

Arkasından giderken gülmeye devam ettik. Buraya ilk geldiğim zamanlarda, o patika yolu ayaklarımla yine aşındırdığım bir

gece, Cihan Ağabey camdan beni görmüş ve uyurgezer olduğumu düşünerek aşağı inmişti. Bahçeye indiğini görünce onu rahatsız ettiğimi ve beni kovacağını düşünerek, o tekrar eve girene dek bir çalının arkasına saklanmıştım. Beni ortada göremeyince, benim gibi görünen ruhani bir varlık gördüğünü sanarak korkmuştu.

"Bu adama bayılıyorum, teorik açıdan bir bilim insanı ama hurafelere de inancı tam."

Cihan Ağabey de bu kez kendini tutamayarak güldü ama söylenmeyi de ihmal etmedi. Ona yetiştik, kucağındaki kediye ilgiyle baktığımız sırada küçük hayvanı Cem'in kucağına tutuşturdu. İkimiz de ne olduğun anlamış gibi kafalarımızı kapıya çevirdik, Aslan Amca dışarı çıkmış, bizi izliyordu. Hayvanları seviyor olsa da sağlık açısından evinde barındırmamayı tercih ediyordu ve tüylerinden hoşlanmıyordu.

"Cem! O kucağındaki ne öyle?" diye sordu, sesi sert çıkıyordu ama bu, onun sesinin tonuydu. Olayla ilişkisi olmaksızın, kişiliğinden ötürü sesi hep sert bir tonda çıkardı.

Cem bana bir bakış atıp Cihan Ağabey'i işaret etti, "Vallahi amcam bulmuş," deyip kediyi ona geri verdi.

Cihan Ağabey sessizce söylenirken kediyi babasına gösterdi, "Bahçeye girerken gördüm baba, çocuklara gösterdim," dedi ve yavaş bir hareketle yere bıraktığında kedi koşarak uzaklaştı. Üçümüz yan yana durmuş, arkasından hüzünle bakıyorduk.

Aslan Amca, şimdi oldu der gibi kafasını salladı. "Hepiniz banyoya, sonra sofraya gelin," deyip bahçeye kurulan masaya ilerledi.

Banyoya gitmek üzere eve yönelirken, Cihan Ağabey yıkaması için doktor önlüğünü Fatma Teyze'ye uzattı. Cihan Ağabey, Aslan Amca'nın en küçük çocuğuydu ve hesaplamalarıma göre rahmetli ablasıyla aralarında on dört on beş yaş, Cem'in babasıyla da on sekiz yaş vardı. Cem'den sekiz, benden ve Egemen'den sadece on yaş büyüktü. Neredeyse kırık yaşına gelmişti ve henüz evlenmemişti. Onu tanıdığımdan beri babasıyla yaşıyor, boş vakitlerini babasıyla geçiriyordu. Kendine vakit ayırıp dışarıda eğlendiğini hiç görmemiştim.

Peşinden merdivenleri çıkarken, "Neden evlenmedin?" diye soruverdim.

Omzunun üzerinden bana baktı, ani soruma şaşırmış bir ifadesi vardı. Hem nazik hem anlayışlı hem de iyi bir mesleği olan yakışıklı bir adamdı. Şimdiye dek evlenmemiş olması kendi seçimi miydi merak etmiştim.

Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle soruma cevap verdi. "Yenge mi lazım canım?"

Söyleyiş şekli beni de güldürdü. "Otuz sekiz oldun, evde kaldın sayılır," dedim ona takılmak için.

"Kendi adına konuş bence, neredeyse otuz oldun sen de," dedi ve gülerek kendi odasına girdi.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve ortak banyolardan birine ilerlemeye devam ettim.

Cem banyoya önce ulaşmak için benimle itişe kakışa ilerlemeye başladı. Sonra durdu, banyoya girmem için yol verirken, "Bir saat sonra bir düğüne katılmam lazım, sen de benimle gelir misin?" diye sordu.

"Kimin düğününe gidiyorsun?"

Cem, çevresi geniş olan biriydi ve onu tanıyan insanlar için önemli biri hâline gelirdi. Bu yüzden her türlü davete davet edilirdi. Sevgilisi olmadığı için de çoğu zaman benimle giderdi.

"Egemen'in baba tarafından kuzeni ve aynı zamanda benim de arkadaşım," dedi ve, "Yani Egemen de orada olacak. Sorun olmaz değil mi?" diye ekledi.

Yüzünde, sanki rahatsız hissedermişim gibi tedirgin bir ifade vardı.

Kaşlarımı çattım hafifçe, ellerimi suyun altına soktum. "Bu yüz ifadesi de ne böyle?"

Omuz silkip banyoya girdi. "O gün sizi tanıştırdığımda pek memnun değil gibiydin."

Aynadan ona baktım. "Sadece kuzenin olmasına ve sürekli karşılaşıyor olmamıza şaşırmıştım."

"Geliyorsun o zaman?" diye sordu emin olmak için.

Ellerimi özenle yıkayıp yüzüme birkaç kez su çarptım. "Olur, gideriz," dedim ve ellerimde kalan suyu onun yüzüne sıçrattım.

Ellerimi havada yakaladı ve dudaklarına götürüp üzerlerine birer öpücük bıraktı. "Sen bir tanesin."

Gülümseyerek ellerimi çektim, havluyla kuruladıktan sonra kapıya yöneldim. Çıkmadan önce durup ona baktım. "Kendine bir sevgili bul, yoksa bu evdeki herkes evde kalacak."

Söylediğime yüzünde alaylı bir ifadeyle güldü. Onu arkamda bırakarak merdivenlere yöneldim. Sol elimin parmakları saçlarımı tararken, arka cebimden telefonumu çıkardım. Mesaj kısmına girdiğimde ekranda sadece beş kişinin ismi vardı. En üstteki kişiye tıklayıp parmaklarımı klavye üzerinde gezdirdim.

Gönderilen: Yağmur

'Bu akşam eve gelemeyeceğim, Aslan Amca burada kalmamı rica etti. Asiye Teyze senin de burada olmasını istedi ama belki müsait değilsindir diye aramasına engel oldum. Bunun üzerine yarın birlikte yemek yemeyi teklif etti, ben de kabul ettim. Senin için de uygunsa gece buraya gelsen olur mu? Sabah seninle konuşmak istiyorum, bana vakit ayır. Dikkatli ol, seni seviyorum ♥'

Mesajı gönderirken arkamda farklı iki adım sesi işittim. Cihan Ağabey yanıma ilk gelen oldu ve kolunu omzuma attı. Arkasından gelen Cem de aynısını yaparak kolunu diğer omzuma attı. Omuzlarımda bariz bir ağırlık olunca ikisine de omzumla vurmak için yerimde huysuzca sallandım. Aralarından çıkıp birkaç basamak önlerine geçtim.

Cihan Ağabey o sırada, "Düğüne gidecek misin?" diye sordu Cem'e.

Basamakların sonuna gelince onlara döndüm. Cem, amcasını onaylarken, beni gösterdi ve her zamanki gibi birlikte gideceğimizi söyledi.

"Babaannesiyle dedesi de gelmiştir şimdi," dedi Cihan Ağabey.

Cem, "Evet, onda kalıyorlar sanırım," deyince, damattan değil de Egemen'den bahsettiklerini anladım. "Belki tamamen buraya gelirler, anladığım kadarıyla Egemen'in o evde tek başına kalmasını istemiyorlar," diye devam etti.

Cihan Ağabey'in gözlerine hüzünden bir perde çekilmiş gibiydi. Gözlerinin parlaklığı silinmiş, matlaşmıştı. "İstemiyorlardı

tabii," dedi kuru bir sesle. "Babama söylemeyin, o evde kaldığını kendisi öğrensin."

Cem'le dudaklarımıza görünmez birer fermuar çektik. Bu, onu gülümsetti fakat içinde neşeden çok hüzün barındıran bir gülümseyeydi bu. Egemen'in söylediği şeyden sonra annesinin çok hastalandığını birkaç saat önce öğrenmiştim, belki de içten içe o da kırgındı Egemen'e. Belki de en çok ihtiyaç duyduğu yaşlarda annesini kaybettiği için bu evden ayrılamıyor, babasını yalnız bırakamıyordu. Babasının kırık kalbini en çok o görüyor olmalıydı. Ağabeyi yurt dışında çalışıyor ve yaşıyordu, ama o hep buradaydı. İşe gidiyor, buraya geri dönüyordu. O da bir mağdurdu, her akşam kürkçü dükkânına geri dönüyordu.

Tanıdığım pek çok insanın, canlarının en çok yandığı yere dönmek zorunda kaldıklarını o an fark ettim. Canımız en çok nerede yandıysa hayat en az bir kez bizi oraya dönmeye mecbur bırakıyordu. Canımız yana yana oraya dönüyor, şanslıysak orayı arkamızda bırakabiliyorduk. Henüz o şansı tatmış değildim, tadacağıma dair umudum da yoktu, fakat sevdiğim insanlar için bu şansın gerçekleşmesini diliyordum.

Cihan Ağabey kolunu omzuma attı, beni geri çevireceği sırada kollarımı omuzlarına sardım. Bu ani sarılmam onu afallattı, fakat ardından kollarını belime sardı.

"Bir mum yak kendin için," diye fısıldadım.

Ne demek istediğimi anlamasa da kafasını salladığını hissettim. "Yakarım."

Kollarından ayrılıp bir kolumu beline sardım yüzümde buruk bir gülümsemeyle. Kolunu yeniden omzuma attı ve evden çıkmak üzere yolumuza devam ettik. Omzumda sallanan bileğinde kırmızı ipten bir bileklik vardı, onu tanıdığımdan beri bileğindeydi. Bir anlamı olup olmadığını sorduğumda, mutluluğu bulduğunda kopacağını söylemişti. Artık o bileklikle aramız iyi değildi.

Birlikte ön bahçeye çıktık. Cem yanıma yaklaşıp kulağıma, "Çabuk ye, geç kalmayalım," diye fısıldadı ve önümüze geçip, elini öpmek için koşar adım dedesinin yanına gitti.

Arkasından gülümserken aklıma takılan soruyla Cihan Ağabey'e döndüm, yüzüne bakmak için kafamı hafifçe kaldırdım. "Siz neden görüşmüyorsunuz?"

Burukça gülümsedi. "Benim dağ gibi babam boynunu büktü, güzel annem kırgın öldü. Tüm bunlara rağmen görüşmek istemeyen yine o oldu. Ya utancından yanaşmıyor ya da inat bir çocuk," deyip hafifçe omuz silkti.

Egemen'e ne kadar kırıldığını, Egemen'in, çektiği acıya karşılık onun canını nasıl çok yaktığını görebiliyordum. "Belki de böyle düşündüğünü bildiğinden gelemiyordur," diye mırıldandım.

Başıyla babasını gösterdi. "Şu adamın sırtına öz evladının ölümünün mesuliyetini yükledi. Annemi de kızının yanına kalbi kırık gönderdi. Bence ikimiz de bir özrü hak ediyoruz," dedi. Sesi kırgın, duruşu dikti. Bunları artık aşmış gibi duruyordu ya da öyle görünmek istiyordu.

Kafamı yavaşça sallayarak onayladım onu. O gelirse bu aile kapıyı kapatmazdı ama onu bu kapıya davet de etmeyeceklerdi. Acısıyla acıttığı herkese kendi ayaklarıyla gitmeli ve özür dilemeliydi. Benim yaptığım gibi.

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım. Kolunu omzumdan çekip benim için masada bir sandalye çekti ve kendisi de yanıma oturdu. Cem, dedesinin bugün o acı hikâyeyi dile getirdiğinin bilincinde, onu güldürmeye çalışıyordu. Cihan Ağabey bugün başına gelen komik birkaç olayı anlatırken, bir aile sofrasında yerimin olduğu gerçeği aklıma gelmişti yine, yüzümde buruk fakat mutlu bir gülümsemeyle izledim onları. Öz ailem olmasa da artık üç aileye sahiptim; Kostakurta ailesi, Leventoğlu ailesi ve Carpe Diem...

Bir şeyler atıştırıp onlarla sohbet ettikten sonra, Asiye Teyze ve Yusuf Amca'nın gönlünü kırmamak için sofradan erken kalktım. Aslan Amca bu duruma alışık olduğundan, bu düşünceyi takdir eden bir gülümsemeyle izin verdi. Kendi patika yolumdan ilerleyerek iki ev arasında bir ilmek daha attım. Bu kez diğer bahçeye çitin kapısını açarak geçtim. Eve girdiğimde hemen sofradan kalkmamışlardı, dile getirmiyor olsalar bile beni bekliklerini içten içe biliyor ve bunun için iyi hissediyordum. Birleri tarafından beklenmek güzel bir şeydi. İnsan kaç yaşına gelirse

gelsin ilgi istiyordu. Sofraya geçerken, İvan İlyiç'ten[9] bir farkım yok gibi hissettim; her tarafım ağrı içinde gezerdim ama kendi ailemden hiç ilgi görmezdim.

Yemekten sonra sohbet için pek vaktim kalmamış olsa da yine beni anlayışla karşıladılar. Hazırlanmak için doğruca odama çıktım. Artık bu evde yaşamıyordum ama odamdaki tek bir eşyaya bile dokunulmamıştı, her şey yerli yerinde duruyordu. Giysi dolabımda her duruma karşı kıyafet bırakmıştım; bir pijama takımı, bir çift günlük kıyafet, bir düğün elbisesi, bir cenaze kıyafeti ve hepsine uygun ayakkabılar.

Derin bir nefes aldım, düğünler için ayırdığım siyah elbisemi askıdan aldım ve oyalanmadan giydim. İnce askılı, bileklerimin biraz üzerinde biten ve bol olmayan bir elbiseydi. Yumuşak bir kumaşı vardı.

Askıdaki kıyafetlerin altında duran birkaç çift ayakkabıdan siyah, topuklu olanları aldım, unutmamak için gözümün önüne koydum. Burada bıraktığım birkaç malzemeyle kıyafetime uygun, hafif bir makyaj yaptım. Topuklu ayakkabılarım elimde merdivenleri inerken, Asiye Teyze beni basamakların sonunda karşıladı.

"Ay maşallah sana güzelim benim," deyip kulağını çekti ve parmaklarının eklem yerlerini merdivenin ahşap korkuluğuna vurdu. Gülümseyen bir suratla merdivenleri hafif zıplayarak inip yanına zıpladım ve yanağına öpücük bıraktım.

"Dönüşte buraya geleceğim, sabah birlikte kahvaltı yapar mıyız?" dedim

Yüzündeki gülümseme büyüdükçe büyüdü. "Yapmaz mıyız, elbette yaparız. Yağmur'umu da arayayım, o da gelsin, tek kalmasın o evde."

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Ben ona haber verdim, işten çıkınca buraya gelecek," dediğimde yanağımı sıktı hafifçe.

Dışarıdan gelen korna sesini duyunca Asiye Teyze'yle vedalaşıp kapıya ilerledim. Topukluları ayaklarıma geçirirken, "Siz uyuyun, beklemeyin beni. Anahtarım var benim," deyip kapıyı açtım.

9 Lev Tolstoy'un 'İvan İlyiç'in Ölümü' adlı hikâyesinin başkahramanına atıf yapılmıştır.

Asiye Teyze beni yolcu etmek için dışarı kadar çıktı. Ona el salladım ve benim arabamın içinde bekleyen Cem'in yanına ilerledim. Kendi arabamın yolcu koltuğuna geçip kemerimi taktığım sırada, "Çok şıksın," diye iltifat etti Cem.

Kemerimi bağladıktan sonra ona döndüm. "Sen de öylesin."

Trafiğe ve direksiyonda ben olmamama rağmen Cem düğünün yapılacağı yere hatırı sayılır bir sürede ulaştırdı bizi. Arabadan indim, akşam vaktinin serin esintisi açık omuzlarımı yalayarak saçlarımı havalandırdı. Yüzümü içgüdüyle rüzgâra karşı döndüm, gözlerimi kapattım ve özgürlüğü anımsatan esintiyi karşıladım tüm istekliliğimle. Yüzümü okşayarak ensemden içeri girdi, saçlarımı havalandırdı bir kez daha. Rüzgârı yüzümde hissetmeyi ve bu hissin bende dönüştüğü anlamı hep sevecektim.

Cem'in arabayı valeye teslim edişini işittim, yanıma gelen adım seslerinin ardından gözlerimi açtım ve gülümseyen yüzüne baktım. Kumral teninde beyaz dişleri parlıyor, sokak lambasının altında gözleri ışıldıyordu. Gülümsemesi yüzüne yer etmişti, her zaman aynı güzellikle ışıldıyordu. Güleç bir mizaha sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak ederdim ona baktıkça.

"Umarım arabamı çizmezler," diye mırıldandım alaylı bir sesle.

Aynı alaylı yüz ifadesiyle, "Hatırladığım kadarıyla o, benim arabam," dedi.

Teorik açıdan haklıydı. Arabanın parasını ben ödemiş olsam da onun üzerine almıştım. Sahibi olduğum hiçbir şeyin yasal sahibi ben değildim, yalnızca içinde doğduğum ev üzerime kayıtlıydı; bana yük olan ev yasal olarak da yükümdü. Diğer mal varlıklarım benim için önemli olan insanların üzerine kayıtlıydı. Bu dünyadan giderken tüm mal varlığımı bana kucak açan insanlara bırakmış olmak istiyordum; uzun süre yaşayacağımı hiçbir zaman düşünmemiştim.

Derin bir nefes alarak gülümsedim ve yönümü mekâna doğru çevirdim. "O araba için fazla zevksizsin."

Gülüşü kulaklarıma doldu, yanımda belirdi ve kolunu uzattı nezaketle. Koluna girdim ve düğünün yapılacağı mekâna girdik. Evlenecek çiftin anne ve babaları misafirleri karşılamak üzere kapının girişinde bekliyorlardı. Cem'i görünce gözleri parlayan orta

yaşlarda bir adam ona sarılmak için kollarını iki yana açtı, kolundan çıkıp ikisinin kucaklaşmasına müsaade ettim. Damadın annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın gülümseyerek elini bana uzattı, önce onunla, ardından da Cem'e sarılan adamla tokalaştık. Cem, beni, Egemen'in amcası olan Fırat Bey'le ve eşi Nimet Hanım'la tanıştırdı. "Hayırlı olsun," dedim. Sonra Cem'le ikimizi içeri buyur ettiler.

İçerisi krem, beyaz ve altın rengi ağırlıkta olan, yüksek tavanlı hoş bir yerdi. Yuvarlak ve geniş masalar sahnenin etrafına 'C' şeklinde yerleştirilmişti. Masaların arasında ilerlerken Cem'in gözleri tanıdık bir yüz aradı ve bulduğunu belli eder şekilde gülümsedi. Baktığı yöne baktım ben de.

Egemen bir masanın yanında ayakta dikiliyordu. O da siyah giymişti, sade takımının içinde beyaz bir gömlek vardı ve takımının içinde iyi duruyordu. Telefonda biriyle konuşuyor ve gülüyordu. Sesli bir gülüş olduğu işitilmese de yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Onu ilk kez gülerken görüyordum ve düşündüğüm ilk şey, güldüğünde normalden çok daha farklı biri gibi göründüğü oldu. Gülmek, herkese olduğu gibi, onun yüzüne de çok yakışıyordu fakat onun çektiği acıyı artık biliyor olduğumdan, gülüşün ona daha çok yakıştığını düşündüm.

Cem'le yanına ilerledik, arkası dönük olduğu için bizi fark edemedi. Ona yeterince yaklaştığımızda Cem kolumdan çıktı, Egemen'in üzerine küçük bir çocuk gibi atladı. Bu hâline gülmeden edemedim. Egemen gülmeye devam ederek döndüğünde beni görünce biraz afalladı. Avcımla öyle çok karşılaşıyorduk ki hangimiz için şans, hangimiz için bir uğursuzluk şimdiden kestirmesi zordu.

Cem'in kollarından kurtuldu, telefonu kapatmadan ona verdi, sanırım Cem'in de tanıdığı biriyle konuşuyordu.

Elini nezaketle bana uzattı, dudaklarında ufak bir gülümseme vardı. "Hoş geldin."

Uzattığı eli tuttum, elleri biraz sertti fakat tutuşu yumuşaktı. "Hoş buldum," diye mırıldandım, yüzüme onunki gibi hafif bir gülümseme yerleştirerek.

"Cem seninle geleceğini söylememişti," derken ayırdı ellerimizi. Eli, elimden ayrılıp kumaş pantolonun cebine girdi.

"Bana da söylememişti bir saat öncesine kadar."

Bu söylediğimi ondan beklermiş gibi kafasını salladı. Gözlerini gözlerimde gezdirdi, çatıda göz göze geldiğimiz zamanı anımsadım. Peşimde olan insanlarla tanışık olmayı bu yüzden istemiyordum, kendimi dolandırıcı gibi hissetmeme neden oluyordu ve kader beni öyle bir yere getirmişti ki avcımdan uzak duramıyordum, bir şekilde bir araya gelip duruyorduk.

Elini arkasındaki masaya doğru uzatıp beni buyur etti. Ona gülümseyip arkasındaki masaya bir adım attım, benim hareketimle masaya doğru döndü ve bir sandalye çekti, oturduğum sandalyeyi iterek yardımcı oldu. Ona teşekkür ettim. Kendisi için de bir sandalye çekti, bacakları bana dönük şekilde yan oturdu. Yuvarlak masada oturan yalnızca biz değildik; genç bir adam, muhtemelen onun kız arkadaşı olan genç bir kadın, gözleri Egemen'i anımsatan yaşlı bir kadın ve onun yanında oturan yaşlı bir adam daha vardı masada. Yaşlı kadın ve adamın Egemen'in babaannesi ve dedesi olduğunu tahmin etmek zor değildi. Egemen, Asiye Teyze'nin söylediği kadar babasına benziyorsa, babaannesi için ona bakmak hem bir ödül hem de bir ceza olmalıydı. Aynı kişiyi iki kez büyütmek bir ödül, aynı kişide bir de ölüm görmek bir ceza...

Genç adam ve kız arkadaşı önce bana, ardından Egemen'e baktılar. Egemen sandalyesini benimkine biraz yaklaştırdı.

"Küçük amcamın oğlu Bahadır ve kız arkadaşı Esra. Bu hanımefendi de Cem'in yakın bir arkadaşı," diye tanıttı bize birbirimizi.

Aramızda mesafe olduğu için Bahadır ve Esra'yla kafa sallayarak selamlaştık. Bahadır'ın Egemen'e imayla gülümsediğini gördüm, Egemen ona onaylamaz bir kafa sallamayla baktı ve kaşlarını kaldırıp babaannesini gösterdi. Gözlerimi babaannesine çevirdim, başka masada oturan bir kadınla sohbet ediyordu, henüz beni görmemişti.

Cem konuşmasını bitirip telefonu Egemen'in önüne bırakt masanın etrafından dolandı ve Bahadır'la tokalaştıktan sonra Eg men'in babaannesinin yanına gitti. Onu fark ettiğinde yaşlı kad nın yüzünde mutlu bir gülüş peyda oldu. Kollarını sevecenlikl kaldırdı. "Ah benim güzel oğlum! Halil Bey, bak kim gelmiş," dedi

Yanındaki adam, dikkatini arka masadaki adamdan çekip eşiyle arasına girmiş olan genç adama verdi.

Onun da yüzünde mutlu bir gülümseme peyda olurken kollarını hevesle açtı. "Vay! Cem'im!" dedi ve yaşına göre çevik bir hareketle elini uzattı.

Cem, adamın elini öpüp ardından sarıldı ve kadınla adamın arasına çömelip onlarla sohbet etmeye koyuldu. Sol dirseğimi masaya, yanağımı da avuç içime yaslayarak onu izledim. İki insan birbirini sevip evlendiğinde aileleri de evlenmiş sayılır derlerdi. Deniz Kostakurta ve Cihangir Öztuna'nın evliliği buna vesile olmuşa ve ortaya mutlu, büyük bir aile çıkmışa benziyordu. Fakat ne acı ki bu, onlar ölene kadar sürmüş, acı bir küslük onları birbirlerine hasret bırakmıştı.

Gözlerim sağımda oturan Egemen'e kaydı içgüdüsel olarak ve gözlerimiz çakıştı; o zaten beni izliyordu. Bakışlarını kaçırmadı, gözlerime baktı. Sanki beni çözmeye çalışıyormuş, bana karşı bir merak duyuyormuş gibi bir hâl vardı üzerinde. Bilseydi tüm soruların cevabını, hayal kırıklığına uğrardı.

Cem'in beni Egemen'in babaannesine ve dedesine tanıttığını işitince dikkatimi tekrar onlara verdim. Masanın karşı tarafındaki yaşlı kadın güzel bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Maşallah, pek de güzel bir kızsın. Hoş geldin canım," dedi.

Cem araya girerek bizi ismen tanıştırdı. "Binnur Ninem, Ada. Adacığım, Binnur Ninem."

"Hoş buldum, efendim. Teşekkür ederim iltifatınız için."

Cem, "Ada, Asiye Teyze ile Yusuf Amca'nın manevi kızı oluyor," diye açıkladı.

Yaşlı kadın şaşırarak döndü bu kez bana, Asiye Teyze'yi ve Yusuf Amca'yı tanıdığı belli oluyordu. "Ah canım benim, öyle mi? Annen de baban da öyle iyi insanlardır ki çok severim ikisini de."

Kafamı sallayarak onayladım söylediklerini. "Öylelerdir, sağ olun."

Bana şefkatli bir gülümsemeyle bakarken eşini dürttü ve onu tekrar bir sohbetin içine çekip aldı. "Halil Bey bak, bu güzel kız, Aslan Beylerin komşusu Asiye Hanımların manevi kızıymış."

Halil Amca gülümseyerek baktı bana. "Öyle mi?" dedi 'i' harfini uzatarak. Beni gördüğüne memnun olmuş gibiydi. "Baban Ankara'ya geldiğinde mutlaka uğrar yanımıza, sağ olsun. Dört dörtlük bir adamdır, onun yetiştirdiği evlat da öyledir, hiç şüphem yok."

Onlara minnetle gülümsedim. Cem yanlarından ayrılıp yanımıza geldi. Sol tarafıma oturdu ve dirseklerini masanın üzerine koyup Egemen'e döndü. Muhabbetin dışında bırakmamak için beni ortalarına aldığını tahmin edebiliyordum. Egemen sandalyesini bana doğru yaklaştırdı biraz daha. Ardından sağ dirseğini masaya koyarak Cem'le sohbet etmeye başladı. Arkama yaslanıp ikisini de izleyerek sohbetlerini dinledim, işten güçten konu açıldı ilk önce. Egemen, daha fazla yorulduğu zamanlar olduğu için şimdiki görevinden şikâyet bile edemediğinden bahsetti. Aslan Amca'nın, en azından ona zarar vermeyeceğimi bildiği için benim peşimde olmasına memnun olduğunu söylediği aklıma gelince, en azından eskisi kadar yorulmadığı için memnun oldum bu söylediğine. Biraz uykusuz kalacak, peşimde koşarken yorulacaktı fakat Aslan Amca haklıydı, benden ona zarar gelmezdi.

Sohbet arasında Binnur Teyze iş güç konuşmayı bırakıp geleceğe yönelik konuşmalarını tavsiye etti ve alttan alttan evde kaldıklarını ima etti. Bir torunu daha evleniyordu ve Egemen gittikçe göze batıyordu anlaşılan.

Egemen, bu söylemlerine alışmış gibi babaannesine baktı. "Babaanne, Allah aşkına, biri gelir de bir şeyler ima eder, ağzını ararsa sevgilisi varmış de. Allah'ın adını verdim bak," dedi.

Çoğu düğünde olduğu gibi bekâr sayısı azaltılmaya çalışılıyordu ve sanırım Egemen düğünlerin gözde bekârlarından biriydi. Onu kızına yakıştıran anneler ya da nineler gelip babaannesinin ağzını arıyor, aralarını yapmaya çalışıyor olmalılardı. Kadınlar onu seçmekte pek haksız sayılmazlardı; nazik, iş sahibi, yakışıklı biriydi. Fakat bu durumdan rahatsız olduğu yüz ifadesinden açıkça belli oluyordu.

Babaannesi darılmış gibi omuz silkti. "Getir sevgilini de görsünler o zaman, oğlum," dedi Bahadır'ı ima ederek.

Bu tavrı gülümsetti beni. Birkaç saat önce ben de Kostakurta geni taşıyan iki erkeğe aynı minvalde bir konuşma yapmıştım

Kostakurta geni taşımanın en belirgin özelliği kalbini birine kolay açamıyor olmak olmalıydı, kalpleri gömülü bir hazine gibiydi, ne zaman açılacağını da içinden ne çıkacağını da bilemiyordunuz.

Önümdeki su dolu kadehi iki parmağımın arasına alıp pürüzsüz camı okşadım. Her insanın battığı bir konu oluyordu hayatında. Benim battığım konu aileydi, her şeyimi orada bırakarak içinden çıkmış, ortada kalmıştım. Aile kurmayı hiç düşünmemiş, bunun hayalini bile kurmamıştım. Bir düğün yapacak olsam gelecek kişi sayısı yirmiyi geçmezdi ve içlerinden yalnızca biriyle kan bağım olurdu.

Egemen ve Cem kaldıkları yerden sohbetlerine devam ederlerken gözlerimi etrafta gezdirdim. Egemen'in amcası Fırat Bey ve eşi Nimet Hanım'ın, gelinin anne ve babasıyla hararetle bir şey tartıştıklarını fark ettim. Yanlarında salonun görevlilerinden biri de vardı.

"Sanırım bir sorun var," diye mırıldandım Egemen ve Cem'e haber vermek için.

Egemen ve Cem baktığım yere döndüler, ardından onlar da bir sorun olduğunu düşünmüş olacaklar ki ayaklandılar. Belki bir yardımları dokunur diye düşünerek yanlarına gittiler.

O sırada salona yeni konuklar girdi. Bu kez gelenler Egemen'in ekip arkadaşlarıydı. Erkekler takım elbise giymişlerdi ve kadınlar oldukça şık duruyorlardı. Onları tanımıyor olsaydım mesleklerinin polislik olabileceğini hiç düşünmezdim.

İçlerinde en uzun boylu Hasan olduğundan daha çok dikkat çekiyordu. Basamakları inerken eşi olduğunu tahmin ettiğim kadından birkaç basamak önce iniyor ve hamile eşinin daha rahat inmesi için ona yardımcı oluyordu. Eşinin inmesini izlerken dünyadaki en güzel şeyi izliyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Eşi, basamakları tamamen indiğinde yanağını okşayarak teşekkür etti Hasan'a. Bu görüntüye hipnoz olmuş bir hâlde bakarken, Hasan'ın geceleri benim peşimde olmak zorunda olduğunu hatırlayınca kalbim göğsüme çarptı. Peşimde olan her polisi gözetirdim fakat Hasan'ı iki kat daha fazla gözetecektim, onun nasıl bir hayatı olduğuna tanık olmuştum bir kere. Onu bekleyen bir eşi ve doğmamış bir çocuğu vardı, onları aklımdan çıkaramazdım artık.

Egemen ve Cem yanlarına gidip onlarla selamlaştılar. Hasan ve Cem iki sıkı dost gibi sarıldılar birbirlerine ve gülüştüler. Sanırım buraya ilk geldiğimizde Egemen ve Cem'in telefonda konuştuğu kişi Hasan'dı. Egemen arkadaşlarını bizim masamızın yanındaki boş masaya buyur etti.

Hasan beni görünce şaşırdı. "Ada? Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum," deyip kaçamak bir bakış attı Egemen'e.

Cem durumu açıkladı Hasan'a. "Ben davet ettim, Ada çok yakın arkadaşımdır. Düğünlerde bana eşlik eder."

Hasan gülümseyerek, anladım der gibi kafasını salladı ve eşini benimle tanıştırdı. "Eşim Mine," deyip eşine döndü. "Güzelim, bu hanımefendi Ada. Bize her akşam kahve getiren hanımefendi," diye hatırlattı.

Eşi, yüzünde güzel bir gülümsemeyle, tokalaşmak yerine kollarını açıp sarıldı bana. Şaşırmış olsam da ellerimi sırtına koydum. "Hasan senden ilk bahsettiğinde ne kadar iyi biri olduğunu düşündüm," dedi. Birbirimizden ayrıldığımızda yüzünde minnettar bir gülümseme vardı. "Keşke herkes senin gibi sahiplenebilse, düşünebilse onları."

"Rica ederim," dedim kendimi mahcup hissederek.

Gülümseyerek bir süre daha bana baktıktan sonra karı koca, Egemen'in babaannesinin yanına gittiler. Egemen ekibin üyeleriyle Cem'i tanıştırıyordu o sırada. Hasan ve Mine yanımıza döndüklerinde Mine'nin oturması için bir sandalye çektim. O, bana teşekkür ederek otururken ben de kendi sandalyeme oturdum.

"Ben de seninle tanışmak istiyordum, biliyor musun? Hasan yıllardır her akşam karakola kahve getirdiğini öğrenmiş. Bana söylediğinde çok duygulandım ve mutlu oldum. Asker kızıyım ben de, onları böyle sık sık ziyaret etmen çok mutlu etti beni. Hasan kahveyi çok sever ama bazen içmeye vakti olmuyor, senin getirdiğini söyleyince kendim götürüyormuş gibi hissettim," dedi gerçekten mutlu olmuş bir sesle.

Hasan'ın beni iyi biri olarak anlatması beni öyle mahcup etti ki içim ezildi Mine'ye bakarken. "Rica ederim, ben de çok severek yapıyorum. Ben de polislerin elinde büyüdüm sayılır."

Elini uzatıp elimi tuttu. "Canım benim," dedi sevecenlikle.

Öyle sevecendi ki Hasan'ın dünyadaki en şanslı adam olduğunu düşündüm. Hasan da en az onun kadar sıcakkanlıydı ve birbirlerine rastladıkları için çok şanslılardı.

"Hasan kafenin merkeze yakın olduğunu söyledi. Biz de yakın oturuyoruz merkeze, sanırım bize de yakındır?"

Kafamı salladım. "Muhtemelen öyledir."

"Bir ara uğramayı çok isterim yanına, evde canım çok sıkılıyor. Ankara'dan yeni geldik ve Hasan'ın işi bitene kadar buradayız. Öğretmenim, burada bir okula atandım ama düşük yapma riskim olduğu için gidemiyorum okula, izinliyim bir süre. İnsanın kimsesi olmayınca yeni bir yere alışması daha zor oluyor," dedi kısık bir sesle, Hasan'ın duymasını istemiyormuş gibi. Onun işi için taşındıklarından, onun kırılmasını istemiyordu sanırım. Anlayışlı biri olduğu her hâlinden belli oluyordu.

"Canın ne zaman isterse gelebilirsin elbette, çok memnun olurum. Ben hemen hemen her saat kafedeyim zaten. Hem gelmeden önce haber verirsen gelir alırım seni, arabam var. Daha rahat edersin," dedim tüm samimiyetle.

Peşimdeki avcıların hayatlarına dâhil olmaktan her ne kadar kaçıyor olsam da yeni bir yere alışmanın zorluğunu en iyi ben bilirdim ve bir insana yardım edebileceksem eğer daha sonra çekeceğim acıları düşünmek beni caydırmazdı.

"Çok düşüncelisin, teşekkür ederim. Mutlaka uğrayacağım bir gün. Hasan'ın gün içinde çok işi olmuyor, beni bırakmasını rica ederim."

Onu onayladım. Cem'in bana seslendiğini işiterek ikimiz de kafamızı sesin geldiği yöne çevirdik. Hasan, Cem ve Egemen bana bakıyorlardı. Cem yanlarına gitmem için bir işaret yaptı. Mine'ye döndüm, "Geliyorum hemen," dedim ve ayağa kalkıp yanlarına ilerledim.

Egemen ve Hasan sessizce beni izlediler, yanlarına vardığımda üçü de yüzüme bakıyorlardı. Cem konuşmak üzere dudaklarını araladı. "Bir sorun var galiba demiştin ya az önce. Gerçekten varmış. Gelin ve damat ilk danslarını canlı keman eşliğinde yapacaklarmış fakat ayarladıkları keman virtüözü acil bir durumdan

dolayı gelemiyormuş," diye açıkladığında Cem'in beni neden çağırdığını anladım.

Egemen, Cem'i onaylayarak yavaşça kafasını salladı ve dudaklarını diliyle ıslatarak, durumun neden bu kadar sorun yarattığını açıkladı. "Bu dansı keman eşliğinde defalarca prova etmişler. Gelin çok evhamlı biri, paniklemesin diye henüz ona söylemediler. Cem de senin yardımcı olabileceğini düşündü," dedi tam olarak nasıl yardımcı olacağımı anlamamıştı ama.

Kafamı salladım. Yardımcı olabilirdim, çeşitli davetlere dikkat çekmeden girebilmek için keman çalmayı öğrenmiş ve en iyi orkestralarda, en öndeki sandalyelerde yer almıştım.

"Elbette olurum," dediğimde Egemen'in kaşları kalktı.

"Hangi parça olduğunu öğrenir ve bir keman bulabilirseniz parçayı ben çalabilirim."

Egemen biraz şaşırmış bir hâlde gözlerime baksa da durumu düzeltmek üzere harekete geçerek yanımızdan ayrıldı.

Hasan, Egemen'in arkasından bakıp bana bir bakış attı. "Her geçen gün adamı şaşırtıyorsun."

"Sen şaşırmıyorsun yani?"

Yüzünde muzip bir gülüş belirdi. "Benim başım bağlı, beni eşimden başka kimse şaşırtamaz."

Ne söylemek istediğini anlamayarak kaşlarımı çattım. "Ne alakası olduğunu sormayacağım."

Bu söylediğim onu güldürdü ve hafifçe eğilip ellerini birbirine çarptı. Ardından sağ işaret parmağını havada sallarken, "Biliyordum! Harbiden biliyordum!" dedi.

Fakat yine de kafasının içinde neler döndüğünü anlamadım. Tuhaf ve komik biriydi.

Egemen her şeyi hallettim minvalinde bir baş sallamasıyla yanımıza gelince telefonumu ve çantamı Cem'e emanet edip peşine takıldım. Egemen beni yönlendirmek için elini belime varla yok arası koydu. Koridorun birinden geçip boş bir prova odasına yönlendirdi bizi. Odanın ortasında bir keman ve nota sehpası vardı.

Zaman kaybetmeden sehpanın karşısına geçtim. Parçanın isimini okuyup notalara göz attığımda şarkının tanıdık olması içimi rahatlattı. Çok pratiğe gerek yoktu, müziği hatırlıyordum.

"Ne kadar sürer provan?"

"Çok sürmez, biliyorum bu parçayı," dedim rahatlaması için. Sırtını şampanya rengi duvara yaslarken, yüzünde dişlerini gösterecek bir gülümseme belirdi.

Kemanı sehpasından alırken, "Neden güldün?" diye sordum.

"Seni ne zaman görsem beni şaşırtan bir yanın çıkıyor ortaya."

"Keman çalmak şaşırtıcı bir şey mi senin için?"

Kafasını iki yana salladı yavaşça. "Beni şaşırtan keman çalıyor olman değil, bir soru veya sorun olduğunda çözüm bulman ya da çözüm olman."

Kemanı boynuma yerleştirmek üzereyken kurduğu bu cümle bir anlığına duraksamama neden oldu. Yeşil gözleriyle, bana hafif bir gülümsemeyle bakıyordu ve gözlerindeki merak geri gelmişti. Corvus için de aynı şeyi düşünsün isterdim.

Kemanı boynuma yerleştirip yayı her bir tele sürterek, kulağımla ölçüp akorduyla biraz oynadım. Seslerin temiz çıktığından emin olunca gözlerimi notaların üzerinde gezdirdim ve çalmaya başladım.

Şarkı, zihnimde eski bir hatıra gibi belirlendikçe parmaklarım gevşedi ve bir noktadan sonra kendi hâlinde hareket etmeye başladılar. Parçayı eksiksiz bitirip yayı tellerin üzerinden çektiğimde bir alkış eşlik etti bana. Sırtını yaslandığı duvardan çekip kısa bir süre beni alkışladı ve mest olmuş gözlerle baktı. Kemanı boynumdan çekip yayımı da sol elime aldım.

"Sanırım hazırım, parçayı hâlâ ezbere çalabiliyorum," dedim.

Kafasını salladı hafifçe. "Bence de hazırsın."

Gülümsedim ve onun yanına ilerledim. Kapıyı açıp geçmem için bekledi. Ondan önce çıkıp tekrar beni yönlendirmesine izin verdim. Gelin ve damat odası karşılıklıydı. Egemen damat odasının kapısını çalıp her şeyin hazır olduğunu kuzenine haber verdi. Damat dışarı çıktığında birbirlerini anımsattıklarını fark ettim, demek ki Egemen gerçekten babasına benziyordu.

"Akif, Ada. Ada, damadımız Akif."

Ellerimiz birleşirken sol elimdeki kemana bakıp minnettar bir ifadeyle gülümsedi. "Hayatımı kurtardın Ada, teşekkür ederim."

"Rica ederim. Tebrik ederim ikinizi de."

Teşekkür etti ve gelin odasına girdi. Egemen'le geldiğimiz yolu geri yürümeye koyulduk.

"Anladığım kadarıyla onlar tam ortaya geldiklerinde başlaman gerek, gerisi sana kalmış. Onlar müziğe ayak uyduracaklardır." dedi. Bu konular hakkında pek bir fikri yokmuş gibi bir yüz ifadesi vardı.

İfadesine istemsizce gülümsedim. Mesleğine, cüssesine ve keskin yüz hatlarına rağmen sevimli duruyordu. Elimde kemanla salona girdiğimizde ortamdaki uğultu hafifledi. Herkes gelinle damadın geleceğini anlayarak dikkat kesilmişti.

Egemen, beni durmam gereken yere kadar getirip karşımda dikildi. "Umarım sahne korkun yoktur."

Kafamı iki yana salladım. Kalabalık önünde çalmaya hem alışıktım hem de insanlardan çekinecek bir yapım yoktu.

"Bir sorun veya bir şey lazım olursa bana göz kırp."

Sunduğu çözüm önerisi beni güldürdü yine. "Göz mü kırpayım?"

"Çalarken dudak oynatman kafanı karıştırmayacak bir eylemse dudaklarını da okuyabilirim," diye başka bir alternatif sundu dudaklarıma birkaç saniye bakarak.

"Mırıldanmak, göz kırpmaktan daha ayırt edici olacaktır sanırım."

Gözlerime bir süre bakıp, "Kolay gelsin," dedi ve yanımdan ayrıldı.

Kemanımı boynuma yerleştirip gelinin ve damadın gelmesini bekledim. Birbirini anımsatan ve oldukça yakışan çift kol kola sahnenin ortasına yürüdüğünde büyük bir alkış koptu. Birbirini seven insanların gittikçe birbirlerine benzediklerini duymuştum.

Gelin defalarca prova yaptığı virtüözün burada olmadığını bildiği için biraz tedirgindi, bunu görebiliyordum. Onu rahatlatmak için gülümsedim ve onlar dans pozisyonlarını alırken gözlerimle işaret verip seçtikleri parçayı çalmaya başladım. Yaptığım girişle birlikte gelinin tüm tedirginliği bir anda uçup gitti. Omuzları hafiflemiş gibi gevşerken, kendini tamamen dansa verdi. Ben de rahatlayarak kendimi müziğe verdim. Gözlerimi kapattım, artık burada değildim, yalnızca çaldığım notalar vardı kulaklarımda. Kovu

kırmızı bir odadaydım sanki, ben tellere dokundukça ağaçlardan yapraklar düşüyor, rüzgâr saçlarımı havalandırıyordu.

Parça bittiğinde rüzgâr dindi, müziğin yerini alkış sesleri aldı. Gözlerimi açıp kemanı boynumdan ayırdığımda insanların gelin ve damadı ayakta alkışladıklarını gördüm. Gözlerim Egemen'le buluştu bir anda, beni izliyordu. Yardıma ihtiyacım olup olmadığını beklemiş, gösteri boyunca beni takip etmiş olmalıydı. Gözlerimi gelin ve damada çevirip elimden geldiğince ben de onları alkışladım.

Gelin, gözleri dolmuş bir şekilde bakıp dudaklarını oynatarak teşekkür etti. Gözlerimi kapatıp açtım gülümseyerek ve ben de dudaklarımı oynatarak onu tebrik ettim. Onlar yerlerine geçerken, Egemen beni almaya geldi. Tam karşıma gelince uzandı ve kemanla yayı elimden alırken gülümseyerek bana baktı. "Bu konuda yeteneğin olduğu açık. Gelen herkesi ağlattın," dedi, sesinde hafif kısık bir ton vardı.

Gözlerimi yüzünde gezdirdim bu söylediğinin üzerine. "Herkesi ağlatamamışım."

Ondan bahsettiğimi bilerek buruk bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. "Herkes gözyaşlarını dışarı akıtmaz."

Bu söylediği her ne kadar büyük bir acı gerçek barındırıyor olsa da yüzümdeki gülümsemeyi bozmadım, üzerine gitmedim konunun. Devam edersek, üzeri kabuk tutsa da altındaki yaranın iyileşmediği konulara gebe kalacaktı bu konuşma, biliyordum.

"Hiç göz kırpmadın," diyerek konuyu değiştirdi, o da aynı endişeyi taşıyordu belli ki. "Dudakların da hiç kıpırdamadı."

Boş ellerimi önümde birleştirerek, "Gayet iyi olduğumu söyledin," diye cevapladım sorusunu.

Gözlerime bakarak, "Öyleydin," dedi ciddi bir sesle, aynı zamanda kafasını hafifçe sallamıştı. "Seni masaya götüreyim."

Bu kez masaya kadar eşlik etti bana. Üzerine doğru ilerlediğimiz topluluk içinde hoşnutsuz olan tek kişi Cansu'ydu. Yüzünde düz bir ifade vardı, elindeki kadehi öyle sıkı tutuyordu ki parmaklarının boğumları beyazlamış ve gözlerini Egemen'in elindeki kemana dikmişti. Benden hoşlanmadığını biliyordum fakat

nedenini henüz çözebilmiş değildim. Beni bir tehdit olarak gör-
düğü açıktı ama hangi açıdan gördüğünü henüz anlayamamıştım.

Egemen'e teşekkür ettim, rica edip kemanı bırakmak üzere geri döndü. Mine gülümseyerek, yanına oturmam için elini sandalyeye vurdu. Onun isteğini geri çevirmeyip yanına oturdum ve tekrar sohbet etmeye koyulduk.

Onunla sohbet ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Yerimizden hiç kalkmadan saatlerce sohbet ettik. Hasan ve Mine hariç, ekibin geri kalanı takı merasiminden sonra gitmişlerdi, yarın yapılacak çok işleri vardı.

Mine'nin söylediğine göre Hasan ve Egemen çocukluk arkadaşlarıymış. Hasan, Binnur Teyze'nin elinde büyümüş sayılırmış. Mine'nin babası, Halil Amca'yla ahbap olduğundan, Hasan'la ta o zamanlar tanışmışlar, daha sonra Egemen, babaannesiyle dedesinin yanına gelince çok iyi arkadaş olmuşlar. Arkadaşlıkları her geçen gün güçlenerek devam etmiş.

"Çok iyidir Egemen, öz kardeşim gibi severim," deyip gözlerini onlara çevirdiğinde ben de onlara baktım. Üç kuzen ve bir arkadaş masanın diğer ucunda oturmuş, sohbet ediyorlardı.

"Cem'le sadece arkadaş mısınız gerçekten?" diye sordu, meraklı yüzünde hafif utanmış bir ifade vardı.

Bu ifadesinden çok sorusu güldürdü beni. "Manevi ailem. Kostakurtaların en eski komşularından. Cem'le on senedir tanışıyoruz, o zamandan beri çok yakın arkadaşım."

Kendi ailem olmadığını duyunca yüzünde hüzünlü bir ifade oluştu. Hamile olduğu için de şüphesiz daha hassastı.

"Bilmiyordum, çok affedersin," diyerek özür dilemeye başladı.

Onu hemen durdurdum. "Üzülme lütfen, daha iyi bir aileye sahibim artık."

Üzüntüsünü gözlerinde görsem de diline ulaştırıp teselli cümlesi kurmadı. Egemen'den alışık olmalıydı ailesini kaybetmiş birini hiçbir kelimenin teselli etmeyeceğine.

"Cem'le ilk tanıştığımızda Egemen'le kardeş olduklarını sanmıştım. Cem'in gelişi de gidişi de Egemen'i hep ağlatırdı küçükken. Cem'in annesine benzediğini söylerdi, gerçekten de halasına çok benziyor. Bir kadın olsaydı, halasının aynısı olurdu."

Gözlerimi Egemen'le Cem'e çevirdim. Eskiden Cem ara ara Ankara'ya gider ama ne yaptığı, nereye gittiği hakkında bizimle hiç konuşmazdı. Neden konuşmadığını şimdi anlayabiliyordum. Egemen de Ankara'dan gelir gelmez Cem'in yanına uğramıştı. Gerçekten birbirlerine düşkün oldukları anlaşılıyordu.

"Hasan da mı tek çocuk?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Değil, iki kız kardeşi var. Biri üniversite son sınıfta, diğeri bizden iki yaş küçük, yeni evlendi. Ben tek çocuğum ama. Öyle çok da arkadaşım olmadı hiç, o yüzden onlara imrenirdim hep," deyip burukça gülümsedi. "Neyse ki beni aralarına aldılar, hatta biri kalbine bile aldı."

İki insanın karşılıklı olarak birbirlerini sevmeleri ve evlenmeleri o kadar düşük bir olasılıktı ki bu kişiler birer mucize gibilerdi. Her çift birbirini pek de seviyor, tamamlıyor sayılmazdı, ben böyle bir çiftin çocuğuydum.

"Sen?" diye sordu merakla.

"Bir erkek kardeşim var, oyuncu," dediğimde kaşlarını kaldırıp dikleşti biraz ve bu, beni güldürdü. Kardeşimin mesleğini dile getirme fırsatım pek olmuyordu ve onunla gurur duymak hoşuma gidiyordu.

"Ciddi misin?" dedi gülerek.

Kafamı salladım, Görkem'in yeni çektiği dizisi oldukça ünlüydü şu sıralar, onu tanıdığını tahmin ediyordum. "Görkem Atahan."

İsmi duyunca o kadar şaşırdı ki gözlerini birkaç kez kırptı. "İnanmıyorum! Hasan'ın en küçük kız kardeşi Esin resmen âşık kardeşine," dedi.

Görkem'in evdeki hâllerini anımsayarak güldüm. O güzel suratı ve altın rengi saçlarıyla kızları kendine âşık ediyordu ama gerçekte benim küçük, aptal kardeşimdi.

Hasan, "Esin birine mi âşık olmuş?" diyerek araya girdi, kaşlarını hafifçe çatmıştı.

Salondaki gürültünün arasında bunu duymuş olmasına şaşırmıştım. Tepkisi oldukça komikti. Görkem ve Esin sevgili olacak olsalar Görkem temiz bir dayak yermiş gibi görünüyordu ve bu da ablası olarak Hasan'la mücadele etmemi gerektirecekti. Bu düşünce istemsizce gülmeme neden oldu.

Mine yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırmak ve görümcesini korumak için kafasını iki yana salladı. "Hayır. Ada'nın kardeşi ünlü bir oyuncuymuş, ben de Esin'in onu beğendiğini söyledim."

Hasan muzip bir ifadeyle bana bakıp, "Herkes kendi kardeşine sahip çıksın o zaman," dedi. "Tatsızlık yaşanmasın."

Bu söylediğine sesli güldüm. "Tehdit miydi bu?"

Omuz silkti. "Benden kız almak kolay değil."

Mine gülerek bana döndü. "Babası şeker gibi biridir. Hasan'ın böyle dediğine bakma, ortanca kardeşinin düğününde de ilk o ağladı," dedi ve kocasına baktı gülümseyerek. Hasan ona göz kırpıp sohbete geri döndüğünde Mine derin bir iç çekti. "Gelin ve damatla tanıştın mı? Akif de polistir."

Bu detayı bilmediğimden şaşırdım. "Aile mesleği gibi."

Kafasını sallayarak onayladı. "Akif değil ama Egemen mesleğine biraz takıntılı. Sanki kendini birilerine kanıtlamaya çalışıyor gibi, hırsı yüzünden kaç kez ölümle burun buruna geldi. Neyse ki şimdiki görevleri o kadar tehlikeli değilmiş, Hasan öyle diyor ama beni rahatlatmak için de böyle söylüyor olabilir. Bilmiyorum."

Polis eşi olmak ve sevdiğin insanların çoğunun da bu mesleği yapıyor olması zor bir durum olmalıydı. Bu durumdan her ne kadar kendimi sorumlu tutuyor olsam da onlar için tehlike teşkil etmediğim için biraz olsun rahattı içim. Onları peşimde dolaştırarak oyalıyordum ve bir nevi tehlikeden uzak tutuyordum. İşin kötü tarafı, kocası geceleri benim peşimde koşarken, ben burada oturmuş, benden kaynaklanan derdini dinliyordum.

Çiftlerin dans etmesi için hoş bir müzik çalmaya başladığında Hasan, Mine'nin yanına geldi. "Bu kez dans edebiliriz," dediğinde Mine gülümseyerek ayağa kalktı ve sahneye geçip diğer çiftlerin arasına karıştılar.

Arkalarından bakıp onları izlemeye koyulduğum sırada biri yanıma gelip elini uzatınca kafamı kaldırdım. Egemen tutmam için elini uzatmış, bana bakıyordu. Şaşırarak eline bakıp tekrar ona döndüm ve mahcup etmemek için elini tutup ayağa kalktım.

Elini tuttuğumda yine o hoş gülümsemesi belirdi yüzünde ve elimi havada tutarak bizi diğer çiftlerin arasına götürdü. Boştaki

elini belime koyarak beni kendine yaklaştırdı. Elimi omzuna koyarken hâlâ şaşkındım.

"Sana zahmet verdik, dans etmeden gitmeni istemedim," diye açıkladı gözlerime bakarak.

Göz kontağı kurmakta oldukça ısrarlı ve başarılıydı. Gözlerini hiç kaçırmıyor, doğrudan göz bebeklerime bakıyordu. Ben, insanlar konuşurken genelde dudaklarına bakardım fakat onunla konuşurken gözlerine bakmam gerekiyormuş gibi hissetmekten alamıyordum kendimi. Başını dik tuttuğunda başım çenesine kadar geliyordu, topuklu ayakkabı giydiğim için ve kafasını eğdiğinde çenesi başıma yaslanıyordu.

"Cem'le nasıl bu kadar yakın arkadaş oldunuz?" diye sordu kısık bir sesle.

Karşımdaki adamın çocukluğunu çalmışım gibi hissederek, onunla aynı evde büyüdüm diyemedim. Cem'le büyümesi gereken oydu, duvarda bir fotoğrafı olması gereken oydu.

"O, herkesle arkadaş olacak kadar iyi ve komik biri," diye fısıldadım kafamı hafifçe kaldırıp.

"Sen öyle değil misin?" diye sordu.

Az önceki cümlemde kendime olan kötümserliğimi sezdiğini anladım. "İyi biriyim diyebilirim ama çok cana yakın sayılmam. Şakalarıma da sadece çalışanlarım güler," dedim son cümlemde espri yaparak. Kısık bir sesle gülüşünden esen nefesi kulağıma çarptı.

"Tuhaf bir havan var."

"Hep böyleydim," dedim âdemelmasına bakarken.

"Bu, seni özel yapar o hâlde," deyip hafifçe geri çekildi ve hiç çekinmeden doğruca yüzüme baktı.

Bunu bir iltifat olarak değil, bir açıklık getirme şeklinde söylemişti. Kendimi tanımlayacak olsam bu kelimeyi kullanmazdım. Onun bu kelimeyi kullanmasıysa hem hoşuma gitmiş hem de canımı sıkmıştı. Bu dans iki tanışığın değil, iki düşmanın dansıydı; biri düşman değildi, diğerinin de bundan haberi yoktu.

#6. Bölüm: İhanet ve Sadakat

Düğün sonrası, Egemen'le biraz daha vakit geçirmesi için Cem'i orada bırakmıştım, çünkü onunla kalmak istediğini söylemese de anlayabiliyordum. Ben de kürkçü dükkânıma, kafeme döndüm. Yapacak bir işim olmasa da burada oyalanmayı seviyordum, geceler benim gardiyanımdı ve uyku vermiyorlardı. Güneş doğana dek burada vakit öldürüyordum.

Arka kapıyı açıp içeri girdim. İçerisi karanlıktı, yalnızca mutfağın ortasındaki adanın ışıklandırmasından loş bir ışık yayılıyor, küçük bir daireyi aydınlatıyordu. Bu loş ışığa rağmen mutfak zifirî karanlık sayılırdı.

Kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Süt almak için kapının yanındaki büyük buzdolabını açtım. Fakat kapağı açtığım sırada arkamda biri olduğunu hissederek duraksadım. Gözlerim buzdolabının yanındaki tezgâhta duran bıçak tahtasına kaydı. Kendi nefesimden başka bir nefes işittim, sol elimi ani bir hareketle bıçak tahtasına uzatıp bıçaklardan birini kaptım ve hızla dönüp arkamdaki kişinin boğazına dayadım. Nefesi şimdi yüzüme vururken elimi yakaladı ve bıçağı boğazına bastırdı, bir adım atıp loş ışığın aydınlattığı daireye yaklaştı.

Yüzünün sol tarafının küçük bir kısmı görünür olmuştu ama onu tanımama yetmişti. Elini uzatıp arkamdaki buzdolabının kapısını kapattı ve sanki gırtlağına bıçak dayamamışım gibi bana doğru eğildi. Bıçak âdemelmasına yakın bir noktada tenine iyice dayandı fakat rahatsız olmuş gibi değildi. Doğrudan gözlerime nefretle bakarken ben de onun gözlerine baktım. Gözlerindeki nefrete rağmen yüzünde beni gördüğüne dair memnun bir ifade

belirdi. Ancak onun memnuniyeti benim pişmanlığım anlamına gelirdi, biliyordum.

"久しぶりだ, 小夜時雨,"[10] dedi ikinci kelimeyi vurgulayarak. "Sonunda karşılaştık."

Yıllardır duymadığım bu kelime anılarımı da beraberinde getirirken kalbim göğsüme hızla çarptı. Loş ışık altında parlayan sıyah gözleri nefretin harıyla alev aldı, gözlerim yandı. Elimi sağa doğru çekerek teninde bilinçli bir kesik açtı, bıçağı tutan elim sıcak kanına bulandı. Yüzünde tek bir mimik bile oynamadı.

"Aklın varsa eğer o bıçağı sana öğrettiğim gibi kullanırsın," diye fısıldadı gözlerime bakarak.

Hiçbir şey söylemeden, yapmadan ve mimik dahi oynatmadan gözlerine bakmaya devam ettim. Onu en son gördüğümde Türkçesi bu kadar iyi değildi.

Hiçbir tepki vermeyişime sinirlendi, beni arkamdaki buzdolabına yasladı ve elimdeki bıçağı çevirip boğazıma dayadı. Benim ondan nefret etmek için pek çok sebebim vardı ama onun benden neden nefret ettiğini anlayamadım. Yüzüne öylece bakmaya devam ederken, ondan korkmayışıma alayla güldü ve boğazımdan çektiği bıçağı sert bir hareketle tezgâhın üzerine bıraktı. Sinirle bir peçete alıp âdemelmasından aşağı doğru akan kanı sildi.

"Konuşacağız!" dedi. Beni beklerken oturmak için çektiği sandalyeye tekrar oturmadan önce tezgâhın üzerindeki ışıkların tümünü açtı.

Işıkla aydınlanan yüzüne dikkatle baktım. Sanki üzerinden yıllar geçmemiş gibiydi, hiç değişmemişti. Sekiz sene önce tanıştığım adamla aynı görünüyordu ve onu altı sene önce hayatımdan çıkarmıştım. Tekrar görüşmemiz için hiçbir sebep yokken karşıma neden çıktığına ve benden neden nefret ettiğine anlam veremedim. "Neden buradasın?"

Sorum alayla gülümsemesine sebep oldu. Bakışlarını ellerine çevirdi ve başparmaklarıyla diğer parmaklarının uçlarını okşadı. "Seni ilk gördüğüm günü hatırlıyorum," dedi hikâye anlatır bir tonda. Hikâye anlatmaya ve konuyu dolaylı yollardan aktarmaya

10 Japonca okunuşu: Hisashiburida, Şayoşigure. Türkçe anlamı: Uzun zaman oldu, gece yağmuru.

bayılırdı, dış görünüşü gibi, bu özelliği de değişmemiş gibi duruyordu.

Onunla sekiz sene önce Tokyo'da tanışmıştık. Bilgisayara olan eğilimimi geliştirmek istiyordum ve iyi bir hacker olmak için önce en kötü şeyleri yapabiliyor olmak gerekir diye düşünmüştüm. Arayan belasını da Mevla'sını da nasıl buluyorsa benim için de öyle olmuştu. Aramış ve belamı bulmuştum. 沼地[11] adını verdikleri bir hacker grubunun gizli sığınağını uzun uğraşlar sonucu bulmuş ve Bataklık'ın başı olan Arashi Sato'yla böyle tanışmıştım.

"Ben de hatırlıyorum. Benden hiç hoşlanmamıştın."

Yüzündeki gülümseme genişledi. "Kışla sonbaharı birbirine bağlayan bir geceydi, yağmur yağıyordu," dedi.

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu, ses tonundaki imayı sevmemiştim, sanki burada olmasının nedeni daha bu sabah fotoğrafına baktığım adammış gibi hissetmiştim. Fakat bu, neden bana geldiğini açıklamazdı, onun yerini ben de bilmiyordum ve bu, bilmek istemediğim içindi.

"*Sayoşigure*, güzel bir lakap. Seni gerçekten çok sevmiş olmalı," dedi. Ondan bahsederken gözlerindeki öfke daha da şiddetlenmişti.

Dili, güzel kelimeler söylerken bile zehir saçıyordu. Canımı acıtmak istiyordu, çünkü hâlâ yaralı olduğumu sanıyordu. Ancak artık yaralı değildim, sadece yara izlerim vardı.

"Ne istiyorsun, Arashi?" diye sordum oldukça sakin bir sesle. Benim canımı sıkamadığını bilmesi onun için çok daha acıtıcı bir karşılıktı.

Güldü fakat eğlenceden doğan bir gülüş değildi bu, hastalıklı bir gülüştü. "Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi? Zekânla övünüyorsun ama hiçbir şey anlamıyorsun," deyip kafasını iki yana salladı. Konuşmaya devam etmesi için karşılık vermedim. Arashi Sato'yu çıldırtacak iki şey vardı, biri sessizlik, diğeriyse sakinlikti. Bu ikisine o kadar dayanamıyordu ki ya sürekli konuşarak sessizliğe savaş açıyor ya da bir kaos yaratıyordu. Onu konuşturmanın en kısa çözümü susmaktı.

---

11 Japonca okunuşu: Numachi. Türkçe anlamı: Bataklık.

Dişlerinin arasından nefes alıp düşünüyormuş gibi yaptı. "Ne diyorlar sizde... 烏?[12] Karga?" deyip, doğru söyleyip söylemediğini anlamak için -doğru söylediğini aslında biliyordu- gözlerime baktı ve vahşi bir gülümseme belirdi yüzünde. Sinirli olduğu belli oluyordu ama gülümsüyordu. "O şerefsiz, seni kurtarmakla kalmadı, elimden her şeyimi aldı."

Saf nefretle konuşuyor olsa da o kadar sakin bir hâli vardı ki, bu sakinliğin nelere sebep olabileceğinin bilinciyle tedirgin oldum. O, kendi çöpüne bile değer verirdi ve şimdi her şeyini kaybettiğini söylerken bu derecede sakin olması, onu tanıyan biri için tehdit demekti.

Tüm bunlara rağmen söylediklerine anlam veremiyordum. O, beni kurtarmamış, aksine başından savmıştı. Kaşlarımı çattığım için ellerini sinirle tezgâha vurdu ve büyük bir gürültü çıkararak ayağa kalktı, tam karşıma dikildi.

"Bir karar verdim. Bu kez hemen anlayacağına eminim. O kadar zaman geçirmişliğimiz var," deyip hastalıklı bir gülümsemeyle bana baktı ve cevap bekleyen bir ifadeye büründü.

"İntikam?" dediğimde ellerini birbirine vurup bir alkış sesi çıkardı, sonra ellerini çenesinin altında birleştirdi. Bu hareketleriyle deliyi anımsatıyordu. Fakat değildi, biliyordum. Narsist, mazoşist ve sadistti fakat deli değildi.

"İntikam!" diye onayladı beni. "Ben de onun elinden her şeyini alacağım."

İntikam almak istediği kişi zaten her şeyini kaybetmiş biriydi ve benimle artık hiçbir ilgisi kalmamıştı, beni kesip atmıştı seneler önce. Buna rağmen Arashi Sato ona değil, bana gelmişti.

"Şaşırmışa benziyorsun... Ada," deyip sevimli bir gülümseme kondurdu dudaklarına. Adımı da o dudaklarla söylemişti.

Tanıştığımızdan beri adımı söylediğini ilk kez işitmiştim ve bunu, beni korkutmak için yaptığını biliyordum. Psikolojik olarak beni yıpratmaya çalışıyordu, çünkü öyle biriydi o. Bir akbaydı, yaralanmış olanları avlardı. Düşmanının yeterince yaralandığını düşünmeden ölümcül darbeyi asla vurmazdı. Düşmanını yıpratır, kendi hâlinde ölmeden hemen önce kendisi öldürürdü.

12 Japonca okunuşu: Karasu. Türkçe anlamı: Karga.

"Fakat sen Sayoşigure'yi tercih edersin belki. Ne de olsa bu ismi sana Karga verdi."

Canımı acıtma isteğini gözlerinde o kadar net görüyordum ki, bu, ona istediğini vermemeye yönelik isteğimi kamçılıyor, kılımı bile kıpırdatmamama neden oluyordu ve bu tavrım onu deli ediyordu. İstiyordu ki ne istediğini açıkça söylesin ve herkes bunu yerine getirsin. Canımın acımasını istiyordu ve bunu ona göstermemi arzu ediyordu ama hayır, acım bitsin diye, canımı yakanın kölesi olmayı reddediyordum, daha önce de reddettiğim gibi.

"Artık onunla hiçbir bağım yok. Neden bana geldin?" dedim dümdüz bir ifadeyle yüzüne bakarken.

Kafasını sallayarak bana bir adım daha yaklaştı ve parmaklarını uzatıp saçlarımın uçlarına dokundu. Elini itmek istesem de yapmadım, ona zevk verecek hiçbir davranışta bulunmayacaktım. Tüm kötü sözler onu motive ediyordu, aşağılamak, acı çektirmek onu pekiştiren şeylerdi, o, mutluktan acı duyuyordu, sakinlikten ve dinginlikten de.

"Çünkü senin için hâlâ gözyaşı döküyor," diye fısıldadı gözlerime bakarak.

Böyle bir cevap beklemiyordum, yüz ifademe hâkim olsam da gözlerimdeki ani şaşkınlığı gördü ve keyiflendi.

"O zamanlar öyle tecrübesizdin ki onun sana ne kadar âşık olduğunu görmemekle kalmadın, seni benden kurtarırken, onun her şeyi kesip attığını sandın. Sen, onun seni benden kurtardığını görmedin, bense onun bana ihanet ettiğini."

O geceyi anımsadım istemeden. Beni yanına çağırmıştı. Bataklık'ın toplandığı izbe bir depoda, kendine ait odada oturmuş, sigara içiyor ve tavanı izliyordu. Bir gece önce onu sevdiğimi söylemiştim ama o hiçbir şey söylememişti. Beni sevdiğine inanmasam bunu itiraf etmezdim, beni sevdiğini biliyordum. Nefret dolu kötü bir adam gibi görünmek istese de siyaha çalan gözleri hep hüzünlü bakardı. Yanına, bana cevap vermek için çağırdığını düşünerek gitmiştim ve masasının üzerinde benim adıma uçak biletleri olduğunu görmüştüm. Gözlerini tavandan çekip ona âşık olmamın kötü olduğundan, iyi bir hacker olarak beni kullanabilecekken artık bir işine yaramayacağımdan bahsetmişti. Ona ancak

ayak bağı olurdum artık, öyle demişti. Sevgi değil, intikam istediğini söylemiş, gitmemi istemişti benden. Bir daha dönmememi, kendime daha iyi bir hayat kurmamı istemişti. Beni sevmediğini, onun için önemli olan tek şeyin intikamı olduğunu düşünmüştüm. Fakat şimdi Arashi Sato karşıma geçmiş, aslında beni kendinden kurtarmak için gönderdiğini, hâlâ benim için ağladığını söylüyordu.

"Seni Bataklık'tan söküp aldı, ardından sadece beni içinde bırakarak *bataklığı* kuruttu."

Arashi hikâye anlatmayı ve dolaylamayı seviyor olsa da her şeyi açık açık söyleyen, gizemden hoşlanmayan biriydi. Eninde sonunda her şeyi anlatıyordu. Tıpkı bunca iğneleme ve ima sonrasında, Karga'nın beni kurtarıp Bataklık'ı kuruttuğunu itiraf ettiği gibi.

Yıllar sonra intikam almaya gelmesi bir anda anlam kazandı zihnimde. Daha önce gelemezdi, çünkü yaptığı şeylerin cezasını çekmek üzere kilit altında tutuluyor olmalıydı. Özgürlüğüne kavuştuğu an, ondan bekleneceği gibi, intikamının peşine düşmüştü.

Anladığımı sezerek gülümsedi ve bana doğru eğildi, "そして今、私たちはここにいます"[13] deyip dudaklarıma uzandı. Geri çekilmedim, tezgâha bıraktığı, kendi kanı bulanmış olan bıçağı çevik bir hareketle alıp çenesinin tam altına dayadım. Gözlerini dudaklarımdan çekip gözlerime dikti.

"Bana söylediğin ilk cümleyi unutamıyorum," dedi yüzüme doğru, alnındaki saçları alnıma değiyordu. "Kullanamayacağın şeyle gösteriş yapma."

Devamını ben getirdim. "Beynin gibi."

Ona söylediğim ilk cümleyi hatırlıyor oluşum onu gülümsetti, kafasını kaldırdı ve geri çekildi.

"Burada oluşunun beni neden ilgilendirdiğini hâlâ söylemedin," dedim. Karga'nın benim için bir şey ifade etmediğini düşünmesini istiyordum. En azından onun düşündüğü tarzda bir şey ifade etmiyordu.

13 Japonca okunuşu: Soshite ima, watashitachi wa koko ni imasu. Türkçe anlamı: Ve şimdi buradayız.

Sağ elini tezgâhın üzerine koyup uzun kenarı boyunca parmaklarını yavaşça ilerletti, parmakları onu takip ederek birer doğru çizdi.

"Ondan intikam almak istiyorum ama zaten hiçbir şeyi olmayan biri," diye mırıldandı. Kısa kenara geçip parmaklarını tezgâhta gezdirmeye devam ederken çekik gözlerini bana dikti. "Sen hariç... Senin için bir şey ifade etmiyor olabilir ama sen onun için bir şey ifade ettiğin sürece, o hâlâ senin için ağladığı sürece önemlisin. Onun canını yakmak için neden senin canını yakmayayım? Madem özgürlük istiyor, neden bunun için seni esir etmeyeyim?"

Bir cevap vermemi bekler gibi yüzüme baktı ama cevap vermedim. Konuyu nereye getireceğini sessizce bekledim. Yine de bu cümle, birkaç gün önce savcıyla beni burun buruna getiren, onları Yağmur'a yönlendiren sebep olabilir mi diye düşünmeme neden oldu.

Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Her şeyin bir bedeli var ve ben borçlu olmayı sevmeyen biriyim." Tezgâha yaslanıp tam karşısına baktı, kafasını sağa doğru eğdi, saçları sağa doğru düşüp yüzünün bir kısmını kapattı. "Senin Corvus olduğunu biliyorum."

Tahminim doğru çıkıyordu. Gözlerime baktı, hiç şaşırmadığımı gördüğünde gülümsedi. "O savcıya kimin bilgi verdiğini anladın, değil mi? Kimin seni bu kadar kolay tuzağa çektiğini?"

Şantajın huzursuzluğuyla hayatımı idame ettirecek sabra sahip değildim. Ona meydan okudum. "Neden adımı söylemiyorsun? Böylesi daha kolay değil mi?"

Söylediğim kötü bir fikirmiş gibi omuz silkti. "Adını söylemem neyi değiştirir ki? Sen olduğunu kanıtlayamazlar, angarya işlerle uğraşmak zorunda kalırım. Akbabalar güçlü olanlara saldırmaz, onların zarar görmesini bekler, zayıf anında saldırırlar, böylesi daha zevkli."

Elini bana doğru uzattı fakat dokunmadı. Sanki vitrinin arkasında duran, onun sahip olmak istediği bir şeymişim gibi temas etmeden dokundu bana. "Senin yeterince zarar gördüğünden emin olacak, buna bir son vermem için onun bana yalvarmasını bekleyeceğim. Üstelik sen acı çekerken onun yüzünden acı çektiğinden haberi bile olmayacak, çünkü böylesi daha zevkli. Onu

karşımda ağlarken görmek istiyorum, bana yalvarmasını istiyorum. Bana bunları sadece sen verebilirsin," dedi. Yüzüne yine hastalıklı bir gülümseme belirmişti. Yine dokunmadan saçlarımı okşadı.

"O polisler hiç beklemediğin anlarda, beklemediğin yerlerde karşına her çıktıklarında yakalanacağım diye ödün kopacak, o kafese geri dönmekten korkacaksın. Sen de bir kargasın, bir kuzgunsun, özgürlüğüne düşkünsün ve o kafese geri dönmeye her an o kadar yakın olacaksın ki bu endişe ve tedirginlik zamanla seni çıldırtacak."

Gözlerime bir nefret çöreklendi benim de. Nefret dolu gözlerle ona baktım, duygularımı daha fazla saklayamayacaktım. "Ya bırakırsam?"

Kafasını iki yana salladı gülümseyerek. "Bırakamazsın çünkü bu, seni sen yapan şey. Ondan vazgeçemezsin," dedi sanki bununla gurur duyuyormuş gibi bir sesle ve devam etti. "Fakat yine de vazgeçecek olursan, seni üzmek için etrafındakilerle uğraşmak durumunda kalırım ve planımın bozulması beni ne kadar agresif yapar iyi bilirsin."

Elimdeki bıçağın kabzasını sıkarken, onu öldürebilecek cesarete ve korkusuzluğa sahip olmak istedim. Fakat onun gibi biri için insanlığımdan ve vicdanımdan vazgeçemiyordum işte. Onu yok etmek için bile onun kadar çirkinleşemiyordum.

"Ya ben de intikam alırsam?"

Tezgâhla olan temasını kesti. "Sıraya girmen gerekecek." Yüzüme dümdüz bir nefretle bakmıştı bu kez. Artık gülümsemiyor, oyun oynamıyordu. Kapıya doğru adımladı, "またね, 小夜時雨"[14] dedi ve kilitli kapıyı açarak, kendisi kadar kara gecede gözden kayboldu.

Geçmişim o kadar sadıktı ki bana, ne kadar istesem de peşimi bırakmıyordu.

Güneş gökyüzünde yükselirken kafamı geriye yatırıp güneşe sabitledim gözlerimi. Pek çok insan bir sonraki gün için umutlu

14 Japonca okunuşu: Mata ne, sayoşigure. Türkçe anlamı: Görüşürüz, gece yağmuru.

olurdu; acılarının geçeceğine, daha iyi bir gün olacağına, karnını doyuracağına, huzura ermiş olacağına veya daha iyi hissedeceğine dair. Ertesi gün bir umut taşıyordu pek çok kimse için fakat ben onun hasmı sayılırdım. Bana yüzü hiç gülmez, benimle işi olmazdı. Her geçen gün kendimi sıkışmış hissediyordum. Huzura ermek için attığım her adım bir ilmek olup boğazımda düğümleniyordu. Belki de hayat bana, huzurun kendini aşağı atmak olduğu mesajını veriyordu.

Yan koltuktaki telefonumu alıp saate baktım, herkes uyanmış olmalıydı, hayata dair bir düzenleri, sorumlulukları olan insanlardı hepsi. Derin bir nefes aldım, arabamın kapısını açtım ve aşağı indim. Bunu yaparken de Arashi'yi düşünmeden edemedim ve bu, tam olarak onun istediği şeydi. Onu düşünerek tedirgin olmamı, korkmamı ve kaçmamı istiyordu. Fakat hiçbirini yapmayacaktım. Kaçmak için bir sebebim yoktu, beni ispiyonlayacak olsa bile bir çıkış yolu bulurdum. Yakınlarıma dokunmadığı sürece benimle uğraşması sorun değildi, bunun üstesinden gelebilirdim. Beni düşündüren, istediğini almadan onu durdurabilecek hiçbir kozum olmayışıydı, onu tehdit edebileceğim hiçbir şey yoktu. Ona acı vermek caydırıcı olmazdı, o, acı çekmekten zevk alan biriydi. Her şey onun için bir oyundan ibaretti ve hep kazanan olmak isterdi. Oyunu kazanmak uğruna kimlerin canının yandığı da önemli değildi, ne kadar bedel ödendiği de ve beni tedirgin eden buydu.

"Ne yapıyorsun orada?"

Sağımdan gelen sesle kafamı çevirdim. Sabahın ilk ışıkları beyaz tenine düşmüştü.

"Hiç," deyip omuz silktim.

Kafasını salladı hafifçe. "Nereden geliyorsun?"

Adımlarımı ona doğru yönelttim. "Evden."

Ben ona yaklaşırken, altına girmem için sağ kolunu kaldırdı. Yanına vardığımda memnuniyetle kolunun altına girdim. Etrafında döndü ve birlikte ailesinin evine doğru ilerledik.

"Gece burada kalacaksın sanıyordum."

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Ben de öyle umuyordum." Soru soran bir ifadeyle yüzü gölgelenince gülümsedim. "Konuşacağız, merak etme. Şimdi güzelce karnımızı doyuralım."

İtiraz etmedi, üstelemedi. Birlikte eve girip doğruca mutfağa ilerledik. Kahvaltı masası neredeyse hazırlanmış sayılırdı. Her zamanki yerime oturup masanın hazırlanışını seyrettim. Yağmur da yanıma oturup yardımcıların masayı hazırlamalarını izlemekte eşlik etti bana.

Kahvaltı sonrasında çalışma odasına çekildiğimizde koltuklardan birine oturup kucağıma bir yastık aldım. Yağmur sol bileğine saatini takarak arkamdan odaya girdi, omzuyla kapıyı kapattı yavaşça. İşe gitmek üzere hazırlanıyordu, kol saatini taktıktan sonra kravatını, gömleğinin yakalarının altına yerleştirmeye koyuldu. Her hareketi incelikli, sakin ve zarifti, doğasına uygundu ve bu doğayı zehirleyecek herhangi bir şey beni çok yaralardı.

Kravatını düzeltişini izlerken, "Bir şey olmuş," dediğini işittim. El hareketlerine dalan gözlerimi yüzüne çevirdim. Yanıma, sağ tarafıma oturdu ve sol kolunu koltuğun sırtına atarak bana sabitledi bakışlarını. "Bir şey takılmış kafana."

Ona doğru döndüm iyice, kafamı, koltuğun sırtına koyduğu elinin üzerine yasladım. Elini açıp kafamı avucuna yaslamama izin verdi, ardından parmakları başıma yavaşça masaj yapmaya başladı otomatik bir hareketle.

"Takip etme olayını çözdüm," dedim ilk önce.

"Neymiş olay?" diye sordu merakla.

"Tahmin ettiğim gibi, seni takip eden kişi polismiş. Corvus'un seni gözettiğini düşünen Yiğit Atalay tarafından görevlendirilmiş."

Söylediklerim kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Corvus'la kendisi arasında nasıl bir bağlantı bulduklarına anlam verememişti. Arashi ortaya çıkmadan önce ben de verememiştim.

"Corvus'la elle tutulur hiçbir bağlantımız yokken nasıl bir bağlantı bulabilmiş?"

"Gizli bir kaynakları var," diye mırıldandım gözlerine bakarak. "Benim Corvus olduğumu bilen, beni tanıyan bir kaynak."

Gözlerinde endişelendiğini, tedirgin olduğunu ve benim için korktuğunu görebiliyordum.

"Kimden bahsediyorsun?"

"Arashi Sato'dan."

Sarf ettiğim isim kaşlarının çatılmasına sebep olurken, bu ismi duyuşuna anlam veremedi. Geride bıraktığımız bir isimdi, öyle kalmalıydı fakat geçmişim peşimi bırakmıyordu.

Derin bir nefes alarak kafamı elinden kaldırdım ve olanları anlattım ona. Arashi Sato'dan, intikam isteğinden ve doğru bildiğimiz aldatmacalardan bahsettim. Lafımı hiç bölmeden sükûnet içinde dinledi beni. Arashi Sato'yu benim kadar tanıyor ve ondan en az benim kadar hazzetmiyordu.

Anlatacaklarımın sonuna geldiğimde, "Onlara Corvus'un kim olduğunu söylemeyecek ama beni onlarla sürekli burun buruna getirecek," dedim.

Kaşları çatılmış, Arashi Sato'nun arzu ettiği intikam canını sıkmıştı. Ona bunları anlatıyordum, çünkü Arashi onun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Eğer olanları bilirse kendine daha çok dikkat eder diye düşünüyordum.

"Polisler nerede olduğunu, sen ne zaman istersen o zaman biliyorlardı. Artık Arashi seni tam iş üzerindeyken ispiyonlayabilir. Yaptığın şey zaten çok riskliydi, şimdi bu riskin ne kadar arttığının farkındasın değil mi?"

Kafamı salladım, elbette farkındaydım. Fakat daha önce de beklenmedik anlarda polisle burun buruna geldiğim olmuştu, hepsinden sıyrılmıştım. Şimdi de yapabilirdim, tek bir tehditle kuyruğumu kıstırıp kaçamazdım. Bunu yalnızca kendim için yapmıyordum, bu fikir artık benden daha fazlasıydı ve Arashi Sato da bunun farkındaydı.

"Bu fikirden vazgeçmek kendimden vazgeçmek demek, biliyorsun."

Nasıl bir ruh hâli içinde olduğumu biliyordu, bana karşı çok mayışları, yanımda duruşları bu yüzdendi. Benim yaşadıklarımı yaşamadığı hâlde dünya üzerinde beni anlayabilen tek kişiydi.

Anlayışlı bir kafa sallamayla dudaklarını araladı. "O hâlde Karga'yla konuş. Sonuçta Arashi'nin burada olmasının nedeni o sen değilsin."

Kafamı iki yana salladım. "Arashi'nin burada olmasının sebebi benim. Söylediklerinden anladığım kadarıyla, Karga'nın Bataklık'ı kurutmasının sebebinin ben olduğumu düşünüyor. Ben, benden kurtulmaya çalışıyor sanırken beni kurtarıyormuş. Olanlar için, beni kurtarmak istediği için onu suçlayamam." Bir şey demeden yüzüme baktı, nefes verip kafamı omzuna bıraktım. "Bana öyle bakma. Ona âşık değilim, dün öğrendiklerimden sonra ona borçlu hissediyorum yalnızca."

Elini saçlarıma koydu. "O psikopat herifin seninle uğraşması beni tedirgin ediyor, yalan söyleyecek değilim."

"Bana bir şey olmaz," dedim, gözlerimi kapatıp kollarımı omuzlarına sardım.

Elleri saçlarımı okşarken, "Senin de zarar görebildiğini onlarca kez gözlerimle gördüm," dedi.

"Kuzgunlar yaşam ve ölüm arasında bir köprüdür, Araf'ta yaşarlar. Onlar ne ölüdür ne de diri ve bu, onların lanetidir," diye fısıldadım, kuzgunlar hakkında okuduğum bir mitolojiyi anımsayarak.

Kollarımı serbest bırakıp ondan ayrıldım. "Kendime her zamankinden daha çok dikkat edeceğim, merak etme. Sen de benim için kendine çok dikkat et."

Kafasını sallayarak onayladı beni. Benim için üzüldüğünü gözlerinde görebiliyordum, ben de zaman zaman kendime üzülürdüm fakat insanın alışamayacağı hiçbir şey yoktu.

Kafeye gitmek üzere ev halkıyla vedalaştıktan sonra arabama doğru ilerlerken gözlerim Egemen'in evinin balkonuna çevrildi. Yağmur'un onlara Corvus'u getirdiğini yalnızca savcı mı biliyordu? Neden Yağmur'un çevresini araştırmaya başlamamışlardı? Neden hâlâ kapıma dayanmamışlardı benim için? Sabıka kaydım gün gibi ortaydı ve bu durumda bir numaralı şüpheli ben olmalıydım fakat ses seda yoktu.

Kafamda soru işaretleriyle bindim arabama. Belki de beni çoktan araştırmışlardı ve geçerli kanıtları toplayabilmek için beni yakınlarında tutmak istiyorlardı. Belki de bu yüzden dans etmişti benimle, benden şüphelendikleri için beni tanımaya çalışıyorlardı.

-Egemen Öztuna-

Önümdeki dosyalara bakarken, kafamı kurcalayan birkaç şeyi sormak için savcıyı bekliyordum. Neredeyse artık ezberlediğim dosyalara o kadar uzun süredir göz gezdiriyordum ki, farklı bir şey görmek mümkünse bile benim için artık geçerli değildi bu. Her şey aynı geliyordu. Gözlerimi dosyalardan ayırdım, oturduğum yerde biraz aşağı kayarak boynumu sandalyenin arkasına yasladım ve gözlerimi kapattım. Alper'in klavye tuşlarına basarak çıkardığı sesten başka bir ses yoktu odada.

Kapı açıldığında gözlerimi araladım hemen ve refleks olarak kafamı o yöne çevirdim. Cansu, elinde iki çay bardağıyla gelip yanıma oturdu ve birini önüme bıraktı. "Afiyet olsun," dedi mutlu bir sesle.

Genelde hâlinden bu kadar memnun olmazdı. Kaşlarımı hafifçe kaldırdım ve teşekkür ederek bardağı kendime çektim. Oturduğu yerden kalkarken bana gülümseyip odanın arkamda kalan bir köşesine gitti ve geri döndüğünde elinde bir saklama kabı vardı. "Dün gece uyku tutmayınca kurabiye yaptım," diye açıklayarak kabı masanın ortasına koydu. Ekibin geri kalanı işlerine bir süre ara verip kurabiyelerden aldılar ve tekrar işlerine döndüler.

Alper gözlerini ekrandan ayırmadan elini kabın içine sokup birkaç tane kurabiye aldı ve onları yanına koydu. "Eline sağlık," dedi gözlerini ekrandan yine ayırmadan.

"Eline sağlık," dedim ben de ve bir tane aldım. Tatlı şeyler yemeyi sevmiyor olsam da bizim için yaptığından, kırılsın istemedim.

"Tüm gün eski dosyaları mı okuyacağız böyle?" diye sordu Cansu bıkmış bir sesle.

Ben de bu durumdan pek memnun değildim fakat elimizdekilerle pek ilerleyemiyorduk. Fiziksel analizini suçlu veri tabanında aratmıştık ancak bu, elle tutulur bir sonuç vermemişti bize. "Elle tutulur bir şeyler bulana dek dosyaları incelemekten, gözden bir şey kaçırmış mıyız diye kontrol etmekten ve onun ortaya çıkmasını beklemekten başka şansımız yok gibi duruyor şimdilik."

"Önünde sonunda hata yapacaktır," dedi Alper kendinden emin bir sesle, gözlerini bize çevirmişti. Gözlüğünü yukarı itti. "Bilgisayarıma girip pert etmesi kötü bir durum ama şimdi nasıl

bir tekniği olduğu, hangi yöntemleri kullandığı, hangi dili kullandığı gibi şeyler hakkında da bilgimiz var. Ne kadar iyi olduğunu biliyoruz mesela. Artık bilişim suçlarına gelen suçlarla karşılaştırabiliyoruz. Uzun bir iş ama denemeye değer."

Kafamı sallayarak onu onayladım. Bir hata yapmasını ve Alper'in bilişim suçlarındaki verileri tarayarak, benzer yöntemler kullanan hackerlar arasında bir ipucu bulmasını umuyordum.

Kapı tekrar açılıp elinde bir dosyayla Hasan içeri girdiğinde yüzümde istemsizce bir gülümseme oluştu. Kapıyı arkasından kapatıp söylene söylene bana doğru ilerledi.

"Acilin kelime anlamını bilmeyen bir insanla tanıştım iki saat önce," diyerek dosyayı önüme bıraktı ve kutudan bir kurabiye alıp diğer yanıma geçti. Benim önümdeki çayı da kendi önüne çekti.

"Sıra mı vardı?" diye sordum dosyadaki isimlere bakarken.

"Yo, bu bilgileri almak için izin almam gerekiyormuş," dedi sinirli bir sesle. "Savcıyı görmem gerekti, seni de aradım ama telefonun kapalıydı."

Kaşlarımı çatarak telefonumu cebimden çıkardığımda şarjının bitmiş olduğunu görüp söylenerek masaya bıraktım. "Savcıya ne dedin?"

"Corvus davası mağdurlarına atanan avukatların tam listesini almak istediğimizi söyledim. Sonra da yazılı emri bekledim."

"İyi," diyerek onayladım onu ve dosyaya döndüm.

Hasan masanın üzerinden telefonumu alıp şarja takmak için kalktığı sırada gülmeye başladı. Muhtemelen birazdan söyleyeceklerine gülüyordu.

Alper sırıtarak, "Bir bomba geliyor," dedi ve bana baktı.

Onaylamayan bir ifadeyle kafamı iki yana salladım. Bu davranışlarımızın tümü Hasan'ı daha çok motive etti.

"Sen telefonunu kolay kolay şarjsız bırakmazsın. Dün dans edince başın mı döndü?" dedi gülen bir sesle, benimle uğraşmanın verdiği keyif sesine de yansımıştı.

Kaşlarımı çatarak gözlerimi ona çevirdiğimde telefonumu şarja takmış, geri dönüyordu. Yüzünde her zamanki gülüşüyle yerine oturdu ve arkasına yaslanıp bana baktı.

"İkinci sınıfa giden bir bebe misin sen?" diye söylendiğimde daha da keyiflendi ve uzanıp bir kurabiye daha aldı ve benim çayımdan içerek yemeye koyuldu.

"Başkomiserim? Biz gittikten sonra dans mı ettiniz? Aşk olsun," dedi Alper, Hasan'ın gazına gelerek.

Betül, "Kiminle ettiniz, başkomiserim?" diye sordu bunun üzerine.

Gözlerimi yüzlerinde gezdirdiğimde, bıyık altından gülmeye devam ederek işlerine geri döndüler ama Hasan soruları memnuniyetle cevapladı.

"Siz gittikten hemen sonra romantik bir müzik çalmaya başladı. Ben de bir centilmen olduğumdan, yengenizi dansa kaldırdım. Sonra ne göreyim? Başkomiserim, bize kahve getiren güzel kafe sahibesinin elinden tutmuş, sahneye yürüyorlar."

"Ada'yla mı?" diye sordu meraklı bir sesle Betül, Hasan'ın yanındaki sandalyeye ilişirken.

Derin bir nefes alıp başımı dosyadan kaldırdığımda Betül'ün bana gülümsediğini gördüm, gözlerimi Hasan'a çevirdim. "Zevzeklik etmeyin de işinize bakın," diye söylendim.

Gözlerini Betül'e çevirdi. "Şaka bir yana, çok iyi bir kıza benziyor. Mine'yle de epey iyi anlaştılar, çok kanı ısınmış Ada'ya, herkese öyle kolay kolay ısınamaz. Hem dans ederlerken alıcı gözle baktım, epey de yakışıyorlar," dedi benimle uğraşmaktan oldukça keyif alan bir tavırla. Babaannemin yokluğunu aratmıyordu bu konuda. Onu umursamayıp kendiliğinden susmasını bekledim. Onu kale almadığıma inandığında susacaktı.

Betül'ün, "Bence de yakışıyorlar," diye fısıldadığını işittim.

Cansu, "Şakayı bir yana bıraktığın iyi oldu," diye söylendi Hasan'a.

Kafamı kaldırmadan gözlerimi Cansu'ya çevirdim. Doğrudan Hasan'a bakıyordu ve sinirlenmiş gibiydi. Ada'yla yıldızları anlam veremediğim bir şekilde barışmamıştı. İlk gördüğünden beri ondan hazzetmiyordu ve bunu fırsatını buldukça belli ediyordu.

Hasan, "Konu evlilik oldu mu çok ciddiye alırım," dedi gülümseyen bir sesle, bunu Cansu'yu sinirlendirmek için yapıyordu

fakat dediğinde haklıydı. Evlilik konusunu oldukça ciddiye alırdı ve buradaki herkes bunu çok iyi biliyordu.

"Muhabbetiniz bittiyse herkes işine baksın," diye uyardım onları daha fazla uzatmamaları için. İkisi de bana bakıp işlerine döndüler.

Elimdeki dosyadaki isimlerin arasından Yağmur Leventoğlu'nu bulup bilgilerine göz gezdirdim. Ev adresine bir işaret koyup bir kenara not aldım. CV'sinde yabancı diller kısmına göz gezdirdim; İngilizce, Fransızca, Almanca ve Japonca. Japoncayı yuvarlak içine alıp yanına bir soru işareti koydum. Onu Corvus'la birleştirilebileceğim herhangi bir nokta arıyordum ve belki de bu nokta yabancı dil olabilirdi. Dosyada gerilere gidip her avukatın konuşabildiği dillere göz gezdirdim. Yaklaşık yüz küsur avukat içinde sadece beş tanesi Japonca konuşabiliyordu. Bu, bir kriter olmasa bile bu avukatları özellikle araştırabilirdik. Günümüzün çoğu neredeyse boş geçiyordu ve bu durum her geçen gün can sıkıcı bir hâle geliyordu.

Kapı açılıp savcı içeri girdiğinde hepimiz ayağa kalkarak karşıladık onu. Düzenlediğimiz operasyon, araştırmalarımız ve yapacaklarımız hakkında bir toplantı yaptık. Toplantı bitiminde onunla özel olarak konuşmak istediğimi belirttim. İsteğimi geri çevirmedi ve ekibin geri kalanı dışarı çıkarak bizi yalnız bıraktı.

Gözlerimi ondan ayırmadan, yapılan operasyon hakkındaki şüphelerimden bahsettim. "Kaynağı meçhul bir bilgi bize Yağmur Leventoğlu'nu işaret ediyor, ardından bize bir adres veriyor. Ve biz doğruluğundan emin olmadığımız bir bilgi doğrultusunda operasyona gidiyoruz. Bu, bir tuzak da olabilirdi ve bu ekipteki herkesin canı bana emanetti. Haddimi aşıyorsam kusura bakmayın ama bu gizli kaynağınız hakkında bilgi istemeyi hakkım olarak görüyorum."

Tavrım onu gülümsetti ve beni dikkatle dinledikten sonra, masaya koyduğu sol kolunu kendisine doğru çekip parmaklarıyla masaya hafifçe vurdu.

"Kaynağı çok araştırdım fakat bilgi edinemedim. Corvus'a düşman bir başka hacker olabilir. Fakat kaynak bizi yanıltmadı. Gitmeyeceğim hiçbir yere, girmeyeceğim hiçbir deliğe seni veya ekibinden herhangi birini sokmayacağıma seni temin ederim,

başkomiser. Şüphelerini anlıyor ve endişeni takdir ediyorum fakat görüyorsun ki bu dosya eski olduğu kadar dinamik ve elimizde işe yarar o kadar az bilgi var ki adım dahi atamıyoruz. Aldığım bilginin peşine düşmekten başka seçeneğim yoktu, şükür ki kimse zarar görmedi ve bilgi gerçekten de Corvus'a götürdü bizi. Kaynağı meçhul bilgilerin hepsine güvenecek ve sizi fütursuzca bunun peşine düşürecek değilim ama sen de hak verirsin ki bu tür bilgileri göz ardı da edemem."

"Ya bilgiyi veren kaynağınız Kuzgun'un ta kendisiyse? Ya biz onu tuzağa düşürdük sanırken bizi tuzağa düşüren oysa? Önce kaynak olarak güvenimizi kazanıp ardından bizi yanlış yönlendirmeyi planlıyorsa?"

O çatıda onu gördüğümden beri bunları düşünmeden edemiyordum. Farklı çatılarda birbirimize bakarken hiç endişelenmemiş veya korkmamıştı. Oldukça serinkanlıydı ve dimdik duruyordu. On iki katlı bir binanın çatısından kendini yangın merdivenine bırakırken tereddüt bile etmemişti.

"Haklısın, ona güvenemeyiz. Bu, bir aldatmaca veya bir oyun olabilir. Bizi farklı birine yönlendirip doğru yöne bakmaktan alıkoymak istiyor da olabilir fakat işimize de yarayabilir. Neyin gerçek, neyin sahte olduğunu bilmiyorken, her iki ihtimali de düşünerek ilerlemek durumundayız. Gelen her bilgiyi aynı titizlikle inceleyip, ince eleyecek ve sık dokuyacağız. Sadece birbirimize güvenebiliriz. Benim sana ve ekibine güvenim sonsuz, senin de bana güvenmen gerek," dedi samimi bir sesle.

Söylediği cümlede itiraz edeceğim tekbir kelime yoktu. Doğru söylüyordu, birbirimize güvenmemiz gerekiyordu. "Haklısınız," diyerek onayladım onu.

"Yorgun gördüm seni," dedi gözlerini yüzümde gezdirerek.

Hafifçe kafamı salladım. "Birkaç gecedir iyi uyuyamıyorum."

"Sabahları pek işimiz olmuyor. İstisnai bir durum olmadığı sürece buraya öğlenleri gelebilirsiniz. Gece olduğunda hepinizi dinç görmek istiyorum. Bu dosya bizde olduğu sürece asıl işimiz geceleri avlanmak olacak."

Kafamı bir kez eğip kaldırdım.

"Corvus bizi şimdiden epey yordu. Yakın zamanda tatile çıkmayı düşünmüyorsa daha da yorulacağa benziyoruz," dedi ve yüzünde bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "İyi günler, başkomiser."

Ayağa kalkıp ona eşlik ettim ve kapıyı açtım. "İyi günler, Sayın Savcım."

Bazen bir kelime kendin kullandığında değil, bir başkası kullandığında anlam kazanırdı. İşte tam olarak bunu yaşıyordum şimdi. Ada'ya suçun hiç dinlenmediğini söylerken aklıma gelmeyen şey, savcının Kuzgun'un tatile çıkmasıyla ilgili söylediklerinden sonra aklıma düşmüştü.

Ekibi odaya çağırdım ve aklıma gelen fikri sunmak için herkesin yerine oturmasını bekledim. Gözlerimi üzerlerinde tek tek gezdirdim ve söze başladım. "Sistematik ve zekice işlenen suçlarda hep patern[15] ararız. Kuzgun'da göze batan ilk patern yalnızca geceleri ortaya çıkıyor olması. Ortaya çıktığı gün sayıları bir patern oluşturmuyor. Rastgele aralıklarla işlediği birçok suç var. Önemli olan bu suçları hangi gün işlediği olabilir mi? Yalnızca o günler dışarı çıkıyor olabilir mi? Ya da hiç çıkmadığı bir gün olabilir mi?" dedim. Onaylayan mırıldanmalarının arasında bakışlarımı Alper'e çevirdim. "Tüm dosyaları suçun işlendiği günlere göre sıralar mısın?"

Hızlı adımlarla bilgisayarın başına geçti ve veri tabanına tanımladığı tüm suç dosyalarını günlere göre kategorize etmeye koyuldu. Düşündüğüm gibi bir örüntü çıkacak mı diye hepimiz ekrana diktik gözlerimizi.

"Nereden çıktı bu fikir?" diye sordu Betül merakla.

"Üstün zekâlı suçluların genelde belli takıntıları olur, bu takıntı özel bir gün de olabilir. Bunu her gece yapmıyor olsa da dışarı çıkmadan önce pek çok bilgi topluyor. Bu, yorucu bir iş ve o da bir insan, bu işi sürekli yapabilmesi için durup dinlenmesi, kendini koruması gerek. Belki onun da özel bir tatil günü vardır diye düşündüm," diye açıkladım. Bu sadece bir varsayımdı, bir şey çıkmazsa hayal kırıklığı olmazdı, fakat bir patern bulabilirsek bir ışık olabilirdi.

---

15 Psikolojide otomatik davranış kalıbı olarak açıklanabilir. Desen, örüntü anlamı taşır, her insanın belli bir de

Alper taramayı bitirip tüm dosyaları haftanın yedi gününe yerleştirdiğinde o ufak varsayım gerçeğe dönüştü. Kuzgun'un hiç dosya teslim etmediği bir gün vardı.

"Cuma," dedi Alper heyecanlı bir sesle. "Rastgele aralıklarla her güne yayılarak işlenmiş suçlar var fakat cuma günü hiç suç işlememiş. Tebrikler, başkomiserim."

Herkes heyecanlanmıştı. Onları sakinleştirmek için kafamı iki yana salladım. Bu bilgi çok ufak bir şeydi, anlamını çözemediğimiz sürece hiçbir şey ifade etmiyordu. "Cuma günleri hiç suç işlememiş olmaması bir patern olabilir. Ama o gece nerede olduğunu ve ne yaptığını bulamadığımız sürece bizim için bir anlam ifade etmez. İşimize yaraması için onun nerede olduğunu, nerede olabileceğini veya ne yaptığını bulmamız gerek. Görevlerinizi yerine getirmeye devam ederken, bir yandan da cuma gecelerini onun için özel kılabilecek her şeyi düşünün."

Betül beni onayladı, profil uzmanı olduğu için en çok ondan bir şeyler bekliyordum. "Bazı suçlarda dinsel unsurlar ön plana çıkar, belki onun için de dinî bir konu olabilir. İlk önce bu yönde ilerleyeceğim," dedi.

Kafamı sallayarak onayladım onu. "Tamamen rastgele seçilmiş, kendine ayırdığı, evine kapandığı bir gün de olabilir bu. Fakat diğer tüm seçenekleri elemiş olmak istiyorum. Perşembe gününü cumaya bağlayan gece veya cuma gecesi düzenli olarak yapılan herhangi bir etkinlik, ayin, buluşma, toplantı, herhangi bir şey var mı? Aklınıza her ne gelirse araştırın. Bir şey bulursanız önce bana iletin."

Kafalarını sallayarak onayladılar beni. Geldiğimizden beri uğraşılmaya değecek bir iş çıktığı için hepsi heyecanla bilgisayarlarının başlarına geçtiler.

"Nereden geldi aklına?" dedi Hasan merakla.

Gözlerimi ona çevirdim ve dürüstçe cevapladım sorusunu. "Ada'ya 'suç hiç dinlenmiyor' demiştim, bugün de savcı çıkmadan önce Kuzgun tatile çıkmayı düşünmüyorsa daha çok yorulacağımızı söyleyince bir anda aklıma düştü."

Ada'dan bahsettiğim için keyiflenerek gülümsedi ve bana daha da yaklaştı. "Sen zeki kadınlardan hoşlanıyordun, değil mi? Ada, kafanı açtığına göre belki de tam senin tipindir?"

"Sen neden araştırma yapmıyorsun?" diye sordum.

Sağ elini tabanca gibi tuttu ve tetik parmağına baktı sahte bir hayranlıkla. "Ben keskin nişancıyım, benim kafam böyle şeylere pek basmaz," dedi işten kaytarmak için. "Hem kenara attığın şu dosyayı almak için iki saatimi heba ettim. Dinlenme hakkımı kullanmak isterim, şu andan itibaren." O sırada telefonu çaldı. Ekrana baktı, ardından bana çevirdi. "Yengen arıyor, açmam gerek," dedi ve odayı terk etti.

Arkasından bakarken gülmeden edemedim.

-Ada Korkmaz-

Kafeye girdim, çalışanlarıma iyi günler dileyerek kendime boş bir masa bulmak üzere gezinirken onu gördüm. Arashi Sato, elinde tuttuğu kitabı okurken kahve içiyordu ve dışarıdan bakıldığında herhangi bir müşteri gibi duruyordu. Herhangi biri olmasını diledim.

Ona baktığımı biliyormuş gibi, kafasını kısa bir süreliğine kaldırdı, kusursuz, parlak bir gülümsemeyle bana baktı ve okuduğu kitaba büyük bir ciddiyetle geri döndü. Gülümsemesinin parlaklığını, söndürdüğü ışıklardan alıyordu. Buradaydı, çünkü dün olanların gerçek olduğunu unutmamamı istiyordu, burada olduğunu ve her şeyi izlediğini bilmemi istiyordu. Korkmamı veya endişelenmemi istiyordu.

Onu düşünme, diye telkin ettim kendimi, *bugün ne yapmayı planladıysan onu yap, bu yaptıklarının onunla bir ilgisi yok. Bu, bizimle ilgili.*

Boş bir masaya geçip koltuğa attım kendimi ve sevdiğim bir tatlıyı sipariş ettim. Tatlımı bitirdikten sonra odama çekilip, bilgisayarıma not ettiğim şeyleri gözden geçirdim. Yapacaklarımı ve yaptıklarımı düzenleyip dosyalarda ufak bir temizlik yaptım. Kapatmayı iple çektiğim, içime büyük bir dert olmuş o dosya için bu akşam bir şansım vardı elimde. Doğru kişiyi yakalayacak

olursam o çocukları kurtarabilir ve Ahmet Gümüş'e biraz daha yaklaşabilirdim.

Kanıt dosyasına koyacağım tüm belgeleri teker teker gözden geçirdim. Planda bir değişiklik olmadığından emin olmak için, peşinde olduğum adamın telefonuna yeni gelen mesajları tekrar okudum. Yarım saat önce atılan şifreli mesaj buluşma yerinin değişmediğini onaylıyordu.

Odamda hazırlık yaparak epey vakit öldürdükten sonra, tüm işlerimi tamamlamış bir hâlde bilgisayardan belleği çıkarıp cebime attım ve bilgisayarı kapatıp odadan ayrıldım. Mutfaktan geçerek kafenin ön kısmına vardım. O sırada birinin bana el salladığını fark ettim, yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştu. Mine ve Hasan bir masaya oturmuş, akşam yemeği yiyorlardı.

Gülümsemeye devam ederek yanlarına ilerledim. "Hoş geldiniz!"

Mine oturmam için yanındaki sandalyeyi çekti, isteğini geri çevirmedim.

"Hoş bulduk! Bayıldım kafene, çok ferah bir havası var. Yemekleriniz de oldukça lezzetli."

Burayı beğenmiş olmasına memnun bir şekilde gülümsedim. "Beğenmene sevindim."

Gözlerim karşımızda oturan Hasan'a kaydı, gülümseyerek bana bakıyordu. "Nasılsın?" diye sordu samimi bir sesle.

"İyiyim, sen nasılsın?" diye sordum ben de.

"İyiyim çok şükür, ne yapalım, iş güç."

Peşimi bırakmayan vicdanıma ket vuramayarak, "Çok yorulmuyorsunuzdur umarım," dedim.

Hasan içtiği çayı gösterdi, "Çayınız da kahveniz kadar güzelmiş," dedi.

Soruma verdiği cevaba anlam veremeyerek Mine'ye baktım. "Ne alakası olduğunu sormamalıyım sanırım."

Mine gülerek kafasını salladı. "İşi hakkında asla konuşmaz."

Hasan, Mine'nin bu cevabı üzerine hayran bir ifadeyle baktı ona. Onu iyi tanıyor oluşunu seviyor olmalıydı. Birinin her şeyini bilmek güzel bir şey olsa gerekti. Birine her şeyini anlatabilmek, hiç sır tutmamak rahatlatıcı olmalıydı.

"Hep buralarda mısın?" diye sordu Mine, tatlısından bir lokma alırken.

"Bazen şirkete gidiyorum, onun dışında çoğunlukla buradayım."

"Gerçekten eve yakınmış burası, ara ara gelmeyi çok isterim. Cadde üzeri fakat çok kalabalık bir yer değil."

"Evet, öyle, bazen trafikten kaçmak için bu caddeyi kullanırlar ama onun dışında sessiz sakin bir yerdir," diyerek onayladım onu.

Yalnız kalmanın ne denli ruh sıkıcı bir durum olduğunu bildiğimden, buraya gelmesini elbette çok isterdim. İyi bir arkadaş mıydım bilemiyordum fakat istediği sürece ona yoldaşlık edebilirdim.

"Sen bir yere mi gidiyordun? Biz seni tutmayalım," dedi mahcup bir sesle.

Evet, gidiyordum ve eşi bu gece eve biraz geç gidecekti bu yüzden. Ona karşı kendimi mahcup hissederek hafifçe kafamı salladım. "Bir randevum var." Ayağa kalktım ve her ikisinin yüzünde gezdirdim gözlerimi. "Tekrar beklerim, afiyet olsun," dedim ve yanlarından ayrılırken Hazer'e masayı işaret edip kendimi gösterdim.

Gülümseyerek beni onayladı ve özel olarak onlarla ilgilenmek üzere masaya ilerledi.

Spor arabamı park ettiğim izbe yere vardığımda, arabam bıraktığım yerde duruyordu fakat üzerini kapattığım örtü bıraktığım gibi durmuyordu. Rüzgârdan mı, yoksa biri tarafından mı açıldığını anlamak için birkaç işaret bırakırdım örtüde ve gördüğüm bu değişiklik rüzgârın yapabileceği türden değildi. Biri üzerini açmış ve tekrar örtmüştü. *Arashi,* diye geçirdim içimden.

Örtüyü tutup aşağı çektim. Birkaç adım gerileyerek arabanın etrafında dolaştım, dışını inceledim ama görünürde bir farklılık yoktu. Gözle görülür bir durum olmasa da göremeyeceğim bir yere bir tür takip cihazı veya başka bir şey yerleştirmiş olabilirdi. Bu şekilde beni polislere ihbar etmesi daha kolay olurdu.

Sol kolumu kaldırıp saate baktım, hava tamamen kararmıştı. Hedefimdeki adamın onu yakalayacağım mekâna gitmesine bir saat vardı. Arabamda bir şey olup olmadığıyla ilgilenecek vaktim yoktu, şimdilik boş vermek durumundaydım.

Bagajdan kıyafetlerimi alıp üzerimi değiştirdim ve yerdeki örtüyü alıp Volvo'mun üzerini örttüm. McLaren GT'nin yanına

dönüp direksiyona geçtim. Torpidodan lens kutumu çıkarıp sağ gözümdeki kahverengi lensi kutuya bırakıp, kutunun içindeki mavi lensi sol gözüme taktım, böylece gözlerim tamamen mavi oldu.

Maskemi takıp saati tekrar kontrol ettim. Arashi'nin polise yerimi söylemesi yüksek bir ihtimaldi, orada sıkıştığımda ne yapacağımı izlemek onun için eğlenceli olacaktı ve bu eğlencenin hemen bitmesini istemediği için beni yakalamalarına kolay kolay izin vermeyecekti, onu tanıyordum. Bana zaman tanıyacaktı kaçabilmem için. Oradan ya hemen çıkacaktım ya da kalabalığın arasına karışıp yok olacaktım. Buna duruma göre karar vermem gerekecekti.

Sırt çantamdaki yeni bilgisayarı açıp mekânın iç tasarımına tekrar göz attım; girişler, çıkışlar ve kameralar. Kafamdaki planı kendi kendime tekrar ettim. Arabayı birkaç sokak öteye bırakacak, arka kapıdan girecektim. Eğer kaçmam gerekirse yürümem gereken rotayı zihnime kazıdım ve yola çıktım.

Planladığım gibi, arabamı arka sokaklardan birine -hatta bir kamyonun arkasına- park ettim ve binanın arka kapısına kadar koşup saatime baktım. Üç dakika kırk yedi saniye sürmüştü.

Biraz soluklandıktan sonra derin bir nefes aldım. Sırt çantamdan çıkardığım maymuncukla kapının kilidini açtım ve içeri girdim. İçerideki gürültü duvarları delerek kulaklarımda zonklamaya başladı. Karanlık ve uzun koridor çelik bir kapının önünde bitiyordu. Bu kapının da kilitli olduğunu düşünsem de şansımı denemek istedim. Elimi, yüksek sesten dolayı titreyen kapı koluna yerleştirip aşağı doğru çektiğimde kapı aralandı.

Yüksek müzik sıkıştığı yerden serbest kalmış gibi, aralık kapıdan sızıp koridoru doldurdu. Ufak aralıktan içeri baktım ama hiçbir şey göremedim; kapı, bir perdeyle gizleniyordu. Kapıyı geçebileceğim kadar aralayıp içeri girdim ve perdenin arkasından sıyrılmadan önce kenardan etrafı kolaçan ederek, olduğum yöne kimsenin dikkatini vermediği bir zamanda kalabalığın içine girdim. Büyük mekânın dans için ayrılmış alanında insan kıyameti vardı. Kafamı yere eğdim ve olabildiğince dokunmamaya çalışarak dans eden topluluğu aşıp merdivenlere doğru ilerledim ve yukarı çıktım.

Burası lüks bir mekândı ve üst kat, ücretleri epey pahalı olan özel localardan oluşuyordu. Gözlerimi dört numaralı locaya dikti, kapısının önünde henüz bir görevli durmadığına göre hâlâ boş olmalıydı fakat fazla zamanım kalmıştı, birazdan burada olurlardı. Beş numaralı locayı sahte bir isimle bu gece için kiralamıştım. Merdivenlerin başına geri döndüm ve az önce yanından geçtiğim görevliye, aynı isme düzenlenmiş sahte kimliğimi gösterdim. Beni locama götürmek üzere önüme düştü, ben de peşinden ilerledim. Kilik kıyafetim hiç umurunda olmadı, her gün tuhaf kıyafetli onlarca insanla karşılaşıyor olmalıydı. Burada fazladan giyinik olmak da yeterince giyinmemiş olmak da normaldi.

Beş numaralı locanın kapısına geldiğimizde gözlerimi görevlinin yüzüne diktim. "Asla rahatsız etmeyin," diye talimat verdim ve iki parmağımın arasında ona bir miktar para uzattım. Memnuniyetle kabul etti, ben locaya girince sürgülü kapıyı ve perdeyi arkamdan kapattı.

Locaların işlevselliği tercihe göre değişiyordu, bu yüzden içindeki eşyalar da değişiyordu. Dört numaralı loca, peşinde olduğum adamın iğrenç zevklerini karşılayacak türden bir locaydı. Her bir locayı birbirinden ayıran tek şey, ses geçirmeyen on santimetrelik alçıpan duvarlardı. Kuvveti nereye uygulayacağınızı bildiğinizde kısa sürede her şeyi kolayca kırabilirdiniz. Kıracağım duvara ilerledim ve elimi üzerinde gezdirdim. Eldivenlerimden dolayı dokusunu hissedemesem de kulağımı yaklaştırıp duvara birkaç kez vurdum, arkasında ona yaslı bir eşya olup olmadığını anlayama çalıştım. Ardından buradan çıkarken göze batmayacak en iyi konuma ilerledim.

Müzik değişti ve daha da yüksek bir hâl aldı. Gözlerimi kapatıp müziği dinlemeye başladım, ritmini yakalamaya çalışıyordum. Bunu başardığımda bacağımı kaldırdım ve müzikle senkronize bir şekilde, tüm gücümle duvara tekme attım. İkinci tekmemde ayağım diğer locaya geçti. Ayağımı kendime çekip, açtığım deliğin kenarı üzerine birkaç tekme daha attım ve kendim geçebileceğim kadar genişlettim. Sırt çantamdan dosyayı aldım, çantayı yatağın altına saklayarak diğer locaya geçtim.

Çıkardığım gürültüyü birilerinin duymuş olma ihtimaline karşı kısa bir süre bekledim, herhangi bir hareket olmadığından emin olunca doğrulup saatimi kontrol ettim. Karşı duvardaki tabloyu aldım, az önce geçtiğim deliğin önüne yasladım. Çok dikkat çekmiyordu, onların umurunda bile olmayacaktı buradaki eşyalar. Çıktığım duvarla bitişik olan duvarın önündeki yatağı, başlığının arkasına geçebileceğim kadar öne ittim ve oluşturduğum boşluğa oturdum. Dosyayı yere bıraktım, polisler burayı ararlarken bulurlardı nasıl olsa.

Çok geçmeden içeri bir kadın ve bir adam girdi. Duymaktan hiç hoşlanmadığım iğrenç sözleri kulak arkası ederek, perdenin ardındaki kapıdan iyice uzaklaşıp yatağa yaklaşmalarını sabırla bekledim. Arkasında durduğum yatak sarsıldı, ardından kadın yatağın üstünde dizlerinin üzerine kalktı. Adamın sağ kolunu yatak başlığına kelepçeledi, sol kolunu kelepçeleyecekken beni fark etti, çığlık atmaması için parmağımı dudaklarıma götürüp susmasını işaret ettim. Gözleri korkuyla büyüdü ve donup kaldı. Ayağa kalktım, yarım bıraktığı işi tamamlayarak adamın kolunu kelepçeledim ve, "У меня нет проблем с тобой,"[16] diye fısıldadım kadının kulağına. Az önce duyduğum kadarıyla ara ara Rusça konuşmuştu. "Просто быть спокойным."[17]

Söylediklerimi anlamış gibi biraz sakinleşti, öyle bir açıda duruyordu ki adam henüz beni göremiyordu. Yatağın başlığının arkasından dolanırken kadına çekilmesini işaret ettim. Kadın geri çekildiğinde sıradaki düşmanımla göz göze geldik. Afalladı ve gözlerini bir bana, bir kadına çevirdi. Ağzında fantezi için kullandıkları bir ağızlık olduğundan konuşamıyor veya bağıramıyordu, zira bağıracak olsa bile insanlar bunu farklı anlamlandıracaktı.

Kendisinde de bu bilinç oluştuğunda gözlerine korku çöreklendi. Beni duyabilmesi için yüzüne doğru eğildim. "Ruhunu şeytana satman seni ilgilendirir ama çocukları zehirleyip onlara işkence edersen ve onları satarsan beni ilgilendirir. Ve canımı tahmin edemeyeceğin kadar çok sıkar."

16 Rusça okunuşu: U menya net problem s toboy. Türkçe anlamı: Seninle bir problemim yok.

17 Rusça okunuşu: Prosto byt' spokoynym. Türkçe anlamı: Sadece sakin ol.

Bir şeyler söyledi fakat anlaşılır hiçbir şey çıkmıyordu ağzından. Kadına döndüm ve elinde tuttuğu ikinci kelepçeyi işaret ettim. Uzattığı kelepçeyi ikiye katladım ve parmaklarımı içinden geçirip elimi yumruk yaptım. Ne yapacağımı tahmin ederek çırpınmaya başladı fakat nafileydi.

Yüzünün tam ortasına sert bir yumruk attım, demir şeritler yüzünü ezdi ve burnunda bir kesik açtı. Acı içinde bağırırken sesi boğuk ve anlaşılmazdı yine.

Çok fazla zamanım olmadığından ve yüzünün tanınmasını istediğimden, birkaç kez daha vurmak istesem de kendimi frenleyip nefes boşluğuna sert bir yumruk atmakla yetindim. Ağzı kapalı olduğu için nefes alamaz, bir süre sonra bayılır diye umuyordum.

"Ahmet Gümüş'ü de bulacağım. Söyle ona," diye fısıldadım kulağına.

Cebimdeki belleği küçük bir poşetin içine koyup komodinin üzerine bıraktım ve sinyal yayıcıyı kadına uzattım. Dehşete düşmüştü fakat ona zarar vermeyeceğime ikna olmuştu. "Нажмите клавишу, когда я уйду отсюда,"[18] dedim.

Kafasıyla beni onayladığında, açtığım delikten locama geri döndüm. Küçük koltuğu deliğin önüne çektim ve sırt çantamı almak için elimi yatağın altına uzattım ama elime hiçbir şey gelmedi. Kafamı eğip yatağın altına baktım, hiçbir şey yoktu. Sinirle doğrulup etrafa bakındım, locanın diğer ucundaki koltuğa bırakılan gece elbisesini ve topuklu ayakkabıları fark ettim. Gece elbisesini acil bir duruma karşı ben yanıma almıştım fakat topuklu ayakkabılar benim değildi. Sırt çantamda orada duruyordu. Koltuğa ilerleyip elbisenin üzerindeki notu aldım elime; 急げ[19]

Arashi buraya gelmiş ve bunu bilmemi istemekle kalmamış, polisleri benden önce çağırmış olmalıydı. Yine de kaçabilirim diye düşünürken dışarıdan gelen karmaşa seslerini işitince damarlarıma adrenalin pompalanmaya başladı. İçimden Arashi Sato'ya küfrederek kıyafetimi değiştirdim ve çıkardığım her şeyi çantama koydum. Kapının sürgüsünü açtım ve perdenin arkasından

18 Rusça okunuşu: Nazhmite klavishu, kogda ya uydu otsyuda. Türkçe anlamı: Buradan ayrıldığımda tuşuna bas.

19 Japonca okunuşu: Isoge. Türkçe anlamı: Acele et.

ortalığı kolaçan ettim. Ne kapının önünde bir koruma vardı ne de güvenlik kameraları çalışır durumdaydı. Çantamı elimde tutarak locadan çıktığım sırada müzik durduruldu ve ışıklar açıldı. Duvarın dibinden ilerlediğim için aşağıda olanları göremiyordum ama neler olduğunu biliyordum. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu, beni burada görmelerini istemiyordum.

Merdivenlere ilerleyeceğim sırada yan locadaki Rus kadın dışarı fırladı ve üst katın korkuluklarına tutunarak elindeki ses bombasını salladı. "Buradayım!" diye bağırdı bozuk bir Türkçeyle.

Korkuluğa biraz yaklaşıp aşağı baktığımda onları gördüm, kalabalık içinde ilerlemeye çalışıyorlardı ve Egemen herkesin sakin olması için bağırıyordu. Çantayı tuttuğum elimi istemsiz bir şekilde sıktım, onlar merdivenlere ilerlerken, buradan çıkışın sadece o merdivenler olduğu gerçeğiyle baş başa kalmıştım. Duvara doğru geri çekildiğim sırada biri arkamda durup kolunu belime sardı. Kim olduğunu görmek için dönüp baktığımda nefret ettiğim çekik gözleri gördüm, parlak bir gülümsemeyle bana bakıyordu, bundan zevk aldığı her hâlinden belliydi.

"Sakin olun, Türkçe biliyor musunuz?" dediğini işittim birinin.

Ekip çoktan merdivenleri çıkmış, Cansu, Rus kadının yanına varmış ve onu sakinleştirmeye çalışıyordu. O sırada benimle göz göze geldi, yüzünde beliren şaşkınlık, tiksinti gibi bir şeye dönüştü. Zaten iğrenç bir durumun içindeymiş gibi hissederken, onun bakışları daha da kötü hissetmeme neden oldu. Olmak istemediğim bir yerde, nefret ettiğim bir adamla birlikte, her türlü yanlış anlaşılmaya müsait bir hâlde, işlediğim suça müdahale edilirken orada öylece, çaresizce dikiliyordum.

Egemen balkona çıktığında onunla da göz göze geldik. Beni gördüğüne şaşırıp bir anlığına duraksadı ve kaşlarını çatıp bakışlarını yanımda duran adama çevirdi. Tüm bunlar birkaç saniye sürdü ve yanında duran Kerem'e dönüp, "Bu katı boşaltın," diye emir verdi.

Ardından bizim olduğumuz yöne bir daha hiç bakmadan locaya girdi, peşinden Hasan da girdi göz ucuyla bana bakarak. Ona 'Bir randevum var,' dediğimi anımsayarak gözlerimi kapattım sinirle. Bu kadar anlaşılmak isterken, nasıl oluyordu da kendimi bu

denli büyük bir yanlış anlaşılmanın içinde buluyordum? Gün yüzüne çıkmak isterken, nasıl oluyordu da böyle iğrenç bir durumun içinde kalıyordum? İçimde yükselen bir nefretle Arashi'yi ittim ve merdivenlere yöneldim. Sinirden delirmek üzereydim, Arashi istediğini zorla da olsa elde ediyordu.

Mekândan ayrılıp arka sokağa girdim ve onun bana yaklaşmasını bekledim. Arkamdaki adım sesleri durduğunda sinirle dönüp suratına bir yumruk attım, kemiğin kemiğe çarpma sesi kulaklarıma kadar gelirken sola doğru sendeledi. Sinirden titreyen ellerimi yumruk yapıp sıktım.

Sırıtırken dengesini topladı, dudaklarındaki kanı diliyle yaladıktan sonra dilini damağına sürttü. "Çok zevk aldım, inkâr etmeyeceğim," dedi keyifli bir sesle.

Bunun ona acı değil zevk verdiğini bildiğim hâlde, sırf sinirimi ondan çıkarmak için bir kez daha yumruk attığımda yere düştü. Ardından kahkaha atmaya başladı.

"Neden bu kadar tepki verdiğini anlamamış olsam da çok hoşuma gitti," dedi. Dirseklerinin üzerinde doğrulup gülümsedi. "Yoksa hakkında kötü düşünecekleri için mi sinirlisin?"

Islahevinden ilk çıktığımda ve beni doğuran kadınla uzun zaman sonra ilk kez karşılaştığımızda, kötü yola düşmediğime memnun olduğunu, duygusuz olduğum içim bunu kaldırabilecek kadar deli olduğumdan korktuğunu ima etmişti ve şimdi, beni tanıyan insanların gözünde o duruma düşmüş gibi hissettiğim için sinirden deliye dönmüştüm.

Ona bir şey söylemeden yüzüne nefretle baktım, yere attığım çantamı hırsla alıp onu arkamda bırakarak ilerlemeye başladım.

"Yoksa düşmanlarına değer mi veriyorsun?"

Dişlerimin arasından, "Benim tek düşmanım sensin," dedim tükürür gibi ve yürümeye devam ettim.

"Yoksa içlerinden birine âşık mı oldun?" dedi.

Sesinde öyle tatmin olmuş bir tını vardı ki, eğer değer verdiğimi düşünürse onlara zarar vermekten çekinmezdi. Cevap vermeden, umursamaz bir tavırla yürümeye devam ettim.

Arkamdan adım sesleri gelirken, "Adı Egemen miydi?" dedi bu kez.

Dişlerimi sıktım, artık onun da kim olduğunu biliyor gibiydi. Egemen'in ve Cansu'nun bakışları aklıma gelince kanımdaki öfke tekrar harlandı. Ellerim gittikçe daha çok titriyordu sinirden.

Etrafta polis arabaları cirit atarken ara sokaklardan ilerleyerek arabamın yanına geldim. Kapıyı açacakken Arashi arkamdan elini uzatıp kapıyı tuttu. Sinirle ona döndüm, burun buruna geldiğimizde gülümsüyordu hâlâ.

"Neden bu kadar sinirlisin biliyor musun?" diye fısıldadı bir sır verir gibi. Artık yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Onların sözde yeni, sevimli arkadaşları olmuşken, öyle bir mekânda, üstelik olay yerinde ortaya çıktığın için onları hayal kırıklığına uğratmış olmaktan deli gibi korkuyorsun. Bir gün seni yine böyle sıkıştırdığımda üzerinde parlak bir gece elbisesi değil, baştan ayağa siyahlardan oluşan kıyafetler olacak. İşte o gün sana sadece bir tanıdık gibi bakmayacaklar. Değer verdiğin o başkomiser maskeni indirdiğinde, gözlerinde bugün gördüğüne benzer, annenin gözlerinde gördüğüne benzer bir bakış göreceksin; hayal kırıklığı. Çünkü sen, Ada Korkmaz, seni tanıyan herkesi önünde sonunda hayal kırıklığına uğratırsın."

Gözlerime bakarak söylediği her şeyin bir parça gerçek barındırıyor oluşu dilime ket vurdu. Dişlerim birbirine kenetlendi, diş etlerime kan oturdu.

O hastalıklı gülümsemesi yüzünde parladı. "Yanlış anlaşıldığından korkuyorsun ama onlar için baştan başa bir yanlış olduğun gerçeğini kabullenemiyorsun."

Sinirle yanan gözlerimden birer damla yaş düştü. Gözlerimi silip, "Şşşşh," diye fısıldadı. Gözyaşımla ıslanan parmağını dudaklarındaki kana buladı. "Ağlaman için çok erken, gece yağmuru... Henüz hiçbir şey yapmadım."

Nefretle gözlerine bakmaya devam ederken dudaklarımı aralıdım ve gülümsedim. "O hâlde Arashi Sato, seni de hayal kırıklığına uğratmama hazır ol. Sana istediğini vermeyeceğim."

Söylediğim cümle ve ağlayan yüzümdeki gülümseme onun gülümsemesini soldururdu. Onu iterek kendimden uzaklaştırdım ve arabama binip oradan hızla uzaklaştım.

#7. Bölüm:
Suç ve Yasa

Mutlu, güzel bir aile kurmuş, ölümü tüm vicdani rahatlığıyla kucaklamaya hazır bir yaşa gelmiş olarak hayata veda edeceğimi hiçbir zaman düşünmemiştim. Zamansız ölecektim, biliyordum. Bu düşüncem uğraşlarımın ve arzularıma yönelik davranışlarımın doğurduğu tehlikeden mi kaynaklanıyordu bilmiyordum ama genç yaşta öleceğimden neredeyse emindim. Yarın belirsizlik içindeydi benim için, geleceğe yönelik plan yapan insanları da bu nedenle hiç anlayamazdım. Ben yatırımımı elimden geldiğince bugüne yapardım.

Kafemin ismini bu yüzden Carpe Diem koymuştum. Anı yaşamak, yapamadığım fakat oldukça heves ettiğim bir eylemdi. Benim günlerim anı yaşamaya değil, anı planlamaya yönelik geçerdi. Ölüme bu kadar yakın hissederken, ölmeden önce iyi şeyler yapmak, güzel yaşamak ve tadını çıkarmak isterdim. Sanki yarın ölecekmişim gibi bir hayat sürerken, öldüğüm anda aklıma gelecek birkaç huzurlu anım olsun isterdim.

Kafemin kapısının önünde, sokak lambasının altında durmuş, koyu kırmızı tabelaya bakarken tüm bunlar aklımdan geçiyor ve her düşünce, arkasında gri bir bulut bırakıyordu, fikirlerin kasvetiyle değişmişti renkleri. Anı yaşamayı bu kadar arzu eden biri için fazla mecburiyetim vardı. Ada Korkmaz her gün bu kafeye geliyor, kendini odasına kapatıyor, daha iyi hissedeceğine duyduğu inançla, yardıma ihtiyacı olan insanlar için çabalıyordu. Anı yaşayabilmek için rahatlayabiliyor olmak gerekirdi ve ben hep diken üstünde hissediyordum kendimi. Eğlenmeyi o kadar bilmiyordum ki, beni tam olarak neyin mutlu edeceğini bile keşfedememiştim. Gün içinde boş vaktim olursa bomboş

dolanıyor, bu boşluk önünde sonunda gözüme batıyor ve kendimi tekrar işe veriyordum. Her şekilde bir meşguliyet arıyor, buluyor ve üzerine gidiyordum.

Gözlerimi koyu kırmızı tabeladan çekip dışarıdaki boş masaya çevirdim, kafeye geldiğinde Egemen'in oturmayı tercih ettiği masaya. İçeri girmek yerine orada oturup çay içmeyi ve caddeyi izlemeyi tercih ediyordu ve neredeyse bir haftadır hiçbiri buraya uğramamıştı. Çocuk kaçakçısını yakaladıktan sonra birçok baskına destek ekip olarak katılmışlar, arama ve kurtarma ekibine destek olmuşlardı. İşleri başlarından aşkındı, polis merkezine gittiğim saatte bile henüz dönmemiş oluyorlardı.

Onlar çocukları kurtarmakla ilgilenirken, ben Ahmet Gümüş'ü bulmaya yoğunlaşmış ve belki yardımım dokunur diye düşünerek operasyonları uzaktan izlemekle geçirmiştim bugünleri. O çocukları tek başıma kurtarmam mümkün değildi fakat polis ekipleri bu işin üzerinden el birliğiyle gelmişlerdi. Bu yüzden mutluydum, bir yandan da öyle bir suçluluk duygusuyla kuşatılmıştı ki ruhum, onların uyuyamadığı her saati kendi uykumdan kesiyor, bir şekilde borcumu ödemeye çalışıyordum.

Derin bir nefes aldım ve aldığım nefesi yavaşça geri verdim. Güneş omuzlarımdaki siyah deri ceketi ısıtarak tenimi kavurmaya başlamıştı. Sırtımı yasladığım sokak lambası ışığıyla aydınlatmıyordu artık beni. Güneş tepede dik konumdaydı, gözlerini bana dikmişti, geceleri yaktığım mumların hesabını soruyordu.

Üzerinde durduğum kaldırımın kenarında bir araba durdu. Dikkatim ona yöneldi, kurşun rengi bir Mercedes'ti, camları filmle kaplıydı. Araba tanıdık değildi, gözlerim içgüdüsel olarak plakasına çevrildi. Ben plakayı aklıma not ederken yolcu koltuğundan Hasan, şoför koltuğundan da Egemen indi. Sanırım Egemen'in şahsi arabasıydı, polislere bu türden bir araba tahsis ettiklerini sanmıyordum. Hasan'ın gözlerinde siyah, yuvarlak camlı güneş gözlüğü, Egemen'inkilerdeyse birtakım düşünceler vardı. Gözlerini etrafı incelemek için kullanmadan telefonuna çevirdi ama beni fark ettiğini anlamıştım.

Son karşılaşmamız, beni tanıyan herhangi birinin orada olduğumu görmesini asla istemeyeceğim bir yerde ve yanımda olmasını

hiç istemediğim bir adamlayken gerçekleşmişti. Bu durumun verdiği rahatsızlığı henüz üzerimden atmış sayılmazdım ama sızlanmıyordum artık. Anlaşılmak istiyor oluşum, anlaşılmamaya alışkın oluşumu değiştirmiyordu.

Hasan'ın yüzünde bir gülümseme belirdi beni görünce, arabanın kapısını kapattı ve yavaş fakat uzun adımlarla yanıma adımladı. Yüzündeki gülümseme içimi rahatlattı aniden, yüzüme yansıdı ve ben de ona gülümsedim. Gözlerini göremiyordum ama hakkımda kötü bir şey düşünmüyor gibiydi.

"Günaydın," dedi tanıdık, neşeli sesiyle.

Onca iş, stres ve yorgunluğa rağmen onu neşeli görmek yansıma olan gülümsememi gerçeğe çevirdi, kendimi gerçekten çok daha iyi hissettim. "Günaydın."

Sesimiz Egemen'in dikkatini bize vermesine neden oldu. Hâlâ öylece arabasının yanında dikilirken kapısını kapattı ve telefonunu cebine atıp yanımıza ilerledi. Fakat Hasan gibi neşeli değildi. Düşünceli bir hâli vardı ve onun da bu ifadesi artık tanıdıktı. Sert yüz hatları, ifadesiz yüzünde daha belirgin duruyordu. Canı muhtemelen işten dolayı sıkkındı fakat bana gülümsemeyişini o geceye bağlamaya meylim vardı. Arashi'nin söylediği her kelimenin canımı acıtmak için olduğunu bilsem de Egemen'i hayal kırıklığına mı uğrattım diye düşünmeden edemedim. Kafasında benim hakkımda düşündüğü her şey toz olmuştu belki de.

"Selam," dedi yanımıza varınca fakat karşılık vermeme fırsat vermeden devam etti. "Yağmur burada mı?"

Buraya iş için uğradıklarını anladım, sırtımı dikleştirdim. Yağmur'un ismi hafiften kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu. Tahmin ettiğim gibi, Yağmur'u mu araştırmaya başlamışlardı?

"Bilmiyorum. İçeri girmedim henüz," dedim dürüstçe. Gözlerimi üzerinde gezdirdim, beyaz bir gömlek, siyah bir kumaş pantolon giymişti. Tıraş olmuş ve üzerini değiştirmişti fakat uyumuş değildi. Dün bütün gece yanlarında durmuş ve onlar için birkaç işi halletmiştim ama bunu bilmiyorlardı.

Egemen cevap vermeden sadece kafasını sallayarak onayladı beni. "İçeri bakalım o hâlde," dedi Hasan'a.

Bana başıyla selam verip yanımızdan ayrıldı ve kafenin giriş kapısına ilerledi. Merak içindeki bakışlarımı Hasan'a çevirdim; önemsiz bir şey der gibi, kafasını iki yana hafifçe salladı. "Prosedür gereği halledilmesi gereken birtakım işler var."

Yağmur kahvaltısını hep evde yapar, beslenmesine dikkat ederdi. Eğer onu evde bulamamışlarsa, bu ziyaretten önceden haberdar olmuş ve kafeye gelmiş olmalıydı. Onları eve almak istememişti muhtemelen. Arashi'nin savcıyı nasıl bir ipucuyla Yağmur'a yönelttiğini bilmediğimden merak içindeydim ben de. Onu hangi açıdan araştıracaklarını bilmiyordum, o da henüz bilmiyordu.

"İçeri geçelim mi biz de?" diye sordu Hasan nazik bir sesle.

Kafamı sallayarak onayladım onu, birlikte kafeye adımladık.

"En son karşılaştığımızda olaylar biraz tatsızdı. Umarım korkmamışsındır," dedi içten bir sesle.

O geceden bahsettiğini anladım hemen. Sesinde ne beklediğim gibi bir ima ne de bir yargılama vardı. Sanki yakın bir arkadaşına hâlini hatırını sorar gibiydi. Olduğum yerde durunca o da durdu, kafamı biraz kaldırarak yüzüne baktım, bir gülümseme oluştu yine yüzünde. "Hayır, korkmadım. Siz nasılsınız peki? O günden sonra sizi buralarda görmedim hiç."

"Uzun ve zor bir haftaydı ama bu yaşananlar, yaptığımız işi neden yaptığımızı bir kez daha anlamamı sağladı. Zor şartlarda çalışmayı bir şekilde hallediyoruz, merak etme," deyip dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi tekrar.

Kolunu uzatıp kapıyı açtı ve geçmem için aralık tuttu. Ben içeri geçtikten sonra arkamdan geldi ve birlikte kafenin içinde ilerledik. Yağmur her zaman oturmayı tercih ettiği bölümdeki bir masada oturuyordu. Bordo bir takım içine beyaz bir gömlek giymiş, altın rengi ince çerçeveli gözlüğünü takmıştı. Siyah saçları alnına dökülmüştü biraz, sağa meyilliydiler. Egemen onu bulmuştu ve karşısına oturmuştu, sohbet ediyor gibi duruyorlardı.

Hasan'a bakıp yerlerini gösterdim ama ona eşlik etmedim. Bana teşekkür ederek onların yanına ilerledi.

Ben de onları görebileceğim, mesafesi ideal bir masaya geçip gözlerimi Yağmur'un üzerine sabitledim ve onun yediklerinin aynısından istedim. Gözlerim Yağmur'un dudaklarını kilit

altına almıştı, ağzından çıkan her kelimeyi okuyordum içimden; *"Tabii... Anlıyorum... Elbette... Bir yardımım dokunacaksa elbette yaparım, ben de adalet için çalışıyorum... Teşekkür ederim, kendi arabam var."*

Onunla iş birliği yapmak ve bu konuda yardımını almak istediklerini anlamak zor değildi. Yağmur da yalan söylemekten en az benim kadar nefret eden ama gerçekleri saklamayı yalan söylemeden en az benim kadar becerebilen biriydi. Bu, mesleğinin bir getirisi olduğu kadar, benim gibi bir kardeşi olmasının mecburiyetiydi de aynı zamanda. Ona da yük oluyordum. Eksik bilgi yalan sayılmadığı için şanslıydım, aksi hâlde cehennemi garantilemiş, üzerine bir de onu yanımda sürüklemiş ve bunun mesuliyetini de omuzlarıma yüklemiş olurdum.

İnsanlar kötü hissettiklerinde, mutlu oldukları tek bir an bile akıllarına gelmezmiş, zihinlerinde kalan tüm anılar mutsuz oldukları anlar olur ve bu da onları daha çok mutsuz edermiş. Sık sık bunu yaşardım ben de. Suçlu hisseder, düşündükçe daha da suçlu olurdum.

Gözlerini kısa bir anlığına bana çevirdiğinde Yağmur'un yüzünde otomatik, içten bir gülümseme oluştu ve göz kırpıp karşısındaki adamlara geri döndü. Göz kırpışı Egemen'in dikkatini bana çevirmesine sebep oldu; yüzü ifadesizdi fakat yeşil gözlerinde bir merak eşlik ediyordu ona. Gözleri sadece birkaç saniye üzerimde durdu, ardından dikkati başka bir yöne kaydı. Dikkatini çeken şeye çevirdim ben de gözlerimi ve o şey tam karşıma oturarak Egemen'i görmeme engel oldu. Arashi Sato, yine istenmeyen bir yerde, istenmeyen bir zamanda ortaya çıkmış ve tam karşıma oturmuştu.

Söylenebilecek pek çok söz ve verilebilecek pek çok tepki vardı ama tüm bunlardan çok, aklımda pek çok soru vardı; burada ne işi vardı? Neden ortaya çıkmıştı? Bunları planlı mı yapıyordu, yoksa anlık hazlar mı duymak istiyordu? Bir haftadır ortalıkta yokken ve şimdi Egemen ve Hasan da buradayken ortaya çıkıyorsa tesadüfi olamazdı bu, kafasında bir şey olmalıydı.

Yüzünde her zamanki, sevimli sayılabilecek fakat altı bütün çirkinliklerle dolu gülümsemenin dışında, bir hafta önce attığım

yumrukların ne izi ne de lekesi vardı. Yaralarını kapatmayı da onlara iyi bakmayı da çok iyi biliyordu.

"Seni keyifsiz gördüm," dedi normal bir sesle.

Beyaz çizgili lacivert takım elbisesinin içindeki buz mavisi gömleğin üstten üç düğmesini açık bırakmış, koluna pahalı marka bir saat takmıştı. Takım elbisesi de oldukça pahalı duruyordu. Türkçesini, intikamı uğruna yattığı o hücrede geliştirdiğini tahmin etmek zor değildi fakat parayı nereden bulduğunu merak ediyordum. Ama ona sormadım bunu, bilmek istemiyordum, muhtemelen canımı sıkacak bir hikâyeye sahipti.

"Benim yüz ifadem böyle," deyip, onunki gibi samimiyetsiz bir gülümseme yerleştirdim yüzüme.

"Bir haftadır istediğim her an seni bulamadım. Koyduğum böceği bulmuşsun. Yalan söylemeyeceğim, bu kadar kolay bulman canımı epey sıktı. Neredeydin?"

Arabama koyduğu takip cihazını bulmam zor olmamıştı; arabalarla, onları anlayacak kadar çok zaman geçirmiştim. Beni bulamadıktan sonra bir daha aynı hamleyi yapmamıştı. Arashi Sato hastalıklı bir zihne ve yenilmeyeceğini düşündüğü bir egoya sahip olduğundan, yaptığı hamleyi asla bir daha tekrarlamazdı. Yeni hamleler, heyecanlar arardı.

Fakat yine de arabamı takip etmediği sürece beni bulması zordu. Türkçesi iyi olabilirdi, kaynağı belirsiz bir şekilde para bulmuş da olabilirdi ama ben bu şehri ondan daha iyi tanıyordum. Ben buranın yerlisiydim, o ise bir turistti ve bunun farkındaydı. Bu konuda benden geriye düştüğü için sinirleniyor olsa da oyuna heyecan kattığı için zevk de alıyordu.

Yapmacık bir şekilde gülümsemeye devam ederek sorusuna cevap verdim. "井の中の蛙大海を知らず"[20] Söylesem bile nerede olduğumu anlayamazsın."

Söylediğim şeyin onu sinirlendirdiğini gözlerinde gördüm ve bu, onu bu kez gerçekten güldüren ilk şey oldu.

"O hâlde dur tahmin edeyim? Polis arkadaşlarının yanında mıydın, onlar da yoklardı?" Söylediği cümleyle yüzü aydınlanırken

20 Japonca okunuşu: I no naka no kaeru taikai-o shirazu. Türkçe anlamı: Kuyudaki kurbağa okyanusu bilmez, anlamına gelen Japonca bir atasözü.

sesi imalı bir hâl almıştı. Bu ima kötü hissetmem içindi, arkadaşım sandığı kişileri hayal kırıklığına uğrattığımı ima ediyordu yine.

"Ne istiyorsun, Arashi?" diye sordum sıkılmış bir sesle.

Bunu sormamdan nefret ediyordu fakat gülümsemeye devam etti. "Arkadaşlarınla tanışmak," dedi ve başıyla Egemen'le Hasan'ı işaret etti.

Bu kez kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama söylediği hiç mantıklı gelmemişti. Japon bir arkadaşımın olması okları bana çevirebilirdi, beni ele vermek mi istiyordu, yoksa ele verileceğimden korkmamı mı anlayamamıştım. Anlamadığımı belli eden bir ifadeyle ona bakarken, bir sır verecekmiş gibi öne eğildi.

"虎穴に入らずんば虎子を得ず"[21] dedi, tıpkı benim ona yaptığım gibi oda bana Japonca bir atasözüyle cevap vermişti.

Ben cevap veremeden bir hareketlilik oldu ve Arashi Sato'nun omuzlarının ardında Egemen, Hasan ve Yağmur yükseldiler. Arashi sanki bunu hissetmiş gibi sırtını dikleştirdi, benimle olan mesafesini açtı ve nezaketten bihaber oturduğu masadan bir centilmen olarak kalktı. Pahalı takımının ceketinin bir düğmesini iliklediği. Bana başıyla bir selam verip sırtını döndü ve uzun birkaç adımdan sonra Egemen'in karşısına dikildi.

Gözlerimi istemsiz bir şekilde Yağmur'a çevirdim, tıpkı onun da bana çevirdiği gibi. İkimiz de Arashi'nin aklından ne geçtiğini bilmiyorduk. O hastalıklı zihninde neler döndüğünü kendisi bile olaylar yaşanırken öğreniyor gibiydi. Onu tehlikeli yapan buydu işte, ne yapacağını asla kestiremiyordunuz. Kafasında yüzlerce tilki cirit atıyordu ve hiçbiri ölmüyor, aldığı ölümcül darbe onları birken iki yapıyordu. Ayağa kalkarak, gerekirse müdahale edebilmek için yanlarına ilerledim.

Büyük bir nezaket içinde elini Egemen'e uzattı ve yüzüne samimi bir gülüş yerleştirdi. İyi bir oyuncuydu, onun içindeki şeytani yanı görmüyor olsam sevimli olduğunu bile söyleyebilirdim.

21 Japonca okunuşu: Koketsu ni irazunba koji o ezu. Türkçe anlamı: Kaplanın inine girmezsen yavrusunu yakalayamazsın, anlamına gelen bir Japon atasözü.

"Ben Arashi, birkaç gün önce tatsız bir şekilde karşılaşmıştık," diye tanıttı kendini.

Egemen onu hatırlamış gibi duruyordu, uzattığı eli sıktı.

"Şehre yeni geldim. Ada'dan beni gezdirmesini istemiştim fakat yanlış tercih yapmışım. Öyle bir yere gitmek istediğim için beni fırçalarken bir anda ortalık karıştı. Daha sonra sizden bahsetti. Size karşı onu mahcup ettiğimi düşündüm. Varsa bir yanlış anlaşılma düzeltmek istedim."

Kendisini benim arkadaşım olarak tanıtıp beni temize çıkarırken, aynı zamanda sanki Egemen'in beni yanlış anladığından endişe etmişim gibi lanse ediyordu olayı. Amacını anlamıyordum, fakat bu durum hoşuma gitmemişti. Evet, benim hakkımda kötü düşünmelerini istemiyordum ama sanki bunu Egemen'e özelmiş gibi lanse etmesinin altında hiçbir iyi niyet yoktu. Üstelik oklar üzerimize dönmüşken Asyalı bir arkadaşım olarak ortaya çıkması da bir tehditti, beni Yağmur'la tehdit ediyordu aynı zamanda.

Egemen yalnızca, "Egemen," diyerek tanıttı kendini. Gözleri kısa bir süreliğine bana döndü, diyecek hiçbir şeyim yoktu. Yeşil gözleri gözlerimde bir cevap arıyor gibi bakarken, elleri ayrıldı ve Arashi tek elini cebine atarak hafifçe yan döndü ve sevecen bir ifadeyle bana gülümsedi. Bu gülümsemenin altında bir sürü şey gizliydi.

Egemen gözlerini ilgiyle tekrar Arashi'ye çevirdi. "Nereden geldiniz?" dedi oldukça nazik bir sesle.

Bunu bir polis olarak sorduğunu hepimiz biliyorduk ama Arashi aptala yatmayı seven ve bunu çok iyi beceren biriydi. Sorusunu aptal bir gülümseme ve gereksiz bir samimiyetle cevapladı. "Japonya'dan."

Egemen anladım der gibi kafasını salladı. "Türkçeyi çok iyi konuşuyorsunuz."

"Dil becerim fena sayılmaz, Ada'nın da çok yardımı oldu. Yine de bunu sizden duymak beni mutlu etti, teşekkür ederim," deyip saygıyla biraz eğildi.

Samimi görünüşünün altındaki samimiyetsizliğe göz devirmemek için kendimi zor tuttum. Onun dil gelişimindeki yardımını o hücreden çıkıp benim canımı sıkmaya yönelik motivasyonu

olmalıydı. Olay daha çok dallanıp budaklanmadan birbirlerinden uzaklaşmalarını istiyordum. Bu isteğim ve girişimim her ne kadar Arashi'yi memnun edecek olsa da mantıklı olan neyse onu yapmak zorundaydım. Onun eğlencesinin bir parçası olmayayım diye mantıksız davranamazdım. Yakalanacak olmak benim için sadece özgürlüğümden olmak değildi, huzura erişmeye olan umudumu da kaybedecek olmamdı. Bırakmayışımın, bırakamayışımın sebebi buydu. Arashi mutlu olsun ya da olmasın, doğru olan hamle neyse onu yapacaktım.

"Bir şey içmez misiniz?" diye araya girdim.

Egemen yeşil gözlerini tekrar bana çevirdi. Gözlerine güneş ışığı düşüyor, göz rengi turuncu-sarı ışıkta yeşilin çok daha güzel bir tonuna dönüyordu. Etrafına dizilen koyu renk, sık kirpikleri vardı.

"Teşekkürler, işe dönmemiz gerek," dedi ve Arashi'ye döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum." Ardından Yağmur'a bakıp elini uzattı. "Görüşmek üzere."

Tokalaşırlarken Yağmur da, "Görüşmek üzere," dedi.

Egemen kafeden çıkmadan önce bana iyi günler diledi ve ilk o çıktı kafeden. Ardından Hasan da benimle vedalaşıp onun peşi sıra kafeden ayrıldı.

Egemen'in, arabasını çalıştırıp cadde üzerinde uzaklaşmasını bekledim. Gittiklerinde Arashi'nin abartılı nefes alışverişiyle gözlerimi ona çevirdim. İlikliediği düğmeyi yüzündeki aptal gülümsemeyi bozmadan açıp elini Yağmur'a uzattı. Yağmur'un elleri ceplerindeydi ve sadece onun yüzüne bakmakla yetindi. Arashi gülerek elini geri çekti ve pantolonunun cebine attı. "Tekrar görüşmek güzel, kosame."

Arashi ilk tanıştıklarında Yağmur'u zayıf ve güçsüz gördüğü için Japoncada *hafif yağmur* anlamına gelen bu lakabı takmıştı ona. Herkesi sinirlendirmeye ve insanların zayıf noktalarını bulmaya karşı bir düşkünlüğü vardı. Fakat bunu söylediği ilk gün Yağmur onun burnunu kırmış ve Arashi'nin düşündüğü anlamda zayıf olmadığını göstermişti. O zamanlar bu hareketinin Arashi'nin çok hoşuna gideceğini bilmiyorduk. Yağmur onun burnunu kırdığında müthiş bir haz duyduğuna emindim. Yağmur da onu

tanıdıkça tepkisiz kalmanın onun canını daha çok sıktığına kanaat getirmişti benim gibi.

"Ama hâlâ sıkıcısın," dedi Arashi onaylamaz bir hareketle.

Yağmur gülümsedi, gözlerini bana çevirdi ve aramızdaki mesafeyi birkaç adımla kapatıp elini kafamın üzerine koydu, tepemdeki saçları hafifçe okşadı. Bu, sorun yok demekti aramızda. Corvus olayını bir şekilde başından savuşturacak ve Arashi'nin onun için bir sorun olmamasını sağlayacaktı kendi yöntemleriyle. Mahcubiyetle gülümsedim ve kafamı salladım. Eğilip saçlarımın üzerinden öptü ve muhtemelen polis merkezine gitmek üzere kafeden ayrıldı.

"Ağabeyin çok kaba," diyerek, az önce Yağmur'un kalktığı masaya oturdu Arashi.

"Seni yaka paça dışarı attırmamı istemiyorsan kendi uzuvlarını kullanarak çık dışarı," diye söylendim. Kendi masama ilerleyecekken bileğimden yakaladı ve tekrar ayağa kalktı.

"O günü açıkladığımda verdiği ilk tepkinin ne olduğunu fark ettin değil mi? Sana baktı," diye fısıldadı. "Senin nasıl bir ifade içinde olduğunu görmek istedi, doğru söylüyor olmamı istedi."

Egemen'in benden hoşlandığını ima ediyordu. Henüz ne planladığını kesin hatlarıyla bilmiyor olsam da artık oyununa onu da katmış gibi görünüyordu.

"Ne düşündüğün zerre umurumda değil, Arashi."

Gülümsedi ve gözlerime bakmaya devam etti. "O bakışları daha önce de görmüştüm," deyip bileğimi bıraktı ve ondan istediğimi yaparak kafeyi terk etti. Ses tonu ve ima ettiği şey kaşlarımın çatılmasına sebep oldu fakat arkasından bakmadım.

-Egemen Öztuna-

Acil çıkış kapısını açıp binanın dışındaki beton yangın merdivenine çıktım, Hasan'ı arıyordum. Bir üst kattan gelen sesi işittim ama beton duvarlardan dolayı sesin kaynağını göremedim. Merdivenleri çıkmaya başladım. İlk katın merdivenlerini bitirmemiş ken, üst katın beton zeminine oturmuş olan Hasan'ın merdivenlere kadar uzanan bacaklarını gördüm. Birkaç basamak daha çıktıktan sonra yüzünü de görebildim. Sırtını beton duvara yaslayarak yere

oturmuş, elindeki tostu yiyor, kolasını içiyordu. Beni fark edince hafifçe toparlandı ve bana da yer açtı. Gülümseyerek yanına oturdum ve ben de sırtımı betona yasladım.

"Afiyet olsun."

Ağzındaki lokmayı yutup tostu uzattı. "Eyvallah. İster misin?"

Tostundan bir parça kopardım ve bacaklarımı uzattım. Üstümüzdeki katın merdiveninden dolayı üzerimize gölge düşüyor olsa da bacaklarımız güneşte kalıyordu.

"Canın sıkkın," diye bir çıkarımda bulundum kopardığım lokmayı çiğnerken.

Gözlerini bana çevirdi, tostun son lokmasını da ağzına attı ve içi boşalan saman kâğıdını avucunda buruşturup sıkıca tuttu. "Senin değil mi?" diye sordu soruma cevap vermeden.

"İyi işler başaran insanların peşinde koşup onlara alkış tutmuyoruz, elbette arada sıkkın oluyor ama seninki başka bir konu."

Gözlerini karşımızdaki acil çıkış kapısına dikip kolasından bir yudum daha aldı ve şişeyi bana uzattı. Elinden aldığım sırada dudaklarını araladı. "On senedir bu işi yapıyorum, yaptığımız işi, aldığımız kararı bir kez bile sorgulamadım."

Elimdeki koladan bir yudum alıp ona baktım. "Bu kez sorguluyorsun yani?"

Kafasını salladı yavaşça. "Ben kucağında çok çocuk tutmuş bir adam değilim, henüz kendi çocuğumu kucağıma almak bile nasip olmadı. Ama bu bir hafta içinde öyle çok çocuk taşıdım ki kollarımda, neredeyse ölmek üzere olan, bayılan, baba diye boynuma sarılan... Yaptığım işin önemini bir kez daha anlayarak gurur duydum, o çocukları bulduğumuz için, onlar daha fazla şey kaybetmeden onları kurtarabildiğimiz için gurur duydum. Ama durup düşününce, yaptığımız tek şeyin hiç uğraşılmadan adresten teslim almak olduğunu fark ettim. Kuzgun'dan önce o çocukları bizim fark etmiş olmamız, o çocukları bulmak için canla başla çalışmamız gerekirdi. Onları görebilseydik, bazıları için bu kadar geç kalmış olmazdık. Ve tüm bunların üzerine, o çocukları kurtarmak uğruna bir şeyler yaptığı için onu cezalandırmamız gerekiyor."

Bir insan suç işlemek istediğinde binbir kılıf bulabilir kendine ve bazen bir iyilik, bir fayda uğruna da işlenebilir. Fakat suç ne için işleniyor olursa olsun suçtur. Bir sınırı olmadığı takdirde engellenmesi imkânsız hâle gelir. İnsanlar kurallar ve kanunlarla bir arada yaşayabilir, bu yüzden kimseye inisiyatif gösterilemez. Gösterdiğimiz anda herkesin kendi adaletini sağlayabileceği anlamı çıkar ve bu durumda yasanın amacı olan düzen bozulmuş olur. Corvus'un iyi bir şey yapmadığını söyleyemezdim fakat bu, onun bir suçlu olduğu gerçeğini değiştiremezdi.

"Adil gelmiyor mu?" diye sordum. Ardından, onun baktığı yere bakarken sağ bacağımı kendime çekip sağ kolumu dizime yasladım ve elimdeki kola şişesini hafifçe sallamaya başladım.

"Ona ait yüzlerce vaka okuduk. Tek bir tanesine bile hak vermediğini söyleyemezsin, içinde zerre kadar adalet olan hiç kimse söyleyemez bunu."

Kafamı sallayarak onayladım onu ama bir şey söylemedim.

"Toplumun veya devletin zararına olacak tek bir işe bile kalkışmamış bir hackerın peşine bizi neden taktıklarını merak etmiyor musun hiç? Banka soyanlarını, siyasi karışıklık çıkaranları ve provokasyon yapanları gördüm, duydum fakat hiçbiri için özel bir ekip kurulmadı. Üzerine bile öyle çok düşülmedi çoğu zaman. Neden bu kızın peşine bizi taktılar?"

Kuzgun'un dosyası elime ilk ulaştığında, Hasan'ın sorduğu tüm bu soruları ben de kendime sormuş, hatta bununla kalmayıp amirime de sormuştum. Fakat aldığım tek ve değişmez yanıt Corvus'un diğerlerinden farklı olduğu ve daha fazla ilerlemesine izin vermemizin mümkün olmadığıydı; çünkü ne zaman bizim karşımıza geçeceğini bilemezdik ve bu denli iyi bir hacker karşımıza geçtiğinde vereceği hasar tamir edilemez boyutlarda olurdu.

"Ondan korkuyorlar," dedim net bir ifadeyle. "Kuzgun'un yaptıkları basit bir hack, bir provokasyon ya da bir şaka değil. Çok daha önemli şeyler yapıyor. Yaptığı her işin altında o bahsettiğ fikir yatıyor, adaletin her zaman işlemeyişinin memnuniyetsizliğinden doğan ve olması gereken adaleti yaratma fikri. Bunun farkındalar ve bunun farkında olan mevki sahiplerinden bazıları bu fikirden korkuyorlar. Onun insanlara ilham vermesinden

insanları uyandırmasından korkuyorlar. Adalet sisteminin halk tarafından sorgulanmasından ve sıranın bir gün kendilerine gelmesinden korkuyorlar."

Kafasını bana çevirdiğinde ben de ona çevirdim kafamı. Kaşlarını çatmıştı. "Yine de buna devam etmek zorundayız. Tüm bunları düşündüğün hâlde, öyle mi?"

Hafifçe omuz silktim ve kola şişesini ona uzattım, keyifsiz, yavaş bir hareketle şişeyi elimden aldı.

"Yaptığı her işe ne kadar hak verirsek verelim bir çözüm değil bu, çünkü bunun bir sonu yok. İnsanların kendi adaletini sağlamasına göz yumamayız, bu, yasaların amacına ters düşer. Biz yasalara uyarak düzeni sağlamaya çalışırız. İyilik için yapılıyor olsa bile suç suçtur ve bir gün bize sırt çevirmeyeceğine dair bir suçluya güvenemeyiz. Bu pencereden bakmayı bırakırsak işimizi yapmamız zorlaşır. Biz yargıç değiliz, kimsenin cezasını biz kesmiyoruz. Hiçbir sebep onun suç işlediği gerçeğini değiştiremez, ona kötü diyemesek de iyi de diyemeyiz. O, bir ehvenişer."

Hafifçe omuz silkti kafasını betona yaslarken. "Yine de 'Elleri yıkamak iyi, kanın akmasını engellemek muhteşemdir,'[22] dedi ve şişedeki kolayı kafasına dikip bitirdi.

Elinde sıktığı kâğıdı şişenin içine sokup ayaklandı. Onun kalkmasını izledim. Üzerini silkeleyip elini bana uzattığında kolunu tuttum, beni yukarı çekip kaldırdı fakat kolunu bırakmadım. İkimizin de elleri, kollarımızın iç kısımlarını kavramışken yüzüne baktım.

"Biz seninle boşuna kardeş değiliz. İçine dert olan benim de derdim, aklına düşen kurt benim de başımın etini yer, biliyorsun. Beni en iyi sen tanırsın, ben de sırtımı hep sana yaslarım. Yanlış bir karar almayacağımı ve bu kararın peşinde yalnız seni değil, hiçbirinizi sürüklemeyeceğimi bilmen gerekir."

Dayanamayıp gülümseyerek kafasını salladı. "Eyvallah," dedi kolumu hafifçe sıkıp.

Sol elimle koluna dostça vurup, tuttuğum kolunu bıraktım. "Emir kulu olduğumuz doğru-"

22 Victor Hugo - Bir İdam Mahkûmunun Son Günü - Ön Söz, İş Bankası Yayınları.

Cümlemi benden önce tamamladı. "Ama ondan önce Allah'ın kuluyuz."

İkimiz de gülerken onun biraz daha rahatladığını görmek bana da iyi geldi. Hasan'ın benden ve aldığım kararlardan şüphe ettiğini düşünmüyordum ama yine de bu konuşmayı yapmış olmak onun için de benim için de iyi olmuştu. Benim gibi düşünen birinin olması ve bu kişinin kardeşim olması iyi hissettirmişti. Bir karar alırken ona danışmıştım hep ve şimdi onun da kafasında soru işaretleri olduğunu bildiğimden, bundan sonrasında da rahatlıkla danışabilirdim.

Acil çıkış kapısına birkaç kez vurdum kapıyı açmaları için. Kapıyı duyan biri açtığında binanın içine girdik tekrar. Hasan yanımda ilerlerken, aklıma gelen soruyla ona çevirdim kafamı. "Cuma gecesiyle ilgili bir şey buldu mu bizimkiler?"

Elindeki çöpü çöp kutusuna atıp kafasını salladı fakat pek umutlu değil gibiydi. "Birkaç etkinlik var ama Corvus'a uyduğunu pek düşünmüyorum," diye kendi fikrini açıkladı.

Bir alt kata indik ve bize tahsis edilen toplantı odasına ilerledik. O sırada telefonu çalınca olduğu yerde durup ekrana baktı. "Ben, Mine'yle konuşup geliyorum hemen," dedi.

"Hızlı ol," diyerek yoluma devam ettim onu arkamda bırakarak.

Geniş toplantı odasına girdiğimde herkes bir şeylerle meşguldü. Beni görünce selam verdiler, başımı sallayarak selamlarını aldım ve ortadaki masaya ilerledim. Kendi koltuğuma geçtiğimde herkes yaptığı işi bitirip masadaki yerini aldı.

"Bir şeyler bulabildiniz mi?" diye sorduğum sırada Hasan içeri girdi ve kendi yerine geçti hızlıca.

Cuma gecesi fikrinin ortaya çıkmasından bu yana bir hafta geçmişti ama öyle yoğun bir hafta geçirmiştik ki sahada görev alan ekip üyelerinin bu durumu düşünecek pek vakti olmamış saha dışında çalışanlar da buradan bize destek olmuşlardı. Yine de birkaç etkinlik bulanlar, duyanlar vardı içlerinde. Duyduklarını sırayla aktardılar. Perşembe akşamları başlayan, cuma gecesi boyunca devam eden sokak yarışlarından ve dinî etkinliklerden bahsettiler.

"Önemsiz görünen şeyleri bile göz ardı edemeyiz. Biz, Kuzgun değiliz ve henüz düşünce tarzını tam olarak kavramış sayılmayız. Sokak yarışına da gidiyor olabilir, dinî bir etkinliğe de. Veyahut sadece evinde oturuyor da olabilir. Her seçenek için şansımızı deneyeceğiz ve Kuzgun'un ortaya çıkacağı saat aralığını bilmediğimizden, her birimiz farklı mekâna, yalnızca keşif için gideceğiz. Onu uyandırmadan, gittiğimiz yerde olup olmadığını çözmeye çalışacağız. Onun neye benzediğini bilmiyoruz ama o, bizim neye benzediğimizi muhtemelen biliyor. Onu kaçırmak istemiyorsak yavaştan alacak ve çok dikkatli olacağız. En ufak bir şüphede kapsamlı bir plan yapacak, bir sonraki hafta onu hazır bekliyor olacağız."

Tüm ekip beni pürdikkat dinledi, ardından kafalarını sallayarak onayladılar söylediklerimi. Benim çalışma tarzımı ve kişiliğimi biliyorlardı.

"Bu gece sokaklara inecek ve keşif yapacağız. Güneş batana dek herkes bulduğu yer hakkında araştırma yapsın, güneş battığında nereye, kiminle gidileceğine karar veririz. Aksi bir durum olmadıkça, araştırma yapmakta ve binadan ayrılmakta serbestsiniz. 23.00'te burada olun. Gece uzun olacak, evinize gidip dinlenin mutlaka."

Beni onaylayarak kalktılar ve gruplar hâlinde odadan çıktılar. Geride ben, Hasan ve Cansu kaldık. Derin bir nefes aldım, önümdeki dosyaları toparlayarak ayağa kalktım.

"Eve mi gideceksin, yoksa burada mı kalacaksın? Yardıma ihtiyacın varsa ben de kalabilirim," dedi Cansu oturduğu yerden kalkıp karşımda dikilerek.

"Kalmayacağım, sağ ol teklifin için. Savcıyla görüştükten sonra kuzenime uğrayacağım, sonra da eve geçeceğim."

Anladım der gibi kafasını sallarken, hayal kırıklığına uğramış gibi omuzlarını düşürdü.

"Eve gidip dinlen," dedim ve odadan çıktım.

Kendi odama girip dosyaları masama bıraktım. Koltuğun üzerindeki kravatı el çabukluğuyla bağlayıp boynuma geçirdim. Kravatı düzelttim, sandalyenin arkasındaki koltuk altı kılıfını kollarımdan geçirdim ve belimdeki silahı sol kolumun altındaki kılıfa takıp siyah ceketimi giydim. Masaya bıraktığım dosyaları evrak

çantasına düzgün bir şekilde yerleştirdim ve odamdan çıktım. O sırada Hasan'ın yanıma geldiğini gördüm. Siyah gömleğinin kollarını katlarken benim çıktığımı gördü ve olduğu yerde durup ona ilerlememi bekledi. Adımlarımı yanına yönlendirdim.

"Seni tanımıyor olsaydım iş adamı olduğunu falan düşünürdüm," dedi güleç bir ifadeyle.

"Amaç bu zaten," deyip yürümesini işaret ettim.

Birlikte merdivenlere ilerlerken verdiğim cevaba gülüyordu. "Özel görevine bu kadar özen göstermen beni çok etkiliyor," deyip göz kırptı ve devam eti. "Etkiliyor demişken... O adamla arkadaşlarmış, ne yalan söyleyeyim, sevindim. Onu tavlamak için hâlâ bir şansın var."

Neyden bahsettiğini hemen anladım fakat Ada'yı düşündüğüm an bu sabah Yağmur'la yaptığımız konuşma aklıma geldi ve kafamı kurcalayan detaylar canımı sıktı. "Bilmediğimiz gizli bir kaynak bizi Yağmur'a yönlendirdi. Bugünse Arashi isminde bir Japon'la tanıştık. Bize Ada'nın arkadaşı olduğunu ve dil konusunda ona yardımcı olduğunu söyledi. O hâlde Ada da Japonca biliyor olmalı ve aynı zamanda Ada bir yazılım mühendisi, Yağmur'la da çok yakınlar," dedim sesimi kısık tutarak.

Hasan söylediklerime hafif çatılmış kaşlarıyla karşılık verdi. "Kaynağa güvenmeyen, bizi yanlış yönlendiriyor olabilir diyen sen değil miydin?"

Kafamı salladım, öyleydim. Fakat iki seçeneği de düşünmek zorundaydım. Birlikte dışarı çıktık.

"Bizi Yağmur'a yönlendirmesinin bir sebebi olmalı ve Ada da bazı kriterlere uyuyor."

"Kaynak bizi gerçekten Kuzgun'a kadar götürdü. Belki de onun düşmanı değil destekçisidir? Belki de başka yöne bakmamız için bizi Yağmur'a değil Ada'ya yönlendirmek istemiştir?"

Omuz silktim yavaşça. "Belki de. Her yolu denemeden bilemez ve kimseye güvenemeyiz. Eğer bu gece elimiz boş dönersek Ada'yı araştırmanı istiyorum. Her ne kadar bizimle tanışan, bizimle konuşan, bize her gece kahve getiren birinden şüphelenmek hoşuma gitmiyor olsa da kaynak bizi doğru yere yönlendirmese bunu göz ardı edemeyiz."

"Bu kadar basit olabilir mi yani?" diye sordu şüpheyle.

İçimden, adli sicil kaydının temiz çıkmasını dileyerek, "Bazen en iyi saklanan şeyler göz önünde olanlardır," diye mırıldandım. Tanıdığım bir insanın, konuştuğum bir insanın suçlu olmasını istemezdim hiçbir zaman.

Karakolun otoparkına ilerlerken Hasan kendi arabasına yöneldi. "Cem'e selam söyle," deyip elini kaldırdı.

"Eyvallah, söylerim," dedim keyifsiz bir sesle ve arabamın kapısını açtım.

-Ada Korkmaz-

Gerekli önlemleri aldıktan sonra Arashi'yi kafede kendi hâline bırakıp Cem'in şirketine geldim. Geceleri uyumadığım hâlde bazen gündüzleri de uykum gelmezdi. Böyle zamanlarda çalışabileceğim ve karşılığında para kazanabileceğim bir işe sahip olmak iyi bir şeydi. Ayrıca bugün uyumamış olmak işime de yaramıştı, güncelleme için istenilen her şeyi kodlayacak fazladan zamanım olmuştu.

Arabamı şirketin otoparkına park edip asansöre bindim ve yedinci katta indim. Tanıdık koridorlarda ilerlerken bana gülümseyen her çalışana gülümseyerek selam verdim. Normal bir şirketten farklı olarak bizim toplantı odamız ana sunucuların olduğu odaydı. Güncellemelerimiz sonrası oyunların yeni hâllerini büyük ekranlarda izliyor, Cem'in yeni olan her şeyi deneyerek yaptığı yorumları not ediyorduk. Tüm güncellemeleri ilk kendisi denediği için bu toplantıları iple çeken ilk kişi de Cem'di. Zihni kocaman bir oyun parkı gibiydi, oyun oynarken öyle fikirler geliyordu ki aklına, henüz yeni güncelleme çıkmamışken, bir sonraki güncellemede gelecek yenilikleri not ediyor oluyorduk. Bu da yetmiyor gibi, iş mailim onun planlarıyla doluydu, gecenin bir yarısı aklına gelen bir oyunun taslağını resmî bir dille bana mail atıyordu bazen. Aklıma gelen anılar beni gülümsetti ve kendi kendime güldüm birkaç saniye. Bu iş onun çocukluk hayaliydi ve gerçekleşmiş olduğuna bazen inanamadığı zamanlar oluyordu.

Toplantı odasına giden koridora döndüğümde Cem'in asistanı Jale'yle karşılaştım, katılımcıları kapıda bekliyordu. Beni

görür görmez samimi bir gülümseme oluştu yüzünde. "Hoş geldiniz, Ada Hanım. Biz de sizi bekliyorduk," dedi ve kapıyı açtı.

"Teşekkürler, Jale." Ona gülümsedim ve açtığı kapıdan içeri girdim.

Cem sırtını kapıya dönmüş, büyük ekranı izliyordu. Kapının sesini duyunca kafasını bize çevirdi. Beni gördüğünde yüzünde sevimli bir gülümseme oluştu, heyecanla yanıma adımladı. "Sen odana dönebilirsin Jale, teşekkürler," dedi ve bana baktı tekrar. "Hoş geldin," diyerek sarıldı.

Ben de ona sarıldım. "Hoş buldum." Kollarından ayrılıp gülümseyerek, onu daha çok heyecanlandırmak isteyen bir sesle, "Hadi başlayalım," dedim.

Sırt çantamın sağ kolunu kolumdan çıkarıp çantayı sol yanıma aldım ve fermuarını açtım. Yanımda getirdiğim hard diski çıkardım, ana bilgisayara takmak üzere büyük ekranın altındaki depo alanına yürüdüm. Bağlantıyı sağladıktan sonra Fatih'in yanındaki koltuğa oturup, şifreyi girmek için klavyesini kısa bir süreliğine ödünç aldım. Hard diskin şifresini girip gerisini Fatih'e bıraktım.

Fatih birkaç işlem sonrası Cem'i konsolun başına davet etti. Cem şık takımı içinde, elindeki konsolla dev ekranın önünde durdu heyecanla. Fatih oyunun deneme sürümünü başlattı. Güncellemeleri kodlarken o an aklıma gelen bazı detayları sormadan ekliyordum, çünkü bu yetkiye sahiptim ve bu yüzden de karşılaşacakları şeylerin sadece bir kısmını biliyorlardı. Cem'i de en çok bilmediği kısımlar heyecanlandırıyordu.

Oyun büyük ekranda açılırken, Cem kalçasını arkasındaki masaya yaslayıp ciddi bir yüz ifadesiyle baktı ekrana. Her ne kadar heyecanlı olsa da bu konuda oldukça ciddi oluyordu. Her detaya, her değişikliğe hâkim olmak istiyordu, buna saygı duyuyordum. Bu da onun işiydi.

Odada pek çok kişi elindeki deftere not alıyordu. Açılma süresi, şirket logosunun belirme süresi ve müziğin pürüzsüzlüğü gibi şeylerin hepsine dikkat etmemiz gerekiyordu. Yeni arayüzü ben ve Fatih hariç herkes ilk kez görürken, Cem'in derin bir nefes aldığını işittim.

Fatih yönlendirme amaçlı yapılan değişikliklerin hepsini denemesi için bilgi vermeye başladığında Cem de keyifle test etmeye başladı.

Yeni Aurora karakterini gördüğünde yüzünde eğlenen bir gülümseme belirdi ve masayla temasını kesip Fatih'e döndü, "Aurora'yı sanki kayırmışsın gibi geldi," dedi.

Fatih, yanakları kızarırken boğazını temizledi. "Biraz değişiklik yaptım sadece, Cem Bey," dedi utanarak.

Cem tebrik etmek için ona elini uzattı ve tokalaştıktan sonra da övgü cümleleri kurarak oyuna geri döndü. Çalışanı şımarmasın diye iltifat etmemeyi tercih eden bir patron değildi.

Fatih genel eklemeleri sıralamayı bitirince planda olmayan, benim eklemiş olduğum değişiklerden söz ettim. Anlatacak bir şey kalmadığında Cem oyuna girmeye tamamen hazırdı.

Kol saatimi kontrol edip Cem'e döndüm tekrar. "Benim biraz işim var. Sen oyna, eğer sorun olursa Fatih bana iletir, çözeriz."

İkisi de beni onayladılar.

Sırt çantamı kollarımdan geçirdim. "İyi eğlenceler," deyip ona göz kırptım ve odadaki herkese el sallayarak kapıya ilerledim.

"Teşekkürler, Ada. Oyunum bitince seni ararım," dedi Cem, gözünü ekrandan bir saniye ayırmadan.

Onun bu hâline gülümseyerek odadan çıktım. Geldiğim yolu geri yürüdüm, cam duvarlarla birbirinden ayrılmış bölmelerin arasından geçtim. Teknoloji geliştikçe her şey saydam bir hâl alıyordu, insanların özel hayatı, duvarlar, telefonlar, zihinler, fikirler, her şey. Bu, normal şartlarda belki işime gelmeliydi ama gelmiyordu. Gizliliğin bir anlamı yoktu artık insanlar için, eskiye duyulan bir özlem denizinin içinde yüzüyordum. Her şey birkaç satır kodla yönetiliyordu artık, kapılarımız, asansörlerimiz, sularımız ve elektriğimiz. Hareket etmeye gerek yoktu, bizim yerimize yapıyorlardı, düşünmeye gerek yoktu, bizim yerimize düşünüyorlardı.

Asansöre binip otoparka indim. Asansörden ineceğim sırada telefonumu kontrol etmek için arka cebime uzandım ve not alırken telefonumu masanın üzerinde bıraktığımı anımsadım. Kesik bir nefes verip parmağımı yedi numaralı tuşa tekrar götürdüm.

Kapanmak üzere olan kapılar biri elini uzatınca tekrar açıldı. Kafamı çevirdiğimde elin sahibiyle, Egemen'le karşılaştım.

Beni gördüğüne ilk seferki kadar şaşırmadı bu kez. İçeri girdi ve, "Selam," dedi.

Kapı ardından tekrar kapanırken, "Selam," dedim ben de.

Egemen parmağını tuş takımına uzatıp Cem'in odasının bulunduğu beşinci katın tuşuna bastığında gözlerimi ona çevirdim. "Cem şu an toplantıda ve yedinci katta. Bir güncellemeyi deniyor," diye bilgilendirdim onu.

Verdiğim bilgi dişlerini göstererek gülümsemesine neden oldu ve kafasını hafifçe salladı. Sanırım bir toplantısı olduğunu biliyordu. "Epey eğleniyor olmalı."

Söylediği beni de gülümsetti ve onu onayladım. "Oldukça eğleniyor."

Belli ki Cem'in oyun oynayan hâli ikimizin de zihninde yer edinmişti. Bu kadar ortak tanıdığımız varken, bu kadar yabancı büyümüş olmamız geldi tekrar aklıma.

Henüz dördüncü kata gelmişken asansör, frene basılmış bir araba gibi, olduğu yerde aniden durdu, kazandığımız ivmeden ötürü olduğumuz yerde hafifçe sallandık. İkimiz de önce tuş takımına baktık. Rastgele bir tuşa bastım ama asansör tepki vermedi, üstelik elektrik vardı.

Egemen, "Elektrik var," diye söylendi anlam veremeyerek.

Işıklar hâlâ açıktı ve hoş bir klasik müzik çalıyordu.

"Teknik bir sorun olabilir," dediğim sırada asansör aniden aşağı kaydı ve tekrar durdu.

İkimiz de korkarak kabinin içindeki demirlere tutunduk. Bir daha kayma ihtimaline karşı tetikte bekledik ama bir şey olmadı. Nasıl bir sorun olduğunu anlayamamıştım. Gözlerimi Egemen'e çevirdiğimde göz bebeklerinin büyümüş olduklarını fark ettim. bir polis için biraz fazla büyümüşlerdi. Kurşunlarla burun buruna gelen, yüksek stresli bir mesleğe sahip biri olduğu için benden daha soğukkanlı olacağını düşünürdüm ama öyle görünmüyordu. Demiri tuttuğu elinin eklemleri bembeyaz olmuştu sıkmaktan.

"İyi misin?" diye sordum.

Gözlerini yüzümde gezdirirdi ve kafasını salladı yavaşça.

Rahatlaması için tutunduğum demiri bıraktım. "Yedek fren sistemi var, düşeceğini sanmıyorum. Muhtemelen yedek frenler az önce devreye girdi, bir daha kaymayacaktır." Onu rahatlamaya çalıştım ve o sırada, burada kaldığımızı dışarıdaki birilerinin anlaması için acil durum tuşuna bastım.

Hafifçe kafasını sallayıp beni onayladı, sırtını dikleştirdi ve daha iyi nefes alabilmek için çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

Gözlerimi ondan çektim, dışarıdan yardım istemek için üzerinde ahize olan tuşa bastım. "Merhaba! Kimse var mı?"

Beklediğimden çok daha çabuk dönüş aldım. "Ada Hanım? Siz misiniz?" diye karşılık geldi.

Jale'nin sesini duyunca derin bir nefes verdim, göremeyeceğini bilsem de kafamı salladım. "Evet, benim. Cem'in kuzeni Egemen Bey de yanımda. Biri ilgileniyor mu şu an asansörle?"

Jale, "Evet, Ada Hanım. Yalnızca asansörü etkileyen teknik bir arıza var gibi görünüyor. Cem Bey'e ve Fatih Bey'e haber verdim. Teknik servis de yolda. Biraz bekleyeceksiniz. Sizin için yapabileceğim başka bir şey varsa lütfen söyleyin," dedi.

"Teşekkür ederim. Kuzeninin de burada olduğunu Cem'e iletir misin?"

Egemen'in bu durumdan bu kadar etkilenmesi hiç hoşuma gitmemişti. Eğer Cem burada olduğunu bilirse belki onu benden daha kolay rahatlatabilirdi.

Jale, "Tabii, Ada Hanım. Sizi gelişmelerden haberdar edeceğim mutlaka. Lütfen sakin olun ve benimle iletişimde kalın," dedi.

Bir daha ses gelmeyince Jale'nin bilgilendirme için gittiğini düşünerek gözlerimi Egemen'e çevirdim. Kaşlarını çatmıştı, aldığı sık ve derin nefesler burun deliklerini genişletip daraltıyordu. Paniklememek için sakin kalmaya çalışıyordu ama aldığı derin nefesler ona pek yardımcı olmayacaktı. İki parmağını sinirle yakasına götürüp siyah kravatını gevşetti, düğümü çözdü, ardından bir ucundan hırsla çekerek hızlı bir şekilde yakasından kurtardı, ikiye katlayıp pantolonunun cebine soktu. Kravatın bükük bir kısmı cebinden sarkarken beyaz gömleğinin ilk iki düğmesini açtı, kollarını katlamaya başladı. Aldığı sık nefeslerden dolayı göğsü hızla inip kalkıyordu. Ellerindeki hafif titremeyi fark

"Teşekkür ederim," dedi içten fakat yorgun bir sesle.

Panik hâlinde devreye giren sempatik sinir sistemi, zaten yorgun olan bedenini daha da yormuştu.

O, bana bakarken ben de ona bakmaya devam ettim. "Rica ederim."

"Kapalı alanlara ve sarsıntılara alışkınım. Fakat ikisi birlikte olduğunda kontrol edemiyorum kendimi." Alnı tekrar terlemişti. "99 depreminde göçük altında kaldım, bir gün sonra çıkarabildiler beni."

Deprem olduğunu tahmin etmiş olsam da bu kadar korkunç bir travma beklememiştim. 99 depreminde yedi yaşlarında ve henüz Ankara'ya gitmemiş olmalıydı.

"Amcamlarda kalıyordum," dedi kuru bir sesle ve yutkundu.

Önüne dönüp gözlerini kapattı, alnındaki ter damlacıkları birbirlerine tutunup birer damla hâline geldiler ve şakağından aşağı kaydılar. Çocukluğu en az benimki kadar travmalarla bezeliydi, bu yaralar ara ara kanıyor, kendini hatırlatıyordu.

Elimi uzatıp sağ bacağının üzerine bıraktığı elini tuttum. Kendi kucağıma çekip iki elimin arasına aldım elini, başparmaklarımla avuç içine masaj yapmaya başladım. Avuç içlerinin ortasına masaj yapmanın kaygıyı ve stresi azaltıcı etkisi olduğunu okumuştum bir makalede. Avuç içleri sertti ama teriyle ıslandığı için parmaklarım teninde kolayca kayabiliyordu.

"Sen neden sevmiyorsun?" diye sorduğunu işittim. Gözleri kapalı, sakince nefes alıp veriyordu artık.

O, beni görmezken yüzünü izledim ve ona gerçeği söyledim, çünkü o da en büyük korkusunu bana söylemişti. "Annem bizi terk ettiği için babam benim de onu terk edeceğimden korkardı. Uyuyacağı zaman beni banyoya kilitlerdi, ihtiyaç duyduğumda tuvaleti kullanabileyim diye. Küvetin içinde uyurdum."

Yutkundu ve gözleri açıldı, yeşil gözlerinde hüzün seçiliyordu. İnsanların hayat hikâyeme üzülmesine alışkındım. "Atlatabilmişsin," dedi gurur duyan bir sesle.

Burukça gülümsedim ve kafamı iki yana salladım. "Atlatamadım, sadece alıştım. Hâlâ banyoya girdiğimde kapıyı aralık bırakıyorum."

Yeşil gözlerinde, kim olduğuma dair merak içeren o bakışlar belirdi. Sanırım yine şaşırtmıştım onu. Dudaklarını araladı fakat o konuşamadan asansör hareket etti. Rahatlamış gibi omuzları gevşedi ve derin bir nefes verdi. Asansör en yakın kata doğru hareket ederken elini bıraktım ve çantamı alarak ayağa kalktım. Kalkması için elimi uzattığımda elimi tuttu ve ağırlığını bana vermeden ayağa kalktı. Asansör en yakın katta durup kapılarını açtı.

Cem derin bir nefes verip, "Sesimi duymadınız mı? İkinize de bir şey oldu sandım, ödüm koptu," diye sitem etti. Bizi iyi gördüğüne sevinmişti.

Sesini duymamıştık ve bu, kaşlarımı çatmama sebep oldu. Mantıklı olmayan bir şey vardı bu durumda. "İyiyiz," diye onayladım onu.

Egemen kafasını sallarken derin birkaç nefes aldı. "İyiyiz," diye tekrar etti beni.

"Gel, odama geçelim," dedi Cem, Egemen'e, muhtemelen travmasından haberdardı.

Cem'i kafamı sallayarak onayladım. Egemen oturup dinlense iyi olacaktı.

Fatih geçmiş olsun dedi ve telefonumu uzattı, onu unuttuğumu fark etmiş olmalıydı. Teşekkür ederek aldım telefonumu.

"Ben gideyim," dedim.

Egemen, gözlerini bana çevirdi. "Teşekkür ederim, Ada," dedi minnet dolu bir sesle.

"Rica ederim," deyip gülümsedim ve ikisine de el sallayıp, bu kez merdivenleri kullanarak indim otoparka.

Yeterince soğuduğuna kanaat getirinceye kadar keşkülü karıştırmayı sürdürdüm. Daha sonra büyük tahta kaşığı kazanın içinden çıkarıp lavabonun içine bıraktım. Kazanı kulplarından tutup tezgâha, çömleklerin yanına koydum. Kazandan uzaklaşıp açık saçlarımı yukarıdan toplarken, arkamda kalan büyük fırına ilerledim. Saçlarımı bağlamayı bitirdikten sonra orta parmağımdaki taç şeklindeki yüzüğümü çıkardım. Sol elimde tutarken yüzüğü, sağ elimle fırının kapağını açtım. Fırının içinde, sol üst köşede,

parmak ölçümle -yüzüğümün ölçüsüyle- aynı olan, çember şeklindeki girintiye yüzüğümü yerleştirdim. İyice oturması için hafifçe bastırdım ve saat yönünde çevirdim. Bir tur çevirmenin ardından fırının arka kısmı tık sesiyle kendini hafifçe ileri doğru attı. Kapağa hafifçe bastırıp elimi geri çektiğimde kapak otomatik bir hareketle bana doğru tamamen açıldı.

İçerisinde birkaç desteden oluşan kâğıt yığını, dosyalar, birkaç fotoğraf, özel bir çanta içinde bilgisayar ve birkaç telefon, bolca günlük -işlediğim her suçu bir nevi itiraf ettiğim tutanaklar- birkaç binlik banknot vardı. Kâğıt destelerinden birini alıp en üstteki sayfadaki tarihi kontrol ettim. Doğru olduğundan emin olunca listeyi fırının üzerine koydum. Bu hafta için ayırdığım parayı da kasadan alıp kapağı kapattım ve yüzüğü saat yönünün tersine çevirdim bu kez. Kapak, yüzüğün bir devir dönmesinin ardından tık sesiyle tekrar kapandı ve kilidin sesi işitildi.

Yüzüğümü bölmeden çıkarıp tekrar parmağıma taktım. Fırının kapağını kapattım, banknotları ve listeyi alıp keşkül dolu kazanın yanına döndüm.

Listede her aile için belirlediğim tutarı gözden geçirdim. Toplam tutarla bu hafta için ayırabildiğim bütçeyi karşılaştırdım, artan parayı eşit miktarda tekrar bölüştürdüm. Ardından listenin en başından başlayarak, yazılı olan tutarları ayırmaya koyuldum. Ayırdığım her miktarı küçük şeffaf poşetlere koydum, ağızlarını sıkıca kapattım ve poşetleri çömleklerin içlerine yerleştirdim, ardından üzerlerini soğumuş keşkülle doldurdum.

Çömlekleri, aldığımız siparişleri süslemek ve paketlemek için kullandığımız şeffaf ve parlak jelatinle sardım, hangi çömleğin hangi aile için olduğunu karıştırmamak için küçük not kartlarına soyadlarını yazıp üzerlerine iliştirdim. Şeffaf jelatine parmaklarımla şekil verip, olur da yemek istemezlerse para çöpe gitmesin diye, iyi niyet göstergesi ufak notlar yazılı olan kartlar bıraktım içlerine ve hazırladığım çömlekleri karton poşetlere yerleştirdim.

Kalan tek iş poşetleri arabaya yerleştirmek ve sahiplerine teslim etmekti. Çömlekleri ikişer ikişer arabaya taşıdım. Kalan keşkülü küçük kaplara koyup, belki uyanık birilerini görürsem ikram ederim diye düşünerek yanıma aldım. Ben tüm bunları yaparken

inandığım yaratıcı dışında hiç şahidim yoktu, böyle olmasını tercih ediyordum. Ruhuma iyi gelen şeylerden biriydi bu, bunu yaptığım her gece kendimi daha huzurlu hissediyordum.

Bütün çömlekleri arabaya yerleştirince kafeyi kolaçan edip kapıyı kilitledim ve geri döndüm. Arabama bindiğimde ilk işim radyoyu açmak oldu. Bu sessiz ve güzel gecede kısık sesle klasik müzik dinlemek ruhuma iyi gelecekti. Kemerimi taktım, arabayı çalıştırıp listeyi yan koltuğa koydum. Telefonumdaki navigasyona on adresi uğrak yerleri olarak girip en yakından uzağa doğru bir rota düzenledim ve yola koyuldum.

Rotamdaki ilk adrese gelince kapüşonumu ve maskemi takıp, bu adrese ait poşeti alarak indim arabadan. Görünürde kimse yoktu, bir gecekondu mahallesiydi ve gece, bu mahallelere daha çabuk çöküyor gibiydi. Elimdeki karton poşeti geldiğim evin kapısının tokmağına asıp arabama geri dönerken yerden birkaç tane taş topladım. Arabaya bindim, genelde bu iş için kullandığım, arada da ağaçtan meyve topladığım sapanımı torpidodan çıkardım. Camımı biraz indirip topladığım taşlardan birini sapana yerleştirdim ve kapıya nişan alıp gerdiğim lastiği bıraktım. Sertçe kapıya çarpan taş tok bir ses çıkardı. Ardından daha küçük bir taşı cama attım. Işıklar açıldığında arabayı sokağın çıkışına sürdüm ve yan aynadan izledim arkamda kalan evi.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Orta yaşlı bir adam biraz tedirgince etrafa bakınırken, karısı kapıdaki poşeti fark edip ona gösterdi. Poşete önce şüpheyle baktılar, etrafta soracak kimse olmadığı için merak ederek açtılar. Önce anlam veremediler içinden çıkan çömleğe, fakat üzerlerinde soyadlarının yazdığını görmüş olmalıydılar. Kadın poşetin içindeki notu çıkarıp kocasına uzattı merakla. Bir süre nota baktı adam, ardından gözleri etrafta gezindi, sokağın sonunda duran arabama çevrildi. Ay ışığında parlayan gözlerini gördüm, omuzları hafifçe sarsılmaya başladığında içim ezildi ve bu görüntüyü izlemeye daha fazla dayanamayarak yola devam ettim.

Tüm keşkülleri teslim edilmesi gereken yerlere teslim etmiştim ama hâlâ uykum gelmemişti. Peşinde olduğum uyuşturucu kartelini araştırmaya karar vererek, sokaklarda gezinebilmek için

spor arabamı park ettiğim izbe yere geldim. Ama arabamın yerinde yeller esiyordu. Volvo'dan öfkeyle indim ve McLaren GT'nin olması gereken yere ilerlemeye başladım. Attığım her adımda daha çok sinirleniyor, küfretmemek için dişlerimi sıkıyordum. Arabanın olması gereken yerin tam ortasında durdum, belki bir ipucu bulabilirim umuduyla telefonumun fenerini açtım. Işığı yere tuttum, toprak zemine çizilmiş kuşu görünce dişlerimi gıcırdatarak telefonu sıktım.

Arashi sadece arabamı çalmamıştı, aynı zamanda Corvus'u da çalmıştı. O araba ve karıştığı her olay Corvus'un hanesine yazılırdı. Kalbim göğüs kafesime kendini hırsla vururken koşar adımlarla Volvo'ya ilerledim ve direksiyona geçip kapıyı sertçe kapattım.

Arka koltuktan bilgisayarımı alıp polis telsizine bağlanabildiğim sistemi çalıştırdım. Bilgisayarı yan koltuğa bıraktım, arabamı çalıştırdım ve sis farlarını açtım. Spor arabamın toprak zeminde bıraktığı izi takip etmeye çalışarak, hangi yöne gittiğine dair bir tahminde bulunmaya çalıştım.

Hiçbir frekanstan Corvus'la ilgili bir bildiri gelmiyordu. Direksiyonu sinirle sıktım ve arabamı karakola sürdüm, Arashi'nin beni bir şeye bulaştırıp bulaştırmadığını öğrenmenin en kısa yolu buydu.

Polis merkezine doğru ilerlerken Corvus'u kötü bir işe bulaştırmamış olması için, bunca emeğimi hiç etmemesi için, imajımı yerle bir etmemesi için dua ettim. Fakat ettiğim dualar gerçekçilik duvarında ağa takılarak, dualarıma olan inancımı sarsıyordu. Arashi Sato zaten bunun için buradaydı.

Polis merkezine gelir gelmez içeri girdim hızla. Sakin görünsem de içimde bir öfke nöbeti vardı. Arda gecenin bu saatinde beni görünce endişelenerek yanıma adımladı. "Ada Abla? İyi misin? Ne oldu bu saatte?" diye sordu merakla.

"Bir şey olmadı. Öyle geziniyordum, uğrayayım dedim," diye geçiştirdim sakin bir tavırla.

Sakin tavrım onu da sakinleştirdi. "Bir geceye iki aksiyon fazla gelirdi," dedi.

Kaşlarımı çatmamak için zor tuttum kendimi. "Hayırdır inşallah?" dedim sorar gibi.

Heyecanla bana yaklaştı. Ağzından bakla ıslanan biri sayılmazdı pek. "Bizim özel ekip yine Corvus'un peşine düştü. Sanırım perşembe gününü cumaya bağlayan geceler sokak yarışlarına katılıyormuş. Kesin bilgi değil ama- Ah! Başkomiserim! Yakaladınız mı?" diyerek tüm dikkatini arkamdaki birine çevirdi.

Ben de merak ve endişe içinde onun bakışlarını takip ettim. Merdivenleri çıkan özel ekip üyelerinin elleri boştu. En önlerindeki tanıdık cüsse yüzündeki maskeyi çekip çıkardığında yeşil gözleri benim gözlerimle karşılaştı. Yüzünde sinirli bir ifade yoktu ve bu, beni tedirgin ediyordu. Arashi'nin ne yaptığını delicesine merak ediyor ve bilinmezlik içinde kıvranıyordum.

Arda'nın sorusunu Hasan, "Yakalamaya gitmedik ki oğlum. Hem sen bu bilgileri öyle gelişigüzel nasıl konuşuyorsun ortalıkta la?" diyerek cevaplayıp, Arda'nın kafasını kolunun altına sıkıştırarak yanımdan uzaklaştırdı.

Egemen maske yüzünden birbirine girmiş olan saçlarını düzelterek tam karşımda dikildi. "Bu saatte neden buradasın? Bir sorun mu var?" diye sordu ve elindeki maskeyi, özel harekâtçıların kamuflaj pantolonunun arka cebine koydu.

Belinin iki yanındaki silahlara baktım. "Öylesine uğradım," dedim. Benim peşimden neden bu kadar donanımlı geliyorlardı?

"Saat gecenin üçü, Ada," dedi ikna olmamış bir sesle. "Kimse durduk yere gece vakti polis merkezine gelmez."

"Ama ben gelirim. Uyku tutmadığında..." deyip gülümsedim ikna olması için.

Hasan arkamda Arda'yı sıkıştırmaya devam ederken, Arya boğuk bir sesle, "Ada Abla geceleri sık sık gelir," diye destekledi beni.

Egemen ona baktı, bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde ikna olmuş gibi görünüyordu. Ellerine bir şey geçirememiş olmalarıyla rahatlayarak daha samimi bir gülümseme yerleştirdim yüzüme, fakat içimdeki öfke sönmüş değildi.

"Gideyim ben, işiniz başınızdan aşkın belli ki. İyi geceler," deyip onun bir şey demesini beklemeden yanından geçtim ve merdivenleri indim. Arkamdan baktığını hissediyor olsam da dönüp bakmadım ona. Arabama binip, girdiğimden daha yavaş çıktım

otoparktan. Arashi'nin dönmüş olmasını umarak izbe yere geri döndüm.

Stop lambalarının karanlıkta parlayan kırmızı ışığı dikkatimi çekti. Hızımı artırıp toprak yola girdim ve ani bir frenle spor arabamın tam arkasında durdum. Arashi sırtını arabama yaslamış, beni bekliyordu.

Arabadan hışımla indim ve ona ilerledim. Beni gördüğüne sevinmiş bir ifade oluştu yüzünde. Karşısında sinirden titrerken, ona yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. Açıklama yaptığında tüm dişlerini dökmek için kullanacaktım yumruklarımı.

Gülümsemesi genişledi ve arabamdan çekti sırtını. "Sinirden titriyorsun, fakat bilmiyorsun ki hayatını kurtardım."

Ne dediğini umursamayarak, "Arabamla ne yaptın, Arashi?" diye sordum sinirle.

"Başkomiser seni araştırmak istiyor ve eğer bugün orada yarışmıyor olsaydım yarın tüm sicilin ellerinde olacaktı. Fakat şimdi Corvus'u yarışırken gördükten hemen sonra seni karakolda görmüş oldular. En azından bir süre daha senden şüphelenmeleri için hiçbir sebep yok. Şimdilik tabii."

"Bunu neden yapasın ki?" dedim, o hiç yalan söylemezdi ama ona inanmıyordum yine de.

Yüzündeki gülümsemeyi silmeden siyah gözlerine şeytani parıltılar ekledi ve bana eğildi. "Çünkü sana güvenmesini istiyorum. Sana güvenmesini, sana değer vermesini hatta sevmesini istiyorum. Sana âşık olmasını ve sana en çok güvendiği bir anda gerçek yüzünü görmesini istiyorum. Üstelik gerçek yüzünü kendin açıklamak zorunda kal istiyorum. Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını kendi gözlerinle görmeni, bunu kendi ellerinle yapmanı istiyorum," diye fısıldadı gözlerime bakarak.

"Seni de hayal kırıklığına uğratacağım. Yemin ederim yapacağım bunu," dedim dişlerimin arasından tükürür gibi, sinirden yine gözlerim dolmuştu. Nasıl böyle acımasız olabiliyor, acıyı nasıl bu kadar arzu edebiliyordu anlamıyordum.

Zevkle gülümserken dişleri ortaya çıktı ve parmağıyla sildiği gözyaşımı dudaklarına sürdü. Arashi Sato gözyaşlarımla beslenen canavarın ta kendisiydi.

#8. Bölüm:
Tuzaklar ve Hamleler

Bazen dibi görmek için kendini aşağı bırakmak gerekirdi. Bazen yaşamı hissetmek için ölüme yaklaşmak gerekirdi. Bazen mutlu olmak için çok mutsuz olmak gerekirdi.

Benim dibi görmeme gerek yoktu, ben orada büyümüştüm, ölüme yaklaşmama gerek yoktu, her gün onunla beraberdim, mutlu olmayı ise hiç beklemiyordum artık, umudum yoktu.

Arashi karşımda dikilirken çenemi yukarı kaldırdım. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarım çenemde buluşup yere damladığında dudaklarımı araladım. Dudaklarımın arasından kesik bir nefes verdim, soğuk havada buharlaşarak göğe yükseldi.

"Arashi," dedim net, duyulur ve sakin bir sesle.

İsmini telaffuz edişim bir sesleniş gibiydi. Siyah gözlerinin içinde bir fitil ateşlendi, kaşları çekik gözlerinin üzerine düştü.

"Sato ailesinin dördüncü çocuğu."

Gözlerinde ateşlenen fitil yere devrildi, artık zift gözleri yanıyordu.

"Shi[23] dört demek, ölüm demek. İsmini bu yüzden Arashi koymuşlardır belki, uğursuz bir fırtına olduğun ve senden kaçmak istedikleri için."

Dişlerinin gıcırtısı, terk edilmiş bir köşkün eski ahşap döşemelerine atılmış bir adım gibiydi. Söylediğim her kelime, adım atılsın istemediği zemininde bir gıcırtıya sebep oluyordu.

"Belki seni de bu yüzden terk etmişlerdir."

---

23 Shi kelimesi, 死 şeklinde yazıldığında ölüm, 四 şeklinde yazıldığında dört (4) anlamına gelir. Okunuşları aynı olduğundan, dört sayısı Japonya'da uğursuz sa-

Arashi Sato, ailesi tarafından terk edilmiş bir adamdı. Nedenini tam olarak bilmiyor olsa da Japonların ölüm üzerine olan batıl inançları ona öyle uyuyordu ki, belki de altında yatan hikâye buydu. Kendisinin de içten içe bu hikâyeyi düşündüğünü biliyordum. Kötü biri değildim, onun gibi insanların acısını deşmekten zevk almıyordum, fakat canım acıdığında, can acıtmaktan kaçacağım anlamına gelmiyordu bu.

Arabamın farlarının ışığı beyaz teninde sol tarafına düşüyordu, çenesi kaskatı kesilmişti. Genzinden gelen hırıltılı ses beni gülümsetti. Hareket dahi etmiyordu, tamamen donup kalmıştı.

Kafamı daha çok kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Bir av olduğumu düşünüyorsan seni ısırmayacağımı düşünme. Geçmiş bir yara olduğumu düşünüyorsan tekrar kanamayacağımı düşünme. Bir melek olduğumu düşünüyorsan kanatlarımı söküp mızrak yapamayacağımı düşünme."

Sesim karanlık ve serin havada kulaklarına dalga dalga yayılırken, kaskatı kesilen kasları sinirden seğirmeye ve titremeye başladı. Karanlıkta büyümüş göz bebekleri sinirle daha da büyürken gözleri simsiyah oldu. Göğsü öfkeyle inip kalkarken bir vahşi hayvan gibi hırıltılar çıkarıyordu. Dudaklarını araladığında çıkan nefesi buhara dönüştü ve yüzlerimizin arasından gökyüzüne yükseldi. Fakat tek kelime etmedi.

"Canımı acıtırsan ısırırım. Beni kendine düşman etme," diye fısıldadım. Bu, bir uyarıydı, dikkate almayacağını biliyordum fakat düşündüğü kadar kolay bir hedef olmadığımı, canımı yaktığında kendisinin de canının yanacağını bilmesini istiyordum.

Geriye doğru bir adım atıp avucunda sıktığı arabamın anahtarını aldım ve gözlerimi yüzünden ayırmadan kolumu uzatıp arabamın kapılarını kilitledim. Tek kelime etmeden öfkeyle yüzüme bakıyordu. Onu orada öylece bırakıp arkamı döndüm ve Volvo'ya bindim. Farların ışıkları doğruca üzerine düşerken sanki hâlâ orada duruyormuşum gibi öylece karşısına bakıyordu.

Arabayı çalıştırdım, girdiğim toprak yoldan geri geri çıktım. Farların ışıkları gittikçe çekildi ve kendi krallığını kurduğu karanlığın içinde yapayalnız kaldı.

Toprak yolu bitirip asfalta çıktım. Eve doğru sürdüm doğruca. Yol boyunca Arashi'nin söylediklerini tarttım kafamda. İstediği intikam şeklini, istediği acı şeklini düşündüm. Egemen'in bana güvenmesini istiyordu, beni sevmesini istiyordu. Tüm bunlar gerçekleştiğinde buna katlanamayacağımı bildiğinden, ona gerçekleri kendi ağzımla itiraf etmemi istiyordu. Beni tanıyan herkes için bir hayal kırıklığı olmamı istiyordu.

Arashi Sato'nun insanları kandırdığını, onları hipnoz ederek istediğini yaptırdığını görmüştüm, kadınları kendine âşık ettiğini de. Fakat istediği birini, bir başkasına âşık edebilir miydi? Bilmiyordum, sanmıyordum fakat bundan korkuyordum. Aşk denen duygu güvenilmez bir şeydi, tıpkı benim gibi.

Arabayı evin önüne park edip indim. Bahçe kapısından, ardından da evin kapısından içeri girdim. Işıkları açmadan merdivenleri çıktım. Ev sessizdi, Yağmur uyuyor olmalıydı, yine de onu kontrol etmeden edemedim. Kapısını aralayıp, karanlığa alışmış gözlerimi zifirî karanlık odada gezdirdim. Uyuyordu ve hafifçe üzeri açılmıştı. Yanına ilerleyip üzerini örttüm ve yüzüne düşen saçlarını bir kenara çektim yavaşça. "İyi geceler," diye fısıldadım. En çok imrendiğim şey gece uyumak ve uyumadan önce bana dilenecek olan bir iyi geceler temennisiydi.

Kendi odama girdiğimde doğruca gizli odama geçtim, arkamdan kapıyı kapattım. Bilgisayarın başına oturup parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim. Kafamı dağıtmak, Arashi'yi ve söylediklerini unutmak istedim. Fakat düşünmemeye çalıştıkça daha çok düşünüyordum. Bugün asansörde kaldığımızda içine girdiği ruh hâli ve o savunmasız görüntüsü gözlerimin önünde belirdi bir kez daha. Kocaman ve korkusuz duran bir adam sanki benim yardımıma muhtaç kalmış gibi hissetmiştim. Aldığı eğitim boyunca maruz bırakıldığı zor şartlara rağmen, kapalı alandaki bir sarsıntının onu hâlâ bu kadar etkileyebileceğini düşünmezdim.

Asansörü düşünmek aklıma bir fikir düşürdüğünde kaşlarım çatıldı. Parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim ve kendi yetkimi kullanarak Cem'in şirketinin güvenlik sistemine kolayca girdim. Bugün şirketin sistemlerine yapılan saldırıları gösteren sayfayı açtım. Oyun şirketi olduğumuz için her gün onlarca saldırı

düzenlendiği oluyordu, yazılım dünyasında normal sayılırdı bu. Tüm binanın elektrik sistemi akıllı sistem olarak düzenlendiği için her şey yazılıma bağlıydı. Bizim asansörde kaldığımız zamandan bir saat kadar önce, asansörün durmasına dair komut verilmişti. Bu, kaşlarımın daha çok çatılmasına neden oldu, ekrandaki komutlara bakarken ön dişlerimi birbirine sürtüyordum. Bu komut uzaktan verilemezdi, verebilmek için sistemi hacklemesi gerekirdi. Biri bunu içeriden yapmış olmalıydı fakat kimsenin böyle bir şey yapmak için bir sebebi yoktu, Arashi Sato hariç. Beni şirkete kadar takip etmiş, ben güncellemeyle ilgilenirken asansöre bağlanabileceği bir kablo bulmuş olmalıydı, onun için çocuk oyuncağı sayılırdı.

Tahminimde yanılıp yanılmadığımı anlamak için kamera görüntülerini açtım ve şirkete geldiğim saatten itibaren izlemeye koyuldum. Arabam otoparka girdi, inip asansöre bindim. Benden beş dakika sonra bir taksi durdu, Arashi Sato taksiden indi ve dişlerini gösteren bir gülümsemeyle güvenlik kamerasına bakıp göz kırptı, sanki bu görüntülere bakacağımı biliyormuş gibiydi. Ardından otoparkın asansörünü çağırıp bindi. Sol parmaklarımla alnımı ovarken, asansöre ait kamera görüntüsünü büyüttüm. Arashi kol saatini kontrol etti, ardından tüm katların tuşlarına bastı. Çıkış süresini hesaplamak için her katta durdu ve saatini kontrol edip asansörden inmeden kafasını dışarı çıkardı, o katta ne olduğuna dair ufak izlenimler topladı. En üst katta indiğinde tekrar kat koridorlarındaki kameraya yöneldim. Çatıya çıkan merdivenleri çıktı. Çatıda binanın ve asansörün tüm elektrik ve mekanik işlevlerini barındıran bir çelik kutu vardı. Orayı açıp asansörü durdurabilir ve internetimize bağlanarak kamera görüntülerini izleyebilirdi. Egemen'in beni araştırmak istediğini nasıl biliyorsa, buraya geleceğini ve geçmişinde bir travması olduğunu da biliyor olmalıydı. Belki de bizi asansöre kapatmak gibi bir fikri yoktu en başta, sadece şirkete sızmak istemişti canımı sıkmak için. Fakat ikimizin de asansörde olduğu bir zamanı bulunca fırsatı kaçırmak istememişti. Bizi asansöre onun kapattığından, tüm komutları onun verdiğinden ve isteyerek bizi düşürüp orta bir katta kilitli bıraktığından emindim.

Bizi oraya kapattıktan sonra Egemen'in verdiği her tepkinin, benim ona ettiğim her yardımın yüzünde bir gülümsemeye neden olduğunu tahmin edebiliyordum. Ona yardım edeceğimi biliyordu, ona yardım etmemi, yakınlaşmamızı istemişti. Yapmayı tercih etmiyor olsa da insanların birbirine yardım ederek yakınlaşacağını biliyordu ve yakınlaşmıştık da, o, onu bitkin düşüren hatırasından bahsetmişti, ben de beni yaralayan anımdan.

Asansör kamerasına geri dönüp zamanı ileri sardım ve kapalı kaldığımız o ana aldım. Saatler önce içinde olduğum o anı şimdi bir başkasının gözünden izlemek gibiydi bu. Sanki bir film izliyor gibiydim, hüzünlü bir film.

Ona yardım ederken samimiydim, terini silerken ve elini tutarken içtendim. İkimiz de rol yapmıyorduk ama Arashi'nin kurduğu bir sahnenin içinde olduğumuzu bilmiyorduk. Sırf yakınlaşmamızı istediği için Egemen'i soktuğu durumu ikinci kez izlemeye dayanamayarak kapattım bilgisayarın kapağını. Egemen bana Aslan Amca'nın bir emanetiydi, onu herkesten, Arashi Sato'dan ve saklamak zorunda olduğum gerçeklerden uzak tutmalıydım fakat hepsini birden nasıl yapacağımı kestiremiyordum.

Omuzlarım ağrıyordu, uyumak istiyordum artık. Düşünmekten bitap düşmüştüm, saç diplerim sızlıyordu, enseme fikirler birikmişti. Nefes alamıyor gibiydim fakat aldığımı biliyordum. Güneş doğsun istiyordum, karanlık yine beni içine çekiyormuş gibi geliyordu. Oturduğum yerden kalkıp odama döndüm ve balkona çıktım. Derin bir nefes çektim içime, temiz hava ciğerlerimi doldurdu, zihnimdeki her düşünceyi bir köşeye savurdu. Yere, beyaz mermerin üzerine uzandım. Kol saatimden saate baktım.

"Dört saat sonra şeytanlarından kurtulacaksın," diye fısıldadım içimdeki, hâlâ karanlıktan ve görülemez tehlikelerden korkan küçük Ada'ya. Gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım. Soğuk mermer beni üşütüyordu fakat balkonda güvende hissediyordum. Rüzgârın tenimi okşaması, kimsenin beni bir daha hapsedemeyeceğine ikna ediyordu beni.

Zihnim bedenimden önce uyandı. Hissettiğim ilk şey tenimin ısınmış olduğuydu. Gözlerimi açtığımda güneşin doğmuş ve gök yüzünde biraz yükselmiş olduğunu gördüm. Üzerime bir battaniye bırakıldığından, artık o hafif rüzgârı omuzlarımda hissetmiyordum. Yağmur uyanmamam için beni içeri taşımamış olmalıydı.

Uzandığım yerde oturur bir pozisyona geçip yüzümü ovuşturdum, saçlarımı kulaklarımın arkasına attım ve kafamı hafifçe geriye yatırıp tek gözümü açık tutarak güneşe baktım. Ardından omuzlarımı gevşettim, iki kolumu iki yanıma bıraktım ve gözlerimi kapatarak kafamı iyice geriye attım. Kemiklerim sanki saatlerdir bir mengeneyle sıkıştırılmışlar gibi, serbest bıraktığımda sızladılar. Göğsümün ortasına bir ağırlık düşmüş gibi göğüs kemiklerim ağrıyordu. Yine de gülümsedim, güneşin doğrudan yüzüme vurduğu sabahları seviyordum, beni mutlu ve umutlu bir ruh hâline sevk ediyordu.

Derin birkaç nefes alıp ayağa kalktım ve üzerime örtülen battaniyeyi katlayarak içeri girdim. Battaniyeyi yatağımın üzerine atıp odadan çıktım ve ortak banyoya ilerledim.

Üzerimi değişmiş bir hâlde merdivenleri inmeye koyuldum. Burnuma kızarmış ekmek kokusu geliyordu, ekmeğin kokusunu severdim. Mutfağa girdim, Yağmur'un sırtı bana dönüktü, ocaktaki bir şeyle ilgileniyordu. Üzerinde beyaz gömlek ve lacivert kumaş pantolon vardı, ceketini sandalyenin arkasına asmıştı.

"Günaydın," diye mırıldanıp beyaz sandalyeyi çekip oturdum.

Omzunun üzerinden bana baktı ve, "Günaydın," dedi gülümseyen bir yüzle. Önüne dönerken, "Lensini takmamışsın," diye ekledi.

Heterokromia iridum denilen bir mutasyona sahiptim, bu yüzden iki gözüm aynı renkte değildi. Sol gözüm kahverengi, sağ gözümse maviydi. Ender görülen bir mutasyondu ve bana kendimi hatırlatıyordu, farklı ve garip. Bunu sevmiyordum, bu yüzden bir çift mavi, bir çift de kahverengi lensim vardı. Normal zamanlarda mavi gözüme kahverengi lens takarak mavi rengini saklıyordum. Corvus olduğumdaysa bambaşka bir insanmışım gibi sadece mavi gözlü oluyordum.

Masanın üzerindeki çaydanlığa eğildim ve parlayan çeliğinde gözlerime baktım. Gözlerime biraz hava aldırmak için lens takmamıştım henüz.

"Hava aldırıyorum sadece," diye mırıldandım çaydanlıktaki yansımama bakarken.

"Gözlerinin bu hâlini çok seviyorum ve seni böyle görmeyi özlemiyor değilim," deyip ocaktaki işini bitirdi ve önüme bir tabak bıraktı.

Gözlerimi çaydanlığın parlak yüzeyinden çekip ona baktım. Bakışlarını gözlerimde gezdirirken yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Beni doğuran kadın gözlerimden nefret ettiğini, her şeyimle anormal bir çocuk olduğumu söylerdi hep.

"Teşekkürler," deyip tabağımı hafifçe kaldırdım.

Saçlarıma dokunup kendi tabağıyla karşıma oturdu.

"Dün nasıl geçti?" diye sordum. Egemen'le Hasan'ın peşinden polis merkezine gitmişti ve ondan sonra konuşmaya fırsatımız olmamıştı.

Geniş omuzları sakinlikle silkelendi. "Prosedür gereği şeylerdi, halledemeyeceğim veya canımızı sıkacak şeyler değildi. Japonca biliyor oluşumun bir ipucu olabileceğini düşünüyorlarmış, Arashi de ortaya çıkınca, biraz Japonya hakkında konuştuk. Aptal değiller, fakat biz de değiliz. Olur da senden şüphelenecek olurlarsa, Corvus'un sen olmadığına dair pek çok kanıtın var, canını sıkma bunun için."

Arashi'nin söylediğine göre Egemen beni araştırmak istiyordu ve araştırdığı vakit benden şüphelenmek için sağlam nedenleri olacaktı. Fakat Yağmur haklıydı, olay zamanında eş zamanlı olarak başka bir yerde olduğumu ispatlayacak birçok kanıtım ve görgü tanığım vardı. Beni bu yöntemle yakalayamazlardı ama onları kandırmış olacak olmanın fikrinden de hoşlanmıyordum. Keşke peşimdeki avcıları hiç tanımamış olsaydım, hep birer yabancı olsalardı.

"Egemen beni araştırmayı düşünüyormuş ama Arashi bunu istemiyor," dedim.

Kaşları çatıldı hafifçe. "Anlamadım."

"Aklına nasıl geldi bilmiyorum ama Egemen cuma geceleri Corvus'un bir şeyler yapıyor olduğundan şüpheleniyormuş. Arashi'nin dediğine göre, eğer Corvus'u bu etkinliklerden birinde bulamazlarsa beni araştırmaya başlayacaklarmış ve o da bunu istemediği için benim arabamla yarışa katılmış."

Çatalını ve bıçağını tabağına bırakıp arkasına yaslandı. "Seni araştırmamaları için arabanı çalıp yarışa mı katılmış?"

Kafamı salladım. "Öyle söyledi."

"Bu adam senin canını yakmak istemiyor muydu?" diye sordu kafası karışmış bir yüz ifadesiyle.

İstiyor ve canımı en çok neyin yakacağını da biliyor. "Egemen'in bana güvenmesini, hatta beni sevmesini, benim buna dayanamayıp kendi ağzımla itiraf etmemi istiyor," diye mırıldandım.

Yağmur dirseklerini masanın üzerine koyup ellerini birleştirdi. "Egemen o yarışta Corvus'u gördüğüne inanıyor mu peki?"

"Arabamı almaya gittiğimde yerinde göremeyince karakola gittim. O sırada Egemen ve Hasan, *Corvus'un* da katıldığı yarışı izlemekten dönüyorlardı. Yani onu izlediklerini sanıyorlardı. Sanırım haftaya da onu izlemek değil, yakalamak için gideceklerdir."

Söylediklerimi kafasını sallayarak onayladı. "Corvus'u izlediğini düşünerek döndüğü sırada seni karakolda görmüş oldu yani. Bu kadar kısa bir sürede kendi arabanla oraya dönmüş olamazsın. Senden şüpheleneceği hiçbir durum yok şu an için elinde," diye mırıldandı.

Onun dediğini onayladım. "Haftaya Arashi tekrar yarışa katılmayı düşünmüyorsa benim mecburen katılmam gerekecek, zira katılsa bile ona hiç güvenmiyorum. Arabamı bir daha almasını istemiyorum fakat nereye bırakırsam bırakayım onu uzak tutamazmışım gibi görünüyor. Üstelik ekip ne telsiz kullanıyor ne de genel bilgi depolama sistemini. Alper'in kurduğu sisteme geçtiler, içeride bir açık kapım var fakat şimdilik kullanmak istemiyorum ve bu da elimi biraz zayıflatıyor."

"Bunlar da Arashi'nin işine geliyor olmalı. Ama ben daha çok Arashi'nin tüm bu bilgilere nasıl bu kadar kolay ulaştığını merak ediyorum," dedi bunu mantıksız bulan bir yüz ifadesiyle.

Ben de merak ediyordum bunu. Egemen'in atacağı adımları ben bilmiyorken o nasıl biliyordu?

Masadaki, portakal suyu doldurulmuş bardağıma uzanıp bir yudum aldım. Bardağı iki elimin içinde dudaklarıma yakın tutarken ona baktım yine. "O, bir akbaba. O, avlanmaz. Birinin avlamasını diler hep. Her zaman piyonları vardır, yine işini yaptırdığı biri olmalı içeride." En mantıklı cevap buydu. Polis merkezinde bir piyonu olmalıydı. "Piyon bulması kolay fakat onlara nasıl ödeme yapıyor?" diye mırıldandım. "Parayı nereden buluyor?"

Yağmur, ondan hazzetmez bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Bataklık'tayken az para aklamadı. O zekâyla parasını devlete kaptıracak bir yerde tutacağını sanmam. Söylediğin gibi uzunca bir süredir hapisteyse parasını harcayacak zamanı olmamıştır belki."

Kafamı salladım. "Ya da yine birilerini soyuyor. Parasını bankalarda tutmayan birilerini," dediğim an Yağmur'la gözlerimiz birbirine çevrildi. Parasının büyük bir kısmını bankalarda tutmayan kişilerden biri de bendim.

"Şerefsiz herif," diye söylenip elimdeki bardağı masaya bıraktım ve koşar adımlarla odama çıktım.

Bir şeyleri saklamayı ıslahevinde öğrenmiş, Japonya'da tanıdığım kaçakçılarla da kendimi bu konuda geliştirmiştim. Aynı zamanda Arashi Sato da bir şeyleri saklamakta usta sayılırdı.

Arabamı kafemin arka kapısına açılan sokağa park edip kapıya ilerledim. Birkaç kez çaldığımda Nergis kapıyı açtı. "Hoş geldin, Ada," deyip geri çekildi. Gülümseyerek içeri girdim ve tezgâha ilerleyip tahta bıçak standını elime alıp ince bir bıçak çektim. Tabanında dikkatli bakmayınca göze batmayan ince bir çubuk vardı, onu bıçakla içeri ittim. Kilit görevi gören bu çubuğu diğer taraftan tutup çıkardığımda standın altındaki kapak avucumun içine düştü. Fakat içi boştu. Nergis ve birkaç çalışan, bıçak standının altına bir şey sakladığımı anlayarak şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Standı sinirle tezgâhın üzerine bıraktım.

"Buraya her ne koyduysan hiçbir çalışa-"

Nergis'in sözünü kestim. "Alıp almadığımı merak ediyordum sadece. Sizden asla şüphe etmem," deyip gülümseyerek ona baktım. Paramın çalındığını düşünürlerse tedirgin olacaklardı ve polise haber vermek isteyeceklerdi, fakat polisi çağırmaya lüzum yoktu, kimin çaldığını zaten biliyordum. İlk karşılaştığımız gece burada beni beklerken Arashi Sato boş durmamış olmalıydı. Ona çektiğim bıçak o gün doğru bölmede durmuyordu ve hiçbir çalışan kullandığı aletleri yanlış yere koymazdı. Parayı almış ve bıçakları gelişigüzel yerleştirmiş olmalıydı. İçine on bin lira kadar bir para koymuştum, zor zamanlar ve plansız gelişen işler için burada saklıyordum. Diğer zulalarımı bulmasına şimdilik imkân yoktu.

Nergis herkesi işbaşına yollarken bana biraz daha yaklaştı. "Eğer paraya sıkıştıysan maaşları geç yatırabilirsin. Kimse senin zor durumda kalmanı istemez, hiçbirimiz hakkını ödeyemeyiz, biliyorsun."

Bu kez gerçekten samimiyetle gülümsedim ona ve elimi uzatıp kolunu okşadım. Onu rahatlatmak için, "Benim param bitmez, biliyorsunuz," dedim şakayla. "Parasal açıdan hiçbir sıkıntımız yok çok şükür, maaşlarınızın da zaten yatmış olması gerek. Arada bir banka hesabını kontrol et," diye ekledim. Bıçak setini eski hâline getirip yerine koydum. "Kolay gelsin," deyip hepsine gülümsedim ve kafeye geçtim.

Gözlerimi masalarda gezdirdim. Beklediğim gibi, Arashi duvar kenarındaki masaların birinde oturuyordu. Masasındaki bilgisayarın klavyesinde parmakları su gibi akıyor, aklından geçenleri hiç duraksamadan, üzerinde durup düşünmeden bilgisayar diline aktarıyordu. Bu görüntü düşman olmadığımız zamanlarda ona imrenmeme sebep olurken şimdi tedirgin ediyordu. Arashi'nin parmaklarını bir klavye üzerinde görmeyeli altı sene oluyordu. Onu tanımayan biri, içeride geçirdiği süre boyunca paslanmış olacağını düşünerek büyük bir yanılgı içine düşebilirdi ama sanki yazmaya hiç ara vermemiş gibiydi.

Parmakları klavye üzerinde durdu, tıpkı eskisi gibi, sol baş parmağıyla sol işaret parmağının üzerine basıp parmağını çıtlattı ve sağ parmağıyla entera bastı. Altı sene önce, Arashi Sato'nun

entera basması birilerinin ışığını kaybedeceği anlamına gelirdi. Şimdiyse benim ışığımı kapatmak için basmış olmalıydı o tuşa.

Gözlerini ekrandan çekip masanın üzerindeki kahvesinden bir yudum aldı. Bakışlarını kafenin içinde gezdirirken benimle göz göze geldi ve keyifle göz kırptı. Onu dün çok üzdüğümü, sinirlendirdiğimi biliyordum fakat hiç öyle davranmıyordu. Nefretini ve öfkesini yönlendirmeyi ve yönetmeyi çok iyi biliyordu. Öfkesini, öfkesinin sahibine değil çevresine yansıtıyor, kendi kalplerini öfkesinin sahibine sirayet ettirmeyi daha layık bir ceza olarak görüyordu. Onun için verilebilecek en büyük ceza ölüm değil, terk edilmek, arkada bırakılmaktı. İşte Arashi Sato'nun benim için planladığı şey de buydu; beni arkada bıraktıracaktı, beni terk ettirecekti, beni çok üzecekti ve benim herkes için hayal kırıklığı oluşumu izleyecekti. Ben onu üzdükçe bana içten bir gülümseme bahşedip, çevremdeki insanların benim attığım adımlar yüzünden acı çekmesi için uğraşacaktı.

Ona adımladığımda arkasına yaslandı ve bilgisayarının ekranını kapattı. O bilgisayarı benim paramla almıştı belki de. Düşmanının parasıyla düşmanına zarar vermek onun basit zevklerinden biri sayılırdı.

Karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. Gözlerini dikip beni incelerken tek kelime dahi etmedi.

"Güzel bilgisayar," dedim alete göz gezdirerek.

"Teşekkür ederim, senin hediyen," dedi keyifli bir ses tonuyla.

Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde hâlâ gülümsüyordu. "Ne kadar çaldın benden?" diye sordum konuyu dolandırmadan.

Sivri köpek dişlerini gösterecek kadar açıldı dudakları. "Sadece on beş bin kadar sanırım, aramızda lafı olmaz diye düşündüm. Onca yılın hatırı var," deyip ellerini bilgisayarın üzerinde birleştirdi. "Hem beni bunun için suçlayamazsın, insan bir kere suça bulaştı mı üstüne yapışıp kalıyor, tıpkı *bataklığa* batmak gibi. Beni en iyi sen anlarsın."

Bataklık kelimesine vurgu yapmış, aynı zamanda benim de bir hırsız olduğumu yüzüme vurmuştu. Haklıydı, şimdi iyi şeyler için yapıyor olsam da hâlâ bir şeyler çalıyordum. Eskiden para, şimdi bilgi ve sır...

"Bu kez neyin peşindesin, Arashi?" diye sordum sakin bir sesle, çünkü sakinlikten hoşlanmıyordu. Kaosa aç biriydi, onun canını ancak sakinlikle sıkabilirdim.

İsmini söylediğimde, sağ kolundaki dört yazılı dövmesini okşadı; rakamı, bataklığı temsil eden sarmaşık sarmış, üzerine bir akbaba tünemişti. O dövme yıllardır oradaydı ve şimdi o dövmeyi okşarken, dün ona söylediklerime hâlâ sinirli olduğunu anlayabiliyordum. Kendisinin uğursuz olduğunu düşünmeye alışıktı fakat başka birinin bunu dile getirmesinden nefret ediyordu.

"Umuyorum ki bu akşam da romantik bir randevun olsun. Asansördeki gibi."

Sesi normal çıksa da nefret dolu bir söylem olduğunu anlamak çok da zor değildi. Şaşırmadığımı görünce ne yaptığını zaten bildiğimi anlayarak neşe içinde gülümsedi. Oyun oynamaktan ve yaptığı hamlelerin ne kadar zekice olduğunun bilinmesinden zevk alıyordu.

"Umuyorum ki dün söylediklerimi unutmamışsındır," deyip gülümsedim ben de.

Dişlerini sıktığı için çenesi kasılsa da gülümsemeye devam etti. Ellerimi masaya koyup ayağa kalktım, ellerini ellerimin üzerine koyarak o da kalktı ve yüzüme baktı.

"Peki, sen neden terk edilmiştin, gece yağmuru?"

Söylediği şey beni güldürdü, gerçekten güldüm. İfademi görünce kaşları çatıldı ve yaramı deşmesinin acısını ilk kez yüzümde göremediğine şaşırdı.

"Kimse terk etmedi beni," derken kafamı iki yana hafifçe salladım. "Terk edilmeden önce ben terk ettim onları."

Ellerimi kendime çekerek doğruldum, o da doğrulup yüzüme baktı sadece. Ona arkamı dönüp odama doğru ilerledim.

Akşama doğru, bir şeyler yemek için masalardan birine ilerlerken, kapının açılırken çıkardığı zil sesiyle kafamı çevirdim. İçeri Mine girdiğinde şaşırsam da beklemediğim bir şekilde kendimi daha iyi hissettim. Çok yakın olmasak da onu görmek hoş

mutlu etmişti. Gözlerimiz çakıştığında gülümseyerek elini kaldırdı ve salladı. Ben de gülümseyerek yanına ilerledim.

"Yaa! Seni gördüğüme çok sevindim," dedi mutlu olduğunu belli eden bir yüz ifadesiyle. "Nasılsın?" diye sorarken sarılmak için uzandı.

Biraz gerilmeme neden olsa da ben de ona sarıldım. Çok yakın hissetmediğim insanlara sarılmaya alışık değildim. "İyiyim. Sen nasılsın?" diye sordum ondan ayrılırken.

"İyiyim ben de. Hasan bugün geç gelecekmiş. Ben de evde sıkılınca, seni de görmeyi umarak yemeği burada yiyeyim dedim. Ve gördüm de," dedi neşeli bir sesle.

Gülümsedim ve ona bir masa gösterdim. "Şöyle geçelim istersen. Ben de yemek yemeyi düşünüyordum."

Gösterdiğim masaya ilerledi benimle. Beni dost görüp canı sıkılınca yanıma geliyordu fakat yalnız kalmasının sebebi yine bendim. Ona karşı gittikçe daha mahcup hissediyordum kendimi.

Masaya geldiğimizde karşılıklı oturduk. "Umarım her şey yolunda gidiyordur," dedim tüm samimiyetimle.

"Ben de öyle olduğunu umuyorum. Hasan işiyle ilgili hiçbir şey anlatmaz," deyip burukça gülümsedi.

Onu neşelendirmek için, "Bebeğin nasıl bakalım?" diye sordum.

Tahmin ettiğim gibi, bebeğinden bahsedince mutlu oldu. Onunla sohbet etmek hem kolay hem de sürükleyiciydi. Kolaydı, çünkü hemen yeni bir konu bulabiliyor ve sohbeti devam ettirebiliyordu. Konuşma devam ettikçe karşısındaki kişiyi de açıyordu ve bir süre sonra sohbet zinciri oluşuyordu.

Tek başıma yemek yemek en fazla on dakikamı alırdı fakat onunlayken yaklaşık bir saat kadar sürmüştü. Tatlı sipariş ettiğimizde, elleri şiştiği için parmağını sıkan alyansını çevirdi birkaç kez, bunu yaparken gülümsüyordu. "Sanırım hamile olduğumdan bu yana on kilo kadar aldım, almaya da devam ediyorum."

"Kilolu durmuyorsun ve çok tatlı görünüyorsun," deyiverdim düşünmeden.

Söylediğim şey onu sesli bir şekilde güldürdü. "Teşekkür ederim, Hasan da öyle söylüyor ama tam tersini asla söylemezdi. Sen deyince ikna oldum biraz," deyip kocaman gülümsedi.

Ne kadar güzel bir kadın olduğunu düşünmeden edemedim. Güzel bir kadın olmasının yanı sıra hem çok sempatik ve sıcakkanlı hem de neşeli ve tatlı biriydi. Hasan dışarıdan bakıldığında kocaman bir adam gibi duruyor olsa da Mine'nin yanında bambaşka biri gibi oluyordu ve bunu yapan şey aralarındaki sevgiydi. Sevgi bana hep tuhaf gelmiş bir duyguydu, özellikle de karşılıklı olduğunda. Hasan ve Mine bunun iyi bir örneğini temsil ediyorlardı.

Tatlımı ondan önce bitirdiğimi görünce, "Tatlıyı çok seviyorsun sanırım sen de benim gibi," dedi.

Kafamı sallayarak onayladım onu. "Çok severim."

Küçükken beni mutlu eden tek şey tatlı yemekti ve bunu çok az yapabiliyordum. Babam sağlığa zararlı olduğunu düşündüğünden, yalnızca doğum günlerimde pasta yememe izin verirdi, hasta olmamdan korkuyordu.

"Eee, sen anlat biraz kendini. Nerelisin, kimsin? Sevgilin ya da sevdiğin biri var mı?"

Soruları sorma şekli yakın bir arkadaş gibiydi. Benim hakkımda, benim onun hakkında bildiğim kadar şey bilmek istiyordu ve hakkıydı bu.

Garsonlardan biri boş tabağı alıp yeni bir tane getirmek üzere ayrılırken gözlerimi Mine'ye çevirdim tekrar. Ona karşı olabildiğim kadar dürüst olmak istiyordum.

"Burada doğdum, buralı sayılırım sanırım," deyip gülümsedim, bu söylediğim onu da güldürmüştü, devam ettim. "Bildiğin gibi, bir kafem var ve Cem'in şirketinde yazılım mühendisi olarak çalışıyorum. Leventoğlu ailesinin manevi kızıyım. Ne bir sevgilim ne de biriyle herhangi bir gönül bağım var. Açıkçası bir ilişkinin nasıl yürütüldüğüne dair hiçbir şey biliyor değilim, düzgün bir ilişki içine doğmadım," dedim. Manevi ailem olduğunu dün gün de ona söylemiştim.

"Yine de çok güzel büyümüşsün," dedi biraz kırık bir gülümsemeyle.

Hormonları yüzünden fazlasıyla hassastı, onu anlayabiliyordum. Gülümseyerek uzanıp elini tuttum.

Bu hareketim gülümsemesinin üzerindeki kırıklığı atmasını sağladı. "Düşününce, Egemen'le birbirinize benziyorsunuz bilyo

musun? Sen de dışarıdan soğuk duruyorsun ama aslında nasıl sohbet edilir bilmediğinden uzak duruyorsun ya da sadece utanıp çekindiğin için. Egemen de öyledir, hoş sohbettir ama sohbeti başlatan o olmaz, ihtiyacı olsa yardım istemez. Konuşurken gülümser ve espriler yapar ama konuşmadığı zamanlarda bir derdi var gibi durur hep. Sende de var bu. Belki kimse fark etmiyordur ama gülümsemenin ardında bir hüzün var."

Düşünürken yüzümün hep ifadesiz olduğunu sanırdım ama Mine canımın sıkkın olduğunu anlayabilmişti. Bunun sebebi acımı artık gizleyemiyor oluşum muydu, yoksa Mine'nin insanları gerçekten görebiliyor oluşumuydu bilemedim.

"İnsan, acılarını kolay kolay atamıyor üzerinden," diye mırıldandım. Özellikle bende olduğu gibi, yaralarını her gün kaşıyorsa.

"O zaman, o kadar güzel anıların olsun ki acıların aklına hiç gelmesin."

Bana gülümseyerek bakarken ettiği dua kalbime dokundu. "Te-teşekkür ederim," dedim afallayarak.

Yeni gelen tatlıma ortak oldu yüzündeki gülümsemesiyle ve hemen konuyu başka şeylere çekti beni daha çok üzmekten korkarak.

Mine'yi evine bıraktıktan sonra spor arabamı bıraktığım yere gittim. Bugünkü planım, bir süredir izini sürdüğüm uyuşturucu şebekesinin ana merkezi olduğunu düşündüğüm mekâna gitmek, şanslıysam Ahmet Gümüş'ü suçüstü yakalamaktı. Her gece bilgi toplaya toplaya sonunda elle tutulur bir şeyler bulmuştum ve hepsini birleştirince, mekânın koordinatı tekinsiz bir semtin, tekinsiz bir iş hanına çıkıyordu. Etraftaki kameraları ve içeride olan biteni araştırdıktan sonra olabildiğince sessiz sedasız girmem gerektiğine kanaat getirmiştim. İş hanında silahı olmayanlar sadece çay taşıyan çocuklardı. Bu yüzden kimseye görünmeden girmem ve hemen çıkmam gerekiyordu. Dövüş sanatlarında ve bıçak kullanmakta iyiydim fakat bir katil değildim ve nereden bakarsam bakayım, silahlara karşı şansım az olacaktı.

Volvo'yu park edip spor arabama ilerledim ve üzerindeki örtüyü alıp Volvo'nun kaputunun üzerine koydum. Spor arabamın

bagajından kıyafetlerimi aldım, Volvo'nun arka koltuğuna geçtim. Üzerimdekileri çıkardım, çelik yelek giydim, ardından siyah boğazlı kazak, siyah dar bir pantolon giyip sağ bacağıma bir kemer bağladım. Bu kemerin üzerine iki bıçak kılıfı takıp botlarımı ayaklarıma geçirdim. Elimde sırt çantam ve deri ceketimle inip Volvo'nun kapısını kapattım. Ceketimi giydim, sırt çantamı omuzlarıma geçirdim ve Volvo'nun üzerini kapattım.

Spor arabaya ilerlerken saçlarımı toplayıp bir boneyle sabitledikten sonra siyah şapkamı taktım. Arabama binince araç içi şıkları açtım. Aynayı gözlerime çevirip torpidodan lens kutularını çıkardım. Mavi gözümü kapatmak için kullandığım kahverengi lensi ve kahverengi gözüm lenssiz olduğu için göze çarpmasın diye taktığım şeffaf lensi çıkarıp lens kutusuna koydum. Mavi lensi sol gözüme takıp kutuları torpidoya kaldırdım.

Sırt çantamdan bilgisayarımı çıkardım, açılmasını beklerken maskemin lastiklerini kulaklarıma taktım fakat ağzımı kapatmadım. Bilgisayarı dizlerimin üzerine aldım ve parmaklarımı klavyede gezdirmeye başladım. Hedefe giden konumu açıp trafik durumuna ve kameralara göre kendime bir rota çizdim. Ardından arabayı çalıştırıp ışıkları kapattım ve maskeyi burnumun üzerine kadar çektim. Bilgisayarı yan koltuğa bırakıp derin bir nefes aldım. El frenini indirmeden gaza bastım bir kez, Arashi yarışa girdiğinden, fren ve balatalar ne durumdaydı bilmiyordum. Gaza basınca gürültülü bir motor sesi yükseldi, el frenini indirip vites attığımda araba hızla öne atıldı ve gür bir sesle toprak zeminden kurtulup asfalta kavuştu. Freni kontrol etmek için biraz hızlanıp aniden frene bastım. Hafif bir yanık kokusu geldi fakat endişelenecek kadar yoğun değildi. Bu iş sonrasında mutlaka tekrar bakmam gerekecekti her şeye.

Arabayı sürmeye devam ederek ana yola girdim. Çizdiğim rotada ortalama bir hızla ilerlerken, ceketimin cebindeki sinyal vericileri sağ elimle kontrol ettim. Olmasını istemiyordum fakat başım sıkışırsa polisi yardım için çağırabilirdim. Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyiydi.

Sırt çantamın açık olan fermuarından içeri elimi daldırıp kalın dosyayı biraz dışarı çıkardım. Dosyaya bakmak bile beni

sinirlendirmeye yetiyordu. Öyle kin ve nefretle doluydum ki bu adama, insanlara çektirdiği acıları ona çektirmek geliyordu içimden fakat ben o değilim diyerek kendimi frenliyordum.

Çizdiğim rotanın yarısına ulaşmamışken, acil durumlar için kullandığım telefonum cebimde titremeye başlayınca huzursuz hissettim. Bu numarayı bilen sadece üç kişi vardı ve üçü de beni hiç aramazdı. Arka cebimdeki telefonu çıkarıp ekrana baktığımda Japonya'ya ait bir numara olduğunu gördüm. O an Arashi'nin söyledikleri yankılandı kafamın içinde. "*Umuyorum ki bu akşam da romantik bir randevun olsun... Asansördeki gibi.*"

Aramayı cevaplamayı hiç istemesem de bugün kurduğu cümle beni buna mecbur bıraktı. Telefonu kulağıma götürürken istemsiz şekilde hızlandım. Egemen için bir şeyler ters gidiyordu ya da gitmek üzereydi.

"Randevuna geç kalacak gibisin. Arayıp haber vermem gerekir diye düşündüm. Onlar senden önce varacak gibi duruyorlar. Fakat merak etme, herkese yetecek kadar kurşun var."

Söylediği her kelime beynime bir kurşun gibi saplanıp zihnimi zehirlerken nefesimi tuttum. "Ne yaptın?" dedim buz gibi bir sesle.

"Ben daha romantik bir şey hayal ediyordum fakat sen terk edenin kendin olduğunu söyledin. Sağlamasını yapalım o hâlde. Senin burada olduğunu düşünerek baskına gelen bir polis ekibi ve kendilerine baskın yapılacağını düşünen bir uyuşturucu çetesi var ve senin buraya gelmenin hiçbir mantığı yok. Polisler sağ çıkarlarsa peşine düştüğün adamı zaten yakalayacaklardır, sağ çıkamazlarsa da bir gün yasını tutup diğer gün unuttuğunuz sıradan bir haber olacaklar. Seni bağlayan bir durum yok, eğer buraya gelirsen seni de yakalarlar. Onları kurtardın ya da desteğe geldin diye seni görmezden gelecek değiller. Hâl böyle olunca bakalım terk edilen hangi taraf olacak?" deyip güldü.

Söylediği her kelime ensemden aşağı soğuk terler boşandırmıştı. Telefonu kapatıp yan koltuğa attım ve hızımı artırabildiğim kadar artırdım, kameralara yakalanmayı göze alarak rotamdan çıktım. Olabilecek en kısa yolu takip ederek devam ettim. Gece olmuş olsa da yol canlıydı fakat bana engel olacak kadar kalabalık değildi, arabaların arasında makas atarak ilerledim. Hızım

gittikçe artıyor, ibre tıpkı nabzım gibi yukarı tırmanıyordu. Adrenalin kanıma karışmıştı, damarlarımda her zamankinden daha hızlı akıyordu kan.

Sapakları kaçırmamak için arada bir yan koltuktaki bilgisayara bakıyor, tahmini uzaklığımı hesaplamaya çalışıyordum. Birkaç hız kontrol noktasından ve kırmızı ışıktan geçerken kafamı aşağı eğdim. İş hanıyla aramda birkaç kilometre kalmıştı. Karanlık gecede onların hangi sokakta olduğunu bilmeden, hanın olduğu yönde gözlerimi gezdirdim. Bir ekip hâlinde geliyor olmalılardı yine, belki ufak bir destek ekibi de vardı yanlarında, fakat bir iş hanı dolusu insanla baş edemezlerdi. Benim zararsız olduğumu düşünüyorlardı fakat ölümün kucağına gidiyorlardı.

Birkaç saat önce birlikte oturduğum Mine'yi anımsadım. Aldığım nefes boğazıma dizildi. Onlar benden önce vardığında olacakları düşünmek bile istemiyordum. İş hanına ulaşmadan onları kendime yönlendirebilirsem belki o adamı elimden kaçırmış olurdum ama onları kurtarmış olurdum ve bunu diliyordum. Onların zarar görmemesi her şeyden daha önemliydi şu an için.

İş hanının yerini zihnimde tahmini olarak işaretlerken dikiz aynasından arkamı kontrol ettim, hızımı düşürmeden sola döndüm ve ara caddelerde ilerleyerek onlardan önce oraya varmak için elimden geleni yaptım. Dar sokaklarda arabam çoktan uyumuş insanları uyandıracak kadar gürültü çıkarırken yokuş yukarı tırmandım. İş hanına giden yollar öyle dardı ki daha fazla ilerleyemedim. Sinirle direksiyona vurdum. Mecbur kalarak arabayı park ettim, buradan geri geri çıkmak zorunda kalacaktım, çünkü dönmemin imkânı yoktu. Arashi, kopmak üzere olan bir iple beni dar bir kuyuya sallandırmıştı.

Travmatik silahımı birkaç şarjörle birlikte torpidodan çıkardım. Silahlardan her ne kadar nefret ediyor olsam da işlerin kızışması durumunda, düşmanımın elinde silah varken kendimi yalnızca bu şekilde koruyabilirdim. Plastik mermiler de ölümcül olabilirdi fakat kullanmaya mecbur kalmam durumunda onları öldürmeyecek, kemikli bir yerlerinden vuracaktım. Kemikleri kırılabilirdi fakat yine de yaşarlardı. Bir şarjörü silaha takıp diğer ikisini sağ bacağıma bağladığım kemerin şarjör bölmelerine yerleştirdim.

Bilgisayarımı kapattım ve arabadan indim. Kapımı kapattığım sırada bir silah ateş aldı. Merminin namludan fırlarken çıkardığı yüksek ses kulaklarımda yankılanırken kafamı otomatik olarak sesin geldiği yere, birkaç metre uzağımdaki iş hanına çevirdim. Saniyeler içinde o sese karşılık olarak silah sesleri duyulmaya başlandı. Sanki bir avuç çatapat aynı anda patlıyor gibiydi ve ben geç kalmıştım.

Kalbim korkuyla göğüs kafesime çarparken bacaklarım beni dar sokaklarda taşımaya başladı. Meraklı insan kalabalığı cama çıkmış, olan bitene anlam vermeye çalışıyordu. Mutlaka biri arar diye düşünerek, polisi aramayı bir başkasına bırakmayıp umarım hemen ararlardı.

İş hanının olduğu alana çıktım; merdivenlerinde ve balkonlarında, silahların namlularından çıkan ateşten kaynaklanan anlık ışık hüzmeleri parlıyordu. Koşmayı bırakmadan merdivenlere ilerledim, beni fark eden biri ateş edince yanımdaki duvarda bir delik açıldı, refleksle merminin geldiği yöne doğru dönerken sağ kolumu da o yöne doğrulttum. Kolumu, gördüğüm kişiye göre ayarlayıp tetiğe bastım. Plastik mermi namludan çıkıp bana ateş eden adamın omzuna girerken duvarın arkasına gizlendim. Ateş sesleri durmak bilmezken, onlardan birini görebilmek için önce arkamdaki alanı kolaçan ettim, ardından duvarın arkasına göz gezdirdim.

Hasan'ın keskin nişancı olduğunu anımsayarak kafamı kaldırdım ve çatılara baktım. Tüm ekibi görebileceği bir yerde duruyor olmalıydı. Ay ışığında parlayan dürbünle gözlerimi karşı çatıya çevirdim fakat bu parlama anlıktı. O sırada bana doğru ilerleyen ayak seslerini işittim. Nefesimi tuttum ve silahın horozunu sessizce geriye doğru çektim; onu kullanmaktan nefret ediyordum. Elinde silahla yanımdan geçen adamın gırtlağına sol dirseğimle vurdum, boğazına keskin bir ağrı düşerken şaşırıp tetiği çekemedi. Elinden aldığım silahla yüzüne yumruk atarak onu yere düşürdüm. Boğazını tutuyor ve ağrıyla kıvranıyordu. Kafa bölgesinden darbe aldığı için zihni bulanıklaşmış olmalıydı. Silahının şarjörünü çıkarıp bir kenara atarken, omzuyla boynunun

birleştiği yere sertçe vurup onu bayılttım. Silahın geri kalan parçalarını da ayırıp etrafa dağıttım.

Silah seslerini dinleyerek dikkatle merdivenlere yöneldim. İlk kata ulaştığımda silah sesleri şiddetli bir fırtınayı anımsatıyor ve dur durak bilmeden mermi yağıyordu. Namlusuna mermi sürülmüş travmatik silahımı iki elimle kavramış bir hâlde basamakları yavaşça çıktım. Silah seslerinin geldiği yöne ilerlerken cebimdeki sinyal yayıcıları sırasıyla çıkarıp tuşlarına bastım ve her birini bir yere attım, destek gelmezse buradan sağ çıkamayacaktık, sayıca bizden fazlalardı. Egemen'in ve Kerem'in bağırış seslerini duyduğumda duraksadım ve omzumun üzerinden arkaya baktım. Tanımadığım iki adam koşarak bana doğru geliyorlardı, refleks olarak silahımı birine doğrultup tetiğe bastım. Aynı saniyelerin farklı saliseleri içinde birkaç silah sesi işitildi. Bir kurşun ıslık çalar gibi kulağımın yanından geçti ve yere bir değil, iki kişi düştü. Birini ben vurmuştum, diğerini de arkasındaki kişi vurmuştu. Adamlar yere yığıldığında ikimiz karşı karşıya kalmıştık. Üzerinde özel hareket kıyafetleri, yüzünde koruyucu kaskı olsa da duruşundan onu tanımıştım.

"İndir silahını!" diye bağırdı. "Bizi tuzağın tam ortasına mı çektin?"

Sesi kızgın çıkmıştı, kaşlarım çatıldı. Tuzaktan beni mi sorumlu tutuyordu?

Bana doğru birkaç adım atarken, onu vurmayacağımdan emin bir şekilde omzundaki telsize konuştu. "Destek ekip gönderin. Corvus'u yakaladım! O bura-"

Cansu'nun sözünü bitirmesine izin vermeden ani bir hamle yaparak silah tuttuğu elini tuttum ve namlusunu göğsümden uzaklaştırdım. Refleks olarak tetiğe bastı, silah yüzüme çok yakın bir yerde patladığı için kulağım çınlayarak işitme yetisini kaybetti. Bana sağ eliyle bir yumruk atacak oldu fakat yumruğundan sıyrılıp etrafında döndüm ve onu sol tarafındaki duvara yasladım. Sağ kolunu sırtına yaslayıp sağ kolumla kelepçeye aldım ve ağırlığımı üzerine verip duvardan ayrılmasına izin vermedim. Onu ne yapacağıma karar vermek için bir saniye durdum, o sırada bir adam koşarak koridora girdi, silahın sesi yerimizi belli etmiş olmalıydı.

Elimdeki silahın sürgüsünü çekip namluyu adama doğrulttum, ikimiz de aynı anda tetiğe bastık. İkimiz de iyi nişancıydık, mermiler omuzlarımıza isabet etti. Sağ omzuma çarpan mermiyle geriye sendeleyip Cansu'nun ayağına takılarak yere düştüm. Yere yıkıldığımda kulağım hâlâ çınlıyor ve omzuma kör bir çivi çakılmış gibi hissediyordum. Çelik yelek giymiş olsam da aldığım darbenin acısı nefesimi kesmeye yetecek kadardı. Kendimi sakinleştirdim, soğukkanlılığımı kaybetmek en son isteyeceğim şeydi. Kulağım çınlıyordu ve sağ omzum kırılmış gibi acıyordu.

Koridora başka adamların girdiğini, Cansu silahını başka birine doğrultup ateş edince anladım. Silah sesleri uğultuya dönüşmüştü, sanki çok derinlerden geliyordu kulağıma. Cansu bayıldığımı veya öldüğümü düşünmüş olacak ki benimle hiç ilgilenmedi. Koridora çıkan diğer kişilere ateş ederken bir duvarın arkasına siper aldı. Ağzının oynadığını görebiliyordum fakat ne dediğini anlayamıyordum, benimle konuşuyor olabilirdi ancak duymuyordum. Ağzımda maske olması nefes almamı biraz zorlaştırıyor olsa da paniklememe de engel oluyordu. Karbondioksit paniği azaltırdı.

Nefesimi tuttum ve inleyerek dizlerimin üzerine döndüm. Silahımı avucumda sıktım, omzuma güçlü bir ağrı saplandı, mermi muhtemelen köprücük kemiğime denk gelmiş ve kırmıştı. Acıyla nefes almaya çalışırken kafamın arkasında bir soğukluk hissettim.

"Buraya kadar. Hareket etme, en ufak hareketinde vururum seni. Silahını yavaşça yere bırak," dediğini işittim Cansu'nun.

Kulağımın çınlaması azalmaya başlamıştı. Kafamı önüme eğip silahımı yere bıraktım. Onu alt etmek için silaha ihtiyacım olsa da onu vuramazdım. İki elimi havaya kaldırırken etrafa göz gezdirdim. Ekipten birileri yanına geliyor olmalıydı, onu benimle yalnız bırakmak istemezlerdi. Onlar birken iki olmadan gitmeliydim buradan. Onu bayıltabilirdim fakat bir yere saklamam gerekiyordu yoksa diğerleri öldüreceklerdi onu. Gözüme büyük bir sandık takıldı, içine sığardı, iri bir kız değildi.

Derin bir nefes aldım, ellerimi ani bir hareketle yere çevirip arkama uzattım ve bacaklarını tutup kendime çektiğimde dengesini kaybedip yere düştü. Tetiğe basmaya meraklı parmağı tekrar harekete geçtiğinde silah patladı ve tavana bir delik açtı. Cansu

yere düşerken silahımı alıp hızla ona döndüm ve bacaklarının arasında dururken namluyu yüzüne doğrulttum. O da silahını bana doğrultmuştu ama mermilerini saymıştım, kurşunu kalmamıştı.

"Mermin bitti," dediğimde kaşları çatıldı, bunu biliyor olmamdan rahatsız olmuştu. "İyi geceler," dedim ve kollarını iki yana açıp boynuna hızla vurdum. Kolları iki yanına düştü, bayılmıştı.

Birileri daha gelmeden hızlı davranmak zorundaydım. Sağ kolundan tutup kendime doğru çektim ve gövdesini kaldırdım. Onu sırtıma doğru yatırıp bacaklarının altından kolumu geçirdim, dişlerimi sıkarak ayağa kalktım. Sağ omzumun acısıyla dudaklarımdan bir inleme döküldü. Yutkundum ve onu omzumda taşıyarak sandığın yanına gelip kapağını açtım. Sandığın içinde ne olduğunu göremesem de tehlikeli bir şey varmış gibi durmuyor ve kokmuyordu. Onu sandığın içine koydum, gördüğüm kadarıyla hava delikleri vardı.

Omzumun ağrısı vurunca kolumu yanıma bıraktım, sol elimle cebimden son sinyal yayıcıyı çıkarıp düğmesine bastım ve polisler gelene kadar uyanmamış olursa onu bulmaları için sandığın içine bıraktım. Sandığın kapağını kapatıp silahı sol elime aldım, duyduğum ayak sesleriyle iki sandık arasına çöktüm ve nefes almayı bıraktım.

"Çatıda keskin nişancı var. Onu neden hâlâ indiremediniz, o***** çocukları! Göz açtırmıyor, kevgire çevirdi bizimkileri! Ahmet Ağabey'i çıkarmamız lazım buradan! Biri icabına baksın şunun! Hemen!"

Duyduklarım kaşlarımı çatmama sebep oldu. Hasan çatıda tek başına olmalıydı ve çatıya çıkmanın bir başka yolu varsa hazırlıksız yakalanabilirdi. Sandıkların arasına saklandığım için beni fark etmeden önümden geçip gittiler. Üzerinde takım elbise olan bir adamın, telefonun diğer ucundakine küfürler ederek merdivenleri indiğini görünce olduğum yerden çıktım ve balkona benzeyen yere yaklaştım, silah sesleri hâlâ azalmamıştı fakat görünürde kimse yoktu. Keskin nişancıya hedef olmamak için bir yerlere saklanmışlardı ve fırsat buldukça başlarını çıkarıp yukarı katlara doğru rastgele ateş ediyorlardı. Ekibin geri kalan üyeleri Ahmet'i veya beni arıyor olmalıydı, burada ne döndüğünü anlamış olmalılardı

Hasan'ın beni görmemesi için balkon kısmına çok yaklaşmadan, onun olduğu yere nasıl ulaşabileceğimi çözmek için yapı üzerinde gezdirdim gözlerimi. U şeklinde kocaman iki bina birleşip ortada dikdörtgen şeklinde bir boşluk oluşturmuştu. İki binaya farklı merdivenlerden çıkılıyordu ve Hasan, diğer binanın çatısında duruyordu.

O an birinin, karşımdaki binanın merdivenlerinden temkinli ama hızlı adımlarla çıktığını gördüm. Hasan'ın nerede olduğunu bulmuş olmalılardı, kaşlarım çatıldı ve düşünmeyi bırakıp bana en yakın merdivene koştum ve yukarı tırmanmaya başladım, aşağı inip tekrar karşı binanın merdivenlerini çıkmak bana çok zaman kaybettirirdi. Çatılar çok uzak değildi birbirinden, atlayabilirdim diğer çatıya. Atlamakta ve tırmanmakta iyi ve antrenmanlıydım.

Merdivenleri parmak uçlarımda çıkarken silahı tekrar sağ elime aldım ve namluya bir mermi sürdüm. Sessiz fakat hızlı adımlarla yukarı çıkan adamı gözlerimle takip ederken, ben de onun hızını yakaladım ve yukarı tırmandım. İkimiz de Hasan'a ulaşmak için acele ediyorduk.

En üst kata çıkıp balkona benzeyen koridora ulaştığımda, diğer adamın çoktan bu kata çıkmış olduğunu ve koştuğunu gördüm. Ben de koşmaya başladım. Binanın haritasını zihnimde canlandırdım, Hasan hâlâ düşündüğüm yerdeyse ona daha hızlı ulaşmak için kafamdaki haritada kestirme bir yol çizip hızımı artırdım. Dükkânların camı çerçevesi inmişti kurşunlardan. Kırılan vitrinlerden birine tekme atıp bir yerimi kesmeden geçecek kadar yer açtım ve küçük dükkâna girdim. Hızlı adımlarla arka kapıya ilerlerken, namluya sürdüğüm mermiyi arka kapının kilidinde kullandım. Kapıyı açtım ve arkadaki dar koridora çıktım.

En yukarıdaki dükkânların duvarlarında çatıya çıkmak için merdivenler vardı. Merdiveni tırmanıp çatıya ulaştım ve iki çatının kavuştuğu uç kısma doğru koşmaya başladım. Köşeyi döndüm, iyice hızlandım ve çatı yükseltisine basamak çıkar gibi bastım, kendimi yukarı ittim ve diğer çatıya atladım.

Bacaklarımın üzerine düştüm, sağ omzuma yük vermeden yuvarlanarak hızımı azalttım ve dizimin üzerinde durup tekrar ayağa kalktım. Koşarak arka tarafa ilerledim. İki bina da benzer

yapıdaydı. Arka cephedeki merdiveni kullanarak dar koridora in-
dim ve koşmaya devam ettim. Dükkânların arasındaki boşluktan
ön koridora göz atarak Hasan'ı aradım.

Biraz ilerledikten sonra onu gördüm. Balkona yakın bir ko-
şedeydi, silahını aşağı doğrultmuştu ve tek başınaydı. İki dük-
kânın arasındaki dar aralıktan ona doğru sessizce bir adım attı-
ğımda kafasına bir silah doğrultuldu. Hasan'ın elinde Sako TRG-
42 denilen uzun namlulu bir silah olduğundan, vurulmadan önce
o adama silahını doğrultması mümkün değildi. Kalbim dudak-
larımda, kulaklarımda ve parmak uçlarımdaydı. Mine ve bebeği
zihnimin en ortasındaydı.

Sessiz adımlarla ilerlemeye devam ediyordum ve adrenalin
kanımda daha yüksek bir dozda dolaşıyordu artık. Sağ elimdeki
silahı sıktım avucumun içinde.

Adamın parmağı horozu çektiğinde adımlarımı hızlandırdım,
tam tetiğe basacağı anda eline tekme atarak aralarına girdim ama
silah patladı. Damarlarımdaki adrenalin büyük bir öfkeye dönüştü,
tekmemle soluna doğru yalpalayışından faydalanarak silahımla
yüzüne vurdum. Geriye sendelediğinde göğsüne tüm gücümle
tekme attım. Adam yere düşerken silahını da düşürdü. Silahını
bir tekmeyle uzaklaştırdım, derin bir nefes alıp korkuyla Hasan'a
döndüm. Şükür ki sapasağlamdı. Buna sevineceğimi düşünmez-
dim ama silahını bana doğrultmuştu. Açık kahve gözleri gözle-
rime bakarken, silahının namlusu otuz santim kadar uzağımdaydı.
Arashi'nin dedikleri kulağımda uğuldadı. Ne bekliyordum? Ha-
yatını kurtardığım için beni bir kerelik görmezden gelmesini mi?

Parmağını tetiğe götürdüğünde kaşlarımı çattım. Hareket
dahi etmemiştim, beni vuracak mıydı? Gözlerini benden çekip
arkama çevirdi ve namluyu hafif sola kaydırıp tereddüt etmeden
tetiğe bastı. Arkamdan bir inleme sesi işittim. Kafamı hafifçe çe-
virdiğimde yerde yatan kişi sayısı ikiye yükselmişti.

"Ödeştik," dedi.

O sırada polis sirenleri kulaklarıma doldu, kafamı ona çevir-
dim ve ikimiz de balkondan aşağı baktık. Silah sesleri henüz sus-
mamıştı. Hasan bana adım atacakken olduğu yerde durdu ve cep-
zundaki telsize yaklaştırdı dudaklarını. "Şahin'den Kartal'a. Şahin

avlandı," dedi fakat zaferden yoksun bir sesi vardı. Üstelik beni yakalamış sayılmazdı, ondan kurtulabilirdim.

"Anlaşıldı. Avı yuvaya ge-"

Ani bir hareketle döndüm, geldiğim dar koridora girdim ve koşmaya başladım. Arkamdan küfrettiğini işittim. Koridor öyle dardı ki geçerken zorlanacaktı ve bu da bana zaman kazandıracaktı. Geldiğim merdivenleri çıkıp izimi kaybettirmeyi umarak çatıda koşmaya başladım. Geldiğim yolu geri dönerken, arkamdaki adım sesleri peşimde olduğunu gösteriyordu. Koşarak diğer çatıya atladım ve bu kez omzumu koruyamadım. Acıyla inleyerek ayağa kalktım. Hasan o çatıda kaldı, kendini böyle bir tehlikeye atmak istememişti sanırım.

Kafamı önüme çevirdiğimde Egemen'in silahını bana doğrulttuğunu gördüm. Yaralı görünmüyordu, maskesini ve başlığını çıkarmıştı. Doğrudan bana bakıyordu. Aramızda yedi metre kadar vardı.

Onunla yine bir çatıda buluşmuştuk ve yine bana silahını doğrultmuştu. Gözlerini elime indirdiğinde, elimde tuttuğum silahın varlığını neredeyse unutmuştum. Öylece ayakta dikilirken kaşları çatıldı, arkamda duran Hasan'a baktı bir süre. Ardından bana bakıp silahını indirdi ve beline yerleştirdi. Buna anlam veremedim, benimle dövüşmeyi düşünmüyordu, değil mi? Nefes nefese kalmıştı, göğsü inip kalkıyordu, gözlerini etrafa gezdirdi ve derin bir nefes alıp gözlerini yine Hasan'a çevirdi.

"Bugün burada bir Kuzgun gördün mü?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlamayan gözlerle ona bakıyordum.

"Hayır, başkomiserim, görmedim. Hem ben burada bile değilim. Yükseklik korkum var benim," dedi Hasan arkamdan.

Egemen yeşil gözlerini bana çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "Görünüşe göre ikimiz de tuzağa düştük bu gece. Fakat bu görmezden gelişin bir tekrarı olmayacak. Aklın varsa bugünü bir milat olarak seç kendine, bir daha uçma," deyip arkasını döndü ve elini duvarın kenarına koyup aşağı atladı.

Arkama döndüğümde Hasan da gitmişti. Ne olduğunu anlamayarak, çatıda tek başıma öylece dikildim bir süre. Beni tek seferlik bile olsa görmezden mi gelmişlerdi gerçekten? Realist kişiliğimin

eleğinden geçmiyordu ama geçen ufak bir kısmı, içimde uzun zamandır su verilmediğinden kuruyan toprağın üzerine umut olarak düşüyordu. Gözümden bir damla yaş akarken burnumu çekip arka cephedeki yangın merdivenine indim.

Az önce yaşanan olaya hâlâ inanamıyordum. Beni yakalamak için büyük bir şans elde etmişlerdi ama beni bırakmayı seçmişlerdi. Avcılarım beni serbest bırakmışlardı. Bu, belki de ilk kez anlaşıldığıma, kötü biri olmadığımı düşündüklerine dair bir işaretti. Arashi eğer bu olanları izlediyse yaşananların hiç hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Bu, onu şaşırtacak mı, yoksa kışkırtacak mı emin olamadım.

Birinci kata indiğimde zemine inen merdivenin kilitli olduğunu gördüm. Korkuluğa tutundum ve ağırlığımı kollarıma vererek aşağı sallandım, kendimi hemen bıraktım çünkü sağ omzum kötü durumdaydı, kendimi taşıyamıyordum.

Yere indiğim anda bir silah sesi daha işitildi. Kafamı korkuyla sokağın sonuna çevirdim. Ardından anında karşılık verildi ve birkaç saniye içinde silah sesleri duyulup tekrar sessizliğe gömüldü gece. Bir karmaşaya gebe kaldı ardından, sonra biri bağırarak geceyi yırttı. "Egemen!" Hasan'a aitti bu ses ve kalbim korkuyla çarptı göğsüme. "Kartal vuruldu!"

Arashi Sato, uğursuz biriydi fakat ben de öyleydim. Ben de uğursuzdum, beni tanıyan insanlar önünde sonunda zarar görmüş oluyordu, benden dolayı veya düşmanlarımdan dolayı. Bir şekilde uğursuzluk getiriyordum, bu ekibe de getirmiştim. Ona da getirmiştim, hiç istemediğim hâlde.

Egemen'i görmek, iyi olduğunu duymak istiyordum fakat vurulan kişi bir polis olduğu için bilgi verilmiyordu ve gecenin bu saatinde onu görmeye gidebilecek ne bir bahanem ne de bilgi sahibi olacak kadar yakınlığım vardı. Onun için sadece bir tanıdıktım, vurulduğunu duymama imkân yoktu, gidersem hiçbir açıklama yapamazdım. Corvus için Ada'nın duygularını dizginlemek ve onlardan vazgeçmek zorunda kalıyordum yine, acılarını görmezden geliyordum.

Spor arabamı bıraktığım izbe yere gelmiş, üzerimi değiştirmiş ve tamamen Ada hâlime dönmüştüm. Kendimi Volvo'nun yanına bıraktım korkuyla titreyerek. Ellerim titriyor, olabilecek tüm kötü şeyleri düşünerek zihnim bana işkence ediyordu. Düşündüğüm senaryolardan hangisinin doğru olduğunu bilmiyordum, bu bilinmezlik boğazıma çökmüş, omuzlarıma oturmuş, nefesimi kesiyordu.

Kişisel telefonumun cebimde titreyişini hissettim. Telefonumu çıkardım ve ekranda gördüğüm isim beklemediğim biri olduğundan korkumu artırdı. Saat 04.43'tü ve Mine beni arıyordu.

Bu saatte beni aramasının sebebi Egemen olmalıydı.

Boğazımı temizleyerek aramayı cevapladım. "Efendim?"

"Ada, uyuyor muydun?" diye sordu, sesi ağlamaklı geliyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ağlamamak için. "Hayır, bir sorun mu var? İyi misin?" dedim kendimden tiksinerek. Ağlamasının sebebi bendim, neden ağladığını biliyordum ama utanmazca soruyordum.

"Hasan," deyip ağlamaya başladı. Kalbim sanki eriyip avuçlarımdan akıyordu. "Hastanede olduklarını söyledi... Önemli bir şey yok dedi, hastaneye gitmemi istemiyor ama ben rahat edemiyorum. Kafası kopsa da iyiyim der o... Beni... Beni hastaneye götürür müsün?"

Gördüğüm kadarıyla Hasan yaralı değildi fakat emin de değildim. Belki de vurulmuş ama çıtını çıkarmamıştı. Bilmiyordum ama öğrenmek için bir fırsatım vardı artık. Birinin hayatına mal olmaktan ödü kopan Ada'yı rahatlatmak için bir fırsatım vardı.

"Lütfen... Lütfen ağlama. Hemen geliyorum, hazırlan sen tamam mı? On dakikaya oradayım."

"Çok teşekkür ederim, bekliyorum," deyip kapattı telefonu.

Oturduğum yerden kalkıp pantolonumu silkeledim ve sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdım. Birkaç saat önce onu evine bıraktığım için adresi biliyordum. Hızla evlerine doğru sürdüm arabamı. Yüzümü kuruladım ve camı açtım. Rüzgâr yüzüme çarparken korkumu da alıp gitmesini istedim.

Sekiz dakika içinde kapılarındaydım. Artık kötü haberi almıştım ve endişeli değilmişim gibi davranmak zorunda değildim.

Mine evden çıkınca arabadan inip yaklaşmasını bekledim. Yaşlı gözlerle yanıma gelip kollarını bana sardı. Kolları kızgın birer demirdi sanki, tenimde yanıklar bıraktı acısı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Hasan'ı iyi görürsem iyi olurum," diye mırıldandı.

Anlayışla kafamı salladım. Birbirimizden ayrıldığımızda arabanın kapısını açtım ve binmesine yardım ettim. O, kemerini takarken kendi koltuğuma geçtim hızla ve söylediği hastaneye sürdüm, olay yerine en yakın hastaneye gittiklerini tahmin ediyordum zaten. Gittiğimiz hastane Cihan Ağabey'in çalıştığı hastaneydi. Acaba şu an hastanede mi diye merak ettim. Öğrendiğinde bana kırgın olur muydu o da benim kadar?

"Lütfen endişelenme, Hasan iyi olduğunu söylemiş sana. Bebeğini de düşünmen gerek," dedim. Her kelime boğazıma yapışan bir çakıl taşı gibiydi. Utanmaz bir dolandırıcı gibi hissediyordum.

"Geceleri pek uyumam dediğin için seni aradım. Arayacak pek tanıdığım yok, taksiye de binmek istemedim bu saatte. Buraları çok bilmiyorum ve insanlara güvenemiyorum."

Kafamı salladım anlayışla, bir o kadar daha kötü hissederek kendimi. Gözlerim dolmuştu, artık tutamıyordum. "Memnun oldum beni aramana," dedim ve zoraki gülümsedim.

Hastaneye varana kadar ikimiz de daha fazla konuşmadık. Arabamı hastanenin otoparkına park ettim ve onunla hastaneye girdim. Kalbim kulaklarımda ve dudaklarımda atıyordu yine. Mine, Hasan'ı arayıp hastanede olduğumuzu ve iyiyse gelip bizi almasını istedi. Hasan'ın gelmesini beklerken ellerimi önümde birleştirdim, aksi hâlde titremelerini engelleyemeyecektim. Hasan'ın ne hâlde geleceğini merak ediyordum. Belki yüz ifadesinden Egemen'in durumu hakkında bir tahminde bulunabilirdim.

"Mine!"

Hasan'ın tanıdık sesi arkamızdan geldiğinde ikimiz de o tarafa döndük. Hasan'ın sağ kulağına pansuman yapılmıştı ve yüzünde yorgun bir ifade olsa da Mine'yi görünce samimi bir şekilde gülümsemişti. İçim umutla doldu, Egemen'in durumu kötü olsa gülümsemezdi, değil mi? Gülümsemezdi.

"Hasan? Kulağına ne oldu?" diye sordu Mine ağlamaklı bir sesle ve kollarını ona uzattı. Hasan aralarındaki mesafeyi birkaç adımda kapattı ve eğilip Mine'nin kollarının arasına girerek kollarını etrafına sardı. Ona öyle sıkı sarıldı ki içim ezildi. Eğer biraz geç kalmış olsaydım kulağında değil, alnında bir kurşun yarasıyla morgda olacaktı ve belki de Mine onun cansız bedenine sarılıyor olacaktı. Hem de benim yüzümden.

"Ağlama güzelim, iyiyim. Telefonda da söylemiştim, sadece pansuman için geldik," dedi ve gözlerini bana çevirip hafifçe gülümsedi. "Sağ ol, Ada. Mine'yi getirdiğin için."

Kafamı iki yana salladım fakat ses çıkarmadım. Konuşursam sesim titreyecekmiş gibi geliyordu. Benim yüzümden tuzağa düşen adam bana teşekkür ediyordu ve kendimi sürekli dibe batıyor gibi hissediyordum.

Mine kollarından ayrılıp gözlerini sildi. "Egemen nerede peki?"

Hasan ensesindeki saçlarına dokundu. "Vuruldu ama ciddi bir şeyi yok, vallahi bak. Ne olur ne olmaz diye gece burada kalacak. Siz eve gidin, ben refakatçi olarak kalacağım."

Duyduğum iyi haber omuzlarımı serbest bıraktı ve kendimi sıktığım için sağ omzumdaki kemik çok daha şiddetli bir ağrıyla şakağıma kadar vurdu. Fakat onu kendi gözlerimle görmek istiyordum, buraya kadar gelecek bir sebep bulmuşken onu görmek ve emin olmak istiyordum.

"Olmaz öyle şey. Onu görmeden şuradan şuraya gitmem, Hasan!" diye diretti Mine, ona minnetle baktım.

Hasan pes ederek bize yol gösterdi, beni de yanlarına aldıkları için teşekkür ettim onlara içimden. Asansöre binip normal odaların olduğu bir kata çıktık, gerçekten durumu ciddi değildi demek ki.

Asansörden inerken Hasan bize çevirdi gözlerini. "Bakın, durumu o kadar iyi ki normal odada kalıyor. Bir kurşun yıkabilir mi onu?" dedi Mine'yi rahatlatmak için fakat Egemen vurulduğunda nasıl korkuyla bağırdığını işitmiştim, oradaydım.

"Hasan, istifa etmen için başının etini yememi istemiyorsan lütfen çok basit şeylermiş gibi konuşmayı bırak olur mu?" dedi Mine sitem eden, alınmış bir sesle.

Hasan kolunu Mine'nin omzuna atıp onu kendine yasladı ve başının üstünden öptü. Bir odaya ilerledik birlikte. Kapıyı çaldı, ardından açtı ve onun müsait olduğundan emin olunca geçmemiz için geri çekildi kapıyı tutarak. İçeri girmeye cesaret edemedim.

Hasan gözlerini bana çevirip gülümsedi hafifçe. "Yaralardan mı korkuyorsun?" diye sordu elini belime doğru uzatırken ve beni içeri doğru çekip arkamızdan kapıyı kapattı.

Açtığım yaralardan korkuyordum. Açtığım yaralardan çok korkuyordum.

Odanın içine doğru ilerledikçe, yatakta yatan Egemen'in bedeninin bir kısmını görmeye başladım. Karnı nefes alışverişiyle hafifçe inip kalkıyordu. İçeri iyice ilerleyince yüzünü görebildim. Uyanıktı ve Mine'yle konuşurken gülümsüyordu. Sağ omzu göğsüyle birlikte sargılıydı fakat iyiydi ve bu, önemli olan tek şeydi. Sinirlerimin boşalıp beni bir ağlamanın eşiğine getirmesinden endişelendim.

Beni görmeyi beklemediği için yüzündeki gülümseme şaşkınlıkla biraz soldu fakat bana bu bile yeterdi. Saygıdan ötürü yerinde hafifçe doğruldu. "Ra-rahatsız olma lütfen," dedim titrek bir sesle. Öyle gerilmiş, ardından öyle rahatlamıştım ki kendimi sıkmıyor olsam yaprak gibi titreyeceğimden emindim. "Geçmiş olsun."

"Teşekkürler, önemli bir şey değil," dedi, önemli olmadığına bizi ikna etmek ister gibi bir sesle.

"Ada getirdi beni buraya," diye açıkladı burada oluşumu Mine.

Egemen anladım der gibi kafasını sallarken yeşil gözlerini gözlerimde gezdirdi. Birkaç saat önce de bakıyordu bana ama bunu bilmiyordu.

Hasan, kafasını ileri uzatıp önünde benim durduğum karısına dikti gözlerini. "Gördüğünüz gibi, Egemen de gayet iyi. Hasta ziyareti kısa olur hem," dedi. Ardından gözleri bana döndü. "Ada, senden rica etsem Mine'yi eve bırakır mısın?"

Kafamı sallayarak onu onayladım ve Mine'ye döndüm. Mine hâlâ ağlamaklı gözlerle Hasan'ın yüzüne değil, kulağına bakıyordu. Hasan birkaç saat önce bir çatışmadan çıkmış, ölümle burun buruna gelmişti ve buna rağmen yarın yine işbaşı yapacak gibi duruyordu.

"Eğer Egemen için sorun olmazsa yanında ben kalabilirim. Senin gitmen Mine için daha iyi olur gibi duruyor," diye bir öneride bulundum tüm samimiyetimle. Onlara çok daha fazlasını borçlu hissediyordum. Burada ben kalırsam en azından Hasan da dinlenmiş olurdu.

"Sana yeterine zahmet verdik zaten," dedi Hasan bundan memnun değilmiş gibi.

Kafamı iki yana sallayarak karşı çıktım ona. "Ben de insomnia var, zaten uyuyamıyorum. Sabahları erken kalkıp gitmek zorunda olduğum bir işim de yok. Onların sana ihtiyacı var ve senin de onlara ve uyumaya ihtiyacın var," dedim Mine ve bebeğini kastederek.

"Benim için sorun değil, refakatçiye ihtiyacım yok," diye araya girdi Egemen kimseyi rahatsız etmek istemeyen bir ifadeyle.

Her ne kadar iyi görünüyor olsa da şu an içinde bulunduğu durum kolay bir durum değildi. Kurşun yarası pek çok komplikasyona sebep olabilirdi, vücudunda bir delik vardı ve bu, ateşinin sık sık çıkmasına sebep olacaktı.

Hasan bunun bilinciyle itiraz etti. "Ateşin tekrar çıkarsa veya başka bir sorun olursa haber verin dedi hemşire. Yanına biri lazım fakat Ada'ya zahmet vermek istemem."

Kafamı iki yana salladım. "Vermezsin, merak etme."

Hasan, Mine için de endişelendiğinden teklifimi minnetle ve biraz mahcubiyetle kabul etti. Hâlbuki istese de benim kadar mahcup olamazdı.

"Çok teşekkürler," dedi Mine minnetle ve kollarını bana sardı yine.

Ona sarıldım ben de. Onlara odanın dışına kadar eşlik ederken Hasan elini sırtıma koyup tatlı bir gülümsemeyle baktı bana, "Bu iyiliğini yazdım gönlümün en iyi köşesine," dedi.

Bu, uzun bir aradan sonra beni ilk kez gerçekten gülümsetti. "Mine'ye yakın bir yerler oluyor sanırım," dedim.

Kıkırdadı ve kafasını salladı. "Kapmaya başladın."

Birlikte odadan çıktığımızda Hasan kapıyı kapattı. Egemen'e iyi bakacağıma dair ona söz verdim.

"Egemen'in küçük dayısını tanıyorsun değil mi? Cihan Ağa bey'i?" diye sordu kısık bir sesle.

Kafamı salladım.

"Egemen vurulduğunu bilmesini istemedi, bu yüzden haberi yok. Öğrenir de buraya gelirse nezaket gösterip onları yalnız bırakma olur mu?"

Egemen'in tüm hayatını biliyordu, bense acılarını biliyordum. Neden ikisini yalnız bırakmak istemediğini biliyordum, yalnız kalmaları demek onlar için bir cehenneme düşmekten farksızdı.

"Tabii, merak etme."

"Tekrar teşekkürler. Herhangi bir sorunda ara beni. Neredeyse sabah oldu zaten, hemen gelirim."

"Hadi git artık," diye söylendiğimde güldü. Cebimden arabamın anahtarlarını çıkarıp avucuna koydum. "Gece gece taksiyle uğraşmayın, sabah buraya gelirsin zaten," dedim.

Avucunda anahtarımı tutup gözlerime baktı, "Sen... Çok iyi birisin. Vallahi bak, ben insanı gözünden tanırım," dedi ve omzuma dokunup Mine'nin elinden tuttu. Mine de bana teşekkür etti ve el sallayarak ilerledi koridorda. Ona el sallayıp odaya geri döndüm.

Egemen arkasına yaslanmış, etrafa bakınıyordu. Ben odaya dönünce yeşil gözlerini bana çevirdi, gözlerinde binbir çeşit duygu vardı. Odadaki tekli koltuğu yatağının yakınına çekip oturdum. Bana, sola doğru döndü biraz. Yatağında aşağı kayıp uzandı hafifçe. Belli etmese de hareket ettiğinde canının yandığını biliyordum.

"Zor bir gece geçirdin. Neden uyumuyorsun?" diye sordum.

Sorumu duymamış gibi, "Gerçekten uykusuzluk mu çekiyorsun?" diye sordu meraklı ve pürüzlü bir sesle.

"Polis olarak mı soruyorsun, arkadaş olarak mı?" diye sordum bu kez.

Sorum onu gülümsetti. "Ben tek bir kişi değilim. Kimse tek bir kişi değildir."

O, benim sorumu yanıtlayınca ben de onun sorusunu yanıtladım. "Evet, çekiyorum."

"Kâbus mu görüyorsun, yoksa kâbusu mu yaşıyorsun?"

Anlamayarak gözlerine baktım. Yeşil gözleri, yangını henüz sönmüş bir orman gibi yorgun bakıyordu. Kuruyan dudaklarını

diliyle nemlendirdi, vücut ısısı yükseldiği için dudakları çabuk kuruyor olmalıydı.

"Uyuyamıyor oluşunun bir sebebi olmalı," diye açtı sorusunu.

O an sesinin tınısının ne kadar hoş olduğunu fark ettim. Konuşma tarzı tane tane ve netti. Ses tonu erkeksi ve biraz pürüzlüydü.

Sağ omzuma dikkat ederek hafifçe omuz silktim fakat yine de canım yandı. "Herkes bir kâbusun başrolü olmuştur."

Cevabım, yüzünde buruk bir gülümsemeye sebep olurken başını hafifçe salladı. Tamamen bana döndü, sanki daha çok sohbet etmek ister gibiydi. Sol kolunu kıvırıp başının altına koydu, gerilen kasları şişerek bir yumru oldu yanağının altında. "Bana bir kâbusunu anlat," dedi gözlerini yüzümden hiç ayırmadan.

Kurduğu cümle bir emir değil, daha çok bir ricaydı.

"Talihsiz olmak yetmiyormuş gibi bir de uğursuz olmak," dedim.

Cevabım onu şaşırtmıştı yine. "Sen mi?" dedi inanamazmış gibi.

Kafamı salladım. "Ailen tarafından terk edildiğin hâlde kafanın içindeki şeytanlardan hiç kaçamadığın, uçmak isterken yerin dibine çekildiğin oldu mu hiç? İşte buna kötü talih derler."

Sesim öyle kırık çıkmıştı ki Egemen'in bakışları değişti. Benimle konuştukça rahatlıyordum ve rahatladıkça sinirlerim boşalıyordu, ellerim titremeye başlamıştı.

Egemen bunu fark etti. Bir elimle diğerine tutundum ve titrememi kontrol etmeye çalıştım.

"O hâlde bana bir masal anlat," dedi kısık bir sesle, beni sakinleştirmek ister gibiydi.

"Ben hiç masal bilmiyorum," dedim üzgün bir sesle.

İçimdeki üzüntüyü artık dizginleyemiyordum. Yeşil gözleri yüzümde gezinirken bahane olduğunu düşünmemesi için açıkladım. "Geceleri uyumayan biriysen masal nedir bilmezsin. Kimse de gündüz uyuyan birine masal okumaz, o yüzden..." deyip sustum çünkü kendimi tutamayarak ağlamaya başlamıştım.

Gözyaşlarım pınarlarından bir musluk açılmış gibi dur durak sız akmaya başladığında tüm kaslarım serbest kaldı, kaskatı kesilen bedenim titreyerek gevşemeye çalıştı ve tamamen sarsılmaya başladım. Egemen uzandığı yerden benim için endişelenerek kalkmaya yeltenince, ayağa kalkıp ellerimi omuzlarına koydum

hafifçe ve kafamı iki yana salladım. "Özür dilerim, ben sadece... Önemli değil... Uzan lütfen, dinlenmen gerek."

Boyu öyle uzundu ki oturduğu hâlde benimle aynı boydaydı. Sol elini uzatıp gözyaşlarımı sildi. "Neden sürekli bu kadar üz-günsün?" diye sordu kısık bir sesle.

Bunun için gerçekten üzüldüğü sesinden belli oluyordu ve ar-dındaki nedeni merak ettiği de. Yeşil gözleriyle sanki içimi gör-mek istiyordu fakat içim içler acısıydı.

İçimdeki kimsesiz Ada öyle çok korkmuştu ki birinin haya-tına daha mal olmuş olmaktan, ona emanet edileni öldürmüş ol-maktan, birine sarılıp hıçkırarak ağlamak istiyordu. İçimdeki o kimsesiz Ada'ya daha fazla sırtımı dönemedim, acılarını görmez-den gelemedim. Egemen'in sağ omzuna dikkat ederek kollarımı omuzlarına sardım ve ağlayarak ona sarıldım. Bir an hareketsiz kalsa da tek kolunu belime sarıp sarılmamı kabul etti.

Derler ki, yüzü baştan gülmeyenin sondan yüzü gülmez-miş. Bu sözü sevmiyordum, beni mutsuz ediyordu. Bu sözü sev-miyordum, sık sık aklıma geliyor ve hep karşıma çıkıyordu. Bu sözü sevmiyordum, çünkü ben uçmak isterken beni zincire vur-mak istiyordu. Bu sözü sevmiyordum ama muhtemelen gerçeği yansıtıyordu. Bu sözü sevmiyordum ama eğer gerçekse, umarım sadece benim için geçerliydi ve sarıldığım bu adam ileride daha mutlu olabilirdi.

#9. Bölüm:
İnsan ve İçinde Bir Şeytan

Bir insan doğar, büyür ve ölmeden önce kendini gerçekleştirirdi. Bu dünyaya kendisinden bir şey bırakır veya bırakmaya çalışırdı. Bir iz bırakmak isterdi her insan, çünkü unutulmak en korkunç olandı. Fakat bir insanın kendini gerçekleştirmesi kolay değildi, kendini tanıması bile bazen bir ömre mal olabilirdi.

Ben de bir iz bırakmak istiyordum ardımda. İstiyordum ki insanlar beni iyi ansınlar, geçmişin kara lekesinden kurtulayım. Beni tanımasalar bile onların bir yarasına dokunmuş olduğum için minnetle ansınlar beni istiyordum. Bir hırsız olarak anılmak istemiyordum. Bir suçlu, bir yalancı, bir dolandırıcı, bir katil olarak anılmak istemiyordum...

Hastane odasının loş ışığı Egemen'in yüzüne vuruyor, aldığı ilaçların ve yorgunluğun etkisiyle uyuyakalalı birkaç saat oluyordu. Güneşin doğmasına dakikalar kalmıştı, şeytanlarım kafamın içine son sözlerini bırakıp gitmeye hazırlanıyorlardı. Diyorlardı ki, sen ne yaparsan yap bir suçlu olarak anılacaksın, kimse senin pencerenin güzel bir yola baktığını kabul etmeyecek, herkes bu adamın vurulmasında senin payın olduğunu bilecek, sen hep bir suçlu olarak anılacaksın.

Bakışlarım Egemen'in yüzünden sağ omzuna doğru yol aldı, sargının altındaki yarayı göremiyor olsam da hayal etmesi zor değildi, daha önce kurşun yarası görmüştüm. O yaranın etrafının morardığını, dokunun etrafında beş santimetre çapında dairesel bir alanda morluğun gittikçe yayıldığını tahmin edebiliyordum. Mermi öyle büyük bir şiddetle çarpmıştı ki omzuna, zarar gören kılcal damarlardan derisinin altına kan sızmış, tenine mor bir renk vermişti.

Onun yarasını hayal etmek kendi omzumdaki ağrıyı artırdı sanki, köprücük kemiğim zonklamaya başladı. Mine'yle buluşmadan hemen önce, üzerimi değiştirirken içtiğim ağrı kesiciler etkisini tamamen yitirmişti artık. Ağrısı dalga hâlinde tüm kolumu ve boynumun sağ tarafına yayılıyordu. Egemen'in ateşine bakmak için alışkanlıkla sağ elimi uzatmak istediğimde, köprücük kemiğime saplanan keskin ağrı duraksamama neden oldu. Dişlerim refleksle alt dudağımı ısırdı ses çıkarmaktan korkarak. Hareketsiz kaldığımda ani acı yerini tekrar zonklamaya bıraktı. Sol elimi ağrıyan yere temkinli bir yavaşlıkla koyduğumda, köprücük kemiğimin şiştiğini giydiğim tişörtün üzerinden hissedebiliyordum. Kimsenin dikkatini çekecek kadar şişmeden önce onunla ilgilensem iyi olacaktı.

Gözlerimi tekrar Egemen'e çevirdim. Güneş ışıkları sol omzumun üzerinden odayı doldurmaya başlamıştı, fakat o hâlâ derin uykunun içindeymiş gibi duruyordu. Alnında ter damlaları vardı, acı çekiyor gibi durmuyordu yüzü, ifadesinde bir sakinlik vardı. Zorlu bir gün sonrası çekilen huzurlu bir uyku gibiydi yüzündeki ifade. Sol elimi köprücük kemiğimin üzerinden çekip alnına uzattım ve terini silip ateşine baktım. Terlemiş olsa da ateşi çok yüksek değildi, kurşun yarasıyla artık ilk baştaki kadar şiddetli mücadele etmiyordu vücudu, ilaçlar onları sakinleştirmiş, ölmediklerine inandırmıştı. Daha fazla terlememesi için alnındaki saçlarına geriye doğru meyil verdim.

Hasta olduğumda biri hep başımda dursun isterdim her zorluktan tek başıma çıktığım hâlde. Her zorlukta tek başıma ayakta durmak zorunda kaldığım için hasta olduğumda duygusallaşarak ilgiye aç oluyordum. O da benim gibi kimsesiz sayılırdı ve şimdi bu hastane odasında yatarken, vurulmasında payım olsa da burada durabildiğim, onu yalnız bırakmadığım için memnundum. Uyuyor olsa bile başında bekleyen birinin olduğunu bilmek bir nebze de olsa iyi geliyor olmalıydı ona, öyle umuyordum.

Yavaş bir hareketle ayağa kalktım, sol elimi kullanarak, kendi el yazımla, hemen döneceğime dair bir not bıraktım. O uyanmadan dönmüş olmayı planlıyordum.

Odadan çıkıp sağ kolumu çok sallamadan, vücuduma yakın bir yerde tutmaya devam ederek merdivenlere ilerledim. Cihan Ağabey'im hastanede olmalıydı. Saat henüz erken olduğundan muayene başlamamıştı ve muhtemelen odasında biraz kestirmeye çalışıyordu, dün gece nöbeti olduğunu biliyordum. Merdivenleri çıkıp onun odasına ilerledim.

Odasının kilitli kapısını tıklattım, "Cihan Ağabey," diye seslendim içerideyse açması için.

Birkaç dakika sonra, kilit sesinin ardından kapı açıldı, yorgun ve bu saate burada olmama şaşıran bir yüzle karşıladı beni. "Hayırdır bu saatte?" diye sordu çatılan kaşlarıyla. O sırada gözlerini üzerimde gezdiriyordu. Bu erken gelişlerimin hayra alamet olmadığı yazılı olmayan bir kuraldı.

Sol elimle göğsüne hafifçe bastırarak onu içeri ittim ve ben de içeri girdim. O, arkamızdan kapıyı kapatırken, uyuduğu muayene masasına ilerledim. Tahmin ettiğim gibi burada uyumaya çalışıyordu. Kolumu hiç kıpırdatmadan oturdum masanın üzerine.

"Koluna ne oldu?" diye sordu, çatık kaşlarıyla vücuduma yapışık tuttuğum koluma bakıyordu.

"Omzuma," diye düzelttim onu.

Yüzünde mutsuz bir ifadeyle bana yaklaştı. "Sen de mi?"

Öyle deyince Egemen'den haberi olduğunu anladım. "Haberin var mıydı?" diye sordum Egemen'in yanına uğramamasına biraz şaşırarak. Hasan bile onun uğrayacağını düşünmüştü fakat görünen o ki ondaki yara, Egemen'in hafif olarak nitelendirdiği yaralanmadan çok daha büyük bir yaraydı.

"Acilde nöbet tutuyordum, elbette var," derken mutsuz bir ifade vardı yüzünde. Karşımda durup üzerimdeki deri ceketi çıkarmama yardım etti. "Orada mıydın sen de? Ne oldu omzuna?"

Sesinde beni suçlayan hiçbir ima yoktu. Çölde gezen umutsuz ruhuma bir serap gibi geliyordu sesi. Egemen'in benim yüzümden orada olduğunu tahmin etse de ona zarar vermeyeceğime emindi, fakat yine de düşmanım yüzünden zarar görmüştü.

"Benim yüzümden oradaydı," diye mırıldandım ona karşı mahcup hissederek.

Kırgın olsa bile Egemen gerçek akrabasıydı.

"Belli ki sadece ikiniz yokmuşsunuz orada," deyip gözlerime baktı. Sesimdeki mutsuzluğu sezmişti ve birbirimizi vurmadığımıza adı gibi emindi.

"Bu, orada oluş sebebinin ben olduğum gerçeğini değiştirmez."

"İnsanların kaderini değiştiremezsin, Ada. Sen kendi seçimlerinden mesulsün, onunkilerden değil," dedi, ardından deri ceketimin altındaki hâki yeşil tişörtümün eteklerin tutup yukarı kaldırdı, sol kolumdan çıkarırken devam etti. "Hem ciddi bir durumu yokmuş. Mermi, kasını delip geçmiş, damarlarda veya kemiklerde bir sorun yokmuş. Kolunu kullanırken birkaç hafta zorlanır belki ama buna alışkındır herhâlde, neticede iyi bir polis," diye söylendi *polis* kelimesine vurgu yaparak.

Onun polis olması hiç hoşuna gitmiyordu, biliyordum. Yağmur da polis olsa benim hoşuma gitmezdi, avukat olması bile hoşuma gitmiyordu biri ona zarar vermek ister diye. İnsan kendi başına gelecek dertle başa çıkabiliyordu ama sevdiği birinin ayağına değecek taş daha değmeden canını sıkıyordu.

Cihan Ağabey'in tavırları sakin ve umursamaz olsa da Egemen'in vurulduğunu bildiği hâlde yanına gidemediği için burada deli gibi kıvrandığını biliyordum. Onu tanıyordum. Gözlerini yakalamak için yüzüne baktım ama bunu bildiğinden yüzüme bakmadı hiç. Tişörtü sağ kolumdan da nazik bir hareketle sıyırdığında, gördüğü şeyi hiç sevmemiş gibi çatıldı kaşları. Omzuma bakmak için kafamı eğecekken, çenemi tutup kafamı sol tarafıma doğru çevirdi nazik bir hareketle, bakmama izin vermedi. Arkasındaki masanın üzerindeki kutudan lateks eldivenler alıp ellerine geçirdi, muayene masasının yanındaki ışığı açtı ve omzumu daha iyi görebileceği bir açı verdi. Tekerlekli yüksek tabureyi çekip oturdu ve omzuma dikkatle baktı.

Omzumdaki askıları koluma indirdiğini hissettim. Zonklayan kemiğimi yavaş bir hareketle yokladığında keskin ağrıyla irkildim. Köprücük kemiğimden gelen ağrı kulağıma ve azı dişlerime vuruyordu.

"Ağrıyor değil mi?" diye sordu.

Kafamı salladım. Kemiğimi yoklamaya devam ederken dişlerimi sıkmadan edemedim. Muayenesi bittikten sonra sırtını

dikleştirerek geri çekildi ve yüzüme baktı. "Tamamen kırıldığını düşünmüyorum ama neredeyse kırılmış sayılacak kadar kötü olduğuna eminim."

"Çatlak mı yani?" diye sordum kafamı eğip köprücük kemiğime bakarken. Şişliğin etrafı morarmıştı ve kötü görünüyordu.

"Çıplak gözle ve elle muayenede ancak bu kadarını söyleyebilirim," dedi ve elini uzatıp sağ kolumu tuttu.

Ne yapacağını tahmin ettiğim için alt dudağımı ısırdım. Kolumu yavaş bir hareketle vücudumdan ayırarak yana açtığında kemiğime saplanan ağrıyla inledim ve acıyla gözlerim nemlendi.

Acı çekmem onu hiç etkilemiyormuş gibi ifadesiz bir yüzle bana çevirdi gözlerini tekrar. "Omzun da ağrıyor mu, yoksa sadece köprücük kemiğin mi?"

Alt dudağımı serbest bırakıp sorusunu cevapladım. "Kemik."

"En azından bilgisayarlı tomografi çekmem gerek kesin tanı için."

Kafamı iki yana salladım. "Çektiremem, kayıt açman gerekir. İçlerinden biri omzumdan vurulduğumu biliyor. Olayın ertesi günü bilgisayarlı tomografi çektirip de kemiğimin çatladığını gümüş tepside sunamam onlara."

Cansu omzumdan vurulduğumu biliyordu ve bir hastanede bu işlemleri yaptırırsam pek lehime olmazdı. Bir gün oklar bana döndüğünde mantıklı bir açıklama yapamazdım.

"Her şeyi hackleyebiliyorsun ama hastane sisteminden kaydını silemiyor musun?" dedi kaçlarını çatmış bir ifadeyle bana bakarken.

Kendimi ne zaman yaralasam acımasız ve suratsız bir doktor oluyordu. Etrafında yeterince polis varken bir de benim başımın beladan kurtulamaması onu sinirlendiriyordu biliyordum.

"Hastaneden silmesi sorun değil ki. Kesilen vergi ödemesini silmek için vergi dairesini, sigorta şirketine giden indirim talebini ve tutanağını silmek için de sigorta şirketini hacklemem gerekir. Konuşma kayıtları, yapılan işlemlerin farklı bilgisayarlara düşen çeşitli kayıtları vesaire uzun iş yani."

Onaylamaz bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Kesin tanı koymazsam tedavin uzar, Ada. Bu, daha kötü değil mi?"

"Sahte kimlik mi çıkarayım? Beni sahteciliğe mi teşvik ediyorsun?"

Hâki tişörtümü kafamdan geçirdi. "Giyin, halledeceğim ben bir şekilde," diye söylendi.

Tekerlekli taburesiyle masasına gidip bilgisayarında bir şeylere baktı. Tişörtü kafamdan çıkarıp önce sağ kolumdan geçirdim ardında kafamdan geçirip sol kolumu geçirdim. Deri ceketimi de giyip ayağa kalktım.

Ben yanında dikilirken masasının çekmecesini açtı, ağrı kesicilerin arasından iki tanesini seçti ve masasının üzerine koydu.

"Birer tane iç şunlardan, şurada su var," dedi ve bilgisayarına döndü tekrar. Kutuları tek elimle açıp içlerinden birer tane aldım ve odanın içindeki sebile doğru ilerledim. Avucumdaki ilaçları ağzıma attım, ilaçların kötü tatları tüm ağzıma yayılırken bir bardağa su doldurup içtim fakat o kötü tat suyla gitmedi. Yüzümü buruşturup bir bardak daha su içtim. Cihan Ağabey bir kâğıda bir şeyler not edip doktor önlüğünün cebine koydu ve ayağa kalktı.

"Bazen hademelerimize, sigortası her şeyi kapsayan hastaların adına ağrı kesici iğne vurdurduğumuz oluyor para ödemesinler diye. Seni de aynen bu şekilde bilgisayarlı tomografiye sokacağız, geçen hafta gelen, kolu ve omzu kırık bir hastanın kaydı altında. Canın isterse boş bir zamanında silersin verileri," deyip kapıyı açtı.

"Kusura bakma," dedim mahcup bir ifadeyle ve açtığı kapıdan dışarı çıktım.

Omzumu istemsiz bir şekilde öne doğru bükük tutmak ve sağ kolumu sol elimle desteklemek istiyordum fakat kameralar kayıttayken bunu yapmamayı tercih ederdim. Cihan Ağabey'in koluna girdim ve normal bir duruş sergilemeye çalıştım.

"Kör noktaları kullanarak bizi tomografi katına götür," diye fısıldadı kulağıma.

Bu, beni güldürdü, "Peki," diye fısıldadım onun gibi.

Kör noktaları kullanarak ve yolumuzu uzatarak tomografi katına götürdüm bizi. "Burada bekle," diye tembihledi ve tomografi çekilen odaya girdi.

Birkaç dakika sonra, orada görevli olan biri kapıdan çıktığında yüzümü görmemesi için kafamı yere eğerek ona sırtımı döndüm. Görevli hızla uzaklaşırken, "İçeri gel," dediğini işittim arkamdan Cihan Ağabey'in.

Açık kapıdan içeri girdim ve arkamdan kapıyı kapattım. Cihan Ağabey tomografiyi çeken bilgisayarda bir şeyleri ayarlıyordu. "Metal eşyalarını çıkar," dedi gözlerini bilgisayardan ayırmadan. Üzerimdeki ceketi tekrar çıkarıp ceplerimi masanın üzerine boşalttım. Hasta adına daha önce kayıt açıldığı için işimiz kolaylaşmıştı. Bilgisayarla olan ayarlamaları halledip tomografinin olduğu odaya soktu beni. Onun yardımıyla makinenin yatağına yavaşça uzandım, kafama kask benzeri bir alet taktı.

"Hareket etmemeye çalış, birkaç dakika sürecek," dedi ve benden uzaklaşıp duvardaki bir tuşa bastı. Uzandığım yatak yuvarlak makinenin içine doğru hareket etmeye başladı ve yuvarlak cihazdan gelen ışınlar omuzlarıma düşünce durdurdu.

"Ben seni duyuyor olacağım. Kendini rahatsız hissedersen söyle bana."

Kafamı sallayarak onayladım onu.

Odadan çıkıp beni yalnız bıraktı. Birkaç saniye sonra makinenin çalıştığına dair birtakım sesler çıktı ve yuvarlak aletin içerisinde bir şey dönmeye başladı.

O kadar yorgun ve uykusuzdum ki düz bir yere uzanmış olmak ve bu tuhaf uykumu getirdi, âdeta gözlerim kapanıyordu. "Uyusam olur mu?" diye mırıldandım uykulu bir hâlde.

"Hayır, olmaz, uyuma," diye uyardı Cihan Ağabey fakat gözlerimi açık tutamıyordum.

Gözlerim kapandı ve anında bir kâbusun içine düştüm. Kulağıma gelen silah sesi ve görmemiş olmama rağmen Egemen'in vuruluşu göz kapaklarıma düştüğünde sıçrayarak gözlerimi açtım tekrar.

"İyi misin, Ada?" diye sordu beni görebildiği için. "Az kaldı."

"İyiyim. Affedersin," diye mırıldanıp ardından yutkundum.

Yatak tekrar hareket edip beni yuvarlak cihazın içinden çıkardı. Gerçekten kısa sürmüştü. Yataktan kendim kalkıp odadan çıktım ve Cihan Ağabey'in yanına ilerledim. Ekranda göğüs kemiklerimin bir görüntüsü vardı.

"Durum ne?" diye sorup arkasına geçtim. Doktor değildim fakat kemiğimin normal görünmediğini anlayabiliyordum.

"Tamamen kırık değil fakat merminin çarptığı yer dalgalı bir şekilde çatlatmış kemiğini. Çok kuru bir tahtaya çivi çakmak gibi düşün. Eğer kırılsaydı cerrahi işlem gerekebilirmiş, ufak parçalar hâlinde kırılırmış çünkü," derken kemiğimin çatlayan kısmını gösterdi. Tıpkı bir şimşek gibi dallanan çatlakta gezdirdim gözlerimi.

"Dokuların zarar görmüş elbette bu darbeden dolayı. Sekiz bandajı[24] takıp dinlendirmen gerekecek kolunu. Çok ağrın olacak ve yanma hissi olacak omzunda. Ağrı kesici ve merhem yazacağım. Sağ kolunu zorlamayacak, ağır kaldırmayacaksın, klavikula[25] hassas bir kemik, böyle bir durumda çatlakların kırığa dönüşürse ameliyat olmadan düzelmez."

Sol kolumu boynuna sarıp sağ yanağından öptüm onu. "Teşekkür ederim."

Verileri silip ayağa kalktı ve karşıma dikildi. "Teşekkür etmek yerine saha dışında çalışmayı dene."

"Saha dışındayım zaten," dedim gülümseyerek.

Kafasını iki yana sallayıp odanın kapısını açtı ve geldiğimiz yoldan geri döndük odasına. Bana sekiz bandajı giydirdi, bandaj omuzlarımı arkaya doğru çekiyormuş gibi hissettiriyordu ve bu yüzden kemiğime bir ağrı veriyordu. Ağrı kesici içtiğim hâlde ağrımı ve yanmayı hissediyordum hâlâ.

"Bunu ne kadar takacağım?"

"En az bir ay, çatlaklar kırıklardan daha geç iyileşebilir bazen. Zira bu çatlağın sahibi sensen daha da geç iyileşebilir. Zorlama kolunu."

"Tamam anladım," diye temin ettim onu.

Kafasını sallarken ceketimi kollarımdan geçirmeme yardım etti. "Onun yanına mı gidiyorsun?" diye sordu yüzüme bakmadan.

"Refakatçisi olduğumu da mı biliyorsun?" diye sordum yüzümde bir gülümsemeyle. Fakat yüzüme bakmadığından görmedi. Sorumu cevaplamayınca, "Evet, yanına gideceğim," diyerek ben cevapladım sorusunu. Sadece kafasını sallayarak onayladı beni.

---

24 Sekiz bandajı veya klavikula bandı, köprücük kemiği kırıklarında kullanılan omuzları sabit tutmaya yarayan bandaj.

25 Köprücük kemiği.

Koltuğuna oturduğunda gülümseyerek yüzüne bakmaya devam ettim. "Görüşürüz, bu iyiliğini unutmayacağım," dedim.

"Diğerlerini unutmadığın gibi," deyip eliyle git işareti yaptı sahte bir bıkkınlık ifadesiyle.

"Ona iyi bakarım, merak etme," deyip, cevap vermesini beklemeden çıktım odasından.

Bandaj canımı acıtıyor olsa da beni dik tutuyordu. Böylece düzgün yürüyebiliyordum, dışarıdan bakan biri acı çektiğimi dü-şünmezdi. Egemen'in odasının olduğu kata indiğimde kapısının önünde polisler olduğunu görünce kaşlarım çatıldı. Biraz telaş-lanarak, hızlı adımlarla kapının önüne geldim. Polislerin gözleri bana çevrildi. Yüzlerinde ciddi birer ifade vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum gözlerim ikisinin yüzü arasında gidip gelirken.

"Siz kimsiniz?" diye sordu uzun boylu olanı.

"Refakatçisiyim, ismim Ada."

"Başkomiserin durumu iyi. Sizi şu an içeri alamayız, çünkü savcı bey içeride," diye açıkladı.

Rahatlayarak omuzlarımı gevşettim. Konuşmaları bitene dek ayakta dikilmemek için kapının yanındaki sandalyelerden birine oturdum. O sırada Egemen'in sinirli ve yüksek sesini işitince kafam otomatik bir hareketle kapıya çevrildi.

"Yakalardık da! Eğer bizi geri çekmeseydiniz!"

Duyduklarım zihnimde bir anlam ararken kaşlarım hafifçe çatıldı, iyice kulak kesildim.

"Elbette yakalardınız. Daha sonra ekibinden iki kişiyle birlikte mahkemeye çıkardı. O hapishaneye arkadaşların da sürgüne giderdi. Bu dosya için sizi seçmemin bir sebebi vardı! Onlardan sen sorumlusun, başkomiser, fakat senin emirlerine karşı gelip hem kendilerini hem ekibi hem de görevi tehlikeye soktular! Üstelik vuruldun! Eğer onu yakalamanıza izin verseydim ekip arkadaşlarını da onunla mahkemeye çıkarabilecek miydin?"

Tanımadığım bu ses Egemen'in sesinden daha yüksek çıkmıştı. Kapıdaki iki polis birbirlerine baktılar tedirgin bir ifadeyle.

O çatıda Egemen ve Hasan'ın kendi düşünceleriyle, tek seferliğine beni görmezden geldiklerini sanmıştım. Beni biraz olsun

anladıklarını düşünmüştüm fakat şimdi anlıyordum ki realist kişiliğimin süzgecinden geçmeyen o parçalar haklıydı geçememekte, çünkü böyle bir şey mümkün değildi. Egemen beni o çatıda görmezden gelmemiş, buna mecbur kalmıştı, çünkü aldığı emir böyleydi.

"Corvus'u yakalamanız için kurdum bu ekibi, onu yakalarken mesleğinizden olun diye değil! Operasyonların detayını ekip dışında kimse bilmeyecek ve Corvus'un orada olduğuna fakat elimizden kaçırdığımıza dair bir tutanak tutacaksınız, onun öylece gitmesine izin verdiğimizi üçümüz dışında kimse bilmeyecek. Aksi takdirde sen dâhil iki arkadaşın sürgüne gidersiniz, başkomiser. Ayrıca, böyle bir durumu yalnızca bir kez görmezden geleceğim. Eğer bir daha bu tür bir disiplinsizlikle karşı karşıya gelirsek onlarla birlikte seni de sürgüne yollarım, başkomiser. Ekibine çekidüzen ver."

Ardından sesler duyulamayacak ölçüde normalleşti ve bir süre sonra kapı açıldı. Kapının önünde bekleyen iki polis, savcıya yol açtılar. Savcının gözleri bir anlığına odanın hemen yanında oturan bana ilişti ve göz göze geldik. Koyu kahve gözlerinde kararlılık ve sır vardı, hiçbir duygu yoktu orada, kilitli bir kutu gibiydi. Geriye doğru taradığı saçlarından alnına düşen birkaç tel hiddetli konuşması sırasında düşmüş olmalıydı. Onu araştırmıştım, hakkında birçok şey biliyordum ve yaşından biraz daha büyük gösteriyordu.

Ayağa kalktığım sırada uzun boylu olan polis, beni savcıya tanıttı. "Egemen Başkomiser'in refakatçisi Ada Hanım."

Savcı, "Öyle mi?" deyip gözlerini beni tanıtan polisten çekti ve elini uzattı bana. "Ben Savcı Yiğit Atalay."

Sesi, az önce sinirle gürleyen adam o değilmiş gibi sakin ve nazikti. Sağ omzumdan gelen ağrıya rağmen sağ kolumu kusursuz bir hareketle yukarı kaldırdım ve acıyı hiçe saymak zorunda kalarak elini sıktım.

"Ada Korkmaz. Memnun oldum savcı bey," dedim.

Elimi tutuşu sıkıydı ve az önce ellerinden kaçırdığı için sinirlendiği kadının elini tuttuğunun farkında değildi. Avcı, avıyla tokalaşıyordu.

"Geçmiş olsun," dedi içten bir temenniyle. Kilitli kutu gözlerinde gerçekten üzgün olduğunu gördüm, Egemen'in vurulmasına üzüldüğü belli oluyordu fakat profesyonelliğine bu duygularını karıştırmıyordu belli ki.

"Teşekkürler," dedim, yüzüme en gerçekçi tebessümlerimden birini koyarak.

Ellerimiz ayrıldı, kolum yanıma dönerken kulağıma bir şiş sokuluyormuş gibi hissettirdi.

"Başkomiserimize iyi bakın lütfen," dedi ve yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirip baş selamı vererek yanımdan ayrıldı.

Merdivenlere yöneldiğinde arkasından baktım bir süre. Az önce Egemen'le konuştuklarını tarttım kafamda. Dün gece iş hanında, ekibin arasında bilmediğim bir anlaşmazlık olmuştu ve bu, beni bırakmak zorunda kalmalarına sebep olmuştu. Allah biliyor ya, Egemen gitmeme izin vermemiş olsaydı bile çatıdan bir şekilde inerdim fakat epey zor olurdu. Her ne olduysa buna gerek kalmamıştı ve savcı, beni bırakmalarını emretmişti. Ama bıraktığı için az önce fatura yine Egemen'e kesilmişti. Neyin yolunda gitmediğini ve savcının böyle bir karar vermesine neyin sebep olduğunu merak ettim. Arashi'nin bu işte de parmağı olabilir miydi?

Biri yanımda dikilince ona bakmadan boyundan ve vücut yapısından Hasan olduğunu anladım. "Nereye bakıyorsun?" diye sordu bana doğru eğilerek. Gözlerimi boş koridordan çekip ona çevirdim. Dinlenmiş ve keyifli duruyordu, savcıdan gelen kötü haberi henüz almamış gibiydi.

"Savcı buradaydı," diye cevapladım sorusunu.

Cevabım üzerine kaşları çatılırken dikleşti ve tamamen bana döndü. "Ne oldu peki? İçeri mi girdi?"

Kafamı salladım onu onaylayarak. "Cihan Ağabey'e uğramıştım. Geri döndüğümde içerideydi."

"Eee? Ne konuştular?"

"Ben içeride değildim, polis arkadaşlar içeri almadılar beni."

Kafasını hafifçe sallarken yeni yeni çıkan sakallarını okşadı. "Birbirlerine bağırdılar mı?"

Kafamı yukarı kaldırıp yüzüne bakmayı sürdürdüm. Kaşları çatılırken kafasını iki yana salladı, savcının yaptıklarını tasvip

etmiyormuş gibiydi. "Kalpsiz herif, adam vurulmuş, gelip utanmadan fırça mı atıyor bir de?"

Bir şey demedim, bir şeyler duyduğumu bilmemesi daha sağlıklı olacaktı. O sırada arkasındaki kapı açıldı ve yeşil gözleri sinirden kızarmış Egemen belirdi eşikte. Hasan kapı sesini işitip kafasını çevirdiği sırada Egemen odadan çıkıp yürümeye başlamıştı.

"Hop! Nereye?" diye sordu Hasan peşine takılırken.

Egemen, "Cansu nerede?" diye sordu, sinirden delirmek üzereydi sanki.

Peşlerine takılarak ona yetiştim ve sağ tarafına geçtim omzuna bakarak. "Kol askın nerede?" diye sordum. Vurulduğu hâlde sağ kolunu yanında sallayarak geziyordu.

Sinirden kızarmış yeşil gözlerini bana çevirdi ama sorumu cevapsız bıraktı, sanki tek derdim buydu der gibi. Ardından sağ elini kullanarak asansörün düğmesine bastı sert bir hareketle. Üzerini değiştirmiş, dün üzerinde olan kamuflajlarını giymişti. Merminin açtığı delik ve kan duruyordu öylece omzunda.

"Egemen, sakin bir kafayla merkezde konuşuruz ne konuşacaksan," dedi Hasan onu vazgeçirmeye çalışarak fakat Egemen cevap olarak asansörün tuşuna bastı birkaç kez daha sinirle.

Sinirinin hiddetli olduğu belli oluyordu. Gözlerini asansörün bulunduğu katı gösteren ekrana çevirdi ve asansöre binmekten vazgeçip merdivenlere yöneldi.

Hasan'a baktığımda gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve gözlerini tekrar açtı. Cebinden arabamın anahtarını çıkarıp avucuma koydu. "Rica etsem Egemen'in kalan eşyalarını odasından alır mısın?"

"Tabii," deyip kafamı salladım.

"İkinci katta buluşalım," dedi ve hızlı adımlarla merdivenleri inerek Egemen'e yetişti.

Geldiğim yolu geri dönüp Egemen'in kaldığı odaya girdim. Tişörtünü, mont tarzındaki ceketini ve eldivenlerini alıp katladım ve yanımda bir poşet olmadığı için göğsüme yasladım. Komodinin üzerindeki telefonunu bile almamıştı çıkarken. Onu da alıp arka cebime koydum. Çekmeceleri, dolapları ve banyoyu kontrol edip odadan çıktım.

Merdivenleri kullanarak ikinci kata indiğimde, Cansu'nun kaldığını tahmin ettiğim odayı bulmam zor olmadı; önünde ekibin geri kalan tüm üyeleri duruyordu. Beni gördüklerine biraz şaşırsalar da elimdekileri gördüklerinde neden burada olduğumu anladılar.

Egemen, Hasan, Cansu ve Kerem hariç diğer üyeler kapıdaydı. Savcının bahsettiği emre itaat etmeyen iki kişi Kerem ve Cansu'ydu demek. Kapalı olan kapının ardından Egemen'in öfkeli sesi boğuk bir hâlde işitiliyordu.

Betül, "Ben onları alayım," diyerek, kolumun atlında tutuğum kıyafetleri almak için elini uzattı. "Sen de boşuna bekleme istersen."

Bu konuşmalara ve ekibin başarısızlığına şahit olmamı istemiyor gibiydi. Ona karşı çıkmayıp Egemen'in kıyafetlerini ve telefonunu teslim ettim. "Geçmiş olsun dileklerimi iletirsiniz Cansu'ya," deyip başımla selam verdim ve her birine arkamı dönüp çıkışa ilerledim.

Kafeye toptan mal satan Mustafa Ağabey, "Ödemeyi peşin mi çekiyorum, Ada Hanım?" diye sordu.

Kafamı sallayarak onayladım.

"Haftaya biraz geç kalabilirim, Ada Hanım. Yeni bir kafeyle daha anlaştık, önce oraya uğrayıp sonra size geleceğiz. Yol üzerinde hemen."

"Hayırlı olsun, Mustafa Ağabey. Sorun yok, belirlediğimiz gün içinde getir de malları, saati önemli değil. Senden sonraki gün süt ürünleri geliyor, senden aldıklarımızın üzerine diziyoruz."

"Yok yok, en fazla bir saat geç kalırız."

Onu onayladım. Parayı çektiği kartı bana uzattığında sol elimle alıp arka cebime koydum. Tokalaşmak için elini kaldırdı, onu kırmamak için yavaşça elimi uzattım. Elimi yavaşça salladığında omzumdaki ağrı şiddetlendi. Ellerimiz ayrılırken elimi istemsiz bir şekilde omzuma götürdüm ve sanki tutarsam ağrısı azalırmış gibi üzerine koydum hafifçe.

"Hadi kolay gelsin," deyip kamyonuna yöneldi.

"Sana da. Dikkatli git," dedim arkasından.

Kamyona binip geri geri giderek kafenin önündeki caddeye çıktı.

"Hazer, boş birkaç kişi çağırır mısın? Bunları taşıyalım depoya," dedim yanımda dikilen Hazer'e.

Hazer elinde tuttuğu listeye bakarak, kamyondan inen ürünlerin doğru ürün ve doğru sayıda olup olmadığını kontrol ediyordu. Mustafa Ağabey ürünleri indirirken kontrol etmesine rağmen Hazer'in içi rahat etmiyor ve bir de kendisi sayıyordu her seferinde.

"Hemen çağırıyorum, patron," dedi bana bakmadan. Elindeki listeyi katlayıp cebine koydu ve ürünleri tekrar saymaya başladı.

Un çuvalının üzerine oturup gözlerimi üzerine dikmeye devam ettim. "Sayma ve kontrol etme obsesyonun var, biliyorsun değil mi?"

Sayma işlemini bitirip bana baktı. "Ne yapayım, başka türlü içim rahat etmiyor."

"İyi ki ortağım değilsin," deyip gülümsedim alaylı bir ifadeyle.

"Aşk olsun, patron, benimle ortak olsan daha çok kâr ederdin. Neden biliyor musun? Kullanılan her şeyi sayardım çünkü!"

"Arkadaşlarının lokmaları da buna dâhil olurdu herhâlde."

Söylediğime gülerek arka kapıya ilerledi. "Olabilir, herkese beş lokma," deyip kendi söylediğine gülerek içeri girdi.

Onlara genelde eşya taşımakta yardım ederdim fakat bu kez edemeyecektim. Cihan Ağabey'in söylediklerine elimden geldiğince uyuyor, kolumu hiç zorlamıyordum. Bilgisayar başına bile geçmemiş sayılırdım, yalnızca sol elimi kullanıyordum göz önünde olmadığımda.

Oturduğum un çuvalının üzerinden kalkmadan, önümdeki ekmek dolu plastik kasadan bir parça ekmek kopardım. Küçükken çoğunlukla ekmek yediğim için tadını çok seviyordum.

Uzun binalar batan güneşin ışıklarının arka sokağa düşmesini önlerken, ön caddeye çıkan tek yön yolun açıklığından güneş ışığı üzerime düşüyordu. Güneş tenimi ısıtırken gözlerimi kapatıp ekmeğimi yedim.

Hazer birkaç çalışanla birlikte malları depoya kaldırırken, onların gülüşmelerini, atışmalarını dinledim. Onları göremiyor olsam da söyledikleri yüzümde bir gülümsemeye sebep oldu. Benim hakkımda alayla atıp tutuyorlardı.

Yüzüme vuran güneş kapatıldığında, oturduğum un çuvalını almaya geldiklerini anlayarak ağırlığımı ayaklarıma yükledim ve gözlerimi açıp ayağa kalktım. Oturduğum un çuvalını da depoya kaldırdılar. Dışarıda hiç mal kalmamıştı artık.

Hazer ellerinin ununu çırparak arka kapının önünde durdu ve bana döndü. "Her şeyi yerleştirdik, patron. Başka bir rican var mı?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Kendinize ellişer lira bahşiş alın lütfen."

Gülümseyerek asker selamı verdi ve içeri girdi. Sırtımı kafenin duvarına yaslayıp elimdeki son lokma ekmeği de ağzıma attım. Parmaklarımdaki küçük kırıntıları dudaklarıma sürdüğüm sırada, ışık süzülen yolda bir gölge hareket etmeye başladı.

Gözlerimi merakla gölgenin sahibine çevirdim. Arkasından güneş ışıkları vurduğu için yüzünü seçmek biraz zor olsa da onun Egemen olduğunu anlayabildim kolayca. Üzerindeki kamuflajları henüz çıkarmaya vakit bulamamıştı belli ki. Corvus'u ellerinden kaçırmaları ve disiplinsizlik ithamları başını epey ağrıtmış olmalıydı. Botlarının altında ezilen taşların gıcırtısıyla bana doğru ilerlerken sırtımı duvardan çekip dikleştim ve onu bekledim. Omzunda hâlâ bir askı yoktu fakat ona pek zorluk çıkarıyor gibi de durmuyordu. Hasan'ın söylediği gibi, bu duruma artık alışmış olmalıydı, acımasız bir maruz kalmanın getirdiği bir alışkanlık olduğu için hüzünlü bir durumdu bu.

"Selam," dedi, artık karşı karşıya gelmemize birkaç adım kalmıştı. Yüzünü net bir şekilde seçebiliyordum. "Seni burada bulacağımı söylediler."

"Selam," dedim hafifçe gülümseyerek. "Neden buradasın? Eve gidip dinlensen daha iyi olmaz mıydı?"

Beni aramasına şaşırmıştım fakat belli etmedim. Yeşil gözlerinde yorgunluk seçiliyordu. Gerçekten de eve gidip dinlenirse onun için daha iyi olurdu.

"Refakatin için sana teşekkür edemedim. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim. Ayrıca sabahki tavrım için de özür dilerim. Seninle ilgili bir durum değildi, kabalık ettim."

Bu tür bir özür beklemediğim için şaşırdım ve bu kez tepkimi gizleyemedim. Sabahki tavrına hiç takılmamıştım bile ama onun

kafasına takılmıştı belli ki. İnsanlar teşekkür etmekte de özür dilemekte de iyi sayılmazlardı fakat onun teşekkür edişi de özür dileyişi de öylesine içtendi ki, onun iyi bir insan olduğuna sesindeki içtenlikle bile karar verilebilirdi.

"Önemli değildi," deyip kafamı iki yana salladım ve, "Ama yine de teşekkür ederim," diye ekledim.

Özrünü kabul ettiğim için ufak bir gülümseme oluştu dudaklarında ve yavaş bir hareketle kafasını aşağı eğip kaldırdı. "Şimdi gidip biraz dinlenebilirim."

Kafamı sallayarak onu dinlenmeye teşvik ettim. "Kol askısı da takarsan daha iyi olur, en azından kolunu kullanmıyorken," deyip sağ kolunu gösterdim. O sırada telefonum çaldı. Sol elimi kullandığım için sol arka cebime koymuştum telefonu. Arka cebimden çıkarıp kulağıma götürdüm direkt. "Alo?"

"Ada Korkmaz'la mı görüşüyorum?"

"Evet, benim."

"Ben hasta danışmanınız Ece Taşpınar. Nasılsınız, Ada Hanım?" diye tanıttı kendini. Onkoloji bölümünün danışmanıydı, çocuklar hakkında bilgilendirme yapmak için zaman zaman beni ararlardı.

"İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" dedim, daha çok neden aradığını merak ederek. Henüz vedalaşamadığımız için Egemen telefon konuşmamın bitmesini bekliyordu.

"Ben de iyiyim, Ada Hanım, teşekkür ederim. Müsait miydiniz?"

İçimde nedense kötü bir haber verecekmiş gibi bir his oluştu. Bu hissi yüzümden sakınamamış olmalıyım ki Egemen'in bakışları değişti ve yüzünde bir tedirginlik belirdi.

"Evet?"

"İsterseniz bir yere oturun, sizinle kötü bir haber paylaşmak durumundayım."

Tahminim doğru çıkmış gibi omuzlarım yere düşerken arkamdaki duvara tutundum. "Dinliyorum sizi," dedim kırık bir sesle. Egemen'in kaşları çatıldı ve bir iki adım atarak aramızdaki mesafeyi neredeyse kapattı. Düşersem tutacakmış gibi ellerini uzattı bana ama dokunmadı.

"Bakımını üstlendiğiniz hastalarımızdan Ali Çetinkaya'nın bugün 15.53'te vefat ettiğini üzülerek bildirmek durumundayım. Başınız sağ olsun, Ada Hanım."

Kulağımın duydukları saç diplerimde uyuşmaya sebep olurken, sağ kolumdaki ağrı bir anda uçup gitti. Sanki acımı bir şırıngayla oradan çekip kalbimin tam ortasına enjekte ettiler.

"Ali Çetinkaya mı dediniz?" dedim titreyen dudaklarımla. "Bi-bir yanlışlık olmasın? Durumu çok iyiydi. Evine gidecek kadar iyiydi durumu."

Anlamıyordum. Hiçbir şey anlamıyordum.

"Üzgünüm, Ada Hanım. Bugün 13.34'te acilden giriş yaptı hastamız. Tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Çok üzgünüm. İsterseniz hastanemize gelebilirsiniz, henüz teslim işlemleri yapılmadı. Ailesi burada bekliyor."

Gözlerime biriken yaşlarla her yeri bulanık görmeye başladığımda telefonu daha fazla kulağımda tutamadım. Sanki boğuluyormuşum gibi gırtlağıma bir yumru oturdu.

"Ada?" deyip kollarımdan tuttu Egemen, düşmemden endişe duyuyormuş gibi. "Sorun ne? Ne oldu?"

Ali ölmüş müydü gerçekten? Daha bir hafta önce onları yeni bir eve yerleştirmiştim, durumu çok iyiydi. Bir haftada nasıl bu kadar kötülemiş olabilirdi?

Egemen ona cevap vermediğim için kollarımdan tutup hafifçe sarstı beni. "Ada? Beni duyuyor musun?"

Sağ kolumdan tutuyordu fakat ben ağrıyı kalbimde hissediyordum.

"Benim... Gitmem lazım," dedim yeşil gözlerine bakarak.

Ağlayamıyordum, gözyaşlarım gözlerimde öylece kilitlenmiş akmıyorlardı. Ali'nin öldüğüne gözyaşlarım bile inanmıyorlardı.

Kollarından kurtulup onu arkamda bıraktım ve onun geldiği yöne doğru ilerledim hızlı adımlarla. Kafenin önündeki caddeye park ettiğim arabama ulaştım ve sağ kolumla zorlanmadan açtım kapıyı. Başlat düğmesine bastığımda yan kapı açıldı ve Egemen bindi arabaya. Ona git bile diyemedim, ağzımı açsam da sesimi bulamayacak gibiydim. Bir an önce hastaneye gidip bu yanlışlığı

düzeltmeliydim. Ali ölmüş olamazdı, kurtulmaya bu kadar yakın ken ölmüş olamazdı.

Kemerimi takıp arabayı çalıştırdım ve yola çıktım. Egemen hiç konuşmuyor olsa da gözlerini üzerimden bir an bile çekmiyordu. Korkudan ölecek gibi duruyordum belki de dışarıdan, bilmiyor dum. Kalbim göğsümü döve döve arabayı hastanenin önünde dur durup kendimi aşağı attım.

Hastaneye girdim ve danışmaya ilerledim nefes nefese. "Ali Çetinkaya," dedim. İsmini söylerken gözlerime biraz daha yaş bi rikmişti. "Onu görmek istiyorum."

Danışmadaki kadın ifadesiz bir yüzle baktı suratıma. "Nesi oluyorsunuz?"

"Hayatta mı, değil mi?" diye sordum sinirle sesimi yükselterek.

"Hasta bilgisini öylece sizinle paylaşamam, hanımefendi. Bi rinci dereceden akrabası değilseniz bilgi veremeyeceğim, üzgünüm."

"Bana bilgilendirme yapmak zorundasınız ama! Hastane mas raflarını ben karşılıyorum!" Sesim sona doğru kısılırken gözyaş larım boncuk boncuk döküldü.

Egemen sol kolumdan tutup beni hafifçe kendisine doğru çekti. "Ada. Sakin ol," dedi eğilip yüzüme bakarak.

"Bana bilgilendirmeye yapmak zorundalar," diye sitem ettim ona.

Kafasını salladı ve ne için burada olduğumu anlayan üzgün bir ifadeyle arkamdaki kadına döndü. Ona adımı ve soyadımı söyledi. Danışmanın klavyenin üzerinde gezinen parmakları o kadar yavaş hareket ediyordu ki ellerini itip ben yazmak istiyor dum oraya adımı.

"Üzgünüm. Başınız sağ olsun," dediğini işittim.

Duyduğum cümleyle bir adım geri attım. Sırtıma binen bir ağırlık beni yere doğru çekiyor gibiydi. Yerin altından çıkan şey tanlar ayak bileklerimden yakalamış, beni yerin dibine çekiyor gibi hissettim. Boğazım tıkandı. Kirpiklerime oturan ağırlığa di renemeyerek gözlerimi kapattım, gözlerime biriken tüm yaşların bileti kesildi, gözlerimden ayırdılar ve her biri farklı bir yola gitti Göz kapaklarımda bana gülümseyen Ali'nin görüntüsü belirdi Dudaklarımı birbirine bastırdım acıdan inlememek için. Boğa zımdaki yumruyu zorlukla yuttum.

Gözlerimi açtım ve ayaklarımı morga inmek üzere merdiven lere yönlendirdim. Hızlı ama titrek adımlarla aşağı kata inip kor karak koridora çıktığımda, morgun önünde ağlayan Hatice Ab la'yı görünce olduğum yerde çakılı kaldım.

"Ölmüş," dedim nefes verir gibi. "Gerçekten ölmüş."

Hatice Abla'nın başının bana döndüğünü gördüm. Beni gö rünce ağlayışının sesi yükseldi sanki. Kaçmak istesem de yanına adımladım. Ayaklarım geri geri gidiyordu. Morgun önüne yığı lıp kalmış Hatice Abla, cehennemin yeryüzüne taşınmış hâliydi. Haykırışları içimdeki harabede yankı etti, kalbime vurdu.

Ellerini yardım diler gibi bana uzattı. "Ada. Ali gitti, Ada," de diğini işittim. "Yavrum gitti, Ada!"

Uzattığı ellerini titreyen ellerimle tutup yanına çöktüm nefes siz bir hâlde. Aldığım nefes is gibi tadıyordu. "Na-nasıl oldu an lamıyorum," dedim kupkuru bir sesle.

"Sahte ilaç içirmişim oğluma," dedi boğuk, acılı bir sesle. An lam veremez bakışlarım yüzüne düştüğünde devam etti. "Şifa ni yetine zehir içirmişim ona. Allah'ım benim canımı alsaydı da içir meseydim o ilaçları."

"Sahte ilaç mı?"

"Kardeşim olacak şahsiyetsiz, ilaç alsın diye verdiğimiz pa rayla, daha ucuz diye sahte ilaç almış Ali'me. Böyle bir kansızlık edeceğini bilsem hiç güvenir miydim, Ada? Para için Ali'nin ca nına kıyacağını bilsem hiç güvenir miydim?"

İçine düştüğü vicdan azabı denizinde boğuluşunu gördüm gözlerinde. O boğuluş o kadar tanıdıktı ki, çırpınışlarımı hatır lattı bana. Başını omzuma koyup ağlarken, o denizden onu çı karacak bir umut olsun diye kolumu bedenine sarıp öylece karşı duvara baktım. "Yapmazdın," dedim. Fakat yapmayacak olması sonucu değiştirmiyordu.

Onu teselli edebileceğim hiçbir sözüm yoktu başka. Kelime ler dimağıma dizilmiş, susuyordu. İnsan kostümü içinde bir şey tan, hasta bir çocuğun ilacını çalıyordu. Söylenebilecek tüm kötü sözler bir araya geliyordu ama ona tesir etmiyordu. O, bir insan değildi, yargıçtan çok bir cellada ihtiyaç duyuyordu.

Gözlerime dizilen yaşlardan birkaçı yanağıma düştüğünde derin bir nefes aldım, içimdeki harın isi ciğerlerimi ve kalbimi kararttı, içimdeki isi ancak içime bu ateşi düşüren şeytanın ölümü paklardı.

Ben bir havuzum, ruhumsa içimdeki su. Esen rüzgâr çalkalıyor ruhumu ve durulmak için ona dokunmam gerek.

Bilgisayar ekranımda hareket eden kırmızı noktayı gözlerimle takip ederken hissettiğim şey saf öfkeydi. Deponun içindeki keskin sessizliği kapıya vurulma sesi bozdu. Kapıya üç kez vuruldu ve ardından bir ses işittim.

"Ada? Orada mısın?"

Yağmur'un endişeli sesiydi deponun dışından gelen. Öfkeli gözlerimi kırmızı noktadan ayırıp ellerimle saçlarımı toplamaya koyuldum başımın üzerinde.

"Oradasın, biliyorum. Konuş benimle, lütfen. Egemen'in senden şüphelendiğini söylemiştin, eğer şimdi müdahale edersen araştırdığı ilk isim senin ismin olacak biliyorsun. Öfkelisin, anlıyorum. Ben de öfkeliyim ama mantıklı davranmak zorundasın."

Söylediklerinin hepsi doğruydu, hepsi bildiğim doğrulardı, fakat hiçbiri durdurmadı beni. Kuzgun sahte ilaç üreten, satan ve hasta insanları öldüren bu kişilere elbette göz yumamazdı, onun doğmasına neden olan fikirlerden biri de buydu, onun işlevi buydu. Benim ellerimin bağlandığı yerde onun elleri beni çözer, özgür kılardı. Fakat bu, Kuzgun'un değil benim meselemdi. Bu yaptığım Corvus'la anılmayacaktı, Corvus sahte ilaç tacirlerini bulacaktı elbette önümüzdeki günlerde, fakat bu iş kişiseldi. Saçlarımın üzerine boneyi geçirip ardından şapkamı taktım ve bilgisayarı koyduğum sırt çantamı omuzlarıma astım. Maskemi takmadan önce ağrı kesicilerimi bir doz artırarak içtim. Ardından maskeyi burnuma kadar çektim ve kiraladığım deponun ışığını kapatıp kapıya ilerledim.

"Ali'nin tedavi masraflarını ödeyen sensin ve sahte ilaç meyzusunu şu an için bilen az kişiden biri de. Seni araştırırlarsa bu iş kötüye gider. Kanıt bulamayacak olsalar bile gözleri hep üzerinde

olacak," dediği sırada kapıyı açıp karşısına dikildim. Üzerinde siyah bir takım elbise, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Onun da üzgün olduğunu biliyordum, fakat üzüntüsü iki parçaydı. Biri Ali içindi, diğeri benim için.

"Bu işe Kuzgun'u bulaştırmayacağım," dedim uzun süredir susmuş tuğumdan çatallaşan sesimle. "Bu mesele benimle ilgili."

Söylediklerim kaşlarının çatılmasına sebep olurken, "Seni tarif etmeyecek mi sanıyorsun?" dedi.

Kafamı iki yana salladım. "Beni görmeyecek."

"Öfkeyle hareket ediyorsun, Ada. Şu an kafanda her ne varsa bunu yapma. Biraz zaman ver kendine, acının biraz dinmesine izin ver."

"Güneş batar, Kuzgun sokağa çıkar. Güneş doğar, Ada yaralarını sarar," diye mırıldandım gözlerimi göğüs hizasında gezdirirken.

Sağ koluma dikkat ederek kollarını omuzlarıma sardı ve bana sarıldı. Karşımda durmayacağını, beni bağlasa da uçacağımı biliyordu ve buna çok üzülüyordu. "Pişman olacağın bir şey yapma, Ada," dedi yalvaran bir sesle.

"Bu, benim lanetim. Pişmanlık içinde öleceğim," diye fısıldadım göğsüne doğru.

Kollarından ayrıldım, ona arkamı döndüm ve karanlık koridorda tek başıma ilerledim. Şeytanlarımı hep kafamın içinde sanırdım fakat şimdi kabul ediyordum, onlar hep yanı başımdalardı. Onlardan kurtulmak imkânsızdı, hep çoğalıyorlardı. Onları ıslah etmek imkânsızdı, kalp yerine taş taşıyorlardı. Onları affetmek imkânsızdı, canımızı çok yakıyorlardı. Ve onlardan kaçmak imkânsızdı, her yerde karşımıza çıkıyorlardı.

Adaletin iyi bir yargıç olduğuna inanırdım, fakat ihtiyaç duyulanın bir yargıç değil bir cellat olduğunu şimdi anlıyordum. Bu gece, insan kostümü içindeki bir şeytanı gerçek cehennemine gönderecek olan celladı olmak istiyordum.

Arabamı sokakta durdurup yan koltuktaki bilgisayardan konumunu kontrol ettim. Aklı olmayıp fikri olan biri için kurnaz sayılırdı. Kullandığı telefonu kırıp atmış, muhtemelen Ali'nin orijinal ilaçlarına vermesi gereken parayla yeni bir telefon almıştı kendine, sanıyordu ki onu takip etmenin tek yolu telefon numarasıydı.

Olduğum sokağa girmesine yakın dörtlülerini yaktım arabanın, bilgisayarımı kapatıp arka koltuğa koydum ve anahtarı yanıma alıp arabadan indim. Kapıları kilitlemeden, sokakta üzerine ışık düşmeyen bir binanın girişine sindim.

Parayı seven, zenginliği arzu eden fakat bunun için kılını dahi kıpırdatmayıp kolay yoldan elde etmek isteyenler hakkında emin olduğum bir şey varsa, o da para eden şeylere, pahalı şeylere karşı herkesten çok daha dikkatli olduklarıydı. Bu yüzden, bu orta hâlli mahallede, pahalı bir arabanın dörtlüleri yakmış bir hâlde sokakta durması, üstelik içinde birinin de olmaması onun da dikkatinden kaçmadı. Pek çok kişi umursamadan yanından geçer ya da yardım etmek amaçlı yaklaşırdı fakat o, içindeki zehri yüzüne zerk etmiş bir ifadeyle bakıyordu şimdi arabaya. İyi bir insanın yapmayacağı bir kuşkuculukla etrafına bakıp, şahit olmadığına emin olarak yaklaştı arabaya iyice. Elindeki sigarayı yere atıp arabanın camını tıklattı.

"Kimse var mı?" diye sordu.

Ses gelmeyince etrafı bir kez daha kolaçan edip kapı kolunu yokladı. Kapı açıldığında tekrar etrafı kontrol etti, yüzünde, şans yüzüne gülmüş gibi sinsi bir gülümseme oluştu. "Zengin piç! Kilitlememiş bile," deyip kapıyı sonuna kadar açtı. "Sen malını böyle ortada bırakırsan çalması mübah olur," dedi ve arabaya bindi.

Kapısını herhangi bir duruma karşı tam kapatmadan arabanın içini kurcalamaya başladı. Kargo pantolonumun cebinden şırıngayı çıkarıp koruyucu kapağını çıkardım. Yavaş ve sessiz adımlarla ilerledim. Yanına vardığımı hemen fark etti, başını çevirdi ama beni göremeden sol elimle kafasını eğdim ve kalkmaması için dizimi dizinin üzerine koyup, sağ kolumdaki ağrıyı hiçe sayarak koluna iğneyi batırıp ilacı enjekte ettim. Küfürler edip beni üzerinden itmeye çalıştı fakat enjekte ettiğim şeyi hayvanlara verdiklerinden, yarım dakika içinde tamamen uyuşarak yana devrildi, sesi kesildi. Sol elimle sol kolundan tutup kendime çekerek kaldırdım onu, kilolu değildi, sıska sayılırdı. Dizimi dizinin üzerinden çekip ayağımla kalçasından iterek onu yan koltuğa doğru kaydırdım. Vücudunun alt kısmı koltuğa yeterince kayınca gövdesini de ittim. Yan koltukta bir et yığını gibi dursa da umursamadım,

gerçi tüm varlığı bir yığın et olmaktan ibaretti. Koltuğa geçtim, dörtlüleri kapattım ve hızla ayrıldım sokaktan.

Eskiden un fabrikası olarak kullanılan terk edilmiş binanın ortasına onu ayaklarından sürükleyerek getirdim. Alanın ortasına gelince bacaklarını yere bıraktım. Boynuma astığım halat yumağını çıkardım ve bir parçasını yuvarlak şeklinde bağlayıp beton zemine uzattım ipi. Tek elimi rahatça kullanabildiğimden, iple yerde geniş zikzaklar çizdim, ardından şeytanı zikzakların üzerine dik gelecek şekilde yuvarladım ayaklarımla iterek. Sağ kolunun üzerine çevirip öylece bıraktım.

Alanın ortasındaki sandalyeyi aldım, sağ tarafı yere değecek şekilde yatırıp şeytanın sırtına yasladım, bacaklarını oturur pozisyonda katladım ve yattığı yerde onu sandalyeye iyice yerleştirdim. Şimdi, zikzak çizdiğim iplerin üzerinde, yatay bir sandalyeye oturuyordu. Zikzak çizdiğim ipin dönüş noktalarından tutup, üzerine yığdım ve elimde kalan ipi bu uçlardan geçirip, en son da yuvarlak bağladığım baştan geçirip onu sandalyeye sabitledim ve ipin kalan kısmıyla bacaklarını sandalyeye bağladım. Düğümün sıkı olması için sağ ayağımı sandalyenin ayağına koyup sol elimle iyice çektim. Sandalyeyi kaldırırken bağın çözülüp üzerinden düşmeyeceğinden emin olmam gerekiyordu, yoksa tek kolla onu sandalyeye oturtmam zor olurdu.

Ayağım hâlâ üzerindeyken sandalyeyi arkalığından tutup kendime çektim. Tüm gücümü sol koluma verip sandalyeyi ayaklarının üzerine kaldırmayı başardım.

Bu kez sağ elimden de destek alarak, cebimden çıkardığım siyah kumaş parçasıyla gözlerini sıkıca bağladım. İçtiğim ağrı kesiciler en azından hafif hareketleri acısız bir şekilde yapmama izin veriyordu.

Onu getirmeden önce buraya taşıdığım eşyaların yanına gittim. Küçük elektrikli sobaları ondan biraz uzağa, etrafında bir daire oluşturacak şekilde dizdim. Fabrika terk edilmiş olsa da işlevselliği sürüyordu, elektriği hâlâ vardı. Sobaların fişlerini uzatma kablolarına taktım ve bütün uzatmaları da tek bir uzatmaya bağladım, böylece sırası geldiğinde tek bir fişi prize takıp hepsini aynı anda çalıştırabilecektim. Benzin dolu bidonu aldım ve kendim için

getirdiğim sandalyeye oturup bidonu yanıma koydum ve uyanmasını beklemeye başladım.

Bir saat boyunca onu izledim, çekmesini istediğim acıyı hayal ettim, ona yaşatacağımla kıyaslamaya çalıştım. Ruhumun karanlık olduğunu hiçbir zaman düşünmedim fakat çok güneşe de çıkarılmamıştı. Acı çektirmeyi sevmiyordum, bunu yaptığımda en çok benim canım acıyordu, fakat şimdi ateşler içinde yanıyordum, ağzıma is tadı geliyorken onun acısının hiçbir önemi yoktu.

Uyanmaya başladığını belli eden homurtular çıkarmaya başlayınca, gözlerimi elektrikli ısıtıcılardan alıp ona çevirdim.

Kafasını kaldırdı korkuyla. "Ne oluyor lan? Lan!" diyerek ayağa kalkmaya çalıştı fakat kalkamayacağını yavaş yavaş kavrıyordu. Bağlandığını anlayınca çırpındı yerinde. "Kimsin lan sen? Öldürürüm lan seni!" Bu hâli kurbanlık bir hayvana benziyordu, zira Allah biliyor ya, inançsız biri olsam bile onu bağışlanmaya layık bulmazdım.

Konuşurken sesimi kırması için maskemi burnumun üzerine kadar çektim. "Bağırma," dedim sakin bir ses tonuyla fakat onun sesini duyduğum andan beri ellerim öfkeden titremeye başlamıştı.

"Ne yaptın lan bana? Öldüreceğim seni! Çöz lan beni hemen!"

Kargo pantolonumun cebinden bir zippo çıkarıp çelik kapağını açtım. "Cehennem sipariş etmişsin, onu getirdim," deyip kapağı tekrar kapattım.

İnsan zihni duyduğu bir sesin kaynağını tahmin etmekte oldukça iyiydi ve sadece duyarak bile görmediği bir şeyin varlığını kavrayabiliyordu.

"Ka-kafayı mı yedin? Bırak gideyim, tatsızlık çıkmasın."

Yanımdaki benzin bidonunun kapağını açtım ve aramıza koydum kokusunu alması için. Benzinin keskin kokusu burnuma dolarken zippoyu yaktım; kapak açılırken dönen taşların çıkardığı alevin sesini işittik ikimiz de. İrkildi.

"Hasta bir çocuğa sahte ilaç götürdüğünde sana cennetin sunulacağını mı düşünüyordun?" dedim

Kıpırdanmayı kesti. "Ço-çocuk mu? İlaç mı? Ne ilacı? Ben bilmiyorum hiçbir şey!" diye inkâr etti.

Zippoyu bir kez daha yakıp ardından söndürdüm. Bunu her yaptığımda korkusu biraz daha artıyordu. Alnının terlediğini görebiliyordum.

Nefret dolu bir sesle, "Para için öz yeğeninin ölümüne sebep oldun," dedim dişlerimin arasından ve ayağa kalkıp ona yaklaştım.

"B-ben yapmadım!" dedi ona yaklaştığımı hissetmiş gibi geri çekilmeye çalışarak. Yüzüne sol elimle yumruk attığımda kafası sol omzuna doğru düştü. "o**** çocuğu! S**tir!"

Saçlarından tutup kafasını kaldırdım. "Nereden buldun o zehirleri?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum a**** koyayım!"

Sinirle bir kez daha yumruk atıp, saçlarından sertçe tutarak geriye çektim kafasını. "Bir kez daha inkâr edersen dişlerini yutturum sana!"

Öfkeyle titrerken ağzı köpürüyordu. "İlaçları içse de içmese de zaten ölecekti! Yaşamayacak birine o kadar parayı enayi gibi ne diye yatıracaktım ki! O zengin karının parası daha fazla boşa-"

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden suratına bir yumruk daha attım, bu sefer sağ kolumu kullanmıştım, omzuma keskin bir ağrı saplanırken burun kemiğinden bir ses geldi. Ellerimi üzerinden çektim ve sol elimi sağ omzuma koydum dişlerimi acıyla sıkarak.

"A**** koyayım! A**** koyayım! Burnumu kırdın! Senin ananı s**eyim! Öldüreceğim seni! Yemin ederim öldüreceğim!"

"O çocuğun yaşayıp yaşamayacağına sen mi karar verdin?" dedim öfkeyle titrerken.

Artık sadece ellerim değil bedenim de titriyordu. Sorumu cevapsız bırakırken, burnundan süzülen kan üzerine akıyordu ve acılı homurtular, inlemeler çıkıyordu dudaklarından yalnızca.

"Nereden buldun o sahte ilaçları? Bir daha sormayacağım."

"Zımba Semih'in tanıdıklarından. Git de seni bir zımbala-"

Küfretmesine müsaade etmeyip dizimle karın boşluğuna vurduğumda nefesi kesildi. Nefessiz kaldığı süre içinde, az önce kalktığım sandalyenin yanına ilerledim ve yerdeki su şişelerinin kapaklarını açtım. Aramıza koyduğum benzin bidonunu aldım,

kokusunu iyice alabilsin diye şeytanın üzerine biraz benzin döktüm, sonra suyu kullanarak onu iyice ıslattım.

"Na-napıyorsun?" dedi zorlukla, nefes alamadığı için boğuk bir sesle konuşuyordu ve korkuyla yine çırpınmaya başlamıştı. "Manyak karı!"

"Siparişini teslim ediyorum, iadesiz bilet," dedim nefret dolu bir sesle.

"Kimse yok mu bu s**tiğimin yerinde? Diri diri yakacak karı beni!" diye yardım dilendi fakat sabahları gelen temizlik görevlisi hariç buraya kimse gelmiyordu.

Elimdeki su şişelerinin içinde kalan suyla etrafı ıslatmaya başladım, o, etrafa benzin döktüğümü sanıyordu. Ona cehennemi hissettirmek için onu gerçekten yakmama gerek yoktu, buna inandırmam yeterliydi. Suyun betona çarpışı, üzerine döktüğüm benzinin kokusu ve sürekli açıp kapattığım zipponun sesi kafasında birleşiyordu, ona cehennemi yaşatacağıma inanıyordu ve yaşatacaktım da.

"Ki-kimsin sen? Bırak gideyim! Pişmanım! Pişmanım! S**tir! Pişmanım! Polise teslim olurum! Bırak beni!"

"Bu gece müşteki de yargıç da cellat da benim," dedim ve zippoyu tekrar yaktım. Alev sesi kulağının hemen yanındaydı.

"Ne olur yapma! Ne istersen yaparım!" dedi, it gibi korkuyordu ve çırpınıyordu ölmemek için. Bir meleği zehirlerken sergilediği soğukkanlılığı sıra ona geldiğinde uçup gitmişti.

Tek katlı siyah kumaşın arkasında parlayan ışığı görmesi için zippoyu gözlerinin önüne getirip tekrar yaktım. Korkuyla titrerken, alnında biriken ter damlaları yüzündeki siyah kumaşı ıslatıyordu. Yalvarıyor, bir şeyler mırıldanıyor ve yaptığı işlerde aklına getirmediği Allah'tan yardım istiyordu.

Sandalyemin yanındaki hoparlörün yanına ilerledim. "Cehennemine hoş geldin," dedim yüksek bir sesle. Ardından zippoyu yere bırakmamla hoparlörü açmam bir oldu. Zipponun yere çarpma sesinin ardından hoparlörden çıkan alev sesi fabrikaya yayıldı. Fişi prize taktığımdaysa aynı anda yanan elektrikli sobalar ısı yayarak turuncu bir çember oluşturdu etrafında. Gözleri kapalı birinin yandığını düşünmesi için tüm koşullar artık karşılanmıştı.

Korku içinde kendini sandalyeyle birlikte yere atıp bağırmaya ve ağlamaya başladı. Yandığını düşünüyor ve öleceğini sanarak korkuyordu. Bu ızdırabını, yaşamı için merhamet dilenirken çaresiz kıvranışlarını görmek benim için yeterliydi.

Yerdeki zippoyu alıp oradan ayrılmak üzere adımlamaya başladım. Arkamda bıraktığım şeytan ait olduğu cehennemden korkuyor, gitmemem için bana yalvarıyordu. Ölüme yaklaştığını düşündüğü o anda, ölüm ve yaşam arasında uçan Kuzgun'dan yardım diliyordu. Fakat Kuzgun yalnızca hayal kırıklığıyla ölmüş olan ruhları yaşama geri taşırdı, ruhunu şeytana satmayı tercih etmiş olanları değil.

-Egemen Öztuna-

Önümdeki boş çay bardağını izlerken Mine çayımı tazeledi, gözlerimi kapatıp açtım ve bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle çaydanlığı masanın üzerine bırakıp yanıma oturdu tekrar.

"Dalgınsın," deyip kendi bardağına uzandı ve sırtını Hasan'a yasladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Ada'yı düşünüyor," dedi Hasan onun arkasından.

Mine imayla gülümseyecek oldu ama yüzümdeki ciddi ifadeden ve Hasan'ın da bu kez gülmeyişinden dolayı kaşları çatıldı. "Kötü bir şey mi oldu? O, iyi mi?"

"Bakımını Ada'nın üstlendiği hasta bir çocuk vefat etmiş bugün," diye açıkladı Hasan durumu.

Yerinde rahatsızca kıpırdanıp gözlerini Hasan'a, ardından bana çevirdi. Onaylamaz bakışlarla aramızda mekik dokudu. "Aşk olsun size, neden daha önce söylemediniz? Yanında olmak isterdim, o, ben çok korkmuş ve üzgünken yardımıma yetişmişti."

Telefonunu muhtemelen onu aramak için eline aldığında, Hasan sağ elini uzatıp Mine'nin saçlarını okşadı. "Bence şu an onu aramanın pek sırası değil, çiçeğim."

Mine'nin omuzları hüzünle çökerken, eline aldığı telefonu koltuğun üzerine, yanına bıraktı tekrar. Elini karnının üzerine koydu, bir çocuğun ölümünün onu ne kadar üzdüğünü gözlerinin

en derininde görebiliyordum. Hasan ona doğru yaklaşıp saçla-
rından öptü, her zamankinden daha hassas olduğunu biliyordu.

Mine parlayan gözlerini benim tişörtümde gezdirdi. "Bir ço-
cuğun hasta olması zaten yeterince berbat bir şey. Bir de onu iyi
etmeye çalışırken elinden tutamamak çok daha kötü hissettir-
miş olmalı."

Ada'yı ağlarken gördüğüm hâli gözlerimin önünde bir kez
daha sahne alırken kafamı sallayarak onayladım onu. "Ailesin-
den biri kadar üzgündü onun için," diye mırıldandım. Dimdik,
soğuk biri gibi görünüyor ve neredeyse kimsesiz büyümüş olsa
da güçlü duruyordu. Dün bana sarılıp ağlarken de bugün bir ka-
yıptan ötürü ağlarken de bambaşka biri gibi görünmüştü gözüme.
Beni sürekli farklı bir yönüyle şaşırtıyor, ona karşı büyük bir me-
rak duymama neden oluyordu. Ada Korkmaz'ın kim olduğunu
merak ediyordum.

Hasan onaylayan bir baş sallamayla, "Ben de çok üzüldüm
duyunca," dedi. "Çok iyi bir kız gerçekten. O hastanede, maddi
durumu olmadığı için tedavi olamayan pek çok çocuğu o tedavi
ettiriyormuş."

Mine iç çekti hüzünle. "Canım benim. Kalbi kırılmış olmalı."

Derin bir nefes alıp çayımdan bir yudum içtim ve kolumdaki
saate baktım. "Çıksak iyi olur," dedim Hasan'a ve bardaktaki ça-
yın tamamını bitirdim bir dikişte.

Mine parlak gözlerini yüzüme dikip şaşkınca baktı. "İzinli
değil misin?"

"İşi elimize yüzümüze bulaştırdık, bir de utanmadan evde din-
lenecek değilim," deyip ayağa kalktım.

Hasan da ayağa kalktı. "Çok yüklenme istersen kendine, Ke-
rem'le Cansu'nun eşekliği işte," dedi kafasını iki yana sallayarak.

"Başlarında ben vardım ama," dedim. Emir komuta zincirinde
benim emrimdeki biri hata yaparsa, bu, benim hatam olurdu, ho-
şuma gitse de gitmese de.

Mine bize kapıya kadar eşlik ederken, Hasan her zamanki
telkinlerinde bulunmaya başladı hemen. "Kapıyı kilitle ve bir şey
olursa beni ara. Bana ulaşamazsan Alper'i ara, sahaya pek inme-
diği için ona mutlaka ulaşırsın."

"Bunları her gün söylemezsen unutacağımı mı düşünüyor-
sun, bir tanem?" dedi Mine gülerek.

Botlarımı giyerken gülmeden edemedim ben de. Hasan da
ayakkabılarını giyerken kafasını iki yana sallıyordu. "Hayır, ama
tekrar edince biraz rahat edebiliyorum. Gecenin bir vakti seni
evde yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor. Annen gelse keşke bize."

"Peki, babası ne olacak?" diye sordum, botlarımı bağlamayı
bitirip ayağa dikildim.

Yüzümdeki gülümsemeye bakıp kafasını Mine'ye çevirdi yine.
"Babanı severim hayatım ama o geldiğinde evde üniformayla gez-
mem gerekir."

"Abartma," deyip güldü Mine kapının çerçevesine yaslanıp.

"Abartma mı? Adam binbaşı, yavrum, 'rahat!' demeden ya-
nında oturamıyorum bile."

Hasan'a gülerken, asansörü çağırmak için tuşuna bastım fa-
kat bu eylem bana Ada'yı hatırlattı. Gülümsemem yüzümde so-
larken, Hasan'la Mine vedalaşıyorlardı, bu yüzden yüzümün hâ-
lini görmediler. Yoksa dillerinden kurtulamazdım, biliyordum.

"Görüşürüz," dedim ve elimi kaldırıp selam verdim Mine'ye.

Bana el salladı. "Allah'a emanet olun. Dikkat edin birbirinize."

"Sen de."

Asansör geldiğinde kabine bir adım attım ve Mine'nin kapıyı
kilitlediğine dair çıkacak sesi bekledik Hasan'la. Kapının kilitlen-
diğinden emin olunca asansöre bindik. Aynaya bakarak saçımı dü-
zeltirken Hasan sırtını kabine yaslamış, beni izliyordu.

"Neler geçiyor kafandan?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Bir şey geçtiği yok."

Asansörden inip binadan çıktık ve kapının önüne park ettiğim
arabama ilerlemeye başladık.

"Savcı bırakın gitsin demeseydi yakalayacak mıydın Kuz-
gun'u?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak ona çevirdim kafamı. "Sen yakalamaya-
cak mıydın?"

"Yakalamaya çalışırdım ama elimden kaçtığında senin kadar
kafama takmazdım. Eğer orada olmasaydı, bu saatlerde naaşımla

birlikte Ankara'ya varmıştın şimdi. Yarın da şehitliğe taşırdın omzundaki bir tabutta."

Arabamın kapısını açıp koltuğuma otururken çatık kaşlarla ona bakmaya devam ediyordum. "Allah yaşatmasın öyle bir şeyi. Gecenin bir vakti saçma sapan konuşma," diye söylendim.

Ön koltuğa oturup kemerini taktı. "Yaşatmasın tabii ama doğruya doğru. Tam zamanında müdahale etmeseydi o kurşun sadece kulağımı sıyırıp geçmeyecekti. Hem o vurulduğunda Cansu onu umursamamış olsa da o saklamasaydı Cansu şehitti şimdi."

Arabayı çalıştırıp kemerimi taktım. "Ben de onu diğer suçlularla aynı kefeye koymuyorum, Hasan. Eyvallah, hayatını kurtardı ama bana ne emir veriliyorsa onu yapmakla yükümlüyüm. O da kendi kararlarını vermekle yükümlü. Özgür olmak istiyorsa uyarımı dinler, bir daha geceleri uçmaz."

Hasan söylediklerimi onayladı. Sokaklarından çıkarken, evlerinin olduğu yöne dikiz aynasından bir süre baktı. Sokaktan çıkınca iç çekti ve koltukta kaydı biraz. "Savcı da bir tuhaf, anasını satayım," diye söylendi. "Neymiş, ya Kuzgun bu disiplinsizliği bize karşı kullanırsaymış. Yakalamak istiyor mu, istemiyor mu belli değil. Bir gün yüz yirmi kilometre hızla giden arabada onu vurmamı istiyor, bir gün aramızda on metre yokken dur diyor."

Kafamı salladım. "Kötü bir şeyse yakında çıkar kokusu, merak etme. Biz, bize verilen görevi hakkıyla yapalım kâfi," dedim ve ana caddeye çıkmadan hemen önce yolu kontrol ettim.

"Yalnız Kuzgun'a söylediklerin şaşırtıcı derecede inandırıcıydı. Kendi kararınla konuşuyor gibiydin. Savcı haklı, Kuzgun bu tavrımızdan sonra bize güvenecektir."

Kırmızı ışıkta durdum, kafamı ona çevirdim. "Kuzgun'un bize güvenmesi için gitmesine izin vermemize gerek yoktu. Bize güvenmese yakaladıklarını bize teslim etmez, bize bir mektup yollamazdı. Karşı taraflarda olabiliriz ama düşman değiliz. O da kendi doğruları için savaşıyor, bizim gibi."

"Doğruların çatışmasının senfonisi bu öyleyse. Bakalım kim kime ayak uyduracak."

"Kiminki ağır basarsa," diye mırıldandım ve yüzüme yansıyan yeşil ışıkla önüme dönüp sürmeye devam ettim. "Beni neden

orada kaldığını merak ediyorum. İş hanına sinyal verici bıraktıktan sonra her zamanki gibi biz gelmeden gitmeliydi."

Omuz silkti yavaşça, sağ dirseğini camın kenarına, yüzünü de eline yaslamıştı. "Yardıma ihtiyacımız olacağını düşünmüştür. Oraya giderken bir iş hanı dolusu silahlı adamın bizi beklediğini bilmiyorduk. İyi ki gitmemiş."

"Sanki o da bunu beklemiyor gibiydi. Sanki o da bizim gibi tuzağa düşmüş gibiydi," dedim çatıdaki hâlini anımsayarak. Onu vurmuş olsam asla kaçamazdı.

O sırada arabaya bağlı olan telefonumun sesi işitildi. Gözlerimi ekrana çevirdim, Alper arıyordu ve bu saatte araması hayra alamet değildi.

Hasan'ın oturuşu dikleşirken aramayı cevapladım. "Dinliyorum, Alper."

"Başkomiserim, az önce Kuzgun'un sinyali düştü sisteme. Arnavutköy'de, artık kullanılmayan bir un fabrikası."

Aldığım talimatla arabayı hızlandırdım ve Arnavutköy'e gitmek için çevre yoluna girdim. "Ekip araçlarla yola çıksın, ben ve Hasan olay yerine geçiyoruz."

"Anlaşıldı, başkomiserim. Savcı beye haber vereyim mi?"

"Ben veririm, kulağın bizde olsun. Konumu telefonuma at," deyip kapattım.

Hasan torpidodaki telsizleri çıkardı. Sağ elimi direksiyondan çekip telsizi kemerime taktım, kulaklığı omzumun üzerinden geçirip sağ kulağıma taktım ve telsizi açtım. Hasan da kulaklığını takıp silahını çıkardı, şarjörünü kontrol edip tekrar yerine taktı.

Savcıyı arayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim, başkomiser?" dedi açar açmaz.

"Kuzgun sinyali aldık, olay yerine intikal ediyoruz."

"Yola çıkıyorum şimdi. Olay yerinde buluşalım."

"Anlaşıldı," deyip kapattım ve telefonu yerine takıp konumu açtım.

Yaklaşık yarım saat sonra, terk edilmiş un fabrikasının etrafını çevreleyen ekip arabalarının yanına çektim arabamı. Ekip içeri girmek için bizi bekliyordu. Cansu'nun mahcup bir tavırla bana uzattığı çelik yeleği aldım ve üzerime giyip gözlerimi yüzlerinde

gezdirdim. Özel ekip olarak yedi kişiydik fakat üçü saha görevlerine gelmiyordu. Cansu ve Kerem dışında ekipten kimse yoktu, geri kalanlar olay yeri inceleme ekipleriydi ve yardıma ihtiyaç duyulması hâlinde bir de destek ekip vardı.

"Kaç giriş var?" diye sordum.

"İki giriş var, başkomiserim," dedi Kerem benimle çok göz göze gelmemeye çalışarak.

"Hasan ve Kerem arka kapıyı alın, Cansu ve ben ön kapıyı alalım," dedim. Destek ekibe çevirdim gözlerimi. "Arkadaşlar, gözünüzü dört açın." Ardından yine ekibime baktım. "Giriyoruz."

Temkinli adımlarla fabrikaya ilerledik, muhtemelen çoktan gitmişti ama tedbiri elden bırakmadık. Geçen gece olanlar gibi, başımıza yeniden iş açılsın istemezdik. İçtiğim ağrı kesicilerden dolayı omzumdaki yara beni çok zorlamıyordu, üzerinde bir delikle hareket etmek zorunda kalmaya artık alışmıştı vücudum.

Fabrikanın girişine geldiğimizde içeriyi aydınlatan turuncu ışık ve ateş sesiyle kaşlarım çatıldı.

"Kundaklama mı?" diye sordu Cansu.

Onu cevaplamadan içeri girdim. Elektrik sobalarının çevrelediği alanın ortasında, yerde bir adam yatıyordu. Bağlandığı sandalyeyle birlikte yana devrilmiş gibiydi. Turuncu ışığı yayan elektrik sobalarıydı, ateş sesi de hoparlörden geliyordu. Silahımı indirip telsizi dudaklarıma yaklaştırdım. "Ön giriş temiz."

Un fabrikası aktif olarak kullanılmadığı için içeride hiç eşya yoktu. Dolayısıyla saklanacak bir yer de yoktu. Burada değildi. Yalnızca yerde yatan adam vardı.

"Arka giriş temiz," diye rapor verdi Hasan bir dakika sonra.

Olduğu yerde kalması için Cansu'ya işaret verdim ve yerdeki adama temkinli adımlarla yaklaşmaya başladım. Benzin kokuyordu ve adama yaklaştıkça koku artıyordu, bu durum kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. İyice yaklaşınca adamın üzerinde gezdirdim gözlerimi, yaşıyordu, nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Gözleri bağlanmıştı, yüzünü bütün olarak göremiyordum ama otuzlu yaşlarında olmalıydı. İki parmağımı boğazına bastırıp nabzını buldum, normal atıyordu, yalnızca bayılmış olmalıydı. Silahımı belime yerleştirdim, adamın pozisyonunu değiştirmeden

üzerinde yanıcı, patlayıcı, kesici, delici, zarar verici herhangi bir cisim var mı diye kontrol ettim.

"Temiz," dediğimde ekibin geri kalanı bekledikleri yerden hareketlenerek yanıma geldiler. "Kerem, olay yeri incelemeyi, sağlık ekiplerini ve savcıyı çağır," dedim.

Doğrulup etrafa baktım ve Kuzgun'un kurduğu düzeneği inceledim. Benzin kokusu, sobaların ısısı ve yaydığı ışığın rengi, hoparlörden gelen ses bir kundaklama olduğunu düşündürmüştü bize.

Hasan, "Dosya bırakmamış," dediğinde kaşlarım çatıldı ve kafamı ona çevirdim. "Hep bırakırdı," diye devam etti.

Sandalyenin üzerindeki hoparlörü yerine bırakıp düzeneğin içinden çıktım ve gözlerimi ateş çemberinde gezdirdim. "Daha önce bu kadar uğraşmış mıydı?" diye sordum geçmiş dosyalarını hatırlamaya çalışarak fakat benzer bir şey hatırlamıyordum.

Hasan, "Hatırlamıyorum, en fazla birkaç kırık kemik, biraz mizah olurdu," diye mırıldanırken yerde yatan adamın yüzünü inceliyordu. "Bu, biraz daha acımasızca olmuş."

"Neden öyle dedin?" diye sordum, ne düşündüğünü merak etmiştim.

"İçeri girerken kundaklama olduğunu sandım. Gözleri bağlı olduğu için bu da öyle sanmış olmalı," diyerek adamı işret etti.

Onunla aynı şeyi düşündüğümü belli etmek adına kafamı salladım. "Adamı yakmamış ama yandığını düşünmesini istemiş."

"Kuzgun'un yapabileceği bir şey mi bilmiyorum ama bana kişisel bir mesele gibi geldi."

"Alper hemen araştırmaya başlasın adamı. Eğer kişisel bir meseleyse Kuzgun ilk büyük hatasını yaptı demektir."

Hasan beni onayladı. Sağlık çalışanları, olay yeri inceleme ekipleri ve savcı hızlı adımlarla koca alanın ortasına vardılar. Savcıya başımla selam verdim, beni selamlarken ellerinde eldivenlerle yerdeki adama ilerledi, önce uzaktan, ardından yanına çöküp yakından baktı. Savcı incelemesini bitirmeden diğer çalışanlar müdahale edemedi.

"Dosya?" diye sordu gözlerini yerde yatan adamın üzerinden çekmeden.

"Yoktu," diye cevapladım sorusunu.

Şaşırarak kaşlarını yukarı kaldırdı ve ayağa dikilip ekiplerin işlerini yapmasına müsaade etti. Elinde tuttuğu dosyayı açıp göğüs cebinden bir kalem çıkardı ve notlar alarak düzeneğin etrafında bir tur attı.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun peki, başkomiser?" dedi gözleri yazdığı kâğıdın üzerindeyken.

"Bir yangın çıkarmış," dedim ben de gözlerimi düzenekte gezdirirken.

"Nerede?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Ben yangın göremiyorum."

İki parmağımı sağ kaşımın biraz üzerine koydum. "Burada."

Ne demek istediğimi anlamıştı, sedyeyle götürülen adama çevirdi gözlerini ve elektrikli ısıtıcılardan çıkan turuncu ışıkta kıpırdayan dudaklarını okudum; *Muhteşem.*

Bu ifadesi kaşlarımın çatılmasına sebep olurken, Hasan'ın arabada söylediklerini anımsadım. Savcının Kuzgun'u yakalamak isteyip istemediği belli değil demişti. Şimdi savcının onun hakkında ne düşündüğünü daha çok merak ediyordum.

Un fabrikasında baygın hâlde bulunan adamın hastanedeki tedavisinin tamamlanıp ifadesi alınmak üzere polis merkezine getirilmesini beklerken elimdeki stres topuyla oynuyordum. Hasan önüme bir bardak çay bıraktığında teşekkür ettim.

Yanıma oturdu ve kendi çayından bir yudum aldı. "Kuzgun gerçekten de böyle bir hata yapmış olabilir mi?"

"Onun kullandığı sinyal yayıcıya dayanarak gittik oraya. Herkes önünde sonunda hata yapar diyeceğim ama bu kadar bariz bir hata yapıp yapmadığı benim de kafamı kurcalıyor," dedim düşünceli bir tavırla. Savcının tavırlarını ve gizli kaynağını düşünmeden edemiyordum. Gizli kaynak bizi daha önce ona götürdüğü gibi, üzerine suç da yıkabilirdi.

"Bu işte bir bit yeniği var, hissediyorum," dedi.

O sırada kapı açıldı ve elinde bir dosyayla Alper belirdi kapıda. "Başkomiserim, benden istediğiniz bilgiler," deyip dosyayı bıraktı önüme.

"Eyvallah, Alper," deyip dosyayı aldım.

"Ablası ve eniştesi, sahte ilaçla yeğenini öldürdüğü iddiasıyla hakkında suç duyurusunda bulunmuşlar dün. İfadesinin alınması için aranıyormuş zaten."

Alper'in söyledikleri kaşlarımın çatılmasına sebep olurken, Hasan'ın da bana baktığını hissettim. "Adı neymiş çocuğun?" diye sordum alacağım cevaptan rahatsızlık duyarak.

"Ali Çetinkaya."

Boğazımdan aşağı bir şey yanarak midem kadar gitti. Ada'dan şüphelendiğim anı anımsayarak dişlerimi sıktım. Hasan'ın çatık kaşlarla bana baktığını biliyordum. Umursamadım ve sesli bir şekilde dile getirerek olayları bir araya getirmeye çalıştım. "Dün sahte ilaçtan dolayı bir çocuk ölüyor, polise bildiriliyor ve gecesine Kuzgun şüpheliyi yakalıyor?" dedim bu kadar çabuk müdahale etmesine inanamayarak. "Üstelik dosya falan da bırakmıyor."

Hasan, "Ada'dan mı şüpheleniyorsun?" diye sordu, Ada'dan daha önce de şüphelendiğimi bilen tek kişi olarak.

"Sahte ilacı ve ilacı kimin temin ettiğini çocuğun annesinden öğrendiğinde oradaydım. Yazılımdan anlıyor, Japonca biliyor, boyu ve kilosu Kuzgun'la uyuşuyor. Avukatla yakınlar, bu karakola her akşam geliyor ve herkesi tanıyor. Ve Kuzgun bir hata yaptıysa, bunu hata yapacak kadar üzgün olmasıyla açıklayabilirim; dün, sevdiği birini kaybetti."

Söylediğim her kelime Kuzgun'la karşılaştığım anı Ada'yla eşleştirdi ve çatıda onunla karşıya karşıya bıraktı beni.

Kaşlarımı çatmaktan başıma ağrı girmişti, elimi alnıma koyup ovuştururken, "Ada Korkmaz'ın vergi kayıtları dâhil her şeyini araştır," dedim Alper'e kuru bir sesle. Alper duyduğu isme şaşırsa da beni onayladı, ayağa kalktım ve Hasan'a döndüm. "Ada Korkmaz'ı ifadeye çağırmak için savcıyla konuş, emir çıkar."

Hasan beni onaylarken Alper'le birlikte odamdan çıktık ve ekibe tahsis edilen büyük toplantı odasına ilerledik. Odaya girdiğimizde Alper bilgisayarının başına geçti, bir sandalye çekip yanına oturdum. Hakkında ne bulacağına dair büyük bir merak vardı içimde ve bu merakın bu şekilde uyanmasını asla istemezdim.

"İlk önce sabıka kaydına bak," deyip gözlerimi bilgisayarın ekranında gezdirdim.

Alper onun adını ve soyadını sisteme yazarken öfke, hayal kırıklığı ve endişenin bir araya gelip damarlarımda kol gezdiğini hissediyordum ve bu, beni daha çok öfkelendiriyordu kendime ve ona karşı. Peşinde olduğum kişinin o olmasını istemiyordum. Biz tüm gece onun peşinde koşarken, ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi buraya gelişini ve dalga geçer gibi bize kahve getirişini düşünmek öfkelenmeme sebep oluyordu.

Ekranda açılan sabıka kaydı kaşlarımı daha da çatmama neden oldu. Suçlar kısmında siber suçlar yazısını okuduğumda saç diplerimde bir uyuşma hissettim.

Alper'in büyük bir hayret içinde, "Mehmet Korkmaz babasıymış," diye mırıldandığını işittim. "Kızı, on altı yıl önce babasını ihbar edip yakalanmalarını sağlamıştı, babası da kendisi de bir efsaneydi. O küçük dâhi kızın Ada olduğuna inanamıyorum."

Yumruklarım ve dişlerim istemsiz bir şekilde sıkılmıştı. Bu bilgi tek başına onu suçlu göstermezdi fakat diğer bilgilerle birleştiğinde ifadeye çağırmak için yeterliydi. Gözlerimi fiziksel bilgilerinde gezdirirken göz rengi kısmı duraksamama neden oldu. Sağ göz mavi, sol göz kahverengi yazıyordu, bir tür sendromu vardı.

"Bu, Corvus'un hackleme konusunda bu kadar iyi olmasını açıklar. Kendi dillerini oluşturdukları ve hiçbir kayıt olmadığı için hackleme yöntemlerini çözebilen hâlâ çıkmadı. Ders olarak anlatılıyor onların yaptıkları."

Alper'in sesindeki hayranlık sinirlerimi daha çok bozarken gözlerimi yüzüne çevirdim. Çok sinirli olduğumu anlayarak yüzündeki tüm ifadeleri sildi hemen. "Onun hakkında bulabildiğin her şeyi istiyorum," deyip sandalyeden kalktım ve sinirle terk ettim odayı.

Asansörü beklemeden merdivenleri inmeye başladım. Son basamakta Hasan'la karşılaştık. "Ali Amir seni çağırıyor," dediğinde gittikçe artan sinirimle geri döndüm ve indiğim merdivenleri çıkmaya başladım bu kez.

"Ne oldu? Bir şey mi çıktı?" diye sordu Hasan arkamdan gelirken.

"Babasıyla hack konusunda efsanelermiş" dedim ve Alper'in bulduğu bilgileri ona aktardım. Bu duruma bu kadar çok sinirlenmemin birçok nedeni vardı fakat en ağır basanları, bu mesleğe hayatımı vermiş olmam ve onun düşmanım olmasından korkuyor olmam ve biz hayatımızı tehlike atıp onun peşine düşmüşken, çekinmeden bizimle arkadaşlık ediyor olmasıydı.

"Ne zaman?"

"On altı sene önce," dedim Ali Amir'in odasına doğru ilerlerken.

"Çocukken yani," diye düzeltti dediğimi.

"Fark eder mi? Eğer aradığımız kişi oysa, geceler boyunca bizi peşinde koşturup ertesi gün yüzümüze güldüğü anlamına gelir bu. Omzumda bir delik var benim," dedim olduğum yerde durup ona dönerek.

"Onun Kuzgun olduğuna dair bir kanıtın yok henüz, sakin ol," diye kızdı bana. "Dün düşman olmadığımızı söyleyen kimdi?"

Ona bir şey söylemeyip arkamı döndüm ve kapıyı çalıp Ali Amir'in odasına girdim. "Beni çağırmışsınız, amirim."

Kafasını salladı. Aldığı habere şaşırmış bir ifade vardı yüzünde. "Ada için ifade alma emri istemişsin. Hangi sebeple?"

Geçmişini biliyordu fakat nasıl oluyordu da ondan şüphe etmiyordu? Onu benden daha iyi tanıdığı için mi? "Adam kaçırma ve Corvus kod adlı hacker olma şüphesiyle."

"Şüphelenmenin sebebi nedir peki? Eskiden bu işi yapmış olması mı?"

"Başka sebeplerim de var."

"Ada, bu polis merkezinin elinde büyüdü sayılır. Babasını kendisi ihbar etti de öyle yakaladık. O ihbar etmemiş olsaydı onları hâlâ yakalamış olur muyduk bilemiyorum. Ayrıca," deyip sustu.

Bu susuş kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Ayrıca?" dedim devam etmesi için.

"Ayrıca Aslan dedenin manevi torunu sayılır Ada."

Dedemin ismini duymak kalbimin üzerine bir çivi çakılmasıyla eş değerdi, üzerine bir de Ada'nın bağlantısı eklendiğinde Ada, o çekişti. "Manevi torunu mu?"

"Kendisini dedene ihbar etti Ada. Babasını deden yakaladı ve Ada ıslahevinden çıktıktan sonra da ona koruyucu bir aile buldu

ve onun içindeki saf iyiliği görerek, öz torunu gibi kendi yanında yetiştirdi. Birden celallenip, öfkeyle kalkıp zararla oturma, bizi de dedene karşı mahcup etme."

"Emredersiniz," dedim içimdeki öfkeye, ona olan saygımdan ötürü sahip çıkarak.

"Çıkabilirsin. İfadesini aldığınızda Kuzgun olmadığına seni ikna edecektir," dedi kendinden emin bir sesle.

Ona başımla selam verip odasından çıktım. Beni kapıda bekleyen Hasan peşime takıldı tekrar. "Savcıdan emri aldım. Almaya polis mi göndereyim, kendim mi gideyim?" diye sordu.

Gözlerimi, kahverengi gözlerine çevirdim. Benden daha sakindi, soğukkanlılığını bu kez benden daha iyi koruyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ve bunu yaparken gözlerimi kapattığım an Ada'yla bir asansörün içinde sıkıştım. "Birini gönder. Seninle işim var," dedim. Gözlerimi açtığımda, bir sorun olduğunu belli eden bir ifade vardı bu kez yüzünde. "Ne oldu?" diye sordum ağzındaki baklayı çıkarması için.

Elini ensesine götürdü. "Adamı kaybetmişler."

"Anlamadım?"

"Adamı, yani Fahri Kaya'yı ifadesini almak üzere buraya getireceklermiş ama hastanede kaybolmuş."

Damarlarımdaki öfke fay hattı gibi kırılarak içimi salladı. Şakaklarımdaki damarlarımı yokladım dişlerimi sıkarak. "Almaya kim gitti?"

"Kaan, Betül ve birkaç polis arkadaşımız."

Kafamı salladım sakin olmaya çalışarak. "Peki, bu kadar kişi bir adamı nasıl kaybetmiş?"

"Bilmiyorum ama bulacağız. O hâldeyken fazla uzaklaşamaz," dedi ve biraz daha yaklaşıp parmağını uzattı beni uyarır gibi. "Henüz hiçbir şeyi kanıtlamış değilsin. Elinde Ada'nın geçmişinden başka somut hiçbir şey yok, sakin ol."

"Ada'dan kim bahsediyor?" diye kızdım ona.

"Karşında yalnızca emir erin yok, başkomiserim. Ben senin kardeşinim, sen ağzını açmasan da ne söylediğini anlarım, daha önce de anladığım gibi."

Derin bir nefes aldım ve merdivenlere doğru ilerledim tekrar. "Ekibi topla, Fahri Kaya'yı bulmaya gidiyoruz. Ada'yı da ifade için çağırın, biz gelene dek beklesin."

-Arashi Sato-

"Bir insanın içinde çay yoksa, o insan gerçeği ve güzelliği anlamaktan acizdir, derler. Hâlâ ne demek istediklerini anlamış değilim," dedim ve son bir nefes alıp izmariti çimenlere bastırarak sigaramı söndürdüm. "Çaydan kastı kan olabilir mi?"

Gözlerimi ona çevirdim, bir insandan çok hayvana benziyordu. Onu buraya getirirken biraz hırpalanmıştı fakat canlı duruyordu. Öleceğini bilen bir hayvanın gözlerindeki gibi, gözlerinde bir kıpırtı vardı. Olayın buraya geleceğini hesap etmemişti fakat hesaplanmamış tercihler başka oyunlara kapı aralıyordu.

Ada'nın arabasını çaldığımda içinde yalnızca dört tane bulduğum sinyal yayıcıların birini dün gece o fabrikaya bıraktıktan sonra, Ada'nın canını bu adam kadar sıkamadığımı fark ederek sinirlenmiş ve o tuşa bastığıma biraz pişman olmuştum. Fakat şanslıydım ki hem Ada'nın başını ağrıtacak hem de benim rolümü çalan bu adamdan hırsımı alacak zekâya ve güce sahiptim. Ne olmuş olursa olsun buradaydık işte. Bir uçurumun kenarındaydık, o, sırtını arabamın tekerine yaslamıştı ve ben, onun ölmekten korkan gözlerine bakarak eğleniyordum.

Ceketimin kolunun içine gizlediğim bıçak avucumun içine kaydığında gözlerindeki kıpırtının arttığını hissettim fakat hareket dahi edemiyordu korkusundan. Onu sert bir dille uyarmıştım.

Minik emniyet yayına bastığımda bıçak kendini ileri atarak açıldı. Bıçağı parmaklarımın arasında çevirip elimi ona doğru savurunca göğsünde yatay bir çizik açıldı, ardından o çizikten ince bir kan sızdı. Ağzı kapalı olmadığı hâlde ses çıkarmamak için kendini sıktı ve acıyla kıvrandı. Acı çektiği hâlde benden korktuğu için ses çıkarmıyor olmasının verdiği zevk damarlarımda gezinmeye başlamıştı.

O, tuhaf sesler çıkarırken yüzümü yarasına yaklaştırdım. "Kanın akıyor, çayı kan olarak düşünecek olursak, çaya sahip olduğun

anlamına gelir bu. Güzellikleri görebiliyor musun peki? Gerçek-
lerin farkında mısın?"

Bana delirmişim gibi bakıyordu ve benden ödü kopuyordu. Her ne kadar benden korkulmasından zevk duysam da sinirlen-
meme de sebep oluyordu. Ona hiçbir şey yapmadığım hâlde kork-
ması beni sinirlendiriyordu.

"Niye korkuyorsun? Biraz erkek ol," diye söylenerek cebim-
den bir sigara çıkarıp yaktım. Alnıma düşen saçlarımı avucumda toplayıp kafamın üzerinde tuttum. Kafamı geriye yatırıp derin bir nefes aldım sigaramdan. Dumanı üfledim ve ona döndüm. "Asıl konuya geleceğim. Sıkıcısın, konuşmuyorsun bile korkundan."

Ona, çıt çıkarırsan ölürsün demiştim ve bu da çıt çıkarma-
ması için yeterli olmuştu. Yaşamayı bilmeyen biri için fazlasıyla yaşama içgüdüsü barınıyordu içinde. Gözlerimi manzaraya çe-
virdim. "Bir dostunuz yemiş bahçesini geziyorsa dalgın görün-
meniz en büyük nezakettir, demiş atalarım. Fakat bende dikkat bozukluğu var, dalgın görünemiyorum, dikkatim hemen dağılı-
veriyor. Anladın mı?"

Yüzüme hâlâ deliymişim gibi bakıyordu. Ayağa kalkıp derin bir nefes verdim, ayağına tüm gücümle aniden bastığımda inle-
meye benzer sesler çıkardı yine dudaklarını aralayamadan. "Ko-
nuşabilirsin, bu kez de konuşmazsan öldüreceğim seni," dedim ona yukarıdan bakarken.

Bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Allah be-
lamı versin. Pişmanım, bırak gideyim! Yalvarırım öldürme beni."

"Pişman olduğun konuyla zerre kadar ilgilenmiyorum. Ayrıca seni öldürmek istesem şuradan aşağı yuvarlardım," deyip uçuruma baktım. Bunu yaparsam çok güzel bir görsel olacağı şüphesizdi, epik bir sahne olurdu ve bir an bunu yapma isteğiyle doldum.

"Bir insanın acı çekmesini istiyorsan en son kafasına vurusun. Neden biliyor musun?" deyip ona baktım yine. "Acı kafanda iş-
lenir, önce kafana vurursam seni sersemleteceğinden, başka yere vurmam bir nevi boşa gider," deyip bıçağı kapattım ve avucu-
mun içinde sıkarken diz çöküp, göğsündeki kesiğin üzerine bir yumruk attım.

Parmaklarımın arkası kan olurken göğsünde yumruğumun izi oluşmuştu ve oldukça hoş görünüyordu. Kandan bir sanat eseri gibiydi. Fakat Tanrı ona bakarken pek memnun olurmuş gibi gel-
miyordu. Bunu düşününce neden burada olduğumu hatırladım.

"Her neyse, konumuz bu değil. Buradasın, çünkü benim bah-
çeme girdin ve bunu hoş karşılayacak biri değilim. Onun canını en çok benim sıkmam gerekirdi, fakat sen benden daha çok sık-
tın canını. Bunu hoş karşılayamıyorum, tabiatıma aykırı."

Ağlayan bir tavırla yerde yatarken konuştuklarımı dinliyor gibi durmuyordu. "Ne istersen yaparım, kimseye söylemem. Ne olur bırak gideyim," dedi.

"İşler değişti, bir kere bulaştın bu işe. Onun üzerine daha bü-
yük bir iş atmam gerekecek. Onu kurtaracak ama Corvus'u mah-
vedecek bir şey. Mesela bir cinayet?"

"Kurban olayım yapma," dedi.

Bu söylediği beni güldürdü. Onu buraya getirdiğimden beri ilk kez gülüyordum.

"İsteyince komik olabiliyormuşsun, bu yüzden sana bir hikâye anlatacağım," deyip bıçağı tekrar parmaklarımın arasında çevir-
meye başladım. "Bir köyde, yüzünde kocaman yumru olan bir adam varmış. Yumru öyle kocamanmış ki neredeyse tüm yü-
zünü kaplıyormuş ve ne yaparsa yapsın gitmiyormuş. Bir gün adam ormana gitmiş, akşam olduğunda eve dönerken gök yarılır gibi yağmur yağmaya başlamış. Gidip bir kovuğun içine saklan-
mış, yağmurun durmasını beklerken orada uyuyakalmış. Uyandı-
ğında ifritler ormana inmiş, eğlence yapıyorlarmış. Adam korksa da merakına yenik düşüp çıkmış kovuktan ve ifritler için dans et-
miş. Adamın dansını beğenen ifrit başı, adam tekrar gelsin diye ondan değerli bir şeyini almak istemiş. İfritlerden biri, insanlar için bu yumruların çok kıymetli olduğunu, eğer ondan alırlarsa, onu almak için ertesi gün de geleceğini söylemiş. İfrit başı yum-
ruyu acısız bir şekilde adamın yüzünden almış, adam şaşırmış bir hâlde evine dönmüş.

Komşusu kötü kalpli bir ihtiyarmış ve o da aynı dertten muz-
daripmiş, yüzünde kocaman bir yumru varmış. Demiş ki, nasıl oldu da kurtuldun bu yumrudan? Adam her şeyi anlatmış. Kötü

kalpli ihtiyar tutmuş ormanın yolunu, aynı kovuğa saklanıp sabahı beklemiş. İfritler aynı saatte inmişler ormana, kötü kalpli ihtiyar çıkıvermiş kovuktan ve başlamış dans etmeye. Epey kötü bir dansçıymış, beceremiş işi. İfrit başı hiç beğenmemiş dansı ve demiş ki, biz sana yumrunu verelim, sen de evine git, bizi eğlendiremedin. Ardından cebinden çıkardığı koca yumruyu adamın yüzüne atmış. Bir yumrudan kurtulmak isteyen adam iki yumruyla dönmüş evine."

Ben bunları anlatırken bakışları aramızda çevrilen bıçağa kayıyordu ara ara ve gözleri kocaman açılmıştı. Beni dinlerken bıçağı, ucu ona denk gelecek şekilde parmaklarımın arasında durdurdum ve aniden omzundan tutup gözlerinin içine baktım. "Yani eğer beceremeyeceksen kötülük etmeye kalkmamalıydın. Pişmanlıklar ve korku içindesin, verdiğin aptal bir karar seni buraya getirdi ve bunu hak ettiğini biliyorsun. Seni ben öldürmeyeceğim, sen kendini öldüreceksin," deyip gülümsedim. Gözlerinin arkasında kimse kalmamış gibi yüzüme bakarken ayağa kalktım ve sigaramdan derin bir nefes çekip izmaritini uçurumdan aşağı attım. Elime bir eldiven geçirip bıçağı tişörtümle iyice temizledim ve eğilip onun avucuna bıraktım.

"Kendi cezanı kendin ver," deyip gözlerine baktım. "En azından bunu yapacak kadar erkek ol."

Tekrar ayağa kalktım ve arabanın etrafında dolanıp sürücü koltuğuna geçtim. Sırtını dikleştirip tekerden kurtardı kendini. Onu ardımda bırakıp yeşillik alandan toprak alana çıktım. Elindeki bıçağa bakan adamı dikiz aynasından izledim ve yüzüme keyifli bir gülümseme yayılırken, üç tane kalan sinyal yayıcılardan birini daha aktif edip camdan dışarı attım. Gecenin zifiri karanlığı omuzlarıma bir pelerin gibi düşerken, "どういたしまして,小夜時雨,"[26] diye mırıldandım.

26 Japonca okunuşu: Dōitashimashite, sayo shigure. Türkçe anlamı: Rica ederim, gece yarısı yağmuru.

#10. Bölüm: Kör ve Ebe

Pallida mors aequo pulsat pede pauperum tabernas regumque turres.

Ölümün soğuk çehresi fakirlerin kulübelerini ve zenginlerin şatolarını ayırt etmeden ziyaret eder...

Orta parmağımdaki taç şeklindeki yüzüğü çevirirken karşımdaki, üzeri yeni kapatılmış olan mezarı izliyordum ve içimden bu Latince sözü tekrar edip duruyordum, henüz taze bir ölü olduğu için bir mezar taşı olmayan mezara karşı.

Ölüm, en adil ve yenilmez olandı. Onun ceplerini doldurama-maz, aklını çelemezdiniz. Zamanı geldiğinde beraberinde götürmesi gereken kim varsa götürürdü, bunu biliyordum. Fakat neden Ali'nin ölümünü geciktirebilirmişim gibi hissediyordum? Eğer ilaçlarının parasını göndermek yerine bizzat ilaçlarını gönderseydim belki de burada olacaktı. Eğer bu olayı daha önce fark etmiş, üzerine düşmüş olsaydım belki de birçok çocukla birlikte onu da kurtarmış olabilirdim.

Derin bir nefes alıp elimi nemli ve soğuk toprağın üzerine koydum. "Seninle tanışmak, vicdan azabı yüklü ruhuma hafiflik getiren yegâne şeylerden biriydi, hatıranı hep saklayacağım küçük dostum. Sana yetişemedim ama diğer çocuklara geç kalmayacağım, söz. Bana yanında bir yer tut, yakında yine birlikte olacağız."

Yüzüme zoraki bir gülümseme iliştirdim fakat gözümden bir damla yaş düştü toprağına. Mezarın üzerindeki elimi sıkıp toprağın bir kısmını avucuma hapsettim ve avucumdaki toprağı sıkarak ayağa kalktım. Adımlarımı mezarlığın dışına doğru ilerlettim, artık olduğumdan daha ağır hissediyordum kendimi ve kötü olanı, bu hisse artık alışıyor olmamdı.

Mezarlıktan çıkmak üzereyken telefonumu çıkarıp birkaç kişiye mesaj attım. Sıkılı yumruğumu açmadan arabama bindim ve yan koltuğa koyduğum kavanozun içine bıraktım avucumdaki toprağı, ağzını sıkıca kapattım, ardından yola koyuldum.

Dün yaptıklarımdan pişman değildim fakat yine de bugünüme bir baş ağrısı olarak suret edeceğini biliyordum. Arashi Sato için bulunmaz bir fırsattı bu yaptığım, elbette değerlendirecekti ve tüm bu bilinçlilik içerisinde bunu değerlendirmesine izin vermiştim. O, oradan ayrıldığımı düşünürken, benden çaldığı sinyal yayıcılardan birini nasıl aktif ettiğini, korkudan bayılan insan müsveddesini nasıl hırpaladığını izlemiştim.

Bazen peşindeki avcıdan kurtulmanın yolu yakalanmak olabiliyordu. Onun beni tanıdığı kadar ben de onu tanıyordum, neler yapabileceğini, nelere sinirlenebileceğini biliyordum. O adamın canımı ondan daha çok sıkması onun için tahammül edilemez bir şeydi, bu yüzden sabahın erken saatlerinde adamı hastaneden kaçırmıştı. Polis beni arıyordu. Egemen'in yanında Ali için gözyaşı döktüğüm hâlde, cenazeye katılmış olabileceğim kimsenin aklına gelmiyor gibiydi. Bu düşünce yıpranmış ruhumu ele geçirip sinirlendirirken beni hızımı biraz artırdım.

Ali'nin ölümü uykulu gözlerimi açmış, ruhumu rehavetten kurtarmıştı. Ne için çabaladığımı ve Ada olmamın hiçbir anlam ifade etmediğini bana bir kez daha hatırlatmıştı. Ben Kuzgun'dum, yalnız olan, bir şeyler için çabalayandım. Arkadaşlarımın olup olmaması önemli değildi, dürüst olmak ve sevilmek önemli değildi. Ben doğru bildiğim şeye hizmet ediyordum ve ben bu fikirden doğmuştum. Bu fikri önemli kılan eylemleriydi, yaptıklarım ve yapacak olduklarımdı. Benim bir önemim yoktu, duygularımın bir önemi yoktu. Gerekirse gündüzümden çalmalı ve geceme katmalıydım. Amacım dostlar kazanmak değil, kefaretimi ödemekti. Savaşım yalnızca benim için değil, insanlık içindi.

Ali'nin ölümü bildiğim gerçekleri bir kez daha hatırlatmıştı bana. Bir anlığına, yaptıklarımın mecbur kalınmışlığının anlaşılacağını ummuştum fakat elimde olan şey yine hayal kırıklığıydı. Artık anlaşılmak istemiyordum, vazgeçmiştim. Ben özgür olmak,

vicdanımı temizlemek istiyordum ve bunun için de ne yapmam gerekirse yapacaktım.

Hızımı artırıp polis merkezine ilerlemeyi sürdürdüm. İçimde büyük bir öfke taşıyordum şimdi Kuzgun'u suçlayan herkese karşı. Yaptıklarımı görmezden gelen, beni gören ama yakaladıklarımı benden önce görememiş olan, kuralları koyan ama yeterince uygulamadığı için bu fikri ortaya çıkaran, sonra da bundan şikâyetçi olan herkese karşı öfkeliydim. Benim peşime düştükleri kadar halkın üzerine düşüyor olsalardı belki de Ali burada olacaktı.

Polis merkezinin açık otoparkına girip arabamdan indim ve kapıya doğru ilerledim. Dört bir yanda avcılarım beni arıyordu ve şimdi kendi ayaklarımla, üzerimde bir kostümle onların yuvasına geliyordum ve geldiğim gibi kanatlanarak çıkacaktım buradan.

İçeri adım attığım anda, beni tanıyan her polis tedirginlik içinde birbirlerine bakıp gözlerini kaçırdılar benden. Her akşam onlara kahve getiren *arkadaşlarının* onlara ihanet ettiğini düşünüyorlardı belki de. Bu, beni kırmamalı diye düşündüm, ben bundan daha önemli şeyler yapıyorum, duyguların bir önemi yok, ben bir fikrim, diye hatırlattım kendime.

"Egemen başkomiseriniz beni arıyormuş," dedim ortaya.

Arkamdan gelip yanımda duran Kerem biraz şaşırmış bir ifadeyle bana bakarken, "Beni takip et lütfen," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Ağladığım için muhtemelen gözlerim kızarmıştı ve lenslerimi takmadığım için de gözlerimin birbirinden farklı renkte olması ona tuhaf gelmişti. Kerem'in cümlesinde bana karşı ne bir mesafe ne de bir suçlayış vardı. Benim şüpheli olmama şaşırmış gibiydi.

Kafamı sallayarak onu onayladığımda gözlerini gözlerimden çekip arkasını döndü ve merdivenlere ilerledi. Lenslerimi bilerek çıkarmıştım, bunu kasti olarak gizlediğimi düşünmelerini istememiştim. Üstelik bugün lens takmamak için bir bahanem de vardı, beni kahreden bir cenazeden geliyordum.

Kerem'le merdivenleri çıktık. Beni arayan polislerin ortasına düşmüş olmama rağmen oldukça sakin hissediyordum, yalnızca öfke vardı içimde fakat bu his benimle büyümüş sayılırdı. Ekibin toplantı yaptığı odanın camından beni ve Kerem'i gören Cansu,

oturduğu yerden fırlayıp odadan dışarı çıktı ve bize doğru ilerledi. Gözlerimi üzerinden çekip önüme, emirler yağdıran ve sinirden deliye dönmüş olan Egemen'e çevirdim. Sırtı bana dönüktü fakat sinirden kızardığını ensesinden bile anlayabiliyordum.

"Başkomiserim, Ada Korkmaz geldi," dedi Kerem dikkatini çekmek için sesini biraz yükselterek.

İsmim onu susturdu ve omzunun üzerinden önce ona seslenen adama, ardından arkasında kalan, onu durduran ismin sahibi olan bana baktı. Bedeni yavaşça dönerken gözlerimi gözlerine diktim.

"Beni arıyormuşsun," dedim beyazları kızarmış yeşil gözlerinin içine bakarak.

Dün neredeyse bu saatlerde yanıma gelmiş, gülümseyerek bana bakarak özür dilemişti ve bugün bana öfkeyle bakarken buna pişman olmuş gibiydi. Benden başka kimse sebeplerle ilgilenmiyordu, herkes kendi açısından görülen sonuçlarla ilgileniyordu. Kimse neden yaptığımı düşünmüyordu, onlar için yapmış olmam yeterliydi suçlanmama. Belki de böyle öğretiyorlardı onlara, bilmiyordum. Fakat sinirlenmek için onun da geçerli sebepleri olduğunu biliyordum. Bir kişi için daha hayal kırıklığı olmanın eşiğindeydim, yeşil gözlerini çevreleyen kirpiklerinin önünde boynumdaki binbir ilmekle asılıydım. Ya gözünden düşecektim ya da gözünün önünde duracaktım yine.

"Beni arıyorsun ama," dedim gözlerine bakmaya devam ederek. "Ali'nin öldüğünü bildiğin hâlde beni mezarlıkta bulabileceğin aklına gelmiyor."

Ona sitem eder gibi çıkmıştı sesim, çünkü biraz da olsa sitem ediyordum. Çok üzgündüm, ne kadar üzgün olduğumu gözleriyle gören nadir kişilerden biriydi ve buna rağmen cenazeye gitmiş olacağıma ihtimal vermemiş olmalıydı. O, zeki bir adamdı, görevinin başına henüz yeni gelmiş sayılırdı ve ilk şüphelendiği kişi doğru kişiydi. Bunları akıl ederken, mezarlığa gitmiş olduğumu da akıl etmiş olması gerekirdi fakat belki de ona göre ben kayıplara karışmıştım.

Sakin duruşum, kızarık gözlerim ve ona sitem edişim yutkunmasına sebep oldu. Âdemelması aşağı yukarı yavaşça hareket ederken, kalbinin hızla attığını göğsünün üzerinde oynayan

tişörtünden anlıyordum. Öyle çok titriyordu ki kumaş, kalbi dakikada yüz yirmiden fazla atıyordu belki de. Eğer kimse olmasaydı kollarımdan tutup hafifçe sarsacak, neden yaptığımı soracaktı sanki bana. Fakat Kuzgun olduğumdan emin olsa bile bunu asla itiraf etmeyecektim ona. Kendisi elle tutulur bir kanıt bulamadığı sürece bu düşüncesiyle yaşamaya mahkûm olacaktı. Bir polisin başına gelebilecek en kötü şey gelmişti başına; suçlunun kim olduğunu seziyordu, suçlu tam karşısında duruyordu fakat elinden hiçbir şey gelmiyordu. Aynı zamanda şanslıydı; birkaç saat sonra onu bu acıdan kurtarmış olacaktım. Ona neden Kuzgun olamayacağımı anlattığımda bilmemenin verdiği bir huzur içinde olacaktı, öyle umuyordum.

Birkaç adım atarak yanıma yaklaştı ve tam karşımda durdu. "Ada Korkmaz, Corvus kod isimli hacker olman şüphesiyle ifadeye çağırıldın," diye açıkladı neden beni aradığını. "Ada Hanım'ı ifade odasına alalım," dedi Kerem'e, gözlerini benden hiç çekmeden buz gibi bir sesle.

Kerem kafasını sallayarak onaylarken onu takip etmeye devam ettim. Aslında yol göstermesine hiç gerek yoktu, yaklaşık on altı sene önce yine burada ifadem alınmıştı, az önce bana öfkeyle bakan adamın dedesi tarafından.

İfade alma odalarının olduğu bölüme geldiğimizde derin bir nefes aldım. Dar yerlerde yaşamaya alışkındım fakat buraya ilk getirildiğimde karanlık ve kapalı ortamda korkudan kaskatı kesilmiştim. Aslan Kostakurta ve bir kadın psikolog odaya girdiklerinde, psikolog kadın kaskatı kesildiğimi fark etmişti, hatırlıyordum.

Kerem kapıyı açınca derin bir nefes alıp içeri girdim. İçerisi karanlık değildi, aynalı camın etrafındaki çerçeveden yayılan, göz yormayan beyaz ışık odayı aydınlatıyordu. Ortadaki ahşap masanın hangi tarafına oturacağımı bilerek sandalyeyi çekip oturdum.

Bu işe başladığımda bilmem gereken ilk şey, olası bir ifade alınması durumuna karşı nasıl tedbir almam gerektiğiydi. Yağmur'la birçok kez, ifade vermeye çağırılmam hâlinde ne yapacağımıza dair çeşitli senaryolar oynamıştık ve her seferinde o odadan çıkmıştım. Bugün de çıkacaktım, biliyordum. Ellerinde bir delil yoktu, gitmeme her türlü izin vermek zorundalardı fakat ben

bununla yetinmeyecek, buradan onları Kuzgun olmadığıma ikna etmiş bir şekilde çıkacaktım ve arkadaş olabilme ihtimalimizi tozlu bir rafa kaldıracaktım. Artık istesem bile arkadaş olamazdım bu insanlarla, onları kör ettikten sonra yüzlerine bakamazdım.

Arashi Sato onun için çalıştığım zamanlarda bana şöyle demişti; "Bir insanın, sevdiği kişiye yapabileceği en kötü şey ona en karanlık sırrını vermesidir. Çünkü o dakikadan sonra yan yana durama-yacak kadar uzak, bundan kaçamayacak kadar yakın olursunuz."

Onun haklı olması sinirlerime dokunuyor olsa da bu konuda haklı oluşunu inkâr edemezdim. Haklıydı ve Arashi Sato'nun, bu söylediğini yaşamamı diliyor olduğunu biliyordum. İstiyordu ki onlarla arkadaş olayım, güvenlerini kazanayım ve günü geldiğinde karanlık sırrımı onlarla paylaşmak zorunda kalayım. Fakat bunu yapacağım aklına gelmezdi, onun için bir melektim. Sevdiğim insanları yanıltmak için üzücü hikâyeler anlatıp, teknolojinin yanıltıcılığından faydalanarak oluşturduğum kanıtları sunacağımı düşünmezdi. Ona göre kanatlarımı söküp bir mızrak yapamazdım fakat ben cennetten, benim yüzümden bir çocuk öldüğünde düşmüştüm zaten. Bu yüzden bir Kuzgun'a dönüşmüştüm.

Kapı açıldığında gözlerimi ahşap masadan çekip kapıya çevirdim. Hasan ve Egemen içeri girerlerken, Hasan cam görünümlü plastik bir bardakta su bıraktı önüme. Yüzünde ciddi bir ifade vardı fakat gözlerinde öfke yoktu hiç, her şeye rağmen biraz olsun anlaşıldığımı hissettiren tek kişi oydu odanın içinde. Ona gülümsedim hafifçe ve teşekkür ettim.

Bardağı elime alıp bir yudum içtim sudan, kurumuş dilime ve boğazıma iyi geldi. Egemen elindeki dosyayı önüne bırakıp oturdu ve masada onun tarafında bulunan düğmeye bastı.

"Saat 15.47, odadakiler Başkomiser Egemen Öztuna," deyip sustu ve ses kaydına geçmesi için Hasan'ın kendini tanıtmasını bekledi.

"Komiser Hasan Bartuga. Ve," deyip bana baktı Hasan.

Dudaklarımı dilimle ıslatıp ismimi söyledim. "Ada Korkmaz."

Odada konuşulan her şey hem ses hem de görüntü olarak kayıt altına alınıyordu. Aynalı camın arkasında bilirkişiler vardı, işleri insanların hareketlerini ve söylediklerini analiz etmek olan kişiler. Betül gibi kişiler.

"Sorduğumuz her soruya sesli bir şekilde cevap vermeni istiyoruz," dedi Hasan. "Avukatına haber verildi, ilerleyen dakikalarda bize katılacak."

"Katılmasa da olur, sorun değil," dedim sakin bir ses tonuyla.

Söylediğim cümle üzerine Egemen gözlerini dosyalardan çekip bana baktı. Oturduğu sandalyede sopa yutmuş gibi dimdik duruyordu. Kocaman bir adamdı, toy bir suçlu onun karşısında korkardı.

Fakat beni korkutmuyordu, ona baktığımda asansördeki adamla aynı adam olduğunu biliyordum. Arashi Sato bana onun zayıf noktasını göstermişti, bu kocaman adamın da herkes gibi savunmasız kalabileceğini göstermişti bana.

"Seni ifade odasına almadan hemen önce de açıkladığım gibi, Corvus kod isimli hacker olman şüphesiyle ifadene başvuruyoruz. Soracağım sorulara net ve duyulur bir sesle cevap vermeni rica ediyorum senden."

Egemen'in özel yeteneği, üzerine bir maske geçirebiliyor olmasıydı. Şimdi bana bir yabancı gibi bakıyordu, profesyonelliği üzerine bir kılıf gibi giyebiliyordu.

"Dün vefat eden Ali Çetinkaya'nın tedavi masraflarını birkaç senedir senin üstlendiğin doğru mu?"

Yanlış bir şey söylemiyordu, canımı acıtmak için sormuyordu ama canım yanıyordu.

"Evet," dedim elimde olmadan kırık çıkan bir sesle.

"Başın sağ olsun," dedi Hasan.

Ona başımı salladım hafifçe. Dostlar sağ olsun diyebilecek bir dostluk kalmamıştı aramızda, hissetmiyordum.

"Vefat sebebini biliyor musun?" diye sordu Egemen. Gözlerini bir an olsun yüzümden çekmiyordu. Bildiği soruları soruyordu bana.

"Evet. Sahte ilaç," dedim dürüstçe.

Kafasını salladı Egemen, gözlerinde bir har vardı, yanıyordu. "Kimin temin ettiğini de biliyor musun?"

Gözlerimin dolmasını engelleyemedim, görüşüm buğulandı. "Dayısı."

"Ali Çetinkaya'ya sahte ilaç temin etmekle suçlanan dayısı Fahri Kaya dün gece Corvus tarafından kaçırıldı ve ilacı temin edenin dayısı olduğu bilgisine sahip olan az kişiden biri sensin Ada. Bana göre, Corvus ilk kez büyük bir hata yaptı; arkasında duygusal bir iş bıraktı ve anladığım kadarıyla Ali'yi epey seviyordun." Sesi yumuşak çıkıyordu, kaybın ne olduğunu bildiği için acımla beni üzmek istemiyordu fakat gerçekleri de bilmek istiyordu. "Dün gece için sana tanıklık edebilecek biri var mı?"

Kafamı iki yana salladım, yanağımdan akan yaşları parmaklarımla silerek, "Uykusuzluk sendromum var. Geceleri hep tek başıma kalırım ve genelde evde olmam. Ya gezerim ya da kafeye giderim. Tanığım yok," dedim.

Kafalarını sallayarak onayladılar beni. Bu, onlar için artı birdi fakat ben henüz başlamamıştım.

"Ali'nin yattığı hastanede masraflarını karşıladığın başka çocuklar da varmış ve oldukça yüklü miktarlarda ödemeler yapmışsın. Maaş vergin oldukça yüksek fakat eski bir ev hariç hiçbir mal varlığın yok. Sahibi olduğunu söylediğin kafe veya kullandığın araba senin üzerine değil. Sadece bir tane banka hesabın var ve hesapta olan paraya da uzun zamandır dokunmamışsın," dedi Hasan gözlerinde meraklı bir bakışla.

Kafamı sallayarak onayladım onu. Corvus'un zengin olduğunu anlamışlardı. "Üzerime olan eski ev, doğduğum ev. Mal varlığına önem veren biri değilim, üzerime sadece o ev olsun istedim. Kullandığım araba Cem Kostakurta'nın, işlettiğim kafe Asiye ve Yusuf Leventoğlu'nun, şu an oturduğum ev de Yağmur Leventoğlu'nun."

Cem'in ismini duymak Egemen'in kaşlarını çatmasına sebep olmuştu bir anlığına. Fakat onu tanıdığından, pahalı hediyeler alabileceğini biliyordu. Ancak o arabayı ben almıştım, Cem almamıştı.

"Avukatların o kadar kazandığını düşünmüyorum," dedi Egemen.

Diğer saydıklarıma ve sahiplerine ihtimal verebiliyordu fakat bir avukatın tek başına o evi almasına ihtimal vermiyordu haklı olarak.

"Kazanmıyor," deyip onayladım onu. "Az önce saydıklarım, yani tüm mal varlığım sevdiğim insanların üzerine. Fakat onları

ben aldım ve ben kullanıyorum. Kendi üzerime olmalarını istemedim sadece," diye açıkladım.

Söylediklerim ikisini de şaşırtmış olsa da Hasan bunu belli eden kişiydi. "Neden?"

Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Çok yaşayacağımı düşünmüyordum ve sürekli vasiyet yenilemek istemiyordum. "Yağmur benimle ailesini paylaştı ve gerçek ağabeyim gibi beni hep kolladı, bir evi yoktu ve ona bir ev almak istedim. Öz ailem bana sahip çıkmamışken, manevi ailem sahip çıktı, kendi çocukları gibi büyüttüler beni. Onlara benden kalan, emekli olduklarında işletebilecekleri bir yerleri olsun istedim. Cem benim tek arkadaşım, ona uzun bir yola çıkabileceği bir araba almak istedim. Evet, şu an onları ben kullanıyorum ama hiçbir zaman otuzlu yaşlarımı bitirecek kadar yaşayacağımı düşünmedim, erken bir yaşta öleceğimi düşünüyorum."

Yaptığım bu açıklamanın Hasan'ı çok üzdüğünü ve bunu bir şekilde acı geçmişime bağladığını gözlerinde bir yerde görebiliyordum. Karamsar bir çocukluk geleceğine karamsarlığı devretmişti işte.

"Üzerine olan ev, öz ailenle yaşadığın ev, değil mi?"

Kafamı sallayarak onayladım Hasan'ı. "Babamla yaşadığım ev, evet."

Verdiğim detay ikisinin de dikkatinden kaçmadı. Egemen'e annemden bahsetmiştim biraz, trajikomedimi biliyordu ama durumun tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

"Peki, diğerlerinin aksine o neden senin üzerine?" diye sordu Egemen yeşil gözlerinin harı dinmiş, üzerine hüzünlü bir perde çekilmiş gibiydi.

Suçu o evde işlediğimizi artık biliyordu. Polisler beni ararken dosyamı okumuş, okudukça bana sinirlenmişti sanırım. Fakat buradaydım, onu sakinleştirmek ve onu doğru gittiği yolundan şaşırtmak için. Kendi doğrularım için onu yanlış yola sokmak zorundaydım. O, yanlış yolda yürürse eğer yollarımız paralel oluyordu. O, peşimdeki ebeydi ve yan yana gelebilmemiz için onun kör olması gerekiyordu.

"Ben ne kadar yaşarsam yaşayayım o ev ve içinde yaşananlar üzerime bir yük olacak hep. Manevi olarak omuzlarıma nasıl yük olduysa, maddi olarak da yalnızca o ev yük olsun istedim. O evde yaşamak zordu, fakat o evde yaşamamak da zordu. Kimse o duvarların içindeki sesi dinlemesin, lekesine elini sürmesin istedim."

Söylediğim her kelime o kadar doğruydu ki, omzumun üzerine oturan koca vicdan azabım sırtımdan düşmemek için boynuma sardı kollarını, üzerime tırmandı ve bunu yaparken nefesimi kesti. Vicdan azabım boğazıma çöküp sesimi kısmıştı bu yüzden. Masanın üzerindeki sudan bir yudum alma ihtiyacı hissettim. Bu yükü taşımak istemiyordum, bu yükü taşımamak için bu fikre ihtiyaç duyuyordum. Bu fikri bu yüzden her şeyden çok seviyordum.

"Yaptıklarından pişman mısın?"

"Hiçbir zaman gurur duymadım ki daha sonra pişman olayım. Vicdan azabı çekiyor olmasam babamı ve kendimi ihbar etmez, ihbar etmek için de on ikinci yaşımı beklemezdim."

Yeşil gözlerini örten hüzünden perdenin üzerine bir merak tohumu düştü ve ateşte çiçek açtı. Yüz ifadesine yansımadı bu, fakat gözlerinde şaşkınlık vardı. "Kendini ihbar etmek için on ikinci yaşını mı bekledin?"

Kafamı salladım yavaşça. "On ikiden daha önce yaparsam cezai işlem uygulanmayacağını biliyordum. Beni önce anneme yollarlardı, o da beni istemeyince yetimhaneye giderdim. Bunu istemedim. Yaptıklarımın bedelini ödemek istedim. Evde de hapistim, normal hapis olmanın farklı olmayacağını düşünmüştüm."

Bunu daha önce sesli şekilde hiç dile getirmemiştim ve şimdi sesli bir şekilde söylemek canımı yakmıştı. Konuştukça, geçmişten bahsettikçe ne kadar üzüldüğümü, ne kadar hor kullanıldığımı görüyor babamdan nefret ediyordum.

"Benden neden şüphelendiğinizi anlıyorum. Geçmişte, şimdi aradığınız türden bir suç işledim ve Ali'yi çok severdim. Fakat biraz akıl varsa, bir daha içeri girmeme neden olacak hiçbir işe girişmem. Hukuk okumadım ama muhtemelen müebbetle sonuçlanacak suçlardan bahsediyorsunuz. Islahevinden sonra kendi odamda bile uzun süre kalamıyorum. Özgürlüğüm elimde kalan tek şey, onu kaybedemem," deyip kafamı iki yana salladım.

Söylediklerim doğruydu, aklım da vardı fakat buradaydım işte. Huzurun kazanılması için tehlikeye atılmış bir hayatı, rahatsızlık içinde geçecek uzun bir ömre tercih etmiştim. "İkiniz de ıslahevi görmüşsünüzdür ama ikiniz de orada yaşamamışsınızdır. Suç işlemiş çocukların ne kadar acımasız olacağını tahmin bile edemezsiniz. Önünüzdeki dosyalarda muhtemelen yazıyor olan psikolojik sorunlarımın hepsinin sebebi orada yaşamış olmam."

Hasan'ın yüzünde üzgün bir ifade oluşurken, Egemen gözlerini kırpmadan beni izliyordu.

Devam ettim. "Islahevine gittiğimde her şeyin evimdeki gibi olacağını düşünmüştüm. Normalde de evde hapis hayatı yaşıyordum, bir farkı olmaz diye geçiriyordum içimden. Hem artık geceleri polisin beni yakalamasından korkmama gerek kalmayacaktı. Ekmekten farklı şeyler yiyecek, bir yatakta yatacaktım ve artık babamın annem için ağladığını duymayacaktım."

Bu anıları hatırlamak istemiyordum, bunları anlatmak istemiyordum. Ama yapmak zorundaydım, dramatik hikâyeler empatiyi artırırdı. Bana acıyacaklardı, bunu istemiyordum fakat bana acımaları, beni suçsuz görmeyi istemeye itecekti onları. Bunları anlattığımda bir daha oraya girmemek için çabalayacağıma inanacaklardı, zira gerçekten girmek istemiyordum. Yakalanacağım diye her gece ödüm kopuyordu. Allah biliyor ya, bir daha tutsak olmaktansa kendimi yüksek bir yerden aşağı bırakıp kendi özgürlüğüme mahkûm olurdum.

"Zeki olmam babamın en sevdiği yönümdü fakat çocukların kendilerinden daha zeki olana gıcık olacaklarını o zamanlar bilmiyordum. Islahevindeki çocuklar beni hiç sevmez, sürekli döverlerdi. Bir süre sonra, dövdüklerinde ağlamıyorum diye beni dövmekten vazgeçtiler, onun yerine çok daha etkili bir çözüm buldular... Bende stres bozukluğuna ve uykusuzluğa neden olan bir çözüm."

Aklımdaki kötü hatırayla gözlerimi kapatıp istemsiz bir şekilde kulağımı sol omzuma yatırdım ve sol elim kulağımın arkasına gitti. "Geceleri... buldukları bir böceği kulağıma koyuyorlardı."

Geçmişte kalan fakat hâlâ zihnimde olan his ürpermeme neden oldu.

"Uykuya öyle açtım ki, ben uyurken kulağıma soktukları böceği derin uykumda hissetmiyordum ama ertesi gün delirecek gibi hissediyordum. Gözlerimin arkasında bir şey hareket ediyordu ve onu çıkaramıyordum. Başımızda duran görevliler de beni sevmiyorlardı, benden 'küçük şeytan' olarak bahsediyorlardı. Onlara göre kurnaz bir tilkiydim, onları kandırıp alay etmek istiyordum ve bu yüzden sürekli yalan söylüyordum. Neyse ki kulağımdaki böcek birkaç gün sonra açlıktan ölüyordu, bunu hareket etmeyişinden anlıyordum. Ardından müthiş bir ağrı yapıyordu ve gardiyanları ancak ağladığımda inandırabiliyordum. Doktor kulağımdan böceği çıkarıyordu, bunu görüyorlardı ama onu diğer çocukların koyduğunu söylediğimde kimse bana inanmıyordu. Islahevinde kaldığım süre boyunca kulağımdan tam yüz otuz yedi böcek çıkardılar. Sonunda geceleri uyumamayı ve..." sol kulağımdaki tıkacı çıkarıp onlara gösterdim, "...sol kulağımı kapalı tutmayı öğrendim."

Kulak tıkacımı geri takarken derin bir nefes aldım, bu olayı hatırlamak da anlatmak da beni yıpratıyordu. "Islahevinden çıktıktan sonra Aslan Kostakurta sahip çıktı bana, manevi aile buldu. Manevi ailem, yani Leventoğlu ailesi ve Kostakurtalar komşu olduğundan, beni Asla Amca yetiştirdi dersem yanlış olmaz. On senelik hakkı var üzerimde, onun yüzünü kızartacak hiçbir şey yapmam. İster inanın ister inanmayın."

Egemen'in durgun yüzü dedesinin ismiyle katılaşırken gözlerini gözlerimden kaçırdı ve önündeki dosyaya baktı. Bana üzüldüğünü görebiliyordum.

"Islahevinden çıkınca polislik sınavına girmişsin, yedi kez. Tüm sınavları tam puanla geçip mülakatlarda kalmışsın," dedi Hasan.

Corvus'un polis gibi hareket etmesinin sebebini benim bu isteğimle açıklayabilirlerdi. Haklılardı.

Hasan'ın benim tarafımda olduğunu biliyordum, bu yüzden ona karşı minnet ve mahcubiyet duruyordum. Belki hiç arkadaş olamayacaktık artık ama ben hep arkasını kollayacaktım, bir gözüm onun ve ailesinin üzerinde olacaktı hep. Kısacık bir an bile olsa dostluğunu hissetmiştim ve bu, benim gibi yalnız biri için çok kıymetliydi.

"Sicilim pek hoşlarına gitmedi," dedim. "Sizin de gitmediği gibi."

Ellerinde kanıt olmamasına rağmen benden şüphelenmelerinin sebebi sicilimdi. Sicilim temiz olsaydı benden asla şüphelenmeyeceklerdi ve ikisinin de benden şüphelenmek istemeyeceğini biliyordum.

"Kabul edilmeyeceğini bile bile neden yedi kez girdin?" diye sordu bu kez Hasan.

"Belki ısrarcı olursam geçmişimin geleceğimi belirlemeyeceğine kanaat getirirler diye umdum," deyip hafifçe omuz silktim.

"Umudunu kaybetmişsin sanırım, iki senedir girmemişsin sınava."

Kafamı iki yana salladım. "Son mülakatımın ardından sınava girmem yasaklandı. Israrlardan hoşlanmıyorlarmış, dalga mı geçiyorsun sen bizimle dediler."

Egemen tekrar gözlerime bakıp, "Geçiyor muydun?" diye sordu.

Geçmiyordum, hiç geçmemiştim fakat gerçekleri öğrendiklerinde onlar da bugün burada onlarla dalga geçtiğimi düşüneceklerdi. Fakat hiçbir zaman espri yapacak kadar eğlenmiş ve hâlimden memnun olmayacaktım.

"Hiçbir zaman geçmedim," dedim samimiyetle. "Çok isterdim polis olmayı. Aslan Kostakurta benim için idoldü, hâlâ da öyle."

Egemen boğazını temizledi ve yutkundu. Dedesinin bahsinin geçmesinden hoşlanmıyordu, biliyordum. Fakat bunu kullanmam gerekiyordu, Aslan Amca en iyi kozumdu. Bir emniyet müdürünün büyüttüğü kızın suçlu olacağına kimse ihtimal vermezdi, kimse suçlamak da istemezdi. Özellikle Aslan Amca'yı tanıyan iş arkadaşları.

Egemen önündeki dosyadan bir kâğıt çıkarıp önüme bıraktı. Bu, bir çizimdi, Corvus'un bir robot resmi. Egemen'in kafeye elinde bir dosyayla geldiği zamanı anımsadım. Beni nasıl çizdiğini merak etmiştim ve o çizim şimdi karşımda duruyordu. Beni ilk gördüğü gün ben duvar kenarında ona bakıyordum, işte tam da o anı çizmişti. Çizimi ve oranlaması çok iyiydi. Yüzümdeki maskeden dolayı kim olduğum kesinlikle belli olmuyordu.

"Güncel boy ve kilonu öğrenebilir miyiz?"

Çizime bakarken gözlerimi yeşil gözlerine çevirdim. "Boyum 1.73. Kilom da 60 civarında olmalı."

"Altmış kilo göstermiyorsun. Spor yapar mısın?"

"Düzenli olarak yapmaya çalışırım," diyerek onayladım onu.

"Fiziksel açıdan senin ölçülerinle uyuşuyor," dedi Egemen önümdeki çizimi kastederek.

Fakat yüzü olmadıkça benimle benzer ölçülerde herhangi bir kadındı o. Bunu o da biliyordu.

"Gözlerinde heterokromia iridum diye bir sendrom varmış," dedi bu kez. "Bu, gerçek hâlleri sanırım."

Sesinde gözlerimi gizlediğim için bir iğneleme vardı. Kafamı salladım, yakından görmesi için kollarımı masaya yaslayarak ona eğildim. Gözlerim hiç istemeyeceğim kadar gerçekti. Yakından incelemesi için ona eğilmeme karşılık bana doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı lens olmadığından emin olmak için, ardından geri çekildi.

"Her akşam buraya kahve getiriyorsun ve ben gözlerinin bu hâlini ilk kez görüyorum."

"Henüz yenisiniz, başkomiserim. Buradaki pek çok arkadaşım gözlerimin böyle olduğunu biliyor. Çiçekler açtığında daha sık görürsünüz, polene alerjim var."

Gözlerim hakkında iğneleyici konuşması beni de iğneleyici konuşmaya itmişti istemeden. Fakat soğukkanlı cevaplarım onu gittikçe sakinleştiriyor gibiydi.

"Normalde lens kullanıyorsun, değil mi?" diye sordu Hasan.

"Hımm," diye mırıldandım dudaklarımı açmadan. "İnsanların gözlerime bakmalarından hoşlanmıyorum."

Lens takmadığımda insanlar sürekli gözlerime bakıyor, ardından rahatsız olacağımı düşünerek gözlerini kaçırıyorlardı benden. Fakat yaptıkları bu şey beni daha çok rahatsız ediyordu. Kendimi sürekli bir şeylerin dışında bırakılmış hissediyordum.

"İnsanlar genelde renkli gözlere sahip olmak isterler, neden mavi gözünü seçmedin de kahverengi gözünü seçtin peki?"

Hasan'ın soru sormasındaki tavrı oldukça sakindi ve iyi hissettiriyordu. Fakat bunun bir taktik olup olmadığından emin

olamıyordum yine de. Her ne kadar soğukkanlı oturuyor olsam da burada diken üstündeydim.

"Mavi gözlerden hoşlanmam."

Annem mavi gözlüydü, onun hiçbir özelliğini taşımak istemiyordum. Bana bu geni de o vermiş olmalıydı, üzerimde taşımak itemiyordum onun genlerini. Belki de Kuzgun'da bu yüzden mavi göz kullanıyordum, suçlu birinin gözlerini taşıyordum üzerimde.

"Japonca biliyor musun?"

"Evet," dedim başka dilleri de bildiğimi belirtmeden. Bu, savunmaya girerdi ve ben savunmaya geçip kötü izlenip yaratmak istemiyordum. Bildiğim dilleri CV'imde zaten görüyor olmalılardı.

"Islahevinde dayak yediğini söylemiştin. Bu, seni insanlara karşı hırçın, kavgacı biri mi yaptı? Yani kendini korumak için dövüş teknikleri falan öğrendin mi?"

"Bir teknik bilmiyorum ama bir insan nasıl dövülür biliyorum," dedim.

Sordukları her soruyu inkâr etmem mantıklı olmayacaktı, bu yüzden her söylediğini inkâr edemeyecek olsam da yerini ve anısını bulduğumda, bu benzerliğe iyi bir sebep bağlayarak kendimi bu sorudan sıyırabilirdim.

"Nasıl savaşılacağını kaybederek öğrenir bazı insanlar. Ben de dayak yiyerek, bir insan nasıl dövülür öğrendim. Yani bir insana vuracak olsam neresine, nasıl vurursam canı çok yanar biliyorum, fakat şiddetten nefret ederim."

Islahevinde dayak yemiş olmam yüzlerinde bir ifadeye neden olmamış olsa da içlerinde bir yerlerde bana üzüldüklerini biliyordum. Çünkü iyi insanlar böyle şeylere üzülürdü. Önlerindeki defterlere notlar alırlarken bir saat çoktan akıp gitmişti. Önümdeki bardaktan su içip ellerimi masaya bıraktım tekrar. İfade odasının kapısı açılıp Yağmur'un geldiği bildirildiğinde Egemen onu içeri kabul etti ve sol kolundaki saate bakıp masadaki mikrofona doğru, "Saat 16.53, odaya Ada Korkmaz'ın avukatı Yağmur Leventoğlu girdi," dedi.

Yağmur yanımdaki sandalyeyi çekti, eliyle kravatını tutarak oturdu ve ikisine de başıyla selam verip elindeki dosyayı incelemesi için Egemen'e uzattı.

"Müvekkilim Ada Korkmaz'ın Corvus dosyası için çağırıldığını öğrenince birkaç araştırma yapmadan gelmek istemedim. Bu dosyadaki kamera görüntüleri ve tanıkların ifadeleri, müvekkilimin şahitlerine ve kafesindeki kameralara aittir. Corvus kod isimli hackerın ayın 13'ünde işlemiş olduğu suçun gerçekleştiği saatlerde müvekkilimin nerede olduğunu ispatlamaktadır."

Bahsettiği dosya onlar geldikten hemen sonra teslim ettiğim Adem'in dosyasıydı. Hastaneye gitmiş ve kafeye geri dönüp bir sürü kamera kaydıyla kendime kanıtlar dizmiştim. Gerekirse daha fazla kanıt sunardı ama bu kadarının yeteceğini o da biliyordu. Buraya gelmeden önce bunları hazırlaması için ona mesaj atmıştım.

Egemen, Yağmur'un verdiği dosyadaki tutanakları inceledi, muhtemelen dayısının ismini gördüğünde kaşları çatıldı.

"Saat 17.07. Ada Korkmaz'ın avukatı Yağmur Leventoğlu'nun tarafıma teslim ettiği dosyadaki kamera görüntülerini incelemek üzere beş dakikalığına ifadeye ara veriyorum," deyip Hasan'a baktı ve elinde dosyayla çıktı odadan.

Yağmur bana bakıp, "Başın sağ olsun," dedi üzgün bir sesle. "Cenazeye gelemedim."

Kafamı önemli değil der gibi iki yana salladım. Hasan arkasına yaslanmış, hüzünlü bir ifadeyle beni izliyor ama tek kelime etmiyordu. Mine işinde ketum olduğunu söylemişti, öyleydi.

Beş dakika sonra Egemen odaya geri döndü. Dakikliği takdire şayandı, yüzünde karmaşık bir ifade vardı. Onu kör etmiştik ve bu, en çok benim gözlerimde bir acıya neden oluyordu.

"17.12, Başkomiser Egemen Öztuna odaya geri döndü," deyip gözlerini Yağmur'a, ardından bana çevirdi. "Vermiş olduğunuz kamera görüntülerini ve ifade tutanaklarını teyit ettik. Gitmekte özgürsünüz. Fakat gerektiğinde ifade almak için sizi tekrar çağıracağız, bu yüzden yurt dışına veya şehir dışına çıkarsanız bize haber verin lütfen," deyip mikrofona döndü tekrar. "17.14, ifade Başkomiser Egemen Öztuna tarafından sonra erdirildi," dedi. Kaydı kapattı ve ayağa kalkıp odadan çıktı.

Hasan bizimle ayağa kalkarken, "Geçmiş olsun," dedi, bu kararа mutlu olmuş gibi bir ifadeyle.

"Teşekkürler," deyip burukça gülümsedim.

İfade alma odasından çıktığımızda Yağmur şefkatle kolunu omzuma atıp beni kendine yasladı. İçeride yıprandığımı düşünüyordu ve doğru tahmin ediyordu. Birlikte polis merkezinden dışarı çıktık.

Arabam burada olduğu için Yağmur'a taksiyle gelmesini söylemiştim. Arabama ilerledik, Yağmur direksiyona geçerken ön yolcu koltuğuna yerleştim ve koltuğumu biraz geriye yatırıp rahatlamaya çalıştım. O sandalyelerde bir şey vardı, bir saat içinde tutuluyordum.

"Nasıldı?" diye sordu Yağmur. Yanımda olamadığı için canını sıkıyordu.

Arabam otoparktan çıkarken pencerede durmuş, bizi izleyen Egemen'e baktım. "İyiydi sanırım," diye mırıldandım. "Karanlık çöktüğünde tamamen kör olacaklar."

Arashi Sato bir akbabaydı. İlk saldıran olmayı tercih etmez, hedefini ya yorarak alt ederdi ya da onu diğerlerinden ayırıp yalnız başına savunmasız bırakırdı. Kaçak dövüşür, bu yüzden en az zarar gören olurdu. Ona göre şahsiyet ve gurur insanın üzerindeki lüzumsuz yüktü, önemli olan yara almadan savaşlar kazanmaktı. Kayıpsız savaş olmayacağını biliyordu fakat savaşan o olmadığı sürece kayıpların bir önemi yoktu. O, piyonları yöneten kişiydi.

Bataklık'a ilk girdiğimde Karga lakabını kullanan sağkolunun neden bu adamla çalıştığını anlayamamıştım. Işıklar içinde değildi ama kimsenin ışığına düşman da değildi. Bir yangından kurtulmuş enkaz gibiydi. Harabeye dönüşmüş ruhunu ayakta tutan tek şey annesi ve güçlü intikam duygusuydu. Konuşamayan annesinin sessiz çığlığı onu derin bir sessizliğe gömmüştü. Kendine Karga diyordu: hem zeki hem de çok kinciydi. Onu ilk tanıdığımda da onu tamamen tanıdığımı düşündüğüm zamanda da lakabı ona tam uyuyor diye düşünmüştüm.

Bataklık, bünyesinde pek çok ülkeden üye barındırırdı ve herkes birbirinin ana dilini öğrenirdi, çünkü kimse kimseye güvenmezdi. Bu yüzden Arashi birçok dil biliyordu ve Türkçeyi Karga'dan öğrenmişti, çünkü Karga'nın babası Türk, annesi Japon'du. Arashi,

onun soyadının ve lakabının Türkçe karşılığıyla müthiş bir uyum içinde olduğunu keşfettiğinde bundan çok hoşlanmıştı, onu bana tanıtırken buna değindiğini hatırlıyordum. Eren Arga'nın soyadı, lakabı olan Karga'yla da kişiliğiyle de büyük bir uyum içindeydi. Boğazından kocaman bir karga dövmesi taşıyordu fakat lakabının Türkçe olarak telaffuz edilmesinden hiç hoşlanmıyordu, sanırım ona babasını hatırlatıyordu bu. Ve sanırım Eren Arga'ya bu yüzden âşık olmuştum. Ona baktığımda kendimi görüyor gibi hissediyordum, benim intikam hırsıyla yanan hâlim gibiydi o. İkimizin de babaları yazılım mühendisiydi ve başları bu yüzden belaya girmişti. İkimiz de bir şekilde babalarımızı kaybetmiştik ve onlara üzülüyorduk. İkimiz de onların bize bıraktığı mirası taşıyorduk. Fakat ben intikam değil dinginlik istiyordum, o ise bu dinginliğe kin güdüyordu. Arashi belki de bu yüzden Eren'in beni yetiştirmesini uygun görmüştü, birbirimizi bir şekilde dengede tutup bataklıkta debelenmememiz için.

Bataklık'ta kaldığım sürece boyunca Arashi Sato bana bıçak kullanmayı öğretip çeşitli hackleme görevleri verirken, Eren Arga bana kendimi nasıl savunmam gerektiğini, bir yere saldırırken bunu nasıl daha iyi şekilde yapabileceğimi öğretmişti. İkisi de oldukça zekilerdi, Bataklık'ın başında Arashi Sato var gibi duruyordu fakat Eren'in de büyük bir etkisi olduğunu görebiliyordum. Saldırı tarzları ve düşünceleri tamamen farklıydı, bu da onları savaş açtıkları kişi için yenilmez bir düşman yapıyordu. Bir yer hacklenecegi zaman Eren onu bir Truva atı gibi içeri sokuyor ve Arashi tek kişilik ölüm ordusu olup içerideki her şeyi yok ediyordu.

Bataklık'a kabul edilmek kolay değildi. Yeteneği olmayan kişiyi içeri almazlardı. Yağmurlu bir gece, oyuklarından birini bulduğumda ikisi dışarı çıkmış, Arashi bir köşede beni izlemişti. Yağmurdan dolayı sırılsıklamdım. Eren sigara içerken yağmurdan hiç etkilenmiyor gibiydi, bana orayı nasıl bulduğumu sormuştu. Kötü kokuyu takip ettiğimi söylemiştim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Bu cevap Eren'i gülümsetmişti, Arashi'yse gözlerime bakarken sanki içimi görüyormuş gibiydi. Yaptığım en kötü şeyi sormuştu bana, bir hırsız olduğumu ama daha önce hiçbir bankadan içeri girmediğimi söylemiştim. Cevabım onu memnun etmiş gibi

gelmişti, bana arkasını dönüp Arashi'ye başıyla işaret vermiş, çıktığı binaya geri girmişti. Arashi beni süzerken, yaslandığı yerden uzaklaşıp cebinden bir zippo çıkarıp yakmış ve minik aleve aldırmadan parmaklarının arasında çevirmeye başlamıştı. Ne yaptığına anlam veremeyerek çakmağa bakarken bana adımlamış, elini omzuma koyup çakmağı kapatmış, parmağına üfledikten sonra kulağıma eğilerek, "Buraya geldiğini unut," diye fısıldamıştı.

Beni hipnoz etmeye çalıştığını anlayarak gözlerimi yüzüne dikmiştim. "Kullanamayacağın şeyle gösteriş yapma," demiştim gözlerine bakarak ve eklemiştim. "Beynin gibi."

O zamanlar kendini beğenmiş fakat yeterince zeki olmayan, aylak gezen bir adam olduğunu düşünmüş ve büyük ölçüde yanılmıştım. Söylediğime gülmüş, benden uzaklaşırken şöyle demişti. "Umarım içinde Bataklık'a zarar verecek şeyler taşımıyorsundur."

O zaman ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyordum. O, her şeyi yönetmek istiyordu ve Eren'i iyi tanıyordu. Eren'in beni sevmesi hiç hoşuna gitmemişti, sevgiyi yönetemezdi ve korktuğu başına gelmişti. Ona göre Eren bana âşık olmuş, önce beni, ardından o hariç herkesi Bataklık'tan çıkarıp onu kendi bataklığına gömmüştü. Şimdi, yıllar sonra burada olmasının sebebi de buydu, Eren'in Bataklık'ı kurutmasının sebebini bana âşık olması sanıyordu. Fakat ben buna inanmıyordum, evet, belki o da bana âşıktı fakat benim için yapmamıştı bunu, onu tanıyordum. Bunu ben gelmeden önce planlamış olmalıydı, zira Arashi'nin verdiği kararların hiçbirine katılmadığını en iyi ben biliyordum. Eren Arga kötü biri değildi ama kötü işlere bulaşmak zorunda kalmış biriydi, zamanında benim de mecbur kaldığım gibi. Bu yüzden yaptığı iyiliğin bedelini ona ödetecek değildim.

Arashi Sato ihanetin bedelini bana ödetmeye çalışırken kendisine yapılanın aynısını yapmaya uğraşıyor, inandıklarımı yıkmaya çalışıyordu. Bu yüzden aklına bu müthiş fikir düşmüştü, Kuzgun'un üzerine bir cinayet yıkmak...

Fahri Kaya'yı o hastaneden tereyağından kıl çeker gibi kaçırırken bundan haberim vardı. Ben mezarlıktayken hiç tercih etmediği bir biçimde sahaya inerek adamı oradan çıkarmıştı. Hiç

Arashi'lik bir hareket değildi fakat piyonları yokken kendi elini taşın altına koymak zorunda kalmıştı.

Fahri Kaya'yı kaçırıp biraz çene çaldıktan sonra, daha önce bana da yaptığı gibi onu hipnoz etmeye çalışmış ve kendini öldürmeye ikna ederek, elinde bir bıçakla uçurumun kenarında terk etmişti. Arashi çeşitli alanlarda, çeşitli bilgilere sahipti. Psikoloji özel ilgi alanıydı, en çok onun zorluğunu tatmıştı çünkü ve hipnoz konusunda yüksek ölçüde başarılıydı. Hipnoz herkese yapılamazdı fakat düşük iradeli bir kişiye, onun da daha önce aklından geçirdiği bir komutu verdiğinde onu kolayca hipnoz edebiliyordu, daha önce de görmüştüm. Hipnoz edebilmesi için karşısındaki kişinin onun söylediklerine inanması ve kafasının biraz *iyi* olması gerekiyordu. Oraya götürdüğünde Fahri Kaya tüm bu şartları karşılar durumdaydı, bu yüzden onu orada terk ettiğinde, eğer Görkem orada olmasaydı muhtemelen Arashi'nin istediği gibi kendini öldürmüş olacaktı.

Ben ifade verdikten sonra Yağmur'la eve dönmüş, sokağımızda nöbet tutan sivil polisleri görmüştük. Bu yüzden olaya kendim müdahale edememiştim ama takip ve bulma işinde oldukça iyi olan Görkem, Arashi Sato'yu bulmakla kalmamış, bulunduğu yeri kapsayan yüz metrekarelik bir alandaki tüm şebekeyi kesmişti. Böylece Arashi Sato'nun bıraktığı sinyal yayıcı iletmesi gereken mesajı hiçbir yere iletememişti ve Arashi Sato'nun bundan haberi yoktu. Fakat Kuzgun'un sinyalinin alındığına dair bir haber gidecekti yine de kulağına, çünkü ben bırakacaktım.

Arashi gittikten sonra Görkem kendisini göstermeden adamı bir iğneyle bayıltmış ve paketleyerek, onu dün götürdüğüm fabrikaya götürmüştü. Karanlık çökmüşken önce kafeye gitmiştim, sivil polislerin takibi altında. Ardından herkes beni kafede sanırken odamın camından kaçmış ve acil durumlar için sokak arasında sakladığım motosikletimle fabrikaya gelmiştim. Tüm bunları ben planlamış olsam da organize eden Yağmur, uygulayansa Görkem olmuştu. Takım işlerini sevmiyordum fakat ihtiyacım olduğunda böyle becerikli adamlarımın olması bugün kendimi iyi hissettiren tek detaydı.

Fahri Kaya'nın uyanmasını beklerken derin bir nefes alıp mekânda gezdirdim gözlerimi. Aslan Amca'nın söylediklerini anımsadım, suçlular olay yerine, mağdurlar kürkçü dükkânına döner demişti ve ben bugün olay yerine geri dönmüştüm. Şu an yapabildiklerimi yapmak için yaptıklarımdan dolayı suçluluk hissetmem gerekiyordu, suçluluğu hissedecek ve kısa süre içinde onu üzerimde atacaktım, öyle umuyordum.

Fahri Kaya uyandığında karşısında beni görünce afallamış bir hâlde gözlerini kırpıştırdı. Bayılmak, bilinci zorla kapatmak gibi olduğundan, yeniden başlatılmış gibi hissederdi insan, Arashi'nin söylediklerinin etkisi geçmiş ve kafası karışmış olmalıydı; bir adam öyle söylediği için neredeyse kendisini öldürecekti.

"Ne olur," deyip ağlamaya başladı aniden. "Bırakın gideyim, cezam neyse çekerim."

Karşımda gerçekten acı çekerek ağlıyordu, fakat ben ona üzülmüyordum hiç. Her duygu bana doğrudan geçerdi genelde ama ona karşı içimde yaprak bile oynamıyordu. Kafamı iki yana salladım sakin bir hâlde, artık ona ölümcül bir öfke duymuyordum, nefret duyuyordum yalnızca. Onun gibi biri için çok zaman harcamıştım, yapılacak çok iş vardı, diğer çocuklara geç kalmamalıydım.

"Bir insanın ölmesine sebep oldun," diye mırıldandım. Şapkamı gözlerime indirmiştim ve sesim maskeden ötürü boğuk çıkıyordu. "Cezan bu dünyada ödemekle bitmeyecektir. Sen neye inanırsan inan."

Ağlarken sarsılan omuzlarını izledim. Sanki iki gün içinde yirmi sene yaşlanmış gibiydi, o cehennemi yaşamak, yaptığı kötülükleri yüzüne bir ayna gibi tutmuş, oraya izini bırakmıştı.

"Polislere teslim edeceğim seni. Fakat bir isteğim var. Bu sabah gördüğün adamı unutacaksın. Seni kaçıran kişinin, sana sahte ilaç temin eden adamlardan biri olduğunu, polisin seni yakalayacağını öğrendiği için ötmeden önce seni susturmaya çalıştığını, benim gelip seni aldığımı ve polise teslim ettiğimi söyleyeceksin. Polisler seni ve önemsediğin bir insan varsa eğer onu, Semih'ten korurlar. Ama seni benden koruyamazlar, buna ikna olmuşsundur diye düşünüyorum."

Kafasını salladı ağlamaya devam ederken. "Ta-tamam. Ne istersen yaparım bundan sonra. Sen söyle kulun olayım, kölen olayım."

"Kulluk etmen gereken ben değilim, ayrıca iyi kulluk edebiliyor olsaydın burada olmazdın, benimle hiç karşılaşmazdın. Belki içeri girdiğinde bunun üzerine düşünürsün," deyip oturduğum sandalyenin yanına, yere koyduğum kavanozu aldım ve kapağını açtım. Ağzını, deri eldivenli avucuma yaslayıp içindeki toprağı boşalttım. Ayağa kalktığımda ona vuracağımı sanarak, oturduğu sandalyede korkuyla geri çekildi.

Sakin bir hareketle üzerine eğilip sağ elini aldım ve içinde toprak olan avucumu açıp toprağı eline bıraktım. "Nefes alan, kalbi atan, gülümseyen, seven, ağlayan, düşünen ve yaşamaya dair umutları olan bir insandan geriye bu kaldı sadece, bir avuç toprak. Bu, senin eserin."

Ellerimi üzerinden çekip sırtımı dikleştirirken, söylediklerimin etkisiyle mi bilmem, sarsılarak sesli bir şekilde ağlamaya başladı bu kez. Gözyaşları avucundaki toprağa düşüyordu ve yarım kalmış umutlarıyla ölen Ali'nin hayal kırıklığı içindeki toprağında, hayal kırıklığı çalıları can suyu buluyordu.

Elimi deri ceketimin cebine sokup sinyal vericiyi çıkardım, aktif ettim ve gözyaşlarıyla suladığı ölü toprağının üzerine koydum. "Polisler seni almaya gelecekler."

Yavaş adımlarla fabrikanın çıkışına ilerlerken, dün ağlama sesi yankılanan duvarlarda yine aynı ses yankılanıyordu. Fakat bu kez hayatını kaybetme korkusuyla değildi bu gözyaşları, kendini kaybetmiş olduğunu fark ettiği içindi.

Karanlık gece üzerinde ay gökyüzüne yükselirken bir sandalye çektim ve ada tezgâhın yanına, birkaç hafta önce Arashi Sato'nun oturduğu yere oturdum. O, kötü biriydi fakat dürüsttü. Bugün yaptıklarım kendi planım olsa da sonuçtan benden daha çok memnun olacaktı. Egemen ve ekibini kör etmiş, belki de benden şüphe ettikleri için kendilerini mahcup hissettirmiştim. Her şey Arashi'nin istediği gibi ilerliyordu, onları kandırmış, ileride gerçekleşecek olan hayal kırıklığını ellerimle besleyip büyütmüştüm.

Derin bir nefes alarak kalktım ve ana tezgâha ilerledim. Tezgâhın üzerine çıkardığım yumurtalardan birini alıp bir kaba kırdım, diğerini de kırdığım sırada kafenin arka kapısı çalındı. Kırdığım yumurta kabın içine düşerken kaşlarım çatıldı ve kafamı kapıya doğru çevirdim. Elimdeki yumurta kabuğunu tezgâha bırakıp parmaklarıma su tuttum ve ıslak parmaklarımı pantolonuma kurularken kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımda Arashi'yi görmeyi bekliyordum fakat beklediğimi bulamadı gözlerim. Gecenin bir vakti, burada olduğumu adı gibi biliyormuş gibi karşımda duruyordu Egemen. Onu görmeyi beklemediğim için kaşlarım hayretle havalandı ve kalbim şaşkınlıkla göğsüme çarptı.

Şaşkınlığım sesime de yansıdı. "Egemen?"

"İyi geceler," deyip elini uzattı ve araladığım kapıyı girebileceği kadar açtı.

İçeri girmesi için geri çekildim ve ona yer açtım. Yanımdan geçti ve mutfakta ilerledi. Bu yaptığına şaşırarak arkasından bakarken, hâlâ kolunu tuttuğum kapıyı kapatıp ona döndüm tamamen. Ortadaki adanın üzerinde sallanan loş ışığın altına çektiğim sandalyeye oturdu.

"Yemek mi yiyecektin?" diye sordu tezgâha bakıp.

Kafamı salladım. "Omlet yapacaktım." Ardından onun da aç olabileceği düşünce zihnime, "Sen de ister misin?" diye sordum.

Yüzünde düşünceli, ne yapacağını bilemez bir ifade vardı ve yüzüme bakmadı. Omuz silkip, "Olur," dedi. Sesi, bu öğlenki şiddetini kaybetmiş bir nehir gibiydi, durulmuştu artık.

İki saat önce Fahri Kaya'yı almış olmalılardı ve sivil polisler beni gözetlerken ben hep buradaydım. Bu, onun kafasını karıştırmış, belki de bana karşı mahcup hissetmişti. Bugün sevdiğim birini toprağa vermiş ve geçmişte suç işlemiş olduğum için yine suçlu olmakla suçlanmıştım.

Kafamı yavaşça sallayıp tezgâha ilerledim ve ona arkamı döndüm.

"Neden buradasın diye sorarsam ayıp mı etmiş olurum?" diye mırıldandım ona bakmadan.

Benden daha iri olduğundan, onun için de bir yumurta kırdım kendim için kırdığım yumurtaların arasında. Bu omlet benim değil, onun içindi artık.

Arkamdaki yüksek taburenin ayaklarının mermerde çıkardığı tiz ses doldu kulaklarıma ve birkaç adım sesi sonrasında Egemen sol tarafıma geçip sırtını duvara yasladı. Kollarını göğsünde bağladığında gözlerimi kısa bir süreliğine ona çevirdim, o da gözlerini yüzümde gezdirdi fakat soruma yanıt vermedi. Dilimle dudaklarımı ıslatıp önüme döndüm onu cevap vermeye zorlamadan. Omlet tavasını ocağın üzerine koyup altını yaktım ve bir parça tereyağı attım. Yağ cızırtı çıkararak erirken tahta bir kaşıkla tavanın her yerine yaydım ve yumurtalara biraz tuz ekleyip tekrar çırptım.

"Peynir ister misin?" diye sorup kafamı ona çevirdim tekrar.

Loş ışık yüzünü aydınlatıyor, onu daha yorgun gösteriyordu.

Gözlerime bakarken, "Gözlerin rahatsız edici durmuyor," dedi.

Bunu söylemesini beklemediğimden afalladım fakat belli etmemeye çalıştım. İkisi farklı renk olduğu için insanlar genelde tek bir gözüme odaklanırdı benimle konuşurken ama o, ikisine birden bakabiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim başka ne denir bilemediğimden.

Gözlerini mavi gözüme çevirdi. Sanki yüzümün bir yarısında Kuzgun'un simasını arıyor gibiydi. O an kafasındaki karışıklığın nedeni belirginleşti, buradaydı çünkü bir şekilde hâlâ benden şüphe ediyordu. Buradaydı ve sanki onu ikna etmemi diliyordu.

"Sade olsun," dedi gözlerini tavada erimiş olan tereyağına çevirip.

Kafamı sallayarak önüme döndüm ve çırptığım yumurtaları tavaya boşalttım. Bir anda iştahım kaçmıştı onu görünce.

"Fahri Kaya'yı bulduk," dedi normal bir sesle.

Çay yapmak için koyduğum su kaynamıştı. Yumuşak içimli çay paketlerini çaydanlığın içine atıp üzerine su eklerken, "Kayıp mı etmiştiniz?" diye sordum.

Güldü sessizce fakat eğlenir gibi bir ses değildi bu. Gülerken burnundan verdiği sert nefesinin esintisi tenime kadar gelmişti. "Birkaç saatliğine sadece. Ve bulduğumuzda, kaybettiğimiz adamla bulduğumuz adam aynı kişi değildi."

Söylediği cümle Ali'nin içimdeki ateşine hiç tesir etmedi, artık değişmesi için çok geçti. Kafamı hafifçe salladım ve gözlerimi yüzüne çevirdim. "Bu, benim açımdan iyi bir şey sanırım?"

Kafasını sallarken, göğsünde bağladığı kollarını açtı ve sırtını duvardan çekti, aramızdaki mesafe biraz daha azaldı bu hareketiyle. "Corvus orada bir yerdeydi ve sen buradaydın," diye mırıldandı fakat dediğine çok inanmıyor gibiydi.

Benden hâlâ şüpheleniyor olması önemli değildi, sadece hâlâ şüphelendiği hâlde sabahki kadar kızgın olmayışına anlam veremiştim. Ne değişmişti? Anlattıklarım bana acımasına mı sebep olmuştu?

Pişen omleti tabağa aldım, çıkardığım çatal bıçağı bir peçetenin üzerinde ada tezgâha bıraktım. Tabağı da yanına bırakıp kahvaltılık bir şeyler çıkarmak için dolaba ilerlerken, o da duvarın yanından ayrılıp kafenin ön kısmına geçti. Elinde bir başka yüksek tabureyle geri dönüp diğerinin yanına bıraktı ve birinin üzerine oturup beni izlemeye koyuldu yine. İkimiz için bardak çıkarıp çaydanlığı tezgâhın üzerine koydum ve yanına oturdum ben de.

"Teşekkür ederim," dedi kafasını bana çevirip.

O an ona bir nevi kahvaltı hazırladığımı ve o evde tek başına yaşadığını hatırlayınca içim ezildi. Ona eşlik etmek için zeytine uzanırken ona bakıp hafifçe gülümsedim. "Rica ederim. Afiyet olsun."

Eline çatalını aldı ve onun için yaptığım omletten aldı bir lokma. Birlikte gecenin bir yarısı kahvaltı yaparken, omlet yemem için tabağını bana doğru itti. Bu hareketi sevimliydi, onu kırmayıp bir parça aldım. Sessizlik ve kendimizce sıkıntılarımızla birlikte bir süre bir şeyler yiyip karnımıza birkaç lokma gönderdik.

"Geceleri burada mı oluyorsun?" diye sorarak sessizliği bozdu.

"Hımm," diye mırıldandım kapaklı dudaklarımın arasından. "Çoğunlukla."

"Her gün geliyor musun buraya?" diye sordu bu kez. Ardından bir soru daha ekledi diğerinin kuyruğuna. "Mesela bir perşembe gecesi gelsem buraya, seni bulur muyum?"

İçimde tuhaf bir ürperti oluştu, belli etmeden ağzımdaki lokmayı çiğnemeye devam ettim. Lokma sanki ağzımda büyüdü, ona yalan söylemek istemeyen dilim yutmak istemedi ağzımdakini.

Fakat bir cevap bekleyen gözleri üzerime bir kanca atmıştı ve o cevabı almadan çekilmeyecekti geri. Lokmayı yutup omuz silktim yavaşça. "Bilmem, belki," dedim. Yalan değildi, keşkül yapmak için belli bir saate kadar buradaydım fakat sonrasında yoktum.

"Belki," diye mırıldandı.

Cevabım kafasını karıştırmış olmalıydı. Corvus olsam belki der miydim? Corvus olsam perşembe gecelerini özel yapan şey burası mı olurdu?

"Mine," dedi bir anda konuyu değiştirerek. Sanırım işin içinden artık çıkamıyordu. "Baş sağlığı dileğini iletmemi istedi. Başın sağ olsun."

Gözlerimi yüzüne çevirdim ve, "Dostlar sağ olsun," dedim samimiyetle. Mine dostum olmasını dileyeceğim türden bir insandı, keşke onun dostluğunu mahcubiyet hissetmeden yüklenebiliyor olsaydım.

"Biz dost muyuz?" diye sordu kendi de bu sorunun cevabını bilmiyormuş gibi.

Bunu sormasını beklemediğimden duraksadım bir an. Kalbim yine hızlanarak göğsüme çarpmaya başladı ve ona karşı, onlara karşı kendimi suçlu hissettim.

"Biz dost olamayız," dedim. Sesim kupkuru çıkmıştı ve bana bakarken bunu gözlerinin içine bakarak söylemek içimi sızlatmıştı.

Kaşları çatıldı. "Neden? Bugün-"

Lafını böldüm. "Sadece bugünle ilgisi yok. Ben hiçbir zaman geçmişimin lekesinden kurtulamayacağım. Siz de mesleğinize olan inancınızı ve ona olan bağlılığınızdan gelen yargıları yok sayamazsınız."

"Siz?" dedi kaşlarını çatarak, kızmış bir sesle.

"Sen ve ekibin."

Kaşları daha çok çatılırken, oturduğu taburede bana döndü tamamen. "Biz derken, senden ve benden bahsediyordum yalnızca."

"Sen bir polissin-" dedim.

Bu kez o, benim lafımı böldü. "Bu sabah merkezdeki diğer herkesten arkadaşım diye bahsediyordun. Polis olmam bir bahane olamaz."

Sanki bir bahane arıyormuşum gibi davranması kaşlarımı çatmama sebep olurken ben de tamamen ona döndüm. "Arkadaşlık ve dostluk farklı şeyler çünkü. Onlarla denk geldiğimde sohbet ediyor ve isimlerini biliyorum yalnızca. Tüm sırlarımı, ailemi ya da gerçeklerimi anlatmam gerekmiyor."

"Bana da bunları ifade verirken mecbur kaldığın için anlattığına göre ben de yalnızca bir tanıdığın oluyorum o hâlde?"

Kurduğu bu cümle canımı sıktı ve orada olduğunu bilmediğim bir duygu çiçek gibi açtı içimde. O an sadece tanıdığım olarak kalmasını istemediğimi fark edince, açan çiçeğin polenleri birer korku hâlinde dağıldı içime. Acımasız ve istenmeyen bir farkındalıktan başka bir şey değildi bu. Yolumun varmasını istemediğim bir sona sürüklüyordu beni.

"Bizim gibi zıt uçların bir arada durması bile mantıksız," dedim dilime bir zehir zerk edilmiş gibi.

Kaşları yeşil gözlerinin üzerine düştü. "Emniyet müdürü büyütmüştü hani seni?" Sinirlendiğini sesinden anlayabiliyordum, onu kırıyordum belki de.

"Beni büyütmedi, beni yetiştirdi. Beni büyütmesi gereken insanlardan biri hapiste, biri de zengin konağında uyuyor şu an!" diyerek sesimi yükselttim birden. Sinirim ona değil kendimeydi aslında. "Ben cezamı çekmiş olsam da bu lekeyle yaşayacağım ve sen de bu lekeyi taşıyan herkesi yakalaması gereken kişi olacaksın."

Aniden orta tezgâhın ışığını kapatan düğmeye bastı ve ensemden tutup beni kendine çekerken, sağ eliyle de ağzımı ve burnumu kapatıp yüzüme eğildi. Yüzümün yarısını eliyle kapatmış, yüzümün sol kısmını karanlıkta bırakmıştı ışığı söndürünce. Şimdi yüzümün yarısını ve mavi gözümü görüyordu yalnızca. Kuzgun'u karanlıkta, bir çatının üzerinde, on metre kadar uzaktan görmüştü ve şimdi zihninde o anıyı anımsayarak bana baktığını biliyordum. Kalbim binbir çeşit duyguyla göğsüme çarpıyor, ellerimin titremesine neden oluyordu.

Yeşil gözlerini yüzümde gezdirirken, "Eğer peşinde olduğum sensen koşma. Koşmazsan yakalamak zorunda kalmam," dedi kısık bir sesle.

Bu sözleri, Kuzgun'u bırakmak zorunda kaldığında söyledik-
lerini anımsattı bana. Ağlamamak için kendimi sıktım ve hiçbir
şey söyleyemedim. Konuşursam sesim titreyecekti, biliyordum.
Nefesi yüzüme çarparken bir süre mavi gözüme baktı, sonra el-
lerini üzerimden çekti ve ayağa kalkıp, geldiği gibi aniden gitti.

Bir süre kıpırdamadan, beni bıraktığı hâlde oturdum taburenin
üzerinde. Benim Kuzgun olduğumdan neredeyse emindi ve elinde
bunu ispat edecek hiçbir kanıtı olmasa da bir şey onu beni uyar-
mak için buraya yönlendirmişti. Ya iyi bir insan olduğuma inanı-
yordu ya bana acıyordu ya beni seviyordu ya da hepsini birdendi.

Karanlıkta onun kapattığı kapı açıldı sessizce, ardından bek-
lediğim kişi girdi içeri ve kapattı açtığı kapıyı. Karanlığın içinde
ilerledi ve karşıma oturdu. Siyah gözleri karanlıkta bile parlıyordu,
yüzünde biraz bile hayal kırıklığı barındırmıyordu. Şeytani bir gü-
lümseme vardı dudaklarında, gözlerime bakarken gülümsemesi
genişledi ve etimi parçalamak isteyen dişlerini çıkardı ortaya.

"Bu yaptığın, benim yapacaklarımdan daha acımasızdı. İm-
rendim," diye fısıldadı keyifli bir şekilde ve üzerime eğilerek yü-
züme baktı yakından. "Acıklı hikâyeni anlatıp senden şüphelen-
diklerine pişman ettin onları. Onlar iyi kalpleriyle üzülüp sana
karşı mahcup hissederken, sen acılarının arkasına gizlenerek ça-
tılarda gezmeye devam edeceksin. Gün gelip maskeni çıkarmak
zorunda kaldığında, benim istediğimden daha büyük bir hayal
kırıklığı yaratacaksın. Bunun için minnettarım."

Arashi Sato zeki bir adamdı. Egemen'i, Eren'in aksine, âşık
olsa da amacının peşinden giden biri olarak görüyordu. Bence
de öyleydi, Egemen onun istediği gibi bana âşık olsa da Corvus
olduğumu öğrendiği anda duyacağı hayal kırıklığı onu kamçılar,
benim nedenlerimi anlamadığı sürece, benim o olduğumu kanıt-
lamak için elinden gelenin daha fazlasını yapardı. Yaptığının doğ-
ruluğuna inanıyordu ve bu, şu anki şartlar altında biz diye bir şeyi
imkânsız hâle getiriyordu. Buna izin veremezdim. Onun beni sev-
mesine engel olamazdım, belki kendime de olamazdım fakat onu
kendimden uzak tutmak benim elimdeydi.

"Adamların kim?" diye sordu merakla. "Biri ağabeyindir. Di-
ğeri kim peki? Aptal bir züppe olan kardeşin mi?"

Görkem'in tam da böyle görülmesi gerekiyordu diğer insan-
lar tarafından, aptal bir züppe. Bu nedenle yüzümde mimik bile
oynatmadım bu söylediğine.

"Çık dışarı," dedim dümdüz bir sesle.

Sol kolundaki saate bakıp ardından ayağa kalktı ve iki elini de
ceplerine soktu. "Sabahki buluşmaya geç kalma."

Anlamayarak kaşlarımı kaldırdım. "Birkaç saat sonra sahte
ilaç operasyonu yapılacak, seninki yönetiyor. Seni orada göre-
mezse şüphe çekersin, değil mi?"

Küfretmemek için alt dudağımı ısırdım. Bu hâlime güldü ve
saçlarını karıştırarak, geldiği yoldan dışarı çıktı. O gittiğinde Ege-
men'in bitmemiş çayına ve yarım kalan tabağına baktım.

"Koşmak zorundayım," diye mırıldandım.

Yerimden kalktım ve her şeyi öylece bırakıp ışıkları kapata-
rak kafeden çıktım.

İstanbul'un orta gelirli ailelerin yaşadığı semtlerinden bi-
rinde, bir tekstil fabrikasının yakınlarında motosikletimden in-
dim, maskeme dikkat ederek kaskımı çıkardım kafamdan. Pan-
tolonumun kemer şeritlerinden birine taktığım şapkamı çıkarıp
kafama taktım, kaskı motosikletimin üzerine bırakıp kulaklığımı
kulağıma yerleştirdim.

"Sesim geliyor mu?" diye sorduğumda kulağıma esneme sesi
geldi.

Ardından uykulu bir ses, "Evet," dedi.

Geçen sefer Egemen'in ekibiyle kapalı bir mekâna girdiğimde
neredeyse ölecek ve yakalanacak olduğum için bu kez destek al-
maya karar vermiştim. Görkem benim odamdaki sistemi kullana-
rak kameraları ve sinyalleri takip edecek, bilgi vererek beni yön-
lendirecekti. Onlarla karşılaşmak istemiyordum.

"Dikkatli ol," diye uyardı beni.

"Aklımda," diye mırıldanıp omzumdaki sekiz bandajını düzettim.

Köprücük kemiğim hâlâ iyi durumda değildi. Mecbur kal-
mam durumunda sağ kolumu olabildiğince az kullanarak sa-
vunmak zorundaydım kendimi. Bu baskına gelmemin tek sebebi

Arashi'nin istemiş olması değil, Ali'ye bunu borçlu olmamdı. O sahte ilaç tacirlerinin kaçmalarına izin vermeyecek, yakalandıklarından emin olacaktım. Olabildiğince uzaktan izleyecek, her şey yolunda gittiği sürece karışmayacaktım. Fakat Arashi işin içinde olduğundan, işler benim açımdan asla yolunda gitmezdi, biliyordum. Buna da hazırlıklıydım.

"Polis henüz gelmedi," dedi kulağımın içindeki ses.

Derin bir nefes alıp tekstil fabrikasının etrafında dolanmaya başladım. İzbe bir yer değildi fakat tekin durmuyordu. Önünden geçip gidecek olduğum, kafasında kapüşon olan bir çocuk aniden bana dönüp kesti önümü. Hava henüz aydınlanmamıştı ve karanlık çöktüğünde kendini kral sanan soytarılar çıktıkları deliklere henüz saklanmamışlardı.

Bana döndüğünde montunun içinde tuttuğu silahı görerek durdum. Bu görüntü kaşlarımın çatılmasına sebep oldu, bu yolu kullanan kaç normal insanın hayatına bir travma olarak düşmüştü kim bilir.

"Cüzdanını ver!" dedi.

Göz altları kararmış, sigara içmekten dudakları morarmıştı. Saat sabahın beş buçuğuydu ve kendini kral sandığı saatlerin sonuna yaklaştıkça sabırsızlandığı belli oluyordu.

"Kaç yaşındasın sen? On beş mi?" diye sordum beni tehdit etmesinden hiç etkilenmemiş bir sakinlikle.

Elindeki silahı, görmem için montunun içinde salladı. Silaha bakıp yüzüne döndüm tekrar. Sakin tavrım hoşuna gitmemiş gibi öfkelendiğini gördüm. Bir adım geri atıp silahı beceriksizce bana doğrulttu. Silahı biraz aşağıda tutuyordu, herhâlde gövdemin aşağısından vurursa ölmem diye düşünüyordu.

"Cüzdanını ver! Uyarmam bir daha, basarım tetiğe!"

Elindeki silahı şuursuzca ileri doğru savurdu. Öldürmeyi baytlmak sanan küçük, aptal bir çocuktu.

"Bana çocuk dövdürtme, çocuk," dedim kaşlarımı çatarak. "İndir silahı, canın yanmasın."

Ona doğru bir adım attığımda beni silahın ucuyla itmek için hamle yaptı fakat yana çekilerek bana dokunmasını engelledim.

Silahı yan tutmaya devam ederek, "Neyine güveniyorsun lan sen?" diye bağırdı ağzından tükürükler saçarak.

Onu dikkate almadığım her saniye sinirden kuduruyordu ama tetiğe basacak cesareti yoktu. İnsanları korkutup cüzdanlarını alan eşkıyanın biriydi. Belli ki yaşadığı yıllar kendini bir şekilde kanıtlamaya çalışmakla geçmişti. Gücü kaba kuvvet sanan, zorba olarak büyümüş veya büyütülmüş bir çocuktu. Gözlerindeki saldırganlığı ve vahşiliği görebiliyordum.

"Birincisi, silahı o şekilde tutarak ateşlersen boş kovan yüzüne çarpar. İkincisi," deyip, ani bir hareketle ellerimi uzattım ve bileğiyle silahına aksi yönlerde vurdum. Boşa düşen silahı aldım, mermiyi namluya sürüp ona doğrulttum.

Gözlerine korku ve öfke birikti fakat kaçamadı. Gururuna yediremiyordu, ben de bir çocuğa silah doğrultmayı yediremezdim kendime. Şarjörü çıkarıp bir kenara fırlattım. Ardından silahı parçalarına ayırmaya başladım ve o, öfkeyle titreyerek bana bakarken başladığım cümleyi bitirdim. "Muhtemelen senden daha çok savaş gördüm."

Sinirden sıktığı yumruklarından birini bana vurmak için kaldırdığında sağıma doğru çekildim, ileri atılan bedenini omzundan yakalayıp yüzünü sağımdaki duvara yasladım. Sinirle küfrederek duvarı yumruklamaya başladı. Onu sinirlendiren noktayı bulmuştum. "Kes sesini, çocuk gibi bağırmayı kes."

Çocuk yerine konmaktan ve küçümsenmekten nefret ettiği için anında bağırmayı bırakıp sinirle duvarı yumruklamaya devam etti.

"Sen bittin, kızım! Sen artık bir ölüsün! Zımbalayacağım, öldüreceğim seni! Yarın selan okunacak!"

Zımba detayı kaşlarımın çatılmasına sebep olurken, gözlerimi sinirden köpüren yüzüne çevirdim. "Zımba mı?" deyip gözerine baktım. "Semih denen adamı tanıyor musun?"

Onu tanıdığım için korktuğumu düşünerek güldü öfkeyle. "Seni kurşuna dizip kevgire çevirdiğinde anlarsın tanıyıp tanımadığımı," diye gururlandı.

"Lakabı buradan mı geliyor? İnsanları kurşuna mı diziyor?"

Pot kırdığını fark edince soruma cevap vermedi. "Kimsin lan sen? Polis misin?"

"Şu durumda, kim olduğumu bilseydin polis olmam için dua ederdin," deyip yüzünü daha çok bastırdım duvara. "İçeride ilaçtan başka bir şey yapıyor musunuz?"

"S**tir git!"

"Eğer cevap verirsen senden öğrendiğimi ve karşımda çocuk gibi ağladığını babana söylemem."

Babası olduğu konusunda kör atış yapmıştım fakat verdiği tepkiden hedefi vurduğumu anlamıştım. Sinirle bu kez kendisi kafasını duvara vurmaya başladı. Ciddi psikolojik problemleri olan aşağılanmış bir çocuktu. Ensesinden tutup onu duvardan uzaklaştırdım. "İçeride ilaçtan başka ne yapılıyor?"

"Babamın ne yaptığını bilmiyorsun bile," dedi ve bana kafa atmak için kafasını öne eğmek için boşa çırpındı. Kafası acıyla öne düştüğünde omzundan aşağı bastırıp diz çöktürdüm.

Elimde tuttuğum kabzaya bakıp markasının ne olduğunu anladığımda kafamda bir şimşek çaktı. "Silah kaçakçısı," deyip çocuğa çevirdim gözlerimi.

Kafasını kaldırdı. "Ben söylemedim."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, söylemedin," diye onayladım onu. "Evine git."

Elimdeki silah parçasını bir köşeye atıp koşarak ondan uzaklaştım. İçeride gerçekten silah olup olmadığına ve kaç kişi olduklarına bakmalıydım. Aksi takdirde yine beklenmeyen bir çatışma çıkabilirdi ve Arashi işin içinde olduğunda birçok olasılık çıkıyordu ortaya.

"Polisler gelmek üzere," dedi Görkem, ben fabrikaya girmek üzereyken.

Fabrikanın etrafında birkaç kişi vardı ve bir şeyden haberleri varmış gibi görünmüyorlardı. Bahçe duvarından atlayıp yangın çıkışı kapısını zorlayarak açtım ve karanlık koridorda ilerlemeye başladım. İçerisi karanlıktı fakat anlaşılmayan konuşma sesleri duyuyordum. Alt kattan gelen mırıltıları takip ederek aşağı indim ve bir kapının altından sızan ışığı görünce durdum, mırıltılar içeriden geliyordu. Kapıyı aralamak için elimi uzattığım sırada yangın alarmı çalıştı.

Kaşlarımı çatıp kafamı kaldırdım ve tavana baktım. Tavandaki yangın söndürme sistemi etkin olduğu anda önümdeki kapı açıldı ve karşımda pos bıyıklı, iri kıyım bir adam belirdi. Göz göze geldiğimiz an yakama yapışıp beni duvara savurdu. Omzumdaki ağrı beynime şimşek gibi çaktığında inledim.

"Sen kimsin lan?" diye bağırdı.

Aynı anda biri, "Baskın!" diye bağırarak merdivenleri indi ve karşımdaki adama bakıp, "Patron, polis baskını!" dedi.

Karşımdaki kişinin aradığım adam olduğunu anladığım anda, adam dönüp bana bakmadan, ondan beklenmeyecek bir çeviklikle koşmaya başladı.

Ona haber veren toz olurken, Semih'in peşine düştüm ve henüz kapıdan çok uzaklaşmamıştım ki kulağıma bir çocuk ağlaması çalındı. Bu sese sırtımı dönemeyerek bir Semih'e, bir de arkamdaki kapıya baktım. Yönümü değiştirip kapıya koştum.

Kapının ardı bir laboratuvar gibiydi. Her yer beyazdı ve masalarda haplar ve paketler duruyordu, fakat çocuk yoktu. "Neredesin?" diye seslenerek, yangın söndürme siteminin yerde oluşturduğu beyaz çamurun içine girdim ve adım atmadan, ayaklarımı sürüyerek ilerlemeye başladım. Aksi takdirde ayakkabı modelimi ve numaramı da öğreneceklerdi.

Ağlama sesini takip ederek bir masanın altına baktığımda onu gördüm. Bir kız çocuğu korkuyla sinmişti. Beni görünce ürkerek geri çekildi ama ona elimi uzattım. "Hadi çıkalım buradan."

Üzerinde ince bir fanila vardı, teni sararmıştı ve iğnelerin patlattığı damarları kolunda morluklar bırakmıştı. Bu küçük kızın kobay olarak kullanıldığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Gözlerinin içi bile sararmış olan hastalıklı küçük kızın dudakları patlamıştı ve acı içinde ağlıyordu sadece.

"İçeri giriyorlar, çık oradan. Polislerin bir kısmı kaçanların peşine düştü, çevredeki ekiplere de haber veriliyor. İçeri giriyorlar, yangın çıkışından çıkman lazım, hemen," dedi kulağımın içindeki ses.

Küçük kızı ince kollarından tuttum, incitmemeye çalışarak kendime çektim ve sol kolumu kullanarak onu kucağıma aldım. Gelirken yerde bıraktığım izleri takip ederek kapıya ulaştım, tek

elimle çıkardığım botlarımı bağcıklarından tutarak, uzun koridorda yangın kapısına doğru koşmaya başladım. "Seni bırakığımda polise koş, tamam mı? Onlar seni iyileştirecekler."

Kafasını salladığını hissetim, cılız kollarını boynuma dolamış, tir tir titriyordu. Islandığı için mi yoksa korktuğu için mi titrediğini anlayamasam da kalbimi ezmişti.

"Olduğun yerde kal! Polis!"

Arkamdaki sesi umursamadan yangın kapısını kalçamla açıp kendimi dışarı attım ve kızı yere bıraktım. Ayakta durmaya mecali olmayan kız olduğu yere çökerken, fabrikanın etrafını çevirmek üzere olan polisler beni fark ettiler. Kıpırdamamam için uyarı yaptıktan sonra havaya ateş açtılar. Küçük kız elleriyle kulaklarını kapatıp gözlerini yumdu. Ağlamaya başladığında o kansız varlığa dair büyük bir öfke patladı içimde. İnsanın insana zarar vermesinden nefret ediyordum, insanın bir çocuğa zarar vermesindense daha çok nefret ediyordum.

Polislerin uyarılarını dinlemeyerek koşmaya devam ettim. Yakınımda olan bahçe duvarından tutundum ve kendimi yukarı çekip diğer tarafa atladım. Köprücük kemiğimin ağrısı çeneme vurmaya başlamıştı.

"Semih'i yakaladılar mı?" diye sordum Görkem'e.

Sokakta motosikletime doğru koşarken arkamda ateş edildiğini duyuyordum. Etrafa dağılmış olan kişileri teker teker yakalıyorlardı.

"Hayır, bir arabayla kaçıyor. Senin olay yerinde olduğun anons ediliyor şu an."

Motosikletime ulaştığımda elimdeki botlarımı giydim, kaskımı taktığım gibi yola çıktım. Motorun yüksek sesi dar sokakta yankılandı.

"En az kamera olan rotayı tekrar hesaplıyorum," dedi Görkem.

Muhtemelen eve dönüş yolundan bahsediyordu. "Hayır, Semih'in peşine düşüyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

"Abla, ekibi ikiye ayırdılar, peşinden bir ekip geliyor. Semih'i diğer ekip yakalar."

Kafamı iki yana salladım. "Silah kaçakçılığı yapıyormuş adam, yakalayamazlarsa ülkeyi bu gece terk eder. Benim de peşine düşmem lazım, kaçmasına göz yumamam o adi herifin."

"Abla!"

"Dediğimi yapar mısın?" derken sesimi yükselttim.

Bu kez karşı çıkmadı ve klavye tuşlarının sesi geldi kulağıma bir süre. Hızımı artırarak cadde üzerine çıktığımda etrafta bir kargaşa söz konusuydu.

"İlk sağdan dön, Silivri'ye doğru gidiyor."

"Mesai saati geldi, ana yollardan gidemez. Gözünü ondan ayırma," dediğim sırada arkamdan dur ihbarı yapılmaya başlandı.

"Siyah Kawasaki, kenara çek!"

Trafik polisi plakamı okuyamadığı için motorumu tarif ediyordu. Yan aynadan arkaya bakıp tekrar önüme döndüm ve makas atarak aramızı açtım fakat vazgeçecek gibi değildi.

"Sola dön, iki yüz metre var aranızda. Yardımcı ekipler yetişmek üzere. Peşindeki ekipler arayı kapatıyor," dedi Görkem.

Yan aynadan arkamdan gelen arabalara baktım fakat ekip araçlarını göremiyordum. Tekrar önüme dönüp hızımı yolun durumuna göre biraz daha artırdım. "Semih'in olduğu araba beyaz bir Jeep, plakası 66 ile bitiyor."

Gözlerimi önümde uzanan yol üzerinde gezdirip beyaz bir araba aradım. Birden fazla beyaz araba olsa da çok fazla Jeep yoktu. Yol gittikçe kabalık bir hâl almaya başlamıştı ve motosiklet kullanmama rağmen rahatça ilerleyemiyordum. "Bu yola bağlanan ama beni daha ileri atacak bir rota bul, bu şekilde ona yetişemeyeceğim."

Görkem söylediklerime uyarak bana yeni bir yol aramaya koyuldu. Motosikletle yola çıktığım için memnundum fakat arkamdaki ekiplerin de emniyet şeridini kullanma avantajları vardı, bana yaklaşmaya başlamışlardı. Görkem beni neredeyse boş bir yola çıkardığında hızımı tekrar artırdım ve arkamdakilerle mesafeyi açmaya çalıştım.

"Sağa dönerek alt yola bağlan, muhtemelen tam arkasına düşeceksin ama ekipler seni sıkıştıracaktır, sayıları arttı ve sana çok yakınlar."

Yan aynamdan arkamdaki ekip arabalarına baktım, iki tanesi içini görebileceğim kadar yakınıma gelmişti. İlkini Egemen kullanıyordu ve Hasan da yan koltukta oturuyordu, elinde silahını tuttuğunu görebiliyordum. Diğer arabada da Kerem sürücü koltuğundaydı ve yolcu koltuğunda Cansu vardı.

Önüme dönüp yol düz bir hâl alınca hızımı olabildiğince artırdım. Ben ve ekip arabaları, diğer arabalarla aramızı epeyce açmıştık. Arkalarında onlara yakın bir araba yoktu bu yüzden aklıma gelen planı işleve sokmakta sorun görmedim.

Sağa dönmem gereken yere yaklaşırken hızımı hiç kesmedim ve sağa dönmeye yönelik hiçbir belirtide bulunmadım. Onlar da hızlarını kesmeden beni takip ederlerken, dönüşü biraz geçtiğim sırada hızımı düşürüp sola kırdım aniden. Egemen'in sürdüğü arabadan motosikletimin arkasını kurtarıp frene bastım ve sol ayağımı yere koyup arka tekeri iki yüz yetmiş derece çevirerek, sağa dönebileceğim bir açıya getirdim. Zaman kaybetmeden tekrar gaza basıp sağa döndüm. Yaptığım şeyin şokuyla ekip arabası yaklaşık on metre sonra ancak durabilmiş ve harekete geçebilmişti. Arkalarından gelen arabalar varken geri geri giderek sağa dönmeleri benimki kadar kolay olmayacaktı. Egemen'le aramı yeteri kadar açıp alt yola bağlandığım sırada Semih'le onu takip eden polis arabalarının arasına düşmüştüm Görkem'in söylediği gibi.

"Ekip geride kaldı ama vur emri verecekler, oradan çıkman lazım!" dedi Görkem.

Zihnimde Ali'nin gülümsemesi ve küçük kızın morarmış teni canlanırken o adamın gitmesine izin veremezdim. Kimse, birini öldürüp elini kolunu sallayarak öylece gidemezdi. Müsaade etmezdim.

"Abla, bırak peşini. Çık oradan!"

"Ali'ye söz verdim, o çocukların hesabını vermesi gerek," diye fısıldadım ve belimdeki telsizi kapattım.

Hızımı koruyarak beyaz Jeep'e yaklaştığımda aracın camı açıldı ve bir adam dışarı sarkıp silahını bana doğrulttu. Çok hızlı gidiyordum, mermilerden birinin bedenime isabet etmesini geçtim, tekerlerimden birine isabet ederse kontrolü kaybeder, takla atmaya başlardım. Sola kırıp orta şeritte ilerleyen kamyonun soluna

geçtim. Kamyonun sürücüsü olayı fark etti ve arada kalmak istemediği için hızlandı.

Kamyon ve beyaz Jeep burun buruna gitmeye başladıklarında sağ bacağımdaki kılıftan plastik mermi atan travmatik silahı çıkardım. Ayakkabımın arkasıyla tetiği çektim ve kamyonun altına doğru eğildim. Jeep'in tekerini patlamaktı amacım fakat elimdeki silah ona çarpan mermiyle elimden düştüğünde elimi kendime çekip kafamı arkaya çevirdim.

Egemen ve Hasan bir polis motosikletinin üzerindelerdi ve Hasan'ın silahından çıkan kurşun tam isabetle yerini bulmuştu. Egemen gözlerini bir an olsun üzerimden çekmezken, Hasan'ın silahı motoruma yöneltmesiyle önüme dönüp hızımı düşürdüm ve Jeep'le kamyonun arasına girdim.

Jeep'in içindekiler camlarını indirirlerken, sol bacağımdaki kılıftan diğer travmatik silahımı çıkarıp Jeep'in arka tekerine ateş ettim. Zımba Semih küfürler ederken, bir yandan da direksiyon hâkimiyetini kaybetmemeye çalışıyordu. Sinirden kudurmuş bir hâldeydi, beni öldürmek ister gibi direksiyonu önüme kırdı. Araba dört çeker olsa da manuel olarak arka itişli olarak ayarladığından, arka tekerden gelen tek itiş onu istediğinden daha çok sola itti ama ağır bir arabaydı ve takla atmadı.

Sola kırıp ondan kolayca kurtuldum ve hızımı artırarak ilerlemeye devam ettim. Egemen de motosikletini Jeep'ten kurtarıp kargaşanın içinden sıyrıldı ve peşimden gelmeye devam etti. Fakat benim motosikletim onun kullandığından çok daha iyiydi. Aramızı epeyce açıp patika yola girdim. Motosikletten indim ve yanımda ilerleterek ormanın içinde yürümeye başladım.

Derin derin nefesler alıp veriyordum. Birkaç saat önce bana 'kaçma' demişti ama kaçmıştım ve şimdi beni kovalıyordu. Kafamdan kaskımı ve bonemi çıkardım, saçlarım omuzlarıma dökülürken kafamı geriye yatırıp derin bir nefes daha aldım.

O ormanda ne kadar yürüdüğümü bilmiyordum. Bir yola ulaştığımda telsizi tekrar açtım. Görkem iyi olduğum için rahatlayarak, neredeyse hiç kamera olmayan bir rotayla deponun yolunu tarif etti.

Depoda üzerimi değiştirdim, motosikletimi gizledim ve Ada olarak çıktım bir sabaha daha. Yollarda kovalanmadan yürüdüm, yanımdan geçen polis arabalarından çekinmeden, rahat bir şekilde sahil boyunca ilerledim. Kuzgun olduğum her gecenin sabahında Ada'ya sıkıca tutunup özgürlüğüme sarılmayı ne kadar sevdiğimi fark ettim bir kez daha. Ben insanları severdim, ben iyiliği severdim ama en çok özgürlüğümü severdim. Özgürlüğünü daha önce kaybetmiş biri onu geri kazandığında bir daha kaybetmemek için her savaşı verebilirdi, tıpkı benim gibi.

Elimdeki silaha çarpan mermiden dolayı sağ bileğimde oluşan ağrının etkisi köprücük kemiğime vursa da kendimi rahat hissediyordum. Ali'nin katilinin kaçmasına izin vermemiştim, o küçük kız artık acı çekmeyecekti, öyle umuyordum. Semih'in işlediği diğer suçları da araştırıp bir dosya hâlinde polise verecektim. Fakat şimdi dinlenebilirdim, çok koşmuştum, biraz soluklanabilirdim artık.

Kafemden içeri girip en sevdiğim masalardan birine oturdum. Hazer her sabah yediğim şeylerden getirirken gülümseyerek teşekkür ettim ona. Harcadığım efordan kaynaklanan açlıkla önümdekileri büyük bir iştahla yiyeceğim sırada, kafenin kapısının açılırken çıkardığı hoş sesi işitip kafamı o yöne çevirdim.

İçeri giren adamı tanımıyordum ama içimde bir yerde kim olduğunu biliyordum.

#11. Bölüm:
Kahramanlar ve Kendini Pelerininden Asanlar

Öğrenilen bir kişi, olay veya nesneyle tekrar karşılaşıldığında, bu kişi, olay veya nesnenin daha önce öğrenildiğinin farkında olunmasına tanıma denir. Belleğin en ilkel işlevidir ve hatırlama eyleminden daha kolay gerçekleşir.

Aradan geçen acımasızlar yılların üzerinde bıraktığı izlerden ötürü karşımdaki adamı hatırlayamamış olsam da onun kim olduğunu biliyordum. Beyazlamış saçlarını kısacık kestirmiş, uzun boyuna rağmen, omuzlarında yıllardır yük taşımış gibi, dik duruşunu kaybetmişti. Onu ilk kez kalabalık içinde görüyordum. Tanımadığı kalabalık içinde tanıdık birini arıyordu. Tesadüfen burada olmadığını biliyordum, gözleri beni arıyordu, benim burada olduğumu biliyordu.

Gözleri kalabalığı inceleyerek bana çevrildiğinde o da beni tanımadı. Beni on altı yıldır görmüyordu. Ama benim, kızı olduğumu biliyordu, onun babam olduğunu benim bildiğim gibi.

Elindeki siyah bir çanta vardı, tamamen bana döndü, alt dudağının ağlamak üzere olan küçük bir çocuğunki gibi titrediğini gördüm. Bu görüntüyü izlemek zorunda kalmayalı ne çok sene geçmişti... Neredeyse yaşım kadardı.

Onu ziyarete hiç gitmemiştim. O kadının bize bunları yapmasına izin verdiği için, benden nefret ettiği için ve tıpkı o kadın gibi, onu terk etmek zorunda kaldığım için. Fakat beklediğimin aksine bana nefretle bakmıyordu. Üstelik şimdi karşımda dururken ona karşı sandığım kadar kızgın hissetmiyordum.

Sol eliyle dudaklarının üzerini örttü, ne zaman ağlayacak olsa durdurmak için yapardı bunu. Gözlerime bakarken sağ elimi kaldırdım, ardından büyük bir soğukkanlılık içinde karşımdaki sandalyeyi işaret ettim.

Benim olduğumdan emin olarak yavaş adımlarla masama ilerledi ve çekimser bir tavırla karşıma oturdu. Beni küçük bir kızken görmüştü en son, şimdi onun yabancı olduğu kocaman bir kadındım. Gözlerini üzerimde gezdirdi ve hiçbir şey söylemeden bir süre beni izledi. Bu kadar büyüdüğüme şaşırmış olmalıydı, onun bu kadar yaşlanmış olmasına benim şaşırdığım gibi. Onu en son gördüğümde saçında tek bir beyaz bile yoktu oysaki. İnsanı en çok şaşırtan şey, tanıdığı bir insanın yaşlanıyor oluşunu fark etmek olmalıydı, aynı zamanda en acı şeydi de.

Büyük hareli kahverengi gözlerinin son durağı artık tek renk olan kahverengi gözlerim oldu ve beni incelediği bu kısa sürede bakışları buğulandı. Göz pınarında bir damla hâlinde toplandı gözyaşları. Soracak, söyleyecek yüzlerce şey vardı fakat hiçbiri çıkamadı ağzımdan.

"Büyümüşsün," dedi kırık bir sesle, aynı zamanda buna inanamıyor gibiydi.

Bana eskisi gibi hayran baktığında ve sesi kırık çıktığında, içimdeki harabe kimsesiz kızın üzerine devrildi. Eski yaralarım kabuklarının altından kanamaya başladı. Ona karşı duyduğum kızgınlık geri geldi. Kendisini o kadından koruması gerekirdi, beni o kadından koruması gerekirdi. Bizi o kadından korusaydı şimdi bu masada iki yabancı gibi oturuyor olmayacaktık. O kadından bizi korumuş olsaydı, o kadın bizi yine terk ederdi ama biz birbirimizin büyüyüşüne eşlik ederdik ve kendimizi bu kadar yalnız hissetmezdik. Ben bu acılara dayanmak, yalnız büyümek zorunda kalmazdım.

Dilimi ısıran, acımasız onca kelime barındıran acılı isyanları geri iterek, tekdüze bir sesle, "Sen de öyle," dedim.

Kafasını sallayarak beni onaylarken yüzümü incelemeye devam etti, üzerini başka bir renkle kapattığım sağ gözüme bakıyordu özellikle. Gözlerimin tek renk olmasından hoşnut olmamış gibiydi.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum, ben de onun yüzünü incelerken.

Şimdi... Elli yaşında olmalıydı. Kırışmış teninin pürüzsüz hâlinin avuç içlerimde hatırası vardı, o ağlarken yanaklarını kurular,

onu gülümsetmeye çalışırdım hep. Sorduğum soru buruk bir gülümsemeye neden oldu yüzünde, sanki geçmişe aralanan bir perdeden bakıyordu.

"Küçükken de kolay bulunacağın yerlere saklanırdın. Seni bulmayı unutmayayım diye."

Yıllar sonra sesini duymuş olmanın en hüzünlendiren kısmı, sesinde hüzünlü bir hatırayı taşıyor olmasıydı. Verdiği cevap sorumu yeterince cevaplamıyor olsa da üstelemedim.

"Özür dile-"

Sözünü kestim. "Dileme. Yalnızca kelime israfı olur."

Kafasını iki yana salladı. "Olsun. İzin ver de en azından dilemiş olayım, Ada," dedi tekrar titremeye başlayan dudaklarıyla. "En azından pişmanlığımı dile getirmeme izin ver. Hiçbir zaman bir annen olmadı ama bir baban olabilirdi. Senin için iyi baba olmam gerekirdi. Seni korumam gerekirdi, seni her şeyin dışında tutmam gerekirdi. Fakat sana acıdan başka bir şey getirmedim, özür dilerim. Affetmeyecek olsan bile."

Söylediği her kelime doğruydu fakat bunları dile getirirken yüzünde oluşan ifade öyle hüzünlüydü ki ona olan öfkemi baltalıyor, kalbimin üzerinde camdan bir yağmur yağıyormuş gibi hissettiriyordu ve bunun için yine ona kızıyordum.

Kafamı sallayarak onayladım onu, yüzümde bir parça hüzün barındırmadan. "Kolay affedilecek şeyler yaşamadık ikimiz de. Telafi edilemeyecek yıllarımız var."

Derin bir nefes alamaya çalıştı ama alamadı. "Öyle. Ama artık buradayım, elimden ne geliyorsa yapacağım."

"Mümkünse hiçbir şey yapma," dedim gözlerine bakarak. "Küçük bir kız değilim artık. Yardımına ihtiyacım yok, önceden vardı."

Gözlerime canı acımış gibi bakarken geri adım atmadım. Onun canını yakmak istiyordum fakat onun canını yaktığımda benim de canım yanıyordu.

Derin bir nefes alıp gözlerimi masaya çevirdim. "Kahvaltı yap. Sonra işlerimizi halledeceğiz."

"Buna gerek yok, Ada. Kendi başımın çaresine bakarım."

Alayla ve sinirle baktım ona. "Bakar mısın? Ben senden on sene önce çıktım ama adapte olmak o zaman bile çok zordu. On

altı yıldır içerideydin, hiçbir şey artık bildiğin gibi değil. Sen bana babalık etmemiş olabilirsin ama ben, seni yüzüstü bırakmayacağım. Şimdi lütfen kahvaltını yap ve bu durumdan ikimiz de bir an önce kurtulalım."

Önüme dönüp bir şeyler yemeye başladım hiçbir şey olmamış gibi. Fakat ağzıma aldığım her lokma boğazıma dizildi, midemde taş kesildi. Yine de ardı ardına yuttum lokmalarımı, onun beni artık üzemediğini görsün istedim. Artık beni üzemediğini düşünsün istedim fakat onun açtığı yaradan hâlâ kan kaybediyordum.

"Kurtulmak yanlış bir kelime tercihi. Sonlandırmak kelimesi daha doğru," diye mırıldandı. Ona bakmıyor olsam da beni izlediğini görebiliyordum. "Sen, benim kızımsın. Senden kurtulmayı hiç istemedim."

Daha fazla konuşmaması için ona cevap vermedim. Hiçbir şey yemedi. Benim de artık yemediğimi görünce ayağa kalkıp siyah çantasıyla birlikte kafeden çıktı. Arkasından bakarken dişlerimi sıktım. Masadan kalktım, eskiden içtiği kıvamda bir kahve yaptırıp peşinden çıktım. Kafenin önündeydi ve farkında olmadan arabamın yanında dikiliyordu. Cebimden anahtarı çıkarıp kapıları açtım. Yanında duran arabaya dönüp baktı inceler gibi. Bu görüntü kalbimi ezdi. Küçükken kendi paramla ikimiz için ev ve araba aldığımı hayal ederdim hep. Şimdi iki evim, iki arabam vardı fakat babam arabamı ilk kez görüyordu.

Aklıma sızan düşünce kalbimi hüzünle sıkarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağlamak istemiyordum, en azından şimdi değil.

Kendi kapımı açıp direksiyona geçerken babam da yan koltuğu oturdu. Yüzünde memnun bir ifade vardı, iyi para kazandığımı, iyi bir yaşantım olduğunu düşünerek memnun olmuştu. Elimdeki kahve bardağını ona uzattım yüzüne bakmadan.

Bir duraksama sonrası bardağı aldı, elimi kendime çekip başlat düğmesine bastım ve kemerimi takıp yola çıktım.

"Sana aylar önce bir ev tutmuştum, ihtiyacın olan her şey var. Faturaları ve kirayı düşünme, hepsi otomatik ödeniyor," dedim kuru bir sesle.

Ev hakkında konuşursam babamın arabamda ilk kez oturuyor oluşunu düşünmezdim belki. İçimdeki küçük Ada da ruhumdaki yıkıntıda koşuşturmaya son verirdi belki böylece.

"Yakınlarında güzel parklar var, çıkıp gezebilirsin istersen."

"Sana yakın mı?"

Gözlerimi yoldan kısa bir süreliğine çektim elimde olmadan, ona baktım. "Pek sayılmaz," diyerek cevapladım sorusunu. Aslında arabayla beş dakika bile sürmüyordu fakat bunu bilsin istemiyordum.

"Seni görebilir miyim?" diye sordu bu kez. Sesi sakin ve istek dolu bir çocuğunki gibi çıkmıştı.

"Genelde çalışıyorum."

"Seni iş çıkışında görebilir miyim?" Pes etmeye niyeti yoktu.

"Bütün gün çalışıyorum." Benim de öyle.

"Bu, seni yoruyor olmalı... Hafta sonları görebilir miyim?"

Bu sorusu kalbimi kırmış, içimdeki küçük Ada'nın molozlara takılıp düşmesine sebep olmuştu. "Hafta sonları da çalışıyorum."

"Boş bir zamanında seni görebilir miyim peki?"

İçimdeki küçük Ada ağlamaya başlarken, "Belki," dedim. Ses tonum mesafeli ve soğuk çıkıyordu, içimdeki öfkeyi temsil ediyor olsa da öfkem bana da zarar veriyordu. Kendi kendimi küstürüyordum sanki.

Binanın önünde durduğumuzda arabadan indim çabucak. Derin bir nefes alıp cebimdeki anahtarlığı çıkardım. Üzerindeki pek çok anahtarın arasında evin anahtarını ararken oyalandım biraz. Anahtarı bulup kafamı kaldırdığımda babam yüzünü gökyüzüne çevirmiş, derin bir nefes çekiyordu içine. Bugün onun özgürleştiği ilk gündü, bu gerçeği öfkem göz ardı etmişti. Bugün onu soktuğum kutudan çıktığı ilk gündü ve ben onu tekrar bir kutuya sokmak için acele ediyordum. Kalbime, kazık saplanmış gibi bir sancı girdiğinde dudaklarımı yaladım ve öylece bekledim. Ona sarılmamak için ellerimi arkamda birleştirdim.

"İçerideyken en çok özlediğim şey neydi biliyor musun?" diye sordu hâlâ gözleri kapalı dururken.

"Yaz günlerinde seninle balkonda uyurken, güneş yüzümü kavurmaya başladığı sırada senin yanaklarıma dokunarak beni uyandırman."

Ben de senin benimle balkonda uyumanı özledim, baba.

Gözlerimi kırpıştırıp ona arkamı döndüm ve hızla sildim gözlerimi. Yutkunarak boğazımdaki yumruyu aşağı ittim ve ileri attım adımlarımı. Binanın girişine yürürken arkamdan onun adımları eşlik etti. Dış kapıyı açan şifreyi o yanıma geldiğinde girdim, kapı kendini geri iterek açıldığında hafifçe güldü babam. "Artık kapıları bile teknolojik yapıyorlar ha?" deyip içeri girdi. Peşinden ben de girdim.

Asansörü çağırırken babam binayı inceliyordu. "İnsanlar bazen en ilkel seçeneğin daha güvenli olacağını kabul edemiyor," diye mırıldandı.

Asansörün kapıları açılınca içeri girdim, o da girip yanımda durdu, üçüncü katın tuşuna bastım. "Üç mü? Üç kat için mi asansörü bekledik yani? Gençsin henüz."

"Sen yaşlısın ama," dedim ona bakmadan.

Bu söylediğim onu güldürürken kafasını salladı. "Gerçekten öyleyim değil mi?"

Bu soru cevap isteyen bir soru değildi. Zira cevabı bir ilmek gibi boğazımı düğümlüyordu. Asansörün kapıları açıldığında on iki numaralı kapıya ilerledim, anahtarı kilide sokup kapıyı açtım. Kapıyı anahtarla açıyor olmam onu memnun etti, teknolojiyle savaş içinde olan bir adam olduğundan, teknolojik olmayan şeylere daha çok güveniyordu. Bunu anlıyordum, aynısını ben de yaşıyordum.

Dairenin içerisi ferah ve serindi. Tanımadığı bir yerde gezen bir adam gibi, kafası gövdesinden biraz ileride, elleri arkasında ilerledi evin içinde. Kapıyı kapatıp evin anahtarını anahtarlığımdan çıkardım ve kendi anahtarlığımı cebime koydum. Evin anahtarını kapıya taktım.

"Buzdolabında her şey var ama yemek yapmak istemezsen diye kafenin numarasını kaydettim telefonuna. Aradığında babam olduğunu ve yemek sipariş etmek istediğini söylersen sana menüyü sayarlar, sen de canın ne isterse sipariş verirsin."

Evlere servisimiz yoktu fakat yemek yapamayan, tek başına yaşayan ve durumunun el vermediğine inandığım kişilere verdiğim bir kod vardı ve kafeyi arayıp bu kodu söyleyen herkese yemek servisi yapılıyordu.

Söylediklerimi kafasını sallayarak onaylarken, "Hangi telefon?" diye sordu.

Yanında durduğum şifonyerin en üst çekmecesini açıp telefon kutusunu aldım içinden, ona uzattım. "Alışık olmadığın bir model ama çözmen uzun sürmeyecektir." Kutuyu almak için diğer ucundan tuttuğunda gözlerine baktım. "Bilgisayar yok. Bilgisayar almak da yok."

Kafasını salladı yavaşça. Kutuyu bıraktım ve açmasını bekledim. Telefonu kutudan çıkardı. İki parmağı arasında hafifçe sallayıp, "Teşekkürler," dedi. Telefonu hiç incelemeden bir kenara bıraktı.

"Çekmecede birkaç zarf var. İhtiyacın olursa içindekileri kullanabilirsin."

Elleri arkasında beni onaylarken gözlerini üzerimde gezdirdi yine. "Seni görebilecek miyim? Yakın zamanda?"

"Bu duruma alışmam pek kolay değil," dedim dürüstçe. "Önemli bir şey olmadığı sürece beni aramazsan memnun olurum. Gerekirse ben sana ulaşırım."

Sesimdeki resmiyetten rahatsızlık duyduğunu ve bu tutumumun canını sıktığını görebiliyordum. Fakat bir şey demedi. Yüzündeki bu üzgün ifadeyi daha fazla görmemek için evde gezdirdim gözlerimi.

"Evi sen keşfedersin, işe dönemem gerek. Adres defterine birkaç adres yazdım lazım olursa diye. Bana ulaşamazsan ve çok acil bir durum olursa bu adreslere bakarsın."

Ardından ona arkamı dönüp kapıya doğru ilerledim. Kapının kolunu tuttuğumda o kadın geldi aklıma. Bunca şeye rağmen gider miydi ona? Elimdeki kolu sıktım ve aşağı doğru iterek açtım kapıyı.

Son kez görmek için omzumun üzerinden baktım ona. Gözlerini evin içinde gezdiriyordu sanki ben burada değilmişim gibi. Gidişim onu üzüyordu, bu yüzden bakmıyordu bile arkamdan.

"O kadına gitme," dedim duyabileceği bir sesle.

Tepki vermedi. Gidip yakınındaki bir koltuğa oturdu ve siyah çantasının fermuarını açtı. Önüme dönüp daireden dışarı çıktım ve kapıyı kapattım arkamdan.

Mavi denizin dalgaları insan yapımı betona çarptığında oluşan etki tepkiden meydana gelen su damlalarını ayak bileklerimde hissetmek iyi geliyordu. Canım sıkkın olduğunda bir fırtına çıkıp beni kıyıdan almasını dilerdim hep. Bir yunusun sırtında serin sularda yol almak güzel bir hayaldi. Okyanusların aşıldığı bir yolculuğa çıkmak isterdim, karanın günlerce görülmeyeceği, insanın kendisiyle baş başa kaldığı bir gezintiye. O gezintide öldüğüm olursam cesedimin okyanusa bırakıldığı, sulara yavaşça gömüldüğü ve karaya oturduğu o anı hayal ederdim.

Yanıma yaklaşan adım sesleri işittim fakat dönüp bakmadım. Ayakkabılarının betonda çıkardığı sesi tanıyordum, her insanın kendine özgü bir yürüyüş tarzı vardı. Yağmur yanıma oturup elindeki bardağı bana uzattı. İçinde soğuk kahve olduğu için dışı terlemiş olan bardağı aldım elinden. Tek kullanımlık plastiklere düşman olduğumu bildiğinden kapaksız getirmişti bardağı, bardağı dudaklarıma yaslayıp bir yudum içtim.

Yanıma tamamen yerleştiğinde kafamı omzuna yasladım. Kafamı bir yere yaslayabiliyor olmak iyi hissettiriyordu ama bunu yapar yapmaz içimdeki sıkıntı gözlerime birikti.

"Beklediğimizden çabuk oldu sanki, değil mi?" diye sordu karanlık akşama uygun kısık ve sakin bir sesle.

Kafamı omzundan kaldırmadan denize baktım. "Hımm," diye mırıldandım. Gözlerimden süzülen birer damla denizin çarptığı betona düştü ama büyük dalgalar kadar tepkiye sebep olmadı. "Sanki hiç çıkmayacakmış gibi geliyordu."

"Seninle on sene yaşamış olmak tuhaf geliyor." Sesinde tatlı bir gülümseme vardı. Bunu görmek için kafamı kaldırıp ona baktım. Gözyaşlarımı gördüğünde yüzündeki tatlı gülümseme kayboldu. Elindeki bardağı yanına bırakıp elini uzattı ve ince uzun parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Onunla neden konuşmadın, Ada?"

Bakışlarımı ayaklarıma çevirip yüzüme düşen saçlarımı sol kulağımın arkasına yerleştirdim. "Onu ziyarete hiç gitmeyişimin nedenini, onun benden nefret edişi ve benim de ona olan öfkem sanıyordum," diye mırıldandım, boğazıma oturan yumru yukarı tırmanıyordu her kelimede.

"Öyle değil miymiş?" diye sordu yumuşak sesiyle.

Kafamı iki yana salladım. Bu hareket gözlerimin tekrar dolmasına sebep oldu. "Değilmiş..." dedim sızlanır gibi. Boğazımdaki yumru bir hıçkırık olarak çıkacaktı boğazımdan, hissediyordum. "İkimiz de terk edildiğimiz için kırgınmışız ve yaşanan her şeye rağmen, tüm terk edişlere, görmezden gelişlere rağmen birbirimizi çok özlüyormuşuz aslında."

Gözyaşlarım yanaklarımdan düşüp birer birer betona çarptılar ve boğazımdaki yumru bir hıçkırık olarak çıktı. "Onu ben gönderdim oraya ama yine de beni görmek istiyor... Bana babalık etmediği için kızgınım ama ona kızarken aslında kendimi azarlıyorum."

Kucağımdaki elimi tutup sol kolunu omuzlarıma sardı ve çenesini tepeme koydu. "Seni tanıdığımdan beri ailene öfkelisin. Annene size yaptıkları için, babana da buna izin verdiği için. Ama ne zaman babandan bahsetsen onu hâlâ sevdiğini düşündüm hep, çünkü onu bir süre kötüledikten sonra iyi bir yanından da bahsediyordun ve bunu istemsiz yapıyordun. Neden biliyor musun? İnsanlar sevdiklerini savunmaya meyillidir çünkü."

Söyledikleri kalbimi kırarken, yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Küçükken onu severek uyuttuğum zamanların hatırası avuç içlerimde, uyanmışlardı ve özlemle sızlıyorlardı.

"O kadını bu kadar sevmeseydi... O kadını bize zarar verecek kadar sevmeseydi böyle olmayacaktık. Bu yüzden öfkeliyim ona hâlâ! Kendini bu sevgiden koruyamadığı için. Sevgisinin bize zarar vermesine göz yumduğu için. O kadına olan sevgisinin bize bunları yapmasına izin verdiği için... O lanet sevgisinin onu yaşlandırmasına, bizi birbirimize yabancı etmesine izin verdiği için."

Gözyaşlarım hızlanırken, biriken her şey omuzlarıma bindi. Çok sık ağlayan biri değildim, kendimi bırakmaya fırsatım olmazdı hiç. Ağlamaya vakit yoktu, önce başkalarının gözyaşlarını silmem gerekiyordu. Ama şimdi ağlamak için iyi bir zamandı.

Birinin destek olduğunu hissettiğinde insanın kendini bırakması daha kolay oluyordu, biliyordu ki ayağa kalkması tek başına olduğundan daha kolay olacak. Ve ben de biliyordum ki Yağmur beni hep ayağa kaldıracaktı.

Kafamı göğsüne gömüp hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Yağmur saçlarımı okşarken hıçkırıklarımın arasında, "Geçmişinle savaşmayı bırak. Böyle giderse senden geriye sadece zırhın kalacak," dediğini işittim.

Bir süre göğsünde ağladım Yağmur'un. Nihayet sustuğumda, gözyaşlarımdan dolayı tenime yapışan saçlarımı parmaklarıyla geriye itti. Ardından omuzlarımdan tuttu, sırtım ona gelecek şekilde yüz seksen derece çevirdi. Beton zeminin üzerinde bağdaş kurdum. Parmaklarıyla saçlarımı taradı, sonra örmeye başladı. Hâlâ bitirmediğim kahvemin içindeki buzları bardağı çevirerek karıştırdım ve dudaklarıma yaklaştırıp bir yudum aldım burnumu çekerek.

"İyi misin?"

Kafamı salladım hafifçe. "İyi olurum, merak etme."

"Hep iyi olmanı dilerdim, Ada," diye mırıldandı arkamdan.

Bu dileği içimi ezdi. "Biliyorum."

Saçlarımı örtükten sonra tepemi okşadı. "Kan bağımız olmayabilir ama seni öz kız kardeşim gibi seviyorum. Sen, başına kötü şeyler geldiği hâlde iyi ve güçlü kalmış bir kadınsın. Hayatımda gördüğüm en iyi insansın."

Bu, beni güldürürken burnumu çektim yine, "Senden sonra herhâlde," dedim alayla. Saçlarımla işi bittiğinden, yüzünü görebilmek için ona döndüm.

Söylediğim onu da güldürmüştü. İçeceğini koyduğu yerden alıp biraz geriye doğru yattı ve sağ eline verdi yükünü.

"Teşekkürler, Yağmur. Her şey için," dedim.

Göz kırptı, önemli bir şey değilmiş gibi iki yana salladı kafasını. "Ağabey olmanın yanında paket olarak gelen şeyler bunlar. Dert etme."

Ona gülümseyip gözlerimi denize çevirdiğim sırada telefonumun melodisi kulaklarımızı doldurdu fakat umursamadım. Kimin aradığını bilmek istemiyordum, kimseyle konuşmak istemiyordum.

Telefon sustu ama ardından bir kez daha çalınca derin bir nefes alıp, yere koyduğum ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. Arayan numara hem kayıtlı değildi hem de cep telefonu numarası değildi. Yine de ısrarla aradığı için cevapladım.

"Alo? Ada Korkmaz'la mı görüşüyorum?"

"Evet, benim? Siz kimsiniz?"

"Sizi, Levent Polis Merkezi'nden arıyorum. Babanız Mehmet Korkmaz burada."

Kaşlarımı çatıp yanaklarımı kurularken ayağa kalktım. "Konu nedir? İyi mi kendisi?"

"İyi, merak etmeyin. Bir yanlış anlaşılma olmuş sanırım, özel mülke izinsiz girmiş ve özel güvenliklerle aralarında arbede çıkmış. Mümkünse buraya gelmenizde fayda var."

Özel mülkün kime ait olduğu fikri zihnime bir zehir gibi sızarken, tuttuğum telefonu sıktım. "On dakikaya orada olurum," deyip telefonu kapattım.

Yağmur meraklı bakışlarıyla karşımda dikildi. Sinirden ellerim titremeye başlamıştı yine. Gözlerim tekrar dolunca kendime de sinirlendim. Telefonumu sıkarak dudaklarıma yasladım. Yutkundum ve sinirle eğilip yerden ceketimi aldım.

"Hâlâ tek düşündüğü şey o kadın! Hâlâ ne beni umursuyor ne de kendini!" dedim sinirle sesimi yükselterek. "Karakola gitmem lazım."

Yanından geçip elimdeki bardağı çöpe attım ve hızlı adımlarla arabama ilerledim. Yağmur benim arabamın önüne park ettiği arabasına ilerlerken elini bana uzattı uyarır gibi. "Peşindeyim. Arabayı sakin kullan ve bensiz tek kelime bile etme," derken kapısını açtı.

Kendi arabama binip kemerimi taktım ve ondan önce yola çıkıp polis merkezine doğru yol aldım.

Polis memurunun söyledikleri kafamın içinde dönerken sinirle direksiyonu sıktım, öfkeden patlamak üzereydim. Özel mülkün kime ait olduğunu söylememişti fakat biliyordum, gitme dediğim hâlde o kadına gittiğini biliyordum. Polis, özel güvenliklerle arasında arbede çıktığını söylemişti fakat babam kendini sokan akrebe bile kötü bir söz söylemezdi. Arbede çıkmadığına, o kadının,

emrindeki adamları babamın üzerine saldığına adım kadar emindim ve bu düşünce daha çok öfkelenmeme sebep oluyordu.

Hızımı artırdım ve umursamadan birkaç kırmızı ışığı geçtim. Karakolun karşı kaldırımında durup hışımla indim arabadan, koşarak karşıya geçtim ve içeri girdim. Onun nerede olduğunu öğrendim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp birinci kata ulaştım.

Kat içinde biraz dolaşınca onu bulmak zor olmadı. Oturduğu sandalyede arkasına yaslanmış, bir duvara bakıyordu, yüzünde durgun bir ifade vardı. Gözünün altı morarmaya başlamış, dudağı kanamış fakat kanama artık durmuştu. Bu görüntü koca bir buz kütlesi gibi içime düşüp dağıldı ve her parçası alev aldı fakat öyle öfkeliydim ki ağlamayacaktım.

Adımlarım beni yanına taşıdı, yumruklarımı sıkarak, ona burada kızmamak için kendimi frenledim.

"Ada Korkmaz," diyerek kendimi tanıttım masanın karşı tarafındaki memura.

Karşısına oturduğumda babam mahcup olmuş bir ifadeyle bakıp gözlerini kaçırdı benden. Bu mahzun ifadesi içimdeki öfkeyi körüklerken, oturduğum sandalyenin kolçağını tuttum. Bir insan, yıllarca ona zarar veren şeye bulduğu ilk fırsatta nasıl tekrar elini uzatırdı kırılacağını bildiği hâlde?

"Babanız eski eşi Tülin Atahan'ın şu an ikamet ettiği eve zorla girmiş. Çıkmasını istediklerinde de aralarında arbede çıkmış."

"Elli yaşında bir adam mı o kaleye zorla girmiş yani?" dedim kaşlarımı kaldırıp memurun yüzüne sinirle bakarak. Babamı tanımıyor olsaydım buna inanırdım.

"Özel güvenliklerin ifadeleri bu yöndeydi ve babanız itiraz etmedi."

Kafamı salladım, elbette etmezdi. O kadının emriyle üzerine çullanan adamları mı şikâyet edecekti?

"Onlar nerede peki?" diye sordum söylenebilecek tüm kötü sözleri yutarak.

"Burada değiller, yalnızca babanızı teslim ettiler."

"Onu dövmüşler, sonra da polise teslim etmişler ve burada değiller yani öyle mi?"

Ses tonumdan ve ima ettiğim şeyden hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı. Yağmur bu yüzden o gelmeden konuşmamı istemişti fakat babamı dövmüşlerdi, nasıl susacaktım?

"Türk Medeni Kanunu'nun 981. Maddesi'ne göre özel güvenliklerin zor kullanma hakları var."

Söylediği şey gülmeme sebep oldu. Sinirle gülmeye başladım, memur kaşlarını çatarak bana bakarken, babam üzgün bir ifadeyle beni izliyordu. Çektiğim acıyı görüyordu, gizlesem de onun için şeffaf biri olmuştum hep.

"Saldırıyı kuvvetle def etmişler yani," deyip tekrar güldüm sinirle. "Bu adamın değil birine şiddet uygulamaya kalktığını görmek, tek bir kötü söz söylediğini bile duymadım. O iğrenç kadına bile tek kötü söz söylemedi. Şimdi karşıma geçmiş, güvenlik görevlilerinin saldırıyı def etme hakkı var mı diyorsunuz bana?"

Söylediği maddenin ne anlama geldiğini biliyor olmam polis memurunun kaşlarını çatmasına sebep oldu. "Avukat mısınız?" diye sordu şüpheyle.

Sorusu sinirden gülüşlerimi artırırken kafamı iki yana salladım. O sırada kata yeni giren Yağmur'u gördüm ve çenemle onu işaret ettim. "Hayır. Avukat olan bu adam."

Kafasını salladı. "Ev sahipleri şikâyetçi olmadılar. Konuyu kapatalım isterseniz, büyümesin."

"Hayır, kapatamayız. Bu adamı kim dövdüyse buraya gelecek!" diyerek sinirle ayağa kalktım.

Yağmur yanımıza ulaşıp beni kolumdan tuttu ve kendine çekti sakince. "Bir dakikanızı alacağız," dedi memura sakin bir ses tonuyla.

Diğer memurların kötü bakışları altında merdivenlerin olduğu yere çekti beni. Kalbim öfkeyle göğüs kafesimi dövüyordu, kimse benim babamı dövüp öylece gidemezdi.

"Evin bahçesine zorla girdiğini söyleyen üç özel güvenlik var. Özel güvenlikler memur sayılır ve baban hapis cezası bugün bitmiş bir adam. Şikâyetçi olmalıyız, evet, bunu ben de çok isterim. Ama başımızı ağrıtacaklar Ada ve en çok sizin canınızı sıkacaklar. Şimdilik, sadece şimdilik unut, olur mu? Babanı da alıp çıkalım buradan. Sistemin boşluklarını sen de biliyorsun. Babanı

suçlu bulmaları daha olası, bunu da biliyorsun. Kapat, bir rafa kaldır demiyorum, diyemem. Ama güven bana, babanı alıp gitmemiz daha iyi."

Sinirle alt dudağımı ısırdım bir süre. Gözlerim dolarken, "O kadın, babamı dövdürtmüş, Yağmur. Ve dışarı çıktığı ilk gün onu tekrar içeri sokmakla tehdit ediyorlar." Sinirden ağlamak üzereydim, öfkeden kuduruyordum.

Yağmur omuzlarımı tutup yüzüme baktı ve beni sakinleştirmeye çalıştı. "Elimden daha iyisi gelmediği için çok üzgünüm ama babanı buradan çıkarmamız çok daha iyi. Güven bana."

Onun da benim için çok üzüldüğünü biliyordum ve biliyordum ki daha iyi bir seçenek olsaydı benim için her şeyi yapardı. İçimdeki büyük öfkeyle kafamı sallayarak onu onayladım. Gözlerimi sildim ve derin birkaç nefes alıp hiçbir şey olmamış gibi geri döndük yanlarına.

"Gidebilir miyiz?" diye sordum memura düz bir sesle.

Memur, babamın sabıkalı olduğunu bildiğinden, bizi suçlar bir tavırla bakarak kafasını salladı.

"Bir daha olursa cezai işlem uygulamak zorunda kalırız."

Sinirle kafamı salladım. "Tabii. Türk Ceza Kanunu'nun 116. Maddesi,"[27] diyerek onayladım onu.

Memur bana tuhaf tuhaf bakarken, babama gözlerimi çevirip bir şey demeden merdivenlere doğru yürümeye başladım. Hışımla çıktığım merdivenleri aynı hışımla indim. Yağmur, babamla birlikte arkamdan gelirken arabamın yanına kadar gittim ve onları beklemeye koyuldum. Sinirle sıktığım yumruğumun içinde tırnaklarım etimde yer etmişti. Olduğum yerde volta atmaya başladım.

Babam ve Yağmur yanıma geldiklerinde babam, "Ada, be-" dedi.

Lafını kestim. "Sana oraya gitme dedim, değil mi?" diye sordum sinirle.

"Ben böyle olsun-"

"İstemezdin! Değil mi? Neden istemediğin şeylere yol açacak şeyler yapıyorsun o zaman? Neden yapıyorsun bunu? Sevmiyor o kadın seni! Ne seni! Ne beni! Ne de yaşadığınız herhangi bir anıyı sevmiyor! Sevmiyor işte! Neden zorluyorsun? Niye yapıyorsun hâlâ bunu kendine? Niye hâlâ bunu yapıyorsun bana? Sevmiyor bizi! Anla artık! On altı yıl içeride tutsak olduktan sonra o kadının kapısına gidiyorsun ve seni nereye yolluyor, iyi bak! Tutsaklığının bittiği ilk gün nerede soluk aldığına dön bak! Aptal herifin teki, ne olduğunu bilmediği kanun maddelerini ezbere sayıyor bana! Önündeki dosyayı okuyor ve dile kolay iki yılını daha almaktan bahsediyor! İçeride bir saniye geçirmemiş adam, gözlerimin içine baka baka seni tekrar oraya gönderebileceğini söylüyor! Sanki o kadın için yeterince ceza çekmemişsin gibi! Sanki o kadın ömründen yeterince çalmamış gibi!"

Sessizce karşımda dururken gözlerinden yaşlar döküldü. Sanki onun gözlerinden damlalar düşmedi de benim içime bir çığ düştü. Artık tüm harabe buzlar içindeydi ve küçük Ada da o çığın altında kalmıştı.

"Ada," deyip omzuma dokundu Yağmur ama elinden kurtulup geri çekildim.

"Sevmiyor bizi! Kabul et artık! Ben kabul ettim! Sen de et! Ve şunu bil, eğer bir daha olursa böyle bir şey, onun için asla susmam! Madem umurunda olan tek şey o kadın, o hâlde aklının köşesine not et bunu! Senin için susmam bir daha!" deyip arkamı döndüm ve arabama binip uzaklaştım yanlarından.

Yanlarından ayrılmamla gözyaşlarım görüşümü tamamen bulanık hâle getirdi, önümü görebilmek için sertçe gözlerimi sildim. Ağlamak istemiyordum, o kadın beni artık ağlatamasın istiyordum. O kadın yüzünden daha fazla ağlamak istemiyordum, hayatımda ilk kez birinin ölmesini, beraberinde tüm anıları ve varlığı anlamını yitirsin istiyordum. Sinirle yumruğumu ısırıp direksiyona vurdum birkaç kez.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım, hiçbir insan, onu doğuran insana bu kadar nefret besleyemezdi.

Birkaç kilometrenin sonu Atahan konağının önünde bitti. Arabamdan inip sinirli adımlarımı demir parmaklıklı kapıya yönelttim. O kapıya ilerlerken bir insan değildim, buzdan bir kılıçtım ve babama dokunan herkesi kesecek, soğuğumla yakacaktım.

27 Madde 116- (1) Bir kimsenin konutuna, konutunun eklentilerine rızasına aykırı olarak giren veya rıza ile girdikten sonra buradan çıkmayan kişi, mağdurun şikâyeti üzerine, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

yerdeki kan lekeleri içimdeki nefreti körüklerken, kafamı kaldırdığımda kapının önündeki özel güvenliklerden biriyle göz göze geldim.

"Aç kapıyı!" dedim buz gibi, nefret dolu bir sesle.

Beni umursamayan bir ifadeyle, geldiğime dair haber verdi içeridekilere. Beni tanıyordu, Görkem'in ablası olduğumu biliyordu fakat reddedilmiş olacak ki kafasını iki yana salladı.

"İçeri alamayacağım sizi, zorluk çıkarmayın."

Sinirle demir kapıya vurdum. "Çıkarırsam ne yapacaksın? Beni de mi döveceksin?"

"Zorluk çıkarma, uzaklaş kapıdan."

"Sen mi vurdun babama?" deyip gözlerine diktim gözlerimi.

Derin bir nefes aldı, gitmem için elini ileri doğru savurdu. "Uzaklaş kapıdan."

O sırada özel güvenliklerden birkaçı daha kapıya geldi. Gözlerimi hepsinin yüzünde gezdirdim tek tek. "Hiçbirinizde darp izi yok. Hanginizi yaraladı da elli yaşındaki adamı dövdünüz?"

"Eeeh! Git ulan başımızdan! Kadın falan demem, babandan daha beter ederim seni," diyerek parmağını doğrulttu bana en başından beri benimle konuşan güvenlik.

Alev topuna dönüşen gözlerimi yüzüne çevirdim. Yine titremeye başlamıştım. "Sen vurdun ona yani," dedim dişlerimin arasından.

"Boş ver, uğraşma şunlarla. Ara polisi, tıksınlar içeri. Babalı kızlı delirmiş bunlar."

Babalı kızlı delirmiş bunlar.

Duyduğum cümle hatıralarımla birleşip beynimde yankı ettiğinde mantığa dair her şey anlamını yitirdi. Ani bir hareketle ve hızla, kollarımı demir parmaklığın arasından ona uzatıp yakasından tuttum ve sertçe kendime çekerek kafasını demir parmaklığa vurdum. Acıyla inlediğinde kafasını ittim yere yığılması için.

Babamı dövdüğünü söyleyen güvenlik, açtığı kapıdan çıkıp bana saldırmak üzere atıldığında kolunu itip savuşturdum ve suratına yumruk attım. Karnına dizimle vurup sırtına dirseğimi geçirdim. Doğrulup dirseğiyle burnuma vurduğunda geri sendeledim ve o an karnına tekme attığımda birbirimizden uzaklaştık, o, geriye düştü.

Burnumdan akan kan dudaklarımın üzerinden geçip çenemden yere damlamaya başladı. Umursamadım ve gözlerimi üstünde tuttum. Karnını tutarak ayağa kalkarken, "Nasılmış dayak yemek?" deyip gülümsedim.

"Senin ben şimdi," diyerek üzerime yürüdü.

O sırada biri kolumdan tutarak beni geriye çekti ve belinden çıkardığı kimliği karşımdaki adama gösterdi. "Başkomiser Egemen Öztuna," diyerek tanıttı kendini.

Elinden kurtulmak için bir hamlede bulundum fakat kolumu bırakıp sol kolunu belime sardı ve daha sıkı bir tutuş sağladı. Tam arkamda durduğu için onu göremiyordum, kafamı kaldırıp biraz geriye yatırdım ve, "Bırak beni! İşim bitmedi henüz, bitince götürürsün beni!" diye çıkıştım ona.

Bana bakmıyor, direkt karşısına bakıyordu. O sırada bir alkış sesiyle kafamı sesin sahibine çevirdim. Tülin Atahan, üzerinde saten geceliği ve yanında pahalı kocasıyla dışarı çıkmış, beni alkışlıyordu. Yüzünde iğrenç ve beni sinirlendiren bir gülümseme vardı.

"Al birini, vur ötekine," diyerek kafasını iki yana salladı.

Sinirle ona doğru ilerlemek ve yakasına yapışıp onu hırpalamak istedim fakat arkamda duran ve beni sıkıca tutan adam buna müsaade etmedi.

Tülin Atahan, beni tutan kişiye çevirdi gözlerini. "Onu götürün lütfen memur bey, belki içeride birkaç gün misafir ederseniz akıllanır."

Kendi kanıma bulanmış elimi ona uzattım. "Eğer bir daha babamın kılına dokunacak olursan! Yemin ederim! Yemin ederim, elindeki her şeyi alırım! İkinizin de! Duydunuz mu beni?"

Tülin Atahan'ın kaşları, duydukları hiç hoşuna gitmemiş gibi çatıldı.

"Daha fazla zarar vermenize izin vermeyeceğim! O, bizi senden koruyamadı ama ben onu senden koruyacağım! Kangren olmuş kalbini söküp atacağım gerekirse ama onu senden kurtaracağım!"

Nefretle söylediklerim Gökhan Atahan'ı rahatsız ederek alnında derin çizgiler oluşturmuştu. Onaylamaz bir hareketle kafasını iki yana salladı fakat sinirden köpürdüğünü görebiliyordum. "Kendinizi masum mu sanıyorsunuz siz hâlâ?"

Dişlerimi gösterecek şekilde güldüm bu söylediğine. Burnumdan akan kan dişlerime bulaştı, kanımın tadı damağıma yayıldı. Sinirden ve nefretten delirmek üzereydim. Egemen'in elinden kurtulmaya çalışsam da beni bırakmıyordu. Şayet bıraksa, o adamın yüzünü dağıtacaktım.

"Sakın! Sakın bizi kendinizden daha suçlu görmeye kalkmayın!" Söylediklerimin ve arkamda duran adamın polis olması gerçeğinden rahatsızlık duyarak alnını ovdu ve gitmemiz için elini boşlukta sallayarak Egemen'e işaret verdi.

"At şunu içeri! Amirlerinle bizzat görüşeceğim! Bugün Korkmazlarla daha fazla uğraşamayacağım!"

Hışımla Egemen'in elinden kurtulup ona doğru koştum fakat Egemen beni tekrar yakaladı.

"Ada!" diye uyardı beni.

Onu umursamadım. "Babama laf etmeden önce, yanında oğlum diye gezdirdiğin çocuğun aslında kimin çocuğu olduğunu aklından çıkarma! Anladın mı beni! Sen Görkem'e sadece soyadını verdin ama damarlarında benim babamın kanını taşıyor! Onda sevdiğim her şeyi babamdan aldı, yanında tuttuğun bu iğrenç kadından değil!"

Söylediğim her kelime canını acıttı ve onu çok kızdırdı, görebiliyordum. Sinirle arkasını dönüp eline telefonunu alırken, Egemen beni zorla uzaklaştırmaya başladı oradan.

"Bırak beni! Henüz işim bitmedi onlarla!" diye bağırdım ona. Ayaklarım onunla gitmemek için yolda sürünürken, kendisiyle birlikte beni de uzaklaştırdı oradan. Eğer canını yakmayı göze alsaydım belki elinden kurtulurdum fakat ortağı olmadığı acıyı ona pay etmek istemiyordum. Üstelik omzundaki yara henüz iyileşmemişti bile.

"Bırak beni, Egemen!" deyip, beni tutan sol koluna vurdum. "Bırak!"

"Bu kadar yeter, Ada," diyerek ilerlemeye devam etti. Söylediklerim ona hiç tesir etmiyor gibiydi.

Öfkeyle titreyen bedenim tekrar gözyaşlarıma teslim oldu, sinirden ağlamaktan nefret ediyordum. "Bırak beni," dedim bu kez ağlayarak. "Kimse benim babamı dövemez. Henüz işim bitmedi onlarla."

Beni kendisiyle birlikte götürürken, "Bence yeterince canlarını yaktın," dedi sakin bir sesle, beni ikna etmek ister gibi. "İyi benzettin onları. Hem temel anlamda hem de mecazen."

İkna olmamış bir hâlde kafamı iki yana salladım. "Yetmez. Hiçbir zaman yetmeyecek. O kadın yıllarca ağlattı babamı ve bunu yapmaya devam ediyor."

Beni o evden uzaklaştırıp sahil kenarına çıkan bir sokağa soktu, burnumu çektim ayaklarımı sürümeye devam ederken. "İkisinden de nefret ediyorum ama en çok o kadından nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Yeterince yorucu bir gün geçirmiştim zaten, bir de şimdi bu çıkınca bedenim bitkin bir hâldeydi. Daha fazla ona direnemedi ayaklarım. Pes edip onunla adımladım, pes etmemle birlikte beni tutuşu biraz gevşedi. Yorgunca omuzlarımı aşağı düşürdüm, beni bırakması için bedenimden ayırmaya çalıştığım kolunun üzerinde kaldı elim. Sanki şimdi beni tutmazsa düşecek gibiydim, beni nereye çekerse oraya gittim.

"Burada bekle," deyip, sanki ayakta duramayacağımı anlamış gibi, beni bir basamağa oturttu ve o basamakları çıkarak bir yere girdi. Kafamı çevirip nereye girdiğine baktım. Bir eczaneye girmişti. Yorgunca önüme döndüm. Burnumdan akmaya devam eden kan çenemden damlayıp mermer basamağa düştü.

Kanımın mermerde bıraktığı şekli incelerken, basamakları inen adamın ayak seslerini işittim. Önüme geçti, kalkmam için bileğimi tuttu. Bu hareketi omzumun varlığını hatırlatır gibi, beynimi uyuşturacak bir ağrıya sebep oldu. Sinirden acımı bile unutmuştum fakat şimdi gevşeyince acı geri gelmişti. Tüm ağırlığını ona vermiş olmama rağmen zorlanmadan kaldırdı beni ayağa ve ayağa kalktıktan sonra bile bırakmadı bileğimi.

Deniz kenarında bir banka oturduk. Elindeki poşeti aramıza koyarken, bir bacağını diğer tarafa atarak yan döndü. Bana baktığını hissettiğim için kafamı çevirdim, beni bulduğundan beri ilk kez yüzüne baktım, üzgün görünüyordu.

Gözlerini hâlâ kanayan burnumda gezdirirken, geceyle uyumlu sakin bir sesle, "Neden oraya gittin, Ada?" diye sordu.

Sorusu yıpranmış sinirlerimi harekete geçirdi ve gözlerim doldu yine. "Kimse benim babamı dövemez," dedim ağlayarak. "Yanlarına bırakacak değildim ya."

Hafifçe kafasını sallarken önündeki poşeti açıp içindekileri çıkardı. Onu izledim sadece, neden burada olduğunu tahmin ediyordum az çok. Peşimdeki sivil polisler aklımdan çıkmıştı bir anlığına, karakolluk bir olay olunca ona haber verilmiş olmalıydı. O da peşime takılmış ve birilerini dövdüğümü görünce müdahale etmek zorunda kalmıştı. Bu kavgaya şahit olması belki de Kuzgun için iyi değildi ama pişman hissetmiyordum kendimi. Keşke Gökhan'ı da dövebilseydim.

Elini uzatıp çenemden tuttu ve hafifçe yukarı kaldırdı başımı. "Burnunda ağrı var mı?" diye sordu kırılmış mı diye yakından incelerken.

Kafamı iki yana salladım hafifçe. Parmaklarını burun kemerimde gezdirip hafifçe sıkarak kontrol etti kemiğimi. Ben acıdığına dair bir tepki vermeyince elini geri çekti, yırttığı ambalajın içinden bir parça pamuk çıkardı. Burnumdaki kanama dursun diye tampon yaptı. Islak mendil çıkarıp yüzümü temizlemem için bana uzattı.

Islak mendili elinden alırken teşekkür ettim. Yüzümdeki kanı temizlemeye koyuldum yavaşça. Ben yüzümü ve ellerimi kendi kanımdan arındırırken, yanındaki poşetten bir şişe su çıkarıp ortamıza koydu. Yüzümü iyice kandan arındırıp kirli mendilleri kucağıma yığdım ve yanımdaki su şişesini alıp açtım. Ağzıma bir yudum su alıp kucağımdaki çöplerle birlikte ayağa kalktım ve çöp kutusuna ilerledim. Çöpleri atıp ağzımdaki kandan arınmak için ağzımı çalkaladım birkaç kez. Burnumun kanaması durmuştu, pamukları burun deliklerimden çıkarıp bir başka ıslak mendille hafifçe temizledim ve onu da çöpe atıp su içerek geri döndüm.

Yanına oturup gözlerimi denizde gezdirdim. O, yan oturup bana bakmaya devam etti. Neden sürekli yanımda durup beni izliyordu? Neden gitmiyordu? Neden hep ortaya çıkıyordu? Bunu hiç istemiyordum, yan yana gelmememiz gerekirdi.

Ellerimi kucağımda birleştirip orta parmağımdaki yüzüğü çevirmeye başladım. Egemen yine beni izliyor olsa da bu kez Kuzgun'la ilgili hiçbir imada bulunmadı. Ben ona bakmamakta ısrar edince bacağını öne alıp benim gibi denize bakmaya başladı.

"Ne olursa olsun, babalar çocuklarının kahramanı oluyor hep," diye mırıldandı sakin ve imadan yoksun bir sesle.

Bu söylediği buruk bir gülümseme oluşturdu yüzümde, kafamı iki yana salladım. "Benim babam olsa olsa kendini pelerininden asmış bir kahraman olur."

Kafasının bana çevrildiğini hissettim. "Yine de buradasın."

"Çünkü hiçbir kahraman kendini kurtaramaz," diye mırıldandım. "Kahramanlar düşmanlarının elinden başkalarını kurtarır ama günü geldiğinde düşmanlarına yenilirler. Tıpkı benim babam gibi. İşin kötü tarafı, babam düşmanını ayırt edemedi hiçbir zaman, bu yüzden beni de ondan korumadı. Düşmanını tanıyamadığı için gidip kendini pelerininden astı," deyip gözlerimi ona çevirdim bu kez.

Hikâyemi bilmediği için ne demek istediğimi tam anlamıyla anlamıyordu, yeşil gözleri yine bana karşı bir merakla dolmuştu ağzına kadar, görebiliyordum. Neden hem bu kadar öfkeli hem de bu kadar üzgün olduğumu anlayamıyordu.

"Sana hikâyemi anlatmamı ister misin?" diye sordum yeşil gözlerine bakarak.

Gözlerini yüzümde gezdirirken, gözüme sevimli gelen ifadeyle kafasını salladı. "İsterim."

Cevabı beni hafifçe gülümsetirken gözlerimi tekrar denize çevirdim. "Birkaç mendile ihtiyacın olabilir. Bu, beni en çok üzen ve bildiğim tek hikâye," deyip dudaklarımı dilimle ıslattım ve kısa bir süreliğine ona bakıp, şimdiden buğulanan gözlerimi denize çevirdim ve hızlı bir hareketle gözlerimi sildim. Boğazımı temizledim ve oturduğumuz bankta bağdaş kurup arkama yaslandım. Örgümden çıkıp yüzümün etrafına yayılan saçlarımı kulaklarımın arkalarına attım ve derin bir nefes aldım.

"21 Mayıs 1992'de, şu an sahibi olduğum küçük, eski evde doğdum. Neden evde doğduğumu bilmiyorum, o kadın ölmemi ummuş olabilir. Babamın hastalığının belirtileri henüz bana

hamileyken ortaya çıktığından, bizden kurtulmayı kafasına o zaman koymuştu bence...

Hani normalde insanlar çocuk sahibi olacakları zaman bir isim düşünürler ya, benimki öyle olmamış. Ben doğduğumda babam kimliğimi çıkarmak için gideceği zaman, 'Adı ne olsun?' diye sormuş o kadına. 'Ne koyarsan koy,' demiş o da başından savmak için. Babam nüfus müdürlüğüne gidene dek yolda isim düşünmüş ama aklına sadece üç isim gelmiş. Biri o kadının ismi, biri kendi annesinin ismi, biri de ilk bilgisayar programcısı olan kadının ismi, Ada Lovelace. Bu yüzden adımı Ada koymuş."

Yüzümde, beni hiç eğlendirmeyen bu anıya karşılık alaycı bir gülümseme oluştu. Gözlerimi ona çevirdim, beni izlediği için göz göze geldik. Yeşil gözleri parlıyordu, üzgün ifadesine biraz daha hüzün eklenmişti. Bana üzülmesi gülümsememe samimiyet kattı. "Senin güzel bir ismin var, Egemen... Bağımsız ve hâkim anlamına geliyor."

Hafifçe kafasını sallayarak onayladı beni. "Annemin babası koymuş."

Ona dede demiyordu, tıpkı benim o kadına anne demediğim gibi.

"Seviyor musun ismini?" diye sordum merak ederek.

"Kimin söylediğine göre değişir."

Bu tür bir cevap beklemediğim için biraz şaşırmıştım. Ben yüzüne bakmaya devam ederken, derin bir nefes alıp sağ dirseğini bankın sırtına yasladı ve sağ şakağını da yumruğuna yaslayıp hafifçe bana döndü. "Devam et lütfen," dedi sakin bir sesle.

Burnumu çekip hafifçe kafamı salladım.

"O kadın beni hiç emzirmemiş, hiç sevmemiş. Bu yüzden babam büyüttü beni. Gözlerimin farklı olması, neredeyse hiç ağlamıyor oluşum ve henüz dört beş yaşlarımdayken babamın öğrettiği kodlamaları yapabiliyor olmam o kadını gerçekten korkutuyordu sanırım.

Hep anormal olduğumu söyler ve bana baktığında tuhaf bir şeye bakıyormuş gibi bir ifadeyle bakardı. O bakışlarını, o zamanlar henüz küçük olmama rağmen hâlâ hatırlıyorum. Benim de psikolojik açıdan babam gibi hasta olduğumu düşünüyordu.

Babamın henüz işi bırakmadığı zamanlardı, o işe gittiğinde bana gözünün önünde durmamamı söylerdi. Gözlerime bakamıyordu; gözlerim onu rahatsız ediyormuş. 'Sanki içeride biri yok gibi boş bakıyorsun,' derdi hep.

Evimiz büyük değildi, kendi odam yoktu, bu yüzden banyoda, küvetin içinde oturup oyun oynuyordum babam gelene kadar. Sokağa çıkmam ve arkadaş edinmem yasaktı. Gürültüden hoşlanmıyordu ve dışarı çıkarsam beni kontrol etmek zorunda kalacaktı; çünkü babam eve döndüğünde beni görmezse onun başı ağrırmış.

Bu şekilde altı sene kadar yaşadım. Altı sene boyunca ailem hakkında öğrendiğim şeyler; annemin bu dünyada en çok istediği şeyin zengin olmak olduğu ve babamın, annemi taparcasına sevdiği için daha çok para kazanmak adına çok işte çalışmak zorunda olduğuydu."

Geçmiş anıları birine anlatmanın hem kahredici hem de hafifletici bir yanı vardı. Eski yaralarım kanıyordu ama içimdeki pis kanı atıyordu sanki. Hafifçe soluma, ona doğru dönüp ben de kolumu bankın sırtına, kafamı da avucumun içine yasladım.

"Yine para konusunda tartıştıkları bir günün sonrasında, babam bir süredir düşündüğü fakat yapmak istemediği için beklettiği planını açıkladı. Hayatımda ilk kez o zaman o kadını gerçekten mutlu gördüm. Planının işe yarayacağı fikri onu heyecanlandırmıştı. Bu işe başladığımızda ve ben yorulmasın diye babama yardım ettiğimde, benim hakkımda ilk kez iyi şeyler söylediğini işittim. Övmüyordu elbette ama artık kötü şeyler de söylemiyordu. Dilindeki zehir azalmış gibi oldu bir süre.

Babam ona çok âşıktı ve o, parayı seviyor diye girmişti bu işe. Ama bu kez de bu işi bahane ederek terk edecekti onu birkaç yıl sonra. Babam bunu bilmiyordu ama bilse bile yüzüne gülmeyen, bir kere bile iyi bir şey söylemeyen bu kadınla birkaç sene daha yaşayabilmek için yine de yapardı bu işi, biliyorum. Babam, o kadının sevgisini parayla kazanmaya çalışan biçare bir adamdı."

Gözlerimi Egemen'in boynundaki künyenin gümüş zincirinde gezdirdim. Gümüş zincir teninde parlıyor, hoş görünüyordu. Neden bilmiyorum ama zincire dokunmak istedim fakat bunu yapmam garip kaçardı. Gözlerimi boynundan çekip bacağının üzerindeki

sol eline çevirdim. Orta parmağında bir yüzük takılıydı, yüzük taktığını ilk kez görüyordum ve eline yakışmıştı. Yüzüne bakmıyordum, çünkü az sonra söyleyeceklerimden gurur duymuyordum.

"Çalınmış paralarla zenginleşirken, aileye en yakın şey olmuştuk. Ben altı yaşındaydım, Görkem dünyaya gelmişti. O kadının Görkem'i sevebilmiş olmasının sebebi durumumuzun artık onun istediği gibi olmasıydı bence, yoksa bir insanı sevme ihtimali olduğuna inancım yok. Görkem, iyi bir zamanda doğan güzel bir bebekti ve adını o kadın koymuştu.

Görkem doğduktan birkaç ay sonra, okula gitme zamanım geldiğinde buna karşı çıktı, bebeğe bakarken ona yardım etmem gerektiğini söyledi. Babam, anneme hayır diyebilen biri değildi, bu yüzden bu isteğini de kabul etti. Okula gitmedim hiç. Hafta sonları ve illegal işler yapmadığı zamanlar babam bana ders verdi. Normal okul müfredatının yanında kodlama da öğretiyordu.

Zaman geçtikçe babam işe daha az gitmeye başladı. O kadın umursamıyor olsa bile babamın gittikçe hasta olduğunu görüyordum. Birkaç kez, doktora gitmesini söylemesini rica ettim o kadından, hasta olduğunu o da biliyordu ve o söylerse babam doktora giderdi, biliyordum. Fakat sesimi duymaya tahammül edemediğini, konuşmaya devam edersem Görkem'i uyandıracağımı ve buna çok sinirleneceğini söyleyerek azarlayıp yolluyordu beni yanından.

Sonunda, babam ek işlerinden birer birer ayrıldı. Hastalığı gittikçe ilerlemişti, ara ara çekilmez biri olmaya başlamıştı. Babamda bipolar 2 bozukluk[28] olduğu için ara ara hipomani dönemleri geçiriyordu. O kadın, babamın o dönemlerinden memnundu elbette. Babam ona pahalı hediyeler alıyor ve neşeli oluyordu, o kadın da biraz daha keyifleniyordu ama sadece birkaç gün sürüyordu bu dönem.

Daha sonra depresif bir döneme giriyordu babam, bazen ağlıyordu ve bunun sebebi, o kadının onu sevmediğini içten içe biliyor oluşuydu bence. Yaptığı işten doğan pişmanlıktan dolayı huzursuz olurdu bu dönemlerinde. Yemek yemez, balkonda tek başına karanlıkta otururdu. Bir akşam, yanına gidip nasıl olduğunu sorduğumda çok mutsuz, yalnız ve korku içinde olduğunu söyledi. Babama yardım etmeye işte o zaman başladım. O kadın onu terk etmesin diye. Kendini daha fazla yalnız hissetmesin diye. Kendini tek başına suçlu hissetmesin diye..."

Gözyaşlarım bankın üzerine düştüğünde susup derin bir nefes aldım. Hâlâ izlemeye devam ettiğim sol elinin parmakları avuç içine doğru kıvrıldı, bir yumruk oldu. Elleri büyüktü, elimi tutsa avucunun içinde ne kadar yer kaplar diye merak ettim bir an. Sağ elimle gözlerimi silip, sağ yanağıma düşen saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirdim.

"Bu şekilde üç sene kadar daha devam edebildik. Ben dokuz, Görkem üç yaşına gelmişti. Bir sabah uyandığımda evde koşturma sesleri işittim. Odalarına gittiğimde o kadının aceleyle bavul hazırladığını gördüm, kapının önünde durup onu izlemeye başladım. Bizi terk edeceğini anlamıştım, kendim için değil ama babam için üzülmüştüm. Çünkü bunun, onu çok üzeceğini biliyordum. Görkem ve kendisi için bavul hazırlarken beni fark edince korktu benden, sanki onun için korkunç bir yaratıktım. Korktuğu için bağırmaya başladı bana, herhâlde biraz suçlu hissediyordu kendini, bunu da benim üzerime yıkmak istedi.

Bana dedi ki: 'Beni dinle, baban geldiğinde, gittiğimi ve sizi bir daha görmek istemediğimi söyle. Eğer beni aramaya ve hayatımı tekrar mahvetmeye kalkarsa ne haltlar yediğinizi herkese anlatırım. İkinizi de ya tımarhaneye ya da doğru hapishaneye tıkarlar. Duydun mu beni? Sizi istemiyorum. Artık bu deliliğe dayanamayacağım. Şu hâline bak! Gözlerime bakıyor ve her şeyi anlıyorsun ama bir damla yaş bile dökemiyorsun! İnsani hiçbir duygu yok içinde! Tıpkı baban gibi bir ruh hastasısın! Eğer kardeşini biraz olsun seviyorsan babanın bizi bulmasına izin vermezsin.'

Görkem'i götüreceği için ve babam üzüleceği için mutsuz hissetmiştim kendimi, söyledikleri alıştığım şeyler olduğu için artık üzmüyordu beni, duyarsızlaşmıştım.

Telefonda -sonradan Gökhan Atahan olduğunu öğreneceğim- bir adamla konuşup hazır olduklarını söyledi. Babamın aldatıldığını anlamıştım. Ne zamandır ilişkileri olduğunu bilmiyordum,

28 En az bir hipomani ve en az bir majör depresyon döneminin olduğu iki uçlu (bipolar) bozukluk türü.

Gökhan Atahan'la nasıl tanıştıklarını bilmiyordum, umurumda da değildi.

Onları almak için geldiğinde Gökhan Atahan'ı gördüm. Bavulları alıp yüzüme şöyle bir baktı, ardından arkasını dönüp gitti. Tülin bir kez bile dönüp bana bakmadı, kucağında Görkem'le, kapıyı çekip gitti öylece.

Babam işten döndüğünde o kadını evde göremeyince geçip koltuğa oturdu, bunu uzun süredir beklediğini o zaman anladım. Kalbim hayatımda ilk kez o zaman kırıldı sanırım. Terk edileceğini bile bile susmuş ve o kadını terk etmemişti."

Sesim boğuklaşıp gözyaşlarım arttığında tekrar susmak zorunda kaldım. İnsan yaş aldıkça geçmişten uzaklaşıyor olsa da geçmiş daha çok ağırlaşıyordu. Şimdi geçmiş meseleleri dile getirirken fark ediyordum bunu. Yağmur hariç, daha önce kimseye bu kadar detaylı anlatmamıştım geçmişimi, fakat bana yakın olmayan birinin neden böyle olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı sanki. Sanki bilirse biraz olsun beni anlardı, her şeyi öğrendiğinde, dün sabah baktığı gibi bakmazdı belki bana. Belki neden koşmak zorunda kaldığımı, ağlayan çocukları herkes gibi neden görmezden gelemediğimi anlardı.

Şişeyi açıp bir yudum daha su içtim. Yanaklarımı kuruladım ve kafamı geriye yatırdım biraz. Gökyüzü iyice kararmıştı, gecenin en karanlık saatindeydik ve o, benimle oturuyordu.

Gözlerimi yüzüne çevirdim uzun bir aradan sonra. Bakışlarını yüzümde gezdiriyordu, kaşlarını çatmıştı hafiften ve keyifsiz duruyordu. Bana üzülüyordu, görebiliyordum.

"İşte bu yüzden o ikisinden bu kadar nefret ediyorum. Bize bu hayatı yaşatırken gülüp eğlendikleri için."

"Bunları yakalandığınızda neden anlatmadın? Annen, babanı azmettirmiş."

Burnumu çekip güldüm alayla. "Babam, annemi suçlar mıydı sence?"

Ne demek istediğimi artık anlayarak baktı yüzüme. O da babamın o kadın için nasıl hastalıklı bir aşk hissettiğini biliyordu şimdi. Derin bir nefes alıp devam ettim hikâyemi anlatmaya.

"Koltuğa oturup beni yanına çağırdığında günlerdir bunun olmasını beklediğini anladım. Fakat neden bunu beklemeye razı olduğunu anlayamadım. Onun da zekâ seviyesi normalin üzerindeydi. Olayların nasıl işlediğini, insanların neler yapabileceğini benden daha iyi biliyordu fakat o an ikimiz yaşıtmışız gibi hissetmiştim. O an benim kadar çaresizdi babam.

Bana, kiminle gittiğini görüp görmediğimi sordu. O kadın sürekli yalan söylediği için babam bu konuda fazlasıyla hassastı. Ben de doğruyu söyledim, arkalarından bakarken arabanın plakasını görmüştüm.

Birlikte adamı araştırmaya başladık. Birkaç saat sonra onun hakkındaki her şeyi öğrenmiştik. Babam için o gün bir dönüm noktasıydı. O gün sadece karısını, hayatının aşkını değil, insanlığını ve insanlığa olan inancını da kaybetti. Terk edilmesinin sebebinin para olduğuna inanarak, o adamdan daha zengin olmayı saplantı hâline getirdi. Daha zengin olursa o kadından intikamını almış olacaktı. Bizim de daha iyi bir hayatımız olacaktı.

Fakat okyanusun tam ortasında kalmıştık ve babam kurtuluşa yüzdüğünü sanırken bizi kıyıdan daha çok uzaklaştırıyordu.

O günden sonra babam evden çıkmaz oldu. Çıkmak zorunda olduğunda da kapıyı üzerimden kilitliyordu, çünkü benim de onu terk edeceğimden korkuyordu, çünkü elinde sadece ben kalmıştım.

Böylece geceleri uyumamaya başladık, babam üzüntüden uyumuyordu, ben de kendine zarar vermesinden korkarak onun yanından ayrılamıyordum. Manik dönemlerindeyse uyumama izin vermiyordu. İşleri geceleri yürütüyorduk, sistemler sahipsiz kaldığı zamanlarda onları aşıp insanları soyuyorduk. Artık soyduğumuz insanların kim olduğunun bir önemi yoktu. Babam sadece para istiyordu, hiç harcamadığı, istese bile harcayamayacağı kadar çok para.

Ama ben korkuyordum. Bu korku beni tedirgin ediyordu fakat o kadının söylediği gibi duygusuz bir yaratık olmadığımı da anlamamı sağlıyordu. Korkum gibi ikiye bölünmüştüm, bir yanım babama yardım etmek istiyor, bir yanımsa bu işe bir son vermek için yanıp tutuşuyordu. Ama bunu yaparsam babam yapayalnız

kalacaktı, bense sahip olduğum tek kişiyi kaybedecek ve kimsesiz kalacaktım.

Onu kaybetmeyi hiç istemiyordum ama eğer yakalanırsak artık duracaktık. Artık korkmayacaktım ve babam tedavi olabilecekti. Belki ikimiz de daha iyi hissedecektik yakalanınca... En sonunda, artık korkmamak için babamdan ve özgürlüğümden vazgeçmeye karar verdim. Huzur istiyordum, babamın ağlamalarını artık duymak istemiyordum.

On ikinci doğum günüm geldiğinde zamanı geldi diye düşündüm, çünkü ben de cezamı çekecektim. Üstelik ıslahevine gideceğim için sosyal hizmetler tarafından alınıp başka bir aileye verilmeyecektim. Ben yeni bir aile istemiyordum, sadece biraz huzur istiyordum ve huzuru ıslahevinde bulabileceğimi düşünüyordum."

Gözlerime bakarken dudaklarını araladı konuşmak için, bu yüzden sustum, ne diyeceğini duymayı bekledim. Gözlerimden yaşlar düşüyordu.

"Sen kötü bir aileye düşmüş iyi bir çocukmuşsun, Ada. Bu suçu işlemeye mecbur kalmışsın. Neden o küçük yaşında ceza çekmek istedin?"

"Kimsenin hayatı mükemmel değil. Yaptıklarımı kötü ebeveynlerimin üzerine yıkamam. Babama yardım etmeyi ben seçtim, aynı şekilde cezamı çekmeyi de."

"On iki yaşında bir çocuk için çok cesur bir karar."

Buğulu gözlerime eşlik eden buruk bir gülümsemeyle baktım ona. "Orada yaşayacaklarımı biliyor olsaydım böyle bir karar vermezdim muhtemelen. Bilinmezlikle alınan bir karar cesaret sayılmaz."

Yüzüme tuhaf bir ifadeyle bakarken sol elini uzattı. Uzun parmaklarını yanağıma yerleştirip başparmağıyla gözyaşımı sildi. Şimdiye kadar gözyaşımı silen dokuzuncu kişiydi. "Sonra ne oldu?" diye sordu merak eden bir sesle.

"Sonra..." deyip biraz duraksadım, nerede kaldığımı anımsamaya çalıştım. "Doğum günümün bittiği gece, peşimizde olan Aslan Kostakurta'yı aradım ve bizi almasını ama öldürmemesini rica ettim."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum, çünkü dedesinden bahsetmem onu üzebilirdi. Fakat rahatsız olmuş gibi durmuyordu, sanki dedesine öfkeli değilmiş gibiydi. Belki de değildi ama yanına gidecek cesareti yoktu. Bazı insanlar yıktığı yeri tekrar inşa edebilecek olsa da enkazı kaldırmaktan utanabiliyordu.

"Babama, polislerin geldiğini söyledim. Ağlayarak benden özür diledi her şey için. O an onu affedebilirdim ama benden, o kadını suçlu gösterecek hiçbir şey söylemememi istediğinde bundan vazgeçtim. O kadının bizi buralara getirmesine izin verdiği için ve biz cezamızı çekerken, onun acı çekmemesini istediği için çok kızdım. O an kimsesiz kaldığım ilk andı. Aslında bir babamın da olmadığını artık anlamıştım.

Aslan Amca söz verdiği gibi, birkaç kişiyle birlikte geldi. Oldukça nazik davrandılar bize, on iki yaşında olmama rağmen Aslan Amca beni kucağında çıkardı o evden. Korkudan hareket edemiyor ve yürüyemiyordum. Hayatımda ilk kez o zaman çıktım dışarı. Gece olduğu için dışarısı hakkında pek bir fikir edinememiştim ama genel olarak her şeyin güzel göründüğünü düşünmüştüm.

O gece ifademi aldılar, aynı şeyleri birçok kişiye anlatmak zorunda kaldım. Babamın istediği gibi, o kadından hiç bahsetmedim, neler yaptığımızdan bahsettim sadece. Sebepleri değil, sonuçları anlattım.

Ertesi sabah mahkemeye götürülürken ilk defa gündüz dışarıdaydım. Uzun bir süre için bir daha tekrarlanmayacağını biliyordum ama yine de mutlu hissediyordum kendimi. Aslan Amca yanımdan ayrılmadı hiç, ona biraz dışarıda durabilir miyim diye sordum. Gergin olduğumu düşünerek kabul etti fakat ben ilk kez dışarıda olduğum için heyecandan titriyordum.

Mahkeme ve adli psikolog yaptıklarımın farkında olduğuma karar vererek, beş yıl on ay ceza verdiler bana. Böylece ıslahevine gönderildim."

Islahevi kelimesiyle, bir tik gibi, kafam istemsiz bir şekilde sol omzuma yattı. Elimdeki su şişesini açıp bir yudum daha içtim. Egemen gözlerini kırpmadan beni izliyordu ve varlığı tuhaf hissettiriyordu.

"Islahevinden çıktığımda neredeyse on sekiz yaşındaydım, o kadının beni alacağını söyleyerek yetkilileri atlattım. Yoksa beni sosyal hizmetlere gönderecek, birkaç ay sonra tekrar salacaklardı. Bir iki ay rahat yüzü görüp tekrar sokağa atılmaktansa kendimi en baştan buna alıştırmayı daha uygun buldum. Bir süre parklarda gezdim ve iş aradım. Sabıkamı gören herkes bana hırsız gözüyle baktığı için iş bulamadım.

Parktaki simitçi amcanın verdiği bir simitle koca bir günü geçirdiğim zamanlar oldu. Bir gece vakti parkta otururken bir kadının taciz edildiğini gördüm. İlk kavgamı o zaman ettim. Gözüm dönmüştü sanırım, adamı yere sermiştim. Polis gelince kaçmadım, içeride kalmak, dışarıda kalmaktan daha iyi bir seçenek gibi gelmişti. Artık kendimi de koruyabilirim diye düşündüm.

O gecemi nezarethanede geçirdim. Kadın, polisleri onu kurtardığıma ikna etti. Ertesi gün Aslan Amca'yı karşımda görünce utanmasam ağlayacaktım. Onu hep bir kurtarıcı olarak görüyordum kendi içimde. Beni oradan çıkardı ve bana manevi aile bulduğunu söyledi. Yan komşuları olan Leventoğlu ailesiyle görüşmüş ve onlara benden bahsetmişti. Bir hafta sonra kendimi Leventoğlu ailesinin evinde buldum. Asiye Teyze, Yusuf Amca ve Yağmur gerçek bir ailenin üyeleriydi. Beni de içlerine aldılar ve geçmişim konusunda hiç yargılamadılar. Beni kendi kızları gibi sevdiler, Yağmur'dan hiç ayırmadılar.

Eğitimim için denklik sınavlarına soktular beni hemen. Lise denklik sınavını geçip üniversite sınavına girmeye hak kazandım. Fakat Aslan Amca'ya büyük bir hayranlık duyduğum için polis olmak istiyordum. Bu yüzden polislik sınavına girdim. Sabıkamdan dolayı mülakatta elendim. Kalbim ikinci kez o zaman kırıldı.

On sekiz yaşına girmiş, fakat sadece birkaç aydır dışarıda olan biri olarak kendi kültürümüzden pek haberim yoktu. Kendimi hiçbir yere ait hissetmiyordum ve reddedilmek gerçekten etkilemişti beni. Özgür olduğumu hissetmek ve kendimi bulmak için başka bir ülkeye gitmeye karar verdim. Yağmur da benimle geldi ve birlikte Japonya'ya gittik.

Beni polis yapmayacaklarından da kimsenin bu sabıkayla beni işe almayacağından da emindim. Ben de kendimi bildiğim tek konuda geliştirmeye karar verdim. Japonya'da kurslar aldım, birkaç oyun firmasında stajyerlik yaptım. Epey para kazandım, sonra kalbim üçüncü kez kırılınca Türkiye'ye geri döndüm."

Egemen'in kaşları merakla havalandı. "Kalbin bu kez neden kırıldı?" diye sordu.

"Âşık oldum," diye cevapladım sorusunu.

Bunu yüzüne karşı söylemek tuhaf hissettirdi. Biraz önce merakla havalanan kaşları, bu kez cevaptan hoşlanmamış gibi çatılmıştı. Bu yüz ifadesi onu tatlı gösterse de böyle bakmasını istemedim. Beni kıskanmış olmasını istemedim, çünkü bu, beni sevdiğini düşünmeme neden olurdu ve bunu yapmasını istemiyordum. Hiç zamanı değildi.

"O adam mı?" diye sordu. "Kafede tanıştığımız."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. İsmi Eren'di. Babası Türk, annesi Japon olan ve hayatı bana benzeyen biriydi."

Anladım der gibi kafasını sallarken, konuştuğumdan beri ilk kez gözlerini üzerimden çekip etrafa bakındı. Bu hareketi kalbimi kıran yedinci olay oldu, *beni gerçekten seviyor gibiydi.*

"Neden kalbin kırıldı?" diye sordu bu kez. "Seni terk mi etti?"

Gözlerimi yüzünde gezdirirken burukça gülümsememe neden oldu sorusu. Egemen kocaman bir adamdı fakat bazı zamanlarda gözüme küçük, tatlı bir çocuk gibi görünüyordu. Onu böyle görmeyi de istemiyordum ama bu görüntünün, içimde güzel bir duygu uyandırdığını inkâr edemezdim. Kollarımı omuzlarına sarma hissiyle dolduruyordu içimi. Ona bir kez sarılmıştım ve kendimi çok iyi hissetmiştim.

"Hiç sevgili olmadık, beni reddetti."

Kafasını salladı yavaşça. "Hâlâ seviyor musun onu?"

"Altı sene öncesinden bahsediyorum. Ben, babam değilim, beni sevmeyen birinin sevgisini yıllarca içimde beslemem."

Gözlerini gözlerimde gezdirdi ve sanki omuzları gevşedi bu cevabımla fakat hâlâ üzgün bir ifade vardı yüzünde. Artık neden burada olduğumu da benim kim olduğumu da biliyordu.

"Birini sevmek böyledir ama. O sevse de sevmese de hatta yaşamıyor olsa bile sevmeye devam edersin."

Kafamı sallayarak onayladım onu. "Belki de öyledir. Ama babamın hastalıklı sevgisi içinde büyüdüm ben. Babam gibi olmak istemiyorum. Biri seni sevmiyorsa sevmiyordur, beklemenin bir mantığı yok. Bu, sadece bekleyene zarar veriyor. Babam, o kadın yüzünden on altı sene hapis yattı ve dışarı çıktığı ilk gün o kadının kapısına gitti. Aldığı cevap ne peki? Yaşlı yüzünde açılan yaralar ve onu tekrar içeri atacak kanun maddeleri."

Hafifçe kafasını sallayarak onayladı beni. Arkaya ittiği saçı esintiyle alnına düşüp uzun kirpiklerine değdi. Güzel bir yüzü vardı, yeşil gözleri sokak lambasının altında parlıyordu ve ben, kendimi ona anlatıyordum.

"Doğru sevgiyi görmediğin için sevmenin bir zayıflık olduğunu düşünüyorsun," dedi içinde olduğumuz gece kadar sakin sesiyle.

Beklemediğim anda gelen, bana yönelik bu görüş gözlerimin dolmasına sebep oldu. Dudaklarımı birbirine bastırıp yutkundum ve bakışlarımı kucağımdaki elime çevirdim. "Belki de öyleyimdir," diyerek kabul ettim. "Belki de sevilmekten çok anlaşılmak istiyorumdur," diyerek de itiraz ettim.

"İnsan, sevilmekten çok anlaşılmayı istiyordu belki de," diyerek alıntı yaptı George Orwell'dan.

Bu cümle dönüp ona bakmama neden oldu. Onunla bu bankta, daha güzel bir havada ve daha iyi hissederken oturuyor olmak istedim. Onunla aynı tarafta olmak istedim, ondan kaçmak değil, onunla koşmak istedim. Kalbimin kırılacağını bildiğim hâlde istedim tüm bunları. Bu hislerin kalbimi ne zaman doldurduğunu bilmeden istedim.

Elini bana uzattı yine, sağ gözümden düşen gözyaşını sildi. Artık onunla daha yakındık birbirimize, her anlamda. Yanağını okşayarak kafamı kaldırdığında kalbim gerçekten kırılacakmış gibi hissettim.

Gözlerime, üzüntümün onu da benim kadar üzdüğünü hissettirerek bakıyordu. Tekrar dolan gözlerimle dudaklarımı birbirine bastırdım. Ardından, "Bizden olmaz," dedim kafamı iki yana sallayarak.

Sesim kırık ve kısık çıkmış olsa da beni duyduğunu biliyordum. Bizim olmamız bir depremdi ve ikimiz de zaten zorlukla ayakta duruyorduk.

Yüzünde mutsuz bir ifade vardı. Söylediklerimin, üzerinde hiç etkisi olmadı sanki. Hafifçe salladı kafasını biliyorum der gibi ama yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Beni öpeceğini anladım ama anladığım hâlde uzaklaşmadım.

Yanağımdaki elini enseme kaydırdı, kafamı kendine çekerken bana doğru eğildi ve dudaklarımızı birleştirdi. Dudaklarının temasıyla gözlerimi kapattım. İki gözümden de yaşlar süzülüyordu.

Egemen'in öpücüğü tutkulu bir öpüş değildi. Başımı okşamış gibi, bana sarılmış gibi, acımı dindirmek ister gibi saf bir sevgiyle dudaklarını dudaklarıma yaslamış, tek, uzun bir öpücük bırakmıştı. Sağ elimi göğsüne yaslamıştım ve avucumun altında hızla atan kalbi terleyen avuç içimi ısıtmıştı.

Hayatımda ikinci kez kalbim bir adam için bu kadar hızla çarpıyordu ve ilk kez kalbimin böyle çarpmasına sebep olan adamı öpüyordum. Yine de bu öpücüğün hiçbir şeyi başlatmayacağını ikimiz de biliyorduk. Onun şüpheleri, benimse anlatamayacağım sırlarım vardı. Tüm bunlara rağmen, içine düştüğü duyguların ağırlığıyla yine de öpmüştü beni işte. Artık beni sevdiğini biliyordum, o da benim için sadece sevmenin yeterli olmadığını biliyordu.

Dudaklarımdan ayrılıp yavaş bir hareketle benden uzaklaştı ve yeşil gözleriyle yüzüme baktı. Sağ eliyle gözyaşımı sildi yine. "Kahramanlar konusunda haklı çıktın."

Anlamayarak yüzüne baktığım sırada ayağa kalktı ve yanağıma dokundu varla yok arası. "Kahramanlar kendilerini kurtaramıyor gerçekten."

Ardından uzun adımlar atarak uzaklaştı yanımdan. Arkasından bakamadım. Oturduğu yere bakarken, geçmişimden dolayı mı böyle söylemişti, yoksa benim Kuzgun olduğumu düşündüğü için mi anlayamadım.

Kafemin önünde bağdaş kurup oturmuş, sırtımı duvara yaslamış, güneşin doğmasını bekliyordum. Anahtarlarım vardı, kafeyi

açabilirdim veya arka kapıdan girebilirdim ama vaktinden önce açmak istememiştim. Her şeyin bir vakti olduğuna ikna etmeye çalışıyordum kendimi. Her şeyin bir zamanı vardı. *Her şeyin, her şeyin, her şeyin.*

İçimden bunu tekrar ederken, işlek cadde sabah işe giden insanlarla dolmaya başladı yine. Bu kalabalık benim için değildi ama yalnızlığımı kaçırıyordu. Kolumdaki saat, saati bildirmek üzere birkaç kez çalıp sustu; yedi olmuş olmalıydı nihayet.

Birkaç dakika sonra Ömer başımda dikildi. Cebinden anahtarlarını çıkarırken kafamı kaldırıp ona baktım. O da bana bakıyordu. "Kötü bir geceydi ha?" diye sordu fakat sözde bir soruydu, benden cevap beklemiyordu. Cevap verecek durumda da değildim, çok fazla konuşmuştum tüm gece.

Anahtarı kilide sokup kepengi kaldırdı önce. Ardından kapıyı açtı ve elini bana uzattı. Bana elini uzatması aklıma *onu* getirdi. Gözlerimi kapatarak elini unuttum, beni ayağa kaldırırken gözlerimi açıp üzerimi silkeledim.

Ömer geçmem için kapıyı tuttu. "Kavga mı ettin?"

Yüzüne öylece baktığımda kendi burnunu gösterdi ve parmağıyla bir daire çizdi.

"Sayılır," diyerek içeri girdim ve her zaman oturduğum masaya doğru ilerledim.

Başka bir soru sormadı. Kasanın arkasına geçip çay ve kahve hazırlamaya koyuldu. Koltuğa gömülüp bacaklarımı kendime çektim ve üzerime bir şal örttüm. Kendimi hasta gibi hissediyordum, burnum akıyordu.

"Müzik açar mısın?" diye seslendim Ömer'e.

Kafenin sessizliği sinirimi bozuyordu. Birkaç dakika sonra klasik müzikle doldu içeri. Şala sarınmış, öylece koltukta otururken diğer çalışanlar da gelmeye başladılar. Hepsi bana günaydın dilerken başımla selamlayıp günaydın dedim fakat her gün sevedikleri, neşeyle yaptığım bu eylem külfet gibi geliyordu bugün.

Ömer önüme bir bardak kahve bıraktığında aklıma babam geldi. Onu Yağmur'la bırakmıştım, eve gitmiş miydi? Canı acıyor muydu? İlk gecesinde tek başına mı uyumuştu, yoksa Yağmur onu bizim evimize mi götürmüştü?

Masanın üzerine bıraktığım telefon titrediğinde elimi uzatıp aldım ve ekrana baktım. Yağmur'la bir fotoğrafımız belirmişti ekranda ve üzerinde adı yazıyordu. Aramayı cevapladım ve telefonu sağ omzumla kulağımın arasına sıkıştırarak, kollarımı göğsümde birbirine bağladım ısınmak için.

"Efendim?"

"Carpe Diem'de misin?" diye sordu. Sesinde bir tuhaflık vardı.

"Evet. Bir şey mi oldu?" diye sordum merak ederek.

"Az önce bir haber aldım. Egemen'i kızağa almışlar."

Kaşlarım çatılırken yerimde dikleştim ve telefonu elimle kulağıma yasladım bu kez. "Kızağa mı almışlar? Neden?" Daha birkaç saat önce benimleydi, bu kadar kısa sürede kızağa alınacak ne yapmış olabilirdi?

"Görevini kötüye kullanmaktan olduğunu duydum fakat detayları henüz bilmiyorum."

Dün yaşananları düşünürken, Gökhan Atahan'ın Egemen'e nasıl baktığını hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Sanırım ben ne olduğunu biliyorum," dedim öfkeyle. "Egemen bir şey yapmadı, iftira atıyorlar."

"Emin misin?"

Kafamı salladım. Elbette emindim, Egemen'in mesleğine ne kadar düşkün olduğunu biliyordum. "Eminim. Onunla ilgilenir misin?" diye sordum.

Egemen şu an çıldırmış, aynı zamanda yıkılmış olmalıydı. Onun yanında olmak isterdim fakat buna ben sebep olmuştum.

"Bu işin aslını biliyor gibisin."

Sinirle gülümsedim. "Canı yanınca, bulunduğu mevkinin gücüne sığınıp masum insanları harcamaktan zevk alan bir şeref yoksununun canını yakarken Egemen de yanımdaydı. Cezasını bana kesemedikleri için ona kesiyorlar."

"Atahanlar mı? Gidip güvenlik görevlilerini mi dövdün?"

Dediklerini kafamı sallayarak onaylarken alnımı ovdum. "Onlar da Egemen'i suçlamış olmalılar."

Anladım der gibi bir mırıltı çıkardı. "O hâlde önce merkeze uğrayıp olayın aslını öğrenir, ne yapabileceğimizi konuşmak için daha sonra kafeye gelirim. Telefonun açık olsun."

Ona her geçen gün minnettarlığım artıyordu ve nasıl ödeyeceğimi kesinlikle bilmiyordum. "Teşekkür ederim, Yağmur."

"Rica ederim... Bu arada, baban dün akşam bizde kaldı, merak etme."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı salladım o göremeyecek olsa da. "Teşekkürler."

"Teşekkür etmene gerek yok. Telefonu kapatıyorum şimdi. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonumu sinirle masaya koyduğumda karşımdaki sandalye çekildi ve Arashi Sato oturdu.

"Seninle uğraşamayacağım, inine geri dön," diye söylendim üzerimdeki şalı bir kenara çekerken.

Yüzünde keyifli bir gülümsemeyle bana bakarak, oturduğu koltuğa yayıldı iyice. "Birincisi, akbabalar inde yaşamaz. İkincisi, canın sıkkın olduğunda acayip güzel görünüyorsun."

Telefonumu avucumun içinde sıkarak ayağa kalktım. Kahvemi de yanıma alıp kapıya doğru ilerlemeye koyuldum.

"Sevgilini kızaktan kurtarmaya mı gidiyorsun, onunla uçurumdan aşağı kaymaya mı?"

Söylediği şeye sinirlenerek hafifçe ona döndüm. Keyifle dişlerini göstererek güldü bana, bu olayı sabahın bu saatinde bilmesine imkân olmadığına göre bu işte bir parmağı olmalıydı.

"Birincisiyse bol şans dilerim, ikincisiyse iyi eğlenceler."

Sinirle derin bir nefes alıp dudaklarımı yaladım. Bu işte parmağı vardı ve lafı dolandırıyordu. "Dikkatimi çekmek için ucuz numaralara mı başladın?" diye sordum ben de onu sinirlendirmek için. Ucuzluk onun işi değildi fakat yaptığı işin ucuz bulunması onu çıldırtan şeylerden biriydi.

Sinirle ayağa kalkıp takımının bir düğmesini ilikledi ve ellerini ceplerine sokup karşımda dikildi. Boyu benden uzun olduğu için hafifçe bana doğru eğildi küçümser gibi. "Sevgili ağabeyin, sevgilini kurtarmak için oraya gittiğinde bir kamera kaydı görecek. Ve o kamera kaydını izlediğinde yaptıklarımın ucuz olmadığını anlayacak. Bir karar vermek zorunda kalacaksın. Ya muhteşem bilgisayar bilgini kullanarak kamera görüntülerinin sahte

olduğunu ve kimin yaptığını kanıtlayacaksın ya da kendini biraz daha deşifre etmemek adına susacak ve o kızağa binip onunla uçurumdan aşağı kayacaksın."

Yumruklarımı ve dişlerimi sıktım. Kamera görüntüleriyle oynamış ve her ne yaptıysa bu görüntülerde Egemen'i suçlu çıkarmıştı. Bu yaptığıyla Egemen'in sadece benden daha çok şüphelenmesini değil, aynı zamanda mesleğini Kuzgun'a borçlu olduğunu hissetmesini istiyordu. Ben sinirle ona bakarken onun siniri uçup gitmişti.

"Cici baban şeytanın biri, hediyemi sorgusuz kabul ederek epey iş birliği sağladı. Ayrıca dün yaşananlar bana öyle ilham oldu ki tüm bunlara vesile olduğu için babana teşekkür etmek isterim."

Kendimi tutamayıp karın boşluğuna yumruk attığımda nefessiz kalarak iki büklüm eğildi. Kafedeki herkes şaşkınlık içinde bize bakarken, kafasını kendime çekip kulağına fısıldadım.

"Son yaşananlardan sonra bir melek olmadığımı anladığını sanıyordum, beni kendine düşman etme demiştim. Arashi Sato, artık birer düşmanız."

#12. Bölüm:
Sorgulanan ve Sorgulayan

Her günahın bir yapıcısı vardır, her suçun bir azmettiricisi ve her kötü niyetin kendince bir sebebi vardır. Öyle ki kişi kendini suçlu görmez, hatta kendince diğer insanlardan daha üst bir seviyede olduğunu düşünür, çünkü kendi adaletini kendi sağlayabiliyordur.

Benim yaptığım şey bu değildi. Amacım bu değildi. Ben kendi davam için savaşmıyordum. Ben kendim için adalet aramıyordum, toplum için arıyordum. Ben hâkim değildim, yargıç da. Ben tokmaktım, ben kalemdim. Tokmağın ne hükümle ineceğinde, kalemin ne zaman kırılacağında rol almayı tercih ederdim.

Fakat bazen tokmağın inmesi gereken baş büyük, tokmağı tutan el güçsüz oluyordu ve tokmağı tutan el güçsüz olduğunda tokmağın rolünün bir önemi kalmıyordu. Ne acıdır ki bazen tokmağın ele alınmadığı bile oluyordu.

Egemen'in durumu buna bir örnekti işte. Tokmağın inmesi gereken kişi bir milletvekili adayı olduğunda hiçbir hâkim o tokmağı elinde tutmak istemiyordu. Bir polis memuru için bir milletvekili adayını kimse karşısına almak istemiyordu. Zira sadece polisin kendi itirazı, itibarı ve olayın tek şahidi eski bir suçlu olan ben olduğumdan, bunu soruşturmak bile istemiyorlardı, tahmin edebiliyordum. Bu yaşananlar sadece Egemen'in başına gelmiyordu. Egemen, yanlış zamanda yanlış yerde olan, başı büyük namussuz birilerinin sinirine dokunan namuslu kimselerden sadece biriydi.

Egemen'in mesleğine olan düşkünlüğünün altında yatan sebebi bildiğimden, mesleğinden olacak olması çok daha fazla sinir kıyordu canımı. Bu mesleğe acılarını verdiğini, kendini adadığını biliyordum. Kendi gözlerimle görmüştüm işini nasıl canla başa

yaptığını. Mesleği, hayatının en büyük parçasıydı ve şimdi benim yüzümden onu elinden alıyorlardı.

İstemediğim şeylere sebep olmaktan ruhum yorulmuştu artık. Ruhumun etrafı deliksiz bir kumaşla yamanıyordu sanki. Her olay sonrasında daha çok nefessiz kalıyordum.

Derin bir iç çektim sıkıntı içinde. Arashi'nin söylediklerini anımsadım, Egemen'i aklamanın tek yolu o görüntü kayıtlarının orijinal olmadığını kanıtlamaktı. Gökhan Atahan'ı tehdit ederek şikâyetini geri çektirsem bile -ki çektirirdim- yeterli olmayacaktı, ortada görüntüler vardı. Artık olay Gökhan Atahan'la sınırlı değildi, emniyet teşkilatının itibarıyla da ilgiliydi.

Egemen'in mesleğine geri dönebilmesi için tamamen aklanması, bu işten başı dik çıkması gerekiyordu. Görüntülerin sahte olduğunu kanıtlamamın iki yolu vardı; ya görüntüleri çalacak ve kendi yöntemlerimle çözecektim -ki Kuzgun'un bunu yapması Egemen'in şüphelerini güçlendirebilirdi- ya da gidip bizzat, kendi kimliğimle profesyonel yardım teklifi sunacaktım onlara. Bu da bu işte hâlâ çok iyi olduğuma dikkatleri çekerdi, herkesin Kuzgun olduğuma dair şüphesi artardı ya da onlara yardım ettiğime göre Kuzgun olmadığımı düşünerek, onu yakalamam konusunda da yardımımı isterlerdi.

Kafamı iki yana salladım, ikinci seçenekte kestirilemez pek çok değişken mevcuttu. Düzlüğe çıkmak isterken *bataklığa* daha çok kayabilirdim. Olaya ilk fikirden yola çıkarak, bir başka açıyla bakmaya çalıştım. Yardıma ihtiyacı olan Egemen değil de başka bir polis olsaydı Kuzgun yardım eder miydi? Bir şekilde öğrenecek olursa ederdi, kim olursa olsun, masumun yanında, zalimin karşısında duran bir ideolojiydi Kuzgun. Evet, Egemen peşimde olan polisti ve benden şüpheleniyordu. Fakat özgürlükten daha önemliydi bu fikrin korunması, bu fikri korumak için Arashi'yle savaşıyordum. Pes etmeyişimin sebebi bu fikri korumaktı. Kendi doğruları için benimle karşı karşıya gelen iyi bir adama yardım edebileceksem ederdim, elini tuttuğum an beni vurması önemli değildi, yaralar iyileşir, fikirler ölmezdi. Ben, bir insan değil fikirdim ve fikirler insanları seçmezdi, insanlar fikirleri seçerdi.

Kuzgun, ben olsam da olmasam da Egemen'e yardım ederdi. Egemen'in şüpheleri önemli değildi. Yapılması gereken neyse o yapılacaktı. Arashi Sato köşeye sıkışmamı istiyorsa, ben de sırtımı duvara verecek ve onu karşıma alacaktım o hâlde.

"O hâlde karar verildi," diye mırıldandım karşımdaki gölgeme bakarak.

O, gölgem değildi, o, karanlıkta ortaya çıkan, gölgelerde saklanan Kuzgun'du. Elimdeki teneke kutuyu havaya kaldırıp gölgemle kutularımızı tokuşturdum. "Kuzgun'a."

Elimdeki soğuk çaydan bir yudum aldım. Soğuk sıvının içimde izlediği yolu hissedebiliyordum, göğsümün tam ortasından ilerliyor, yanan yerlere serinlik veriyordu. Bu, aklıma Egemen'in şimdi nerede olduğu sorusunu getirdi. Acaba neredeydi? Nasıldı? Çok sinirli miydi hâlâ? Tek başına mıydı, yoksa Hasan'la mıydı? Aslan Amca olanları duymuş muydu?

Son soru şakağımda bir ağrının peyda olmasına sebep oldu. Aslan Amca'ya karşı da mahcup hissediyordum kendimi. Benden Egemen'i korumamı, arkasını kollamamı istemişti. Emanetine ihanet etmiş gibi hissediyordum, üstelik bu ilk değildi. Teneke kutunun soğuttuğu avucumu alnıma bastırdım. Bir gün önce Egemen'in avucumu ısıtan kalbini anımsayarak derin bir nefes aldım, her şey üst üste geliyordu.

Sıkıntı içinde saçlarımı karıştırıp oturduğum kaldırımdan kalktım. Gölgem benimle kalkarken, arkamdaki tabeladan sırtıma vuran kırmızı ışık, yerdeki gölgemi kan gölü içinde yüzüyor gibi gösteriyordu. Bu görüntüye karşı dudaklarımda buruk bir gülümseme oluştu.

"İşte yerde yatıyorsun, kanlar içinde," deyip elimdeki teneke kutundan son bir yudum daha aldım. Onu izlerken kafamı iki yana salladım. "Ölü değilsin ama yaşamıyorsun da."

Elimi, gölgemin kalbinin üzerine gelecek şekilde ileri uzattım ve teneke kutuyu ters çevirdim. Kutudaki sıvı kalbinin üzerine dökülüp yayılmaya başladı. Kırmızı tabeladan yansıyan ışıkta sıvı gerçek kan gibi görünüyordu, sanki kalbinden vurulmuş gibi önümde yatıyordu.

"Öldüğünde kim ağlayacak arkandan dersin?" diye mırıldanıp boş teneke kutuyu avucumun içinde buruşturdum. Gözlerimi üç metre karşımdaki çöp kutusuna çevirip elimi kaldırdım ve kutuyu basket atar gibi atmadan önce devam ettim sözlerime. "Kendime oy veriyorum."

Teneke kutu çöp kutusuna girdiğinde elimi indirdim ve cesedimi arkamda bıraktım.

Kafenin kapısına ilerledim yavaş adımlarla. Kapıyı açar açmaz Anita'nın sesi kulaklarıma doldu. Kafamı çevirip ona baktım. Benimle göz göze geldiğinde gülümsedi ve göz kırptı. Gülümsemesine elimden geldiğince karşılık verip göz kırptım ben de.

O an aklıma gelen fikirle gözlerimi etrafta gezdirdim, Arashi Sato burada değildi. Onunla artık düşman olduğum için burada oturmayacak gururu olduğundan değildi bu, muhtemelen bir işi vardı fakat mutlaka buraya gelecekti, biliyordum. Ama şu an burada olmamasına memnundum.

Anita'nın önünden geçerken sağ işaret parmağımı havada bir tur çevirdim. Anita şarkı söylemeyi bırakmadan kafasıyla beni onayladı. Yoluma devam ettim ve her zaman oturduğum masalardan birine geçtim.

Koltuğa gömülüp arka cebimden telefonumun çıkardım, ekranı yukarı gelecek şekilde masaya koydum. Hazer yanımdaki koltuğu çekip oturdu ve gözlerini bana çevirdi. "Biraz daha iyi misin?"

"Olurum," diye temin ettim onu.

Daha iyi hissettiğim zamanlar mutlaka gelecekti. Bu düşünceydi hepimizi ayakta tutan. Her şeyin geçeceğine olan inancımız tecrübemizden geliyordu.

"Aç mısın?" diye sordu bu kez.

Gözlerimi ona çevirdim. "Çok istiyorsan bana ve Anita'ya hafif bir şeyler getirebilirsin."

Yüzünde bir gülümseme oluştu ve kafasını sallayarak beni onayladı. Ardından şarkının ritmiyle salınarak ayağa kalkıp uzaklaştı yanımdan.

Birkaç dakika Anita'nın güzel sesini dinledim. Şarkıları caz versiyonuyla söylemeyi seviyordu, bu yüzden bir şarkı normal süresinden biraz daha uzun sürüyordu. Hazer masaya bir şeyler

getirirken şarkısını henüz yeni bitirmişti. Alkışlarla küçük yükseklikten inip yanıma adımladı. Kafe içindeki herkes hoparlörlerden yayılan klasik müzikle yemeğine devam ederken karşıma oturdu.

"Nasılsın, bir tanem?" diye sordu merakla. "Yüzünden düşen bin parça."

Yabancılar deyimleri bizden daha çok kullanıyorlar diye düşündüm. Sanırım yabancı dil öğrenirken deyim ve atasözlerini de öğrenmek o dile hâkimiyet hissi veriyordu insana.

"İdare ediyorum. Puzzle yapmakta da iyiyimdir, tek parçamı kaybetmeden hallederim bunu da."

Cevabıma kıkırdayıp dirseklerini masaya, çenesini de avuçlarına yasladı. "Senin kelime kullanımına ve zihnine hayranım gerçekten."

Gülümsemedim. "Benim de sende hayran olduğum birtakım yetenekler var."

Neyden bahsettiğimin bilinciyle dişlerini göstererek gülümsedi bu kez. "Bak sen," deyip kaşlarını kaldırdı merakla. "Konu nedir?"

Oturduğum yerde dikleşip dirseklerimi masaya yasladım ben de. "Belirli bir müşteriden telefonunu almanı rica edeceğim senden. Eğer kabul edersen tabii."

"Bunu neden istiyorsun peki?"

"Bir iddiaya girdik, yenilmek istemiyorum. Yenilmemek için de geçmiş hamlelere göz atmaya ihtiyacım var."

Arashi Sato'nun telefonunu istiyordum, çünkü takıntılı bir şekilde attığı her adımı not eden biriydi. Geçmişte attığı adımları izlemek onun önüne geçmemi sağlayacak, onun lehine olan şeyleri aleyhine çevirmemde yardımcı olacaktı bana. Egemen'e yardım edecektim fakat bir yanda da onunla ilgilenmem gerekiyordu. Ona şantaj yapabileceğim bir şey bulmalıydım. Kafasını anladım der gibi sallarken, çatalını eline alıp önündeki salataya batırdı. Çatalına takılanları ağzına götürüp çiğnedi ve yuttu. "Sorun çıkarak biri değil, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. Onun için sorun olacağını düşünsem asla teklif etmezdim.

"Telefonunun çalındığını fark ettiğinde hoşuna bile gidecektir."

Bu söylediğime güldü. "Gerçekten ilginç arkadaşların var."

Bu, Arashi Sato için oyununa dâhil olduğum anlamına gelecekti ve bundan keyif bile alırdı. Kaybetme ihtimali ona zevk veren en büyük unsurdu ve bu ihtimale karşı kazanmak en büyük zevkiydi. Bunu nasıl yaptığımı bile sorgulamayacak, hatta farkına varamadığı için zevk duyacaktı.

"O hâlde sadece fotoğrafını göstermen yeterli, bir tanem," deyip omuz silkti gülümseyerek.

Memnuniyetle gülümsedim. Kleptomanisi olan ve bunu küçük yaştan beri durduramamış olanlar en iyi hırsızlardan bile daha iyilerdi ve Anita da onlardan biriydi. Arashi Sato'dan telefonunu çalabilecek biri varsa o da şu an karşımda oturuyordu.

"İtalyanlardan hoşlanır mı?" diye sordu şakayla.

Arashi'nin en son ne zaman bir ilişkisi olduğunu net olarak bilmiyordum ama kadınları severdi, bunu biliyordum. Aşk oyunları oynamayı ve âşıkmış gibi davranmayı severdi. Hayat onun için bir oyun alanıydı ve o, en çok kadınlarla oynamayı seviyordu.

"Kadınları sever, genel olarak," diye açıkladım kısaca.

Kafasını sallayarak çatalı bir patates kızartmasına sapladı. "Sorun olmayacaktır o hâlde."

Ben de sorun olacağını düşünmüyordum. "Kıyafetlerinden söz açabilirsin onu gördüğünde. Giyimine takıntılıdır."

Beni onayladığında ben de kafamı sallayarak onu onayladım ve sabahtan beri hiçbir şey yemediğim için çatalımı elime alıp önümdeki salataya batırdım. Çatalıma batanları ağzıma atıp çiğnemeye başladım. Midem hiç istemiyordu ama yuttum. Biraz peynir atıştırdığım sırada kafenin kapısının açılırken çıkardığı sesi işittim.

Beklenti içinde olan gözlerim kapıya döndü ve beklentimi karşımda gördüm. Arashi Sato, yüzünde her zamanki gülümsemesiyle kafeye girip, beni eliyle koymuş gibi bularak gözlerime baktı. Beni sinirlendirmek için gülümseyen bir yüz ifadesiyle selam verdi ve yanımıza ilerlemeye başladı. Kafamı onaylamaz bir şekilde iki yana sallayarak, bıkkın bir ifadeyle ona bakıp gözlerimi Anita'ya çevirdim. Sanki muhabbete devam ediyormuşuz gibi eğildim hafifçe. "Buraya geliyor."

Anita yüzyıllık dolandırıcıymış gibi, hiç bozuntuya vermeden hafifçe kafasını salladı ve yemeğini yemeye devam etti. Bir dakika

kadar sonra Arashi Sato yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Anita'nın kafası doğal bir şekilde ona kaydı, ardından meraklı bir yüz ifadesiyle bana döndüğünde Arashi ondan beklediğim gibi kendini tanıttı.

"Lütfen rahatsız olmayın, afiyet olsun. Ben Arashi, Ada'nın eski bir arkadaşıyım," deyip gözlerini bana doğru çevirdi.

Anita hâlâ bana bakarken kafamı sallayarak onayladım. Yüzünde tatlı gülümsemesiyle elini uzattı ve Arashi Sato'yla tanıştı. "Anita."

"Memnun oldum. Sesiniz gerçekten çok güzel," diye iltifat etti nazik bir tonla Arashi. Daha önce de onu burada dinlemişti elbette.

Anita ona tatlı tatlı gülümseyip teşekkür etti. "Asyalı mısınız?" diye sordu ilgiyle.

Arashi kafasını sallayarak bana baktı. "Evet, Japon'um. Ada'yla da orada tanıştık."

Anita merakla yerinde kıpırdandı, tamamen role girmişti. "Ah, bayılırım Japonya'ya. Bir kez gitme şansım olmuştu. Kıyafetlerin kesimlerine ve insanların tarzlarına bayılmıştım. Sizin de tarzınız çok hoşmuş," dedi onu süzerek.

Arashi Sato zeki bir adamdı fakat her kadını aptal sayardı. Anita'yı da aptal sanma hatasına düşerek kendini sohbete kaptırdı. Kıyafetler hakkında konuşmaya başladıklarında bıkkın rolümü oynadım, zira pek de rol yapmıyordum.

Anita gerçekten moda konusuna hâkimdi, bu yüzden söyledikleri hiç sııtmıyordu. Bir süre sonra onları dinlemeyi bırakmıştım. Aklım sürekli başka yerlere kayıp duruyordu. Gözlerimi telefonumun ekranında gezdirip duruyordum. Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum. Egemen'in beni aramasını mı? Bana bağırmasını mı? Beni suçlamasını mı? Yoksa sadece yanına çağırmasını mı? Dün gece olanlardan sonra onunla yan yana bile gelmemeliydim. Ona hem biz olamayız deyip hem de yanında yöresinde gezemezdim. İkiyüzlü bir insan değildim, olmayı da istemezdim.

Arashi Sato ayağa kalkınca gidiyor sanarak ona döndüm ama hâlâ Anita'yla muhabbet ettiklerini gördüm. Ona sevimli gücükler atarak kendi etrafında döndü. Anita bunu rica etmiş olmalıydı

ve Arashi şirinlik yaparak onunla kendi içinde eğleniyordu. Fakat Anita'nın amacı telefonunun nerede olduğunu görmekti sadece.

Anita gördüklerinden memnun olmuş gibi beğeniyle kafasını salladı, çenesini avucuna yasladı ve şirin bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Asyalı erkekler de giyinmeyi İtalyanlar kadar iyi biliyorlar gerçekten," dedi gördüklerinden memnun kalmış gibi.

Arashi eğlenen bir ifadeyle teşekkür etti fakat gerçekten göğsü kabarmıştı. Giyimine olan takıntısı terk edilmişliğinden geliyordu bana göre. Kıyafetlerini üzerine bir zırh gibi giyiyor, iyi görünerek, istenilmemiş oluşunu unutturuyordu kendine. İyi göründüğünde herkes tarafından istenileceğine inandırıyordu ve narsistliği de buradan geliyordu.

Arashi henüz ayaktayken Anita ayağa kalkıp moda hakkında bir şeyler konuşmaya devam ederek, onun üzerinde bir şeyler yapmaya başladı. Arkasına geçtiğinde Arashi gözlerini bana çevirip sinsi bir şekilde gülümsedi.

Ben de ona samimiyetten uzak bir gülümsemeyle karşılık verdim. Doğal davranarak onun sinirini bozacak bir cümle kurdum. "Anita, eşin nasıl?" diye sordum.

Arashi onun evli olduğunu öğrenince kafasını iki yana salladı ama yüzünde yine de eğlenen bir ifade vardı.

O, gururu olmayan bir adamdı, bir kadının evli olup olmaması onu durduracak bir şey değildi. Yine de onunla alay etmem hoşuna gidiyordu. Mazoşistliğin uç noktalarındaydı, aşağılama bile onun için bir zevkti.

"İyi canım, çalışıyor işte," dedi Anita ve Arashi'nin önüne geçip dönmesini rica etti. Arashi etrafında bir tam tur döndükten sonra Anita beğeniyle gülümseyip ona başparmağını kaldırdı. "Çok güzel oldu."

Birlikte yerlerine geçtiler. Arashi oturduğunda bir şey fark etmiş gibi durmuyordu. Anita masanın üzerindeki telefonundan saate baktı. "Ben artık kalksam size ayıp olur mu?" diye sordu gözlerini ikimizin üzerinde gezdirip.

Kafamı iki yana salladım. "Olmaz elbette, teşekkürler bu akşam için," dedim gülümseyerek. Kafasını sallayarak ayağa kalktı

ve Arashi'yle vedalaştı. Yolcu etmek üzere onunla kafenin dışına kadar gittim Arashi'yi gerimizde bırakarak.

Kafeden çıktığımızda Anita gülerek Arashi'nin telefonunu uzattı. Memnun bir ifadeyle gülümseyerek elinden telefonu aldım. Fakat Arashi'nin arka cebinde olan telefonun artık olmayışını nasıl fark etmediğine anlam veremedim.

"Telefon arka cebindeydi ve otururken fark etmedi. Yerine ne koydun?"

Dudak büzdü. "Bana bir sigara tabakası borçlusun."

Aldığım cevapla bu kez gerçekten güldüm. "Sen çok zeki bir kadınsın."

Uzanıp yanağımdan öptü. "Biliyorum," deyip göz kırptı ve arabasına doğru ilerlerken bana el salladı.

"Bu iyiliğini unutmam," diye seslendim arkasından.

"Unutmasan iyi olur," diyerek arabasına bindi ve cadde üzerinde yol adı.

Elimde Arashi'nin telefonunu sallayarak ben de kendi araba doğru ilerledim. Arashi Sato'nun dijital günlüğünü tutuyordum elimde ve o, bu telefonun içindekileri yok etmeden önce her bir bilgiye sahip olmam gerekiyordu.

Aslan Amca haklıydı, suçlular olay yerine dönüyordu, mağdurlarsa kürkçü dükkânına. Ben şimdi, Aslan Amca'nın dizinin dibinde oturmuş ve başımı dizlerine yaslamışsam mağdur mu sayılırdım?

Aslan Amca saçlarımı okşamaya devam ederken, geldiğimden beri tek kelime etmemiş, başıma gelenleri gözden geçirip durmuştum. Ben Ada'ydım, yalnız Ada. Başındaki dertlerle mücadele eden Ada, başını dik tutan Ada, duygularını frenleyen Ada, mağdur, yaralı, arkada bırakılan, gözden çıkarılan, kovalanan ve dışlanan Ada. Hep üzülen Ada.

Derin bir nefes alıp yanağımı dizine daha çok yasladım.

Konuşmaya hazır olduğumu düşünerek, "Baban çıkmış," dedi yumuşak bir sesle.

"Hımm," diye mırıldandım sadece.

Onunla ne yapacağımı da bilmiyordum. Şu an neredeydi bilmiyordum, düşünmemeye çalışıyordum.

"Konuştun mu onunla?"

Bu, alayla gülmeme sebep oldu ama içim hiç gülmüyordu. "Çıktığı ilk günün akşamı o kadına gidip karakollara düştü."

O kadına gitmeseydi, ben de oraya gitmeyecektim. Egemen peşimden gelmeyecekti, bunların hiçbiri olmayacaktı. Sıkkın canım daha çok sıkılmayacaktı. "Yine o kadını bana tercih etti," dedim alçak bir sesle.

"Görkem'i görmek istemiştir belki?" deyip başka bir taraftan bakmak istedi fakat başka bir tarafı yoktu. Onu tanıyordum.

Kafamı iki yan salladım yavaşça. "O kadına gitti, biliyorum. Bunca sene sonra nasıl biri olduğunu görmek istedi."

Derin bir nefes aldığını işittim, saçlarımı okşamayı bir an olsun bırakmadı.

"Bazen âşık olmak böyledir, Ada. Mantık ararsan bulamazsın, açıklayamazsın. Kime gider seçemezsin, yazıldı mı alnına silemezsin. Gitmek istersin gidemezsin, kalmak istersin kalamazsın. Sen onu istersin, o, başka birini. Sen olmaz dedikçe oldurur, oldurmak istedikçe kaldırır, en ulaşılmaza kondurur. En çok canını yakan da odur, onsuz durulamayan da. Tüm belalar da ona okunur, tüm şiirler, serenatlar da. Sana kırk kapı da gezdirir, sayfa sayfa methiye de düzdürür. Gönlün, düşmüşse bir zalime ölümden ölüm beğendirir ama düşerse gönlü temiz birine sana cennetten bahçe gezdirir."

"Vazgeçmek bu yüzden var," dedim mutsuz bir sesle. Seneler önce ben de vazgeçmiştim, şimdi de vazgeçmek üzereydim.

"Baban sağlıklı düşünebilen biri değil, Ada, ona biraz zaman ver. Yeterince yargılandı seçimlerinden dolayı, onun yargılanmaya değil konuşmaya ihtiyacı var. Git, konuş onunla, bir de sen celladı olma. Çünkü içinde bir yerde hâlâ onu çok özlüyor ve ona çok üzülüyorsun. Eğer celladı olursan babanın, ilmeği onun boynuna geçirip kendi altındaki tabureye vurmanla aynı şey olur bu."

Sol gözümden akan yaş kumaş pantolonuna düşüp kayboldu. Dün Yağmur'a ve Egemen'e ağlıyordum, şimdiyse Aslan Amca'ya. Artık ağladığımda yanımda birini bulmak zor değildi ama

Egemen şimdi yalnız olmalıydı. Benim yüzümden mesleğinden olmak üzereydi.

"Bugün olanları da duydun mu?" diye sordum mahcup bir sesle.

"Egemen'i mi soruyorsun?"

Kafamı salladım yavaşça. "Benim yüzümden oldu."

"Niçin senin yüzünden olmuş olsun? Sen mi çağırdın onu oraya? Sen mi istedin müdahale etmesini? Videoyla sen mi oynadın?"

Kafamı iki yana salladım. Ben istememiştim, asla istemezdim fakat yine de Gökhan Atahan beni sinirlendirmek için onu kullanmıştı. Bana gücünü gösteriyordu, gövde gösterisi yapıyordu ve Arashi işleri içinden çıkılmaz bir hâle sokuyordu. "O video... benim yüzümden oldu. Benim şeytanlarım yüzünden."

Müslümandım fakat ne zaman Aslan Amca'mla konuşsam kendimi günah çıkarır gibi hissediyordum, elimde değildi bu. Çok küçük yaşta başlamıştım sorgulanıp ifade vermeye.

"Belki de öyledir, bilemem. Ama Egemen'i oraya senin şeytanlarının getirmediğine eminim. O, kendi şeytanlarının bile sözünü dinlemez."

Benim kürkçü dükkânım burasıydı, peki o nereye dönüyordu? Kimin dizlerine yatıp dinleniyordu? Kendi ininden kovulup başka birinin ininde saklanan bir tilki gibi hissediyordum kendimi. Egemen'in görmesi gereken şefkatten nasipleniyordum.

Kafamı dizlerinden kaldırıp sol yanağımı kuruladım ve derin bir nefes aldım. Oturduğum yerden kalkıp yanına, koltuğa oturdum. Bana döndü biraz ve yavaşça elimi tuttu.

"İyi misin biraz daha?" diye sordu.

Kafamı salladım. "İyiyim, sen de iyi ol. Sıkma canını, Egemen için elimden geleni yapacağım," diye temin etim onu.

Bana güvenen bir bakışla kafasını salladı. "Sen iyi bir insansın, Ada. Eğer elinden bir şey gelirse yapacağından hiç şüphem yok ama kendini hırpalama. Cihan söyledi, köprücük kemiğini kırıyormuşsun neredeyse."

Elimi elinin üzerine koyup sıktım. "Merak etme, dikkat ederim," deyip burukça gülümsedim.

"Senden bir şey rica edebilir miyim?"

Kafamı salladım hızlıca. "Ne istersen."

"Egemen'in neden polis olduğunu sana anlatmıştım. Bu mesleğe tüm acılarını ve kızgınlığını gömdü. Şimdi onu mesleğine yönelik suçladıklarında sinirden deliye dönmüştür, yediremiyordur kendine. Tek yaşıyor evinde, kimseye yük olmayayım diye de gitmez inadından şimdi bir yere. Susar, günlerce tek başına oturur. Annesi de yok başında... Yemek yer mi yemez mi canı sıkıldığında onu da bilmiyorum ki. Gidip yanlış bir şey mi yapar, sakince mi oturur... Onu tanımamıza izin vermedi," derken gözleri doldu ne kadar savaşsa da kendisiyle. "Sen... göz kulak olursan... Çünkü bunu rica edebileceğim ve onun da yanına yaklaştıracağı başka kimse yok. Cem'i kardeşi gibi sever ama ona bu derdini bile açmaz o. O yüzden, bu durum geçene kadar eğer sen göz kulak olursan çok minnettar kalırım, güzel kızım."

Onun gözlerinin dolmasına hiç dayanamıyordum. Elimi uzatıp yanağındaki yaşı sildim, benim de gözlerim buğulanmıştı. Kafamı hafifçe salladım. "Kendine iyi baktığından emin olur, bir gözümü, bir elimi hep üzerinde tutarım, merak etme sen."

Onu görmeye yüzüm yoktu ama Aslan Amca'nın içini rahat ettirmek için yüzümün arını yırtar da giderdim. Onun hatırı için, olmaz dediğim adamın peşinde dolanırdım. Gururdan daha önemli şeyler vardı bu hayatta, bunu yaşayarak öğrenmiştim. Gurur etmezdim pek çok şeyi, bunu da etmeyecektim. Egemen, beni ne istediğini bilmez ya da arsız biri olarak görürdü belki, fakat onun iyi olması, kendine zarar vermemesi ve Aslan Amca'nın ricası daha önemliydi.

Gündüzleri Ada olarak Egemen'in peşinde olur, geceleri peşindekileri avlardım. Belki Kuzgun olduğumu öğrendiğinde onunla alay ettiğimi düşünürdü ileride ama bu da önemli değildi. Ben bir fikirdim neticede, insanların ne düşündüğü önemli değildi, benim ne ifade ettiğim önemliydi.

"Ben artık gideyim," deyip eğildim ve yanağından öptüm.

O da benim yanağıma dokundu sevecen bir ifadeyle. "Dikkat et olur mu?"

Kafamı salladım ve gülümsedim onu rahatlatmak için. "Merak etme. Ben seni gelişmelerden haberdar ederim. Sıkma canını," diye tembihledim onu. Kafasını salladı ve beni yolcu etmek için

kalkacak oldu ama ona mâni oldum. "Ben giderim, kalkma hiç. Cihan'ıma selam söyle," deyip ona öpücük attım ve kapıya ilerledim.

Fatma Teyze güler yüzle bana deri ceketimi uzattı, kollarımı geçirip onun da yanağından öptüm. "Ona iyi bak," diye fısıldadım.

Kafasını sallayarak onayladı beni. "Dikkatli sür, kuzum," deyip arkamdan el salladı.

Ben de ona el sallayıp bahçenin dışına yürüdüm. Asiye Teyze ve Yusuf Amca'ma uğramam uygun olurdu fakat evde olmadıklarını biliyordum.

Direkt araba binip çalıştırdım ve Egemen'in evine çıkan yola saptım. Daha önce hangi ev olduğunu Fatma Teyze'ye sorduğum için oraya nasıl gidilir tahmini olarak biliyordum. Rastgele girdiğim bir sokakta Egemen'in arabasını aradım. İkinci sokakta aradığımı buldum. Arkasına park edip indim ve arabayı önüne park ettiği apartmana ilerledim. Apartmanın basamaklarını çıkıp zillerin üzerindeki isim kartlarına baktım. Egemen Öztuna yazısını beşinci katın zilinin üzerinde görünce doğru yerde olduğumdan emin oldum. Evine gidecek değildim elbette, fakat en azından evinin yerini biliyordum artık.

Merdivenleri inip gözlerimi sokakta ve binaların üzerinde gezdirdim. Binaların genelinde alarm bulunmuyordu, belki kapılarında kişisel alarmlar olabilirdi fakat sokağı gözeten kamera yoktu.

Yavaş adımlarla arabama ilerledim ve direksiyona geçip öylece beklemeye başladım, neyi beklediğimi bilmiyordum. Arabası buradaydı ama yaya olarak da evden çıkmış olabilirdi. Ya da evde oturuyordu, bilemiyordum. Tam o sırada binanın önünde Egemen belirdi. Deri ceketini giyerken önümdeki arabasının kapılarını açtı, yüzünden düşen bin parçaydı. Benim arabamı fark etmedi bile, etrafına hiç bakmadı. Arabasına bindi ve çalıştırıp yola çıktı. Arabamı çalıştırdım ve yola çıkmak için onun arayı açmasını bekledim. Sokağın bitişinde sola dönünce ben de yola çıkıp peşine takıldım.

İstanbul'un sahil yolunu dolaştık bir süre, bu süre zarfında beni hiç fark etmedi. En sonunda geceleri sık sık uğradığım bir spor salonunun önünde durdu. Arabadan inip içeri girdi.

Arabamı arkasına park edip beklemeye başladım yine. On dakika boyunca çıkmayınca derin bir nefes alıp ben de indim arabadan. Sinirini atmak için spor yapmaya karar vermişti sanırım, en azından ona zarar verecek bir şey değildi. Arabamın kapılarını kilitleyip saçlarımı parmaklarımla taradım ve ellerimi deri ceketimin ceplerine sokup spor salonundan içeri girdim.

Edip Ağabey her zamanki köşesinde durmuş, çayını içerken birini izliyordu. Biraz ilerleyip kime baktığını gördüm, Egemen'di. Üzerine giydiği beyaz tişörtü çıkarmış, Kemal'in tuttuğu yastıklara tüm öfkesiyle vuruyordu. Yanında durduğumda Edip Ağabey gözlerini bana çevirdi ama ben Egemen'e bakıyordum. Yumrukları öyle şiddetliydi ki kolunu her savuruşunda boynundaki künyesi sallanıyor, ara ara öne doğru savruluyordu. Yüz kasları öfkeden gerilmiş, yanakları içeri çökmüştü.

"Hoş geldin, yoksun ne zamandır," dedi Edip Ağabey.

"İşlerim çıktı, gelemedim bir türlü," diye geçiştirdim onu.

Gözlerimi Egemen'den ayırmadan konuştuğum için o da gözlerini ona çevirdi. "Tanıdık mı?"

Kafamı salladım hafifçe, onun için tanıdık dediğimi duysa kırılırdı. İlk söylediğimde onu sinirlendirmişti.

"Epey sıkmışlar canını. İçeri girer girmez, 'dövüş yapıyor musunuz?' diye sordu."

Epey sıkmışlar canını, başka birinin can sıkıntısını aldığı için.

Bir şey demedim. Edip Ağabey keyifsiz olduğumu ve bunun *tanıdıkla* bir ilgisi olduğunu anlayıp, "Çay içer misin?" diye sordu babacan bir tavırla.

Gözlerimi ona çevirdim bu kez. "Olur," dedim keyifsiz bir sesle.

Ringe ilerledim yavaş adımlarla. Sırtı bana dönükken yerden tişörtünü alıp geri döndüm. Edip Ağabey'in köşesindeki küçük masaya oturduk. Önüme bir bardak çay koydu. Egemen'in tişörtünü katlayıp dizlerime koydum.

"Asker falan mı?"

"Polis," dedim.

Kafasını salladı anladım der gibi. "Vay, yiğidim benim. Maşallah, heybetinden, kuvvetinden belli zaten. Kemal'i yordu on dakikada."

Gözlerimi ona çevirdim, iki güvenlik görevlisini dövmekle suçlanıyordu. Hâlbuki birine vuracak olsaydı ciddi hasar bırakır gibi duruyordu.

"Senin de canın sıkkın? Enişteniz falan mı bu tanıdık?"

Gözlerimi Edip Ağabey'e çevirdim. Kırklı yaşlarındaydı fakat saygısından herkese ağabey ya da abla derdi hep.

Çay bardağını tuttum, sorduğu soru sinirlerimi bozmuştu bir anda. İstemsiz bir şekilde güldüm. "Hayır, değil."

Sakallarını sıvazladı. "Pek öyle değil gibi ama yorum yapmak bana düşmez tabii."

"Eyvallah," dedim gülümseyerek ve çayımdan bir yudum aldım.

Birkaç Saat Önce – Sabah

-Egemen Öztuna-

Arabadan inmeden önce uzanıp torpidodan silahımı aldım. Silahı görmek, aklıma gelmemesi gereken birini getirdi yine. Kafamı karıştıran bir sürü şey vardı ve bu sorular hemen cevap bulunacak sorular değildi.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve arabadan indim. Elimdeki silaha son kez bakıp kemerime taktığım kılıfa taktım. Arabanın kapılarını kilitledim, gömleğimi düzelterek merkezin giriş kapısına ilerledim. Nöbetteki arkadaşa başımla selam verip içeri girdim. Sakin gibi duruyordu içeri.

Merdivenleri üçer üçer çıkıp ekibin toplandığı kata geldim. Katı boş gördüğümde önce kaşlarım çatıldı, gözlerimi etrafta gezdirdiğimde ekibin toplantı odasında olduğunu fark ettim. Savcının burada olduğundan haberim yoktu ve bu, hiç hayra alamet değildi.

"Hadi hayırlısı, oğlum Egemen. Bir bela bitmeden bir diğeri geliyor," diye mırıldandım kendi kendime.

Toplantı odasına ilerlerken içeride kimlerin olduğuna göz gezdirdim. Hasan burada değildi ve Cansu da yoktu. Bu, kaşlarımın biraz daha çatılmasına sebep olurken kapıyı açıp içeri girdim. Savcı, gözlerini bana çevirdi. "Biz de seni bekliyorduk, başkomiser," dedi.

"Arasaydınız daha erken gelirdim," dedim ve ne olduğunu anlamak için bakışlarımı Alper'e çevirdim.

Kafasını iki yana salladı, durumlar iyi değil der gibiydi.

Savcı, oturuşunu dikleştirdi ve oturmam için karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Bunu bildiğimizden aramadık," diye açıkladı.

Ne demek istediğini anlamayarak çatılan kaşlarımla, işaret ettiği sandalyeye oturdum. Bir şeyler dönüyordu ve çok canımı sıkacağa benziyordu. O an dedeme bir şey olduğu ihtimalini düşündüm. Aslan Kostakurta emniyet teşkilatında tanınan, sevilen biriydi neticede, ona bir şey olsa çok kişinin haberi olurdu.

"Konu nedir?" diye sordum savcıya bakarak.

"Konu sensin," dedi.

Benimle alakalı olduğunu duyunca biraz rahatladım. Kendim için tek başıma da savaşırdım, sorun değildi. Kaşımı kaldırdım devam etmesi için.

"Dün gece bir telefon almış Ali Müdür, milletvekili adayı Gökhan Atahan'dan. Senin, üvey kızıyla birlikte evine gittiğinizi, olay çıkardığınızı söylemiş. İki güvenlik görevlisini dövmüşsün."

Duyduklarım büyük bir şaka gibi gelirken sinirle güldüm. "Komikmiş," dedim.

Savcı, ciddi ifadesini bozmadı hiç. "Değil," diyerek kafasını iki yana salladı. "Kamera görüntülerini göndermiş şoförüyle. Söylediği gibi, görüntülerde adamlara şiddet uyguluyorsun, başkomiser."

Savcının söylediği şey sol şakağımdaki damarın zonklamasına sebep oldu. Sinirle seğiren sağ gözümü kapatıp kafamı biraz sağa yatırdım. "Anlamadım?" dedim buz gibi bir sesle.

"Görevini kötüye kullanmakla suçlanıyorsun."

Dün yaşanan olaylar bir bir zihnimde canlanırken sinirle dişlerimi sıktım ve parmaklarımı masaya bastırdım. Kimseye elimi bile sürmemiş, aksine olaya müdahale edip Ada'yı zapt etmiştim. Nasıl olur da görüntülerde birine vuruyor olabilirdim?

"Ben kimseye elimi sürmedim," dedim sakin olmaya çalışarak.

Savcı gözlerimin içine bakarken önündeki bilgisayarın ekranını bana çevirdi ve görüntüyü başlattı.

Gözlerimi ekrana dikip dikkatle izledim her şeyi. Geliyordum, Ada'yı tutuyordum ve Ada'ya yaklaşan adama bir yumruk atıyordum, adam yere yığılıyordu.

Kaşlarımı çatıp görüntüyü başa aldım ve biraz daha eğildim gördüğüm şeye inanamayarak. Gerçekte, durmaları için onlara kimliğimi göstermiştim ama kamera görüntülerinde bu yoktu, bunun yerine adama yumruk atıyordum ve o kadar temiz görünüyordu ki her şey, montaj gibi durmuyordu.

Elimi masaya sinirle vurup savcıya baktım. "Bu, gerçek değil."

Gözlerini sağ elimin üzerinde gezdirdi, kafasını sallarken ekranı kendine çevirdi tekrar. "Sana güvenmiyor olsaydım Ankara'dan buraya getirmezdim. Üstelik bu, seninle ilk çalışmamız da değil," deyip bana döndü tamamen. "Eğer yapmadım diyorsan sana inanırım, başkomiser. Ama bu tür bir kanıt varken seni burada tutamam."

Öfkem damarlarımda köpürerek artıyor, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Hayatımı adadığım şey elimden alınıyordu, hissediyordum.

"Beni kızağa mı alıyorsunuz?" diye sordum dişlerimin arasından. Düpedüz iftiraya uğruyordum.

"Biz seni aklayana dek en iyi seçeneğin bu olduğunu sen de biliyorsun. Aksi hâlde altı aydan iki yıla kadar yolu var."

"O şerefsize elimi bile sürmedim!" diye bağırdım.

Kaşları çatıldı. "Peki, bunu kanıtlayabilir misin, başkomiser? Bu görüntülere karşı bir kanıt getirebilir misin?"

"Ada ifade verir," diye aklıma ilk geleni söyledim.

Ada'nın dürüstlüğüne güveniyordum, her şeyi söylemiyor, yalan söylememek için susuyordu ama dürüsttü. Başına iş açılacağını düşünse bile benim için gerçekleri söylerdi ve ben de onun ceza almaması için elimden geleni yapardım.

"Şikâyeti tekrar etmeme izin ver. Bunları üvey kızı olarak bahsettiği Ada için yaptığını söylemiş. Bu durumda elbette Ada'nın seni savunacağını söyleyeceklerdir. Ellerinde görsel kanıt var, Egemen. Bu adamlar 'bizi, o dövmedi' dese bile bu kanıt çürütülmesi zor bir kanıt, en az benim kadar iyi biliyorsun bunu."

Elimi saçlarımın arasına atıp saç diplerimi çekiştirdim, kafam uyuşmuştu sanki. Kaslarımın sinirden seğirdiğini hissediyordum. Sırtımdaki kasların her biri düğüm oluyordu. Hayatımı adadığım

mesleğimi kaybetmenin bu kadar kolay olabileceği gerçeğiyle hiç beklemediğim bir anda burun buruna gelmiştim.

"Onların ifadesini alalım," dedim.

Görüntüye karşı elbette güçlü bir kanıt değildi ifadeleri, fakat yine de soruşturmayı kapatmamak için yeterli zamanı sağlardı bize.

"Hasan ve Cansu aşağıdalar, alıyorlar."

Dişlerimi sıktım tekrar. "Onları dövmediğimin bir kanıtı işte," diye soludum sinirle. "Dövmüş olaydım ifadelerini hastanede veriyor olurlardı şimdi." Yerimden hışımla kalkıp Alper'e döndüm. "Yapamaz mısın bir şey?"

Kafasını salladı. "Gelir gelmez görüntüyü teste soktum. Bir şey yakalayamadım henüz. Her kim yaptıysa çok iyi yapmış."

Dişlerimi alt dudağıma batırıp içimden küfürler yağdırdım.

"Bu da tuhaf doğrusu. Neden bir milletvekili adayı, bir polis memuruna bunu yapsın?" diye sordu savcı meraklı bir ses tonuyla.

Dün yaşananlar tekrar gözlerimin önünden geçti. Ada, onları oğullarıyla tehdit etmişti, belki de onlar da akıllarınca Ada'yı benimle tehdit ediyorlardı.

"Ada canlarını sıktığı için," diye mırıldandım kendi kendime.

Fakat savcı bunu duydu. "Peki, senin ayağının kaydırılması Ada'nın canını sıkar mı?"

Kaşlarımı çatmış bir şekilde gözlerimi ona çevirdim. Ada'dan, onu kırk yıldır tanıyormuş gibi bahsediyordu sanki. Fakat sorusunu kendime sormadan edemedim; gerçekten onların beklediği kadar sıkar mıydım canını?

"Her neyse," diye mırıldanarak ayağa kalktı savcı. "Sorun sadece görevi kötüye kullanmış olman değil, kime karşı kötüye kullanmış olduğun da önemli yukarıdakiler için ve bir milletvekili adayına karşı yapılmış olmasının pek çoğunun hoşuna gitmediğini söyleyebilirim. İşler pisleşecek ve bir suçun yoksa eğer sakinliğini koruman yararına olur."

Söylediği her kelime canımı sıkıyordu. "Seni gözden çıkarırlar diyorsunuz yani?"

"Tasvip etmiyorum elbette ama adalet sistemi üzerinde zaman zaman güçler birliği olduğunu üzülerek kabul etmek durumundayım."

Yani diyordu ki, kanı bozuk bir şerefsiz yüzünden, bunca zamandır yaptığın her şeyi gözden çıkarırlar. Sen, bu insanları korumak için birini öldürmüşsün, kurşun yemişsin, hiçbir anlamı yok.

"Ben bu mesleğe hayatımı verdim! Şerefim ve namusum üzerine yemin ettim! Yeri geldi öldürdüm, yeri geldi kurşun yedim, yeri gelseydi öldürdüm de. Ama karşıma geçmiş, koltukta oturmanın bir halt olduğunu sanan bazı kansız, omurgasız herifleri söylüyorsunuz?"

Gözlerimin içine bakarken ellerini ceplerine soktu. "Seni aklamazsak, evet," dedi.

Sanki benim tepkimi ölçmek ister gibi sakin bir sesle konuşuyordu. Sanki daha çok sinirleneyim diye kasti yapıyordu.

"Peşinde koştuğum adaleti s**iyim o zaman," dedim ben de gözlerine baka baka. Mesleğimden başka kaybedecek bir şeyim yoktu, karşımda hâkim olsa fark etmezdi.

Söylediğim onu sinirlendirmedi, yalnızca kafasını iki yana salladı bu dediğimi onaylamıyormuş gibi.

"Seni yanıma almamın iyi bir nedeni var, başkomiser. Adalet anlayışlarımız benzer ama sen benden daha iyimsersin. Yanıldığın konu şu, biz onların adaletinin peşinden değil, kendi adaletimizin peşinden koşuyoruz."

"Eğer dediğiniz doğruysa, sizin ya da bizim adaletimiz diye bir şey yok demektir, sadece onların adaleti işliyor demektir. Benim yemin ettiğim adalet bu değildi."

Kafasını salladı. "Seni, yemin ettiğin adalete kavuşturmak için elimden geleni yapacağım."

Sinirden alevler çıkan gözlerimi gözlerine diktim. "Kanıt bulduğunuz diyelim, davayı da açtınız. Ona hüküm verecek hâkim tanıyor musunuz hiç? Çünkü bana sadece işe geri dönmem yetmez."

Duyduklarına memnun olmuş bir ifade belirdi yüzünde. İstediğim adalet onu memnun etmiş gibiydi. Sırları ve anlaşılmaz yönleri vardı fakat bana neden güveniyorsa ben de aynı sebeple güveniyordum ona. Onunla daha önce de çalışmıştım, neler yapabileceğini biliyordum.

Sağ elini cebinden çıkardı, benim sağ elimi göstermek için ileri uzattı. "Elini göster doktora. En azından, yakın zamana ait doku zedelenmesi olmadığına dair bir kanıt olsun elimizde."

Sağ yumruğumu sıkıp kafamı salladım yavaşça. Toplantı odasının kapısı açılınca gözlerimi o tarafa çevirdim. Hasan ve Cansu asık yüzlerle dönmüşlerdi. Dudaklarımı dilimle ıslatıp konuşmalarını bekledim.

Cansu üzgün bir yüzle bana bakıp ardından savcıya döndü. "İkisi de aynı şeyleri anlatıp duruyorlar," dedi.

Hasan yanıma gelirken kafasını salladı Cansu'yu onaylar şekilde. "Tipini bir görseniz, bir tane de sizin çakasınız gelirdi."

Savcı hafifçe kafasını salladı. "Şimdilik prosedür neyse onu uygulamaktan başka çare yok. Egemen'in yazılı ifadesini alıp mahkeme işlemini uzatacağız ve dosyayı açık tutacak bir şeyler bulmaya çalışacağız."

Sinirle gözlerimi kapattım ve kafamı geriye attım. Söz konusu sadece mesleğim değildi, özgürlüğüm de tehdit ediliyordu. Suçluları tıktığım deliğe girme ihtimalim vardı bu çamurdan kurtulamazsam.

Hasan omzuma vurdu yavaşça. Gözlerimi açıp alt dudağımı ısırdım küfretmemek için.

Savcı, "Ekibin başına geçici olarak Hasan geçecek. Egemen'i de mahkeme sürecinden dolayı kızağa alıyorum," diye duyurdu kararını.

Şakaklarımdaki damarlar her saniye daha sık zonkluyordu. Sinirden ve öfkeden patlamak üzereydim ama tek kelime etmedim. Ağzımı açarsam kusacaktım içimdeki her şeyi. Ekibime ve savcıya güvenmekten başka şansım yoktu, elimden gelecek hiçbir şey yoktu. Tuzağa düşmüştüm ve bir bok yapamıyordum.

"Egemen," dedi savcı ona bakmam için.

Gözlerimi etraftan çekip ona çevirdim.

"O aileden ve çevresinden uzak dur. Bir tatil gibi düşün, evine git ve dinlen. Sakin kalmaya çalış, halledeceğiz."

Kafamı salladım. "Ben artık..." dedim ve duraksadım. Sinirden konuşamıyordum bile. Çok sinirli ve öfkeli olduğumda konuşma yetimi kaybediyordum sanki. "Çıkabilir miyim buradan?"

Oda üzerime geliyordu sanki. Savcı onayladığında kafamı sallayıp odanın dışına adımladım.

Koltukta uzanmış, başıma gelenleri düşünmemeye çalışırken, yaptığım şeyin akıntıya karşı yüzmekten pek de bir farkı olmadığının bilincindeydim. İşten gelip bitap düşerek uykuya dalmanın, böyle boş yatarak uykuya dalmaktan çok daha kolay olduğunu keşfetmiştim. Uykusuzluktan geberiyordum ama uyuyamıyordum.

Savcının söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum bir türlü. İma ettikleri beynimin içinde dönüp dururken, benzer bir imayı başka bir yerde duyduğumu anımsadım o an. Ardından bunu duymadığımı, okuduğumu hatırladım.

Yerimden kalkıp televizyon ünitesinin üzerindeki dosyayı elime aldım ve uzandığım koltuğa geri dönerken dosyayı karıştırıp, Kuzgun'un bize gönderdiği mektubun -aslında bir manifestoydu bana göre- kopyasını bulup çıkardım.

Gözlerimi el yazısının üzerinde gezdirdim tekrar ve aklıma gelen o paragrafı okudum.

'Beni toplumun rahatını bozmakla suçlayanlar var, tehlikeli olduğumu söyleyenler de. Korkanlar da var elbet, fakat sadece doğruma zıt düşenler. Hâlbuki herkes gibi biriyim. Kendi doğrularım için yaşarım.

Ben, bir Kuzgun'um. Aydınlığı taşımak için karanlıkta gezerim ve sesim bir umut sesidir. Beni yakalayamazsınız. Ben, bir insan değilim. Ben, bir fikrim. Ve bu, bir meydan okuma değil, bir fikir beyanıdır.'

Doğrularına zıt düşenler kısmı aklımda yer ederken, bu ekibin kuruluş emrini anımsadım. Basından her şeyin uzak tutulduğunu ve bir sır gibi saklanışını... Doğrularına zıt düşenlerden kastı sadece halk değildi, şimdi daha net anlıyordum. Kendini bizden daha üstün görenlerden, yukarıdakilerden de bahsediyordu, onları rahatsız ettiğini kendisi de biliyordu. Ve ben o kişilerin emirlerini yerine getiriyordum sorgulamadan ve şimdi, işlemediğim bir suçtan ötürü sorgulanan bendim.

Kâğıdı parmaklarımın arasında sıkıp koltuğa oturdum ve dosyayı sehpanın üzerine koydum. Hasan'la konuştuklarımızı anımsadım, peşine düştüğüm adaletten şüphe etmeyerek sorgulamayı, üzerine düşünmeyi istemediğim her gerçeği sorguluyordum şimdi.

Kuzgun'u düşünüyordum fakat gözlerimin önünde Ada vardı. Muhtemelen onun da ifadesini almışlardı, o da bir işe yaramayacağının farkında olmalıydı. Dün, babasının eski bir suçlu olduğu için haklı olsa bile haksızlığa uğramasına ağlıyordu, bugünse onun ifadesinin bir öneminin olmadığının bilincindeydi. Adaletin mikrop kapmasına neden olan yaralar içimi sıktı biraz daha.

Ben bu mesleğe adaleti sağlamak için başlamıştım. Bu evde tek başıma yaşamama sebep olan suçlu gibi pek çok suçluyu içeri tıkmak için hayatımı adamıştım. Kimse yetim kalmasın isteyerek, herkes için adalet sağlansın diye başlamıştım. Fakat bugün adaletin herkes için farklı bir anlamı olduğu yüzüme vuruluyordu. Buna sessiz kalırsam Kuzgun'a nasıl düşman olacaktım?

Duvarların üzerime geldiğini hissetmeye başlayınca ayağa kalkıp kapıya ilerledim. Deri ceketimi ve arabanın anahtarını alarak çıktım evden. Arabama binip yola koyuldum. Yol ikiye ayrılıyordu ve biri Koskatakurtaların evine gidiyordu. O yola baktım bir süre, sonra kendi yoluma gittim. İstanbulluların sahil yolunu sevmelerine hak veriyordum, çünkü çok deniz görmüş biri değildim.

Yolum caddelere düştü, açık bir spor salonuna rastlayınca önünde durdum. İçimdeki enerjiyi tüketmek, damarlarımdaki öfkeyi boşaltmak istiyordum. Arabadan inip spor salonuna girdim. Siyah ve bordonun hâkim olduğu bir yerdi içeri. Spor aletlerinin arasında ufak bir ring de vardı. İçeride ben dâhil beş kişiydik.

Bir adam beni karşıladı. "Hoş geldin, ağabey. Nasıl yardımcı olabilirim sana?" diye sordu ilgiyle.

Ringi gösterdim. "Dövüş yapıyor musunuz?" diye sordum merak ederek.

Kafasını çevirip ringe, ardından bana baktı. "Dövüşçü müsün, ağabey?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, sadece çok sinirliyim."

"Bu akşam dövüşçüm yok ama antrenörüm var. O alsın yastıkları, sen istediğin kadar vurursun," deyip ıslık çalarak birini ringe çağırdı.

"Eyvallah," deyip sırtına vurdum yavaşça ve ringe ilerledim. Üzerimdeki beyaz tişörtü çıkarıp ringin kenarına bıraktım.

İplerin arasından geçip bana doğru gelen adamı izledim. Beni incelerken ellerime sarmam için boks bandajları verdi.

"Kemal ben," diye tanıttı kendini kollarına boks yastıklarını ve lapaları takarken.

"Egemen," dedim ben de. Bir yandan da bandajları ellerime sarmaya başladım.

"Boks yaptın mı hiç?" deyip karşıma geçti.

"Biraz," deyip boynumu sağa sola esnettim. Yumruklarımı kaldırıp göğüs hizamda tuttum.

Boynumda sallanan künyeye bakarak yastıkları kaldırdı. "Asker misin?"

Sorusu canımı sıkan noktaya parmak basmıştı. Elindeki lapaya şiddetle yumruk attım. Yumruğumun şiddetiyle geriye doğru bir adım attı. "Sayılır," diye cevaplayıp, tüm sinirimi çıkarmak için vurmaya devam ettim.

İyi bir antrenördü, tüm yumruk ve tekmelerime yastık ve lapayla karşılık verdi. Yumruklarıyla karşılık verseydi enerjimi ancak bu kadar atabilirdim. Bir saat kadar yastık yumrukladıktan sonra kollarımı iki yanıma indirdim. "Eyvallah."

Yorulduğumu anlayarak o da kollarını indirdi ve ekipmanını çıkarırken, "Canını epey sıkmışlar," dedi.

Cevap vermeden ringin iplerinin arasından geçip aşağı atladım fakat tişörtüm bıraktığım yerde değildi. Gözlerimi etrafta gezdirmek için başımı kaldırdığımda onu gördüm. Beni karşılayan adamla bir masaya oturmuş, çay içiyordu. Tişörtüm kucağında duruyordu.

Onu görmek kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Kafam mahşer yeriydi ve ona bakmak ateş yutmak gibiydi. İçimde bir kaos vardı ve kimseyle konuşmak istemiyordu. Yüzümden akan teri omzuma silerek onlara doğru adımladım.

Ada, kafasını çevirip bana baktı, ardından çayını bitirip ayağa kalktı. Tişörtümü elinde tutuyor ama vermek için hiçbir hareket bulunmuyordu. "Banyolar şu tarafta," diyerek eliyle arka tarafı gösterdi.

Öylece karşısında dikilip yüzüne baktım. Karşımda dimdik duruyor, dik dik yüzüme bakıyordu. Hiçbir şey olmamış gibiydi bakışları, sanki 'bizden olmaz' demesine rağmen onu öpmemişim gibi, sanki işimden olmamışım gibi, dün hiç yaşanmamış, zaman hiç üzerimizden geçmemiş gibi, öylece bana bakıyordu. Uzandım ve tişörtümü elinden alıp giydim. Arka cebimden cüzdanımı çıkardım, adama çevirdim kafamı. "Ne kadar borcum?"

"Böyle bir şey için fiyatımız yok," dedi ne diyeceğini bilemeyerek.

Kafamı sallayarak cüzdanımdan birkaç yüzlük çıkardım ve masanın üzerine koydum. "Birkaç akşam daha geleceğim, kayıt oldum say," deyip omzuna vurdum ve çıkış kapısına ilerledim Ada'yı arkamda bırakarak.

Güneş gökyüzünü terk edince, ayın soğuğu yeryüzüne inmişti. Terleyen tenim hafif esintiyle buz kesti ve bu, iyi geldi. Arabamın kapısını açıp koltuğa geçtim, başlat tuşuna bastığım sırada yan kapı açıldı ve Ada ön koltuğa attı kendini.

Zaten heyheylerim üstümde olduğundan, ağzımı açarsam kötü bir şey söyleyeceğim için alt dudağımı ısırıp sessiz kaldım. Kemerimi bağlayıp caddeye çıkardım arabayı. Amacı neydi zerre anlayamıyordum, madem olmazdık, gelmeseydi o hâlde. Canım sıkkınken yanımda durmasaydı biz olurmuşuz gibi. Zaten kafam karışıktı, bir de gelip tüm dikkati üzerine çekiyordu.

Eve giden yola girip sahil kenarında bir yerde durdum. Sabahtan beri tek lokma yememiştim ve efor harcamak açlık hissimi biraz olsun getirmişken bir şeyler yemek istedim. Kemerimi açıp arabadan indiğimde, Ada da kemerini açıp indi ve içeri uzanıp koltuğumun arkasından deri ceketimi aldı, sorgulamadım bu yaptığını. Sahil kenarındaki seyyar köfteciye ilerlerken arkamdan kilitledim arabayı.

"İki yarım," dedim ustaya.

Her ne kadar sinirli olsam da pek çok şeye, kendim yerken onu ayıracak değildim. Yanımda dikilip gözlerini yüzüme çivi- ledi. Suskunluğun yanında suskun, sesin yanında ses olmayı be- cerebilen biriydi. Kim bilir başka nelere susuyor benim gibi, diye geçirdim içimden. Dün hayat hikâyesini anlatmıştı ama anlatma- dığı kısımları daha çok merak ediyordum. Anlatamadıklarımız asıl hikâyemizdir çünkü.

Usta ekmekleri hazır ettiğinde cüzdanımı çıkarıp tezgâha iki yirmilik bıraktım. Ekmekleri bir elime alıp kendime bir de kola aldıktan sonra ustaya bakıp, "İçecekte alsın kendine," dedim Ada'ya bakmadan.

Ardından ona arkamı döndüm ve beton bir basamağa ilerle- dim. Kendimi betonun üzerine bırakıp kolayı yanıma koydum. Ada bir elinde ayranını sallayarak yanıma adımladı. Kolundaki ceketimi omuzlarıma bırakıp yanıma, sol tarafıma oturdu. Bu ha- reketi bir an duraksamama neden olsa da köfte ekmeğimin kâğı- dını açmaya devam ettim. Önce olmaz diyor, sonra da üşütme- yeyim diye omzuma ceketimi bırakıyordu.

Ekmekten sinirle bir ısırık alıp kolama uzandım. Ada'nın beni izlediğini görebiliyordum ama dönüp bakmadım hiç. Ben sustukça o da susuyordu ama bana fark etmezdi. Ben üç sene susmuş bi- riydim, suskunluğum herkesten daha sağır ediciydi.

"Suskunluğu büyük, kindar birisin," dedi sanki aklımı oku- muş gibi.

Sesinde bu duruma kızgınlık taşıyan bir ton vardı. Onu sinir- lendirmiş olmak garip bir keyif verdi bana ama yine de bir şey demedim. Sessizlik içinde denizi izleyerek köfte ekmeğimi biti- rip, yanıma koyduğum kolaya uzandım. Dudaklarıma götürdü- ğüm sırada uzanıp elimden aldı. Bu hareketiyle gözlerimi istemsiz bir şekilde ona çevirdim, gözlerimin ta içine bakıyordu. Üzgündü, görebiliyordum. Fakat benim kadar üzgün olamazdı.

"Niye susuyorsun onu söyle bari. Beni mi suçluyorsun me- sela? Ya da seninle dalga geçtiğimi falan mı düşünüyorsun şu an? Bir şey söyle."

Onu suçluyor muydum? Hayır, beni oraya çağıran da müda- hale etmemi isteyen de o değildi. Onların hakkından geliyordu

ama ben, canı yansın istemeyerek, kendi hür irademle müdahale etmiştim olaya, nasıl onu suçlayacaktım?

Benimle dalga geçtiğini düşünüyor muydum? Pek sayılmazdı. Dalga geçmeyi seven bir kişiliğe sahip gibi durmuyordu, küçüm- seyici bir tavrıyla karşılaşmamıştım, bir kere espri yaptığını bile görmemiştim. Neşet Ertaş boşuna dememiş, 'özü gülmeyenin yüzü güler mi?' diye. Ada aynen böyle bir kadındı, onu gülerken gördü- ğümü hatırlamıyordum. Kişiliğinde, onu seven biriyle dalga geçe- cek bir zerre de taşımıyordu, biliyordum, öyle olsa onu sevmezdim.

Hâlâ susuyor oluşum kaşlarının biraz daha çatılmasına sebep oldu ama gitmedi. Kahverengi gözlerini gözlerime dikmiş bir hâlde bakmayı sürdürdü bana. "Ben, deden değilim," dediğinde kaşla- rımı çattım fakat bu, onu caydırmadı, gözlerime dik dik bakarken konuşmaya devam etti. "Susuyor, beni yanında istemiyorsun diye gitmeyeceğim, hakkımda ne düşünürsen düşün. Ama şunu bil ki gerekirse suratına yumruk atar, bir inleme bile olsa bana yönelik bir ses alırım senden."

Her kelimeyi inanarak söylemesi etkileyiciydi fakat geçmişimi ona anlatan ben olmadığımdan, epey sıkıcı bir durumdu benim için. Dişlerimi birkaç kez sıkıp alt dudağımı ısırdım yine ve göz- lerimi önüme çevirdim.

"Konuşamamak için dişlerini ve dudağını ısırıp duruyorsun. Sinirlenince niye susuyorsun? Kendi çığlığından mı korkuyorsun?"

Bir şey söylemedim yine, ben susmayı konuşmaktan daha iyi beceriyordum. Elindekileri yere bıraktı ve ayağa kalktı. Gidiyor sandım fakat tam karşımda dikilmeye başladı. Kafamı kaldırıp ona baktım kaşlarımı çatarak.

"Ayağa kalk," dedi, sanırım bana yumruk atacaktı gerçekten.

Omuzlarımdaki ceketi giyip ayağa kalktım ve ne yapacağını merak ederek karşısında dikildim. Beni konuşturmak için neler yapacağına dair bir merak uyanmıştı içimde. Savcının sorduğu soru dönüyordu kafamda. Ben, Ada'nın canını sıkabilir miydim gerçekten?

Boyum ondan uzun olduğundan, yüzüme bakmak için kafa- sını kaldırmak durumunda kaldı. Gözlerini bir an olsun yüzümden çekmedi ve ben yüzüme yumruk atmasını beklerken, diyaframıma

müthiş etkili bir yumruk attı. Yüzüme vurmasını beklediğim için kendimi sıkmamıştım, karın kaslarım gevşek oluğundan, yumruğunun etkisi diyaframıma doğrudan ulaşmış ve nefesimi kesmişti. Ağzımdan istemsiz bir inleme çıkarken refleks olarak öne doğru eğildim. Alt dudağımı ısırıp ona baktığımda yüzünde memnun olmuş bir ifade vardı.

"Nefesini konuşarak harcayabilirdin," dedi.

Ona eğilmiş bir hâlde nefesim kesilmişken, konuşurken ağzından çıkan nefesi yüzüme kadar ulaşmış, tenimi ısıtmıştı. Nefesimi toplamam uzun sürmese de doğrulmadım, ona bu seviyeden bakmanın bir bahanesini bulmuşken, keyifsiz ve tatsız olsam da boşa harcamak enayilik olurdu.

"Hanımefendi, bir sorun mu var?" diye sordu biri o sırada.

Kaşlarımı çatarak kafamı sorunun sahibine, Ada'nın arkasından bize doğru ilerleyen şahsa çevirdim. Ada'ya sarkıntılık ettiğimi düşünmüş olmalıydı.

"Hayır, yok," diyerek kafasını iki yana salladı Ada resmî bir tavırla.

Zira sorun olsa kendisi hallederdi, görmüştüm ve az önce şahit olmuştum. Hallederdi.

Adam, kafasını sallayarak yanımızdan uzaklaşırken sırtını dikleştirip arkasından baktım dik dik. Yeterince uzaklaştığında bakışlarımı Ada'ya çevirdim. O da yüzüme bakıyordu ama sanki yüzüme bakmıyor, ta en içimi görüyordu.

Geçmişim hakkında ne bildiğinin merakına düştüm. Sanki beni çok iyi tanıyordu, sanki acımın boyutunu kestirebiliyor, sırf bu yüzden onun hakkında ne düşünürüm diye dert etmeden yanımda duruyordu.

"Dün olamayız dedin," dedim bir anda. Gözlerime bakmaya devam etti öylece. Aldığım nefesle kuruyan dudaklarımı ıslattım dilimle. "Bugün olurmuşuz gibi yapma."

Söylediğim şey emir değil, daha çok bir ricaydı. Bana iyi davranıyordu ve bunun iyi bir insan oluşundan değil, bana karşı boş olmadığından kaynaklandığına neredeyse emin sayılırdım. Zira bu kadar güçlü bir kadın, onu öpmemi istemese dün nefesimi keserdi yine. Fakat onu öpmeme izin vermişti.

Olmaz demesinin ardında başka şeyler vardı, anlıyordum, anlatamadığı ya da anlatamayacağı şeyler. Fakat anlatamadıklarını bugün de anlatamayacaksa biz yine olmayacaktık ve yanımda durduğunda benim içim ona kayıyordu. Kafam mahşer yeriydi ve o, sûr üstüne sûr üflüyordu kafamda. Çözmem gereken şeyler vardı, hayatım rayından çıkıyordu ve Ada, kafamdaki sözde düşmanla kol kola oturuyordu.

"Sana sadece yumruk attım," dedi söylediklerime bozulmuş gibi.

"Sorun nefesimi kesmiş olman değil," deyip kafamı iki yana salladım. "Ona alıştım sayılır."

Söylediğim şey omuzlarının düşmesine sebep oldu. İlk kez ne diyeceğini bilemeyerek gözlerini gözlerimden çekip etrafa bakındı. Ne gelebiliyor ne de gidebiliyor gibi bir hâli vardı. "Sen işe dönene kadar," diye mırıldandığını duydum.

Bu söylediği kaşlarımı yine çatmama neden oldu. İşime dönmem zor gibiydi, çocuk değildim, işler nasıl yürüyor biliyordum. İşe geri dönmem için o görüntülerin sahte olduğunu kanıtlayacak birilerine ihtiyacım vardı, Kuzgun gibi birilerine.

Gözlerimi yüzünde gezdirirken kafasını kaldırdı tekrar. "Sen işe dönene dek etrafında durmama izin ver, sonra yaklaşmayacağım."

Kafamı iki yana salladım merakla. "Bunu neden istiyorsun?"

Dudaklarını diliyle ıslatıp gözlerini göğsümde gezdirdi. "Sana karşı çok mahcup hissediyorum," dedi üzgün bir sesle.

Birdenbire neden bu kadar üzüldüğünü anlayamadım.

"Beni, senin deden büyüttü, düştüğümde elimden tutup kaldırdı. Bir şey canımı sıktığında onun yanına gittim, senin yokluğunda içinde birikmiş sevgiden nasiplendim. Ama sen-"

Tek başıma kaldığımı söylemesine izin vermedim. Sağ elimi uzatıp yanağına yerleştirdim ve başparmağımı dudaklarına bastırdım susması için. Sustu fakat ben hiçbir şey diyemedim. Boğazımı düğüm düğüm etmişti söyledikleri. Anneannemin benim yüzümden öldüğünü düşünmeden edemiyordum. Onlarla hâlâ konuşmayışımın sebebi inadım değil, kimsenin yüzüne bakamıyor oluşumdu. Nefesi dudaklarının üzerindeki parmağımı ısıtırken yüzündeki mutsuzluğu görebiliyordum. Eğilip saçlarını öpecek

vasıfta olmayı istedim fakat değildim. Elimi yüzünden çekip derin bir nefes aldım sıkıntıyla.

"Yürüyelim biraz. Belki başımızın üstünden bir kuş geçer," diye mırıldandım. Ellerimi ceplerime soktum ve yanından geçip yürümeye başladım. Biraz sonra, ellerini deri ceketinin ceplerine sokmuş bir hâlde yanımda yürümeye başladı. Tam karşısına bakarken gözlerimi yüzünde gezdirdim. Ben polistim ve şimdi çözülmesi gereken tek iş o kalmıştı elimde. Bizim olamayışımıza neden olan şeyi bulacak ve ortadan kaldıracaktım o hâlde. Üstelik yanımda durmak isteyen de oydu.

Bana bakmadan, "Ne bakıyorsun?" diye sordu huysuz bir sesle.

Duygu değişimlerinin bu kadar hızla oluşu beni güldürdü hafiften. "Hiç," deyip omuz silktim yavaşça. "Elimde çözülmesi gereken bir sen kaldın."

Hiçbir şey söylemedi bu dediğime. Az sonra kafasını çevirip tekrar bana baktı. "Belki de biraz serserilik etme zamanın gelmiştir," deyip omuz silkti.

Kaşlarım çatıldı, ne demek istediğini tam olarak kavrayamamıştım. Ne tür bir serserilikten bahsettiğini anlamak için yüzüne baktım. Muhtemelen aklına gelen şeye gülümseyip önüme geçti ve birkaç adım geri geri gidip önüne döndü. Onu takip ettim, sahil yolundan ayrılıp arabama doğru ilerlerken elini uzattı anahtarı ona vermem için. Cebimden çıkarıp avucuna bıraktım soru sormadan.

O, şoför koltuğuna geçerken ben de yan koltuğa oturdum. Arabayı çalıştırdığında nasıl kullandığını izlemeye koyuldum, neticede benim de kendi kafamda çözmem gerekenler vardı. Arabayı gayet sakin ve kontrollü kullanarak bizi izbe bir yere getirdi.

Gözlerimi tekinsiz görünen çevrede gezdirip, "Kafa çekmeye mi getirdin bizi?" diye sordum hâlâ etrafa bakarken.

"Her karanlığa düşman olma," diye söylendi ve arabadan indi.

Arkasından baktım kısa bir süre. Karanlığın içinde korkusuzca ilerliyordu. Derin bir nefes alıp indim arabadan ve peşinden gitmeye başladım. Elini yukarı kaldırıp kumandayla kapıları kilitledi ve adımlarını yavaşlatıp beni bekledi.

Gittikçe karanlıklaşan yol metruk binalara çıkıyordu fakat bu görüntü onu hiç rahatsız etmiyor gibi oldukça rahattı. Karanlık yolda yan yana ilerlerken durup kafasını kaldırdı ve yıldızlara baktı.

O, yıldızlara bakıyordu, bense gözlerinde yıldızları görüyordum. "Güzel şeyleri görebilmek için karanlık tarafta olmak gerekir. Aydınlıkta olmak bazen kör edici olabiliyor."

Kafasını önüne çevirip yoluna devam etti. Terk edilmiş eski bir binadan gelen ateş etrafı biraz aydınlatıyordu. Çevresinde, muhtemelen sokakta yaşayan insanlar vardı. Ada'ya çevirdim gözlerimi, burayı nereden biliyordu ve neden buraya geliyordu? Beni daha ne kadar şaşırtacaktı?

Ateşe yaklaştıkça buranın terk edilmiş bir postane olduğunu anladım. Yangında ilk önce kurtarılması gereken eşyalara yapıştırmak için kullanılan etiketler yerlere saçılmıştı. Ateşin başındakiler bakışlarını bize çevirdiler. Ada onlara selam verip giriş kapısına ilerlerken, herkesin başını sallayarak Ada'ya selam verdiğini gördüm. Hepsi onu tanıyor gibiydi. Bir süre sokakta gezdiğini söylediğini anımsadım, belki de o zaman tanıştığı insanlardı.

İçeride başka bir varil ateşe verilmişti ve sprey kutularının içindeki bilyenin çalkalanırken metale çarpma sesi yankılanıyordu boş binada. Kaşlarımı çatmama sebep oldu bu. Ada yerden, üzerinde *Kıymetlidir* yazan birkaç etiket aldı ve bana bakıp yüz ifademe gülümsedi. En azından o eğleniyor diye geçirdim içimden. Elindeki kâğıtları birbirinden ayırırken bizi muhtemelen eskiden veznelerin olduğu geniş bir odaya götürdü.

Odanın çeşitli yerlerinde, çeşitli yaşlarda kadınlar ve erkekler vardı ve içeri girdiğimizde birkaçı bize döndü. İçlerinde muhtemelen en küçükleri olan, gözlerini Ada'ya çevirdi, ardından bana bakıp Ada'ya döndü. "Bu kim?" dedi benden hoşlanmamış gibi bir ifadeyle.

Sorgular gibi konuşması kaşlarımın çatılmasına sebep olurken Ada ona doğru ilerledi, "Benimle birlikte," diye cevapladı sorusunu ve çocuğun yüzüne bakmadan yanındaki çantaya eğildi ve içini karıştırdı.

Çocuk memnuniyetsiz bir ifadeyle bakarken, ben de ona aynı ifadeyle bakıyordum. Neden burada olduğumuza anlam veremesem

de Ada için, olduğum yerde dikilmeye devam ettim. Ada iki sprey kutu seçti, çocuğa hiçbir şey demeden yanıma geri döndü ve kutulardan birini elime tutuşturdu. Beni başka bir duvara yönlendirince gözlerimi çocuğun üzerinden çekip ona baktım.

"Ben hâlâ bir polisim, farkındasın değil mi?" diye hatırlattım. Kızağa alınmış olsam da hâlâ bir polistim. Kafasını sallayarak onaylasa da duvarın önüne ilerlemeyi sürdürdü, ben de onu takip ederek duvarın önüne gittim. Duvar, beklediğimin aksine boştu.

Elindeki kutuyu sallarken gözlerini bana çevirdi. "Vandallık mı diyorsunuz buna?" diye sordu.

Bunu biliyordu zaten, fakat bunun altından ne çıkacağını merakla bekledim.

"Bu insanlar yıllardır burada yaşıyorlar; yaz kış demeden. Ve bu bina kullanılmadığı hâlde her ay ya da birkaç haftada bir boyanıp temizleniyor, bu çizimleri görmezden gelemedikleri için yapıyorlar bunu. Çizimleri görmezden gelemiyorlar fakat aynı devlet, bu binanın içinde ölmeye mahkûm edilmiş bu insanları görmezden geliyor. Çünkü bu bina devletin malı ama onlar devletin hiçbir şeyi değiller."

Elindeki kutunun kapağını açtı ve yüzlerce kez çizmiş bir el yatkınlığıyla duvara bir mum çizdi.

"Birilerinin dikkatini çekmek için sadece mum çiziyorlar fakat kimse onları fark etmiyor. İnsanlar, bunu neden yaptıklarını umursamıyorlar, onların ne yaptıklarını umursuyorlar sadece."

Elindeki kutuyu yere koydu ve 'Kıymetlidir' yazan etiketin arkasındaki zamkı etkin hâle getirmek için iki parmağını yalayıp arkasında dolaştırdı.

"Evrak dolaplarına bunları yapıştırıp, yangında ilk önce evrakları kurtarın diyorlar. Burada bir yangın var fakat kimse evrakların sahibini düşünmüyor."

Söylediği her kelime zihnime bir ok gibi saplanıyordu.

"Kamu malına zarar vermek bir suç ve bu suçun bir ismi var fakat halkı ziyan etmeye bir isim verilmedi."

Haklıydı, karşı çıkabileceğim hiçbir şey söylemiyordu. Bugün savcının önüme koyduklarından sonra şimdi Ada'nın söyledikleri, zaten farkında olduğum fakat işimi daha iyi yapmak için göz ardı

etmek durumunda kaldığım bazı gerçekleri yüzüme vuruyordu. Elindeki 'Kıymetlidir' etiketini duvardaki muma yapıştırdı.

Yavaş birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Elime tutuşturduğu turuncu spreyle mumu yaktım. Ben, ışıklar açık kalsın diye polis olmuş, bunun için savaş vermiştim, insanların ışığı sönsün diye değil.

Ada gördüğünden memnun kalmış bir gülümsemeyle bana bakarken, ilk kez bu kadar parlak gülümsüyor diye düşündüm. Onu gülümserken ilk kez gördüğümde gözlerindeki acıyı görebilmiştim fakat bu gülümsemede sanki memnuniyeti acısından ağır basıyor gibiydi. Elini kalbimin üzerine koyduğunda kafamı eğip eline baktım. Elini çektiğinde, kalbimin üzerine 'Kıymetlidir' etiketi yapıştırmış olduğunu gördüm. Yüzünde dünyanın en güzel gülümsemesiyle arkasını döndü ve elleri ceketinin ceplerinde çıkışa ilerledi.

Kalbimin üzerine yapıştırdığı etikete bir süre bakıp ardından peşinden gittim. Yüzümde aptal bir gülümsemeye sebep olmuştu bu yaptığı ve bugün bana iyi gelen tek şeydi. Gülümseyerek peşinden gidiyor olsam da neyse ki karanlık olduğundan yüzümün bu hâlini görmüyordu.

Kıkırdadığını işittim. "Serserilik sana yakıştı," dedi ve hafifçe bana döndü.

Güzel yüzüne bakarken, "Angaralıyım ben," deyiverdim birden.

Bu söylediğim onu sesli güldürdü bu kez. Sesi, gece vakti dinlenen yavaş ritimli bir şarkı gibiydi, daha önce gördüğü ama fark etmediği şeyleri insana anlatan, doğrularını sorgulatan cinstendi.

#13. Bölüm: Savaş ya da Kaç

Claudius der ki; Her doğrunun iki yüzü vardır, birini kabullenmeden önce, iki taraftan da bakmış olmak her zaman daha iyidir.

Ben yaşadığım doğrunun iki tarafını da yaşadım. Onların doğruları için altı yılımı harcadım, kendi doğrularım için de bir o kadar sene ve artık hangi tarafta duracağımı, hangi doğrunun benim doğrum olduğunu biliyorum.

Egemen yan koltukta oturmuş, sağ işaret parmağına bulaşmış turuncu boyayı suskun bir hâlde incelerken, bu sözün bir örneğini de o teşkil ediyordu şimdi. O parmağıyla, devlete ait bir binanın duvarına sprey boyayla bir mum yakmıştı ve aynı parmakla savaşlara girmiş, aynı devlet için tetiğe basmıştı. Farklı şekillerde yaktığı ateşler şimdi o parmağından içine sızıyordu, görebiliyordum.

Bir duvarı boyamak basit bir eylem gibi dursa da onun için ifade ettiği anlamı anlayabiliyordum. Babamın yanına geçip klavyenin tek bir tuşuna bastığım ilk an ben de aynı duruma düşmüştüm seneler önce. Kendi içinde bir sorgulamaya girişmişti ve insanın başına gelebilecek en kötü şey gelmek üzereydi başına; kendi doğrularından ve inançlarından şüpheye düşmek...

Tıpkı diğer hayvanlar gibi, sadece yaşamaya odaklı insan zihni kendini korumak için birtakım savunma mekanizmaları oluşturur ve inançlarını bunun içerisinde korurdu. Her insan, inandığı şeylere göre yaşardı hayatını, kendini ona göre düzenlerdi. Bu yüzden inançlarının sarsılması, şüphesiz bir insanın başına gelebilecek en kötü şeydi. Zihnin bu acılardan korumaya yönelik tüm çabasına rağmen eğer bir anlığına bile şüpheye düşecek olursa bu kişi, kendi cehenneminin kapısını aralamış olur ve geçmişteki derin uykularının hesabının sorulduğu uykusuz geceler başlardı. Bu herkesin kaldırabileceği bir yük değildi. Bu yüzden pek çok insan

inandıklarını sorgulamaz, sadece kabul ederdi. Kabul etmek, sorgulamaktan daha acısız ve zahmetsiz olandı.

Şimdi, onun içinde de bir kapının aralandığını görebiliyordum. Ya kapının ardına bakacak ya da açmadan kapıya bir kilit vuracaktı. Şayet sorgulamaya devam ederse şeytanlarıyla tanışması yakındı ve ne bunu dileyebiliyordum onun için ne de reddedebiliyordum. Ben, uykusuz gecelerime ve şeytanlarıma alışkındım, uykusuz gecelerimde şeytanlarımı avlardım fakat aynısını onun için dileyemiyordum. Bu, tamamen onun vermesi gereken bir karardı. Ya savaşacak ya da kaçacaktı. İlkel bir yaşama içgüdüsüydü, fakat bizi hayatta tutuyordu işte.

Gözlerimi yoldan kısa bir süreliğine çekip ona çevirdim. Koltuğa yerleşmek için uzun bacaklarının el verdiği kadar öne kaymış, sağ dizinin üzerindeki eline bakıyordu. Sessizdi, düşünceli bir ifade vardı yüzünde.

Gözlerimi kendi parmaklarıma çevirdim, siyaha boyanmış işaret parmağım güçlü bir şekilde direksiyonu tutuyordu. Benim bir rengim yok, diye geçirdim içimden, neye boyanırsa boyansın ellerim, güçle tutunacaktım inandıklarıma. Yaşamımı sorgulamayı uzun süre önce bırakmıştım, artık sancı çekmiyordum gerçeklerim hakkında.

Parmağımdaki boyaya bakmak, bu gece yapmam gereken işleri hatırlattı bana. Fakat onu nasıl yalnız bırakacağımı bilemiyordum. Bir yere varmayan yollarda yaklaşık on beş dakikadır öylece sürüyordum arabayı ve o sadece susuyordu.

Suskunluğu içinde kendi sesine maruz kalmasına dayanmayarak, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Yol boş olduğundan gözlerimi ona çevirdim bir süreliğine. Gözlerini parmağından çekip bana çevirdi kafasını, başı hâlâ koltuğa yaslıyken daha yorgun göründü gözüme.

"Kalabalık," diye cevapladı sorumu, sesi keyifsizdi.

Anladım der gibi kafamı hafifçe sallarken önüme döndüm tekrar. Egemen derin, sesli bir nefes alıp uzandı ve radyoyu açtı, sessiz ortamdan o da sıkılmış gibiydi. Radyo açıldı ve gecenin sessizliğine uyumlu bir ses arabanın içine doldu. Camımı biraz daha açtım, içerideki kasvet ve sıcak hava değişsin diye. Bir anda

gelen güçlü esinti saçlarımı savurdu. Sağ elimi direksiyondan çekip, savrulan saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Tekrar direksiyonu tuttuğumda Egemen elini bana uzattı. Sol elinin parmaklarıyla sağ kulağıma dokundu, işaret parmağını kulağımın çevresinde gezdirip tenimi okşadı yavaşça ve kulağımın arkasına sıkıştırdığım saçlarımı çıkardı.

Elini geri çekerken, "Özgürlüğe dair her şey sana yakışıyor," dedi kısık bir sesle.

Uzun zamandır sevgiye yönelik bu kadar şiddetli bir heyecan duymuyordum içimde. Bana yönelik, çekinmeden sarf ettiği her cümle, içimde kendine küsmüş her hücreye can suyu veriyordu. Özgürlüğün ruhum için anlamını biliyordu ve peşimdeki avcıdan bunu duymak beni bir ironinin içine hapsediyordu. Ondan kaçmam gerekirken yanı başında duruyordum.

Duygularına sahip çıkabilen bir yapıya sahiptim, yalnız kalmadıkça acımı da sevgimi de belli etmezdim. Fakat onun söylediği her söz kendi içimde birtakım duyguları zapt etmek durumunda bırakıyordu beni. İsmi 'bağımsızlık' anlamına geliyordu ve gittikçe sahip olmak istediğim bir bağımsızlık hâline geliyordu Egemen.

"Özgürlük herkese yakışır," dedim durgun bir sesle.

Arashi Sato'ya göre, çocukken ailesini kaybetmiş kişiler birini sevmeye aç oluyor, yardıma ihtiyaç duyduklarında onlara yardım eden kişiyi sevmeye, ona güvenmeye meyilli oluyorlardı ve birlikte zaman geçirdiklerinde birbirlerini anlarlarsa âşık olma ihtimalleri yükseliyordu. Bizi asansöre kapatmasının sebebi buydu, ona yardım etmemi, bana kendini açmasını istemişti. En başından beri Egemen'in bana âşık olmasını ve mümkünse benim de ona âşık olmamı istiyordu. Ve şimdi bu arabada, Arashi'nin bu teorisinin bir kanıtı gibiydik. Egemen hiç ummadığım bir şekilde beni seviyordu ve ben de her ne kadar direniyor olsam da içimde inkâr edemeyeceğim yoğunlukta bir sevgi duyuyordum ona karşı.

Bunu Arashi'nin başarısı değil, kaderin bir cilvesi gibi görmeye meyilli olsam da sonuç itibarıyla onun istedikleri bir bir oluyordu ve böyle devam ederse o kazanacak, biz kaybedecektik. Kaybetmeden önce onu durdurmam gerekiyordu, Egemen'in canı bundan daha çok yanmadan önce, benden nefret etmeden önce... Biz olamazdık ama yine de benden nefret etmesine sebep olacak anılar olmasın istiyordum hafızasında, beni iyi hatırlasın istiyordum.

Gözlerimi ona çevirdim tekrar. Radyodaki şarkıya kısık sesle eşlik ediyor ve beni izliyordu. Bunu yaparken güzel görünüyordu, kalbi gibi.

"Eve gitmek ister misin?" diye sordum bu görüntüye kendimi kaptırmamaya çalışarak.

Belki uyusa ona iyi gelirdi. Çok yorgun duruyordu ve kafası karışıktı. Uyursa bir süreliğine düşünmezdi ve o uyurken ben de onun canını sıkanları avlar, ertesi güne düşünecek daha az şey bırakırdım.

Kafasını sallayarak beni onayladı. "Sen nasıl geri döneceksin? Saat geç oldu," dedi keyifsiz sesiyle.

Bu sorusu hafiften güldürdü beni. "Ben sokak çocuğu sayılırım, bana sokaklarda bir şey olmaz."

Yeşil gözlerini yüzümde gezdirirken hafifçe kafasını sallayarak onayladı beni. Söylediğime gerçekten ikna olmuş gibiydi ama yine de, "Önce seni bırakalım, sonra ben eve geçerim," dedi.

Kendi kendime yetebileceğimi biliyor olsa da bir kadın olarak gece vakti dışarıda yürüyecek olmama gönlü razı gelmiyordu. Bir köpek kadar omurgaya sahip olamamış insan müsveddelerinin sokaklarda estirdiği terör yüzünden, sokakta tek başına yürümeye korkan kadınlar yetişiyordu bu dünyada. Üstelik omurgasızlığın bini bir paraydı. Açlıktan ekmek çalan bir çocuğun, insan hayatı çalanlardan daha çok ceza çektiği oluyordu. Susmayı bırakalı çok olmuştu fakat artık bağırmıyordum da. Harekete geçmeye karar vermiştim. Şikâyetlerimi birilerine iletmiyordum artık, o şikâyeti kendim ortadan kaldırıyordum. İşte, bizim olamayacak oluşumuzun sebebi buydu, benim şikâyetlerim bitmiyordu ve o, bundan şikâyetçi olan taraf için çalışıyordu.

Onu kafamı sallayarak onaylayıp yönümü arabamı bıraktığım yere çevirdim. Eve gitmek istediğimden pek emin değildim. Babam evdeydi, beni bekliyordu, biliyordum. Fakat ilgilenmem gereken başka işlerim de vardı, aciliyeti olan işler. Babam ve ben on altı sene beklemiştik, bir gün daha bekleyebilirdik. Bu gece

herkes olması gereken yere dönecekti, ben sokaklara inecektim, o da evine girecekti.

Arabamı önünde bıraktığım spor salonuna çok uzak olmadığımızdan, yolculuğumuz kısa sürdü. Egemen'in arabasını kendi arabamın arkasına park ettiğimde, ikimiz de kapılarımızın kolunu uzanıp açtık ve arabadan indik. Sıcak esinti hoş bir ferahlık verirken, Egemen'in arabanın önünden dolaşıp yanıma gelmesini bekledim. Bu sırada, kalbinin üzerine yapıştırdığım etiketten gözlerimi alamadım.

O ve onun kalbi kıymetliydi ve ben çevremdekileri üzmeye meyilli biriydim. Hem düşmanlarım vardı hem de kendime düşman gibiydim. Sevgisiz büyümek insanı hırçın yapıyordu, bunu inkâr edemezdim. Ne kadar törpülemeye çalışsam da bu yanımı, bir şekilde yine üzüyordum beni sevenleri. Onu da üzecektim, biliyordum. Ya Arashi onu daha çok üzmeden bilerek kalbini ben kıracaktım ya da Arashi yapana dek cesaret edemeyip öylece bekleyecektim. Bu yüzden benim için kıymetli olduğunu bilsin istemiştim, ileride bir gün benden nefret edecek olursa belki bu anı hatırlar diye umuyordum.

Tam karşımda durdu, ancak omuzlarına kadar gelebildiğim için kafamı kaldırmak durumunda kaldım yüzüne bakabilmek için. Yeşil gözlerini üzerimde gezdiriyordu.

Ellerimi deri ceketimin ceplerine soktum ve dudaklarımı aralıdım. "İyi geceler... Dikkatli sür."

Beni kafasını sallayarak onayladı ve gözlerini etrafta gezdirdi birkaç saniye, ardından tekrar bana çevirdi. "Görür müyüz birbirimizi yine?"

Ona 'biz olamayız' demiştim, olurmuş gibi yapmak ikimizi de kırardı. Haklıydı, ona haksızlık ediyordum.

"Görüşmek istersen... buralarda olacağım," diyerek kafamı salladım.

Beni görmek istemezse, Aslan Amca için bile olsa onu zorla görmem de haksızlıktı. O istemeden onunla görüşmeyecektim. Ne demek istediğimi anlayarak, hafif sinirlenmiş bir ifadeyle kafasını salladı. Sinirleri yıpranmıştı ve bu da onu geriyordu, görebiliyordum fakat şu an için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Derin

bir nefes alıp önünden çekildim ve yanından geçerek arabama ilerlemeye koyuldum.

"İyi geceler," dedi arkamdan.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, umarım iyi olurdu bu gece. Ona dönmeden elimi kaldırıp ve arabamın kapısını açıp koltuğuma yerleştim. Ben kemerimi takarken Egemen yola çıktı ve sağ tarafımdan geçerken dönüp bana baktı son kez. Ardından düz cadde üzerinde ilerleyip görüş alanımdan kayboldu. Arkasından bakarken derin bir nefes aldım.

Egemen'in neden olamayacağımız hakkında hiç fikri yok sayılmazdı, bir şeyleri tahmin ettiğini biliyordum. Benden şüpheleniyordu, elinde çözmesi gereken bir benim kaldığımı söylemişti birkaç saat önce. Fakat yine de bana karşı duygularını ifade etmekten çekinmiyordu. Şu an sadece şüphe duyduğu ve bana karşı olan duyguları ağır bastığı için bunu göz ardı ediyor ve benimle görüşmek istiyor olabilirdi. Fakat emin olduğunda işler değişecekti, biliyordum. O gün beni ifade için çağırdıklarındaki tavrı çok uzak değildi bugüne. Ya da bugün olanlar onun kafasında bir pencere daha açardı, bilmiyordum. Tüm bunlar beni bir ikilem içine sokuyordu ve bu ikilemi, en azından düşünecek çok fazla şeyimin olduğu şu zamanda düşünmek istemiyordum.

Arabamı çalıştırdım ve gecenin içine doğru ilerledim. Eğer bu gece bu olayı çözebilirsem biraz olsun rahatlayacaktım. O kadar şey vardı ki yapılacak, artık yetemiyor gibi hissediyordum ve bu düşünce yaptıklarımdan daha çok yoruyordu beni.

Arashi'nin telefonunu, içindeki her bilgiyi kendi bilgisayarıma aktardıktan sonra arabamın tekerinin altında ezmiş ve bir çöp kutusuna atmıştım.

Gittiği rotalar ve aldığı notlardan yola çıkarak, videoyu Arashi'nin yapmamış olduğuna karar verdim. Onun yapmaması demek, videonun kopyasına sahip olan başka biri daha var demekti ve o kişiyi bulmak, polis binasına girip bir kanıt çalmaktan ve o kanıtın sahte olduğunu kanıtlamaktan çok daha kolaydı.

O gece Arashi'nin gittiği adresin elli metre uzağına, bir ara sokağa motorumu park ettim. Anahtarı motordan çıkarıp oturuşumu dikleştirdim ve kaskımı çıkardım. Kaskı kucağıma bırakırken, bozulan saçlarımı düzelttim tek elimle. Motordan indim, kaskı kalktığım yere koydum. İnce tişörtümün yakasına bağlı olan boneyi kafama geçirip saçlarımı içine sakladım. Kemerime takılı tığım şapkamın çıtçıtını açtım, şapkayı kemerimden çıkarıp kafama taktım. Maskemi takıp derin bir nefes aldım. Sol bileğimdeki akıllı saatin ekranından konuma baktım, ardından bileğimi ters çevirip tekrar düzelttiğimde uyku moduna geçti saat. Maskemin içinde derin bir nefes aldım ve dudaklarımı aralayıp derin bir nefes verdim.

Ellerimi deri ceketimin ceplerine soktum, ara sokaktan çıkmak üzere sokağın başına ilerledim. Sokağın başına gelip sağa döndüm. Çok işlek olmayan caddede, küçük neon tabelasından ışık yayan bara diktim gözlerimi, ismi Hat'ti.

Hat, yeraltı barı görünümüne sahip, başka işlere paravan görevi gören bir mekândı. İsmi, hem İngilizcede 'şapka' anlamına geliyordu hem de Türkçede 'ulaşım sağlayan yol' gibi bir anlam taşıyordu. Siyah, beyaz veya gri şapkalı[29] hackerlar burayı müşteri bulmak ve müşterileriyle bir araya gelmek için kullanıyorlardı.

Bu bilgiyi elbette herkes bilmiyordu. İçeride, her şeyin farkında olan bir kesim kadar, ne olduğundan habersiz olanlar da vardı. Hiçbir şeyden haberi olmayan bu figüranlar hem hackerları kamufle ediyor hem de müşteriler bu figüran kalabalığı içinde daha güvende hissediyorlardı.

İçerideki hackerların seviye ve ilgi alanlarının skalası oldukça genişti. Arayanın belasını da Mevla'sını da bulabileceği bir yerdi. Arashi Sato, Bataklık'a ait olduğundan, başka bataklıkların kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyordu. Bu iş için her kiminle anlaştıysa, ters düşmeyi istemeyeceği kadar iyi biri olmalıydı. Arashi yeteneği olduğundan emin olmadığı kimseye iş yaptırmazdı ve işinde iyi olan herkes, yaptığı işin bir kopyasını elinde tutardı.

9 Hackerlar yaptıkları işlerle siyah, beyaz ve gri şapkalı olarak isimlendirilirler. Siyah şapkalılar zarar verici, beyazlar onarıcı, griler ise her ikisinin harmanlanmış hâlidir.

Arashi'nin buraya geldiğini öğrenince aklıma gelen ilk plan, orijinal kopyayı bir müşteri olarak satın almak olmuştu. Hem en kısa ve zahmetsiz yol buydu hem de bu işi kimliğimi ifşa etmeden hızlıca bitirmek istiyordum. Benim de hacker olduğumu anlarlarsa iş saçma bir ego tatminine dönüşebilirdi ve bu çocukça yarışlara, kıyaslamalara harcayacak zamanım yoktu. Düşünecek çok daha başka işlerim vardı. Umutsuzca, işlerin bir kez olsun kolay olmasını umuyordum.

Neon tabelanın önünde durup çelik kapıyı tıklattım. Üzerinde hücre kapılarına benzeyen sürgülü bir pencere vardı. Sürgü açıldı ve bir çift göz belirdi, beni izleyen gözlerin ardından koyu kırmızı bir ışık geliyordu. Beni kısaca inceleyip sürgüyü çekip pencereyi kapattı ve kapıyı ardına kadar açtı. Kırmızı ışık üzerime düşerken içeri adımımı attım.

Koridora benzeyen girişin kalın duvarlarının arkasından yüksek sesli müziğin boğuk sesi geliyordu ve bu uzun koridorda müşterileri karşılayan üç kişi duruyordu sadece. Dört tane köşe kamerası, bir tane de 360 derece görüntüleme yapan kamera vardı. Daha azı beklenemezdi diye geçirdim içimden.

Gözlerimi içerideki üç kişiye çevirdim. İkisi oldukça kalıplı erkekler, biri hemen hemen benim ölçülerimde bir kadındı. Erkekler takım elbise giymiş, kadın suni deriden kıyafetler içerisindeydi.

Kadın tam karşımda durup ellerini uzattı, üzerimi arayacağını anlayarak kollarımı iki yana açtım. Ellerini koltuk altlarıma koyup aşağı doğru kaydırdı ve bacaklarım da dâhil kontrol etti. Acil durumlar için kesici delici birkaç eşya vardı yanımda fakat bulunabilecek yerlerde tutmuyordum onları.

Bir şey bulamayınca doğruldu, yüzüne samimi bir gülümseme yerleştirip sevecen bir tavırla yüzüme baktı. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Bu soru figüranla müşteriyi birbirinden ayırmalarına yarayan soruydu.

"Bir siyah şapkaya ihtiyacım var," diye cevapladım sorusunu.

Yüzündeki gülümseme genişlerken kıkırdadı ve kafasını salladı anladım der gibi. Bakışlarını arkasındaki adamlardan daha zayıf olana çevirdi. "Lütfen müşterimize yardımcı ol," deyip benden

bir adım uzaklaştı. Gözlerimi bana yaklaşan adama çevirdim. Yanımdan geçmeden hemen önce bana başıyla selam verip arkamdaki koridorda ilerlemeye başladı.

Ben de peşine takıldım. Uzun ve geniş koridorun ışıkları gittikçe daha koyu bir renge dönüşüyordu. Kırmızı gittikçe koyulaştı ve mora dönüştü. Biz koridorda ilerlerken müzik sesi de artmaya başlamıştı.

"Özel bir isim var mı aklınızda?" diye sorduğunu işittim yanımdaki adamın.

Kafamı sallayarak onayladım onu. "Yirmi dört saat önce bir video düzenlemiş biri."

Koyu gözlerini yüzümde gezdirirken anladım der gibi kafasını salladı. Yürümeye devam ederken arka cebinden bir çubuk çıkardı. Çubuğu büktüğünde bir kırılma sesi işitildi ve hafifçe salladığında çubuğun içindeki fosfor parıldamaya başladı. Fosforlu çubuk mor bir ışık yaymaya başlayınca cebinden bir başka aparat çıkarıp çubuğu bilezik hâline getirdi ve bana uzattı.

"Bahsettiğiniz kişiyi bulduğumda size yönlendirmeme kolaylık sağlaması için," diye açıkladı.

Bileziği sağ bileğime taktım. Nihayet koridorun sonuna geldiğimizde bir kapıya ulaştık. Kapı, arkasındaki gürültünün şiddetiyle titriyordu ve bu taraftan açılmıyordu.

Adam kapının yanındaki bir düğmeye bastı. İçeri çok gürültülü olduğu için bu düğme kapının diğer tarafında bir ışık yakıyor ve oradaki görevlinin, bu tarafta bekleyen biri olduğunu anlamasını sağlıyordu.

Kapı açıldığında serbest kalan müzik hızla ve büyük bir gürültüyle kulaklarıma ulaştı. İçerinin ışığı koridor kadar göz yorucu değildi. Daha karanlıktı fakat mor ışıktan daha dinlendiriciydi. Yanımdaki adamla içeri girdiğimizde, aşağı inen bir merdiven karşıladı bizi. Merdivenin aşağısında eğlenen pek çok insan vardı. Neredeyse hepsinde fosforlu çubuklar ve bilezikler bulunuyordu fakat çok azı mor ve beyazdı. İşte, hackerlar müşterilerini böyle buluyorlardı.

Siyah demirden yapılma yüksek merdivenleri inmeye başladık. Mekân dışarıdan ucuz görünse de içeriden hiç de öyle

görünmüyordu. Alan çok genişti ve her yer mermerden yapılmış gibiydi. Oldukça serin bir yerdi fakat alkol kokusu, sarhoş insanlar ve yüksek müzik rahatsız ediciydi. Bu tür ortamlarda olmaktan hiç hoşlanmıyordum, bir kez daha Arashi'ye sinirlenmeme neden oldu bu durum.

Adam, beni bar tezgâhına kadar getirdi ve onu duymam için kulağıma eğildi hafifçe. "Lütfen keyfinize bakın. Aradığınız kişiyi bulduğumda onu buraya yönlendireceğim," dedi. Barmene bir işaret yapıp beni gösterdi ve yanımdan ayrıldı.

İyi işlerle uğraşıyor olsalardı, bunu büyük titizlikle yapıyor olduklarını takdir ederdim. Fakat burada, yaptıklarını onaylamadığım pek çok kişi vardı. Para için yapmayacağı şey olmayan kişiler, bu dünya üzerinde midemi en çok bulandıran insan türüne giriyordu.

Tam karşımda duran barmene gözlerimi çevirip, bir şey istemediğimi belirtmek için kafamı iki yana salladım, burada su bile içmezdim. Barmen yanımdan ayrılınca sol bileğimi yavaşça sola çevirip saati aktif ettim ve ekran aydınlandı. Fakat ne internet ne de şebeke çekiyordu. Her ihtimale karşı sinyal kesici kullanıyor olmalılardı ve eğer burada sinyal kesicileri varsa, işlerini buraya yakın başka bir yerde yapıyorlar demekti.

Sol kulağımdaki tıkacı çıkarıp deri ceketimin cebine koydum. Ortam çok gürültülü olduğundan, iki kulağımı kullanmak daha akıllıca olurdu.

Maskemin içinde derin bir nefes alıp kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Umarım işler umduğumdan daha kolay giderdi. Sürekli değişen renkli ışıklar yüzünden asıl rengini anlayamadığım tezgâhın üzerine koydum dirseklerimi ve beklemeye başladım. Saat sabaha karşı üçü geçiyordu ve Egemen'le ayrılalı yaklaşık bir saat olmuştu. Bu gece huzursuzdu ve bu gecenin son huzursuz gecesi olmasını diliyordum. Buradan istediğim şeyle çıktığımda kendimi ödüllendirecek ve bu işleri başıma açan kişi için hazırladığım acı sürprizi hayata geçirecektim. İşte o zaman anlayacaktı Arashi onu ne kadar iyi tanıdığımı ve en büyük düşmanın eskiden yanımızda duranlar olacağını.

Yanımdaki sandalye çekildi ve biri oturdu fakat kafamı çevirip yüzüne bakmadım. Sol dirseğini tezgâha yaslayıp tamamen

bana döndüğünde, beklediğim kişi olduğunu düşünerek kafamı ona çevirdim. Bileğinde benim koluma taktığıma benzer bir bilezik vardı, mor ışıkla parlıyordu. Bana başıyla selam verip kısa bir süreliğine barmene çevirdi mavi gözlerini. Bu sırada ben de onu inceledim.

Açık kumral bir teni, bir metre seksen santim civarında boyu, zayıf fakat kaslı bir vücudu vardı. Koyu renk tişörtünün açıkta bıraktığı kollarında birkaç dövme mevcuttu, biraz Rusları anımsatıyordu. Barmen önüne renksiz bir içki bıraktığında tek dikişte içti ve boş bardağı tezgâha bırakıp, oturduğu sandalyeden kalktı. Bana önce göz kırptı, ardından onu takip etmemi isteyen bir işaret yaptı ve kalabalığın içine girdi.

Oturduğum sandalyeden kalkıp peşine takıldım. İçeri ferah olmasına karşın, elindeki fosforlu çubuklarla dans eden insan topluluğu kendi içinde bir ısınmaya sebep olmuştu. Birbirlerine oldukça yakın dans ettiklerinden, onlara dokunmadan aralarından geçmek oldukça güç ve rahatsız ediciydi. İnsan denizini yararak bar tezgâhının tam karşısına dizilmiş localara ilerledik. Gözlerimi bir tür alışkanlıkla tavanda gezdirdim ve kameraları saydım içimden. Aksi bir durumda buradan çıkabileceğim en kısa yolu kafamda çizdim.

İnsan kalabalığından kurtulup birkaç basamak çıkarak localara ayrılan bölüme vardık. Dolu olan locaların perdeleri kapalı, müsait olanların perdeleri açıktı. Localar daire şeklindeydi ve ortalarında yuvarlak birer masa vardı. Birkaç tane boş loca olmasına rağmen, takip ettiğim adam belli bir locaya ilerledi. İçeri benden önce girip sağ eliyle perdeyi kavradı ve geçmem için bekledi. Locaya girdiğimde arkamdan perdeyi kapattı ve dışarıda kalan gürültülü mekânın sesi fark edilir ölçüde azaldı. Akustik ses yalıtımlı perde kullanıldığını anlayarak memnun oldum, aksi durumda, ağzımda maskeyle konuştuğum için sesimi duyması bu gürültülü yerde çok daha zor olurdu. Ayrıca bu perde sayesinde dışarıdaki ses içeri gelmediği gibi, içerideki ses de dışarı çıkamıyordu. Zor durumda kalırsam onu bayıltıp burada bırakabilirdim.

Locanın koyu kırmızı ışıklandırmasına gözlerim yavaş yavaş alışmak üzereydi. Her iki tarafın da birbirinin yüzünü yeterince

seçememesini istemişlerdi muhtemelen ve bu da memnun edici bir şeydi. Sağ tarafta duran C şeklindeki koltuğa oturdum, o da karşıma oturdu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu sesini çok yükseltmeye ihtiyaç duymadan.

"Yirmi dört saat önce bir Japon müşterin olmadıysa bana yardımcı olamazsın," diye açıkladım kısaca.

Eğer bu videoyu yapan o değilse, alakasız birini bu işe bulaştırmak, merakını cezbetmek istemiyordum hiç. Olabilecek en kısa ve kolay yolla halletmek istiyordum, böyle bir yolun olduğundan çok şüpheli olduğum hâlde.

Cevabıma karşılık hafifçe güldü ve kafasını salladı. "Müşterilerim hakkında bilgi vermem. Bana sadece ne istediğini söyle."

Ellerimi masanın üzerine koyup birleştirdim, deri eldivenlerin içerisinde ellerimin terlediğini hissedebiliyordum. "İstediğim şeyin sende olup olmadığını nereden bileceğim?" diye sorup kaşlarımı kaldırdım.

Hafifçe omuz silkti. "Aradığın adam olmasaydım burada olmazdım."

Verdiği cevap yeterli değildi fakat yaptıkları işin titizliğini göz önünde tuttuğumda, beni buraya getiren adamın doğru kişiyi bulduğunu umuyordum.

"Aradığım adamsan eğer dün gece bir video düzenledin. Hatta tabiri caizse baştan yarattın ve o videonun, sanatının gerçekleştirmenden önceki hâlini satın almak istiyorum."

Sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine atmış, sağ dizinin üzerindeki sağ el parmaklarını oynatıyordu piyano çalar gibi. Sözlerim bittiğinde kafasını iki yana salladı ve gözlerimin içine bakarak, "Satılık değil," dedi.

Her şeyin sarpa sarmasına alışık olan bünyemi pek sarsmadı bu cevap. İstediğimi bir şekilde alacaktım fakat görülüyordu ki kolay yoldan olmayacaktı. İçimdeki ses, her zaman bedel ödemek gerekir diye fısıldadı kulağıma ve her reddedişin altında geçerli bir sebep, mantık vardır.

Bu cevabının pek çok sebebi olabilirdi. Sebeplerden biri videoda bir polis olması olabilirdi, bu nedenden ötürü bana güvenmiyor

olabilirdi. Veya bu cevabın, edeceğim teklifi yükselteceğini düşünüyor olabilirdi. Arashi Sato tarafından bir şekilde tehdit edilmiş de olabilirdi. Ya da en basiti, videoya sahip değildi.

İşte bu yüzden bilgileri elektronik cihazlardan almayı her zaman tercih ediyordum, insanlar çok komplike canlılardı, neyi neden yaptıklarını anlamanız mümkün olmazdı bazen. Kafalarının içinde ne döndüğünü bilemezdiniz. Fakat yine de burada olmak ve bu adamla pazarlık yapmak, bir polis merkezine girip üzerinde oynanmış videoyu çalmaktan çok daha mantıklıydı. Son çare, üzerinde oynanmış hâlini bile satın alabilirdim.

İkimiz de gözlerimizi bir an olsun birbirimizden çekmiyorduk. Bir şekilde onun da beni çözmeye çalıştığını hissediyordum. Gözlerime bakarken sanki başka bir şey görmeye çalışıyor gibi bir hâli vardı.

Maskemin altında kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Eğer burada çalışıyorsan ve masana davet diyorsan, elinde olan her şey satılıktır."

Ne istediğimi açıkça belirterek girmiştim buraya. Eğer videoyu yapan gerçekten oysa, yanıma gelmeden önce ondan ne isteyeceğimi az çok biliyor olmalıydı. Satmayacak olsaydı yanıma gelmezdi.

Söylediklerim yüzünü güldürdü. Garip bir şekilde bu konuşmadan keyif alıyor gibiydi, keşke ben de aynı şeyi söyleyebiliyor olsaydım.

"Diyelim ki öyle ve sana videoyu satmıyorum. Ne yapacaksın?" diye sordu merak ederek. Gerçek bir merak vardı yüz ifadesinde. Ardından alaylı bir gülüş peyda oldu dudaklarında. "Müşteri hizmetlerine mi şikâyet edeceksin beni? Ya da ağlayacak mısın? Ağlaman diğer seçenekten daha makul ama yine de kanmam gözyaşlarına, У баб да у пьяных слезы дешевы."[30]

Artık onda biraz Rus'luk olduğuna yüzde yetmiş emindim. Söylediği şeyi anlamış olsam da beni sinirlendirmedi. İstifimi bozmadan, söylediği cümleye ben de bir atasözüyle karşılık verdim. "Что у кого болит, тот о том и говорит."[31] Ben kadınsam o da bir sarhoştu.

30 Kadınlarda ve sarhoşlarda gözyaşı ucuzdur. Rus atasözü.

31 Herkes neresi ağrıyorsa onunla ilgili konuşur. Rus atasözü.

Onunla Rusça konuşmam keyfini daha çok artırdı, yüzünde bu kez alaylı değil gerçek bir gülüş vardı. Yaptığım imayı anlamış olsa da buna gocunmuş gibi durmuyordu. Mizacı biraz Arashi Sato'yu anımsattığı için ona gıcık olmuş gibi hissettim. Fakat herhangi bir aksi harekette bulunmadım, istediğimi alana dek soğukkanlılığımı korumaya kararlıydım.

Yüzüne düşen saçlarını karıştırdı ve onları geriye doğru itti. "Niye istiyorsun videoyu?" diye sordu. Sanki tek istediği eğlenmekmiş de şimdi istediği olmuş gibi bir hâli vardı. Arashi'yle iyi anlaşmış olmalılardı.

"Sen neden satmıyorsun videoyu?" diye sordum, sorusunu cevaplamadan.

Cevabı çok basitmiş gibi, omuzlarını hafifçe silkti. "Bir aynasızın işine geri dönmesini tercih etmem, hele de bu aynasız özellikle bizden birini avlıyorsa."

Bir polise yardım etmek istemediğini söylemiş olsaydı buna şaşırmazdım, fakat bunu onlardan birini avladığı için yapıyor olmasını beklemiyordum. Her ne kadar yıllardır faaliyet gösteriyor olsam da Corvus adıyla büyük veya uluslararası saldırılar düzenlememiştim. Bu isimle diğer hackerların beni fark edebileceği herhangi bir girişimim olmamıştı. Fakat karşımda duran adam bir nevi bunu Corvus için yaptığını ima ediyordu. Arashi'nin bir oyunu olduğunu düşünmeye başlıyordum gittikçe.

"Anlamadım?" dedim durumu biraz açmasını umarak.

Tam olarak neden bahsettiğini ve gerçekten Corvus'u tanıyıp tanımadığını merak ediyordum. Arashi, polisin kendisinin peşinde olduğunu bile söylemiş olabilirdi. Ne bildiğinden emin olmak istiyordum.

Sağ dirseğini bacağına yaslayıp elini yüzüne götürdü ve henüz yeni uzamış sakallarına dokundu. "Videodaki o polisi tanıyorum, bizden birinin peşine düşen bir ekibi yönetiyor. Para için iş yapıyor oluşum, bizden olanları satacağım anlamına gelmez. Bizim de kendi içimizde ilkelerimiz var."

Hackerların dünyaları bilgisayarlar ve ağları üzerine kurulu olduğundan, dünya üzerinde olup biten siber saldırılardan ister istemez haberleri oluyordu. Bazıları birbirlerini tanıyor, birbirlerini

destekliyor, bazıları da birbirlerine düşman olabiliyordu. Fakat genel olarak birbirlerini ifşa etmiyor, bunun için uğraşmıyorlardı ve karşımdaki bu adam da tam olarak bu ilkeden bahsediyordu. Aynı geminin yolcularıydı onlar, birbirlerinin arkalarını bir şekilde kolluyorlardı. Diğerleri gibi fark edilecek şeyler yaptığımı düşünmüyor olsam da karşımdaki bu adam bir şekilde beni tanıyordu ve görünüşe göre beni de içinde olduğu o gemiden biri olarak görüyordu.

Bana satmak istememesinin sebebi Corvus'u kolluyor olmasıydı. Arashi farkında olmasa da bu adam, bu işi onun parası için değil, Corvus'u korumak için yapmıştı ve normal şartlarda belki minnet duymam gerekirdi fakat şu durumda duymuyordum. Ben ince bir ipin üzerinde yürüyordum ve düşmemek için ipin üzerindeki bir başkasını aşağı iten biri değildim. Tüm bunlara rağmen eğer onlardan biri olduğumu düşündüğü için beni kolluyorsa, o videoyu bana gerçekten satmayacaktı. En azından ona Corvus olduğumu söylemediğim sürece.

Onu anladığımı anlaması için kafamı salladım, anlıyordum fakat benim o videoya ihtiyacım vardı ve ne yapıp edip almalıydım.

"Ya buradan elim boş çıkıp bahsettiğin ekiple geri dönersem?"

Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu ve bu kez onu güzel gösterdi bu gülümseme. Gözlerini üzerimde gezdirdi. "Bu şekilde gidersen önce seni yakalarlar," dedi kıyafetlerime bakarak ve devam etti. "Bir araya gelmelerinin sebebi sensin sonuçta, ben değilim."

O anda başından beri kim olduğumu bildiğini anladım. Damarlarımdaki adrenalin dozunun artarak, kalbimin göğsüme daha hızlı çarptığını hissediyor olsam da sakinliğimi korudum. Korkmuyor veya endişe duymuyordum fakat şaşırmıştım. İstersem buradan kolayca çıkabilirdim ve bu ses geçirmez perdelerin de çok yardımı olurdu. Fakat merak doluydum. Beni tanıdığı ve nasıl teşhis edebildiği konusunda sorularım vardı. Arashi'nin bu işin içinde ne kadar olduğuna dair şüphelerim de vardı aynı zamanda. Normalde de insanlara güvenmezdim ve şimdi ortada Arashi Sato dolaşırken güvensizliğim kontrolden çıkmış durumdaydı.

Bana imada bulunduğu için hemen kabul edecek değildim bu ithamını.

"Beni tanımıyorsun?" dedim kendimden emin bir ses tonuyla ve kafamı iki yana salladım.

Yüzündeki hafif gülümseme alaylı bir gülüşe dönüştü tekrar. "Yaptıklarını sadece polisler mi fark ediyor sanıyorsun?" deyip onaylamaz bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Ya da tek düşmanının o Japon herif olduğunu?"

Sorularına cevap vermeden sadece onu izledim ifadesiz bir yüzle. O da anlatmaya devam etti.

"Yaptıkların siber ortamda çok dikkat çekecek şeyler değil, fakat bunu yapış tarzın piyasaya düştüğün ilk andan itibaren pek çoğumuzun dikkatini çekti. Genelde bir oda içinde hallederiz işlerimizi, avlanmayız. Ama sen... sen avlanıyorsun ve yaptığın ilk işten beri kendini çok geliştirdin."

Sağ ayağını sol dizinin üzerinden indirdi, oturduğu koltukta öne doğru kayarak dirseklerini masaya koydu ve bana doğru eğilip biraz yaklaştı. Gözlerini yüzümde gezdirirken sanki hayran olduğu birine bakıyormuş gibi bir hâl vardı üzerinde. Bu, tuhaf hissetmeme neden oldu, kim olduğumu ve neler yaptığımı bilenler genelde hayran değil, düşman olurlardı.

"Tüm bunları geçtim, bir hackerın yakalanması için İstanbul'da özel bir ekip kurulduğundan haberimiz olmaz mı sandın?" deyip güldü hafifçe.

Açıklamaları mantıklı olsa da Arashi faktörü görmezden gelinemeyecek bir faktördü. "Peki, nasıl tanıdın beni?" diye sordum Corvus olduğumu kabul ederek.

"Çekik gözlü videoyu buraya getirdiğinde polisi tanıdım. Videoyu yaparken senin buraya geleceğini biliyordum, çünkü Corvus'u tanıyorum. Senin olayın bu, düşman olmadığını onlara kanıtlamaya çalışıyorsun her seferinde. İki sene önce bir polis tarafından vurulduğunu duymuştum, hem de onun hayatını kurtarırken. Şimdi yine bir polisin hayatını kurtarmak için geldin buraya, onların düşmanı olmadığını anlamaları için. Seni ilk gördüğümde kafamda bir soru işareti oluştu ama Rusça konuştuğunda ve söylediklerim seni caydırmadığında biraz daha emin oldum. Ama seninle sanal bir ortamda karşılaşmadan muhtemelen hiçbir zaman tam olarak emin olamam."

Anladım der gibi kafamı salladım. O da kafasını sallarken geri çekildi ve sağ bacağını ileri doğru uzatıp kot pantolonunun ön cebine soktu elini. Cebinden bir USB ve bir kâğıt parçası çıkardı. Masanın üzerine koyup bana doğru itti iki parmağıyla. "Orijinal video ve IP adresim."

Gözlerimi yüzünden çekip elimi masanın üzerindeki USB'ye uzattım ve iki parmağımın arasına alarak, daha net görebilmek için yüzüme yaklaştırdım. Üzerindeki ejderha figürü şaşırmama neden oldu. Bu sembol, Slav mitolojisinde ejderha ve yılan benzeri bir yaratık olan Zmei'in bir tasviriydi ve bu sembolü ismi Slav kökenli olan bir hacker grubu kullanıyordu. Japonya'dayken onların yaptıkları işlere şahit olmuştum, hatta Arashi'nin de oldukça hoşuna gitmişti. Ona gelmesinin sebebi buydu anlaşılan, onları bir şekilde tanıyordu.

"змеи,"[32] diye mırıldandı.

Onları tanımamdan memnun bir ifadeyle bana göz kırptı ve gülümsedi. "Tam Rus sayılmam ama baba tarafım Rus göçmeni," diye açıkladı sanki yakın bir arkadaşıyla konuşur gibi. Sol kolunu koltuğun arkasına koyup elini saçlarına daldırdı.

"沼地.[33] Çekik gözlünün dövmesinden anladım. İyi bir düşman seçmemişsin kendine. Yardıma ihtiyacın olursa kâğıttaki IP adresinden mesaj atabilirsin. Elimden ne gelirse yaparım senin için."

Corvus olarak pek dostum olduğu söylenemezdi ve şimdi biri bana yardım eli uzattığında kendimi tuhaf hissetmiştim. Sorgulamadan edemedim bu yüzden.

"Neden edesin?" diye sordum tek kaşımı kaldırıp.

Yüzündeki gülümsemesini bozmadan hafifçe omuz silkti. "Yukarıdakilerin canının, 'bilgisayar bağımlısı ergen' olarak adlandırdıkları biri tarafından sıkılması ve sahip olmadıkları kadar büyük bir şerefle, cesurca onlarla savaşman hoşuma gidiyor. Açık konuşmak gerekirse sana büyük bir saygı ve hayranlık duyuyorum. O Japon hergelenin senin ayağını kaydırmasını istemem. Hem yukarıdakileri karşına alacaksan, yanına da birilerini alman gerek."

32 Zmei.

33 Japonca okunuşu: Numachi. Türkçe anlamı: Bataklık.

Bir şey demedim. USB'ye bakıp tekrar ona döndüm. "İçinde gerçekten video olduğuna güvenebilir miyim?" diye sordum samimi bir sesle. İnsanların samimiyetine hemen inanmazdım fakat onun samimi olduğuna inanmaya meyilliydim.

"İçinde sadece video olduğuna, virüs veya herhangi bir program olmadığına seni temin ederim fakat bir öneride bulunmama izin ver lütfen. Bunu onlara vermeden önce bilgiyi kime teslim edeceğinden ve seni bununla vurmayacaklarından emin ol. Herkes yukarıdakileri karşısına almaya senin kadar istekli olmayabilir. Yukarıdakileri ne kadar kızdırdığını tam anlamıyla kavradığını düşünmüyorum. Onları öyle kızdırıyorsun ki artık yolsuzluklarını daha özenli yapıyorlar, iş adamları senden korktukları için bize geliyor ve güvenlik duvarlarını bizim yapmamızı istiyorlar. Sana dair bir haber yapmaması için medyayı kontrol altına aldılar. Karanlık sokaklarda ismin anılıyor. Anlayacağın, yozlaşmış dünyada kimsenin hoşuna gitmiyor yaptıkların."

Yaptıklarımın yukarıdakilerin hoşuna gitmediğini biliyordum fakat benden bu denli korktuklarını ve haberdar olduklarını bir bilirkişi ağzından duymak bambaşka bir şeydi. Zmei gibi grupların her yerde gözleri olduklarından, her konu hakkında herkesten daha çok bilgiye sahiplerdi ve bu gece beni birkaç açıdan aydınlatmıştı.

Elimdeki USB'yi işaret etti. "Hediyem olsun. Beni epey eğlendiren birisin."

USB'yi ve kâğıt parçasını deri ceketimin cebine koydum ve saman kâğıttan yapılmış zarfı cebimden çıkarıp masaya bıraktım. "Teşekkür ederim ama borçlu kalmayı sevmem."

Gülümsedi ve itirazın boşuna olacağını tahmin ettiğinden sanırım, karşı çıkmadı. Ayağa kalktığımda o da kalktı ve perdenin önüne geldiğimizde elini uzattı benimle tokalaşmak için. Elimi uzatıp tuttum elini. Yüzünde güzel bir gülümsemeyle bana bakıyordu hâlâ, bana Egemen'i hatırlatmıştı.

"Bu arada, ismim Akın. Mesajını dört gözle bekliyor olacağım," deyip ellerimizi ayırdı ve cevap vermemi beklemeden perdeyi açtı. Gürültülü müzik kulaklarımıza tekrar akın ettiğinde

başıyla selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum," derken sesini yükseltti duymam için.

Garip biriydi fakat kötü biri gibi durmuyordu. Başımla selam verip, içimde ona karşı ufak bir minnetle basamakları indim ve kalabalığın içine tek başıma girdim bu kez. Elimi deri ceketimin cebine sokup USB'yi sıkıca tutum parmaklarımın arasında. Akın'ın söyledikleri kafamın içinde bir yankı gibi dönüp duruyordu.

Akın'ın yaptıklarım hakkında söyledikleri, verdiği tavsiyeyi de önemli bir hâle getiriyordu. Herkesin yukarıdakileri karşısına almak istemeyeceğinin bilincindeydim ve bu videoyu kime teslim edeceğimi iyi düşünmem gerekiyordu. Bu görüntülerin o kişiye sorunsuz ulaştığından ve o kişinin de gerekeni yapacağından emin olmalıydım.

Bu işi halledebilecek herkesi gözümün önüne getirdim, ardından konumlarına göre güçlüden güçsüze doğru sıraladım hepsini. En yukarıda çıkan isim Savcı Yiğit'ti.

Ekibi araştırdığım gün onu da araştırmış ve aslında onu tanıdığımı öğrenmiştim. Elbette onu kişisel olarak tanımıyordum ama ismen biliyordum. Babası beş sene önce vefat etmiş ve arkasında şaibeli dosyalar bırakmıştı, hatırlıyordum hakkında çıkan haberleri. Savcı Yiğit hakkında araştırma yaptığımda, babasının dosyalarını bir bir kapatmak için uğraştığını öğrenmiştim. İnsanların yaftalarına rağmen ayakta durmuş, başını dik tutmuş ve herkese karşı gelerek, en çözülemez olayları çözmüş, adaleti sağlamıştı. Biraz bana benziyordu düşününce, sadece o, yasal olandı.

Onu yeterince tanımıyordum fakat hem kurduğu ekibe hem de Egemen'e güvendiğini, onlara önem verdiğini görebiliyordum. Birlikte birçok iş yapmışlardı, özellikle Egemen ve Hasan'la geçmişleri epey eskiye dayanıyordu. Savcının beni yakalamayı çok istediğini biliyordum, bu yüzden Egemen'e ihtiyacı vardı. Bu görüntüleri yüksek mevkideki kişilere karşı sonuna dek savunacak, önüne çıkan engelleri aşacak birini arıyorsam en iyi seçenek Savcı Yiğit'ti.

USB'yi, içinde şahsi hiçbir bilgi olmayan, sadece güvenlik açısından güçlendirilmiş bir bilgisayara takmış ve Akın'ın dediği gibi, içinde sadece görüntülerin orijinal hâllerinin olduğunu görmüştüm. Bu, Akın hakkında biraz daha iyi düşünmeme neden olmuştu. Bilgisayardan CD'ye aktardığım orijinal görüntüleri savcıya teslim edecektim.

Elimdeki CD'yi saman kâğıdından yapılmış bir zarfın içine koyup, üzerine kendi el yazımdan uzak bir yazıyla *'Yiğit Atalay'a'* yazdım. Üzerindeki yazının kuruması için zarfı sallarken bilgisayarı kapatıp, ne olur ne olmaz diye parçalarına ayırdım, kimseye güvenme lüksüm yoktu.

Zarfı ceketimin iç cebine koyup depodan çıktım. Motoruma bindim tekrar. Kol saatime konumu girip kaskımı taktım ve savcının evine sürdüm. Evi yirmi kilometre kadar uzaktı olduğum yere, fakat gece vakti trafik olmadığı için hız yaparak, ara sokaklardan yaklaşık on beş dakika içinde oraya ulaşırdım.

On iki dakika sonunda savcının sokağının başında durup motorumu iki arabanın arasına bıraktım ve kaskımı çıkarmadan, oturduğu binaya ilerledim. Bina kapısı açık olduğu için içeri girmem de sorun olmadı. Posta kutusu olmadığı için merdivenlere yöneldim. Birinci katta, altı numaralı dairede oturuyordu.

Kapının önündeki paspasın üzerine zarfı bırakıp parmağımı zile uzattım ve uzun uzun bastıktan sonra, basamakları inmekle uğraşmayıp korkuluktan tutundum ve diğer tarafa atlayıp sessizce indim yere. Bina kapısına kadar geldim ve kapının açılma sesini duymayı bekledim.

Beklediğim sesi duyduktan sonra binadan sessizce çıktım, duvar diplerinden ve balkon altlarından hızlı adımlarla yürüyerek motoruma ulaştım. Motora bindiğim an bir ıslık sesi işittim ve kafamı sesin geldiği yere çevirdim. Savcı balkona çıkmış, bana bakıyordu, elinde de bıraktığım zarfı tutuyordu. Daha fazlasını beklemeye gerek duymayarak gaza bastım ve yollara düştüm tekrar. Motorumu bıraktıktan sonra artık eve gidebilir ve uyuyabilirdim. En azından bu işi halletmiş olduğuma memnundum, yarın muhtemelen Egemen'in düşünecek çok daha az şeyi olacaktı.

Motorumu depoya bırakıp arabamla evime döndüm. Evimin önünde arabamı park edip arkama yaslandım yorgunca. Yüksek sesli müzik ve yorucu ışıklardan dolayı başım ağrımaya başlamıştı

ve kendimi yorgun hissediyordum. Kaslarım, en çok da sağ omzum isyan ediyordu artık. Kapımı açıp arabadan indim, yavaş adımlarla ilerledim evime doğru. Cebimden evin anahtarını çıkarıp içeri girdim ve derin bir nefes alarak kapıyı sessizce arkamdan kapattım, karanlıkta merdivenlere doğru yürüdüm. Ceketimi çıkarıp koltuğun üzerine attım ve merdivenleri çıkmaya başladım. Merdivenleri aydınlatan minik, loş ışıkların rehberliğinde koridora vardığımda kendi odama adım atacakken duraksadım. Kafam istemsizce misafir odalarının olduğu tarafa çevrildi. Babam hâlâ burada mıydı?

Dudaklarımı birbirine bastırıp inadımı yendim ve sağa döndüm koridorda. İki misafir odasının karşılıklı kapılarına bakarken, Yağmur'un odasının yanındaki kapıyı açtım yavaşça. Babam içerideydi ve uyuyordu. İçimde kötü bir his kol gezdi bu görüntü karşısında, ağlayacak gibi hissettim kendimi. Ağlayacak çok şeyim olduğu söylenemezdi fakat olanlar da çok ağlanacak şeylerdi. Beni çok yoruyorlardı ve bu yüzden ağlamak istemiyordum. Dişlerimi sıkıp içeri bir adım attım, sessizce yanına ilerledim. Neredeyse güneş doğacaktı, hava aydınlanıyordu artık. Yaşlanmış ve yaralanmış yüzünü seçebiliyordum karanlık odada.

Yanına adımlayıp dizlerimi kırdım ve yere, komodinin önüne çöktüm. Yaşlanmış yüzü karanlıkta o kadar da yaşlı görünmüyordu. Eskiden olduğu adamın yüzünü görebiliyordum hâlâ. Yanağındaki morluğa bakmak kalbimi dövüyorlarmış gibi bir his verdi, içim sızladı. Dizlerimin üzerindeki ellerimi sıktım, sol gözümden düşen bir damla yaş yanağımdan aşağı süzüldü.

Ellerimi yatağının kenarına koyup nefes alıp verişini izledim, bu, bana küçüklüğümü hatırlattı. Nedenini bilmiyordum ama babamın uykusunda öleceğini düşürdüm hep. Sanırım hasta olduğu için böyle düşünüyordum. Göğüs hizasına koyduğu sol eline dokundum, derin bir uykuya düşmüş gibiydi, dokunuşumu hissetmedi. Biraz kendime doğru çekip sağ yanağımı eline, sırtımı da komodine yasladım.

Gözlerimi kapattım. "İyi geceler, baba," diye fısıldadım sessizce. "İyi geceler, Ada," diye fısıldadım tekrar kendi kendime.

Gözyaşlarım yatağına düştü. "Çok yorgunum ama yanağımı eline yaslamak, yatağımdan daha rahat geliyor, baba."

Hani bazen, insan sanki bir robotmuş da fişini çekmişler gibi deliksiz bir uykuya düşer ya, işte öyle uyumuştum ben de. Saat öğlen ikiye geliyordu, yaklaşık yedi saat uyumuştum ve bu, benim için bir rekor sayılırdı. Yağmur beni yatağıma taşımış olmalıydı, bunu bile hissedemeyecek şekilde uyumuştum.

Yatağımda doğrulup telefonumun ekranına baktım, gelen herhangi bir arama veya mesaj yoktu. Bu, kaşlarımı çatmama neden oldu, işler düzelmiş olsaydı Yağmur beni aramış veya mesaj atmış olurdu fakat hiçbir şey yoktu. Henüz bir haber çıkmamış olabileceği için kesin hüküm vermeden önce kendimi banyoya attım. Yapılacak işler bitmiş sayılmazdı, bu yüzden hazırlanıp bir an önce evden çıkmam gerekiyordu.

Banyo yapma işlemini elimden geldiğince çabuk halledip odama, oradan da çalışma odama geçtim. Yapılacaklar listesini okumakla zaman kaybetmeden yanıma aldım ve odama geri döndüm. Üzerime rahat bir şeyler giyip listeyi katlayarak arka cebime koydum. Telefonumu da yanıma alıp odamdan çıktım, merdivenleri indim.

Babamın gülüş sesini duymak duraksamama neden oldu bir süreliğine, yavaş adımlarla mutfağa girdim. Görkem'le birlikte kahvaltı hazırladıklarını görmeyi beklemediğim için olduğum yerde durdum bir an. Görkem gülerek ona bir şeyler anlatıyordu ve babamı güldürüyordu. Babamı hiç güldürmüş müydüm diye düşünmeden edemedim, onu hep üzgün hatırlıyordum.

Görkem, babamdan önce fark etti beni. Bana göz kırptı. "Günaydın, uyuyan güzel," deyip başıyla masayı gösterdi. "Otur bakalım."

Babam da dönüp bana baktı. Yaşlılığın izleri ve yüzündeki yaralar gün ışığında yine gün yüzüne çıkmıştı. Yüzünde mahcup bir gülümsemeyle gözlerime bakıp, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedim.

Ben sadece onun mutlu olmasını istiyordum. Kimseye borçlu ya da mahcup olsun istemiyordum, ben onun yerine yeterince

mahcup ve borçlu hissediyordum kendimi. Ben öderdim her şeyin bedelini, heba ettiği seneleri ona yeterdi.

Gözlerimi masaya çevirdim ve sandalyeye adımladım. Ona kötü şeyler söylemiştim, haklı olsam da söyleme şeklimden ötürü pişman hissediyordum. Ellerindekileri önüme bırakıp karşıma oturdular. Öğleden sonra olduğu için onlar sabah kahvaltılarını etmiş olmalılardı. Bunları benim için hazırlamışlardı, buruk hissettim biraz.

Derin bir nefes alıp onlara baktım. "Teşekkür ederim, ellerinize sağlık," dedim normal bir sesle.

Görkem güzel gülümsemesiyle göz kırptı bana. Gülümsemesi babamı anımsatıyordu. Çok uzun zaman sonra üçümüz ilk kez birlikteydik ve bu görüntü tüm iştahımı kaçırmıştı. Yine de onların hatırı için önüme koydukları her şeyi yemeye koyuldum.

Ben yerken onlar kendi aralarında sohbet ettiler. Görkem, babamı en son çok küçükken ve arada bir hapishane ziyaretlerinde görmüş olsa da arayı hemen kapatmış gibilerdi. Görkem ne zamandır buradaydı merak etmiştim. Ben annesinin evine gittiğimde, o da babamı görmeye buraya gelmişti belki de. Belki de her şeyi konuşmak için en doğru zamandı içinde olduğumuz zaman.

"Konuşmamız gereken şeyler var," dedim önümdeki tabaktakileri bitirdiğimde.

İkisi de bana baktılar, tatsız şeyler konuşacak olsak da yapılması gereken bir şeydi bu, biliyorlardı bunu. Görkem'in artık gerçekleri bilmesini ve o iğrenç insanlarla yaşamamasını istiyordum.

"Artık küçük bir çocuk değilsin ve senin iyiliğini istiyorum. Her şeyden çok," dedim Görkem'e bakarak.

Uzanıp elimi tuttu, kendine çekip avucumun içini öptü ve yanağını avucuma yasladı küçük bir çocuk gibi. "Her şeyi biliyorum," dedi buruk bir gülümsemeyle. "Babam her şeyi anlattı... O kadının neler yaptığını biliyorum."

Babamdan asla böyle bir şey beklemediğimden, şaşkınlıkla açılmış gözlerimi ona çevirdim. Görkem'i onaylar gibi üzgün bir ifadeyle kafasını salladı hafifçe. Babam, o kadının yaptığı kötülükleri dile mi getirmişti? Söylediklerim onda bu kadar mı etki etmişti?

Görkem'in mavi gözleri buğulandığında kalbime büyük bir sancı girdi. Benim gözlerim de doldu hafiften. Sevdiğim insanların acı çekiyor olması beni kahrediyordu ve bu, düzeltebileceğim bir şey değildi.

"Üzgünüm Görkem, hiçbir şey böyle olsun istemezdim," diyebildim sadece.

Tüm samimiyetimle; hiçbir şey böyle olsun istemezdim. Normal bir ailem olmasının özlemini çekiyordum her daim içimde. Yerinden kalkıp bana adımladı, yanıma oturdu ve kollarını bana sarıp kafasını boynuma gömdü. Gözlerimi kapattım kısa bir süreliğine. Annesini kaybetmiş bir çocuktan farksızdı şimdi Görkem gözümde. O da bize benziyordu, merhametliydi ve merhameti düşman edecekti annesini ona. Elimi saçlarına koyup, bir öpücük bıraktım saçlarına.

Babam dolu gözlerle bizi izlerken, bakışlarında artık pişmanlığı görüyordum. O kadını terk etmeyişinin pişmanlığını, bize sahip çıkamayışının pişmanlığını, daha önce bize babalık edemeyişinin pişmanlığını artık tüm çıplaklığıyla görüyordum bakışlarında. Bu yıkık dökük hikâyeyi Görkem'e kendisi anlattığı için, bana bırakmadığı için minnettardım ona.

Görkem yanağıma bir öpücük bırakarak ayrıldı benden, gözlerini sildi hızlıca. "Zengin olur olmaz beni yanına almalıydın," diye söylendi alaylı bir tavırla.

Beni güldürmeye çalıştığını bildiğim için güldüm hafifçe ve saçlarına dokundum. Burnumu çekip ellerimi kucağımda birleştirdim. Boğazımı temizleyip babama çevirdim gözlerimi. "Söylediklerim için üzgünüm. Sinirlediğimde kırıcı oluyorum."

Kafasını iki yana salladı önemli değil der gibi, fakat önemliydi. Başıma bunların gelmesinin sebebi kendini değersiz görmesiydi, hâlâ öyle görüyordu ve bu da kalbimi kırıyordu. Neden değerli olduğunu görmüyor ve hissetmiyordu?

"Sadece yeniden baban olmak istiyorum," dedi kırık bir sesle. Bunları söylerken dudakları titremişti. "Hayatının devamında yanında olmaya hakkım olsun istiyorum."

Kendimi üzgün hissediyordum, duygularıma karşı durmaktan yorulmuş bir hâldeydim. İkimiz de cezamızı yeterince çekmiştik,

neden birbirimize ceza çektirmeye devam edecektik ki? Aslan Amca haklıydı, ipi onun boynuna geçirdiğimde tekmeyi kendi tabureme atacaktım. Bu yüzden ipi boynundan çıkardım; kendisiyle yeterince boğuşuyordu zaten. Elimi uzatıp masanın üzerindeki elini tuttum.

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp zapt ettim, yutkundum. "Hep babam olacaksın," dedim kırık bir sesle. "Bundan sonra kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Artık ben varım."

İkimizin de gözyaşları yanaklarımızdan aşağı düştü. O, ayağa kalktığında ben de kalktım ne yapacağımı bilemeyerek. Kollarını sarıp beni kendine çektiğinde kalbime sancılar girdi. Bana sarılarak ağlarken iki yanımda sallanan ellerimi sırtına koyabildim. Tüm kırıklıkları bir kapının arkasına biriktirmiş ve şimdi o kapıyı açınca hepsinin altında ezilmişim gibi, başımı babamın omzuna yasladım ve ağlamaya başladım. Ben ilk kez babamın omzunda ağlarken, Görkem'in de bana sarıldığını hissettim. Yirmi sekiz yaşındaydım ve gözyaşlarımı gerçek ailemle ilk kez paylaşıyor, onların sevgisiyle durulmayı bekliyordum. Yirmi sekiz yaşındaydım ve gerçek ailemden insanlarla birbirimize ilk kez sarılıyorduk. Yılların acımasızlığı içimi dağlıyordu ama bu üzüntünün içinde bir parça da olsa mutlu hissediyordum kendimi.

Şirketin otoparkına girdiğimde saat öğleden sonra dört olmak üzereydi. Babam ve Görkem'le kalmak her ne kadar cazip olsa da yapacak işlerim olduğundan, akşam tekrar bir araya gelmek üzere herkes işinin başına dönmüştü. Görkem ajansına gitmişti, ben de şirkete gelmiştim, Cem'den almam gereken bir şey vardı bu akşamki planım için.

Bu akşam birkaç kişinin canı epey sıkılacaktı, bu akşam bana vuran herkese dişlerim olduğunu ve onları kullanabildiğimi gösterecektim.

Diğer taraftan Yağmur'dan henüz bir haber almamış olmak içime kurt düşürmüştü. Şimdiye kadar bana haber vermemiş olması bir aksilik olduğu anlamına geliyordu fakat tam olarak nasıl bir aksilik olduğunu bilmiyordum henüz. Sorun benden veya

Arashi'den kaynaklanıyorsa bunu halledebilirdim fakat endişem, savcının düşündüğüm kişi olmamasındandı. Görüntülerin kopyasına sahiptim, birden fazla kişiye gönderebilirdim, ancak Savcı Yiğit bizim tarafımızda olmazsa bu savaş başlamadan biterdi.

"Umarım düşündüğüm kişisindir," diye mırıldandım arabamı durdurduğum sırada.

Henüz hiçbir şey kesin olmadığından, canımı sıkmamak adına düşünmemeye çalıştım bunları. Bu akşam yapacağım konuşmayı düşündüm, bugün Tülin Atahan'ın imparatorluğuna indireceğim ilk balyozu ve Arashi Sato'dan alacağım intikamı düşünerek iyi hissetmeye çalıştım.

Arabadan indim ve doğruca asansöre ilerledim. Asansörle yukarı çıkarken düşünmekten kaçtığım her şey akın etti yine zihnime. Egemen hemen arkamdaymış gibi hissetmeden edemedim.

Cem'in odasının olduğu katta indim ve koridorda ilerledim. Camdan odalarının içinde çalışan insanlar beni gördükçe ellerini kaldırarak selam veriyor ve gülümsüyorlardı. Böyle durumlarda kendimi garip hissediyordum, kendimi sevdirecek bir şey yapmış sayılmazdım fakat buradaki insanlar beni seviyor gibi duruyordu ve bu his hep yabancı geliyordu. Elimi kaldırarak onlara selam verdim ve aynı samimiyetle gülümseyemeye çalıştım.

Cem'in asistanı Jale masasında oturuyordu, beni görünce o da gülümsedi. Ben de ona gülümsedim nezaketle. "Selam," deyip masasının önünde durdum.

"Merhaba, Ada Hanım. Cem Bey odasında değil. Misafiri vardı, kafeye indiler."

Misafirinin olması sorun değildi benim için, işim kısaydı onunla. Ondan istediğim davetiyeyi alıp akşam için hazırlanmaya gidecektim. Kafamı sallayarak onayladım onu. "Teşekkür ederim. İyi günler sana," deyip elimi kaldırdım ve vedalaşıp, geldiğim yolu geri gittim.

Asansörle birinci kata inip şirketin ön bahçesine çıkan kapıya ilerledim. Hava gittikçe sıcak olmaya başlıyordu, üzerimdeki gömleğin yakasından bir düğme daha açıp yakasını tutup silkeledim ve serinlemeye çalıştım. Köprücük kemiğimi umursamadan savurduğum yumruklar kemiğimi zorladığından, bu ufak hareket

bile sızıya sebep oluyordu şimdi. Çatlaklardan ve kırıklardan nefret ediyordum, iyileşmeleri zaman alıyordu ve ben çok zamana sahip biri değildim.

Sol elimden yardım alarak saçlarımı arkaya doğru götürdüm, tepemde toplayıp bileğimdeki tokayla atkuyruğu yaptım. Neyse ki biraz esinti vardı dışarıda. Kafeye girmeden önce, biraz serinlemek adına kapının önünde öylece dikildim.

Yeterince serinlediğime kanaat getirip kafeye girdim. Koyu kahve parkeler üzerinde yürürken gözlerimi etrafta gezdirip Cem'i aradım. Çok geçmeden cam kenarında bir masada oturduklarını gördüm, Cem gülerek bir şeyler anlatıyordu karşısındaki adama. Karşısındaki adamın sırtı bana dönük olsa da onu tanımak zor değildi. Kocaman cüssesiyle koltuğa gömülmüş, kafasını koltuğun arkalığına yaslamıştı yorgunmuş gibi. Onun burada olması can sıkıntıma tuz biber oldu. Bir sorun olduğu artık barizdi, sorun olmamış olsaydı, burada çay içmek yerine polis merkezinde kendini aklamaya çalışıyor olurdu şimdi.

Adımlarım beni onlara taşırken, dün gece Akın'ın dedikleri kafamda yankı etti. Savcıya güvenmekle hata mı etmiştim?

Cem beni fark edip elini kaldırdı ve salladı. Bu hareketiyle Egemen'in kafası yavaşça bana doğru döndü. Yeşil gözleri gözlerimle buluştuğunda, beni burada görmeyi beklemeyen bir ifade oluştu yüzünde. Dudaklarının üzerinde dilini sakince gezdirip oturduğu yerde dikleşti, keyfi yok gibiydi hâlâ ama daha iyiydi düne göre sanki. Ya da ben öyle olsun istiyordum.

"Selam," dedim yanlarına ulaştığımda.

Cem ayağa kalkıp karşıma dikildi ve yanağımdan öptü, sanki küçük kız kardeşine sarılıyormuş gibi kollarını bana sardı. Bu sarılma iyi hissettirince ben de ona sarıldım ve içtenlikle gülümsedim beni böyle karşılıyor olmasına. Egemen de oturduğu yerden kalkınca kalbim normal ritminden çıkıp bir tık daha şiddetle attı, onunla tokalaşacak kadar uzak sayılmazdık ama sarılacak kadar da yakın değildik. Ona döndüğümde elini uzattı, onun da yüzünde bu selamlaşmayı tam olarak nasıl yapması gerektiğini bilmeyen bir kararsızlık vardı. Uzattığı elini tuttum ve onunla tokalaştım.

Ellerimiz ayrıldığında herkes kendi yerine geçti, ben de Cem'in yanına oturdum.

"Egemen'in biraz canı sıkkın," dedi Cem, bildiğimi biliyordu ama belki ona moral veririm diye ummuş olmalıydı.

Gözlerimi Egemen'e çevirdim. "Bir gelişme yok mu?" diye sordum merakla.

Masaya yasladığı dirsekleriyle bize doğru eğilmişti biraz, kafasını iki yana salladı keyifsiz bir ifadeyle. "Hiçbir gelişme yok. Görüntülerin üzerinde oynandığını da kanıtlamış değiller henüz."

Aldığım cevap kaşlarımı çatmama neden oldu. Görüntülerin orijinal hâlinin savcıda olduğundan haberi bile yoktu anlaşılan. Savcı görüntülerden henüz kimseye bahsetmemiş olmalıydı ve nedenini anlayamıyordum. Onun hakkında yanıldığımı düşünmüyordum fakat kafasında bir şeyler olmalıydı, geçerli bir sebebi olmalıydı. Aksi takdirde savcıyla ilgili ciddi bir problemimiz olacaktı.

"Umarım bir an önce işler yoluna girer," diyebildim sadece.

Bir şey demeden kafasını salladı hafifçe. Cem oturduğu koltuğun arkasına astığı ceketinin cebinden davetiyeleri çıkarıp bana uzattı. Onları almak için geleceğimden haberi vardı.

"Neden iki tane aldın? Parana yazık," diye söylendim.

"Çift kişilik satıyorlarmış, herkes partneriyle katılıyormuş. Ben de iki tane aldım, çok sorgulamadım," diye açıkladı.

Alayla güldüm, para için yapmayacakları şey yoktu gerçekten. "Tabii öyledir," deyip, onaylamayan bir baş sallamayla davetiyeleri inceledim.

Tülin Atahan'ın vakfı kimsesiz çocuklar için bir bağış gecesi düzenliyordu. Cem'den benim için bir tane davetiye almasını rica etmiştim, bana satmayacaklarını biliyordum çünkü.

"Teşekkür ederim, ödeşiriz," deyip salladım davetiyeleri.

Kafasını salladı tabii tabii der gibi, bu hareketi beni gülümsetti.

"Kiminle gideceksin? Yağmur'la mı?" diye sordu meraklı ve biraz tedirgin bir sesle.

Yapacaklarım ve söyleyeceklerim onu tedirgin ediyordu yine. Fakat bunu yapmak artık bir ihtiyaç hâline gelmişti. Babama kaldırılan eller, Görkem'e söylenen yalanlar, Egemen'in elinden alınan mesleği ve bana sarf edilmiş tüm kötü sözler bir araya geldiğinde,

bu akşam yapacaklarımı gerekli bir hâle getiriyordu. Hem savcı, savaşmaktan korkuyorsa eğer, bu akşam yapacaklarım belki cesaretlendirirdi onu.

Davetiyeleri masanın üzerine bıraktım. "İçeri girerken kendime bir eş bulurum illaki."

Yüzünde alaylı bir gülümseme olurken, onaylamaz bir hareketle kafasını iki yana salladı. Egemen bizi dinliyor fakat muhtemelen hiçbir şey anlamıyordu. Cem ona ayıp etmemek için üstü kapalı açıkladı durumu. "Ada bu gece annesinin bağış davetine katılacak da. Onun için davetiye almamı rica etmişti."

Egemen kaşlarını kaldırdı hayret ederek ve gözleri bana çevrildi. Cem onun bildiğini bilmiyor olsa da ailem hakkındaki her şeyi artık Egemen de biliyordu ve anlam verememişti bu davranışıma.

Buruk bir gülümsemeyle baktım ona. "İnsan sövüldüğü, köpek dövüldüğü yere gidermiş," deyip omuz silktim yavaşça. "Bir köpeğe güçlü bir çenesinin olduğunu hatırlatmamak lazım o yüzden, yoksa döner ısırır seni."

Niyetimin pek de iyi olmadığını anlayınca kaşları hafifçe çatılırken, ben gülümsedim. Davetiyeleri masanın üzerinden alıp ayağa kalktım.

"Ben gideyim artık. Biletler için teşekkür ederim," deyip Cem'in kalkmasına izin vermeden ona eğildim ve yanaklarından öptüm.

Egemen'le tokalaşmak yerine el sallayıp yanlarından ayrılmak üzere kafenin çıkışına ilerledim. Şirket binasına girmeden direkt otoparka inen yolu takip ettim. Yokuş yoldan ilerleyip arabamı buldum ve zaman kaybetmeden yola koyuldum.

Bağış geceleri uzak olduğum bir kavram değildi. Yasal yollarla düzenli bağış yapabilmek adına mütevazı bir vakfım vardı. Bu vakıf sayesinde pek çok güzel insan tanımıştım ve onların destekleriyle birçok yetenekli ve fırsat verilirse çok güzel işler başarabilecek insana yardımcı olmuştum. Seneler içinde tanıdığım ve niyetlerinden şüphe etmediğim insanların destek ve ricalarıyla birkaç bağış gecesi düzenlediğim de olmuştu. Burs verecekleri öğrencileri tanımaları için bu bağış gecelerine öğrencileri de

davet etmiş, yetenekli olduklarını göstermelerine fırsat tanımıştım. Elimden geldiğince il sınırları dışına çıkmaya, uzaktaki çocuklara ve gençlere de yardım etmeye çalışırdım. Şu zamana kadar tek bir kuruş kâr etmek söz konusu olmamıştı. Zira vakfın anlamı buydu zaten, vakıflar kâr amacı gütmezdi.

Tülin Atahan'ın başında olduğu vakıfsa, 'vakıf' kelimesinin anlamına hiç uygun hareket etmiyordu. Ondan bu onurlu davranışı beklemezdim zaten, fakat daha az samimiyetsiz ve daha zeki olmasını beklerdim. Örneğin kendi öz evladını öksüz bırakmış bir kadının, bugün kimsesiz çocuklar için bağış yapıyor olması komik ve aptalcaydı, özellikle benim bu kadar canımı sıkması zaten başlı başına bir hatayken.

Bu akşam basın mensuplarını çağırdığı şaşaalı davet gecesinde, hem milletvekili adayı kocası için iyi bir reklam çalışması yapmış olacak hem de egosunu tatmin edecekti. Yapılan bağışların bir kısmıyla bu gecenin masrafları karşılandıktan sonra, canı isterse bağış gecesinin yapılma amacını belki yerine getirirdi.

Onun gibi samimiyetsiz bağışçıların bu kendini tatmin etme oyununa, Görkem'in hatırına şimdiye dek göz yummuş olsam da artık halkın bu insanların gerçek yüzünü görmesinin vakti gelmişti. Bu yüzden, hem benim için hem de Kuzgun için bu gecenin anlamı büyüktü. Bu gece can sıkıcı samimiyetsizliğin kanayan yarasına bir parmak basacaktım.

Küçük fakat tatlı bir terzi dükkânının önünde durup arabadan indim. Dükkânın kapısını açtığımda, kapı rüzgâr çanına çarpıp hoş bir ses çıkardı. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Ortalıkta kimse görünmüyordu.

"Gülsüm?" diye seslendim içeri doğru.

"Ada? Gelsene içeri," diye bir ses geldi prova odasından.

Perdeyle ayrılmış olan prova odasına girdim. Gülsüm, boynunda mezura, plastik mankene giydirdiği elbiseyle uğraşıyordu. Beni görünce, dudaklarının arasında tuttuğu iğneye rağmen kocaman gülümsedi ve kollarını açarak bana ilerledi. Aşırı sevecen ve neşeli bir yapısı vardı. Boyu benden kısa olduğundan, kollarını belime sarıp kafasını göğsüme yasladı. Bu hâline gülümseyerek ben de ona sarıldım.

Kollarını benden ayırıp dudaklarının arasındaki iğneyi aldı ve eliyle bir sandalyeyi gösterdi. "Otursana. Bir şey içer misin?"

Kafamı iki yana sallayıp gösterdiği sandalyeye oturdum. "Elbiseyi seçelim, giyinip gideceğim. Davete geç kalmak istemiyorum," diye açıkladım durumu.

Pek zamanım yoktu, davete gitmeden önce yapacak birkaç işim daha vardı. İşler pek yolunda gidiyor sayılmazdı.

Kafasını sallayarak onaylarken, kıvırcık saçlarını bir çırpıda tepesinde topladı. "Hemen başlayalım o zaman," dedi heyecanlı bir ifadeyle ve bir elbise askılığına doğru ilerledi.

Onunla üç sene önce tanışmıştık. Bir dükkân açmak istediği fakat yeterli birikimi olmadığı için vakfa gelmiş ve ona yardım edip edemeyeceğimizi sormuştu. Modayla pek ilgili değildim ve bu konuda ne kadar yetenekli olduğunu da bilmiyordum. Ama bıkıp usanmadan her gün vakfa uğradığını öğrenince ona bu küçük dükkânı almıştım. Karşılık olarak vakfa yardım etmek istediğini söylemişti, ben de yaptığı işle bunu yapabileceğini söylemiştim. Üç senedir, ihtiyacı olanlara vakıf adına dağıtılan kıyafetleri onun markası üretiyordu. Yaratıcı, onun bu iyiliklerini karşılıksız bırakmamıştı ve şimdi, birçok ünlü isme kıyafet tasarlayan bir modacıydı bu genç yaşında. İşlerini büyütmüş olsa da bu küçük dükkândan taşınmıyor, tasarımlarını burada dikiyordu hâlâ ve Yağmur'la benim için özel kıyafetler tasarlıyordu. Yağmur'a aldığım pek çok takım onun elinin emeğiydi.

Benim için hazırladığı kıyafetleri astığı elbise askısını tam önüme çekti ve tüm elbiseleri ve farklı parçalarla yaptığı kombinleri sırasıyla gösterdi. Kendi tarzımı ve bu gecenin anlamını yansıtan, klasik tarzda bir şeyler istiyordum. Bu yüzden, lacivert, üzerinde beyaz çizgileri olan, kruvaze ceket elbiseyi seçtim. Boyu diz üzerinde olsa da duruşu tamamen klasik olduğundan hoşuma gitmişti.

Ayağa kalkıp Gülsüm'ün yanına ilerledim ve elbisenin kumaşına dokundum; verdiği his Yağmur'un takımlarını anımsatıyordu.

"Denesene. Tenine çok yakışacak bu renk. Çok da güzel taşırsın üzerinde," dedi Gülsüm elbiseyi üzerime tutup.

Ona gülümsemeden edemeyerek elinden aldım ve kabine doğru ilerledim. Küçük kabine girip perdeyi kapattım, üzerimdekileri çıkarıp elbiseyi giydim. Önce kabin içindeki aynada kendime baktım, ardından dışarı çıktım ve Gülsüm'ün yorumunu almak üzere prova odasının ortasına ilerledim.

Gülsüm, yüzünde alışkın olduğum bir ciddiyetle üzerimdeki elbiseyi inceledi. Etrafımda dönerken elbiseyi üzerimde düzeltiyordu. Önüme geçti, gördüğünden memnun bir ifadeyle gülümseyerek başparmağını kaldırdı.

"Her nereye gidiyorsan parlayacaksın orada," dedi kendinden emin bir sesle.

"Çok parlamasam da olur," dediğimde kıkırdadı ve ben elbiseyi giyerken seçtiği topuklu ayakkabıları önüme bıraktı.

Spor ayakkabılarımı çıkarıp siyah topuklu ayakkabıları giydim. Boy aynasının karşısına geçip kendime baktım, bu elbise içinde hem rahat hem de güzel hissetmiştim. Başka bir elbise denemeye gerek duymadım.

"Makyaj malzemelerini kullanabilir miyim?" diye sorarken tokama uzandım. Saçlarım özgür kalıp omuzlarıma düşerken, Egemen'in söyledikleri ipinden kopan boncuklar gibi dağıldı zihnime. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip saçlarımı iki yana ayırdım, düz olduklarından ve işlem yapmaya harcayacak vaktim olmadığından parmaklarımla tarayıp öylece bıraktım.

Gülsüm makyaj malzemelerini yanımdaki masaya bırakıp başka bir şey aramaya koyulduğunda, makyaja başlamadan önce lavaboya yöneldim. Lavaboda ellerimi yıkayıp lenslerimi çıkardım. Bu gece söyleyeceğim her sözü o kadının tiksindiği bu gözlerle, gözlerinin içine bakarak söyleyecektim.

Prova odasına geri dönüp elbiseme uygun düşen koyu renkli bir göz makyajı yapıp, rimel ve koyu kırmızı bir rujla tamamladım. Gülsüm aynadaki yansımamdan beni izlerken elinde bir çanta tutuyordu. Ona döndüğümde beğeniyle gülümsedi ve yanıma ilerledi, elinde gümüş zincirli, siyah bir çanta vardı. Dikdörtgen şeklindeki küçük çantayı omzuma astı. Diğer elinde de kabinde çıkardığım kıyafetleri koyduğu karton çantayı tutuyordu.

Minnettar bir gülümsemeyle baktım ona. "Teşekkür ederim. Eline sağlık."

Omzumu okşadı yavaş bir hareketle. "Ne demek. Benim için bir zevkti."

Elindeki poşeti aldım ve birlikte dükkânın çıkışına ilerledik. Onunla vedalaşıp arabama geri döndüm. Poşeti arka koltuğa bırakıp kemerimi taktım ve yola koyuldum.

Davetin yapılacağı yere giden yolu takip ederken, sahil yoluna çıktığımda arabayı sağa çektim ve yapmam gereken bir diğer işi halletmek üzere torpidoya uzandım.

Arashi Sato'nun telefonundaki her şeyi ele geçirmiş olmak sandığımdan çok daha faydalı olmuştu. Yaptığı her işi not etmesinin dışında, her ne kadar öyle davranmasa da neticede bir insan olduğunu kanıtlayan şeyler de vardı telefonun içinde. Eren'le yakın arkadaş oldukları zaman çekilen fotoğrafları hâlâ sakladığını görmüştüm. İşin garibi, benimle olan fotoğrafları bile saklıyordu hâlâ. Ben, Eren ve Arashi'nin olduğu, haberli ya da habersiz çekilmiş bir sürü fotoğraf vardı telefonunda. Aynı zamanda ailesinin yakın zamanda çekilmiş fotoğraflarını da bulmuştum. Anladığım kadarıyla ailesinin yaşadığı yeri bulmuş ve birilerine fotoğraflarını çektirmişti.

Telefonunu biraz daha kurcaladığımda, aile üyelerinin hepsinin telefon numaralarına ve diğer kişisel bilgilerine de ulaştığını anlamıştım. Fakat onları hiç aramadığına emindim. Her ne kadar acımasız bir kişiliği olsa da korkaktı aslında, tekrar terk edilmekten korkuyordu. Eren'den bu kadar nefret etmesinin sebebi buydu. İnsanların onu terk etmesinden nefret ediyordu fakat kendisinin buna sebep olduğunu asla kabul edemiyordu. Yine de bu, Eren'den nefret etmesinin, kötü bir insan olmayı seçmesinin, benim ya da başkalarının canını yakmaktan zevk almasının bahanesi olamazdı. Ben düşman sahibi olmayı istemiyordum ama beni, buna zorlayan oydu ve onu durdurmak için eski bir yarasını kanatmak durumunda kalmıştım. Dün gece istemeden ezberlediğim numaraları telefonumda tuşlayıp babasını aradığımda, Arashi Sato yakınında tuttuğu insanlara neden düşman olmaması gerektiğini anlayacaktı.

Ben de öyle yaptım, Takashi Sato'ya, terk ettiği oğlunun neler yaptığından bahsetmek üzere tuşladığım numarayı aradım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Arabamı şaşaalı mekânın önünde durdurduğumda, önümdeki arabanın Yağmur'un olduğunu fark ettim. Aynı anda gelmiştik ve bu kez onu ben davet etmemiştim, gelmekte kendisi ısrar etmişti. Muhtemelen aşırıya kaçarsam beni tutmak istiyordu.

Bir vale arabamın yanına kadar gelip kapımı açtı ve nazik bir tavırla beni dışarı buyur etti. Arabamı bir başkasının kullanmasından hoşnut olmasam da yan koltuktan çantamı alarak aşağı indim.

Vale, "Hoş geldiniz," deyip arabama bindi ve onu otoparka götürmek üzere uzaklaştı.

Kıyafetimi elimle düzeltirken, Yağmur'un elbiseme uygun lacivert bir takımla bana ilerlediğini gördüm göz ucuyla. Gözlerimi elbisemden çekip ona çevirdim. Dik durduğu için boyu daha da uzun duruyordu ve sağ eli cebinde bana ilerlerken bir mankeni andırıyordu. Onu görmek yüzümde bir gülümsemeye sebep olurken, arkamdan geçip sağ yanımda durdu ve sol kolunu kaldırdı hafifçe. Koluna girerken beni inceledi. "Seni böyle görmek için illa bir savaşa mı girmen gerek?" diye fısıldadı kulağıma doğru.

Yüzümdeki gülümseme genişlerken omuz silktim, bu sırada birlikte girişe doğru yürümeye başladık. "Bu elbiseyle çatıdan atladığımı bir düşünsene," dedim ona bakıp.

Yüzünü buruşturdu biraz. "Bu düşünce sen o siyah kıyafetlerin içindeyken bile hoş değil."

Gri karo taşların üzerinde ilerlerken kafamı iki yana salladım. "O kadar da kötü değil. Hız trenine binmek gibi."

Söylediklerime kafasını iki yana sallarken, çantamdan telefonumu çıkarıp kapattım, Yağmur'u bulduğuma göre artık pek bir işlevi kalmamıştı. Arashi yaptığım şeyi öğrendiğinde şimdilik beni bulsun istemiyordum. Telefonumu çantama geri koyup davetiyeleri çıkardım ve içeri girerken görevliye teslim ettim.

Tülin Atahan yine hiçbir masraftan kaçmamış, şaşaalı bir davet düzenlemişti. Maliyeti on para olan şeye yüz para vermeyi seven,

marka ve gösteriş düşkünü birinin, lokma bulamayan çocuklara para toplaması mide bulandırıcıydı. Neyse ki bugün buraya yemek için değil, şimdiye dek yuttuklarımı kusmak için gelmiştim.

İçeride basına ayrılmış bir alan vardı ve kendi çapında bir şekilde ün kazanmış kişileri fotoğraflıyorlardı. Dünya böyle bir yerdi, para sahibi olmak da aptalca bir şey yapmak da yanında bir ün getiriyordu. Günümüzde bir işi hakkıyla yapmak, ismini duyurmaya veya saygı duyulmaya yetecek bir kriter değildi artık.

İçeride elli kadar konuk vardı, şahsen tanımadığım fakat kim olduklarını az çok bildiğim bu insanların pek çoğunun sadece kendini tatmin etmek, bu *duyarlı* davranıştan prim almak için burada olduğuna neredeyse emindim. Bir yetimhaneyi ziyaret ettiğimde, bir çocuğun evlat edinildikten iki sene sonra yetimhaneye geri döndüğünü duymuştum. Aileye, bakamayacaklarsa çocuğu neden aldıkları sorulduğunda şöyle cevap vermişti kadın: "Paramız vardı."

İşte bu insanların aklından bu geçiyordu. Paraları olduğu için istedikleri her şeye sahip olabileceklerini düşünüyor ya da sonunu düşünmeden, başkalarının gözünü boyamak için içlerinden gelmeyen iyilikleri yapıyorlardı. İyilik yapmayı, saygınlık kazanmak için bir araç olarak görüyorlardı. İnsanları etkiliyor, kendilerini tatmin ediyorlardı. Uğruna hayvanların öldürüldüğü tekstil ürünlerini giyen biri hayvan haklarını savunabiliyordu, çünkü insanlar bunu duymak istiyordu onlardan, onlar da sadece konuşmak istiyorlardı, durdurmak değil. Samimiyetsizlerdi ve bugün gerçek yüzlerine bir ayna tutacaktım.

Yağmur'la bir masaya geçtiğimizde, omzumdaki çantayı masanın üzerine, önüme koydum. Gözlerimi etrafta gezdirirken, "Nasıl yapacaksın konuşmanı?" diye sordu Yağmur merak ederek.

Gözlerimi ona çevirdim. Beyaz teni, lacivert takımının içinde daha beyaz duruyordu.

"En yüksek bağışı yapana bir konuşma fırsatı sunuyorlar kendini daha iyi tatmin etmesi için."

Bu açıklamamın üzerine, "Sen de en yüksek bağışı yapıp, her şeyi ortaya dökünce çekini geri alacaksın?" diye tahmin etti ne yapacağımı.

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Neyse ki çekleri Tülin Atahan kontrol etmiyor."

Sağ kaşına dokunurken güldü. Ben de onunla gülerken akıma savcı gelince dudaklarımı araladım tekrar. "Şu Savcı Yiğit. Sence nasıl biri?"

Sorum kaşlarını hafiften kaldırmasına sebep olsa da yanıtladı. "İnsani açıdan bilemem ama mesleki açıdan oldukça iyi. Babası hukukun ne kadar yüz karasıysa, bu adam o kadar akı diyebiliriz."

Peki, neden görüntülerle bir şey yapmamıştı hâlâ? Neyi bekliyordu? Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu. Benimle görüşmek için yapıyor olabilir miydi? Hesap sormak için onunla iletişime geçeceğimi mi düşünüyordu? İletişime geçmemi beni yakalamak için istiyorsa pek şansı yoktu ama benimle sadece görüşmek istiyorsa işte o zaman dikkatimi çekerdi. Ama peşimdeki savcı, benimle neden görüşmek istiyor olsundu ki?

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Yağmur meraklı bir sesle. Gözlerime ciddiyetle bakıyordu.

"Şimdilik olmadı," deyip elimi uzattım ve alnına düşen saçını düzelttim.

Bağış çeklerinin koyulacağı zarflar masamıza bırakılırken hoparlörlerden bir ses yükseldi. İkimiz de kafalarımızı sesin geldiği yöne, sahneye çevirdik. Tülin Atahan elinde mikrofonla, çiçeklerle bezenmiş bir kemerin altında durmuş ve konuklarına gülümsüyordu. Sanki kimsenin canını yakmamış, kimseyi kimsesiz ve biçare bırakmamış, kimseyi hayatını adadığı meslekten etmemiş gibi mutluydu.

"Merhaba, değerli konuklarımız. Ben Tülin Atahan. Masalarınıza tek tek uğramadan önce, kimsesiz çocuklar adına düzenlediğimiz bağış gecemize katıldığınız için buradan da teşekkür etmek istedim. Katılımınız beni ve vakfımı çok memnun ve mutlu etti. Yapacağınız bağışların her kuruşunun kimsesiz çocuklar için harcanacağına vakfım adına sizi temin ederim. Masalarınıza uğradığımda sizlere projelerimizden de bahsedeceğim elbette, şimdilik hepinize hoş geldiniz demekle yetiniyorum."

Herkes ezberlenmiş bu konuşmayı alkışlarken, Tülin Atahan mikrofonu bırakıp yakınındaki bir masaya gitti ve haddinden

fazla bir sevimlilikle konuklarını selamladı. Masamız arkada olduğu için bizi görmesi uzun sürecekti, bu yüzden herkesin çeklerini bir an önce teslim etmesini umdum. Çekleri kontrol eden kişi en yüksek meblağ bilgisini verdiğinde ben de kendi çekimi dolduracaktım.

Yaklaşık yirmi dakika sonra beklediğim tüyo geldi ve çeki doldurup bir garsonla yolladım kendisine. Bağış geceleri çok uzun soluklu davetler olmadığından, en çok bağışı yapana birazdan teşekkür edilecek ve konuşma hakkı sunulacaktı. Sonra buradan çıkan herkes basına açıklamalar yapacak ve tatmin olmuş bir şekilde evlerine döneceklerdi.

On dakika kadar daha bekledikten sonra, Tülin Atahan henüz bizim masamıza ulaşamadan tüm bağışlar toplandığı için teşekkür konuşması yapılmasına geldi sıra. Tülin Atahan çiçeklerle bezenmiş kemerin altına geçti ve öncelikle bağışlarından ötürü herkese teşekkür etti. Ardından görevli, en yüksek bağışı yapan onur konuğunu davet etmesi için zarfı ona verdi.

Yüzünde şen bir gülümsemeyle zarfı açtı, ismi gördüğünde yüzünden bir korku ifadesinin geçtiğini gördüm fakat iyi bir oyuncu olduğundan hemen toparladı. Bir sessizlik çökmüştü, onu bekliyordu herkes. Etrafına bakınıp beni görmeye çalıştı, göz göze geldiğimizde tüm kanı çekilmiş gibi oldu. Neden burada olduğumu anlaması için çok zeki bir kadın olmasına gerek yoktu.

Hafifçe gülümseyerek toparlamaya çalıştı ve mecburen adımı söyledi. "Bu akşamki onur konuğumuz Sayın Ada Korkmaz," dediğinde herkes alkışlamaya, tanımadıkları, ismini daha önce duymadıkları bu kadının kim olduğunu merak ederek etrafına bakınmaya başladı.

Beklediğim şeye kavuşma arzusuyla masadan ayrıldım ve kemere doğru ilerlemeye başladım. Konukların bakışları bana dönerken, ben sadece ona bakıyordum. Kürsüye varana dek alkışladılar beni. Tülin Atahan titreyen eliyle mikrofonu bana uzatırken, "Lütfen," diye fısıldadı.

Onun yalvarır gibi *lütfen* demesi iyi hissettirmişti, inkâr edemezdim fakat henüz başlamamıştım bile. Şu anda beni durdurmamasının tek nedeni daha kötü bir şey yapmamdan korkmasıydı, o kadar sırrı vardı ki bende, şimdi bana engel olmasına mâni oluyordu bu.

Yüzümde samimiyetten uzak bir gülümsemeyle konuklara dönüp gözlerimi gezdirdim yüzlerinde, Gökhan Atahan çatık kaşlarıyla, aynı mevkiden arkadaşlarının yanında dikiliyordu. Onu böyle görmek yüzümdeki samimiyetsiz gülüşe biraz samimiyet kattı. Beni tehdit eder gibi kafasını iki yana sallarken, benim herkes gibi sinmeyeceğimi henüz anlayamadığını fark ettim. Fakat anlayacaktı.

"İyi akşamlar, ben Ada Korkmaz. Eminim güzel bir akşam yemek ve içecekler tüketirken, ne yaşadıkları hakkında bir fikrimizin olmadığı, zerre kadar umurumuzda olmayan yoksul ve kimsesiz çocuklar hakkında samimiyetten uzak birtakım serzenişlerde bulunuyor ve onlar için bizce pek değeri olmayan mebla̧ğlar bırakarak kendimizi tatmin ediyoruz. Bu, eminim herkesi memnun ediyordur."

Söylediklerim pek çok kişinin kaşlarını çatmasına neden olsa da bunları gülümseyerek söylediğim için bazıları şaka yaptığımı düşünerek kıkırdadı ve alkışladı beni. Gülümsememi genişletti bu alkışlama merasimi, insan gerçekten sövüldüğü yere dönüyor diye geçirdim içimden.

"Bu anlattıklarım eğer komik geldiyse, asıl fıkrayı anlatmama izin verin lütfen. Ben Ada Korkmaz. 1992 yılında İstanbul'da doğdum. Bu akşam kimsesiz çocuklar için bağış toplayan Tülin Atahan, küçük bir çocukken beni terk eden öz annemdir."

Söylediklerime gerçekten gülmeden edemedim fakat bu kez kimse gülmüyordu benden başka. Şaka yapmadığımı anlamış, birbirlerine bakıyorlardı. Gözlerimi Gökhan Atahan'a çevirdiğimde yanına bir görevli çağırdığını gördüm.

"Kendi öz çocuğunu terk edip şimdi kimsesiz çocuklar için bağış topluyor olması size komik gelmeyebilir fakat benim açımdan epey komik ve ben çok gülen biri değilimdir, sizi temin ederim. Fakat yine de buraya gelme amacım sadece bu komik olaydan bahsetmek değil, asıl komik olanın kendiniz olduğunuzu size göstermek.

Hem samimiyetsiz hem de kibirlisiniz. Bir yetim başı okşamamış ellerinizle attığınız imzaların o çocukların hayatlarına dokunduğunu düşünüyor ve bununla övünmeye kalkıyorsunuz. Yaptığınız yardımdan kimsenin haberi olmaz diye ödünüz koptuğu için her yere basını çağırıyor, kendinizi tatmin ediyorsunuz ve tüm bunları yaparken de kendinize 'o çocukları ben yetim bırakmış olabilir miyim?' diye hiç sormuyorsunuz."

Söylediklerimle memnuniyetsiz söylenmeler başladığında, gocunanların burayı bir bir terk edeceğini bildiğim için konuşmamı kısa ve öz tutmaya çalıştım.

"Hepiniz mevki ve şirket sahibi kişilersiniz. Şirket sahipleri olarak çok emeği ucuza satın alıyor, çalışmak zorunda olduğunu bildiğiniz insanları sömürüyorsunuz. Mevki sahipleriyse karnı doymayan insanların tüm şikâyetlerini göz ardı etmekle kalmıyor, işlerine gelmediği için onları işlerinden bile ediyorlar. İnsanlar parasız olduğu için kendilerini meydanlarda yakıyor, ısıtamadıkları çocuklarını görmemek adına kendilerini asıyorlar. Ve siz, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın mantığıyla, bu olanlardan zerre sorumluluk hissetmeden burada eğleniyor, yetim kalmasından hepimizin sorumlu olduğu o çocuklar için birkaç kuruş bırakıyorsunuz ve bunu yaparken bile düşündüğünüz şey o çocuklar değil, sadece ün ve saygınlık. Madem yardım etmek istiyorsunuz biraz samimi olun.

Şimdi içinizden diyorsunuz ki; ben kimseye asla haksızlık etmedim. Yanılıyorsunuz. İşlenen suça susan herkes o suçun failidir. O çocukların yetim kalmalarına susan herkes sorumludur bundan ve sizin için önemsiz meblağlarla bunu telafi edemezsiniz. Zira bağış yaptığınız bu vakıf henüz kelime anlamını bile taşıyamıyor üzerinde."

Salonda büyük bir uğultu oluşurken, basın mensupları haber için birbirleriyle yarışıyordu. Uğultu gittikçe yükselip ortamda kaos başlarken, konuşmamı bitirmek üzere sonra kez araladım dudaklarımı.

"Şüphesiz içinizde samimi duygularıyla bağış yapanlarınız da vardır ve ne demek istediğimi anlayarak bana gönül koymadığınızı umuyorum. Umarım bir gün, çok geç olmadan, herkes sorumluluğunu üstlenir ve bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın düşüncesinden sıyrılarak, biraz olsun samimiyet ve empati kazanabilir."

Mikrofonu dudaklarımdan uzaklaştırıp kürsüye benzer yere bıraktım ve içinde çekimin olduğu zarfı alıp, rengi kaçmış Tülin Atahan'ın yanından geçerek kalabalığın içine yöneldim. Basın mensupları Tülin Atahan ve Gökhan Atahan'ın yanına akın ederek birbirleriyle yarışa girdiler. Konuklar basına yakalanmadan bir an önce çıkmak üzere çıkışa yöneldiler. Bu sırada bazıları haklı olduğumu söylerken, bazılarının söylendiğini işittim fakat umurumda olmadı.

Herkesin beni onaylamasını ve alkışlamasını beklemiyordum zaten. Bu, zenginlerin ve mevki sahiplerinin kabul etmesi için zor bir bakış açısıydı, çünkü beraberinde çok daha büyük sorumluluklar getiriyordu. Yine de kafalarında bir kapı aralamış olmak da kârlıydı.

İyice yaklaştığımda Yağmur, ellerini kaldırıp beni alkışladı ve yüzünde tatlı bir gülümsemeyle, "İlham vericiydin," dedin.

Gülümsedim. "Umarım gerçekten öyledir."

Çantamı bana uzattı, sağ kolunu omzuma attı ve çıkışa yöneldik. Basın mensuplarının bize doğru ilerlediğini görünce ikimiz de hızlı adımlarla çıkış koridoruna girdik, basının bu koridora girmesi yasaktı.

"Demek Görkem böyle hissediyormuş," dedi Yağmur, etrafımızda fotoğraf çeken başka biri var mı diye bakınırken.

Burukça gülümsedim. "Umarım haberleri izlemez. Her şeyi biliyor olsa bile onu kıracaktır."

Omuzdaki eliyle kolumu hafifçe sıktı destek olmak için. "Herkesin yükünü taşıyamazsın, bırak herkes acısını yaşayıp bitirsin kendi içinde."

Kafamı salladım onu onaylayarak. "Zaten başka şansım da yok."

Birlikte dışarı çıktığımızda derin bir nefes aldım. Valeler bütün arabaları cadde üzerine dizmişti ve herkes arabasına binip burayı aceleyle terk ediyordu.

Yağmur arabalarımızın yakında olmadığını görünce, muhtemelen hakkımda kötü konuşan olursa onları duymayayım diye

beni çekiştirmeye başladı. Bu hareketine gülümserken Egemen ve Cem'in tam karşımda olduklarını gördüm.

İkisi de oldukça şık birer takım giymişlerdi ve öylece dikiliyorlardı duvar dibinde. Yağmur da onları ilk kez görmüş gibi bana bakınca onun da haberinin olmadığını anladım. Cem'e, senin burada ne işin var diyen bakışlar attığımda, başını belli belirsiz oynatarak Egemen'i işaret etti.

Neden buraya gelmişti ki? Burası şu an için bulunması gereken en son yerdi. Yine bir sorun çıkarmıştım ve yine hiçbir ilgisi olmadığı hâlde onu da suçlayabilirlerdi.

Yanlarına vardığımızda Yağmur onlara selam verdi fakat ben selam vermeyi reddederek dik dik baktım ikisine.

"Ona kızma, ben istedim," diyerek suçu üzerine aldı Egemen.

Bakışlarımı onun üzerinde sabitleyip kafamı iki yana salladım. "Neden olman gereken en son yerde olmayı istedin peki?"

Omuz silkti umursamaz bir tavırla. "Ben genelde istenmediğim yerde olurum. Mesleki deformasyon."

Kurduğu cümle şu anki duruma her ne kadar uyuyor olsa da bana da laf çarptığını biliyordum. Sanki ben istediğimden onu uzak tutuyordum kendimden.

Gözlerimi yeşil gözlerinden çekip Cem'e çevirdim. "Hadi diyelim ki kuzenin mesleki deformasyon yaşıyor. Peki sen? Sen nasıl suç ortağı oldun?"

Sanki hiçbir suçu yokmuş gibi ellerini kaldırdı. "Ya ben getirecektim ya da tek başına gelecekti. Ben de onunla gelmeyi tercih ettim. Neticede polis olan o ve sorun olmayacağını söyledi."

Derin bir nefes alıp sesli bir şekilde geri verdim. "Umarım seni görmemişlerdir," dedim Egemen'e. "Sana serseriliğin yakıştığını söylemeyecektim."

Bu sözümün üzerine Yağmur ve Cem anlamayarak bana döndüler ve Egemen'in dudaklarında bir gülümseme oluştu.

Cem'in gözleri Egemen ve benim aramda mekik dokurken yüzüne imalı bir ifade oturdu. "Sizin olayınız ne?" diye sordu.

Ona gözlerimi kıstığımda benden cevap alamayacağını anlayarak gözlerini Yağmur'a çevirdi. Yağmur bilse bile hiçbir şey söylemezdi, bu yüzden alayla gülümsedi ona ve kaşlarını kaldırıp indirdi.

"Bizim bir olayımız yok," deyip kafasını iki yana salladı Egemen gözlerime bakarak.

Kindar biri olduğunu biliyordum ve bu, ona karşı olan hislerimden daha çok endişe duymama neden oluyordu. Arkamızdan bir plaka okunduğunda bakışlarımız o yöne çevrildi. Yağmur'un arabası gelmişti.

"Ee, seninki yok," diye söylendi Yağmur.

Kafamı iki yana salladım önemli değil der gibi. "Sen eve geç, ben de gelirim. Cadde üzerinde bekleme boşuna."

Kafasını salladı mecbur kalarak. Egemen ve Cem'le vedalaşıp beni de saçlarımdan öptü ve arabasına doğru ilerledi. Arabasını valeden alıp yola çıkarken kornaya bastı ve uzaklaştı bizden.

Sessizce arabalarımızı beklerken onun kıyafetlerini inceledim. Düğünde giydiğinden farklı olarak kruvaze ceketli siyah bir takım giymişti bu kez. İçinde siyah bir yelek ve beyaz bir gömlek vardı. Gömleğinin açıkta bıraktığı boynunda gümüş künyesi parlıyordu ve yine hoş duruyordu. Jilet gibi deyiminin kelime anlamıydı ve onu daha karizmatik gösteriyordu üzerindeki kıyafetler.

Düşündüklerime inanamayarak gözlerimi kapattım ve bakışlarımı arabaların olduğu yöne çevirdim. O sırada gelen arabanın Cem'in arabası olduğunu fark ettim.

"Senin araban gelmiş," dedim.

Cem kafasını çevirip benim baktığım yöne baktı. "Seninki hâlâ yok. Fizan'dan getiriyorlar herhâlde," diye söylendi.

"Ben kalırım Ada'yla. Sen al arabayı eve git, ben de taksiyle dönerim."

Teklifini duyunca buraya Cem'in arabasıyla geldiğini anladım. Bu teklif Cem'in yüzünde imalı bir gülümseme oluşturdu ve o hınzır aklından neler geçiriyorsa artık, hemen kabul etti. Egemen'le vedalaşıp benim de yanağımdan bir makas alarak arabasına ilerledi.

Arkamda Egemen'in hareket ettiğini fark edince ne yaptığını merak ederek ona çevirdim gözlerimi. Yüksek duvarın yanına gitmiş, sırtını duvara yaslamış, elleri ceplerinde, beni izliyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp yanına gittim ve sırtımı duvara yasladım.

"Yaptığın konuşma," dedi oldukça sakin bir ifadeyle. "Etkileyiciydi."

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Bu konuşma ona Kuzgun'u anımsatmamış olsun diye diledim içimden.

Gözlerini yolda gezdirirken yine keyifsizleşmişti, ona kızdığım için pişman etti beni hemen.

"Hani şu arkamızdaki duvarın taştan olduğuna eminiz ya. Sırtımızı korkmadan yaslıyoruz ve yıkılmayınca daha çok inanıyoruz taştan olduğuna."

Kafamı sallayarak onayladım onu devam etmesi için.

"Ben dün fark ettim ki taştan değilmiş sırtımı yasladığım duvar, taşa benzer bir köpükmüş sadece."

İşte, bir insanın başına gelebilecek en kötü şey gelmişti başına, Egemen de artık inandıklarından şüpheye etmeye başlamıştı. Ve biliyordum, birkaç dakika önce şahit olduğu konuşma, içindeki o kapıyı biraz daha aralamıştı.

"Herkesin güvendiği dağlara bir gün kar yağar, Egemen. Bazıları bu karı göz ardı edip manzaraya alışıyor sadece. Bu tamamen senin bunu kabul edip edemeyeceğine ya da neyi tercih edeceğine bağlı. İnsan yaşamaya odaklı bir organizmadır, kendini kandırması kolaydır bu yüzden. İstersen şimdi bile o duvarın gerçekten taştan olduğuna inanmaya devam edebilirsin, istersen de o duvarı tamamen yıkıp ardına bakabilirsin. Bu, senin tercihin. Ve neyi seçersen seç bunu sen yaşayacaksın."

"Savaş ya da kaç diyorsun yani," deyip kafasını bana çevirdi. Gözlerimin gerçek hâlini ikinci kez görüyor olmasına rağmen sanki bu görüntüye alışmış gibiydi, iki gözüme de doğrudan, rahatça bakabiliyordu.

"Savaş ya da kaç," diye tekrar ettim onu.

Kafasını salladı anladım der gibi. Hâlâ gözlerime bakarken tamamen bana döndü ve kafasını duvara yasladı. "Savaşırsam kendimi, kaçarsam da seni kaybederim," dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Kalbim göğüs kafesime yine heyecanla çarpmaya başladı ve bu kez her çarpışında biraz daha kırıldığını hissettim. Arashi Satoʻdan nefret ettim bir kez daha. Ona bunu yaptığı için ve benden onu alacağı için nefret ettim ondan.

Hiçbir şey diyemedim Egemen'e. Ne yol gösterebildim ne de teselli edebildim onu. Benim peşimde olduğundan neredeyse emindi ve yine de beni seviyor gibiydi. Hayal kırıklığını atlatmıştı belki de. Belki de artık ne olduğum önemli değildi onun için, bilmiyordum. Fakat ne olursa olsun, ona gerçekleri asla söyleyemezdim, gün geçtikçe biraz daha anlıyordum bunu. İnançlarıyla savaşıp benim doğrularımı kendi doğruları bilse bile onu peşime takamazdım. O artık yalnızca bir polis ya da Aslan Amca'nın bir emaneti değildi bana. O artık gözlerine baktığımda kendimi gördüğüm biriydi, kendime sırt çeviremezdim.

Yüzüne mutsuz bir ifadeyle bakarken, elini uzattı ve yüzümün yanındaki saçlarıma dokundu. Olamayız dediğim için beni bir daha öpmeye yeltenmeyeceğini biliyordum fakat keşke beni öpse diye geçirdim içimden. Ben onu öpemiyordum ama keşke o beni öpseydi. Keşke ben de onu öpebilseydim ve her şeyin iyi olacağını söyleyebilseydim.

"Umarım her iki seçenekte de en az yarayı alırsın," dedim kısık bir sesle.

Gerçekten bunu tüm içtenliğimle diliyordum onun için. Eğer eminse kim olduğumdan, bunu neden yaptığımı da anlamasını umdum içten içe ve benim kim olduğumu bilip benden nefret etmiyor olmasını diledim.

Arabamın plakasını birinin okuduğunu duyduğumda sanki bir rüyadan uyanmış gibi hissettim kendimi. Sırtımı duvardan çekip gözlerimi sesin geldiği yöne çevirdim. Arabam gelmişti ve beni bekliyorlardı.

"Sen?" diyecek oldum.

Kafasını iki yana salladı. "Ben taksiyle giderim, biraz dolaşacağım," dedi.

Onunla kalmayı her ne kadar istesem de kalamadım, çünkü yapacak işlerim vardı. Onun için yapacağım şeyler vardı. Yanında, ona bunu yapanların yanına kalmasın diye kalamıyordum.

Kafamı salladım anladım der gibi. "O zaman çok serserilik etme."

Yüzünde hafif bir gülümseme olurken kafasını salladı. "Etmem."

Yüzüme eğildiğinde istemeden kaskatı kesildim. Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpmaya başladı yine ve dudaklarını kulağıma yasladı ve sağ elini belime koyup beni kendine doğru çekti. Bir elim istemsiz şekilde koluna giderken, diğerini göğsüne yasladım. Parfümünün kokusu gömleğinin açıkta bıraktığı boynundan burnuma çalındı, teninin kokusuyla karışmıştı, güzeldi.

"Sana gönlünce dokunabilen herkesi kıskanıyorum," diye fısıldadı kulağıma, sitemli ve erkeksi bir sesle.

Ardından dudaklarını yanağıma bastırdı. Gözlerim dudaklarının tenime değmesiyle kapanırken istemeden kolunu sıktım biraz. Kalbi avucumun içine doğru atarken benim kalbimle aynı ritimdeydi.

Yanağıma bir öpücük bırakıp yüzünü yüzümden uzaklaştırırken, sağ elini de gevşetip beni serbest bıraktı.

"İyi geceler, Ada," dedi gözlerime bakarak.

"İyi geceler," dedim ben de sesimi kontrol etmeye çalışarak.

Ardından ona arkamı döndüm ve arabama doğru ilerledim. Kalbimin sesi kulaklarıma kadar ulaşıyordu ve bu his Arashi'ye daha çok düşman olmama neden oluyordu.

Kıyafetlerimi değiştirdim ve savcıyla görüşmek üzere spor arabamla yola çıktım. Savcının karın ağrısını öğrenirsem daha hızlı ilerleyebilirdim. Fakat telefonum açtığımdan beri susmadığından, önce Arashi Sato'yla yüzleşmenin daha iyi olacağına karar verdim. Delirmek üzereydi ve daha fazla delirmesini istemezdim. Aramasını tekrar cevapsız bırakıp, gelmesi gereken yeri mesaj attım ve ben de oraya yöneldim. Buluşma yerine ondan önce ulaşıp yan koltuktaki bilgisayarımı kucağıma aldım.

Savcının telefonuna hiçbir numara kullanmadan bir mesaj gönderdim ve benimle buluşması gereken yerin adresini yazdım. Bakalım bir derdi mi vardı, yoksa sadece beni yakalamak mı istiyordu, bunu öğrenecektim.

On dakika kadar sonra eski model siyah bir arabanın otoparka girdiğini görünce arabadan indim ve park hâlindeki arabaların arasında ilerlemeye başladım. Yolunun üzerine çıktığımda beni fark etti ve hızla üzerime sürdü arabayı. Ellerim deri ceketimin ceplerinde, gözlerimi ondan ayırmadan bekledim öylece yolun ortasında.

Sinirli olduğunu ve gözlerinin karardığını camın arkasından görebiliyordum. Arabayı süratle üzerime sürüyor olsa da ondan korkmuyordum, yeterince acı çektirmeden beni öldürmezdi asla. Yaklaşık otuz santimetre uzağımda aniden durdu ve hışımla indi arabadan. Arabayla benim arama girerek, burnundan solur bir hâlde karşımda dikildi, sinirden çıldırıyordu. Babasıyla ne konuştuklarını merak ediyordum ve onun hoşuna gitmediği belliydi.

Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım ve yüzüme keyifli bir gülümseme yerleştirdim. Sinirle alıp verdiği her soluk yüzüme çarparken kendimi memnun hissettim. Alt dudağını sinirle ısırıp gözlerini kapattı ve yutkunduğunda âdemelması daha belirgin bir hâle geldi.

Hâlâ yüzüne bakarken dudaklarımı araladım. "Hangisiyim şu an senin için? Seni ısıran bir av mıyım, yoksa kanayan eski bir yara mı?"

Sinirden titrerken gözlerini açtı, gözleri alev alevdi fakat yine de güldü. "Çok yanlış bir hamle yaptın."

Alaylı bir gülümseme oldu yüzümde. "En yakınında tuttuklarına neden düşman olmaman gerektiğini öğrenebildin mi peki?"

Sesli bir nefes verdiğinde, titremesi nefesiyle birlikte bedenini terk etti. "Bu, benim zaten almış olduğum bir ders ve bunu etrafındaki herkese öğreteceğim."

"Sana bu fırsatı vermeyeceğim. Herkes için bir hayal kırıklığı olmamı istiyorsun ama ben yalnızca senin için bir hayal kırıklığı olacağım. Bu fikre alışsan iyi ederin," deyip bir adım geri çekildim ve arabama doğru ilerlemeye başladım.

"Bu kez beni hayal kırıklığına uğratamayacaksın, gece yağmuru! Oyuna hoş geldin!" diye bağırdı arkamdan.

Buluşma yerine yaklaşık elli metre uzaklıkta bir yere arabamı park edip yan koltuktaki bilgisayarımı açtım. Onu, Ali'nin dayısını götürdüğüm un fabrikasına çağırmıştım. Etrafta ne bir araba

ne de polis olduğuna dair bir iz vardı. Fakat yine de ona güvenmiyordum. Bu yüzden bilgisayardan bir görüntülü arama başlattım. Fabrikaya bir bilgisayar bırakmıştım, oraya geldiyse eğer bilgisayarı görmüş olmalıydı.

Başlattığım arama çok geçmeden cevaplandığında karşımda savcının tanıdık yüzünü gördüm. Benim görüntüm oldukça karanlıktı, bu yüzden yüzümü net olarak göremiyordu fakat ben olduğumu biliyordu.

Onunla bu şekilde görüşmemden hoşnutsuz bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Kendi davetine bu şekilde mi katılıyorsun? Beni evimden de arayabilirdin," dedi.

"Güvenilirliğini test ettiğim için beni suçlayamazsın. Üstelik sana kanıt getirdiğim hâlde harekete geçmedin bile," diyerek direkt konuya girdim.

Kafasını sallayarak onayladı bu söylediğimi. "Geçerli sebeplerim vardı."

Bu söylediği kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Nedir bu sebepler?"

"Cevapları istiyorsan karşıma çıkman gerekirdi."

"Peşimdeki adama güvenmem için bir aptal olmam gerekirdi," diye düzelttim onu.

Yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu. "Ve sen çok zeki bir kadınsın," deyip bunu kabul eder gibi kafasını salladı. "Egemen'e, göreve geri almadan önce neyin içinde olduğumuzu anlaması için biraz zaman vermeye karar verdim. Neyin içinde olduğunu anlayıp, hangi tarafta duracağına karar verdiğinde kullanacağım gönderdiğin kanıtı. Emin olabilirsin."

Verdiği cevap beklediğim bir cevap olmadığından bir süre susup yüzüne baktım.

Şaşırdığımı anlayarak gülümsedi. "Benimle kesinlikle yüz yüze görüşmeliydin."

Bilgisayar ekranındaki görüntüsüne bakarken maskenin altındaki dudaklarımı dilimle ıslattım. "Geçerli bir sebep söyle."

O da dudaklarını diliyle ıslatıp doğrudan kameraya baktı ve yüzünde samimi bir gülümsemeyle konuştu. "Çünkü senin peşinde olan ben değilim, hükûmet. Ve ben onların adaleti için çalışmayı bırakalı uzun zaman oldu."

#14. Bölüm:
Terazi ve Üç Küre

Bir insanın yapamayacağı çok az şey vardır ve yapamayacaklarının sayısı, zaman ve şartların durumuyla ters orantılı olarak gittikçe azalır. Bir insan, bir insana can verebileceği gibi, bir insanın canını da alabilir. Elleriyle dikerek koca bir orman yapabileceği gibi, tüm bitkileri tek tek kurutabilir de. Ve tüm bunları yaparken aklından ne geçirdiğini bilemezsiniz.

İster iyi ister kötü olsun, her eylemin arkasında güçlü bir motivasyon ve her insanın kendine özgü bir motivasyon kaynağı vardır. Kimi insanı para motive eder, kimini başarı, kimini bir güzel söz, kimini aşağılanma, kimini hor görülmek ya da acı çekmek. Her insan ne kadar farklıysa birbirinden, motive kaynakları da o denli değişiklik gösterir. Motivasyon da yapılan eyleme göre değişir ve tüm bunlar aklıyla birleştiğinde, insanı komplike bir canlı hâline getirir. Bu yüzden insanların menfaatlerini, gerçekten ne istediklerini veya neyi istemediklerini bilmek pek mümkün değildir. Hatta öyle ki, bazen insan kendisinin de neler yapacağını yaşamadan bilemez.

Seçim yapmak zorunda kalmamış olmak bir insanı iyi yapmaya yetmez, tıpkı kötü şartlara maruz kalmış olmanın kötü biri olmaya bir bahane olamayacağı gibi.

Yaşadıklarım ve yaptıklarım kendi kimliğimi oluştururken, aynı zamanda bir karakter ördü ruhumun üzerine. Yaşam şartları ve yaptığım seçimlerle insanlara kolay güvenmeyen, kendisinden başka dayanak görmeyen biri hâline geldim ve insanlar alışkanlıklarından bir çırpıda kurtulamazlar.

Savcı karşımda durmuş, aslında peşimde olmadığını itiraf ederken ona inandığımı söyleyemezdim. İhanet kavramı alışık olduğum bir kavramdı, zira tüm yaptıklarım, insanlığa yapılmış, yapılan ve yapılacak olan ihanetlere açılmış bir savaştı. Fakat

destekçi kavramına yabancı sayılırdım, yirmi sekiz yıllık hayatım boyunca pek destekçim olmamıştı.

İhanet, bir şahsa veya olguya karşı yapılan bir eylem olduğundan, her ihanet karşı taraf için bir müjde de taşırdı. Şu durumda savcının söyledikleri doğruysa şayet, mesleğine karşı bir ihanet taşıdığı gibi, benim için de bir müjde taşıyor sayılırdı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum büyük bir ciddiyetle.

Peşimde olanın kendisi olmadığını söylüyor olsa da bu işi para için yapıyor olabilirdi. Açıkçası durum buysa şaşırmazdım bile, ona rüşvet vermem karşılığında bana göz yumabileceğinin teklifi bile beklediğim bir şey olurdu. Bu türden bir şey teklif etmesi, benim destekçim olduğunu söylemesinden daha olasıydı. Para ve mevki için ailesini ve en yakın dostlarını gözden çıkaran insanlar görmüştüm. Beni şaşırtabilecek çok az şey vardı bu dünyada; insanlardan her şeyi beklerdim.

"Demek istediğim... Ben, senin düşmanın değilim. İster inan ister inanma, bu davayı bu yüzden aldım, yakalanmanı istemediğim için."

Savcı Yiğit konuşmaya çok fırsat bulduğum bir adam değildi fakat yaptığı işleri araştırmış, Yağmur'dan da onun hakkında yorumlar dinlemiştim. Onun hakkında vardığım kanılardan biri, fikirlerini beyan ederken söylediği her kelimeye inandığını belli eden bir tavır sergiliyor olmasıydı. Ya gerçekten inandıklarını dile getiriyordu ya da zeki bir oyuncuydu. Geldiğinden beri yaptıklarını bu kadar yakından bilmiyor olsaydım, söylediklerine bir nebze daha kolay inanabilirdim fakat söyledikleri, yaptıklarından çok farklı şeylerdi. Davanın başına geldiği ilk günden beri -Arashi'nin de yardımıyla- benimle en çok yüzleşen ekibi kendisi yönetiyordu.

"Sen bu davayı alana dek bana bu kadar yaklaşabilen bir ekip olmamıştı. Yakalamak istemeyen biri için arkamda fazla yakın duruyorsun," dedim, ondan şüphe duyduğumu sakınmayarak.

Yüzünde hafif bir gülümseme oldu ve kafasını sallayarak onayladı beni. "Bunun sebebi, senin sıkı bir takipçin olmam değil, senin seni çok iyi tanıyan zeki bir düşmana sahip olman. Eğer seni yakalamak isteseydim o çatıdan öyle kolayca gitmene izin vermezdim."

'İzin vermezdim' derken gözlerindeki o kararlılığı görebilmiştim. Arashi Sato'nun attığı her adım benim yoluma gizlenmiş bir tuzak barındırıyordu ve henüz bu tuzaklardan ciddi yaralar almış olmasam da işlerimi birçok kez zorlaştırmış ve beni geri dönülmez yollara sokmuştu. Egemen vurulduğu için o gece hastanede yatarken, gitmeme izin verenin aslında savcı olduğunu öğrenmiştim, bu yüzden söylediği şeyin doğruluk payı olabilirdi. Egemen'i geri çekmemiş olsaydı o kadar kolay çıkamazdım oradan.

"Varsayalım ki bu söylediklerinde dürüstsün. Neden yakalamak istemiyorsun peki beni?"

Yağmur'a göre işini oldukça iyi icra eden nadir savcılardan biriydi ve suç dosyası kabarık birini, dosyasını elinde tutarken neden yakalamak istemediğini gerçekten merak ediyordum. Aklında bir şeyler vardı ve ben en çok ikili oynayan kişilerden nefret ederdim.

"Yaptıklarının gerekliliğine inanıyor ve *fikrine* saygı duyuyorum."

Fikrine kelimesine vurgu yaparak mektubuma bir gönderme yapmış olması ve bunları söylerken ciddi bir ifade içinde olması beni şaşırtmıştı. Özgürlüğüm karşılığında para istemiş olsa ya da işlediğim suçların ne boyutta olduğunu anlamamı sağlamak için gelmiş olsaydı şaşırmazdım fakat fikrime saygı duyduğunu söylemesi şaşırtmıştı beni.

Karanlık araba içerisinde hiçbir ifademin onun tarafından görülmediğinin rahatlığı içinde kaşlarımı kaldırmıştım. Savcıya yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadan doğruca kameraya bakıyor ve o inançlı ifadesini bir an için bile bozmuyordu. Fakat bu söyledikleri beni ikna etmek için yeterli değildi elbette. Niyetinin bu olmadığına dair haklı şüphelerim vardı: Verdiğim kanıtı henüz kullanmamıştı ve bunu Egemen'in karar vermesine zaman tanımak için yaptığını iddia etmişti. Onu bir savaşa sokmaya neden ihtiyaç duyduğunu ve inançlarına ters düşmesini neden arzu ettiğini bilmek istiyordum.

"Ve bir planın var," diyerek bir tahminde bulundum.

Yüzünde, bunu duymaktan memnun olmuş bir ifade oluşurken, hafifçe kafasını salladı kabul ederek. "Benim bir planım, senin de seni iyi tanıyan bir düşmanın var. Şartlar böyleyken karşı karşıya gelmemiz kaçınılmaz olacaktır."

Kafamı hafifçe salladım ben de. "Ben olsam karşımda durmazdım."

O, bu ülke için çalışan bir savcıydı ve peşime düşmek için kurulmuş ekibini kendi planları için kullanıyordu. Kaşlarım çatılmış, biraz sinirlenmiştim fakat soğukkanlılığımı elden bırakmadım.

"Ben yan yana olmayı tercih ederim aslına bakarsan. Senin karşında durmak, kendi doğrularımın karşında durmakla aynı şey benim açımdan. Bana güvenmediğini biliyorum fakat en azından söylediklerimi düşünmeni isterim."

Onu tekrar kafamı sallayarak onayladım. "Sana güvenmediğimi inkâr edecek değilim. Sen de benim yerimde olsaydın aksini iddia edemezdin. Fakat aksi olsaydı bile ben sadece kendi doğrularım için savaşırım."

Biliyorum der gibi kafasını salladı ve yüzünde bunca söylediklerime rağmen memnun bir ifade vardı hâlâ. "Seni çok iyi tanıdığını ve sana düşman olduğunu düşündüğüm gizli kaynağımdan bu akşam bir mail aldım. Muhtemelen senin hakkında gerçek olan önemli bir ipucuydu fakat maili okumak yerine buraya gelip seninle bizzat konuşmayı tercih ettim. Ben, senin kim olduğunla değil, ne yaptığınla ilgileniyorum," deyip hafifçe gülümsedi. "Madem bana güvenmiyorsun, seni birkaç konuda birlikte çalışmaya ikna etmeden önce, bana güvenmen için elimi biraz taşın altına sokacağım; maili okumadan silecek ve hâlâ istediğin buysa, bana getirdiğin kanıtı yarın sabah erkenden işleme alacağım. Umarım bunlar, söylediklerimin üzerine biraz olsun düşünmeye teşvik eder seni."

Ekranda gördüğüm yüzünü ve her mimiğini büyük bir titizlikle izliyordum. Benimle çalışmak istediğini açıkça dile getirmişti ve bu gece buraya gelirken böyle bir açıklama beklemiyordum ondan.

"Tüm bunlar doğruysa, bu yaptıkların, kendi isteklerin uğruna kovalamadığın biri için o polislerin mesleği ve hayatıyla oynadığın anlamına gelir," dedim onaylamayan bir sesle.

Kafasını iki yana salladı bu söylediklerimi kabul etmeyerek. "Yanlış. Onlara neyle savaştıklarını gösterdiğim anlamına gelir. Onlara unuttukları doğruları ve yanlışları gösterdiğim, emir aldıkları için varlığını unuttukları sorgulama içgüdülerini hatırlatmaya çalıştığım anlamına gelir. Bu sistemden rahatsız olanın sadece sen olmadığı anlamına da gelir aynı zamanda."

Kendini savunuş şekli ve anlatmak istedikleri beni etkilemişti. Ona hâlâ güvenmiyor olsam da söylediklerinin üzerine düşünmeye ikna olmuştum. Düşünürken de bir gözümü üzerinde tutacaktım ve attığı her adımı izleyecektim. Şayet dediği gibi biriyse, elimdeki kanıtların pek çoğunu direkt ona iletebilir, rahatsızlık duyduğu konulara kulak asabilirdim. Fakat yine de adalet adına sevinmek ve umutlanmak için erkendi.

Bilgisayarla birlikte ayağa kalktı. "Bilgisayarını alıyorum, sanırım benimle buradan iletişim kurman daha kolay olur," dedi tahminde bulunarak. Ben cevap vermeyince devam etti. "Yüz yüze görüşene dek arkanı kolluyor olacağım." Kendinden emin bir yüz ifadesiyle gülümsedi ve bilgisayarın ekranını kapattı.

Siyah ekrana birkaç saniye bakıp ben de bilgisayarı kapattım ve arkama yaslanıp derin bir nefes verdim düşünceli bir şekilde. Park ettiğim yerden sessizce geri geri çıktım ve arabanın tüm ışıklarını kapattım. Savcının arabasının tekerlerinin çakıllı yolda çıkardığı sesi işitmeye başladım az sonra. Maskemin içinde dudaklarımı ıslatıp asfalt yola çıkmadan önce onun çıkmasını bekledim.

On metre kadar arkamdaki asfalt yola çıktı ve arkamdan geçerken muhtemelen beni fark etmedi. Onun peşinden ben de hızla asfalt yola çıktım ve peşi sıra sürdüm arabamı. Arabamın sesi, sessiz yolda yüksek bir yankı uyandırdı ve savcının arabasının yanından hızla geçtim. Buluşmaya gelmediğimi sansa da aslında geldiğimi bilmesini istemiştim. Beni göremiyor olması orada olmadığım anlamına gelmiyordu, bunu bilsin istemiştim. Eğer benimle oyun oynuyorsa, o farkında olmadan onu yenebileceğimi bilsin istemiştim.

Yan aynadan arkamdaki arabanın içinde oturan savcıya baktım. Gözleri arabamın üzerindeydi ve yüzünde hâlâ o memnun ifade vardı. Bana başıyla selam verdiğinde kafamı önüme çevirip hızımı daha çok artırdım ve ilk sapaktan dönüp boş yollarda gözden kayboldum.

Spor arabamı her zamanki yerine park edip üzerimi değiş-
tirmiştim ve yollara tekrar düştüğümde, birkaç saat önce davete
katıldığım hâlimleydim. Kapattığım şahsi telefonumu açtığımda
ekrana birçok cevapsız arama düştü ve hepsi Yağmur'a aitti. Muh-
temelen Atahan ailesi onlara söylediklerimi sindiremeyerek ben-
den şikâyetçi olmuşlardı, bunu elbette bekliyordum. Yağmur'un
aramasına geri dönerken yolumu polis merkezine çevirdim.

"Ada?"

"Beni aramışsın," deyip çevre yoluna çıktım ve hızımı artırdım.

"Hakkında, asılsız karalama ve hakaretten suç duyurusunda
bulunuldu. Polisler seni olabilecek en hızlı şekilde görmek isti-
yorlar, tahmin edersin ki iş biraz ciddi bir boyutta."

Kafamı sallayarak onayladım onu, neticede hakkında kara-
lama yaptığım kişi gözde bir milletvekili adayı ve iş insanıydı.

"Akli denge raporu da istediler mi?" diye sorarken dudakla-
rım hafifçe kıvrıldı alayla.

Komik olduğundan değildi bu elbette, Tülin Atahan'ı tanıdı-
ğım için yapabileceği ucuzlukları tahmin edebiliyordum. Babamda
duygu durum bozukluğu gibi psikolojik bir rahatsızlık olduğun-
dan, beni oradan vurmaya oldukça meyilli ve hevesli biriydi.

"Evet," dedi. Bunun hiç hoşuna gitmediği sesinden belliydi.

"Deli raporu alsam aslında çok işime yarar," diye mırıldandım.

Konuyu alaya alıyor olmam onu rahattı, bu acımasız dünya
için fazla narin bir kalbi vardı.

"Ben de düşünmedim değil ama sana bu raporu verirlerse o
koca servetin benim üzerime falan kalır, tanımadığım akrabala-
rımı bulurum. Uzun ve samimiyetsiz işler."

Bu söylediği beni güldürdü. Bir miras bırakacak olsaydım pa-
radan daha farklı değerler bırakmak isterdim ve o, ardımda bı-
rakmak isteyeceğim her değere sahip biriydi. "Yoldayım, biraz-
dan orada olurum."

"Levent'e değil Beşiktaş'a gel. Savcı, Egemen'i aklayacak gibi
duruyor ve her iki olayda da sen ve Atahan ortak sanık olduğu-
nuzdan, her iki dosyayı da Beşiktaş'taki polis merkezinde görecek."

Savcının sabahı beklemeden bu kadar hızlı davranması kaşla-
rımın hafifçe yukarı kalkmasına neden oldu. "Geliyorum," deyip
telefonu kapattım ve boş yolda polis merkezine doğru ilerledim.

Kafamda olası konuşmaları prova ederken, gerçek kanıtın
bulunması üzerine Atahanların yüzlerinde oluşacak ifadeyi ha-
yal ederek keyiflendim. Bir milletvekili adayı olan Gökhan Ata-
han'ın iki ayrı suçla yargılanacak olma ihtimali, bağlı olduğu ki-
şilerin hoşuna gitmeyecekti. Nüfuzlarını kullanıp beni suçlayacak
bir konu bulmaya çalışacak, Yağmur buna izin vermediğinde ve
savcı işin peşini bırakmadığında köşeye sıkışacaklardı. Köşeye
sıkıştıklarında atacakları adımlar, adalet sisteminin işleyişine bir
kez daha yakından tanık olmama vesile olacaktı böylece. Suçu iş-
leyen nüfuzlu biri olduğunda tokmak kalkacak mıydı görecektik.

Polis merkezinin önünde durup indim arabamdan ve kapıyı
kapatıp elbisemi düzelttim. Yağmur bahçede dikilmiş, sağ eli ce-
binde, telefonla konuşuyordu. Ona doğru ilerlerken saçlarımı el-
lerimle düzeltip parmaklarımla taradım.

Yanına ulaştığımda, "Ben de seni öpüyorum, iyi geceler," di-
yerek kapattı telefonu.

Yüzümde muzip bir gülümseme oluşurken, o da gülümsedi
ve kafasını iki yana salladı. "Buradan çıkana kadar savunman dı-
şında hiçbir konu hakkında tek kelime dahi etme."

Gülümsemem genişlerken gözlerine baktım memnun bir ifa-
deyle. "Bu saatte aradığına göre seni gerçekten seviyor olmalı."

Kaşlarını kaldırdı. "Onun aradığını nereden bildin?"

"Telefonu sol cebinde taşır ama sağ elinle kullanırsın. Eğer
sen aramış olsaydın telefon sağ elinde olurdu. Telefon cebindey-
ken aramış, sen de sol elinle çıkarıp cevaplamışsın."

Açıklamamı duyunca, anladım der gibi kafasını salladı. "Uma-
rım içeride de aynı performansı gösterirsiniz, Ada Hanım," dedi.
İş üzerinde olduğu için anında resmiyete bürünmüştü ve bu tavrı
onu sevimli ve saygı duyulası yapıyordu.

"Umarım siz de öyle, Yağmur Bey," dedim gülümseyerek. "Bu-
radalar mı onlar da?"

Kafasını iki yana salladı. "Avukatları var sadece ama bu, işi-
mizi zorlaştırmak için yeterli olacaktır. Görkem'i de kaybettikleri

için artık bir çekinceleri kalmadığını düşünüyorlar, seni mahvetmek isteyeceklerdir."

Hafif bir gülümseme eşliğinde omuzlarımı silktim yavaşça. "Mahvedebilecekleri biri olmadığını fark ettiklerinde yüzlerinin alacağı ifadeyi çok merak ediyorum. Beni on dokuz yıl önce zaten mahvettiler. Onlarla uğraşanın, o küçük çocuğun hayaleti olduğunu henüz anlamadılar ama anlayacaklar. Bir şeytanımı hayatım boyunca onlarla bırakacağım."

Yağmur elini uzatıp saçlarımın üzerine koydu ve yavaşça okşadı. "İçeri geçelim, Ada Hanım. Siz bir sandalyede istirahat ederken, izin verin haklarınızı savunayım."

Ona gülümseyerek yavaşça kafamı salladım. Birlikte polis merkezinin giriş kapısından, güvenlikten geçip, Yağmur'un yönlendirmesiyle koridorlarda ilerledik. Olayların işleyişine yabancı olmadığımdan, işini rahatça yapması için birkaç adım arkasında durup onu beklemeye koyuldum.

O, polis memuruyla konuşurken, sağ tarafımdan bize doğru gelen silüet dikkatimi çekti, kafamı çevirdim. Yusuf Amca birkaç metre uzakta, yüzünde ciddi bir ifadeyle bize doğru ilerliyordu. İfade vermek için gecenin bir vakti polis merkezinde bulunduğum için ona karşı biraz mahcup hissederek ellerimi önümde birleştirip yanımıza gelmesini bekledim.

Hafif çatılmış kaşlarıyla, "Ada Hanım?" dedi.

Yağmur, babasının sesini duyunca kısa bir süreliğine bize döndü ama bir şey demeden işine devam etti.

Başımı hafifçe öne eğerek selam verdim ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Yusuf Bey."

"Sizi burada görmek artık sürpriz olmamaya başladı," dedi memnun olmamış bir ifadeyle.

"Yalnızca prosedür gereği buradayız, rica ederim gönlünüzü ferah tutun."

"Milletvekili adayının ve eşinin düzenlediği bağış gecesinde, vakıflarını usulsüzlükle itham edip davetlilere fırça atmak sizin için alt tarafı prosedür demek. Peki, siz bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz, Yağmur Bey?"

Muhtemelen davette Yağmur'un yanımda olduğunu biliyordu ve konuşmamın bu tür bir sonuca varacağını bildiği hâlde beni durdurmadığı için ona kızmıştı.

Yağmur, polis memuruyla olan işlerini bitirip elindeki dosyayla bize döndü ve babasının çaprazında durdu, fazlasıyla resmiyet ve ciddiyet içindeydi. "Müvekkilimin tüm haklarının bilincinde olmamla birlikte, dava ve gidişatı hakkında size daha fazla bilgi vermeyi şimdilik uygun görmüyorum, Yusuf Bey," diyerek cevapladı soğukkanlı ve sakin bir ifadeyle.

Yusuf Amca alacağı cevabın bu olacağını biliyormuş gibi kafasını salladı. "Tabii ki öyledir. Mesai saatleriniz dışında sizi ve müvekkilinizi bir akşam yemeğinde de görmek isterim."

Bu, üstü kapalı bir tehditti ve beni gülümsetmişti bu tavrı. O sofraya ikimiz de yalnızca onun çocukları sıfatıyla oturacaktık ve bizi bir güzel fırçalayabilecekti.

Birbirlerine ve işlerine duydukları saygı onlara imrenmeme neden oluyordu. Aynı mesleği yapıyorlardı ve birbirlerinin hem en büyük yardımcıları hem de en büyük rakipleriydiler.

"Siz neden buradasınız?" diye sordum merak ederek, gece burada olduğuna göre ciddi bir durum olmalıydı.

"Bir gazeteci arkadaşım için buradayım," dedi kısaca.

Birkaç hafta önce onları ziyarete gittiğimde, bir gazeteci arkadaşının işten atıldığını söylediğini anımsadım. "Ne hakkında yazıyor ki bu kadar kızdırıyor insanları?"

"Burayı en çok kızdıran kişi hakkında, Corvus hakkında yazıyor."

Aldığım cevap gözlerimin istemsiz bir şekilde Yağmur'a kaymasına sebep oldu. Yağmur babasına bakarken kaşlarını çatmıştı. Babasına yardımcı olabilecek bazı kanunları hatırlatmaya, olası ihtimallerden bahsetmeye başladı. Bir adım sağa kayıp Yusuf Amca'nın geldiği yöne doğru baktım, sandalyede oturmuş, ara ara Yusuf Amca'ya bakan tek bir adam vardı. Altmış yaşlarının üzerinde bir adamdı. Gecenin bir vakti çağırıldığı polis merkezinde, ifade vermek üzere bir sandalyede oturmuş beklerken oldukça sakin duruyordu. Corvus gizli bir dosya olduğu için hakkında

yazmak kanunen yasaktı ve muhtemelen bunu bildiği hâlde yazıyordu. Neden bunu yaptığına anlam veremedim.

"Ada Hanım ifade verdi mi verecek mi?" diye sordu Yusuf Amca.

"Bizim işimiz uzun, başka konular da var. Sizin aklınız kalmasın burada, ben halledeceğim her şeyi," dedi Yağmur.

"Haberdar edersiniz o hâlde beni. Yılmaz Bey bu gece burada misafir olacak. Daha sonra mahkemeye sevk edileceğiz."

Omzumdaki elle gözlerim elin sahibine çevrildi. Yusuf Amca yumuşak bakışlarını yüzümde gezdirdi. Gözlerimde lens olmadığı için o da pek alışık değildi bu görüntüye fakat hiç rahatsız olmuyordu.

"Söylediklerimiz ne kadar doğru olursa olsun, bunları doğru kulak duymuyorsa eğer duyanın ağızdan çıkan ilk kelime yine bir yanlış olacaktır. Fakat seni durdurmaz bu, biliyorum. Umarım korkusuzca sarf ettiğin bu doğrular senin için yanlış sonuçlara neden olmaz," dedi gözlerimin içine bakarak.

Yanağımı okşayıp göz kırptı hafif bir gülümsemeyle. Ben de gülümseyip başımı hafifçe eğip kaldırdım. Yağmur'la tokalaştılar ve yanımızdan ayrılarak kendi müvekkilinin yanına gitti.

"Bırak bir gece misafir etsinler beni burada," dedim ve gözlerimi Yağmur'a çevirdim.

Bunu neden istediğimi anlayarak kafasını hafifçe salladı. "Seni misafir etmelerine izin verebilirim ama hangi odada kalacağını seçemem. O adamla konuşmaya fırsatın olmayabilir."

"Orasını ben hallederim."

Karşı çıkmadı bu isteğime, yalnızca hafif bir baş sallamayla onayladı ve yanımdan tekrar ayrıldı. Geriye bir memurla birlikte döndü ve ifade odalarına doğru ilerledik.

Yağmur, elini belime yerleştirdi ve kulağıma eğildi. "İşlerim biraz uzun sürecek seni sabah çıkaramayabilirim fakat savcı seninle görüşmek isteyecektir. İşler istediğimiz gibi gitmese bile akşam olmadan çıkarırım seni mutlaka."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve ondan önce ifade odasına girdim.

Yağmur'un kendine mukayyet olmasının bir sonucu olarak bu geceyi nezarethanede geçirmeme karar verildi ve bu polis merkezinde herkesle arkadaş olduğum için o adama en yakın kafeste geceyi geçirmeme izin verdiler.

Nezarethanenin kapısından içeri girip boş banka ilerledim. Oturduğumda Yılmaz Bey'le göz göze geldik. Kafeslerimizin arasında iki metre kadar vardı ve bu gece misafir edilen pek kişi olmadığından etraf oldukça sessizdi.

Yüzüme bir süre bakıp merakla sırtını dikleştirdi. "Sizi tanıyorum galiba," dediğini işittim. Ağarmış sakalını düşünceli bir hareketle okşadı. "Yusuf Leventoğlu'nun manevi kızısınız, değil mi?"

Yüzümde bir gülümseme oluşurken kafamı sallayarak onayladım onu. "Evet, öyleyim."

Kaşları kalktı hayretle. "Niçin burada olduğunuzu sorabilir miyim müsaadenizle? Kendisi çok disiplinli, terbiyeli bir adamdır. Yetiştirdiği evladın da öyle olduğundan şüphe etmem hiç."

"Bir milletvekili adayının vakfının, vakıf tanımına uymadığını aynı vakfın bağış gecesinde dile getirdim."

Bu söylediğim onu öylesine güldürdü ki neredeyse bir kahkahaydı bu. Onun da bir fikri savunduğu için burada olduğunu bildiğimden, bu durumun ona komik gelmesini anlıyordum. Durumumuz trajikomik sayılırdı. O, benim yaptıklarımı savunduğu için buradaydı, ben de kendi fikirlerimi savunduğum için. Biz bir zincirdik ama o sadece bir halka olduğunu düşünüyordu.

"Demek haberleri meşgul eden o kadın sensin. Konuşmanı okudum, yüreklisin," dedi memnun bir yüz ifadesiyle. "Ama ikimiz de buradayız."

Kafamı salladım. "Yüreğinde yangın başlayanları soğuk odalara alıp söndürmeye çalışmaları beklenmeyecek bir durum değil. Kontrol edemezlerse kendilerinin yanacaklarından korkuyorlar sanırım."

Yüzündeki gülümseme ve gözlerindeki parlaklık arttı. "Ben de bir bilgisayar korsanının, bizim için adalet sağlamak adına kendi geleceğini nasıl kararttığı hakkında yazılar yazdığım için buradayım. Yukarıdakiler onun hakkında konuşulmasını istemiyorlar, gizli bilgi, gizli kalsın istiyorlar."

Anladım der gibi kafamı salladım yavaşça. Corvus'tan nasıl haberi olmuştu merak ediyordum. "Gizli bir bilgiyse sizin nasıl haberiniz oldu?"

"Ben yıllardır yapıyorum bu mesleği, kaynaklarım ve iyi dostlarım var. Bir şeylerin değişmesini isteyen, buna bir parça da olsa katkısı olsun isteyenler var."

"O korsanın yaptıklarına gerçekten inanıyor gibisiniz."

"Yaptıklarını, yapmak zorunda kaldığına inanıyorum. Bunu yapabilecek bilgisi ve gücü var ve bunu bizlerden sakınmıyor. Buna sevinmeliyiz fakat bir ömrü insanlık için harcamak bana çok hüzünlü gelir hep. Bazı dosyalarını inceleme fırsatım oldu, metodu, polislerin araştırma metotlarına benziyor. Daha incelikli ve daha kapsamlı elbette, çünkü onun sınırları ve uyması gereken prosedürleri, sözünü dinlemesi gereken ya da önünde düğmesini iliklemesi gereken amirleri yok. Onun gözünde herkes eşit, suçlunun kim olduğunun bir önemi yok. Günümüzün modern ve olması gereken Themis'i[34] gibi düşünüyorum onu. Onun fişlenecek bir adı yok, kimliği yok, zarar verilebilecek bir ailesi yok. Bir fikir olduğunu savunuyor ve bir fikri yakalayamazsın. Ne muhteşem bir metafor, öyle değil mi?"

Tanımadığım bir insandan kendimi bu şekilde dinlemek tüylerimin diken diken olmasına sebep olurken, burnumun direğinin sızladığını hissettim.

"Öyle," diye mırıldandım. "Peki, size ne olacak?" diye sordum sesimi sakin tutmaya çalışarak.

Yüzünde bir gülümseme oluştu. "Ben yetmiş iki yaşındayım. Bir kez olsun ne haklı olanı taşladım ne haksızlık karşısında sustum. Benim gayem kendime değil, geride kalan insanlığadır, ben yaşayacağımı yaşadım. Beni dört duvar içine koysalar da ne söylediğim tek bir sözden ne de yazdığım tek bir harften pişmanlık duyarım. Peygamber efendimiz, haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır der, o hâlde pişmanlık bu dilsiz şeytanların ziyan edilen hayatları içindir, benim için değil."

34 Yunan mitolojisinde adalet ve düzen tanrıçası olarak bilinen Themis, günümüzde adaletin bir simgesi hâline gelmiştir.

Damarlarımda yükselen adrenalin kalbimi göğüs kafesime hızla çarparken, boğazıma oturan yumruyu yutmaya çalıştım fakat boynumdaki sayısız ilmek gibi, düğümlendi kaldı boğazımda.

"Belki inandığınız bu fikir kurtarır sizi buradan," dedim.

Sanki o fikir ben değilmişim gibi, ne yapabileceğimi bilmediğim hâlde, bana ve fikirlerime inanan bu adama bir ümit vermek istedim.

"Belki kurtarır, belki kurtarmaz. Ama başkalarını kurtarmak için hep gayret ettiğini bilirim ve bu, şu durumdayken benim için bir umuttur zaten."

Gözlerindeki o inanç, o gönül rahatlığı öyle etkilemişti ki beni tek kelime daha edemedim. Sustum sadece, yaptıklarımın sadece bana değil, başka insanlara da mecbur kalınmış bir gereklilik gibi geliyor olmasına ve bunun anlaşılıyor olmasına şaşmış kalmış, aynı zamanda bu gerekliliğe öfkelenmiştim.

O gece Akın'ın söyledikleri ve şimdi şahit olduğum şeyler, aslında tam olarak nasıl bir şeyi temsil ettiğim konusunda bir fikir daha veriyordu bana. Savunduğum fikrin boyutunun ve anlamının nerelere ulaşabileceğini, insanlarda ne gibi bir etki yaratabileceğini daha iyi anlıyordum. Vicdanımı rahatlatmak için çıktığım bu yolda, çarpık adalet sistemine karşı açtığım içsel savaşın sonuçlarının sadece beni etkilemediğini fark ediyordum şimdi. Yaktığım her mum bana yol göstermekle kalmıyor, ışık büyüdükçe insanları uyandırıyordu ve karanlık üzerinde yükselmiş şeytanlarımızı bu rahatsız ediyordu.

Saat sabahın sekizi olmuştu ve güneş nezarethaneyi ışıklandırmışken, oturduğum bankta hiç kıpırdamadan taç şeklindeki yüzüğümü çevirip durmuştum saatlerdir. Geçmişimden beri benimle olan ateş, bu soğuk odada daha da alevlenmişti bu gece. Tekrar gece olup, bu kez yüksek binaların çatılarına tırmandığımda içime dolacak olan rüzgârla harlanmayı bekliyordu.

Gözlerimi kapattım, gözlerimi ve düşünmekten bitap düşmüş beynimi bir süre için dinlendirmek istedim. Beyaz bir oda düşünmeye çalıştım kafamı dağıtmak için fakat duyduğum kilit sesi buna mâni oldu. Gözlerimi tekrar araladığımda mavi demir parmaklıkların ardında onu gördüm. Ben parmaklığın arkasındayken

onu karşımda görmek yutkunmama neden oldu. Bir gün çıkma umudum olmaksızın burada olacaktım ve o, tıpkı şimdi olduğu gibi karşımda, diğer tarafta duracaktı.

Bir polis memuru kilidi açıp kapıyı kendine doğru çekerek geriye çekildi. Egemen içeri girip bana doğru ilerlemeye başladığı sırada kapı arkasından kilitlendi tekrar. Savcı müjdeyi ona bildirmiş olmalıydı. Neden burada olduğuna ve neden içeri girdiğine anlam veremeyerek, çatılmış kaşlarımla kafamı duvardan ayırıp onu izledim. Gelip yanıma oturdu ve kafasını arkamızdaki duvara yaslayıp doğruca karşısına baktı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı, bitmemiş bir savaşın ortasındayken onu bir başka savaşın içine sürüklediğim içindi belki de.

Onun sessizliğini bozmadan ben de kafamı önüme çevirdim, ikimiz de birkaç dakika oturduk öylece. Konuşma havamda değildim hiç, buradan çıkmak ve uzun bir süre koşmak istiyordum. Ne zaman bir hücreye koyulsam, çıktığım gibi koşmaya başlıyordum sanki bunu bir daha yapmaya fırsatım olmayacakmış gibi.

"İki saat önce bir haber aldım," dediğini işittim Egemen'in. Sesi durgundu, sanki aldığı haber bir müjde değilmiş gibiydi. "Yıllardır emirleriyle çalıştığım kişiler beni tek kalemde silmeye hazırken, düşmanım bildiğim kişi dün gece benim için avlanmış" dedi ve kafasını bana çevirdi. "Benim boynumdaki ipi alıp kendi boynuna geçirmiş."

Kafamı ona çevirdim, çıplak gözlerime bakarken gözlerinden karmakarışık düşünceler geçiyordu. Ensemdeki tüyler diken diken olurken gözlerine bakmaya devam ettim. Savcı, kanıtı dün gece getirdiğimi söylemiş olmalıydı ve onun en büyük şüpheli ismi benken, burada kapalı olduğum hâlde savcıya nasıl kanıt götürmüş olabileceğim konusunda kafasının karıştığını tahmin edebiliyordum. O, hangi taraf ve ne için savaştığına artık emin olmayan bir askerdi ve bir savaşın ortasında kararsız kaldığı için en büyük yaraları o alacaktı.

"Savaşacak mısın o hâlde?" diye sordum gözlerine bakarak. Dün, savaşırsa kendini, kaçarsa beni kaybedeceğini söylemişti.

Yüzünde buruk bir gülümseme oluşurken hafifçe kafasını salladı. "Savaşacağım, kendimi bulmam için önce kaybetmem gerek."

Derin bir nefes aldı ama sanki beni çekti içine. Ayağa kalkıp demir parmaklıklara yürüdü. Polis memuru kilidi tekrar açtığında dışarı çıktı ve bana döndü. "Savcı seni görmek istiyor. İfadene ihtiyacımız var."

Kafamı sallayarak ayağa kalktım. Parmaklıkların ardına çıkıp yeni uyanmış olan Yılmaz Amca'ya döndüm. Parmaklıkların kenarına kadar gelmişti. Benimle tokalaşmak için elini uzattı, elini tutup iyice yaklaştım parmaklıklara. Onun için bir şeyler yapmak istiyordum fakat ben tokmaktım, kalemdim, bunları tutan el değildim.

"Bir gün, daha iyi bir yerde görüşmek üzere," dedim tüm kalbimle.

Yaşlanmış yüzünde parlayan gözlerinin içi güldü. "Tüm kalbimle dilerim bunu ben de. Bu karamsar yerde bana dostluk ettiğiniz için teşekkür ederim," deyip diğer elini de tuttuğu elimin üzerine koydu.

Savunduğum fikri savunduğu için suçlanacak olan bu adam, ellerinin arasında kalbimi eziyordu sanki. Keşke onu durdurabilseydim, keşke Yusuf Amca ilk bahsettiğinde detayları sorsaydım da daha önceden haberim olsaydı. Fakat biliyordum, bundan vazgeçmesini söylesem de haksızlığın karşısında susmayı reddederdi. Diğer elimi de elinin üzerine koydum, burnumun direği sızlarken dilimi ısırdım.

"الْقَانِطِينَ مِنَ تَكُنْ فَلَا بِالْحَقِّ بَشَّرْنَاكَ قَالُوا"[35]

Okuduğum ayet, yüzündeki gülümsemeyi genişletirken teşekkür eder gibi kafasını salladı hafifçe. Tüm gece boyunca kendi kendine Arapça ayetler okumuştu ve inandığı dine bağlı bir adam olduğunu düşündüğüm için okuduğum bu ayetin ona güç vermesini diledim.

Ellerimiz ayrılırken bana minnetle gülümsedi. Ellerim iki yanıma düştü ve ona arkamı dönerek, bizi izleyen Egemen'in yanından geçip, emanet eşyalarımı almak üzere polis memuruna doğru ilerledim. Şeffaf poşetten telefonumu ve küpelerimi aldım,

35 Hicr Sûresi 55. Ayet: (ar.) Kâlû beşşernâke bilhakki felâ tekun mine-lkânitin(e). (tr.) Sana gerçeği müjdeledik, sakın ümitsizliğe düşenlerden olma.

eşyalarımı teslim aldığıma dair belgeyi imzaladım ve çıkış kapısına ilerledim Egemen'le.

Merdivenleri çıkmaya başladığımız sırada, "Tanışıyor muydunuz?" diye sordu ve ekledi. "Corvus gizli bir dosya olduğu hâlde onun hakkında haber yaptığı için orada."

Yüzüne bakmadan kafamı salladım ve küpemin birini taktım kulağıma. "Biliyorum, Yusuf Amca'nın bir arkadaşı."

Kafasını salladığını göz ucuyla görsem de dönüp bakmadım ona. Yılmaz Amca'nın gözlerinden sonra başka birinin gözlerinin içine bakmak istemiyordum.

"Kuzgun da olsan herkese elini uzatamıyorsun işte," diye mırıldandı.

Bunu, Kuzgun olduğumu düşünerek, beni teselli etmek için mi söylemişti, yoksa her şeye yetemeyeceğimi fark etmemi mi istiyordu bilmiyordum ama her iki şekilde de bunlar beni teselli etmezdi. Bir şey demedim, sol kulağıma da küpemi takarak ellerimi iki yanıma düşürdüm.

Yanımda, merdivenleri benimle aynı hızla çıkarken, "Ne söyledin ona?" diye sordu bu kez.

Yüzüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına iterken, "Bir ayet," diye cevapladım sorusunu.

İkinci kata çıkmak üzere bir diğer merdiveni çıkmaya başladık. Verdiğim cevaba muhtemelen şaşırmış olmalıydı, biraz arkamda kalmıştı şimdi.

İkinci kata çıktığımızda, beni yönlendirmek için elini kısa bir süreliğine sırtıma koydu. Büyük, camlı bir odaya yönlendirdi beni ve kendisi de yanımda ilerledi. Odaya ilerledikçe, içerisindeki tanıdık yüzler çevrildi bize. İçeride Yağmur'u da görünce memnun oldum, bir an önce buradan çıkmak ve Akın'la görüşmek istiyordum.

Egemen kapıyı açtı, geçmem için geri çekildiğinde ona başımla teşekkür edip içeri girdim. Savcı Yiğit uzun masanın en uç köşesinde oturmuş, önündeki dosyayı inceliyordu, kapının sesiyle başını bize çevirdi. Bizi görünce nezaketle ayağa kalktı. Ona başımla selam verip kafamı Yağmur'a çevirdim. Bana göz kırpıp yanındaki sandalyeyi geri çektiğinde yanına ilerledim. Savcı oturmam için elini ileri uzatırken, kendisi de sandalyesine oturdu.

Savcı uçta, Yağmur onun solundaki ilk sandalyede oturuyordu. Ben Yağmur'un yanına oturunca, Egemen de savcının sağ tarafına oturdu; savcının sağ tarafında ekip lideri olarak duruyordu yine.

"Ada Hanım da artık aramıza katıldığına göre konumuza geri dönebiliriz," diyerek söze başladı savcı. Dünkü ifadesi asılıydı yine suratında; ciddi ve kedinden emin.

Yağmur, elindeki gümüş renkli kalemin ucunu önündeki dosyaya bastırıp kaldırdığında gözlerimi ona çevirdim. Bana hafifçe gülümsedi ve gözlerini kapalı tutup açtığında ne anlatmak istediğini anlayarak önüme döndüm tekrar.

Savcı, "Sizin de bildiğiniz gibi, annenizin şu anki eşi Gökhan Atahan, Başkomiser Egemen Öztuna'nın, güvenlik görevlilerini darp ettiğine dair bir şikâyette bulunmuştu ve ifade vermeniz için sizi çağırmıştık," dedi.

Evet der gibi kafamı salladım savcıya bakarak. O da kafasını sallayıp devam etti.

"Gerçek kamera kayıtlarına dün ulaştık ve olayın ifadenizde bahsettiğiniz gibi geliştiğini teyit ettik. Fakat sizi buraya çağırmamın sebebi güvenlikleri darp etmeniz değil, çünkü bu dosyayı hiç açılmamış gibi kapatmak istiyorlar ve sizden de şikâyetçi olmayacaklar. İşte, sizi buraya çağırmamın sebebi de bu, dosyayı kapatmak istiyor oluşları. Dün gece Tülin Atahan'ın vakıf bağış gecesinde yaptığınız konuşma bu dosyanın kapanmaması için elimizi güçlendirebilir. Dün gece vermiş olduğunuz ifadeyi okudum fakat vakfın, vakıf gibi olmadığı ithamını neye dayanarak söylediğinizi sorduklarında sadece annenizi iyi tanıdığınızdan bahsetmişsiniz. Bu iddiayı gerçekten annenizi iyi tanıdığınız için mi ortaya attınız, yoksa gerçekten elinizde kanıt bulunduğu için mi, bunu bilmem gerek. Siz de kabul edersiniz ki eli güçlü bir aileye karşı dava açacağım. Olabildiğince fazla suçlama olması elimizi güçlendirir ve sadece bir tahminle bir milletvekili adayını suçlayamam. Gerçek delillere ve bu delillerin olup olmadığını araştırmak için güçlü sebeplere ihtiyacım var."

Dudaklarımı dilimle ıslattım ve ellerimi masanın üzerine koydum. "Biraz sağduyunuz varsa ve dün yapmış olduğum konuşmayı dinlediyseniz, o kadının kimsesiz çocuklar için bir çalışma yürütmesinin mümkün olmadığını anlayabilirsiniz. Fakat kanıt isterseniz muhatabınız muhasebecileri olacaktır, kendisi vergi kaçırmanın yollarından daha önce bana da bahsetmişti. Eminim göze batmadan vakıf adına kâr elde etmenin, para aklamanın yolunu da biliyordur."

Savcı söylediklerimi önündeki kâğıda kısaca not ederken, Yağmur'un kaleminin önündeki dosya üzerinde hareket ettiğini gördüm. Göz ucuyla takip ettiğimde Mors alfabesiyle bir mesaj verdiğini fark ettim. ".. -.. .. -.- -.- .- - . –" *Dikkat et.*

Egemen'i aklayıp, diğerlerinin hak ettikleri cezayı almalarına yardım ederken deşifre olmamdan, Atahanların bana daha çok diş bilemesinden endişe ediyordu.

"Bizimle bu bilgiyi paylaştığınız için teşekkür ederim, araştıracağız mutlaka. İhtiyaç duyduğumuzda sizi tekrar buraya çağırmak durumunda kalabiliriz, siz de bize gönüllü olarak yardımcı olursanız memnun olurum. Dün yapmış olduğunuz konuşmayla ilgili açılan dosyaya ben bakmıyorum fakat dosyanın el değiştirmesi yakındır. Bu olayla bağlantılı olduğundan, davayı ben devralmaya çalışacağım. Herhangi bir sorun olursa benimle iletişime geçebilirsiniz, ben de size yardımcı olmaya çalışırım."

Yağmur konuşmanın bittiğine kanaat getirip, "Teşekkürler, Savcı Bey," diyerek ayağa kalktığında ben de kalktım.

İkimiz de savcıyla tokalaştık. Savcı elimi tutup gözlerime baktı dikkatle. "Gözleriniz oldukça farklıymış," dedi ve hâlâ elimi tutarken yüzünde güzel bir gülümseme oluştu. "Oldukça da güzellermiş."

Böyle bir iltifat beklemiyor olsam da hafifçe gülümseyerek karşılık verdim ona nezaketen. "Teşekkür ederim," dedim.

Elimi henüz bırakmamışken, "Sizinle çok sık karşılaşır olduk, umarım bundan sonra daha iyi yerlerde *yan yana* geliriz," dedi.

Yan yana kelimesine yaptığı vurgu yüzümdeki gülümsemeyi zoraki genişletti. Artık o da benim Kuzgun olduğumdan şüphe ediyordu anlaşılan ve eğer Kuzgun'sam samimiyetini görmemi istiyordu belki de. "Umarım," dedim ben de.

Yüzündeki gülümseme samimi ve içtendi. Elimi çekecekken Egemen önce davranıp sağ kolumu hafifçe kendine çekerek ellerimizi ayırdı. "Sana eşlik edeyim kapıya kadar," dedi ve ona dönüğümde elini belime koyup kapıya doğru beni yavaşça çekiştirdi. Kafamı kaldırıp ona baktığımda kaşlarının hafiften çatıldığını gördüm. Dün beni kıskandığını söylediği aklıma gelince dudaklarımı birbirine bastırıp önüme döndüm.

Odadan çıkacakken Cansu önümüzü kesince gözlerimi ona çevirdim. O da gözlerime bakarken yüzünde samimiyetten uzak bir gülümseme vardı. Elini sağ omzuma koydu ve, "Görüşmek üzere," diyerek sertçe sıktı.

Omzuma ani bir sancı girse de yüzümde mimik oynatmadım. Ona aynı samimiyetsiz gülüşle bakıp sol elimle omzumdaki elini ittim. "O kadar samimi değiliz."

Hasan, omuzlarından tutup Cansu'yu birkaç adım geri çekti. "Cansucuğum, neden Kuzgun'un yeni dosyasıyla ilgilenmeye dönmüyorsun," deyip onu başka bir şeye yönelmeye teşvik etti fakat benim gözlerim Hasan'a kaydı ve kaşlarımı çatmamak için mücadele ettim kendimle. Yeni Kuzgun dosyası mı vardı ellerinde, yoksa CD'den mi bahsediyorlardı?

Cansu sinirle yanımızdan ayrılırken, Hasan gülümseyen yüzüyle bana döndü ve üçümüz birlikte odanın dışına çıktık. Ona Mine'yi sorup biraz muhabbet ettim ve yaptığı şakalara güldüm. Beni Kuzgun olmakla ilk suçladıklarında aramızdaki ilişki kötü olur sanmıştım fakat Hasan o gün hiç yaşanmamış gibi aynı samimiyetle yaklaşmıştı bana. Onlarla vedalaşıp Yağmur'la yanlarından ayrıldım ve dosya konusu takıldı yine kafama. Ben aşağıda otururken ellerine nasıl yeni bir dosya geçmiş olabilirdi? Arashi daha önce de beni aklayıp Kuzgun'u suçlayacak şeyler planlamış ve gerçekleştirememişti. Aynı hamleyi bir kez daha yapmış olabilir miydi? Dosya ne hakkındaydı, kim hakkındaydı?

Yağmurla birlikte binadan çıkıp yeterince uzaklaştığımızda gözlerimi ona çevirdim. "Ellerinde yeni bir Kuzgun dosyası mı var, yoksa CD'den mi bahsediyorlar?"

Kafasını iki yana salladı. "Sen içerideyken bir sinyal yayıcı kullanıldı ve olay yerine gittiklerinde bir dosya ve failini buldular."

Duyduklarım damarlarıma öfke pompalamaya başlamıştı. "Adam yaşıyor mu?" diye sordum adrenalin kanımda artarken.

"Evet. Senin içeride olduğunu bilmiyor olsam firar ettiğini düşünürdüm, çünkü gördüğüm kadarıyla senin tarzında yapılmış her şey. Egemen'in kafasını epey karıştırdı bu olay."

Kaşlarım çatılırken dişlerimi sıktım ve Yağmur arabamın kilidini açtığında sinirle kapıyı açtım. Arashi Sato muydu bunu yapan? Eğer oysa ve üzerime cinayet yıkmamışsa çok daha büyük bir şey planlıyor demekti. Arabama bindiğimde Yağmur buraya arabasız geldiği için o da yan koltuğa geçti.

"Arashi mi?" diye sordu.

Kemerimi taktım ve arabayı çalıştırıp yola çıktım. "Bilmiyorum ama öğreneceğim."

Kafasını sallayarak beni onaylarken kemerini taktı. "Elbette öğrenirsin ama önce akli dengenin yerinde olduğunu ispatlaman gerek."

Akşama doğru Yağmur'la eve döndüğümüzde kendimi odamdaki gizli bölüme kapatıp, Kuzgun adına teslim edilen dosya hakkında bilgi bulmak üzere bilgisayarımın başına geçtim. Alper, Corvus'un dosyalarını gizli tutacak sistemi Carpe Diem'de yazarken, belki işime yarar diye ona fark ettirmeden yerleştirdiğim remote exploiti[36] kullanarak, kurduğu sisteme girdim. Sisteme daha önce bıraktığım paketlerden birkaçını çalıştırdım ve keyloger[37] sayesinde kullanıcı adını ve şifreyi öğrenip sistem içindeki gizli dosyalara eriştim. Tüm dosyaları file translate protocol[38] kullanarak kendi bilgisayarıma taşıdım. Tüm bu işlemleri yapmak yaklaşık yirmi dakika sürdü ve sistemi bozmadan, istediğim zaman etkin edebileceğim bir virüsü arkamda bırakarak sistemden çıktım.

36 Bir Remote Exploit İnternet (ağ) üzerinden çalışmakta ve mevcut olan güvenlik açığını kullanarak, bir vulnerable sisteme erişim sağlamaktadır.

37 Klavyede bir harfe dokunulduğunda bu casus yazılım dinler ve klavye harflerini kaydeder.

38 Dosya Aktarım Protokolü: İnternete bağlı bir bilgisayardan diğerine dosya aktarımı yapmak için geliştirilen bir internet protokolü.

Aktardığım dosyaları kendi yazdığım virüs taramasından geçirdim ve tarihlere göre sıralanmış dosyalardan bugünün tarihi olana tıkladım. Dosyanın içindeki belgeleri açtığımda gördüğüm manzara kaşlarımın çatılmasına ve şaşırmama sebep oldu. Sandalyemi geri itip ve dosya dolabına ulaştım ve alttan ikinci çekmeceyi açtım. Sıralı koyduğum dosyaların içinde ekranda gördüğüm dosyayı aradım fakat burada değildi. Dişlerimi sıkıp başka eksik var mı diye dosyaları gözlerimle taradım fakat sadece bir eksik vardı ve diğer hiçbir dosyanın yeri değiştirilmemişti. Ayağa kalkıp diğer çekmeceleri de kontrol ettim, herhangi bir eksik veya bir farklılık göremeyerek sinirle kaşlarımı çattım.

Bilgisayarlarımın olduğu masaya ilerleyip geçmiş işlemleri gösterecek bir tarama başlattım, yazdığım bu paket arka planda çalışarak bilgisayarda yapılan her şeyi bir keyloger gibi kaydediyordu ve bu şekilde bilgisayara benden başka birinin girip girmediğini daha kolay anlayabiliyordum. Biri bu odaya girip kendi ellerimle hazırladığım dosyayı almıştı ve bunu yaparken başka neler yaptığını bilmek istiyordum. Bilgisayarımda geçmiş taraması çalışırken, güvenlik kameralarının bağlı olduğu bilgisayar monitörlerinin önüne geçip parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirmeye başladım.

Geçmiş kamera kayıtlarına girdim, evde olmadığım saatlerden başlayarak tüm kaydı hızlı oynatmaya aldım. Kayıt oynarken bir yanda da gözlerimi bilgisayar geçmişinde gezdirmeye başladım. Fakat geçmişte yapılan her şeyi kendim yapmıştım, her kimse odama giren, bilgisayarıma dokunmamış gibi duruyordu. Gözlerimi bilgisayardan çekip kamera kayıtlarına odaklandım. Geçen her arabayı her insanı dikkatle inceledim.

On bir saatlik kaydı yaklaşık bir saatte hızla izleyip, gece geçen dört saatlik dilimi de detaylı bir şekilde bir saatte inceledim fakat hiçbir şey görünmüyordu. Sanki eve hayalet girmiş gibiydi. Kayıtları kapatıp odadan çıktım ve doğruca aşağı indim. Hepsi mutfaktaydı, Yağmur'a yemek yaparken yardım ediyorlardı. Mutfağa girdiğimde hepsinin bakışları bana çevrildi.

"Dün bütün gün evde miydin?" diye sordum babama.

Kaşları hafif çatılırken, "Hayır, kafene gittim seni görebilmek için," diye cevapladı biraz mahcup bir tavırla.

"Gece evde miydin peki?"

Görkem, babamın yerine kafasını sallayarak, "Evet, ben erken geldim senin aksine," deyip imayla gülümsedi. "Babamla yemek yedik, sen gelmeyince de uyuduk."

Bana yaptığı imayı şimdilik göz ardı ederek kafamı sallayıp geçiştirdim. "Peki, ses duydunuz mu hiç, dışarıda veya evin içinde?"

Sorum üçünün de kaşlarının çatılmasına sebep olurken, Yağmur ne olduğunu az çok tahmin ederek elindeki tavayı ocağın üzerine koydu ve konuya dikkat kesildi.

"Hayır, duymadım," deyip omuz silkti Görkem fakat kaşları merakla çatılmıştı.

"Ben de öyle. Gece bir ara sokakta topuklu ayakkabı sesi duyup uyandım, sen sanmıştım ama..."

Anladım der gibi kafamı salladım. "Eve biri girmiş. Yeni bir güvenlik sistemi kurduracağım," deyip yüzüme dökülen saçlarımı tepemde topladım. Hepsi kaşlarını çattılar ve birbirlerine baktılar. "Birazdan çıkacağım, kapıyı pencereyi iyi kilitleyin," diye tembihledim onları ve mutfaktan çıkıp odama geri döndüm.

Arashi Sato'yla buluşmadan önce Akın'la iletişime geçmek ve yukardakilerin benim hakkımda neler söylediklerine, ne düşündüklerine, diğer insanların benim hakkımda ne düşüneceklerine dair bir bilgisi varsa hepsini bilmek istiyordum.

Akın'ın bana verdiği IP adresini kullanarak bilgisayarına eriştim ve elimde hazır tutuğum bir kod dizinini gönderdim. Beni fark etmesi için direkt ekranına düşecek ve üç kez ötecek olan bir kuzgun animasyonu gönderdim. Birkaç saniye sonra karşımdaki siyah ekrana bir mesaj düştü.

Other: Selam.

Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum.

Cevap Akın'dan geliyor gibi olsa da emin olmak için hileli bir mesaj yazdım.

Me: Geçen bahsettiğim Çinli arkadaşımı hatırlıyor musun?

Aradan birkaç saniye geçti ve hemen cevap geldi.

Other: Japon hergeleden bahsediyorsun :) Bataklık'tan gelen.

Benimle konuşanın Akın olduğuna inanarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Me: Corvus hakkında yukarıdakilerin ne düşündüğüyle ilgileniyorum.

Spesifik olarak.

Other: Kolay iş. Ne zamana lazım?

Me: Bu gece 03.00? Yüz yüze?

Other: Hat'in karşı binasının çatısında buluşalım.

Me: Orada olacağım.

Other: До скорого[39]

Onunla olan bağlantımı kesip bilgisayarımı tekrar taradım ve tarama bitince bilgisayarı kapatıp sırt çantama koydum. Bugün günlerden perşembeydi ve bu gece çıkmam gereken bir teslimat vardı. Teslimattan önce Arashi Sato'yla görüşecektim, ardından ben teslimata çıktığım sıralarda Egemen ve ekibi araba yarışına gidecek, geçen sefer ben zannettikleri Kuzgun'u yakalamak için orada olacaklardı ve muhtemelen kimseyi bulamayacaklardı. Ben de teslimattan sonra Akın'la buluşacaktım.

Odadan çıkmadan önce her çekmeceyi kilitleyip anahtarlarını yanıma aldım ve odanın ortasında durup sakince etrafıma baktım. Eksik herhangi bir şey var mı bilmek istiyordum fakat bunu şimdi fark etmek pek mümkün olmayacaktı. Derin bir nefes alıp verdim sakinleşmek için. Odamdan çıkıp merdivenleri indim tekrar. Henüz hava tamamen kararmadığı için onlarla yemek yemeye karar verdim.

Sırt çantamı sandalyemin arkasına asıp hazırladıkları sofraya oturdum. Avuçlarımı yukarı doğru çevirip, verdiği nimetler için inandığım yaratıcıya dua ederken aklıma Yılmaz Amca geldi. Onun için de dua edip kaşığıma uzandım.

Babamın beni izlediğini fark edince gözlerimi ona çevirdim, üzgün bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı benden. Bu durum onu hüzünlendirmiş olmalıydı. Ses etmeyip çorbamı içtim. Görkem yanımda oturmuş, sessizce yemeğini yiyordu ve dün gece yaptıklarımı bildiği hâlde bana hiç alınmamış gibi duruyordu. Onunla bunu konuşmaya vaktim olmamıştı henüz, elimi uzatıp yanağına

39 Rusça okunuşu: Do skorogo. Türkçe anlamı: Sonra görüşürüz.

dokundum. Kafasını bana çevirip gülümsedi ve elime bir öpücük bıraktı.

Bu, beni gülümsetirken saçlarını okşadım. "Seni seviyorum."

Yüzündeki gülümseme buruk bir hâl alırken sağ kolunu omzuma sarıp beni kendine çekti ve boyu benden uzun olduğundan başımın üstünü öptü. "Ben de seni seviyorum, abla."

Omzuna bir öpücük bırakıp ondan ayrıldım ve aramızın iyi olduğuna memnun olarak yemeğimi yemeye devam ettim. Yemeğimi bitirdiğimde müsaade isteyip ayağa kalktım ve sandalyemin arkasından çantamı alıp kollarıma geçirdim. Onları sıkı sıkı temsettim fakat dönüp onu durdurmadım. Kapının önüne geldim ve bihleyip kapıya doğru ilerlerken babamın arkamdan geldiğini hisdışarı çıktım, o da çıktığı zaman ona döndüm yüzümü.

Yüzümü inceledi hüzünlü bir ifadeyle ve karşımda durdu elleri ceplerinde. "Ada," dedi. "Sadece başarılı bir yazılım mühendisi değilsin, öyle değil mi?"

Yüzüne baktım ifadesiz bir suratla. "Ben asla tek bir kimlikle yaşamadım, baba. Bundan on altı sene önce de sadece bir çocuk değildim, aynı zamanda bir hırsızdım da."

Kafasını salladı üzgün ifadesini koruyarak. "Bu kez kim için yapıyorsun peki bunu?"

Sırt çantamın askılarını düzelttim. "Başlarda kendim içindi," dedim dürüstçe. "Ama sonra bunun kendimden daha fazlası olduğunu fark ettim."

"Ne jupiter quidem omnibus placet."[40]

"Biliyorum," deyip kafamı salladım. "Ben sadece bir fikrim."

Anladım der gibi kafasını salladı ve derin bir nefes çekti içine. Bir elini cebinden çıkardı ve yüzüme uzattı. Geri çekilmedim, elini yanağıma yerleştirdi ve başparmağıyla okşadı.

"Sen hor kullanılmış nadide bir parçasın, Ada. En azından kendi kendine iyi davran."

Ona bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım ve kollarımı boynuna sardığımda kaskatı kesildi. Çenemi omzuna yasladım, kollarının birini sırtıma sarıp sol elini saçlarıma koydu.

40 Latince bir deyim. Tanrı bile herkesi memnun edemez.

"Ne zaman duracağını her zaman bilen biri oldum. Yine durmam gerektiğinde duracağım, merak etme," diye fısıldadım.

"Eğer desteğe ihtiyacın olursa senin için her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum. Senin için her şeyi yaparım, senin benim için yaptığın gibi."

Yüzümde buruk bir gülümseme olurken on altı sene sonra ilk kez babamı öptüm. Dudaklarımı yanağına bastırdım ve kollarından ayrıldım. Sol gözünden bir damla yaş süzüldü ve dudaklarının kenarından geçerken gülüşüne karıştı.

"Sabah görüşürüz," deyip elimi kaldırdım ve arkamı dönüp arabama doğru ilerledim.

"Dikkat et kendine," diye seslendi arkamdan.

Ben dışarı çıkarken babam ilk kez 'dikkat et' diyordu ve bu, tuhaf bir şekilde güvende hissettiriyordu.

"Siz de dikkat edin hayaletlere karşı," diye mırıldandım.

Arabama binip babama son kez baktım ve Arashi'yi bulmak üzere yola çıktım.

Arashi Sato'yu oturduğu lüks apartmanın çatısında buldum. Karanlık iyice çökmüştü, şeytanın serbest bırakıldığı saatlerdi. Çatının yarım metrelik dış duvarının üzerine, yine yarım metre yüksekliğinde demir korkuluk yapılmıştı ve Arashi Sato sırtını bu korkuluklara yaslamış, benim gelişimi bekliyordu. Elindeki bıçak bulandığı kanla, çatıyı aydınlatan loş ışıkta parlıyordu. Beni gördüğü için yüzünde tuhaf bir gülümseme oluştu ve kendi kanını buladığı bıçağı iki parmağının arasına alarak temizledi. Parmaklarından avuç içine doğru aktı kan, avucundaki derin kesikle birleşip bileğinden aşağı doğru yol aldı. Kendi kanı dövmelerinin üzerinden akıp dirseğinden beton zemine damlarken, aramızda birkaç adım bırakarak karşısında durdum.

"Baban seni çok mu fırçaladı?" diye sordum.

Dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi, kanlı iki parmağını dudaklarına götürüp alt dudağının iç kısmına sürdü. Bıçağı pantolonuna bağlı bıçak kılıfına sokup oturduğu yerden kalktı. Ellerini iki yanına saldığında avucundaki kesikten akan kan parmaklarından

yere damlıyordu. Acı çekmek onun zaafıydı, bu yüzden yenilmez bir düşmandı fakat durdurulabilirdi.

"Hile yaptın," diye mırıldandı kısık bir sesle.

Bana bir adım daha attığında dosyayı polise teslim edenin o olduğundan şüphe etmeye başlamıştım. Acı çekmeye bu kadar ihtiyaç duyarken bana yardım etmezdi. Canı acıdığı kadar can yakmak da istiyordu ve başka bir şey planlıyor olmalıydı. Dosyayla bir ilgisi yok gibiydi ve eğer o değilse başka bir hayranım(!) daha var demekti.

"Nasıl kazandığın değil, kazandığın önemlidir derdin," dedim doğrudan yüzüne bakarken.

Büyük bir adım daha atıp tam önümde durdu ve kafasını yana eğdi, kendi kanı bulanmış elini yüzüme uzattı fakat dokunmadı, sinirden ve canımı yakma isteğiyle hafif titriyordu. Göz bebekleri büyümüş, irisleri göz bebeğinin etrafında ince bir halka şeklini almıştı.

"Bir şey keşfettim," diye fısıldadı yüzüme doğru.

Kanlı elini sanki yanağıma dokunuyormuş gibi hareket ettirdi. "Sen başkalarını hayal kırıklığına uğratmakla baş edebiliyorsun." Üzerime eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Fakat kendini hayal kırıklığına uğrattığında bununla yaşayamıyorsun."

Kafamı sağa çevirdim, burun buruna geldik. Nefretle gözlerine bakarken gülümsedim, o da bana aynı nefretle bakıyordu. "同病相憐れむ"[41]

Yüzünde nefret dolu bir gülümseme oluşurken, "様子見"[42] dedi ve kafasını kaldırıp bana arkasını döndü.

Çatıya doğru yavaş adımlar atarken avucunu kestiği sağ elini yumruk yapıp kaldırdı ve kanını yere akıttı. "Aileni yanından ayırma," deyip yere eğildi ve yere akıttığı kana parmaklarını uzattı.

Kaşlarım çatılırken dişlerimi sıktım.

Parmaklarını kendi kanı içinde oynatmaya devam etti. "Sürüden ayrılanlar akbabalara yem olur."

41 Japonca okunuşu: Dōbyō-ai awaremu. Türkçe anlamı: Aynı hastalığı taşıyanlar birbirlerinin duygularını anlarlar.

42 Japonca okunuşu: Yōsumi. Türkçe anlamı: Bekle ve gör, göreceğiz.

Parmaklarını yerden çektiğinde gri betona kendi kanıyla 'あら死' yazdığını gördüm. Yazdığı şeyin okunuşu Arashi olsa da bu kelimeyi kendi isminin yazıldığı kanji şeklinde değil, üç parça hâlinde ve shi kelime öbeğini ölüm anlamına gelen kanji şeklinde yazmıştı. Okunuşu kendi ismiyle aynı olsa da aslında beni tehdit ediyordu. Artık dosyayı teslim edenin o olmadığına emindim, eğer o olsaydı benim adıma teslim edilmiş bir dosya değil ceset bırakırdı.

"Senin sürün nerede, küçük akbaba?" dedim geri adım atmayarak.

Kafasını bana çevirip doğruldu ve kollarını havaya kaldırıp dişlerini göstererek güldü. "Ben tek başıma bir sürüyüm."

Kafamı onaylamaz bir ifadeyle iki yana sallayıp arkamı döndüm ve kapıya ilerledim. Arkamdan kahkaha attığını ve hastalıklı gülüşünün gittikçe yükseldiğini işittim.

Carpe Diem'in arka kapısından içeri girip mutfağın ışıklarını açtım. Bugün çok işim olduğundan, Nesrin'den benim yerime keşkülleri hazırlamasını rica etmiştim. Dolaptan aldığım keşkülleri altlarındaki tepsiyle çıkarıp tezgâha bıraktım. Fırına ilerledim ve orta parmağımdaki taç şeklindeki yüzüğümü çıkardım. Fırının kapağını açıp yüzüğü çıkıntıya yerleştirdim ve gizli bölmeyi açtım. İçinden bugün gidilecek adres listesini aldım, yanlarına yazdığım meblağları kafamda toplayarak, fırının içindeki bölmeden toplam tutar kadar para alıp bölmeyi kapattım. Yüzüğü tekrar parmağıma takıp, listeyi ve parayı orta tezgâha bıraktığımda aklıma Egemen geldi. Buraya mı gelecekti, yoksa o sokak yarışına gidip beni mi bekleyecekti bugün?

Ben nezarethanedeyken bir Kuzgun'un sokağa çıkması kafasını daha çok karıştırmış olmalıydı ve bu durum her ne kadar hoşuma gitmemiş olsa da bunu yapan kişi sayesinde artık ellerinde bana karşı güçlü bir teorileri kalmamıştı.

Her eve bırakılacak parayı ayırıp küçük poşetlere koydum ve küçük not kâğıtlarını da ekleyip ayağa kalktım. Nesrin ona tarif ettiğim gibi, keşkülü koymadan önce kapların içine streç film

koymuştu. Streç filmleri uçlarından tutup kaldırdığımda keşküller kalıp şeklinde çıktılar. Her birinin tabanına içlerinde para olan küçük poşetleri koyup keşkülleri yerleştirdim. Notları ekleyip şeffaf ambalajla sardım ve karton poşetlere koyup isim etiketlerini yapıştırdım karıştırmamak için. İşim bittiğinde sol kolumdaki saate baktım; 00.30 olmuştu.

Poşetleri arka kapıdan arabama taşıyıp ışıkları kapattım ve kapıyı kilitleyip arabama ilerledim. Etraf sessiz ve sakindi. O yarışta Kuzgun'u bulamadıklarında Egemen beni aramaya düşecek ve bir soru işareti daha olacaktı kafasında. Fakat bu gecenin benim için önemi büyüktü, bundan kaçamazdım. Bir kere yaparsam hep yapmak zorunda kalacaktım, ellerinde kanıtları olmadığı sürece benden şüphelenmeleri bir şeyi değiştirmezdi. Arabama bindim, tüm adresleri navigasyona girip bir rota oluşturdum ve arabayı çalıştırıp yola çıktım.

Üçüncü teslimatı yapıp apartmandan çıkarken sokağın başında gördüğüm araba yine tanıdık gelince bozuntuya vermeden arabama geri döndüm. Biri beni takip ediyordu, artık eminim. Kim olabileceğini düşününce aklıma iki ihtimal geliyordu, ya Egemen'di – fakat onun arabası değildi bu araba- ya da gizli hayranımdı.(!) İzimi kaybettirebilir veya peşine düşebilirdim fakat kim olduğunu bilmeden bu yapacaklarım riskli olurdu. Yolumu kaybettirirsem ve içindeki Egemen'se benden daha çok şüphelenmesine sebep olurdum. Onun peşine düşersem ve içindeki gizli hayranımsa beni tuzağa çekebilirdi. Konu takip olduğunda, takip edilen bir konuda avantajlıdır, rotayı o belirler. Bu yüzden kim olduğuna dair bir fikir edinene dek beni takip etmesine izin verecektim. Ne yaptığıma zaten çoktan şahit olduğundan, yaptığım şeye devam etmekten çekinmedim.

Son teslimatı da yaptıktan sonra yolumu sahil kenarına çevirip arabamı durdurdum ve indim. Birkaç metre ötemde duran arabaya ilerlemeye başladım. Kaçmadı, ben ona doğru ilerlerken öylece oturdu arabanın içinde. Arabanın yanına geldiğimde kapısı açıldı, içinden uzun boylu, yeşil gözlü bir adam indi. Üzerinde kamuflajları ve çelik yeleği vardı. Kapısını kapattı ve karmakarışık

bir ifadeyle karşımda dikildi. Anlaşılan ekip sokak yarışında bekler*ken, o, benim peşime düşmeye karar vermişti tek başına.*

"Neden beni takip ediyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Kafeye geldim ama sen çıkıyordun," deyip gözlerime baktı. Sanki ona gerçekleri söylemem için gözleriyle yalvarıyordu. Sanki gerçeği söylersem karşımda değil yanımda duracakmış gibi.

"Bazı işlerim vardı," dedim.

Pantolonunun cebinden bir not çıkardı iki parmağının arasında. Keşküllerin içine koyduğum kartlardan biriydi. "Durumu olmayanlara keşkül dağıtarak yardım ediyorsun," dedi gözlerimin içine bakarak.

Gözlerinde pek çok duygu vardı, hiçbiri kötü şeyler değildi fakat üzgün bir ifade de vardı aralarında. Bana böyle baktığında onu sevmek geliyordu içimden, yanaklarına dokunmak, saçlarına dokunmak ve ona sarılmak istiyordum. Ona dokunmamak için ellerimi arkamda birleştirdim.

"Bu konu hakkında konuşmayı tercih etmem."

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kafasını salladı. "Elbette etmezsin."

Notu kargo cebine geri koyarken omzundaki telsizin sesiyle ikimizin de bakışları omzuna kaydı.

"Şahin'den Kartal'a. Hedef olay yerine intikal etti. Tekrar ediyorum, Corvus kod adlı şahıs görüş açımda, eşkâl olumlu."

Kaşları çatılırken kanımdaki adrenalinin artığını hissettim. Kaşlarımı çatmamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, eşkâl uyumlu da ne demekti? Egemen elini omzundaki telsize koyup tuşa bastı ve gözlerini gözlerime çevirdi; yüz ifademi inceliyordu.

"Kartal'dan Şahin'e, şüpheliyi gözden kaybetmeyin. Olay yerinden ayrılmadığı sürece ben gelene dek müdahale etmeyin, yoldayım," deyip parmağını tuştan kaldırdı.

Sağındaki arabanın kapısını açtı ve gözlerini benden ayırmadan binip hızla ayrıldı yanımdan. Arkasından bakarken yumruklarımı sıktım, bunu yapan her kimse her şeyden haberi olan biriydi ve fikrime zarar vermeden onu durdurmam gerekiyordu. Sol kolumdaki saate baktım yine, 02.50'ydi.

Hızlı adımlarla arabama döndüm. Motosikletimi almak üzere depoya sürdüm. Akın'la buluştuktan sonra bu işin peşine düşecek ve gölgemi yakalayacaktım.

Motorumu alıp üzerimi değiştirmem ve buluşacağımız yere gelmem yaklaşık on beş dakika sürmüş ve geç kalmıştım. Fakat Akın bahsettiği çatıda beni bekliyordu. Çatıya yangın merdivenin-den çıkıp kendimi dış duvardan içeri attığımda gözlerini kapıdan çekip bana çevirdi ve yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Kapıdan gelmeni beklemek benim hatam," deyip duvarla olan temasını kesti ve bana doğru yürüdü.

Elindeki dosyada gezdirdim gözlerimi. İstediğim şey için bir dosya hazırlamasını beklememiştim. Karşımda durdu ve elindeki dosyayı yavaş bir hareketle bana uzattı. Gözlerine bakıp elindeki dosyayı aldım ve kapağını açtım. Bazı insanlara ait bilgilerdi bunlar, gözlerimi ona çevirdim açıklamasını umarak.

"Bize gelip seni soran, başkasına seni soran, senden korkan, senin hemen bulunmanı isteyen, seni halktan gizleyen, seni hapsetmek isteyen ve seni kullanmak isteyen insanlar," diye açıkladı gözlerime bakarak.

"Bu kadar detaylı bir dosya beklemiyordum," dedim şaşırdığımı gizlemeyerek.

Gülümsedi yine. "Ben her şeyi not ederim. Yıllardır izliyorum seni, kimlerin canını sıktığına şahit oldum, dolaylı yoldan kimlerin sana kin tuttuğunu gördüm. Sen insanlara yardım ederken kimlerin canının sıkıldığını gördüm, senden haberdar olanların gözünün açıldığını ya da nasıl bir ilham olduğunu gördüm."

Aklıma Yılmaz Amca gelirken anladım der gibi kafamı salladım.

Akın, "Geçen buluşmamızda ilgilenmiyor gibiydin. Fikrini ne değiştirdi sorabilir miyim?" dedi.

"İlk başlarda bunu kendim için yaptığımı düşünmüştüm fakat daha fazlasını temsil ettiğimi zamanla fark ettim. Benden haberleri olursa insanların beni suçlayacaklarını düşünmüştüm fakat insanlara cesaret verdiğimi fark ettim. Bir mum yakarken sadece kendi yolumu ışıklandırmakla kalmadığımı, insanları uyandırdığımı fark ettim. Beni adalet için yakalamak isteyenlerin yanında, benden korkanlar olduğunu ve onların kötü niyetli fakat güçlü insanlar olduğunu fark ettim."

Beni adaleti sağlamak için değil, kendi foyaları ortaya çıkmasın diye içeride istiyorlardı. Bazıları beni işe almak bile istiyordu anlaşılan.

Akın'ın yüzünde aldığı cevaptan memnun olmuş bir ifade belirirken hafifçe kafasını salladı. "Timur fil saldırısında savaşı nasıl kazandı biliyor musun? Fillerin en korktuğu şeyi kullandı, ateşi. Bir savaşı kazanmak istiyorsan ya korktuğun şeyin yanında durursun ya da korktuğun şeyle savaşa girmezsin. Kötü niyetli güçlü kişilerin en korktuğu şey de halktır, halkı yanlarına almak zorundalar, karşılarına alırlarsa kaybederler. Bunu biliyorlar, bu yüzden onların sesi olacak birini istemiyorlar, seni susturmak istiyorlar."

Kafamı salladım, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu hırsla. Artık gözlerim daha net görüyordu, artık düşmanlarımı perdenin arkasında değil, açık seçik görüyordum. Artık kanımızı emenleri, ayıkladığım parazitleri, bana düşman olanları biliyordum.

"Ne yapacaksın şimdi?"

Verdiği dosyayı sırt çantama koydum ve ona çevirdim kafamı tekrar. "İnsanları görebiliyorum ama insanlığı göremiyorum artık," diye mırıldandım ve devam ettim. "Gökyüzünden şeytanlar inmiyor artık, onlar yeryüzünde. Gökdelenlerde yaşıyor, ölen umutlarımızın üzerinde göğe yükseliyorlar. Eğer onlarla savaşacaksam, ölülerin sahiplerinin bundan haberleri olması gerek."

"Bu, şeytanları endişelendirecektir. Bu, onlar için soğuk savaş demek."

Kafamı sallayarak onayladım ve sırt çantamı kollarıma geçirdim. "Ben kendimi bildim bileli bir savaş veriyorum, gerek kendime, gerek hayata karşı. Hastalıktan değil, açlıktan ölen her çocuğun, katili sefa süren her kurbanın, hayalleri elinden alınmış her insanın hesabını isteyeceğim. Eğer bunu yapmaya gücüm varsa korkup kaçmayacağım. Bir fikir barınacağı zihni kendi seçemez, zihinlerin o fikri seçmesi ve seçmek için de o fikri bilmesi gerekir."

Elini uzatıp omzuma koydu ve destek verir gibi sıktı. "Ne zaman istersen, içeride veya dışarıda, ne olursa yaparım bu fikir için."

Minnetle gülümsedim ona fakat maskemden dolayı görmedi. Saygıyla başımı eğerek selam verdim.

Elini geri çekti ve ellerini ceplerine soktu. "Bir sorum daha var," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım sor der gibi.

"Neden Kuzgun?"

Bu soru burukça gülümsetti beni, gözlerimi gökyüzüne, ardından şehre çevirdim. "Bir inanışa göre huzura kavuşamamış bir insan öldüğünde bir kuzguna dönüşür," deyip gözlerimi şehirde gezdirdim, işte ben o ruhtum. "Ve ruhunu rahat ettirebilecek her kişinin kapısında gezermiş," deyip gözlerimi ona çevirdim.

"Yardım ettiğin her insan," diye mırıldandı. Sesi, bu hikâyeden etkilenmiş gibi duruyordu.

Başımı sallayarak onayladım. Ben ruhunu rahata erdirmeye çalışan bir kuzgundum. Ben ölüm ile yaşam arasındaydım. Sesim umudun, yarınların sesiydi, sırları zihinleri açmak için kullanır, karanlıkta ışık taşımak için yol alırdım.

Derin bir nefes aldı ve gecede gezdirdi gözlerini. "Senden haber bekliyor olacağım," deyip iki parmağıyla asker selamı verdi ve çatı kapısına doğru ilerledi.

O gidince şehrin üzerinde gezdirdim gözlerimi tekrar. Ellerimi betona koyup duvarın üzerinden atladım ve yangın merdivenlerinden inmeye koyuldum. Gölgemin peşine düşmeden önce yapılacak son bir şey kalmıştı.

Şimdiye kadar yaşadıklarım, Egemen'le aramızda olanlar ve olamayanlar, Akın'ın anlattıkları, savcının itirafı, Yılmaz Amca'nın söyledikleri kafamın içinde birbirine girip bir yumak oluşturmuş olsa da artık o kadar karmaşık değildi. Artık onları uç uca getirip birbirine bağlamıştım ve bir ilmek yapıp boynuma asmıştım.

Bir yola girmek üzereydim, bir karar vermiştim bu gece ve peşinden gidecektim. Sonumu düşünmemiştim bu kararı verirken, biliyordum, eğer kahramanlık edeceksem kendimi kurtaramayacaktım fakat huzur içinde olacaktım. Vicdanım rahat olacaktı, pişmanlık, haksızlık karşısında susanların ziyan olmuş hayatları içindi, benim için değil.

Elimdeki balyozla mermer tavan üzerindeki Themis heykeline doğru ilerledim. Mermer heykelin gözü bir örtüyle kapalıydı, elinde bir terazi ve bir kılıç tutuyordu. Tam altındaki salonlarda kararlar veriliyordu ve ona olan inancımı yitirmeme neden oluyordu. *İnmeyen tokmaklar, kırılmaması gereken kalemler... Cüppelerde düğmeler ve cepler...*

Ona yaklaşırken omzumdaki çantayı yere bıraktım ve sağ elimde taşıdığım balyozla ilerlemeye devam ettim.

"Aç gözlerindeki şeffaf perdeyi ve bırak elindeki teraziyi. Artık adaletin temsilcisi değilsin," diye seslenip, iki elimle sapından tuttuğum balyozu tüm gücümle heykelin eline savurdum.

Balyozun çarpasıyla Themis'in eli kolundan ayrılıp terazisiyle birlikte yere düştü ve tok bir ses çıkardı. Elimdeki balyozu yere atıp yerdeki çantaya ilerledim ve üç kürenin bağlı olduğu demiri çıkardım. Themis'in yanına dönüp elsiz kalmış koluna, bu üç kürenin bağlı olduğu demirin zincirini plastik kelepçelerle sabitledim.

"Al bu üç küreyi ve kaldır göğe gururla, ilan et rehinci olduğunu."

Üç küre eski zamanlardan bu yana rehincileri temsil ediyordu ve burada Themis'in eline terazi değil üç küre yakışıyordu. "Çünkü sen bizi özgür kılan değil, rehin edensin," dedim gözlerine bakarak.

Cebimden bir kalem çıkarıp uzandım ve gözlerinin üzerindeki perdeye '*Ouis custodiet ipsos custodes?*'[43] yazdım. Çantadan siyah sprey boya ve kuzgun şeklinde bir şablon çıkardım. Şablonu sırtına yerleştirdim ve siyah boyayı kullanarak bir kuzgun resmi bıraktım. İşte benim meydan okumam buydu.

Boyayı ve balyozu alıp geldiğim gibi indim çatıdan ve gürültüye giden güvenliklerden kolayca kurtulup motosikletime atladım. Resmî olarak benimle savaşanlara savaş açmıştım artık, yarın haberlerde Kuzgun'dan bahsedilecekti, çünkü bu, kapatabilecekleri, gizleyebilecekleri bir şey değildi, güneş doğacak ve insanlar Themis'in hâlini göreceklerdi.

43 Latin ozan Decimus Iunius Iuvenalis'in bir dizesi. Gözetleyenleri kim gözetleyecek ya da yargıçları kim yargılayacak gibi anlamlar çıkarılabilir.

Boynumda yüzlerce ilmek var, sırtımda kendi darağacımı taşıyorum. Ve ölürken, bir yamaçta güneşin doğuşunu izlemek istiyorum. Benim öldüğüm güne doğan güneşin, tüm mumları söndürmeye yetmiş olmasını diliyorum.

Spor arabamı bıraktığım yere geri döndüğümde diğer arabam yerindeydi fakat stop lambaları yanıyordu. Gölgemin burada olduğunu düşünerek kaşlarımı çatmış bir hâlde arabadan indim. Temkinli adımlarla ilerlerken sessizliğe kulak kabarttım, Arashi'nin bir oyunu da olabilirdi bu. Bacağıma bağlı kılıftan bıçağımı aldım ve keskin kısmı dışa bakacak şekilde yan tuttum.

Arabamın yanına gelince kapısını açtım, kapıyı açtığımda çıkan ıslık sesiyle bir köpek hırlayarak arabanın içinden kendini üzerime attı. Ani bir refleksle kapıyı kapatıp onu içeri kapattım fakat kalbim ağzımda atmaya başlamıştı bu ani saldırı karşısında. Tekrar ıslık sesi işittiğimde bu kez bana doğru koşan köpekleri gördüm ve refleks olarak ormana doğru koşmaya başladım.

Durabilir, elimdeki bıçağı kullanabilirdim fakat hayvanları öldürmek ya da zarar vermek istemiyordum mecbur kalmadığım sürece. Toprak yolda ormana doğru koştum, tırmanabilecek bir ağaç aradı gözlerim fakat şafaktan öncesiydi, gecenin en karanlık vaktiydi. O sırada bizimle koşan başka birinin ayak seslerini ayırt ettim. Bana doğru koşuyordu sanki fakat sık ağaçların arasından onu göremiyordum. Hızımı artırıp arkama baktım, köpekler havlayarak peşimden koşmaya devam ediyorlardı ve geri dönmeme imkân vermemek adına aralarını açmışlardı. Eğitimliler diye geçirdim içimden.

Sık ağaçların arasına girdiğimizde her birimizin ayak sesi dağıldı ve diğer kişinin hangi yönde koştuğunu anlayamadım. Nefesimi kontrol ederek ormanın açıklık alanına doğru koştum.

"Koş küçük su damlası, koş."

Sesini duyduğumda kafamı sol tarafa çevirdim. Kimseyi göremesem de solumda olduğunu biliyordum artık.

"Gecenin karanlığı üzerine düşmeden," diye devam etti.

Kaşlarımı çattım, yönümü ormanın daha açık olan kısmına çevirdim. Benimle koşan kişi köpeklerin sahibi olmalıydı. Onu arkama almıştım, diğer bacağımdan da bıçağımı çektim. Ay ışığı zeminde parlıyor ve bana yön gösteriyordu.

"Koş kurtar kendini, kaç buradan."

Ses daha yakından gelse de açıklık alana varmak üzereydim. Orada kendimi daha iyi savunabilirim diye düşünürken, benim kıyafetlerimin bir benzerini giymiş olan kadının açıklık alanda beni beklediğini görünce aniden durdum.

"Seni çamuruna katıp yutmadan."

Arkamda duyduğum sesle aniden arkama döndüm ve beni kovalayan kişiyle karşı karşıya geldim. Sağ bıçağımı boğazına, sol bıçağımı sol kaburgasının altına yasladım. O da bir bıçağı şah damarımın üzerine yaslamış, diğerini boğazına yasladığım elimin üzerine koymuştu. Yüzüme eğdiği kafasından aşağı sarkan uzun saçları yüzümü çevrelerken, sıcak nefesini yüzüme verdi.

Maske olan yüzünde hafif çekik ve siyah gözlerini seçebiliyordum sadece. Fakat elinin üzerindeki dövmeden, giydiklerinden ve saçını bağlama şeklinden onun kim olduğunu da evime girenin kim olduğunu da artık biliyordum. Babamın duyduğu topuklu ayakkabı sesi değil, onun giydiği getaların[44] sesiydi. Yüzüme doğru nefeslenirken gözlerini hiç kırpmadı, ölümden korkmadığına daha önce de şahit olmuştum, bu yüzden Bataklık'ta beni en çok korkutan kişi Arashi Sato değil, Akira Watanebe'ydi.

Yüzünü yüzüme eğdi ve, "Bir hayaleti öldürebilir misin, Sayoşigure?" diye fısıldadı.

44 Japon usulü takunya.

#15. Bölüm:
Cennet ve Kızıl Kıyamet

Her insanın hayatının belli bir bölümü kendisini sorgulamakla geçer. Ve her insan günün birinde kendine şunu sorar: Ne için hayattayım? Bu dünyaya ne yapmak için geldim?

Ben bu soruyu kendime çok erken yaşta sormak zorunda kalmıştım. Kendimi sorgulamak, ardından yaptıklarımı sorgulamak altı seneme mal olmuştu ve kendimi sorgulamayı o günden sonra hiç bırakmayıp, ne için yaşayacağıma karar vermiştim, bu da on seneme mal olmuştu.

Dostoyevski der ki: Eğer bir kişinin vicdanı varsa o kişi hatalarının acısını çekecektir, bu, onun hem cezası hem de hapishanesi olur.

Ben yirmi sekiz yaşındayım; yarısından fazlasını hapis içinde geçirdim, geri kalanını da vicdan azabı içinde. Altında olduğum gökyüzü yeterince özgür hissettirmiyor bana, ben kendimin gardiyanıyım ve bu gidişle kendimin celladı olacağım. Ölmeden önce içimdeki insanlık için yeterince savaştığıma ikna olmak ve güneşin doğuşunu izlemek istiyorum. Bu fikir uğruna ölecek olmak beni korkutmuyor, çünkü işin aslında yaşamanın *ne* olduğunu bilmiyorum.

Karşımda duran adam, Akira Watanabe, bir fikir uğruna ölmekten korkmamak açısından benimle hücre arkadaşı sayılırdı, zira *Bataklık'a* girdiğimde kendime en yakın hissettiğim kişi bu yüzden hep o olmuştu, ikimiz de zihnimizin esiriydik.

Akira, Şinbutsu[45] dinine mensup olduğundan, reenkarnasyona tüm kalbiyle inanıyordu. Ölüm bir son değildi onun için, öldüğünde ruhu başka bir bedende tekrar doğacaktı ve şanslıysa geçmiş hayatlarını hatırlayacaktı, şimdi olduğu gibi. Ona göre bu bedende ikinci yaşamını yaşıyordu, ilk yaşamında fakir bir samuraydı ve bu yüzden ikinci yaşamında da samuray erdemlerini üzerinde taşıyordu. Onu Arashi Sato'dan daha korkunç yapan özellik işte buydu; zihnindeki bu fikre öylesine inanıyordu ki ne kendi ölümünden ne sevdiklerinin ölümünden ne de diğer tehditlerden korkuyordu. Dünyadaki en korkulası düşman, hiçbir şeyi kaybetmekten korkmayan kişidir, bu yüzden onun gibi bir düşmana sahip olmayı kimse istemez, Arashi Sato bile.

Bataklık'ta kaldığım süre boyunca bana karşı iyi davranan üç kişi vardı: Eren Arga, Akira Watanabe ve Mayumi Tobayashi. Bana hiçbir zaman düşmanca bir tavır sergilememişti, aksine arkamı kollardı. Fakat *Bataklık'ı* terk ettiğimde arkamdan neler yaşandığını bilmiyordum, bu yüzden şimdi bana düşman olup olmadığını kestiremiyordum. Yıllar sonra karşıma bu şekilde çıkmasına anlam veremiyordum. Arashi Sato için mi buradaydı, onun intikamını mı güdüyordu, yoksa en yakın arkadaşı Eren Arga'yı korumak için mi buradaydı anlamamıştım. Neden şimdi geldiğini de.

Siyah gözlerini gözlerimde gezdirirken, boğazına bıçak dayadığım elimin üzerine baskı uyguladı, elimi hareket ettirmesem de tenim, onun boğazıma yasladığı tantoya[46] sürttü ve keskin tarafını kullanmadığını fark etim. Sol elimi tutan eli, elimi sola doğru hızla çekerek aramızdaki bıçağı çekti, boğazında kısa bir kesik oluştu ve bunu umursamadan bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "おひさしぶりですね, アダちゃん"[47]

Ses tonundaki gülümseme, ismimi samimi bir tonla söylemesi ve tantonun keskin olmayan tarafını kullanıyor olması içimi biraz rahatlasa da gardımı o kadar çabuk düşürmedim. Örümceğinin arkamda yürüdüğünü işitebiliyordum, bize doğru geliyordu. Akira Watanabe bir örümcek kuyruklu engerekti, *kuşları* böyle avlıyordu. Örümceğe benzeyen kuyruğunu görünür bir yerde bırakıp kendisi çalıların ardına gizleniyordu. Onun bir örümcek

45 Japonya'nın yerel Şinto'suyla Budizmin karıştırılıp tek bir inanç sistemi şeklinde yeniden inşasıdır.

46 Japon bıçak veya kamasıdır. Genellikle tek, bazen de çift taraflı ve bir şaku uzunluğundadır.

47 Japonca okunuşu: O Hisashi-buridesu ne, Ada-chan. Türkçe anlamı: Uzun zaman oldu Ada-chan.

olduğunu sanan kuş, kuyruğuna saldırdığında o kuşu avlıyordu, tıpkı bana az önce yaptıkları gibi.

Örümcek kuyruğu Mayumi, yanımıza gelip sağ elini Akira'nın omzuna koydu ve onu hafifçe geri itti. Akira, onun müdahalesiyle benden uzaklaştı, boğazıma yasladığı tantoyu geri çekti ve kınına yerleştirdi. Gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadan, yüzüne taktığı maskeyi çıkardı. Yıllardır görüşmüyor olsak da onca zaman geçmemiş gibiydi, hiç değişmemişti. Bana gülümsedi ve hafifçe eğilerek, eski bir dostunu selamlar gibi selamladı beni.

Bu tavrına karşılık onun bana zarar vermek için burada olmadığına ikna oldum, duruşumu dikleştirdim ve ellerimi iki yanıma düşürdüm. Elimdeki bıçakları yerine koymadım yine de. Kimseye güvenemiyordum.

Mayumi yüzündeki maskeyi ve başındaki şapkayı çıkarıp saçlarını düzeltirken, zaman içinde hiç değişmemiş olan tatlı gülümsemesiyle baktı bana. İçten gülüşüyle gözleri kapanıyordu tamamen ve inci gibi dişleri sıralanıyordu dudaklarının arkasında.

"こんにちは, アダちゃん"[48] deyip Akira'nın koluna girdi.

Mayumi'nin eski zamanlardan kalma samimi tavrı içimi biraz daha rahatlasa da tam olarak gevşemiş sayılmazdım, bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Beklenti içinde yüzlerine baktım hiçbir şey söylemeden. Mayumi ona karşılık vermediğim için alınmış bir ifadeyle kafasını hafifçe sağa eğdi ve hâlâ elimde tuttuğum bıçaklara bakıp tekrar gözlerime baktı. "私たちは敵ではなく, 同盟国です。"[49]

Söyledikleri kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Gözlerimi geçmişten kalma bir hayaleti anımsatan Akira'nın yüzüne çevirdim, uzun saçlarının bir kısmı yüzünü çevrelemiş, diğer kısmı tepeden bir atkuyruğuyla sabitlenmişti. Benim yaptığım gibi o da beni inceliyor, yılların benden neler götürdüğünü hesap ediyordu. Yılların aldığından daha fazlasını taşırdım üzerimde, kayıplarımı iyi gizleyen biriydim.

48 Japonca okunuşu: Kon'nichiwa Ada-chan. Türkçe anlamı: Merhaba Ada-chan. (Chan, bir saygı ekidir.)

49 Japonca okunuşu: Watashitachiha tekide wa naku, dōmeikunidesu. Türkçe anlamı: Bizler düşman değiliz, müttefikiz.

"Neden buradasınız?"

En azından fiziksel gözlemini tamamlamış gibi bir ifadeyle gözlerime baktı tekrar. "Arashi için."

Ellerimde tuttuğum bıçakların saplarını sıktım. Hava karanlık olsa da ay ışığı altında bu hareketim gözlerinden kaçmadı, yüzünde bir gülümsemeye sebep oldu.

"Onunla biz ilgileniriz," dedi.

Arashi Sato buraya ilk geldiğinde, Eren Arga'dan intikam almak istediğini fakat bunu onun bile bilmediğini söylemişti. Onun her sözüne güvenmesem de bu sözüne güvenmiştim. Çünkü biliyordum, eğer bilseydi Eren Arga gelirdi. Tehlikeden, intikamdan kaçan biri hiçbir zaman olmamıştı. Durum böyleyken ve bunca zaman ortada yokken, şimdi karşıma Akira Watanabe çıkıyor ve Arashi'yle kendisinin ilgileneceğini söylüyorsa, bu, Eren Arga'yla ilgiliydi, biliyordum. Eren Arga ne zaman olduğunu bilmediğim bir anda oyuna dâhil olmuştu ve Arashi'nin Kuzgun'u kattığı yarış konusundan da Kuzgun'un dosya teslim tarzından da haberdardı. Üstelik Arashi Sato'nun muhtemelen bundan haberi yoktu.

"Eren'le görüşüyorsunuz," diye mırıldandım.

Yüzünde eski zamanlardan kalma bir gülümseme oluştu. "Bizim arkadaşlığımız basitçe bitecek bir şey değil."

Biliyordum, kardeş gibi büyümüşlerdi. "Arashi biliyor mu burada olduğunuzu?"

Arashi birkaç gündür depresyona girmiş olsa da başıma gelenlerden haberdar olduğuna emindim ve Akira'nın burada olması hiç hoşuna gitmezdi.

Sorum Akira'nın yüzüne, dişlerini gösterecek şekilde alaylı bir gülüş yerleştirdi. "Arashi'ye hayalet olmayı ben öğrettim. Eren'e de öyle."

Bu da demek oluyordu ki Eren, Arashi'yi takip ediyordu ve tahmin ettiğim gibi, Arashi'nin oyuna dâhil olduklarından henüz haberi yoktu. Takip edildiğini anlamadığı sürece Akira'nın burada olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Arashi Sato, Eren Arga'yla tek başına baş edebilirdi fakat Akira Watanabe de Eren'in yanındayken bu pek mümkün değildi.

"Sence Arashi'nin taktiği işe yarıyor mu?" diye sordum merak ederek.

Eğer buradalarsa nedenini de biliyor olmalıydı.

"İntikamını senden alması mı?"

Kafamı salladım hafifçe, Eren'in canını yakmak için benim canımı sıkmak gerçekten onun düşündüğü kadar etkili oluyor muydu, merak ediyordum.

Kolunu Mayumi'nin omzuna atıp siyah kısa saçlarına dokundu ve derin bir nefes alıp omuz silkti hafifçe. "Burada olduğumuza göre yarıyor olmalı."

Öyleyse Arashi Sato haklı çıkıyordu yine, Eren Arga için düşündüğüm kadar önemsiz değildim. Kafamı hafifçe salladım ve ellerimdeki bıçakları bacaklarımdaki kılıflarına soktum. Bu hareketim üzerine Mayumi burukça gülümsedi, Türkçeyi Akira kadar konuşamıyor olsa da anlıyordu.

Az önce ona vermediğim selamı kafamı hafifçe eğerek verip, bugün yaptıkları için teşekkür ettim. "ありがとう"[50]

Dosya teslimi ve araba yarışındaki başarılı taklidi sayesinde oklar benim üzerimden biraz da olsa sapmıştı ve bilmeden bir kez daha Eren Arga'ya borçlanmıştım.

Mayumi göz kırpıp maskemi ve şapkamı bana uzattı. Eşyalarımı ondan geri aldım, cebinden arabamın anahtarını da çıkardı ve avucuma bıraktı. Bu sırada Akira, yüzünde memnun bir ifadeyle hâlâ beni inceliyordu.

Anahtarı cebime atarken ona baktım, dişlerini göstererek gülümsedi bu kez. "Bize yemek ısmarla," deyip ıslık çaldı ve biz koşmayı bıraktığımızdan beri hiç ses çıkarmayan dört köpek koşarak Akira'nın yanına geldi. "Biraz kalabalığız."

Birkaç dakika önceki hâllerine kıyasla oldukça cana yakın duran köpeklerin üzerinde gezdirdim gözlerimi ve kafamı salladım. Bugün her ne kadar uzun sürmüş olsa da günü bir düşmanla değil de eski bir dostla kapattığıma memnun olmuştum.

50 Japonca okunuşu: Arigatō. Türkçe anlamı: Teşekkürler.

Güneş doğduğunda arabamı evimin önüne park ettim. Yorgunluk ve uyku ağır bir perde gibi çökmüştü üzerime, baktığım yeri net göremiyordum. Arabamın kapısını açıp yan koltuktaki sırt çantamı aldım ve aşağı indim. Her ne kadar yorgun ve uykusuz olsam da uyku tutmayacağını biliyordum, kafamdaki düşünceler uyumama izin vermeyecekti.

Akın'ın verdiği dosyayı incelemem, dün geceki olayın üzerinden çok geçmeden, amacımı belli etmeye yönelik bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yaptığım şeyin bir Vandallık olarak algılanmasına engel olmalı, ifade ettiği fikri yansıtmalıydım.

Anahtarımla kapıyı açıp sessizce içeri girdiğim sırada televizyonun sesi doldu kulaklarıma. Yağmur uyanmış, kahvaltı yapıyorken sabah haberlerini dinliyor olmalıydı, henüz beni aramadığına göre haberi yoktu olanlardan. Kısa holden geçip kafamı salona çevirdiğimde Yağmur'la Görkem'in salonun ortasında dikilmiş, dikkatle televizyon izlediklerini gördüm. Yanlarına gidip ekrana baktım. Ekranda Themis'in yeni hâli selamladı beni.

"Sabahın erken saatlerinde, şehrin en büyük mahkemelerini süsleyen Themis heykelinin son hâlini görenler şaşkınlığa uğradı. Adliye mahkemelerinin çatısına yerleştirilmiş olan, adaletin temsili Themis heykeli, dün gece saatlerinde, kimliği belirlenemeyen bir şahıs tarafından eşi benzeri görülmemiş bir Vandallığa maruz kaldı.

Themis heykelinin elinde tuttuğu, dengeyi temsil eden terazinin kırıldığı, yerine rehinciliği temsil eden üç kürenin koyulması ve herkesi eşit görmeyi temsil eden gözlerindeki perdenin üzerine, Latin Ozan Decimus Iunius Iuvenalis'in yazdığı, yargıçları kim yargılayacak anlamına da gelen, 'Ouis custodiet ipsos custodes?' dizilerinin yazılmış olması dikkat çekti."

Ekranda Themis'in benim tarafımdan revize edilmiş hâli gösterilirken, spiker haberin detaylarını anlatmaya devam etti.

"Şahsın eşkâli henüz belirlenememiş olsa da heykelin sırtına siyah sprey boyayla yapılan kuzgun resminin, suçlunun imzası olduğu yönünde tahminler var. Olay yerine gelen polis ekipleri heykelin üzerinde gerekli incelemeleri gerçekleştirip delil topladı. Ekipler yöneltilen soruları yanıtsız bırakmış da olay internette ve çeşitli sosyal platformlarda şimdiden yüz binlerce kez paylaşıldı."

Yağmur haberin devamını dinlemeye gerek duymadan elini ileri uzattı ve televizyonun sesini kıstı. Oda aniden sessizliğe büründüğünde gözlerimi ikisinin yüzünde gezdirdim. Yağmur biraz şaşırmıştı, Görkem'se sinirli görünüyordu.

Ağzını açacağı sırada, "Kuzgun?" diye bir ses işittik.

Gözlerim onların arkasına ilişti, babam salonun girişinde duruyordu ve anlaşılan haberi duymuş, fakat neden bu haberi ayakta izlediğimize anlam verememişti.

Gözlerime tedirginlikle bakarken korktuğunu görebiliyordum. Dün ona sadece tek bir kimliğim olmadığını söylemiştim, aptal bir adam değildi. Gizli odamı da keşfetmiş olmalıydı. Yavaş adımlarla yanımıza gelirken gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

"Sen..." dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Benim için deli gibi korktuğunu görebiliyordum gözlerinde. Olması gereken bir baba olduğunu yirmi sekiz yıl sonra ilk kez hissediyordum, artık benim için endişelenen bir babam vardı.

"Evet... Ben yaptım," dedim gözlerine bakarak.

Ne yapacağını ne diyeceğini bilemeyerek, korktuğu şey başına gelmiş gibi, en yakınındaki koltuğa oturdu. Yıkılmış görünüyordu, kızının, kendi soktuğu bataklıktan çıkmış, kendine yeni bir dünya kurmuş olduğunu sanırken, dünyamı o bataklığın etrafına kurduğumu anlamıştı.

"Bu, aptallık," diye mırıldandığını işittim Görkem'in.

Bunun üzerine Yağmur, "Sözlerine dikkat et," diye uyardı onu.

Görkem mavi gözlerini ona dikti. "Ne yani, bu yaptığı akıllıca bir hareket mi?" diye çıkıştı Yağmur'a.

Kaşlarımı çatarak gözlerimi Görkem'e çevirdim.

Yağmur kafasını salladı sakin bir tavırla. "Eminim kendince mantıklı bir açıklaması vardır."

Görkem sinirli bakışlarını bana yöneltti bu kez. "Bunu yapman gerekli miydi gerçekten? Zaten senden nefret ediyorlarken, onları daha çok sinirlendirmen şart mıydı? Kendini zorla ya içeri attıracaksın ya da..."

"Ya da? Öldürtecek miyim?"

Bu cümleyi bu kadar sakin sarf ediyor olmam onu daha çok sinirlendirdi, amacının bana saygısızlık etmek ya da beni üzmek olmadığını biliyordum, sadece benim için çok korkuyordu. Dünyanın en büyük haksızlığına uğruyormuş gibi davranıyordu, fakat yanından bile geçmiyordu.

"Benden bir iyilik istediğinde sana yardım ettim, çünkü seni seviyorum. Senin fikirlerine saygı duydum ama bunu yapmanın hiçbir mantığı yok. Bunu yaptığın için iyi diye anmayacaklar seni, yine suçlu olacaksın. Seni kahraman ilan etmeyecekler hiçbir zaman, iki gün sonra unutacaklar, çünkü gerçek kahramanlarını bile unuttu bu insanlar. Çünkü insanlar böyledir, onlar için ölsen de hiçbir önemin olmayacak, bunu yapmak zorunda değildi, yapmasaydı diyecekler. Senden alacaklarını aldıklarında bir hiç olacaksın, ellerini tutukların bile seni suçlayacak."

Söylediklerinde haklıydı. Biliyordum, insanlar böyleydi ve bu söylediklerini yapanlar olacaktı. Fakat çoğunluk hiçbir zaman benim için belirleyici olmamıştı. "Böyle söyleyince her şey daha kolay oluyor, öyle değil mi? Herkesin çıkarcı, kıymet bilmez olduğunu varsaydığında, elinden geleni yapmanın ziyan olduğuna ikna oluyor insan. Hiç kimse konuşmuyor, öyleyse ben neden konuşayım diyor sonra, dünyayı ben mi kurtaracağım deyip çekiliyor bir köşeye, bana dokunmayan yılan bin yaşasın demek daha kolay geliyor. Ama ben öyle biri değilim."

"Herkesi kurtaramazsın," deyip kafasını iki yana salladı.

"Kurtaramam, doğru. Ama kurtarabileceğim insanları görmezden gelmeyi reddediyorum."

"Sen melek değilsin."

"Dilsiz bir şeytan olmayı da reddediyorum."

Bir adım geri çekilip sinirle saçlarını karıştırdı. "Neden böylesin?" diye homurdandı ve bana döndü kızarmış gözleriyle. "Neden kendini önemsemiyorsun?"

Burukça gülümsedim. "Ölmemden korkuyorsun ama yaşamayı beceremediğimi göremiyorsun. Teorik açıdan çok bilgiliyim fakat pek çok konuda uygulama eksikliğim var. Yirmi sekiz yaşındayım ve bu sürenin yarısından çoğunu hapiste geçirdim, geri kalanını da vicdan azabıyla. Elimden bir şeyler gelebiliyorken, dünyayı ben mi kurtaracağım deyip bir köşede oturamıyorum. Ben çoğunluğun kör ve sağır olduğu konulara kör, sağır olamıyorum

ve bunun için kimseden özür dilemeyeceğim. Belki yakalanırım, belki başıma düşünmek istemeyeceğin daha kötü şeyler gelir, fakat hep kendi doğrularım için savaşmış olacağım ve bu fikrin yaşamak için iyi bir sebep olduğunu son ana kadar savunacağım. Ben, bu bedeni değil belki ama içimde taşıdığım ruhu senin tahmin ettiğinden çok daha fazla önemsiyorum."

Gözlerinden yaşlar düştü ve arkasını dönüp kapıya yöneldi. Bu fikrin onu üzdüğünü ve beni kaybetmekten deli gibi korktuğunu biliyordum, yaratıcı biliyor ya, aynı şeyi o yapıyor olsaydı, onunla gurur duyar ama yapmamasını dilerdim ben de. Onun yerine ben yapmak isterdim, birini sevmek, birinin ailesi olmak böyle bir şeydi.

"Görkem," diye seslendi babam arkasından üzgün bir sesle.

Gözlerimi babama çevirip kafamı iki yana salladım. "Bırak gitsin baba, sakinleşince geri gelecektir."

Vurulduğum zaman da buna benzer bir tartışma yaşamıştık ve ağlayarak evi terk edip geri dönmüştü. Eğer Görkem'in korktuğu gibi ölecek olursam onun adına çok üzülürdüm, o, benim küçük kardeşimdi.

Yağmur elini kafama koyunca yüzüne baktım. Sıkma canını der gibi kafasını iki yana salladı. Onun da bunu yapmamı istemediğini biliyordum ama beni anlıyordu ve beni görebilen nadir insanlardan biriydi.

"Ben kahvaltı hazırlayayım, siz de rahatça konuşun," diye mırıldandı ve babamla beni salonda yalnız bırakıp mutfağa geçti.

Üzgün babama çevirdim gözlerimi. Madem aile olmayı tekrar deneyecektik ve madem benim için bu kadar üzülüyordu, onu üzen nedenleri bilmeye hakkı vardı. Leventoğlu ailesinden bunu öğrenmiştim, aile üyeleri birbirlerinin endişelerini gidermeli, birbirlerine dürüst olmalıydı. Her ne kadar ilahi adalete inanıyor olsam da babamın -benim ona yaptığım gibi- beni ihbar etmeyeceğini biliyordum, zira artık polislerden de korkmuyordum.

Haberdar olmadığı hayatımı babama anlatmak içinde hüzün barındırıyor olsa da hafiflemiş de hissettiriyordu. Alışık olmadığım bu his uykumu kaçırmış, bir süre tavanı izlememe neden olmuştu. Yıllardır belki de en çok düşünmem gereken güne uyanıktım fakat odamın tavına bakarken kendimi rahatlamış hissediyordum. Vicdan azabımı gerçek muhatabıyla, öz babamla paylaşmak ruhuma bir parça iyi gelmişti.

Odamın kapısı çalınıp ardından yavaşça açıldığında gözlerimi tavandan ayırmadım. Gelenin Yağmur olduğunu çalış tarzından ayırt edebiliyordum. Odaya girip kapıyı ardından kapattı ve yavaşça yanıma gelip yatağıma oturdu.

"Yıllardır sürdürdüğün soğuk savaşı resmî olarak duyurdun, fakat rahatlamış görünüyorsun," diye mırıldandı.

Gözlerimi tavandan ayırmadan kafamı salladım. "İnsanın kendini açıklayacak bir babasının olması güzel bir şeymiş." Gözlerimi yüzüne çevirdim, buruk bir gülümseme vardı yüzünde.

Ona içten bir gülümsemeyle bakıp doğruldum ve yatağın üzerinde bağdaş kurdum. Soruları olduğunu biliyordum, aynı zamanda benim de ona anlatmayı borç bildiğim bazı gelişmeler vardı.

"Seni bunu yapmaya ne sevk etti?" diye sordu merak ederek.

"Dün Yılmaz Amca'yla vakit geçirmek beklediğimden daha aydınlatıcı oldu. Dışarıdan bakan bir gözün Kuzgun'u nasıl gördüğünü, bu fikir hakkında ne düşündüğünü merak ederdim hep ve böyle bir cevap alacağımı düşünmezdim hiç. Bu fikre karşı duyduğum gerekliliğin boşa olmadığını ve aynı hisler içinde paylaşıldığını gördüm. İşlediğim suçlardan değil, arkasındaki fikirden korkan kişileri neyin korkuttuğunu daha iyi anladım. Sırtlarından geçindikleri kişilerin gözlerinin açılmasından, hor gördükleri kişilerle aynı kefeye koyulacak olmaktan korkuyorlar.

Ben insanlık için bir şeyler yapıyorum ve onlar da insanlık için bir şeyler yaptıklarını savunuyorlar. Ben onların yaptıklarını yanlış buluyorum, onlar da benimkini. Madem iki taraf da insanlık için veriyor bu savaşı, o hâlde insanların bunu bilmesinde bir sakınca olmamalı. İki doğruyu da görmeleri ve hangisinin daha doğru olduğuna karar vermeleri gerek. Eğer bana doğru gelen onlara doğru gelmiyorsa, karşı tarafın benden korkmasına gerek yok demektir. Geri çekilir, eskisi gibi, insanlara sessiz sedasız yardım etmeye devam ederim. Fakat eğer benim doğrumsa doğru olan,

bu yaptığım bir şeyleri değiştirebilir. Karşı tarafa bir farkındalık sağlayabilir, daha adaletli olması konusunda ikna edebilir ve insanlara kendi haklarını korumaları için bir umut olabilirim. Ve eğer mümkünse, birlikte daha iyi bir toplum, daha adaletli bir toplum olabiliriz. Ben de istedikleri gibi ortadan kalkarım, çünkü artık bana gerek olmadığına ikna olurum."

Anlayışla gözlerime bakıyordu ve beni anladığını biliyordum. Bu dünyada yaşadığım süre boyunca anlamıştım; dünyadaki en iyi his, anlaşıldığını hissetmekti. Yağmur Leventoğlu benim için gönderilmiş bir hediyeydi.

Sorularla dolu güzel kafasını aşağı yukarı yavaşça salladı. "Tek başına sessiz sedasız ilerlemek tüm okları üzerine çekmediğin için çok daha kolaydı. Şimdi onlara meydan okuduğunu düşünecekler."

Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. "Ben meydan okumam, fikrimi beyan ederim. Hem artık tek başıma da sayılmam."

İlgiyle yüzümü incelerken kaşını kaldırdı. "Kimseye güvenmeyen Ada Korkmaz, hayatı pahasına savunduğu fikrini başkalarının da temsil etmesine izin mi verecek?"

Şaşkınlığı beni gülümsetirken kafamı iki yana salladım. "Pek öyle sayılmasa da son birkaç gün içinde, beklemediğim zamanlarda, beklemediğim kişilerden beni desteklediklerine karşı söylemler aldım. İkisine tam olarak güvenmiyor olsam da diğer üçüne geçmişten kalma bir güvenim var."

Merakının gittikçe arttığını bakışlarından anlayabiliyordum. Kafamda Akira, Eren ve Yağmur'un sohbet ettikleri birçok anı canlanırken burukça gülümsemeye devam ettim. "Her ne kadar Arashi Sato bana düşman olmuş olsa da hâlâ dostum olanlar da var; Akira Watanabe, Mayumi Tobayashi ve Eren Arga."

Saydığım isimler yüzünde sevimli, ufak bir gülümsemeye neden olurken aynı zamanda şaşırmıştı da. Kafasını onaylamaz bir hareketle iki yana salladı. "Babanın duyduğu ses topuklu ayakkabıdan değil, hayalet samurayın getasından geliyordu yani, seni taklit eden de örümcekti."

Kafamı salladım yüzümde yarım bir gülümsemeyle. "Akira, Arashi için burada olduklarını söyledi fakat sanırım Eren bana yardım etmelerini de istedi. Kendisi Arashi'yi takip ederken, Akira ve Mayumi de benim arkamı kolluyorlar."

"Peşinde Akira gibi bir adamın olmasının normal şartlarda beni korkutması gerekir, fakat onun gibi bir adamın seni koruyor olması içimi rahatlattı."

Akira düşman olarak istemeyeceğim biri olsa da yanımda durduğunda kendimi güvende hissedeceğim biriydi. Psikopati özellikleri gösteriyordu ama Arashi Sato kadar her an tehlike teşkil etmiyordu.

Yağmur'la Eren Arga yakın arkadaş olsalar da Yağmur'un benim canımı sıkmamak için özellikle ona değinmemiş olması dikkatimden kaçmamıştı. Fakat artık Eren Arga beni rahatsız eden bir düşünce barındırmıyordu yanında, artık eskide kalmış, kötü görünen iyi bir anıydı.

"Eren Arga'ya borçlandım. Yine," diye mırıldandım.

"Sana yaptıklarını borç saymıyordur," dedi emin bir sesle. Arashi gibi, o da Eren'in hâlâ bana değer verdiğini düşünüyor olmalıydı ama üzerinde çok durmadan başka bir soru sordu. "Peki, diğer beklenmedik destekçilerin kim?"

"Biri ünlü bir hacker grubunun üyesi. Yıllardır burada yaşıyor ve yaptığım işleri takip ediyormuş. Şaşırtacak bir destekçi değil. Beni asıl şaşırtan, bizzat peşimde olan savcının da beni desteklediğini söylüyor olması."

Yağmur'un kaşları çatıldı aniden. Belli ki bunu beklemiyordu, ben de savcıdan böyle bir itiraf beklememiştim.

"Savcı Yiğit seni mi destekliyor?"

Kafamı salladım. "Ona verdiğim kanıtı teslim etmediği için dün karakola gelmeden önce onunla buluştum, bilgisayarda görüntülü olarak görüştük. Bana, benim peşinde olmadığını, aksine yakalanmamam için bu dosyayı kendisinin aldığını, beni yakalamak istese o çatıdan kolayca ayrılmama izin vermeyeceğini söyledi. Verdiği örnek doğru olmasaydı ona daha az güvenirdim ama doğru söylüyor, Egemen'i çatıda geri çeken oydu. Bunu yapmasaydı oradan inmekte çok zorlanırdım."

Söylediklerim kafasında bir şeyleri yerinden oynatmış gibi gözlerini yüzümden çekti ve başka bir yere odaklandı. Savcı hakkında

düşündükleri, savcının yaptıkları, söyledikleri kafasının içinde dönüyor, hepsini tekrar anlamlandırıyordu muhtemelen.

"Üstelik ona teslim ettiğim kanıtı işleme sokmamasının sebebini, Egemen'in kendi doğrularını ve yaptıklarını sorgulamasını ve bir karar vermesini istemesi olarak açıkladı. Egemen'in Kuzgun'un peşinde değil, yanında olmasını istiyor gibiydi."

Onaylamaz bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Umarım babasının düştüğü hataya düşmüyordur."

"Bir planı var. Ve her ne planlıyorsa benim de yardımımı istiyor."

"Planının ve amacının ne olduğundan emin olmadan ona güvenme."

Kafamı iki yana salladım. "Ben kimseye arkamı dönmem."

Kolundaki saate baktı, işe gitmesi gerekiyordu fakat benimle konuşmak da istiyordu. "Son bir soru daha. Neden mahkemeler?"

Yüzümde bir gülümseme oluştu. "George Orwell demiş ki: *Şiddetten vazgeçenler bunu sadece onlar adına başkaları şiddet uyguladığı için yapabilirler.* Adaleti istismar eden başka biri olabilir, fakat buna göz yuman yargıçlar ve savcılar, istismar edenden daha suçludur benim gözümde."

Yüzünde benimle gurur duyan bir ifade belirdi. Elini uzatıp saçlarıma koydu ve yavaşça okşadı. "Her şeye rağmen güzelce büyüdün, Ada. Büyüyüşünü ve gittikçe güçlenişini izlemek bir onurdu."

Minnettar bir ifadeyle ona gülümsedim. O da bana gülümserken elini çekti ve yatağımdan kalktı. "Benim işe gitmem gerek. Eğer dünyayı yerinden oynatmaya karar verirsen haber ver, dünyayı hafifletmenin yollarını aramana yardım ederim."

Gülümseyerek kafamı salladım. "Haberin olur mutlaka."

Akın'ın bana verdiği dosyayı dikkatle inceledim. Kimilerinin sadece ismi, kimilerinin kanıtlanmamış suçları vardı, kimileri benim dolabımda da bir dosyaya sahipti. Bütün isimler üzerinde gözlerimi gezdirirken, hepsini önce mevki kademesine göre, daha sonra işlemiş olabilecekleri muhtemel suç kategorisine göre sıraladım. Aralarında beni şaşırtan isimler kadar, şaşırtmayan isimler de vardı. Akın'ın yardımıyla önümü bir nevi görüyor sayılırdım, önümdeki bu belirsiz yolun en azından hatlarını tahmin edebiliyordum.

Aldığım notları bir kenara bırakıp, ağrıyan boynumu dinlendirmek için sandalyemde arkama yaslandım. Sağ elimle boynumu ovuşturup kafamı geriye yatırdım ve uyumadığım için sızlayan gözlerimi kapattım. Açık olan haber kanalında sürekli Themis heykeline yapılanlar konuşuluyor, benim hakkımda teoriler üretiliyordu. Bazıları gerçekten komik olsa da dün yaptığım şeyin üzerinden çok zaman geçmeden amacımı belli etmeliydim, yoksa yaptığım şey sıradan bir Vandallık gibi empoze edilecekti. Kimden, nereden ve nasıl başlayacağıma karar vermeli, buna yönelik plan yapmalı ve bilgi toplamalıydım. İyi ve sağlam bilgi toplamak sadece bilgisayar başında oturarak yapılacak bir iş değildi, sokağa çıkmak, mesai harcamak gerekiyordu.

Ekranda 'son dakika' yazısını görünce dikkat kesildim. Yaptığım şey hukuk camiası tarafından kınanmıştı ve camianın önde gelen saygın isimleri yarın bir konferans düzenleyecek, bu *yakışıksız* davranışı kınayacaklardı. Aldığım bu haber oturduğum sandalyede dikleşmeme sebep olurken, televizyonun sesini açtım ve konuşan hâkimi dinledim.

"Bu yapılan, hukuka yemin etmiş, kendini adalete adamış bizim gibi insanlar için kabul edilemez bir yanlıştır ve terbiyesizliktir. Bu dosyanın peşini bırakmayacak, bu Vandallığı yapan kişi için adaletin tecelli etmesi adına her zaman olduğu gibi elimizden geleni yapacağız!"

Gözlerimi konuşan adamın yüzünde gezdirip, köşede yazan ismini önümdeki kâğıda not aldım ve arkama yaslandım. Yarın o konferansta kendilerini temize çıkarmak için -içlerinde gerçek adalet savaşçıları vardı gerçekten- beni karalamaya çalışacaklardı ve bu durumda benim de kendimi açıklamam, savunmam gerekirdi. Aklımda canlanan planla kanıma ufak dozda bir adrenalin karıştı, önüme dönüp parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim ve konferans hakkında bilgi edinebileceğim birkaç yere göz attım.

Konferans konusunu araştırdığım sırada telefonumun zil sesi kulaklarımı doldurdu. Telefonu masanın üzerinden alıp ekranını kendime çevirdim, gördüğüm isim kendimi şanslı hissettiğim

nadir zamanlardan birinde olduğumu düşündürdü. Üyesi olduğum bir orkestranın organizatörüydü arayan ve sanki bu konseransla ilgili arıyormuş gibi hissetmiştim. Davet edilmediğim davetlere girebilmek, peşinde olduğum insanlara yaklaşabilmek için zaman zaman orkestralarda keman çalardım ve bu konuda başarılı olduğum için -zira sırf orkestraya girebilmek için kendimi geliştirmiştim- istediğim orkestralara alınıyordum kolayca. Şimdi orkestra organizatörü beni arıyordu ve talih, en azından bu konuda arkamdaymış gibi davranıyordu.

"Efendim?" diyerek açtım telefonu.

"Ada Hanım, bu saatte rahatsız ediyorum, üzgünüm. Acil bir davetten dolayı üç keman virtüözüne ihtiyacım var. Davet ve düğün sezonu olduğu için herkes dolu ve siz geldiniz aklıma. Yarın akşam müsaitseniz, bir hukuk konferansı sonrası verilecek yemekte bizi temsilen orada olmanızı rica edecektim."

Aldığım haber kanıma karışan adrenalini biraz artırırken, beyaz kâğıdın üzerine yazdığım isimde gözlerimi gezdirdim ve dudaklarım yukarı kıvrıldı. Eğer keman çalmak için bizzat davet edilmiş olarak oraya gidersem, Kuzgun ortaya çıktığında bir bahanem olurdu ve onlar kendilerini savunup beni suçladıktan sonra yemeklerini yerken, ben de onlara karşı kendimi savunma şansı elde ettiğim sırada yüzlerinin ifadesini yakından görebilirdim.

"Tabii, orada olurum," diyerek kabul ettim.

Kafamda bir plan şekillenirken heyecanlandığımı hissediyordum, rüzgârı bu kez arkama almıştım sanki.

"Teklifimi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Prova için fazla zamanımız yok, biliyorum ama yeteneğinize güvenim sonsuz, harika bir iş çıkaracağınıza eminim. Müzik listesini, adresi ve davetiyeyi size hemen göndereceğim. Biraz erken gelip yanıma uğrarsanız çok mutlu olurum. Bir isteğiniz varsa söyleyin lütfen."

Kafamı iki yana salladım. "Rica ederim. Yarın görüşmek üzere," dedim ve o da benimle vedalaştığında telefonu kapattım.

Gözlerimi Akın'dan aldığım dosya üzerinde dolaştırırken, parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Yaptığım şey sanal ortamda bir yankı yaratmış, gündeme oturmuştu. Hukuk camiası yarın akşam bir açıklama yapacaktı ama emniyet teşkilatı sessizliğini hâlâ koruyordu. Savcı bu durum hakkında ne düşünüyordu merak ediyordum ve eğer ona güvenip güvenmeyeceğime karar vereceksem, bu konferans iyi bir fırsat olabilirdi. Eminim o da bu konferansa katılacaktı.

Aklıma gelen fikirle, savcının aldığı bilgisayarıma bağlandım ve ona bir mesaj gönderdim. Eminim benden bir haber alma umuduyla bilgisayarı hep açık tutuyordu. Mesajım ekranında direkt belirecekti.

Bana, ettiği yeminleri hiçe sayan bir hâkim söyle.

Belki bu mesaj konferansın iptal edilmesi için onu harekete geçirebilirdi, belki vereceği ismi korumaya alıp bana tuzak kurabilirdi. Ne yaparsa yapsın fark etmezdi, tuzaklardan kurtulur, planımı başka zeminde uygular, bizi özgür değil rehin eden hâkimleri ve savcıları avlardım. Bu davet bir taşla pek çok kuş vurmama yarayacak bir durumdu, bunu kullanacaktım.

Ben ihtimalleri düşünürken siyah ekrana bir cevap düştü.

Akif Büyükkaya. Tekin Çetin davası.

Bana isim vermekle kalmayıp dosya ismi de vermesi kaşlarımı kaldırmama sebep oldu. Beni şaşırtıyordu fakat aynı zamanda ona karşı daha temkinli olmaya da sevk ediyordu. Ona cevap yazmayıp iletişimimizi kestim ve bilgisayarımı tarattıktan sonra, bahsettiği dosyayı emniyet teşkilatının seneler önce sızmış olduğum sisteminde arattım.

Bahsettiği dosya kabarık fakat uygulama açısından yetersizdi. Tüm bu kanıtlara rağmen elini kolunu sallayarak dışarıda hâlâ geziyor olması kaşlarımı çatmama sebep olurken, her şeyi incelemek için tüm dosyaları çıkardım ve masamın üzerine dizip incelmeye başladım. Gasp, adam yaralama, taciz gibi pek çok suçtan şikâyet edilmiş, yeterli delil olmadığı gerekçesiyle serbest bırakılmıştı. Ardından bir kadını öldürmüştü ve bu kez cezası verilmiş olsa da onanmamıştı. Savcının işaret ettiği bu dosya adaletsizliğin vücut bulmuş hâliydi. Dişlerimi sıkarak, beyaz kâğıda onun da ismini yazdım.

Oturduğum sandalyeyle geriye kaydım ve hukuk camiasından olup bende dosyası olan birkaç kişinin dosyasını da dolaptan çıkarıp masaya yığdım. Bu isimler hakkında bulabildiğim kadar

kanıtı yarın akşama dek bulmalı, bende mevcut olanlara ekleme yapmalı ve gerekirse birkaç yere uğramalıydım.

Onlar yarın akşam bana olan karşı çıkışlarını basına iletirken, ben de onlara olan karşı çıkışlarımı kanıtlarımla bizzat iletecektim ve iki tarafın da kozları terazinin kefelerine düşerken, kimin yanlışlarının ağır bastığına kendi baktığı pencerenin önünden herkes şahit olacaktı.

-Egemen Öztuna-

Her kayboluş içerisinde bir bulunma ihtimali taşır fakat bu, kaybolmanın kasvetini eksiltecek kadar büyük bir ihtimal değildir. Kendimi, bilmediğim bir şehirde, tanımadığım biri tarafından tuzağa düşürülmüş gibi hissediyordum fakat o şehre ve beni tuzağa düşürene düşman hissetmiyordum. Ve en kötüsü de buydu.

Themis heykelinin ekranda sürekli dönen yeni hâlini dakikalardır izliyordum, bunu Kuzgun'un yaptığına şüphe yoktu. Onu o yarış gecesinde elimizden kaçırdıktan sonra bırakmıştı bu hediyeyi *kapımızın* önüne.

"Başkomiser."

Kafamı bana seslenen savcıya çevirip, yaslandığım masayla temasımı kestim ve ona döndüm. Göğsümde bağladığım kollarımı iki yanıma düşürdüm. Savcı, elinde birkaç dosya tutarken saatine bakıp tekrar bana çevirdi gözlerini.

"Ada Korkmaz'ın akli denge raporunu almaya birini gönderdin mi?"

Kaşlarım istemsiz şekilde çatılırken kafamı iki yana salladım. "Hayır, savcım, ekipteki herkesi bir yerlere yolladım, ben almaya gideceğim."

Kafasını sallayarak beni onayladı ve sandalyesine oturdu. Elindeki dosyaları masanın üzerine bırakıp içlerinden birini açtı. "Hâlâ Ada'nın Corvus olduğundan şüpheleniyor musun?"

Ona adıyla hitap etmesine biraz takılsam da sorusu daha çok canımı sıktı. Son iki güne dek yüzde doksan oranında şüpheleniyordum. Sonra Ada nezarethanedeyken ve bir de tam karşımda duruyorken Kuzgun ortaya çıkmıştı. Evet, aynı anda iki yerde olamazdı, evet, dün peşine düştüğüm kadın daha önce gördüğüm

Kuzgun'a benziyordu, inkâr edemezdim. Fakat Kuzgun'un zekâsını da inkâr edemezdim. Tüm bunları ondan şüphelendiğimiz için planlamış olabilirdi, bunu yapabilecek zekâya ve çevreye sahip olduğunu tahmin edebiliyordum. Bir yanım, *özellikle sol yanım*, Ada'nın olmamasını diliyordu fakat onu tanıdıkça, olmaması için bir neden göremiyordum.

"Yüzde altmış, evet."

Cevabım onu hafifçe gülümsetti. Açtığı dosyadaki bir kâğıdı imzaladı. "Kişilerin kendi doktorlarını seçebilme hakları var, Ada da psikiyatrist olarak daha önce gittiği bir doktoru seçmiş. Belki kafandaki soruları cevaplamana yardımcı olabilir," dedi. İmzaladığı belgeyi dosyaya geri koyarak ayağa kalktı ve yanıma kadar yürüdü.

Karşımda durup dosyayı bana uzattı, muhtemelen psikiyatristten, savcılık adına yürütülen bu dosyada bizimle bilgi paylaşmasını rica eden bir belgeydi.

"Birkaç saate dönmüş ol. Tüm ekibi toplayıp bir toplantı daha yapacağız. Bu olay üzerine Betül'den Kuzgun için bir profil daha çıkarmasını istedim. Ne yapmak istediği hakkında konuşup, emniyet müdürlüğünün Kuzgun'u kamuya açıklayıp açıklamaması konusunda bir rapor hazırlayacağız."

Kafamı sallayarak onayladım onu. Bana uzattığı dosyayı teslim aldım. "Açıklamak pek mantıklı olmayacaktır," diye fikrimi belirttim.

Yüzünde tuhaf bir gülümseme oluştu. "Neden?"

"Kuzgun'un varlığını açıklarsak onu neyle suçladığımızı da açıklamak durumunda kalırız ve bu da ters bir tepkiye neden olabilir."

"İnsanların onun tarafını tutacağını mı düşünüyorsun?"

Gözlerinin arkasında nelerin döndüğü belli olmayan bakışlarla yüzüme bakıp cevabımı bekledi.

"Onun istediğinin bu olduğunu düşünüyorum," dedim.

Sakin bir tavırla güldü ve kafasını salladı. "O hâlde insanların neyin doğru olduğuna bir an önce karar vermesi gerek."

Benim gibi...

"Çıkabilirsin, başkomiser."

Başımla selam verip odadan çıktım ve düşünceler içinde hastanenin yolunu tuttum.

Hastane koridorunda oturmuş, içerideki hastanın çıkmasını beklerken gözlerimi doktorun isminin yazdığı pirinç tabelada gezdirdim. Derya Demir; isim tanıdık gelse de çıkaramadım. Baktığım tabela kapının açılmasıyla geriye doğru gitti. Gözlerimi kapıyı açan kadına çevirdim, hastasına kapıya kadar eşlik etti ve vedalaştıktan sonra bana baktı.

"Benimle görüşmek isteyen polis memuru siz misiniz?" diye sordu.

Kafamı sallayarak onu onayladım, oturduğum yerden kalktım ve cüzdanımı çıkarıp polis kimliğimi gösterdim.

"Başkomiser Egemen Öztuna. Dün, akli denge raporu almak için gelen Ada Korkmaz için buradayım."

Ada'nın ismini duyduğunda yüzünde hüzünlü bir ifade oluşurken, beni nezaketle içeri davet etti. Onun yönlendirmesiyle içeri girip bordonun hâkim olduğu odada ilerledim ve masasının karşısındaki iki koltuktan birine oturdum. Masasının arkasındaki duvar, çerçeveletilmiş karanfillerle doluydu.

Bir dosya dolabını, yanında taşıdığı bir anahtarla açıp içinden bir dosya aldı ve tekrar kilitleyip yerine oturdu. Bana uzattığı dosyayı teşekkür ederek aldım, elimde tuttuğum dosyayı ona uzattım.

"Sizin de rızanız olursa Ada hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

Ona verdiğim dosyayı incelerken kafasını sallayarak onayladı. "Ada için yapabileceğim bir şey varsa seve seve yardımcı olurum elbette."

Akli denge raporuna bakmadan, elimdeki dosyayı giderken almak üzere önümdeki sehpaya bıraktım; akli dengesinin yerinde olduğundan şüphe etmiyordum.

"Sizce Ada suç işlemeye meyilli biri mi?"

Soruma karşılık diliyle dudaklarını ıslattı ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Bahsettiğiniz suçun ne ifade ettiğine göre değişir bu sorunun cevabı."

Söylemek istediğini anlayarak kafamı salladım fakat Kuzgun'un dosyası gizliydi, ona örnek veremezdim. "Anlıyorum, fakat dosyanın gizliliği açısından size örnek veremem. Bilişim suçları ve kişiye karşı suçlar diyebiliriz kabaca."

Anlayışla kafasını salladı. "O hâlde Ada'nın kişilik yapısından ve iç dünyasından size biraz bahsedeyim, siz karar verin," deyip gülümsedi.

Onu onaylayarak tüm dikkatimi anlatacaklarına odakladım.

"Ada'yı uzun zamandır tanıdığım hâlde bana geldiği gün sayısı oldukça azdır. Ancak geldiği zamanlarda anlattıkları onun hakkında fikir sahibi olmama yetecek kadar verimliydi. Ada, anne ve babası tarafından suça teşvik edilmiş ve sevgisiz bir ortamda büyümüş bir çocuk. Bu yüzden güvensiz, kendisinden başka kimseye güvenmediğini söylemem sanırım yanlış olmaz. Bu özellik onu ya kalabalık çevresi olan bir paranoyak yapacaktı ya aşırı bağımlı bir kişilik gösterecekti ya da yalnız biri olarak yaşayacaktı. Ada yalnız olmayı seçmiş gibi görünüyor.

Bana geldiğinde, kendini en ufak bir durumda bile mutsuz hissettiğinden ve babası gibi bipolar olduğundan şüphelendiğinden bahsetmişti. Fakat mutsuz hissetmesinin sebebi, çok gelişmiş bir empati yeteneğine sahip olması.

Ebeveynler çocuklarını neyle itham ederlerse çocuklarda o yöne bir eğilim olur ister istemez, bir çocuğa şımarık derseniz o çocuk şımarık olur, yemek yemiyor derseniz gerçekten yemekten kesilir, korkak derseniz içine kapanık ve korkak bir kişilik gösterir. Fakat bazen de tam tersi etki gösterebilir, Ada'da da bu olmuş. Annesinin sürekli onu hissiz olmakla itham etmesi ve bunu, onu sevmemesine bir sebep olarak göstermesi Ada'nın sevilmekle hissetmenin birbiriyle bağlantılı olduğu fikrine kapılmasına sebep olmuş ve bu da yüksek düzeyde empati geliştirmesini sağlamış. Örneğin, siz hastaneye girip odama normal bir şekilde gelebildiniz ama Ada bu odaya asla kısa sürede gelemezdi. Hastaneye girdiği an herkesin dert ortağı hâline gelir, herkesin acısıyla canı acır, onlar için ağlar, çok sevdiği birini kaybediyormuş gibi acı çekerek gelirdi bu odaya. Yani annesinin onu hissizlikle itham etmesi, Ada'da aşırı hissetmesine neden olan bir savunma mekanizması geliştirdi ve bu mekanizma özellikle acı söz konusu olduğunda aktif oluyor. Birine vurmak bir kenara dursun, birine vurulduğunu

görmek bile onun canını çok acıtacak bir eylem, empatisi öyle gelişmiş ki o acıyı gerçekçi bir şekilde üzerinde hissedebiliyor."

Ada'yı ağlarken gördüğüm birkaç anı canlandı gözümde. Vurulduğum gün yarama bakıp birden ağlamaya başlamıştı. Tedavisini üstlendiği çocuğun ölüm haberini aldığında kendi ailesinden birini kaybetmiş gibi acı çektiğine şahit olmuştum. Babasına yapılan haksızlık için kavga ederken, ona vurulduğu için değil babasına vurulduğu için ağlamıştı. Ağlarken büyük bir acı içine düşmüş gibi bakmasının sebebi buydu ve gerçekten de görünenden çok daha büyük bir acı içine düşüyordu ve bu, göğsümde bir sancıya sebep olmuştu.

"Gelişmiş empatisine vicdanı da eklenince onu aynı zamanda çok korumacı biri yapıyor. Yardıma ihtiyacı olan birine yardım etmemek, göz ardı etmek onun için imkânsız bir durum. Normalde insanlar bağış yaparlar, sadaka verirler fakat Ada'nın durumunda olan biri, sırf bu insanlara yardım edebilmek için para kazanır.

Yani eğer bir suç işlediğini düşünüyorsanız, altında mutlaka çekeceği acıyı veya vicdan azabını göz ardı etmesini sağlayan çok daha büyük bir motivasyonu vardır. Konu ne bilmiyorum fakat şöyle bir örnek verebilirim, Ada bir ekmek çalmaması gerektiğini şüphesiz biliyordur, fakat eğer çalarsa bunu kendi için değil, bir çocuğu doyurmak için yapar ve yaptığı şeyin suç olduğunu bilse de göz ardı edebilir."

Kuzgun'un mektubunu getiren çocuk, onunla konuşan *ablanın*, mektubu teslim ettikten sonra sosyal hizmetlerin ailesine bakmasını istemesini tembihlediğini söylemişti ve Ada'yı dün gece, maddi sıkıntı çeken insanlara sessiz sedasız keşkül dağıtırken görmüştüm.

"Ada oldukça zeki bir kadın, IQ'su 157, yani bilimsel açıdan bir dâhi. Eğer daha çok kendini düşünebilen, insanları göz ardı edebilen biri olsaydı, dünyadaki en zengin ve en başarılı insan olabilirdi şüphesiz. Fakat ailesinin azmettirmesi sonucu henüz on iki yaşındayken işlediği suç yüzünden bir çocuğun ölümüne sebep olduğunu öğrenmek, onu hiç huzura kavuşamayacağı bir vicdan azabı içine sürüklemiş ve çektiği vicdan azabı onu öyle huzursuz ediyor ki bununla bir şekilde baş etmek zorunda. Bu yüzden bir

vakıf kurdu, kafe açıp aç insanları doyurdu, hasta çocukların tedavi masraflarını üstlendi, ilaç almaya parası yetmeyenler için eczanelere para bıraktı. Fakat ne yaparsa yapsın, elinden geleni yaptığına ikna olmadığı sürece yetmeyecektir ona.

Ada'nın ne tür bir suç işlemiş olduğunu düşünüyorsunuz bilmiyorum, fakat Ada birine zarar vermeyi düşünerek asla bir şey yapamaz, vicdanı izin vermez buna. Suç işleyebilmesi için gerçekten iyi bir sebebinin olması gerek ve bu sebebe de ahlaki açıdan pek çok insan karşı çıkamayacaktır."

Kuzgun'un yaptıklarına karşı çıkamıyorum.

Gözlerimi Derya Hanım'ın gözlerine çevirdim, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Gülümsedi hafifçe. "Umarım yardımcı olabilmişimdir."

Kafamı salladım ve sehpaya bıraktığım dosyayı alarak ayağa kalktım. "Çok yardımcı oldunuz."

Ayağa kalkıp ona uzattığım elimi sıktı ve kapıya kadar bana eşlik etti. "Umarım bu bilgiler Ada için iyi bir karar verilmesine vesile olur."

Burukça gülümsedim, öyle olmasını tüm kalbimle dilerdim fakat artık Ada'nın Kuzgun olduğuna yüzde doksan dokuz emindim.

-Ada Korkmaz-

Gün, yüzünü geceye dönmek üzereyken hava almak için dışarı çıktım. Evden çıkmadan bazı farklı yöntemler kullanarak epeyce bilgi elde etmiş olsam da gece birkaç yere uğramam, biraz arşiv karıştırmam gerekecek gibi duruyordu. Araştırdığım kişilerin hâkim ve savcı olması durumu zorlaştırıyordu. Onlar araştırılması en zor kişilerdi. Muhtemelen kanıtları ya yok etmişlerdi ya da kendi evlerinde tutuyorlardı, çünkü ciddi bir kanıt olmadığı sürece kimse bir hâkimin ya da savcının evini arayamazdı.

Durgun gecede hafif esinti eşliğinden arabama ilerledim ve aç olduğuma dair bir mesaj attım Nergis'e, ben Carpe Diem'e gidene dek bana yemek hazırlaması için. Arabama bindim, karnımı doyurmak üzere Carpe Diem'e sürdüm. Görkem henüz eve dönmemişti ve bu saate kadar dönmemişse mutlaka Carpe Diem'de vakit öldürüyor olmalıydı. Ne zaman tartışsak ne yanıma geliyordu

ne de benden kaçıyordu. Kafeme gidip beni bekliyordu ve onu yine orada bulacak, bana bir şey olmayacağına bir kez daha ikna edecektim.

Carpe Diem'in olduğu caddeye girip ilerledim, ilerledikçe kafenin önünde bir kalabalık olduğunu fark ettim. Aralarında Hazer'i de seçebildiğim birkaç garson dışarıdaki bir masanın başına toplanmışlardı ve etrafını sardıkları sandalyede oturan kişiyle ilgileniyorlardı. Gördüğüm görüntü karşısında kaşlarım çatıldı, ne olduğunu merak ederek arabayı sağa çekip durdum. Seri hareketlerle indim ve yakınımdaki kalabalığa ilerledim.

Hazer arabamı fark ederek bana doğru döndüğünde, görüş açımı kapattığı sandalyede oturan kişiyi görebildim. Görkem'in yüzünü kan içinde görmek beni birkaç saniyeliğine duraksatsa da adımlarımı durdurmadım ve yanlarına gittim. Tüm tüylerim diken olurken, elimi uzatıp çenesini kavradım ve önünde eğildim onunla aynı hizaya gelebilmek için.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle.

Soruma cevap vermesini beklerken yüzünde gezdirdim gözlerimi, çok kan olsa da açık bir yarası yoktu.

"Yok bir şey. İyiyim," diye geçiştirdi ve gülümsedi.

Onun bir şey söylemeyeceğini bilerek doğruldum ve gözlerimi yanımda dikilen Hazer'e çevirdim. "Ne oldu burada?"

Hazer olanlardan mutsuz ve söylemekten çekinen bir ifadeyle bana bakıyordu.

O sırada bir kadın, Görkem'in ismini endişeyle bağırıp hızla yanımıza geldi ve Görkem'in önünde diz çöktü. Tülin Atahan, muhtemelen Görkem'i görmek için buraya gelmişti ve şimdi onu bu hâlde görmek, içinde olduğundan şüphe ettiğim annelik güdülerini tetiklemişti. Görkem onu bir şey olmadığına ikna ederken gözlerimi ondan çekip tekrar Hazer'e döndüm.

"Ne oldu, Hazer? Anlat."

Sıkıntıyla nefes verdi. "Sizin arkadaşınız buradaydı, Görkem Bey gelince ona laf attı. Ardından birbirlerine girdiler. Biz-"

Sözünü tamlayamadı, çünkü Görkem'i dövenin benim arkadaşım olduğunu duyan Tülin Atahan eğildiği yerden hışımla kalkıp beni aniden kendine çevirdi ve bir tokat attı. Tokadın şiddetiyle yüzüm sağ tarafa döndü. Hazer sinirle aramıza girerken, Görkem'de annesine bağırarak onu kendine çekti sertçe. İçimdeki öfke her zerremi sanki fitili ateşe verilmiş gibi sardı bir anda. Tüm nefretimi gözlerime biriktirip yüzüne baktım, benden korktuğunu görebiliyordum, aramızda Hazer olmasaydı, Görkem'in annesi olmasaydı, sahip olduğum değerler olmasaydı ona vurmayı çok isterdim, hem de tüm acılarımı çıkaracak şiddette...

"Senin yüzünden zarar görüyor sürekli!" diye bağırdı bana.

Yumruklarımı öfkeyle sıktım ve dişlerim birbirine kenetlendi. Ona cevap vermedim, gözlerimi gözlerinden çekmeden, "Nereye gitti?" diye sordum Hazer'e.

Öfkeden delirdiğimin farkında olan Hazer sorumu ikiletmedi bu kez, istemeye istemeye de olsa başıyla yolun solumda kalan tarafını işaret etti. Öfkeli gözlerimi Tülin Atahan'dan ayırmadan, kanayan diş etlerimden ağzıma biriken kanı yere tükürdüm. Bu hareketim Tülin Atahan'ı korkuyla irkiltti.

Kaldırımdan inip onlara arkamı döndüğümde Görkem'in, "Abla gitme," dediğini işittim fakat dinlemedim, yolun sonuna ilerledim hızlı adımlarla.

Arashi Sato çok uzaklaşmış olamazdı, onu tanıyordum. Kardeşimi dövdükten sonra öylece gitmezdi, öylece gitmesi için Görkem'e bilinci kapanacak kadar zarar vermiş olması gerekirdi. Bu kadar insaflı(!) davrandıysa amacı beni peşine düşürmek ve canımı daha çok yakmak olmalıydı. Onun canını yakmamı istiyordu ki benim canımı yakmaya olan isteği artsın. Yumruk yaparak içeri kıvırdığım parmaklarım avuç içime gittikçe otururken, onun silüetini gördüm sokak lambasının altında. Beni bekliyor, beni beklerken sakince sigarasını içiyordu.

Onun rahatlığı, psikopatlığı, nefes alışverişi, düşünceleri, her şeyi beni sinirlendiriyordu şimdi. O kadının bana vurması tüm soğukkanlılığımı alıp götürmüştü, kendimi çıldıracak kadar sinirli hissediyordum. Nefret, sinir, açlık, uykusuzluk ve o kadın birleşmiş, beni ele geçirmişlerdi, ellerim ve bedenim sinirden titriyordu.

Ben hızla yanına ilerlerken başını çevirdi ve gülümseyerek sigarasını dudaklarına götürdü. "Arashi Sato!" diye hırladım.

Aramızda on adım kadar kaldığında sırtını sokak lambasının direğinden ayırdı ve kollarını yukarı kaldırıp ona vurmamı bekledi huzurla. Bundan zevk alacağını bile bile yumruğumu yüzüyle buluşturdum. Darbenin şiddetiyle dengesini kaybetti, beklemeden ikinci yumruğu attığımda yere oturdu. Sigarası hâlâ dudaklarında güldü ve burnundan akan kan dudaklarına ulaşıp sigarasını kırmızıya buladı.

"Kardeşime bir daha dokunursan eğer boynunu kırarım. Canını o kadar yakarım ki acının ne demek olduğunu unutursun ve iki şekilde de cezanı çekmiş olursun."

Kafasını geriye yatırıp huzurla derin bir nefes çekti sigarasından. "Küçük kardeşin seni annene mi şikâyet etti? El kuvvetini annenden almışsın, belli."

Yediğim tokadın izi epey belirgin olmalıydı. Bunu canımı yakmak için söylediğini kendime hatırlatarak sadece yumruklarımı sıkmakla yetindim, bir daha vurmadım ona, canının yanması bir şeyi değiştirmiyordu.

"Seni uyardım," diye söylendim ve arkamı döndüm.

"İkiyüzlü."

Olduğum yerde durdum. Yerden kalktığını işittim, hafifçe ona döndüm çatık kaşlarımla.

Ayağa kalkıp sigarasının ucunu dudaklarındaki kana buladı, yanan kanının kokusunu içine çekebilmek için. Yüzündeki gülümseme silinmiş, gözlerine vahşi bir bakış inmişti, akbabaların yaralı bir hayvana baktığı gibi bakıyordu. Sigarasından derin bir nefes aldı ve dumanını üfledi.

"Seni bir deliğe tıkan, babanı bir deliğe tıkan annene neden hiç ceza kesmedin, küçük adalet savaşçısı?"

Tamamen ona döndüm, anlatacakları vardı, bana anlatmadan rahat etmeyecekti biliyordum. Ben onu dinleyene dek çevremdekilerle uğraşacaktı, her ne söyleyecekse Görkem'i de o yüzden dövmüştü.

"Babanı azmettiren, seni azmettiren, vakfın paralarını cebine indiren annene hak ettiği cezayı neden kesmedin? Başkalarının hatalarını affetmezken, konu kendi annen olunca neden kör ve sağırsın? Küçük kardeşin için mi?" diye fısıldayıp yavaşça bana yaklaştı, yerimden kıpırdamadan soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Tüm bunları canımı yakmak için söylüyordu, onun canını yaktığım için canımı yakmak istiyordu ve evet, Görkem için susmuştum. Benim gibi büyümesini istemediğim için annesini ona hediye etmiştim. Bana iyi bir anne değildi fakat onu sevdiğini biliyordum.

Ona cevap vermiyor olmam keyfini artırdı ve biten sigarasını avucuna hapsedip yumruğunu sıktı ve izmariti yere bıraktı. Arashi Sato sorularına karşılık alamadığı için keyif alıyorsa, bu, fazladan cevaplara sahip olduğu içindi ve muhtemelen bu cevaplara benim canımı yakmak için sahip olmuştu. Vahşi yüzüne bir gülüş yerleştirdi ve sivri köpek dişlerini gösterdi.

"Annen oldukça kurnaz bir kadın. Seni iyi tanıyormuş, bir kardeşin olduğuna inanırsan hem seni hem de babanı susturabileceğini biliyormuş."

İddia ettiği şey kafamın arkasını uyuşturdu, tüylerimi diken diken etti. "Yalan söylüyorsun," dedim gözlerine bakarken.

Güldü, yalan söylemiyordu. Fakat gerçek olamazdı, Görkem benim kardeşimdi, onun doğduğu ana şahit olmuştum.

"Kendimin aksine, neden senin değil de Görkem'in seçildiğini anladım, Ada. Görkem, annenin dayanamadığı hiçbir geni taşımıyor içinde."

Göğsüne vurup onu kendimden uzaklaştırdım ama kolumdan tutup beni kendine çekti ve aramızı kapattı tekrar. Parmaklarını kolumun etrafına bir mengene gibi sardı, sinirle kafamı kaldırıp yüzüne baktım.

"Ben babamı neden öldürmüyorsam, sen de aynı sebeple anneni cezalandırmadın ve kardeşin sandığın o çocuğun arkasına saklandın. Annenin seni sevmediği için pişman olduğunu görmek istedin ama hiçbir zaman göremeyeceksin. Bu yaşına kadar bunun için ufacık bir umut taşıyor olsan da içinde, işte tüm gerçek bu. Sen ve baban onun için bataklığa gömülürken, o, sevdiği adamdan bir çocuk yaptı ve sizin, yeni ailesi için ömrünüzü heba etmenizi istedi. Daha sonra da değersiz birer çöp gibi kurtuldu sizden."

Sinir ve hayal kırıklığıyla gözlerim doldu. Gökhan Atahan'ın Görkem'i kabul etmesi, ona soyadını vermesi, annemin sadece beni sevmemesi, bu hikâyeyle daha mantıklı geliyordu şimdi.

"Sen sandığın gibi fedakâr bir abla, adalet arayışında bir ruh değilsin. Sen, annesi tarafından sevilmeyen, prensi etkilemek için olmadığı biri gibi davranan ikiyüzlü bir Kül Kedisi'sin. Günün sonunda ne prens için ne de annen için bir değerin olacak."

Gözlerimden yaşlar akarken gülmeye başladım. Bu hareketim kaşlarını çatmasına sebep oldu, bunun üzerine gülüşüm şiddetlendi. Nefret dolu gözlerimle yüzüne baktım.

"Bunu, uğursuz olduğu için sürekli terk edilen kişi mi söylüyor?"

Dişlerini, gıcırdayacak kadar sıktı ve parmakları kolumu daha sıkı kavrarken benzer bir nefretle yüzüme baktı. "En kötüsü ne biliyor musun, *küçük su damlası*? Annenden intikam almak isteyeceksin fakat alamayacaksın, buna izin vermeyeceğim. Kendin için bir hayal kırıklığı oluşunu izleyeceğim."

Nefret dolu gözlerini gözlerimden çekti ve omzumun üzerinden arkama baktı. Tuttuğu koluma baskı uygulayarak beni geriye ittiğinde arkamdaki bedene çaptım. Bedenin kolu belime sarıldı ve düşmemem için tuttu beni. Arashi Sato'nun alanından çıktığımda kendimi boşluğa düşmüş gibi hissettim. Kulaklarım uğuldayor, kendimi iyi hissetmiyordum. Biz bu yüzden birbirimizin en kötü düşmanıydık, bizim savaşımız fiziksel değil psikolojikti.

Arashi Sato yüzüme son kez baktı ve arkasını dönerek uzaklaştı. Arkamda duranın kim olduğunu beni tutuş şeklinden anlamıştım, neden beni hep o tutuyordu? Neden o da benden kaçıp gitmiyordu? Birimiz düştüğünde diğerimiz orada olduğu için bugün buradaydık, Arashi Sato'nun istediği yavaş yavaş oluyordu.

Düşmeyeceğimden emin olunca önüme geçti, sokak lambasının ışığı altında yüzüme baktı ve gördüklerinden muhtemelen hiç memnun olmadı. Ben onun hâki renk tişörtüne bakıyordum. Duyduklarımı hazmedemiyordum, başka bir şey düşünemiyordum. Arashi'nin dediklerine inanmak istemiyordum, fakat o kadının bunu yapmamış olacağına dair hiçbir teselli bulamıyordum içimde. O, gerçekten de bizim hayatlarımızla pazarlık yapabilecek biriydi, bizi sevmediğini kabullensem de kendime yediremiyordum.

Egemen'in birkaç kez adımı söylediğini koluma dokunduğunda fark edip, bir uykudan uyanır gibi irkildim ve bir adım geri çekildim. Gözlerimi birkaç kez kırptım ve ona arkamı dönüp, geldiğim yolu geri yürümeye başladım. Kalbimin sesi kulaklarımda yankı ediyordu ve midem bulanıyordu. Gözlerimin önünde şimşekler çakmaya başlamıştı. Hem açlığa hem uykusuzluğa hem de strese maruz kalmıştım, şekerim düşüyordu, bir şeyler yemeliydim.

Titreyen ellerime baktığım sırada Egemen kolumdan tuttu düşmememem için. "Titriyorsun," deyip kolumu bıraktı ve ateşime baktı, soğuk soğuk terlemeye de başlamıştım. "Aç mısın?" diye sordu şekerimin düştüğünü anlayarak.

Kafamı salladım yavaşça. Eğildi ve beni kucağına aldı. Kafam omzuna düştü, her yer karanlık oldu, artık hiçbir şey görmüyor ve duymuyordum. Karanlıkta bir süre öylece asılı kaldım, bilincim kapalı mıydı bilmiyordum fakat düşünebiliyordum. Bir hiçliğin ortasındaydım, orada ne kadar kaldığımı bilmiyordum.

Dilimin üzerinde bir şey olduğunu hissettim, bir süre sonra kulaklarım uğuldamaya başladı. Gözlerimin önündeki siyah perde yavaş yavaş kalktığında gözlerimin hâlâ açık olduğunu fark ettim. Görüntü gittikçe netleşirken kulaklarım da duymaya başladı yavaş yavaş.

Önümde diz çökmüş Egemen'i gördüm ilk önce. Ardından ağzıma yayılan şekeri tattım. Beni arabasının koltuğuna oturtmuş ve açık kapının yanına diz çökmüştü.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu.

Bilincimi kısa bir süreliğine kaybetmiş olmalıydım, bu durum kaslarımın gevşemesine yardımcı olmuştu. Kafamı salladım hâlsiz bir hareketle.

Ayağa kalkıp kemerimi taktı ve kapıyı kapatıp direksiyona geçti. Ne yaptığını soramadan arabayı çalıştırdı ve sürmeye koyuldu. Şekerimi biraz daha yükseltebilmek için ağzımdaki şekeri çiğnemeye başladım. Yemek yemem için beni Carpe Diem'e götüreceğini sanarak karşı çıkacaktım ama Carpe Diem'i geçince kaldırdığım elimi indirdim.

Birkaç dakika sonra bizi daha önce geldiğimiz sahile getirdi, olay yerini terk edip yine kürkçü dükkânına dönmüşüm gibi

hissettim kendimi. Arabadan indi ve gelip benim de kapımı açtı. Kemerimi açıp ben de indim. Kendimi daha iyi hissediyordum, onun desteği olmadan yürüdüm ve bir banka oturdum. Açık hava biraz daha iyi gelmişti.

Egemen iyi olduğumdan emin olup beni orada bıraktı ve köfte ekmek almaya gitti karnımı doyurmam için, bu davranışı gözlerimi doldurdu istemsiz şekilde. Ben küçükken hep ekmek yerdim, annem hiç karnımı doyurmaz, kendisi dışarıda yer, eve öyle gelirdi.

O kadına ağlamamak için dudaklarımı ısırdım ve ellerimi birbirine kenetledim. Egemen elinde köfte ekmek, ayran ve buzla geri döndü yanıma. Köfte ekmeğin sarıldığı paket kâğıdını itinayla açıp hazırladı ve küçük bir çocukmuşum gibi elime tutuşturdu. Ayranımı çalkaladı, içebileceğim kadar açtı ağzını ve yanıma bıraktı onu da.

Gözlerimi ekmeğin üzerinde gezdirdim ve açlıktan bayılmamak için bir parça ısırdım fakat dişlerim ekmekle buluştuğu ilk anda gözlerim doldu ve gözyaşlarım akmaya başladı. Kendimi kötü hissediyordum ve hıçkırarak ağlamak geliyordu içimden, en çok da böyle zamanlarda kendime sinirleniyordum.

Ağlayarak çiğnediğim lokmayı ağzımın sağ tarafında tutmaya dikkat ettim, çünkü sol taraftaki diş etlerim sızlıyordu. Egemen elini uzatıp sol tarafımdaki saçlarımı yanağımdan çekti nazikçe ve elindeki buzu yanağımda tuttu. Bunu yapmasıyla ağlamam ivme kazandı. Daha önce pek çok kez dayak yemiştim fakat o kadının bana vurmasını yediremiyordum kendime. Ağlayarak ekmeğimi yemeye devam ettim, Egemen de hiçbir şey sormadan yanağıma buz tutmaya devam etti. Buz canımı acıtıyordu ama yanağımın sızısına da iyi geliyordu.

Ekmeğimi bitirdiğimde gözyaşlarım dinmiş, buz erimiş, yanağımdaki sızı biyolojik olarak geçmişti. Burnumu çekerek son lokmamı ağzıma attım ve boş paket kâğıdını içindeki kırıntıları yere dökmemeye çalışarak katladım. Egemen sol tarafımda sessizce oturmaya devam ediyor, hiç soru sormuyordu ama bir an olsun kafasını çevirip başka bir yere bakmamıştı.

"Seni bu kadar ne üzdü, Ada?" diye sordu üzgün bir sesle.

Konuşmamızın ne kadarını duyduğunu bilmiyor olsam da canımı en çok yakan kısmı duymadığını anladım. Şimdi, şu an, onun yanında, Yağmur'un yanında olabildiğim kadar rahat olabilmeyi diledim. Arashi Sato'nun söylediğinin aksine tamamen dürüst olabilmeyi diledim.

"O kadın," deyip dudaklarımı birbirine bastırdım istemsiz şekilde. Gözyaşlarım aktı yeniden gözlerimden aşağı. "Kandırmış bizi... Görkem'in babası, benim babam değilmiş."

Kafamı sol tarafıma çevirip, tutunacak bir dala ihtiyaç duyar gibi baktım gözlerine. Üzgün gözlerini yüzümde gezdirdi. Ona bakmak ağlama istediğimi artırıyordu.

"O kadın... Uğruna babamı terk ettiği adamla rahatça yaşamak için bizim hayatımızı mahvetmiş..."

Babamın, annemin arkasından ağladığı geceleri, o adamdan nefret ederek uyuduğu geceleri hatırladıkça daha çok üzülüyordum. Sevdiği kadını kazanmak için çaldığı her para, nefret ettiği o adamın cebine girmişti.

"O adamla aydınlıkta yaşamak için bizi karanlıkta yaşamaya mahkûm etmiş... O kadın, babamdan olan hiçbir şeyi sevmemiş..."

Hafifçe kızaran gözleriyle gözlerime bakarken sağ elini uzattı ve saçlarımı okşadı yavaşça, sanki sevilmemişliğimi teselli etmek ister gibiydi. Gözyaşlarım düşerken, en çok da babam için derin bir üzüntü içine düşmüş bir hâlde gözlerimi yeşil gözlerine çevirdim. Babama üzülürken mavi denize bakmak istemiyordum, ona ağlarken mavi olan hiçbir şeye bakmak istemiyordum.

"Beni ve babamı öyle tanıyordu ki, Görkem'in hatırı için ondan asla şikâyetçi olmayacağımı, onu Görkem'e hediye edeceğimi biliyordu. Babamı öyle tanıyordu ki, onu neye azmettirmiş olursa olsun, ondan şikâyetçi olmayacağını biliyordu. Bu kirli sırrını taşımaya devam edelim diye bizden bu gerçeği saklamış olmalı. Ondan bu kadar nefret ediyorken, yine de sırrını saklayayım diye susmaya devam etmiş olmalı. Kendini, sözde çok sevdiği çocuğu Görkem'den bile çok seviyormuş."

Bizi kandırdığı yetmezmiş gibi, Görkem'i de yalanların içinde büyütmüştü, kendi öz babasını bir yabancı biliyordu. O kadın kendi hayatı için, hiç sevmediği bir adama çocuğunun baba demesine

göz yummuştu. Bu kadar kötülüğün tek bir bünyede bulunuyor olmasına akıl erdiremiyordum bir türlü.

Egemen, o kadının vurduğu yanağımı başparmağıyla okşadı yavaşça. Elleri sertti fakat sanki bana dokunurken parmak uçları yumuşuyordu. Gözlerimi boğazında gezdirirken, burnumu çekip gözyaşlarımı sildim. Bunları babama ve Görkem'e nasıl söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Doğruluğunu araştırmam gerecekti fakat Arashi Sato'nun doğru söylediğini biliyordum içten içe. O kadın bunları gerçekten yapmış olabilirdi, bunu bize gerçekten yaşatmış olabilirdi.

Âdemelması yukarı aşağı hareket etti. Ardından, "Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu mutsuz bir sesle. "İstersen sana eşlik ederim, istersen sadece seni izlerim."

Çenemde biriken gözyaşlarımı sağ elimin tersiyle silerken kafamı iki yana salladım. "Ben alkol kullanmam," deyip tekrar burnumu çektim. Sanırım Arashi'yle beni daha önce bir barda gördüğü için alkol kullanıyor olduğumu düşünmüştü. Fakat acıların alkolle geçtiğini düşünmediğim gibi, uyuşmuş zihne tahammül de edemezdim. Bir acıdan kurtulmanın en iyi yolu onu hissedip arkada bırakmaktı, bir acıyı ertelemek onu yıllarca üzerinde taşımaya neden olurdu.

Gözlerimi boynundan gözlerine çevirdim, bakışlarımız buluştu yine. "Bir acıyı çekmek ve bir gerçekle yüzleşmek unutmaktan daha iyidir. Geçip gitmesine izin vermezsen hep seninle kalır," diye mırıldandım ve gözlerimi yüzünde gezdirdim. Bana öyle hüzünlü bakıyordu ki, yine koca cüssesi içine sıkışmış o sevimli çocuğu görüyordum içinde. "Hem sarhoş olursan seni ayıltmak için bir sürahi Türk kahvesi yapmak gerekir. Ona da kalbin dayanmaz," dedim kocaman cüssesini kastederek.

Üzgün ifadesi yüzünden silinmemiş hâlde gözlerime bakmaya devam etti ama söylediğim son cümle burukça gülümsemesine neden oldu. "Benim kalbimin dayanamadığı tek bir şey var," dedi sanki dünyada en güzel şeye bakıyormuş gibi.

Söylediği bu cümle kollarımı boynuna sarıp saatlerce ağlama isteği doğurdu içimde ama yapmadım. Dinmiş gözyaşlarım tekrar dolan gözlerimden aşağı düştü. Kendimi bildim bileli birilerinin tarafından sevilmek istemiştim ve uzun zaman sonra ilk kez birine karşı yoğun bir sevgi duyuyordum fakat öyle yanlış bir zamanda rastlamıştım ki ona, barışık olduğum talihsizliğime tekrar düşman olmak üzereydim. Şimdi, çok sevdiği birine bakıyor gibi bakıyordu bana ama kim olduğumu öğrendiğinde belki de bir daha böyle bakmayacaktı, onu da kaybedecektim ve bu düşünce terk edilmeye ve yalnız bırakılmaya alışık olan beni bile tahmin ettiğimden daha çok üzüyor ve korkutuyordu.

"Bir hayal kırıklığı olmak istemiyorum," dedim, sesim titrek ve kısık çıkmıştı.

Saçlarımı okşamaya devam ederken kafasını iki yana salladı. "Tüm varlığınla, tüm duygularınla ve tüm fikirlerinle hayal kırıklığı olmaktan çok uzaksın, Ada. Ne yaparsan yap, Ada Korkmaz olacaksın."

Sanki benim neyden korktuğumu biliyor gibiydi, sanki kim olduğumu biliyordu ama yine de yanımda duruyordu. Hissettiklerimin gerçek olmasını diledim ama emin olamadım, muhtemelen hiçbir zaman da emin olamayacaktım. Aramızda onun görmediği ya da ne olduğundan emin olmadığı engeller vardı, o da bunu biliyordu ve aşabilir miydik ikimiz de bilmiyorduk.

Minnettar bir gülümsemeyle baktım ona, gözlerimi sildim ve derin bir nefes aldım. "Eve gitmem gerek. Görkem haber vermiştir evdekilere, beni merak ederler."

Hafifçe kafasını salladı. "Seni eve bırakayım."

"Kafeye bırak lütfen. Arabam orada kaldı."

Beni eve bırakmak istediğini biliyor olsam da itiraz etmedi. Elini saçlarımdan çekerken, saçlarım onu bırakmak istemiyormuş gibi birkaç teli parmaklarına tutundu. Birlikte kalktık o banktan yine ve birlikte yürüdük, başımızdan bir kuş geçmesini bu kez ben diledim.

Birlikte arabasına ilerlerken gözlerini üzerimde gezdiriyordu ve kafasında hâlâ çözülmesi gereken bir ben olduğunu biliyordum.

Kafamı ona çevirdim ben de. "Beni nasıl buldun?" diye sordum merak ederek. Arashi'nin dediklerinin ne kadarını duyduğunu da merak ediyordum fakat bunu sormaya cesaret edemedim.

"Seni görmeye geliyordum. Akli denge raporunu aldım bugün, beklediğimiz gibi, sorun yok. Savcı, Atahanlara dava açtı. Onun haberini verecek ve dünkü olay için seni rahatsız ettiysem özür dileyecektim. Kafenin önünde Görkem'i gördüm, seni bulmamı rica edince peşinden geldim," diye açıkladı.

Hafifçe kafamı salladım anladım der gibi. Elini ileri uzatıp arabasının kilidini açtı, kendi kapımı açıp yan koltuğa oturdum. O da kendi koltuğuna geçti ve kemerini takarken, o güzel kafasından her ne geçirdiyse kaşlarını çattı. "Arkadaşsınız sanıyordum o adamla," dedi ve aynı yüz ifadesiyle gözlerini bana çevirdi.

Bu söylediği güldürdü beni. Arashi'yle en fazla tanıdık olurduk, düşman olurduk ama asla arkadaş olamazdık.

"O, benim için sadece bir tanıdık," diye mırıldandım ve kemerimi taktım.

Tanıdık kelimesi çatık kaşlarını biraz daha çatmasına sebep oldu. "Canını sıkan fazla tanıdığın var," diye söylendiğini işittim arabayı çalıştırırken.

Egemen'i bir tanıdık gibi görmüyordum ve canımı sıkanın o olmadığını, düşmanım olan Arashi olduğunu bilmesi gerekirdi.

"Var," diye mırıldandım ve koltuğa yerleştim iyice. "Ama sen onlardan biri değilsin. Sana tanıdık demedim ben," diye düzeltim kafasındaki düşünceyi.

Gözlerini yoldan kısa bir süreliğini ayırdı ve ifademdeki ciddiyeti görüp önüne dönerken, dudağının bir kenarının yukarı doğru hafifçe kıvrıldığını gördüm. Sanırım bu söylediğim onu gülümsetmişti ve bu, biraz daha üzülmeme sebep olmuştu bizim için.

Yolculuğumuz boyunca konuşmadık, zira yolculuk kısa sürdü. Carpe Diem artık kapanmış olsa da kırmızı tabelasındaki neon ışıklar aydınlatıyordu kapısının önünü. Araba kafenin önünde durduğunda, "Anı yaşa," diye mırıldandım sessizce. Yaşamayı ne zaman öğrenecektim ben?

Kemerimi açıp arabadan indim, Egemen de indiğinde arabanın önünde karşı karşıya geldik yine, tabelanın kırmızı ışığı üzerimize düştü. Yüzünün sol kısmını kırmızı renge boyadı, yeşil gözleri bu renk altında göz alıcı duruyordu.

Nasıl vedalaşacağımıza hâlâ karar vermemiştik, karşımda öylece dururken, kararsız bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım ve parmak uçlarımda yükselerek kollarımı omuzlarına sardım. Çenemi omzuna yasladığımda, iki yanında salınan ellerinden birini belime, birini sırtıma koyup sarılmama karşılık verdi. Bu akşam o hâldeyken beni Yağmur bulmayacaksa o bulsun isterdim ve öyle de olmuştu. Ağlarken gözyaşlarımı sildiği ve bana sevgi gösterdiği için ona minnettardım. Ona gönlümce dokunmayı ve onu öpmeyi istiyor olsam da yapamıyordum; en azından sarılabilirdim.

Kokusu yine burnuma çalınırken, "İyi akşamlar, Egemen Öztuna," diye fısıldadım kulağına ve şimdi söyleyeceğim cümleden dolayı tekrar gözlerim dolarken devam ettim. "Karnımı doyurduğun için teşekkür ederim. Şimdiye dek annem bile karnımı doyurmamıştı."

Saçlarıma dokunuşunu ve ona sarılıp, ona yaslanmayı sevmiş olsam da kollarımı açıp ayaklarımın üzerine indim.

"İyi geceler, Ada Korkmaz," dedi gözlerime bakarak.

Ona burukça gülümseyip arkamı döndüğüm sırada bileğimden tuttu ve, "Ada," dedi.

Olduğum yerde durdum ve ona döndüm ne söyleyeceğini merak ederek.

"Sen bir masal kahramanı olsaydın Kül Kedisi olmazdın," dedi onaylamaz bir ifadeyle kafasını iki yana sallarken. "Yeterince ilgi görmediği annesini pişman edecek, onun tarafından yeniden istenecek kadar güzel bir kuğuya dönüşen çirkin ördek yavrusu olurdun."

Söylediği kalbimin ritmini hızlandırdı bir parça ve yüzümde buruk bir gülümsemeye neden oldu. "O masalı bilmiyorum," deyip gülümseyerek gözlerine baktım. "Ama umarım sonu iyi bitiyordur."

Mutlu bir sona ihtiyacım vardı, herkesin ihtiyacı olduğundan çok daha fazla.

Kafasını salladı yavaşça. "Bir mumu dik tutan eriyen damlalarıdır ama kendisini aydınlığa erdirdiğinde daha fazla yanmasına gerek kalmayacak ve senin de mutlu bir sonun olacak."

Söylediği her kelime içimde bir umut yeşertti ve kendimi bu kadar kötü hissettiğim bir gecede her şeye rağmen iyi hissettiren, öz annem tiksintiyle bakarken, bana dünyadaki en güzel şeymişim gibi bakan, kalbimi daha hızlı çarptıran, gördüğümde onu sevmemek için ellerimi zapt etmek zorunda bırakan bu adamı öpmemek için daha fazla frenleyemedim kendimi.

Carpe Diem'in kırmızı ışığı üzerimize düşerken, hayatımda ilk kez anı yaşamak üzere bir adım attım. Az önce ondan uzaklaşmak üzere attığım o adımı geri atarak aramızdaki mesafeyi kapattım, sağ elimi ensesine uzatıp başını hafifçe kendime çektim ve parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarım sıcak dudaklarına değdiğinde gözlerim kapandı, sol gözümden bir damla yaş düştü yere. Onu öpmemle, sağ elini saçlarımın üzerinden yanağıma, sol elini belime yerleştirdi ve güçlü kollarıyla beni kendine çekti. Dudaklarını araladı, kafasını sağ omzuna doğru yatırdı ve öpüşmemize bir derinlik kattı. Öpüşmemiz kimsesiz iki ruhun birbirine tutunması gibiydi, ana duygu tutku değil sevgiydi. Hüzünlü bir sevgiydi ve taç şeklindeki yüzüğümün onun boynundaki künyenin zincirine yaslanmış olması canımı yaktı. Ensesindeki parmaklarımı künyesinin altına soktum ve soğuk yüzüğümü sıcak tenine bastırdım, aramızda artık engel yokmuş gibi, sanki onu bırakmak istemiyormuşum gibi. Bu hareketim bana daha çok eğilmesine sebep oldu, yanağımdaki elini enseme indirip dudaklarıma son kez bir öpücük bıraktı ve dudaklarımdan ayrılıp alnını alnıma yasladı.

Sıklaşan nefesi yüzüme ılık bir meltem gibi eserken, gözyaşıyla ıslanmış yüzümü ısıttı. Gözlerinin bebekleri büyümüş, yeşil irislerini ince bir halka hâline getirmişti. Yakından çok daha güzel duruyordu yüzü. Yüzüme doğru biraz soluklanıp gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Yeşil gözlerini saklayan göz kapaklarından yüzüme eğilen kirpikleri kıvrımlı ve uzundu. Sol elini kaldırıp sağ yanağıma yerleştirdi ve burnunu tenime sürterek, o kadının tokat attığı yanağıma eğildi. Sıcak dudaklarını yediğim tokattan dolayı kızaran yanağıma bastırdı ve sızlayan her hücreme çiçek açtırdı, yaşama sevinci verdi. Göğsüne indirdiğim avucumun içinde yine kalbi atıyordu ve avuç içimden kalbime bağlanıyordu.

Dudaklarını tenimde yavaşça gezdirip kulağımın üzerinde tuttu. Sol kulağıma dokunduğu için titreyerek kafamı yüzüne doğru yatırdım. Bunu neden yaptığımı bildiği için kulağımın üzerine bir öpücük bıraktı ve sağ eliyle okşadı, o an kulağımla aramız o kadar da kötü değildi artık.

Kulağımın üzerinde olan dudaklarının aralandığını hissettim. "Umarım bizim için de yazılmış bir mutlu son vardır," diye fısıldadı.

Kalbi yine avucumun altında atarken, titreyen dudaklarımı araladım ve tüm kalbimle öyle olmasını diledim. "Umarım vardır."

Eve döndüğümde kapının önünde Akira Watanabe beni bekliyordu. Yırtık kot, salaş bir tişört giymiş, saçlarını topuz yapmıştı. Beni görünce göz kırpıp sigarasını içmeye devam etti. "Hiç gelmeyeceksin sandım," deyip elini oturduğu betona vurdu yanına oturmam için.

Kendimi yanına bırakıp bağdaş kurdum ve bahçedeki ağaçlara baktım. Bir sürü karga ve kuzgunun yuvası olmuştu bahçemdeki ağaçlar.

"Nasılsın?"

"Kötü," dedim dürüstçe.

Ona yalan söylersem anlardı, tuhaf bir sürü özelliği vardı. Sigarasından derin bir nefes alıp bıraktığında sigaranın kötü kokusu doldu burnuma.

"Eren mi yolladı seni, yoksa kendin mi geldin?" deyip yüzüne baktım.

Soruma karşılık çarpık bir gülümseme oluştu dudaklarında. "İkisi de," dedi ve sigarasını ikram etti.

Kafamı iki yana sallayarak reddettim onu. Eren, Arashi'nin yaptıklarını görüyorsa benim yaptıklarımı da görüyor muydu merak ediyordum. Egemen'i sevdiğimi biliyor muydu? Akira'yı buraya beni teselli etmesi için göndermişti, onu da Mayumi mi teselli ediyordu? Öyle olsun istemezdim, bana iyilik yaptığı hâlde onun canını yakıyor olmak istemezdim. Onun, babam gibi, artık karşılık bulmayan bir aşkta saplı kalmasını hiç istemezdim.

"Arashi daha fazla canını sıkamayacak, merak etme."

Kafamı salladım hafifçe. Arashi bilmediğim gerçeklerle beni hırpalıyordu, bunun için ona kızamıyordum bile. "Arashi'den nasıl haberiniz oldu?" diye sordum merak ederek.

"Eren'in buradan bir arkadaşı Arashi'yi dövmesinden tanıyınca Bataklık'tan birinin geldiğini söylemiş. Öyle haberi olmuş."

Kaşlarımı çattım hafifçe, Akın da Arashi'yi dövmesinden tanımıştı.

"Akın ve Eren arkadaşlar mı?"

Kaşları kalktı. "Tanıyor musun Akın'ı?"

Kafamı salladım. "Evet. Yaptığım işlerden o da beni tanıyor."

Anladım der gibi kafasını salladı. Akira, Eren ve Akın arkadaşlarsa Akın'a biraz daha güvenebilirdim.

"Dövmen duruyor mu hâlâ?" diye sordu Akira merak ederek.

Bataklık'ta olan her üyenin sahip olduğu, Akın'ın Arashi Sato'yu tanımasına sebep olan dövmeden bahsediyordu. Sol omzumun arkasında duruyordu hâlâ. Eren yapmıştı, tek dövmemdi ve her ne kadar Bataklık'a ait bir sembol taşıyor olsa da üzerinde, benim için anlamlı bir dövmeydi.

Gözlerimi Akira'nın üzerinde gezdirdim ve merak ettiğim bir başka soruyu sordum açık açık. "Eren, beni gerçekten seviyor muydu?"

Hiç beklemedi cevap vermek için. "Evet."

"Peki, hâlâ seviyor mu?"

Yine hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Kalbimi kıran bu gerçekle yüzüne bakmaya devam ettim. "Ben başkasını seviyorum."

Kafasını salladı yüzünde buruk bir gülümsemeyle. "Biliyorum. O da biliyor, fakat bu aşk artık seninle pek ilgili değil. O, seni sevmeyi bile seviyor, bunun için kendini kötü hissetme."

Kafamı salladım fakat kendimi kötü hissettim. Onun babam gibi olmasını istemiyordum, onu sevecek birini, benden daha iyi birini bulması için dua edecektim.

Bir kuzgun öttü tekrar ve yapmam gerekeni hatırlattı. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Ne istersen, küçük su damlası."

Gözlerimi kuzgunların üzerinde gezdirdim, yarın için yapmam gerekenler vardı fakat kendimi iyi hissetmiyordum. "Polis arşivden benim için gizlice birkaç belge alabilir misin? Ben gidecektim fakat-"

"Adresi vermen yeterli, nedenlerin seni ilgilendirir."

Minnetle baktım ona. Sizin için değerli olan insanları araya zaman girdiğinde unutuyordunuz ki bünyeniz daha çok zorluk çekmesin. Fakat bu kişilerle tekrar bir araya geldiğinizde eski samimiyetinizi ve eskide kalan güveninizi nasıl özlediğinizi fark ediyordunuz. "Teşekkür ederim."

Onaylamaz bir baş sallamayla söylenmeye başladı eski zamanlardaki gibi. "İstediğin yerine gelmeden teşekkürü israf etme, bu, erdem değil aptallıktır."

"Bir şey daha isteyeceğim ama."

"Söyle bakalım."

"Yarın sana ve Mayumi'ye ihtiyacım var."

Sigarasını bitirip betona basarak söndürdü ve ortamıza dikti. "Bir planın var ha?"

"Evet. Şimdi duramam."

Kafasını salladı anlayışla. "Öyle tabii, bir amacın var. Yorucu olmalı."

Gözlerimi, dikmiş olduğu sigara izmaritine çevirdim. Yorucuydu, çok yoruluyordum, çok yorulmuştum. "Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Çok soru soruyorsun, küçük su damlası ama iyi günümdeyim, ne sorarsan sor ve kaç saat sürecek olursa olsun cevaplayacağım."

"Öldüğünde bir daha doğacak olmaktan korkmuyor musun?" dedim gözlerim yine dolarken.

"Hayır, daha iyi bir yaşam sürmek için tecrübeli olacağımı düşünerek iyi hissediyorum. Yaptığım hataları yapmayacağım bir dahaki sefere."

Dolan gözlerimi ona çevirdim. "Ben bir daha doğmak istemezdim... Bu hayatta yaşadıklarım beni çok üzdü."

İnce, uzun parmaklarını uzatıp gözyaşımı sildi yavaşça. "Tekrar doğduğunda geçmişini hatırlayacak kadar şanslı veya şansız

olmayabilirsin, Ada. Ruhun tekrar doğacak olursa dilerim daha güzel bir yaşamın olur ve bu hayatın acılarını hatırlamazsın."

Kafamı iki yana salladım. "Ben yeniden doğmak değil, cennete gitmek istiyorum. Kötü insanlardan usandım."

"Senin inancına göre bunun için beklemen gerek kıyamete dek."

Onu onaylayarak kafamı salladım. Burnumu çektim ve gözlerimi sildim. "Yarın bir kıyamet kopabilir, kızıl kıyamet."

Gülümsedi. "O hâlde, kopardığın kıyamet umarım seni kendi cennetine götürür."

"Umarım."

Gözlerimi masal kitaplarının arasında açtım sabaha. Yaklaşık yedi saat uyumuş olmak bedenime iyi gelmiş olsa da gördüğüm rüyalardan memnun kalmamıştım. Daha önce okumaktan korktuğum tüm masal kitaplarını okumuştum kendime fakat okuduklarım hoşuma gitmemişti. Kendime en yakın bulduğum masal kahramanının sonu iyi bitmemişti ve her ne kadar hoşuma gitmemiş olsa da kendi sonuma benzetmiştim bunu. Elimden geliyor olsaydı kendi mutlu sonumu yazmayı dilerdim.

Yatağımdan kalkıp hazırlandım ve bir şeyler yemek için aşağı indim. Mutfaktan, olması gerekenden daha fazla ses geliyordu ve yaklaştıkça tanıdığım sesin sahibi şaşırmama sebep oldu. Mutfağa kurulan sofraya oturulmuş, Akira ve Mayumi misafir ediliyordu.

Yağmur onları içeri aldığına göre Akira buzları çabuk eritmiş olmalıydı. Görkem, Yağmur'un anlattığı bir şeye patlamış dudağıyla gülerken, herkes benim mutfağa girdiğimi görerek sustu bir süreliğine. Görkem kafasını bana çevirdi ve mahcup bir bakışla gülümsedi. Mahcup olması gereken en son kişiydi oysa. Elinden gelse annesinin en sevmediği yönü olan, benden nefret eden tarafını törpülemek isterdi, biliyordum. Ben de elimden geliyor olsaydı Görkem'i tüm bu yalanlardan korumak isterdim.

"Günaydın," diledim herkese ve yanındaki boş sandalyeye otururken Görkem'in saçlarını okşadım.

Babalarımızın bir olmaması umurumda değildi, bir kardeşe sahip olmanın kan bağı gerektirmediğini öğreneli uzun zaman olmuştu. Benim umurumda olan hepimizin kandırılmış olmasıydı, fakat bundan emin olmadan kimsenin huzurunu kaçırmayacaktım.

"Hoş geldiniz," dedim Akira ve Mayumi'ye bakarak.

İkisi de yüzlerinde samimi gülümsemeler, başlarıyla selamı verdiler. Yağmur ben gelmeden önce anlattığı şeyi anlatmaya devam etti. Babam, Yağmur, Görkem ve Akira konuyla ilgili yorumlar yaparken gözlerimi Mayumi'ye çevirdim, o da bana bakıyor ve gülümsüyordu. Bana geçmişte çok iyiliği dokunmuştu, Tokyo'ya alışmamda çok yardımcı olmuştu. Aramıza ne kadar zaman girmiş olursa olsun, buzları eritmeye yönelik bir adım attım. Türkçeyi pek iyi konuşamadığı için Japonca sohbet etmeye koyuldum onunla. Sohbet girişimime tüm ilgisiyle karşılık verdi ve birkaç dakika içinde kendimi on sene kadar geri gitmiş gibi hissettim.

Mayumi benim ilk kız arkadaşımdı ve hayatımdaki birçok karanlık noktayı bildiği için onunla tekrar sohbet ediyor olmak iyi hissettirdi. Uzun zaman sonra ilk kez biriyle sohbet ederken gerçekten güldüm. Mayumi'yle gülerken, Akira bir kulağı bizde olduğundan, güldüğümüz şeye daha komik bir bakış açısı kattığında gülüşümüz daha çok arttı. Yağmur, Akira'nın söylediğine gülerken, ayıp olmaması için Görkem ve babama da açıkladı durumu. Sofradaki herkes gülmeye başladığında, gülme eyleminin yapıldıkça şiddetlenen bir eylem olduğunu fark ettim. Etrafındakiler güldükçe insan daha çok gülmek istiyordu sanki. Ve o an gülerken fark ettim ki gerçek ailem ve arkadaşlarım ilk kez bir araya geliyordu. Normal bir hayata imrendiğim bazı anlardan biriydi şimdi yaşadığım, fakat normal bir hayatı becerebilecek bir yapım yoktu.

Kahvaltıdan sonra Akira, Mayumi, Yağmur ve ben odama geçtik. Gizli çalışma odamdaki koltuklara geçip oturdular. Dün gece Yağmur'la konuşmuş, konferansın detaylarını öğrenmiş ve araştırmama devam etmiştim biraz daha. Çalışma masamın üzerindeki bina planlarını alıp koltukların önündeki sehpaya serdim; tüm giriş çıkışları ve tesisatı görebiliyorduk.

Yağmur'un yanına oturdum ve ilk önce planımı açıkladım onlara. Hedeflerimi, sebeplerini ve ne yapacağımı anlattım. Anlattıklarım en çok Akira ve Mayumi'nin hoşuna gitti.

"Sebeplerini anlıyorum ama zaten senden şüpheleniyorlar. Mayumi'nin senin yerine dosya teslim edip yarışa katılması gözleri senin üzerinden bir nebze çekmiş olsa da senin olduğun bir ortamda Kuzgun'un ortaya çıkması gözleri yine üzerine çekmene sebep olabilir. Çok fazla karşı karşıya gelmeye başladınız," diyerek plandan duyduğu rahatsızlığı dile getirdi Yağmur.

Haklıydı, bunları ben de biliyordum ve benim de kendimce mantıklı sebeplerim vardı.

"Kuzgun'un yaptığının basit bir Vandallık olmadığını, bir amacı olduğunu göstermeliyim ve bu davet pek çok açıdan iyi bir fırsat. Onlar Kuzgun'u kötülerken, ben de kendi eteğimdeki taşları dökeceğim ve basın da oradayken, herkes taşlarımın ne kadar ağır olduğunu görecek. Evet, ismim Kuzgun'la fazla yan yana gelmeye başladı ama bu kez farklı, bu kez bizzat orkestra organizatörü tarafından davet edildim oraya, sağlam bir bahanem var orada olmak için ve yüzlerindeki ifadeyi görmeyi her şeyden çok istiyorum. Bu konferans aynı zamanda savcının gerçekten arkamda olup olmadığını anlamamda da bir fikir verecek bana."

Kaşları çatıldı hafifçe. "Savcı derken?"

"İfşa edeceğim isimlerden birini ondan istedim ve gerçekten berbat birini verdi bana. Bakalım akşam davete ekiple mi gelecek, tek başına gelip gösteri mi izleyecek, yoksa daveti mi iptal edecek? Her ne yapacak olursa olsun, verdiği tepki onun hakkında daha net bir fikrim olmasını sağlayacak. Onu gözlemleyebileceğim."

Bu plan hoşuna gitmemiş olsa da kafasını salladı onaylayarak. "Bir şey daha var. Bugün öğle saatlerinde emniyet teşkilatı bir basın toplası yapacak ve Corvus'un resmî olarak 'aranıyor' ilan edecekler."

Aldığım bu haber kaşlarımı çatmama sebep oldu. Bunu ilan etmek demek, yaptıklarıma halk tarafından erişim izni sağlardı ve yukarıdakilerin istememesi gereken bir durumdu bu aslında.

"Kim önerdi bunu?" diye sordum merak ederek.

Yağmur gözlerimin içine baktı. "Savcı Yiğit Atalay."

Savcı bana karşı dürüst değilse böyle bir karar almamış olması gerekirdi ya da kafasında başka tilkiler dönüyordu.

"Ama muhtemelen işlediğin suçları açıklayacaklar. Ne için ya da ne amaçla yaptığını değil."

Elbette bunu açıklayamazlardı, bunu beklemiyordum. Fakat resmî olarak aranıyor olmam, dosyalara bir nebzede olsa erişim sağlarsa lehime atılmış bir adım hâline gelebilirdi. Bu karar beni yakalamak isteyenlere fazladan göz, bana da dolaylı yoldan bir el kazandıracaktı; mum yakacak bir el.

"Bu gece davette savcıyı izle, olur mu?" diye rica ettim Yağmur'dan. Bir avukat olarak davetliydi o da elbette.

Kafasını salladı. "Merak etme."

Ona gülümsedim minnetle, saçlarıma dokundu ve ayağa kalktı. "Benim işe gitmeme gerek, akşam görüşürüz," deyip Akira ve Mayumi'yle vedalaştı ve odadan çıktı.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp Akira ve Mayumi'ye döndüm tekrar. Akira önündeki tesisat planını ciddiyetle inceliyordu, kendisinin planın hangi bölümünde yer alacağını çözmüştü. Gözlerimi Mayumi'ye çevirdim, ne yapması gerektiğini daha iyi anlaması için planı Japonca anlattım ve binadan çıkacağı en kısa yolu gösterdim. Sorduğu soruları cevapladım ve birlikte planın üzerinden geçtik birkaç kez daha. Kendi fikrimi kısa süreliğine de olsa birine emanet edecek olmak beni geriyor olsa da ikisine de geçmişten taşıdığım bir güven duyuyordum. Corvus'u bir kereliğine mahsus, kısa bir süreliğine Mayumi'ye emanet etmem gerekiyordu ama bir tekrarı daha olmayacaktı.

Mayumi'nin yapacakları üzerinden birçok kez geçtik, olabilecek tüm aksilikleri hesaplayarak alternatif planlar yaptık. Mayumi gibi atletik ve zeki bir kadın için o binadan çıkmak çocuk oyuncağıydı. Her yere tırmanabildiği için ona 'Örümcek' diyorlardı, bu yüzden kaçmakta hiç zorlanmayacaktı.

Akira'dan dün istediğim kanıtları inceleyip, istediğim değerde olduklarını görünce memnun oldum ve onları tekrar Akira'ya teslim ettim, bu akşam asıl sahiplerine ulaşacaklardı. Planın üzerinden yeterince geçtiğimize karar verince, akşama hazırlanmak üzere çıktık odadan. Onlara kapıya kadar eşlik edip teşekkür ettim. Akira bu kez kızmadı, Mayumi kollarını etrafıma sarınca ben de ona sarıldım.

Odama geri dönmeden önce babamla biraz vakit geçirdim. Benim hakkımdaki gerçekleri öğrendiğinden beri endişeli olduğunu biliyordum. Hem onu hem de Görkem'i başıma bir şey gelmeyeceğine dair elimden geldiğince ikna ettim. Arashi konusunda üstü kapalı uyardım ve bu akşam çalacağım müziği prova etmek üzere odama çıktım tekrar.

Kıyafetimi denememem için Gülsüm beni dükkânına çağırdığında akşam yedi olmak üzereydi, davet dokuzda başlayacaktı. Kemanımla birlikte evden ayrıldım.

Gülsüm, dükkânına gittiğimde beni yine o güzel, güler yüzüyle karşıladı. Ona gülümseyip prova odasına geçtim hemen. "Ne yaptın benim için?" diye sordum, hazırladığı kıyafet için bu kez heyecanlıydım.

Siyah bir örtüyle kapattığı mankene ilerledi, kıyafetin biraz kabarık bir eteği olduğu anlaşılıyordu. Bu yüzden biraz kaşlarım çatılsa da elleriyle dur işareti yaptı. "Sakın! Sakın görmeden ön yargıyla yaklaşma! Çünkü bayılacaksın!" deyip siyah örtüyü çekti ve benim için tasarladığı kıyafetle karşı karşıya kaldık.

Siyah elbisenin güzelliğiyle bir süre öylece bakakaldım. Elbiseler beni çok etkilemez, dikkatimi çok çekmezdi fakat bu elbise beni yansıtıyordu. Dantel eteği biraz kabarık duruyor olsa da sevmeyeceğim bir tarzı yoktu. Belindeki suni kuş tüyleri, üst kısmının deseni ve kalın kumaşı çok asil duruyordu. Omuzlarındaki altın rengi demir işlemeler onu bir zırh gibi gösteriyordu. İlk kez bir elbiseyle aramda bir bağ varmış gibi hissetmiştim. Sanki bana özel, modern bir zırh gibiydi.

"Nasıl?" diye sordu heyecanla.

"Senin bir yeteneğin olduğuna inandığım için memnunum," diye mırıldandım gözlerimi elbiseden alamayarak.

Gülerek yanıma gelip kollarını etrafıma sardı ve yerinde duramayarak ayaklarını yere vurdu. "Değil mi, değil mi? Denesene! O kadar yakışacak ki görmek için daha fazla bekleyemeyeceğim."

Ona gülümseyerek baktım, kollarını açıp beni serbest bıraktı ve birlikte elbiseye yaklaştık iyice. Ben siyah tüylere ve omuzlarındaki demirlere dokunurken, Gülsüm de elbiseyi mankenin üzerinden çıkardı.

"Şimdiye kadar senin için diktiğim en güzel kıyafet oldu."

Kafamı sallayarak onu onayladım. Elbiseyi giyinme kabinine kadar taşıdı benim için, ben de peşinden ilerledim. Kabinde yalnız kaldığımda üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Kabinin üç tarafı da aynayla kaplıydı, sol omzumun arkasındaki dövmeye çarptı gözlerim. Doğum tarihimin yazılı olduğu bir mezar taşını, Baklık'ı temsil eden sarmaşıklar sarmıştı ve üzerine bir kuzgun konmuştu. Mezar taşının hemen altında şu yazıyordu; non est ad astra mollis e terris via.[51]

Bu akşamı ve yapacaklarımı düşünerek iç çektim ve elbiseyi üzerime geçirdim, kızıl kıyamet koptuğunda ve her şey bittiğinde, henüz bu dünyada yaşıyorken biraz cenneti yaşamak isterdim.

Üzerimde elbiseyle kabinden çıktığımda Gülsüm hayranlıkla baktı bana. Prova odasının ortasındaki, yerden yirmi santim kadar yüksekte olan platformun üzerine çıktım. Beni uzaktan inceleyip iç çekti ve elbiseyi üzerimde düzeltti.

Aynada kendi yansımama baktım, zırh giymiş bir kuzguna benziyordum ve bu gecenin önemini ifade ediyordu benim için.

"Saçlarımı toplayalım, omuzlarımı kapatsın istemiyorum," dedim Gülsüm'e. Kafasını sallayarak onayladı ve bir sandalye çekti hemen oturmam için. Platformdan inip sandalyeye oturdum, şanslıydım ki elinden her iş geliyordu. Yağmur insanları gözlemler, bazı kadınların saç modelleri hoşuna gidince, işe gitmeden önce benim saçlarıma öyle şekil verirdi. Bugün yüzümün iki yanına birer örgü örmüştü. Gülsüm onları bozmadan sırtımda bir araya getirdi ve salaş bir örgü yaptı.

Makyaj yapmamda da yardımcı oldu bana, siyah tonlarında bir göz makyajı yaptım ve tenime yakışan bir tonda kırmızı ruj sürdüm. Birlikte elbiseye en yakışan ayakkabıyı seçtik, çantaya ihtiyaç duymayacağım için seçme gereği duymadım. Elimde tuttuğum telefonuma Yağmur'dan bir mesaj geldi; binanın önünde buluşacaktık.

Gözlerimi Gülsüm'e çevirdim. "Teşekkür ederim her şey için," deyip ona sarıldım.

51 Latin filozof Senaca'nın, "Yeryüzünden yıldızlara kolay yol yoktur," anlamına gelen sözü.

O da bana sarıldı. Vedalaşıp dükkândan ayrıldım ve Yağmur'la buluşmak üzere yola koyuldum.

Trafik yoktu ve gideceğim yer Gülsüm'üm dükkânına fazla uzak değildi, bu yüzden oraya varmam uzun sürmedi. Binanın önünde durduğumda medya mensuplarının da geldiğini gördüm. Arabamdan inip anahtarı valeye teslim ettim, uzun eteğime dikkat ederek önümdeki iki basamağı çıktığım sırada biri elimi tuttu. Bana yardımcı olan elin sahibine kafamı çevirdiğimde Yağmur'u gördüm, benden hemen sonra gelmişti yine, dakikti. Basamakları çıktığımızda onun üzerinde gezdirdim gözlerimi. Cübbesinin altında çok şık beyaz -davete katılan herkes saflığı temsilen beyaz giymişti- bir takım vardı, ceketi kruvazeydi ve bu tarz ceketleri ona çok yakıştırıyordum. Altın rengi çerçeveli gözlüğünü takmıştı ve yine inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Cübbeyi taşımak en çok onun omuzlarına yakışıyordu.

O da beni incelemeyi bitirip, girmem için kolunu uzattı. Koluna girdim ve karo taşlar üzerinde binaya doğru ilerledik.

"Zırhını giydiğin iyi olmuş," dedi karşısına bakarken.

Gülümsedim bu söylediğine ve ben de önüme baktım. "Günün anlam ve önemine uygun olsun istedim."

Kafasını sallayarak onayladı beni, güvenlikten birlikte geçtik. İçeri gittikçe kalabalık bir hâle geliyordu. Esas salona ilerledik, ikimiz de belli etmeden gözlerimizi etrafta gezdirdik ve savcının gelip gelmediğini kontrol ettik. Önce konferans yapılacağından, ben konferans bitene dek prova odasında olacak, bir kısmı canlı yayınlanacak olan konferansı izleyecektim televizyondan.

Konuklar konferans salonuna doğru giderlerken gündemleri Corvus'tu ve yaptığı şey hakkında konuşarak içeri giriyorlardı.

Yağmur içeri girmeden önce gözlerini bana çevirip, "Akira'dan var mı haber?" diye sordu merak ederek.

"Her şeyin yolunda olduğuna dair mesaj atmıştı yoldayken," dediğim sırada biri yanımda durunca bakışlarımı ona çevirdim.

Akira beyaz bir takım üzerine cübbe giymişti ve yüzünde tanıdık bir sırıtış vardı. "Selamlar," deyip ceketinin ilikli olan tek düğmesini açtı. Gömleğinin açık bıraktığı göğsündeki dövmeleri göze çarpıyordu, saçlarını aşağıdan atkuyruğu yaparak toplamıştı ve yüzüne bir iki tutam saç düşmüştü. Onu cüppe içinde görmek beni şaşırtmıştı ama konu o olduğunda, şaşırmış olmam asıl şaşılacak şeydi. O, Akira Watanabe'ydi, her şeyi yapabilirdi.

Elini uzatıp Yağmur'un omzuna vurdu ve onun şaşkınlığından keyif alan bir ifadeyle güldü. "Hayatımı serserilik ederek geçirdiğimi mi düşünüyordun?"

Yağmur onun bu hareketine gülmeden edemedi. Akira'nın burada olması beni şaşırtmış olsa da içimi rahatlatmıştı. "Mayumi ne durumda?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi. "İyi, anime izliyor yukarıda," dedi kısık bir sesle.

Kimseye görünmeden çoktan konumunu almıştı anlaşılan ve orada uzun süre duracağı için sevdiği şeylerle oyalanıyor olmalıydı. Mayumi'yi düşünürken, yanımızda duran dördüncüye kişiye çevrildi gözlerim otomatik bir hareketle.

Savcı Yiğit doğrudan gözlerime bakıyordu, yüzünde bir gülümseme vardı. "Selamlar," dedi ve gözlerini gözlerimde gezdirdi. "Sizi görünce şaşırdım, selam vermek istedim."

Şaşırdığı kişiden kastı bendim. "Ben yalnızca keman çalmak için buradayım. Hukukla bir ilgim yok maalesef," dedim.

Yüzünde imalı bir gülümseme belirdi. "Hukukla bir ilginizin olmaması yazık olmuş."

Bu cümle Yağmur'un kaşlarını çatmasına sebep oldu ama savcı yalnızca bana baktığı için görmedi bunu.

Organizatör Ayşegül Hanım yanıma gelip etrafımdaki beylerle selamlaştı ve prova için beni götürmek üzere beylerin iznini rica etti nezaketle. Tam zamanında gelmişti, bunun için ona minnettardım. Beylerle vedalaşıp Ayşegül'le birlikte prova odasına ilerledik.

Ayşegül çalacağım sahneyi ve salonu gösterirken, kameralara dikkat ederek, birkaç kişinin oturacağı yerdeki isim etiketlerini değiştirdim ve hedeflerimi bir araya getirdim. Artık hepsi sahnenin tam karşısında birlikte oturuyorlardı, gözümün önünde olacaklardı.

Prova odasına geldiğimizde hazırlandığım parçayı çaldım. Uzun soluklu bir parça değildi ve klasik bir parça olduğu için de geçmişte üzerinde pek çok çalışmıştım, bu nedenle kusursuz bir şekilde çalabiliyordum. Yüzünde, benden oldukça memnun

kalmış bir ifade oluşurken, daha fazla prova etmeye gerek olmadığını belirtti.

Kemanımı sehpasına bıraktığım sırada, açık olan televizyonda son dakika olarak konferans yayını verilmeye başlandı. Doğruldum ve gözlerimi televizyona diktim dikkatle. Savcı, açıklama yapacak olanlar arasında oturuyordu, en çok onun ne diyeceğini merak ediyordum. Öğle saatlerinde beni resmî olarak aranıyor ilan etmişti. Bu yüzden ilk söz hakkını ona tanıdılar, olayın en içindeki kişi oydu.

Savcı gayet sakin bir tavırla, bu öğlen yaptığına benzer resmi bir açıklama yaptı. İşlemiş olduğum suçlardan, sebep olabileceğim ama henüz olmadığım şeylerden bahsetti, daha fazlasını söylemesi garip kaçardı. Savcıdan sonra sözü hukuk camiasını temsilen bir hâkim aldı, kendilerine yapılan haksızlıklara değindi ve yaptığımı kınadı. Eteklerindeki taşları döktüler bir süre, yaşadıkları zorluklardan, işlerinin zorluğundan bahsettiler ve yasaların getirilerini öne sürdüler. Tavrı, bunu yapmaya onları biz zorlamışız gibiydi; bu sorumluluğu almaya biz zorlamış ve bu yüzden de başarısızlıklarını sineye çekmek zorundaymışız gibi. Dudaklarımda acınası bir gülümseme oluştu.

Konuşmayı kısa tuttular. Amaç, kuyruklarını dik tuttuklarını göstermekti. Sıra birkaç soru almaya geldiğinde ilk soru savcıya geldi.

"Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu bir gazeteci.

Merakla kaşlarımı kaldırdım ve savcının ekrandaki yüzünü izledim. Yüzünden anlık bir gülümseme geçip gitti, dudaklarını araladı ve soru soran kişiye baktı doğrudan.

"Hiçbir ülkenin kusursuz bir adalet sistemine sahip olduğundan bahsedilemez, çünkü her suç, içinde kendi özelliklerini barındırır. Bu yüzden ülkemiz adına tamamen adaletli olunduğunu söylemek samimiyetsizlik olacaktır bana göre. Ancak, ettiğimiz yeminin gereğini yapıyor olmak, en azından en iyisi için savaştığımızın bir kanıtıdır. Eğer ettiğimiz yemini yerine getiriyorsak, Corvus'a karşı bu konferansı yapmanın ne gereği ne de bir anlamı vardır ama şu an buradayım ve sorunuzu cevaplıyorum. O hâlde, eğer Corvus'un kastettiği gibi bir açık varsa, bir cumhuriyet savcısı olarak bu açığı kapatmak boynumun borcudur ve bu konuda kendi üzerime düşeni, hiçbir şeyden çekinmeksizin yapacağıma dair halkıma söz veririm. Corvus, bu söylediğimi yapamayacak olanların kâbusudur, benim değil."

Verdiği cevap tüylerimi diken diken etmiş ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Adaletin bulandığı kara lekeyi inkâr etmemiş, bunun için savaşacağını söylemişti. Bunun için onu suçlayamazlardı, çünkü insanlar Corvus olayıyla çalkalanıyordu ve o da adalet sağlanıyor demek yerine, sağlanmıyorsa bunun için savaşacağını söyleyerek iyi bir hamle yapmıştı. Akın'ın söylediğini anımsadım, benim gibi, halkı arkasına almaya yönelik bir hamleydi bu ve işe yaracağına emindim.

Cevabına karşılık basın mensupları çıldırmış gibi onu sorulara boğarken, başka bir soruya cevap vermeyi reddederek meslektaşlarına söz hakkı tanıdı. Tuhaf bir adamdı fakat artık gerçekten karşımda duruyormuş gibi hissetmiyordum. Kurduğu her cümleyi gözlerime bakarak söylemişti sanki.

Konferans bitti, herkes bir şeyler atıştırmak ve konuyu tartışmak üzere büyük salona geçti. Saat neredeyse on iki olmak üzereydi. Ayşegül sahneye çıkmam için beni yönlendirdi, kapanış için görevlendirilen keman virtüözü bendim. Kıymet koparken onları sakinleştirecek olan benim müziğimdi fakat ben onlara sakinlik vadetmiyordum.

Benim hakkımda konuşan ve beni parmaklıklar ardına koymak için sabırsızlanan insanların arasında zırhımla birlikte yürüdüm. Aralarından geçerken hiçbiri beni görmedi, gözleri bana değdiğinde gülümsediler onların kâbusu olduğumu bilmeden.

Derler ki, bir şeyi saklamak istiyorsan onu göz önüne koy. Bu söze inanıyorum, bu gece bu sözün bir kanıtıyım. En büyük gizler gözlerimizin önündedir fakat bunları pek az göz fark eder, ondan pek daha azı bunu dile getirir. Pek çok insan arayışın fikrini sever sadece, eyleme dökmez. Ya eylemin sonucundan korkarlar ya da bulacaklarından. Ve bu, onları ikiyüzlü birer korkak yapar.

İnsanlar açlıktan ölür, görmeyiz. Yardım çığlığı atarlar, duymayız. Bir yol ararlar yaşama tutunabilmek için, bilmeyiz. Ve tüm bunlara rağmen vicdanımızı susturmak için elimizde hiçbir şey

olmadığına inandırırız kendimizi. Kendi yalanlarımızın sarhoşluğunda bir gün sıra bize gelene dek bekleriz. O bir gün gelir ve şöyle deriz: 'Beni görecek, duyacak, hâlimi bilecek kimse yok mu? İnsanlığınızı nerede bıraktınız?' Ve o an aklımıza gelir, pek çoğumuzun insanlığı üzerimizden çoktan atmış olduğumuz.

İşte, şimdi adımlarımı, üzerlerinden insanlıklarını atmış olanları durdurmaya yönelik olan umudum için atıyordum. Ölen her umudun hakkını istiyordum, sönen her mumun hakkını istiyordum.

Sahneye çıkıp kemanımı sehpanın üzerinden aldım ve gözlerimi büyük saate çevirdim. On iki olmasına üç dakika vardı. Derin bir nefes aldım ve kemanı boynuma yerleştirip gözlerimi karşımda duran adamların ve kadınların üzerinde gezdirdim. Benimle göz göze geldiklerinde selam verdiler, kim olduğumu bilselerdi ellerinde birer kalem olsun isterlerdi, onu kırmak isterlerdi.

Onlara gülümsedim ve gözlerimi kapattım huzurla. Yayı tellerin üzerine koydum ve Vivaldi'den III. Presto'yu çalmaya başladım. Saat on ikiye yaklaşıyordu, kalbimin artan ritmi, kemandan çıkan melodiyle heyecanlanarak daha çok arttı. Kemanı çaldıkça hızlandım, ben hızlandıkça kalbim göğsüme daha çok vurmaya başladı ve müziğin ruhuna büründüm. Eteğimdeki taşları dökme sıram gelmek üzereydi.

Bir masalın son sahnesindeymiş gibi hissettim kendimi, güzel bir kapanış müziği kulaklarımıza dolarken, o uğursuz saat on iki vurdu ve tüm büyü bozuldu. Yayım tellerin üzerinde kaymaya devam ederken, keman sesine uçuşan kâğıt sesleri karıştı. Gözlerim kapalı olsa da büyük salonun tavanından aşağı süzülen onlarca kâğıdı hayal edebiliyordum. Kanıtlar, onlardan kaçan faillerine, kurbanlar, onların hakkını aramayan karar sahiplerinin üzerine yağmaya başladı. Artık ölen umutlarımızdan kaçamazlardı.

Bir şaşkınlık uğultusu işittim fakat kemanımı çalmaya devam ettim hiçbir şey duymuyormuşum gibi. İnsanlar bir anlam veremiyor olsa da bunun bahsettikleri kişi hakkında olduğunu anlıyorlardı fakat kâğıtlar yere düşüp ne olduğu anlaşılıncaya dek hareketlenmediler. Ben de kemanımı tüm heyecanımla çalmaya devam ettim. Kâğıtların yere ulaşmasıyla uğultu arttı ve bu uğultuya su sesi eklendi. Akira Watanabe'nin plandaki göreviydi bu; yalnızca belli bir masanın üzerine yağacak olan siyah yağmur. Yağmur yağmaya başladı ve üç kuzgun çığlığı işitildi. Kızıl kıyamet koptu.

Salon bir anda kaos alanına döndü. İnsanların yüksek sesle konuştuklarını duyuyordum fakat ne dediklerini anlamaya çalışmıyordum. Tüm bunlar iki dakika kırk yedi saniye içinde yaşandı ve çaldığım müzik bittiğinde yayımı tellerin üzerinden çekip gözlerimi açtım. Gözlerim görmek istediğim türden bir kaosa açıldı. Hukuk camiası eteğimden dökülen taşları şaşkınlık içinde izliyordu ve polisler basın mensuplarını bu olanları daha fazla kaydetmemeleri için dışarı çıkarıyorlardı.

Bu salon sanki artık bir mahşer yeriydi ve ben elimdeki mızrağımla, cehenneme gidecek olanların yüzüne yaptıkları kötülükleri vuruyordum. İki elimi yanıma düşürdüm ve karşımdaki masada oturan, siyaha boyanan kişilere baktım. Saat on ikiyi vurmuş, tüm gerçekler ortaya çıkmıştı. Beyaz kostümleri ruhlarının kiriyle siyaha boyanmış, onları sırılsıklam etmişti.

Savcı olaya el atmak durumunda kalarak masalarına kadar gelmişti ve ıslanmamaya dikkat ederek, şoka girmiş birkaç kadına oturdukları yerden kalkmalarında yardımcı oluyordu. Savcı Yiğit başka bir odaya geçmeleri için onları polislere teslim etti ve telefonuna sarıldı. Telefonunu kulağına götürdüğü sırada benimle göz göze geldi, gülümsedi ve sanki benim Kuzgun olduğumu biliyormuş gibi bir edayla baş selamı verip salonu terk etti.

Salonda kimse kalmışken ve kameralar Mayumi tarafından katılmışken sahneden indim ve karşımdaki siyah yağmura doğru ilerledim yavaş adımlarla. Önce elimi yağmurun altına uzattım, elimden aşağı siyah bir su aktı. Bir adım daha attım ve siyah yağmurun tamamen altına girdim. Siyah yağmur üzerime yağarken kafamı geriye yatırdım. Ben beyaz olduğumu iddia etmiyordum, günahlarımla ıslanıyordum fakat zaten lekeli olan ruhumda hiçbir değişiklik olmuyordu. Yüzüm ve saçlarım ıslanırken kollarımı iki yana açtım, vicdan azabıma ve bana getirdiklerine kollarımı açtım.

Ben ikiyüzlü değildim, ben yalnızca Ada'ydım. Ben vicdan azabıyla ölüp bu dünyaya kuzgun olarak tekrar doğandım, vicdanı için kapı kapı gezendim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken gülümsedim. Kollarımı yavaşça iki yanıma indirdim ve yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan kafamı önüme çevirdim. Salonun büyük kapısının önünde yan yana duran Egemen Öztuna ve Eren Arga'yla göz göze geldim.

Dün gece bir masal okudum. Bana benziyordu. Annesi onu hiç sevmiyordu ve olmadığı biri gibi davranıp prensi kendine âşık ediyordu. Saat tam on ikiyi vurduğunda kaçtı ondan, gerçek yüzünü sakladı. İşte şimdi saat on ikiyi vurdu, gerçek yüzümüz ortaya çıktı. Ben prensin aldandığı o güzel prenses değilim, ben kimsesiz bir kibritçi kızım; hayallerim uğruna kibrit değil mum yaktım. Ve prensi, prens için arkamda bıraktım.

-Devam Edecek-